

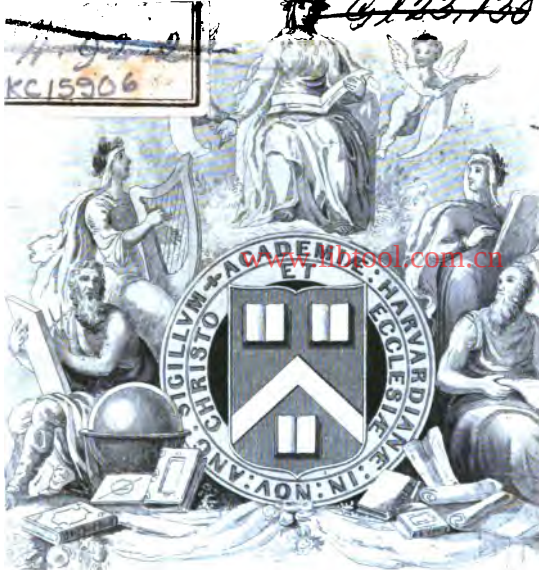
KC

906

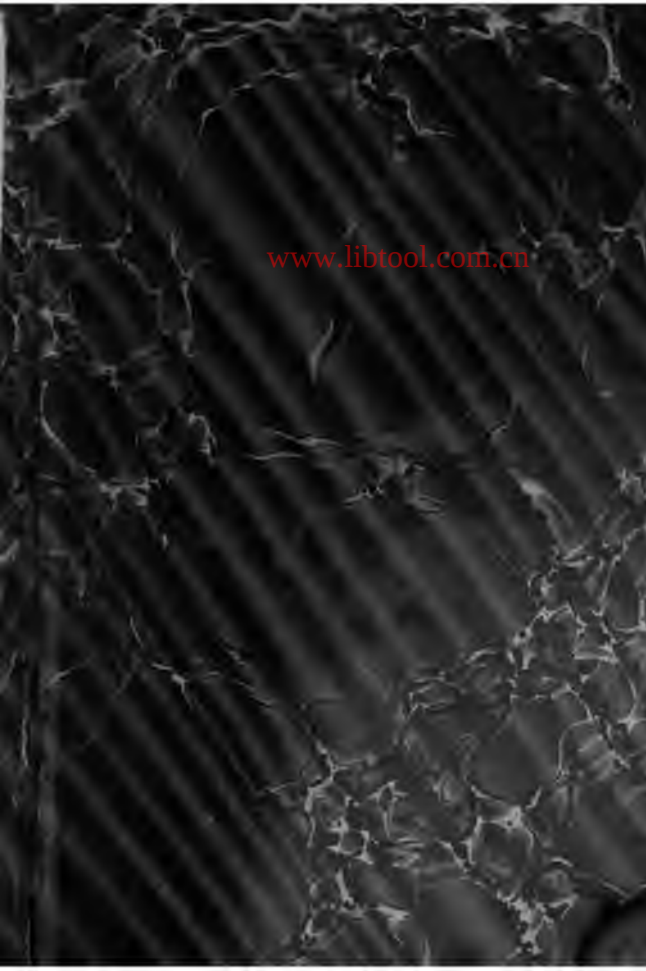
HN 5ZWE T

www.libtool.com.cn

6125138
KC15906

THE BEQUEST OF,
HENRY WARE WALES, M. D.,
OF BOSTON.

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

L U C I A N I

SAMOSATENSIS

O P E R A.

www.libtool.com.cn

AD

OPTIMORUM LIBRORUM FIDEM

ACCURATE EDITA.

EDITIO STEREOTYPA.

TOMUS III.

LIPSIAE

SUMTIBUS ET TYPIS CAROLI TAUCHNITII.

1829.

τοῦ μύθου ἐκεῖνο μικροῦ δέω λίθος ἐξ ἀνθρώπου σοι γεγονέναι, πεπηγὼς ὑπὸ τοῦ θαύματος.

ΠΟΛ. Ἡράκλεις ὑπερφυῖς τι τὸ θέαμα φῆς, καὶ δεινῶς βίαιον, εἶγα καὶ Λυκῖνον ἐξέπληξα γυνή τις οὔσα. σὺ γὰρ ὑπὸ μὲν τῶν μεираκίων καὶ πάνυ φαρδύως αὐτὸ πάσχεις, ὥστε θάπτον ἄν τις ὅλον τὸν Σίλυλον μετακινήσεις, ἢ σὲ τῶν καλῶν ἀπάγοι, μὴ οὐχὶ παρεσιάναι αὐτοῖς κεχηρότα, καὶ ἐπιδακρύνοντά γε πολλίκις, ὥσπερ ἐκείνην αὐτὴν τὴν τοῦ Ταντάλου. ἀτὰρ εἶπέ μοι, τίς ἡ λιθοποιὸς αὕτη Μέδουσα ἡμῖν ἐστι, καὶ πόθεν, ὥς καὶ ἡμεῖς ἴδοιμεν; οὐ γὰρ, οἶμαι, φθονήσεις ἡμῖν τῆς θείας, οὐδὲ ζηλοτυπήσεις, εἰ μέλλοιμεν πλησίον που καὶ αὐτοὶ παραπεπηγέναι σοι ἰδόντες.

ΔΤΚ. Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρή σε, ὥς καὶ ἐκ παριωπῆς μόνον ἀπίδης ἐς αὐτήν, ἄχανῃ σε, καὶ τῶν ἀνδριάντων ἀκνητότερον ἀποφανεῖ. καίτοι τοῦτο μὲν ἴσως εἰρηνικώτερόν ἐστι, καὶ τὸ τραῦμα ἦττον καίριον, εἰ αὐτὸς ἴδοις· εἰ δὲ καὶ ἐκείνη προςβλέψει σε, τίς ἔσται μηχανὴ ἀποσιῆσαι αὐτῆς; ἀπάξει γὰρ σε ἀναδησαμένη ἔνθα ἂν ἐθέλῃ, ὅπερ καὶ ἡ λίθος ἡ Ἡρακλεία δρᾷ τὸν σίδηρον.

2. ΠΟΛ. Παύου, ὦ Λυκῖνε, τερᾶσιόν τι καίλος ἀναπλάττων, ἀλλ' εἶπέ μοι τίς ἡ γυνὴ ἐστίν;

ΔΤΚ. Οἶε γὰρ με ὑπερβαλέσθαι τῷ λόγῳ, ὅς δεῖδια, μὴ σοι ἰδόντι ἀσθενὴς τις ἐπαινεῖσαι δόξω, παρὰ τοσοῦτον ἀμείνων φανεῖται· πλὴν ἀλλὰ ἦτις μὲν, οὐκ ἂν εἶπείν ἔχοιμι, θεραπεία δὲ πολλή, καὶ ἄλλη περὶ αὐτὴν παρασκευὴ λαμπρά, καὶ εὐνούχων

τι πλῆθος, καὶ ἄβραι πάνυ πολλὰ, καὶ ὅλως μιῶν γε, ἢ κατὰ ἰδιωτικὴν τύχην ἐδόκει τὸ πρᾶγμα εἶναι.

ΠΟΛ. Οὐδὲ τοῦνομα ἐπύθου σὺ γε, ἥτις καλοῖτο;

ΑΤΚ. Οὐδαμῶς, ἢ τοῦτο μόνον, τῆς Ἰωνίας ἐστὶ. τῶν θεατῶν γὰρ τις ἀπιδὼν ἐς τὸν πηλοῦν, ἐπεὶ παρήλθε, Τοιαῦτα μέντοι, ἔφη, τὰ Σμυρναῖκα κάλλη· καὶ θαυμαστὸν οὐδὲν, εἰ ἡ καλλίστη τῶν Ἰωνικῶν πόλεων τὴν καλλίστην γυναῖκα ἤτεγκεν. ἐδόκει δὲ μοι Σμυρναῖος καὶ αὐτὸς ὁ λέγων εἶναι, οὕτως ἐσεμνύνετο ἐπ' αὐτῇ.

3. ΠΟΛ. Οὐκοῦν ἐπεὶ λίθου τοῦτό γε ὥς ἀληθῶς ἐποίησας, οὔτε παρακολουθήσας, οὔτε τὸν Σμυρναῖον ἐκείνον ἐρόμενος, ὅστις ἦν, κἄν τὸ εἶδος ὥς οἷόν τε ὑπόδειξον τῷ λόγῳ, τύχα γὰρ ἂν οὕτω γνωρίσαιμι.

ΑΤΚ. Ὅρᾳς ἡλίκον τοῦτο ἦτησας; οὐ κατὰ λόγων δύναμιν, καὶ μάλιστα γε τῶν ἐμῶν, ἐμφανίσαι οὕτω θαυμασίαν εἰκόνα, πρὸς ἣν μόλις ἂν ἡ Ἀπελλῆς, ἡ Ζεῦξις, ἡ Παρθέναιος, ἱκανοὶ ἔδοξαν, ἢ εἴ τις Φειδίας, ἡ Ἀλκαμένης. ἐγὼ δὲ λυμανοῦμαι τὸ ἀρχετυπον ἀσθενεῖα τῆς τέχνης.

ΠΟΛ. Ὅμως, ὦ Λυκίε, ποῖά τις ἦν τὴν ὄψιν; οὐ γὰρ ἐπισφαλές τὸ τόλμημα, εἰ φίλοι ἄνδρες ἐπιδείξαις τὴν εἰκόνα, ὅπως ἂν τῆς γραμμῆς ἔχει,

ΑΤΚ. Καὶ μὴν ἀσφαλέστερον αὐτὸς ποιήσῃ μοι δοκῶ, τῶν παλαιῶν τινος ἐκείνων τεχνιτῶν παρακαλίσας ἐπὶ τὸ ἔργον, ὥς ἀναπλάσειάν μοι τὴν γυναῖκα.

ΠΟΛ. Πῶς τοῦτο φῆς; ἢ πῶς ἂν ἀφικοιντό σοι πρὸ τοσούτων ἐτῶν ἀποθανόντες;

ΛΤΚ. Ῥαδίως, ἤνπερ σὺ μὴ ὀκνήσῃς ἀποκριθεῖσθαι τί μοι.

ΠΟΛ. Ἐρώτα μόνον.

4. ΛΤΚ. Ἐπεδημησάς ποτε, ὦ Πολύστρατε, τῇ Κνιδίῳ;

ΠΟΛ. Καὶ μάλα.

ΛΤΚ. Οὐκοῦν καὶ τὴν Ἀφροδίτην εἶδες πάντως αὐτῶν;

ΠΟΛ. Νῆ Δία, τῶν Πραξιτέλους ποιημάτων τὸ κάλλιστον.

ΛΤΚ. Ἀλλὰ καὶ τὸν μῦθον, ὃν λέγουσιν, ἤκουσας, οἱ ἐπιχώριοι περὶ αὐτῆς, ὥς ἐρασθεῖη τις τοῦ ἀγάλματος, καὶ λαθὼν ὑπολειφθεὶς ἐν ἱερῷ, συγγενοίτο, ὥς δυνατόν, ἀγάλματι· τοῦτο μὲν σοι ἄλλως ἱστορεῖσθω. σὺ δὲ (ταύτην γάρ, ὥς φῆς, εἶδες) εἶθι μοι, καὶ τόδε ἀποκρίναι, εἰ καὶ τὴν ἐν κήποις Ἀθήνησι, τὴν Ἀλκαμένους ἐώρακας;

ΠΟΛ. Ἡ πάντων γ' ἂν, ὦ Λυκίτε, ὃ ῥαθυμώτατος ἦν, εἰ τὸ κάλλιστον τῶν Ἀλκαμένους πλασμάτων παρ' εἶδον.

ΛΤΚ. Ἐκεῖνο μὲν γε, ὦ Πολύστρατε, οὐκ ἐξερήσομαί σε, εἰ πολλάκις ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀνελθὼν, καὶ τὴν Καλάμιδος Σωσάνδραν τεθεάσαι.

ΠΟΛ. Εἶδον καὶ κείνην πολλάκις.

ΛΤΚ. Ἀλλὰ καὶ ταῦτα μὲν ἱκανῶς· τῶν δὲ Φειδίου ἔργων τί μάλιστα ἐπῆνεσας;

ΠΟΛ. Τί δ' ἄλλο ἢ τὴν Ἀθηνᾶν, ἣ καὶ ἐπι-

γράφαι τοῦνομα ὁ Φαιδίας ἤξιωσε, καὶ, νῆ Δία, τὴν Ἀμαζόνα, τὴν ἐπειροδομένην τῷ δορατίῳ.

5. ΑΤΚ. Τὰ κάλλιστα, ὦ ἐταῖρε, ὥστε οὐκ ἐστὶ ἄλλων τεχνιτῶν δεήσῃ. φέρε δὴ ἐξ ἀπασῶν ἦδη τοῦτων, ὥς οἶόν τε συναρμόσας, μίαν σοι εἰκόνα ἐπιδείξω, τὸ ἐξαιρετικὸν παρ' ἑκάστης ἔχουσαν.

ΠΟΛ. Καὶ τίνα ἂν τρόπον τοῦτ' ἐγίνοιτο;

ΑΤΚ. Οὐ χαλεπὸν, ὦ Πολύστρατε, εἰ τὸ ἀπὸ τοῦδε παραδόντες τὰς εἰκόνας τῷ λόγῳ, ἐπιτρέψαιμεν αὐτῷ μετακοσμεῖν, καὶ συντιθέναι καὶ ἀρμόζειν, ὥς ἂν εὐρυθμότατα θύναίτο, φυλάττων ἅμα τὸ συμμυγές ἐκείνο, καὶ ποικίλον.

ΠΟΛ. Εὖ λέγεις· καὶ δὴ παραλαβὼν δεικνύτω. ἐθέλω γὰρ εἰδέναι ὅ, τι καὶ χρήσεται αὐταῖς, ἢ ὅπως ἐκ τοσαύτων μίαν τινα συνθεῖς, οὐκ ἀπάδουσαν ἀπεργάσεται.

6. ΑΤΚ. Καὶ μὴν ἦδη σοι δρᾶν παρέχει γιγνομένην τὴν εἰκόνα, ὥδε συναρμόζων, τῆς ἐκ Κνίδου ἠκούσης μόνον τὴν κεφαλὴν λαβὼν· οὐδὲν γὰρ τοῦ ἄλλου σώματος, γυμνοῦ ὄντος, δεήσεται· τὰ μὲν ἅμφ' τὴν κόμην, καὶ μέτωπον, ὀφρύων τε τὸ εὐγρυμμον, ἑάσει ἔχειν, ὥσπερ ὁ Πραξιτέλης ἐποίησε, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν δὲ τὸ ὑγρὸν ἅμα τῷ φαιδρῷ, καὶ κεχαρισμένῳ, καὶ τοῦτο διαφυλάξει κατὰ τὸ Πραξιτέλει δοκοῦν· τὰ μῆλα δὲ, καὶ ὅσα τῆς ὄψεως ἀντωπᾶ, παρ' Ἀλκαμένους καὶ τῆς ἐν κήποις λήψεται· καὶ προσέτι, χειρῶν ἄκρα, καὶ καρπῶν τὸ εὐρυθμον, καὶ δακτύλων τὸ εὐάγωγον, ἐς λεπτόν ἀπολήγον, παρὰ τῆς ἐν κήποις καὶ ταῦτα· τὴν δὲ τοῦ παντός

προσώπου περιγραφὴν, καὶ παρειῶν τὸ ἀπαλόν, καὶ
 ὄψιν ἀντιμέτρον, ἣ Ἀθηναία παρέξει, καὶ Φειδίας ἔτι.
 καὶ στόματος ἁρμογὴν ὁ αὐτός, καὶ τὸν αὐχένα παρὰ
 τῆς Ἀμαζόνος λαβών. ἡ Σωσάνδρα δὲ καὶ ὁ Κάλαι-
 μιν αἰδοῖ κοσμήσουσιν αὐτήν· καὶ τὸ μαιδίαμα λε-
 πτόν καὶ λεληθός, ὥσπερ τὸ ἐκείνης ἔσται· καὶ τὸ
 εὐσταλές δὲ καὶ κόσμιον τῆς ἀναβολῆς παρὰ τῆς Σω-
 σάνδρας· πλὴν ὅτι ἀκάλυπτος αὐτὴ ἔσται τὴν κε-
 φαλὴν. τῆς ἡλικίας δὲ τὸ μέτρον ἡλίκον ἂν γένοιτο;
 κατὰ τὴν ἐν Κνίδω ἐκείνην μάλιστα· καὶ γὰρ καὶ
 τοῦτο κατὰ τὸν Πραξιτέλη μεμετρήσθω. τί σοι, ὦ
 Πολύστρατε, δοκεῖ καλὴ γενήσεσθαι ἢ εἰκὼν; καὶ
 μάλιστα ἐπειδὴν ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἀποτελεσθῇ;

7. ΠΟΔ. Ἔτι γὰρ, ὦ γενναιότατε, καταλέλοι-
 πάς τι κάλλος ἔξω τοῦ ἀγάλματος, οὕτω πάντα ἐς
 τὸ αὐτὸ συμπεφορηκώς;

ΑΤΚ. Τοῦτο μικρότατον, ὦ φιλότης, εἰ μὴ σοι
 δοῖται ὀλίγα πρὸς εὐμορφίαν συντελεῖν χρῶα, καὶ τὸ
 ἐκάστω πρέπον· ὥς μέλανα μὲν εἶναι ἀκριβῶς, ὀπόσα
 μέλανα, λευκὰ δὲ ὅσα τοιαῦτα χρῆ, καὶ τὸ ἐρύθη-
 μα ἐπανθῆν· καὶ τὰ τοιαῦτα κινδυνεύει τοῦ μεγί-
 στου εἶναι ἡμῖν προσδεῖν. πόθεν οὖν καὶ ταῦτα πορι-
 σαίμεθ' ἂν, ἣ παρακαλέσαιμεν δηλαδὴ τοὺς γραφείας,
 καὶ μάλιστα ὀπόσοι αὐτῶν ἄριστοι ἐγένοντο κεράσα-
 σθαι τὰ χρώματα, καὶ εὐκαιρον ποιῆσθαι τὴν ἐπι-
 βολὴν αὐτῶν; καὶ δὴ παρακεκλήσθω Πολύγνωτος,
 καὶ Εὐφράνωρ ἐκείνος, καὶ Ἀπελλῆς, καὶ Ἀστίων·
 οὗτοι δὲ διελόμενοι τὸ ἔργον, ὁ μὲν Εὐφράνωρ χρω-
 σάτω τὴν κόμην, οἷαν τῆς Ἥρας ἔγραψεν· ὁ Πολύ-

γνωτος δὲ ὁφρύων τὸ ἐπιπρεπές, καὶ παρειῶν τὸ ἐνερευθές, οἶαν τὴν Κασάνδραν ἐν τῇ λίσχῃ ἐποίησε τοῖς Δελφοῖς· καὶ ἐσθῆτα δὲ οὗτος ποιησάτω ἐς τὸ λεπτότατον ἐξεργασμένην, ὥς συνιστάλθαι μὲν ὅσα χρή, διηνεμῶσθαι δὲ τὰ πολλά. τὸ δὲ ἄλλο σῶμα δ' Ἀπελλῆς δεῖξάτω, κατὰ τὴν Πλακάτην· μάλιστα μὴ ἄγαν λευκὸν, ἀλλὰ ἔναιμον ἀπλῶς· τὰ χεῖλη δὲ, οἷα Ῥωξάνης, ὃ Ἀτίων ποιησάτω. 8. Μᾶλλον δὲ τὸν ἄριστον τῶν γραφείων Ὅμηρον, παρόντος Εὐφράντορος καὶ Ἀπελλοῦ δεδέγμεθα. οἶον γὰρ τι τοῖς Μενελάου μηροῖς τὸ χρῶμα ἐκεῖνος ἐπέβαλλεν, ἐλέφαντι εἰκάσας ἡρέμα πεφρυνιγμένῳ, τοῖόνδε ἔστω τὸ πᾶν· ὃ δ' αὐτὸς οὗτος καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς γραψάτω, βοῶπιν τινα ποιήσας αὐτὴν. συνεπιλήψεται τοῦ ἔργου αὐτῷ καὶ ὁ Θηβαῖος ποιητής, ὥς ἰοβλέφαρον ἐξεργάσεσθαι· καὶ φιλομειδῇ δὲ Ὅμηρος ποιήσει, καὶ λευκώλενον, καὶ ροδοδάκτυλον, καὶ ὅπως τῇ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ εἰκάσει πολὺ δικαιότερον ἢ τὴν τοῦ Βρισέως. 9. Ταῦτα μὲν οὖν πλαστῶν καὶ γραφείων καὶ ποιητῶν παῖδες ἐργάσσονται. ὃ δὲ πῶσιν ἐπανθῇ τούτοις, ἡ χάρις, μᾶλλον δὲ ἅπασαι ἄμα, ὁπόσαι χάριτες, καὶ ὁπόσοι ἔρωτες περιχορεύοντες, τίς ἂν μιμήσασθαι δύναιτο;

ΠΟΛ. Θεσπέσιόν τι χρῆμα, ᾧ Ἀνκῆνι, φῆς, καὶ διΐπετές ὥς ἀληθῶς, οἶόν τι τῶν ἐξ οὐρανοῦ γένοιτο. τί δὲ πράσσουσας εἶδες αὐτὴν;

ΑΤΚ. Βιβλίον ἐν ταῖν χερσὶν εἶχεν, ἐς δύο συνειλημμένον· καὶ ἔωκει τὸ μέντοι ἀναγινώσκεισθαι αὐτοῦ· τὸ δὲ ἦδη ἀνεγνωκέναι. μεταξὺ δὲ προϊούσα,

διελέγτο τῶν παρομαρτούντων τινὲ, οὐκ οἶδ' ὅ, τι· οὐ γὰρ ἐς ἐπήκοον ἐφθίγγετο· πλήν μειδιᾶσασά γε, ὦ Πελύστρατε, ὁδόντας ἐξέφηγε· πῶς ἂν εἴποιμῃ σοι, ὅπως μὲν λευκοὺς, ὅπως δὲ συμμέτρους, καὶ πρὸς ἀλλήλους συνηρμοσμένους; εἶπου κάλλιστον ὄρμον εἶδες ἐκ τῶν σιλλυνοτάτων, καὶ ἰσομεγέθων μαργαριτῶν, οὕτως ἐπὶ στίχον ἐπιφύκισαν· ἐκοσμοῦντο δὲ μάλιστα τῷ τῶν χαλῶν ἐρυθρήματι· ὑπερφαινοντο γοῦν αὐτὸ δὴ τῷ τοῦ Ὀμήρου ἐλέφαντι τῷ πριστοῦ ὅμοιοι, ὅχι οἱ μὲν πλατύτεροι αὐτῶν, οἱ δὲ προέχοντες ἢ διατεκνότες, οἱοι ταῖς πλείοταίς, ἀλλὰ τις πάντων ἰσακμῖα καὶ ὁμόχροια, καὶ μέγεθος ἐν, καὶ πρὸς τοὺς ὁμοίως· καὶ ὅλως, μέγα τι θαῦμα καὶ θάμα, πᾶσαν τὴν ἀνθρωπίνην εὐμορφίαν ὑπερπεπαικός.

10. ΠΟΛ. Εἰς ἄτρεμας. συνήμι γὰρ ἤδη σαφῶς ἦν τινα καὶ λέγεις τὴν γυναῖκα, τοῦτοις τε αὐτοῖς γνωρίσας, καὶ τῇ πατρίδι· καὶ εὐνούχους δὲ τινας ἐπιστάαι αὐτῇ ἔφη;

ΑΤΚ. Νὴ Δία, καὶ στρατιώτας τινάς.

ΠΟΛ. Τὴν βασιλεῖ συνοῦσαν, ὦ μακάριε, τὴν ἀελδιμον ταύτην λέγεις.

ΑΤΚ. Τί δὲ ἐστὶν αὐτῇ τοῦνομα;

ΠΟΛ. Πάνυ καὶ τοῦτο γλαφυρόν, ὦ Λυκίνε, καὶ ἐπέραστον. ὁμώνυμος γὰρ ἐστὶ τῇ τοῦ Ἀβραδάτου ἐκείνη τῇ καλῇ· οἶσθα πολλάκις ἀκούσας Ἐνοφῶντος ἐπαινοῦντός τινα σώφρονα, καὶ καλὴν γυναῖκα;

ΑΤΚ. Νὴ Δία, καὶ ὥσπερ γε ἔρωμαι αὐτήν, εὐ-

τω διατίθεμαι, ὅποταν καὶ ἐκεῖνό που ἀναγινώσκων γένωμαι, καὶ μονονουχὶ καὶ ἀκούω λεγούσης αὐτῆς, ἃ πιποίηται λέγουσα, καὶ ὡς ὤπλιζε τὸν ἄνδρα, καὶ οἶα ἦν παραπέμπουσα αὐτὸν ἐπὶ τὴν μάχην.

11. ΠΟΛ. Ἄλλ', ὦ ἄριστε, σὺ μὲν ὥσπερ τινὰ ἀστραπήν παραδραμοῦσαν ἄπαξ εἶδες αὐτήν, καὶ ἔοικας τὰ πρόχειρα ταῦτα, λέγω δὲ τὸ σῶμα καὶ τὴν μορφήν, ἐπαινεῖν. τῶν δὲ τῆς ψυχῆς ἀγαθῶν ἀθίατος εἶ, οὐδὲ οἶσθα ὅσον τὸ κάλλος ἐκεῖνό ἐστιν αὐτῆς μακροῦ τινι ἄμεινον, καὶ θεοειδέστερον τοῦ σώματος. ἐγὼ δὲ, συνήθης γάρ εἰμι, καὶ λόγων ἐκωνώνησα πολλάκις ὁμοεθνῆς ὢν. καὶ γάρ, ὡς οἶσθα καὶ αὐτός, τὸ ἡμερον καὶ φιλιάνθρωπον, καὶ τὸ μεγαλόφρον, καὶ σωφροσύνην, καὶ παιδείαν, πρὸ τοῦ κάλλους ἐπαινῶ· ἄξια γάρ προκικρίσθαι ταῦτα τοῦ σώματος· ἐπεὶ ἄλογον ἂν εἶη καὶ γελοῖον, ὥσπερ εἰ τις τὴν ἐσθῆτα πρὸ τοῦ σώματος θαυμάζοι. τὸ δ' ἐντελές, οἶμαι, κάλλος τοῦτό ἐστιν, ὅποταν ἐς τὸ αὐτὸ συνδράμῃ ψυχῆς ἄρετή, καὶ εὐμορφία σώματος. ἀμέλει πολλὰς ἂν σοι δείξαιμυ μορφῆς μὲν εὖ ἡκούσας, τὰ δ' ἄλλα αἰσχυνοῦσας τὸ κάλλος, ὡς καὶ μόνον φθιγγαμένων ἀπανθεῖν αὐτό, καὶ ἀπομαραίνεσθαι, ἐλεγχόμενόν τε καὶ ἀσχημονοῦν, καὶ παρ' ἀξίαν συνὸν ποιηρῶ τινι δεσποίνῃ τῇ ψυχῇ. καὶ γε αἱ τοιαῦται ὅμοιαι μοι δοκοῦσι τοῖς Αἰγυπτίοις ἱεροῖς· καὶ κεῖ γάρ, αὐτός μὲν ὁ νεῶς κάλλιστός τε καὶ μέγιστος, λίθοις τοῖς πολυτελέσιν ἡσκημένος, καὶ χρυσῇ καὶ γραφαῖς διασητισμένος· ἔνδον δὲ ἦν ζήτηξ.

τόν θεόν, ἥ πίθηκός ἐστιν, ἥ ἵβις, ἥ τράγος, ἥ αἴλουρος. τοιαύτας πολλὰς ἰδεῖν ἔνεστιν. οὐ τοίνυν ἀπόχρη τὸ κάλλος, ἣν μὴ κακόσμηται τοῖς δικαίοις κουμήμασι. λέγω δὴ οὐκ ἐσθῆτι ἄλουργεῖ, καὶ ὄρμοις, ἀλλ' οἷς προεῖπον ἐκείνοις, ἀρετῇ, καὶ σωφροσύνῃ, καὶ ἐπιεικείᾳ, καὶ φιλλανθρωπίᾳ, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὅποσοις ταῦτα ὄρος ἐστίν.

12. ΑΤΚ. Οὐκοῦν, ὦ Πολύστρατε, μῦθον ἀντὶ μύθου ἄμειψαι αὐτῷ τῷ μέτρῳ, φασίν, ἥ καὶ λῶϊον, δύνασαι γάρ, καὶ τινα εἰκόνα γραψάμενος τῆς ψυχῆς ἐπίδειξον, ὥς μὴ ἐξ ἡμισείας θαυμάζοιμι αὐτήν.

ΠΟΛ. Οὐ μικρὸν, ὦ ἐταῖρε, τὸ ἀγώνισμα προστάττεις· οὐ γὰρ ὅμοιον τὸ πῦσι προφανές ἐπαίεσθαι, καὶ τὰ ἄθλητα ἐμφανίσαι τῷ λόγῳ. καὶ μοι δοκῶ συνεργῶν καὶ αὐτὸς δεήσεσθαι πρὸς τὴν εἰκόνα, οὐ πλαστῶν, οὐδὲ γραφέων μόνον, ἀλλὰ καὶ φιλοσόφων, ὥς πρὸς τοὺς ἐκείνων κανόνας ἀπευθῆναι τὸ ἄγαλμα, καὶ δεῖξαι κατὰ τὴν ἀρχαίαν πλαστικὴν κατεσκευασμένον. 13. Καὶ δὴ πεποιήσθω. αὐδήσασα μὲν τὸ πρῶτον, καὶ λίγεια, καὶ τὸ, γλυκίων μέλιτος ἀπὸ τῆς γλώττης, περὶ αὐτῆς μᾶλλον ἢ περὶ τοῦ Πυλίου γέροντος ἐκείνου, ὃ Ὀμηρος ἂν εἶρηκε. πᾶς δὲ ὁ τόνος τοῦ φθέγματος, οἷος ἀπαλώτατος, οὔτε βαρὺς, ὥς εἰς τὸ ἀνδρεῖον ἡρμόσθαι, οὔτε πάνυ λεπτὸς, ὥς θηλύτατός τε εἶναι, καὶ κομιδῇ ἔκλυτος, ἀλλ' οἷος γένοιτ' ἂν παιδὶ μήπω ἡβήσκοντι, ἡδὺς, καὶ προσηγής, καὶ πρῶως παραδιδόμενος ἐς τὴν ἀκοήν, ὥς καὶ παυσσαμένης ἔναυλον εἶναι τὴν βοήν, καὶ τι λεῖψανον ἐνδιατρίβειν καὶ περιβουβεῖν

τὰ ὦτα, καθάπερ ἤχῳ τινα παρατείνουσιν τὴν ἀκρόασιν, καὶ ἔχνη τῶν λόγων μελιχρὰ ἄττα, καὶ πειθοῦς μεστὰ ἐπὶ τῆς ψυχῆς ἀπολιμπάνουσιν. ὁπότε δὲ καὶ τὸ καλὸν ἐκείνο ἄδη, καὶ μάλιστα πρὸς τὴν κιθάραν, τότε δὴ τότε, ὥρα μὲν σιωπᾶν ταῦτα ἀλκυόσι, καὶ τέττιξι, καὶ τοῖς κύκνοις. ἄμμουσα γὰρ ὥς πρὸς ἐκείνην ἅπαντα· καὶ τὴν Πανδίοδος εἴπης, ἰδιῶτις ἀγκείνη, καὶ ἄτεχνος, εἰ καὶ πολυηχεὰ τὴν φωνὴν ἀφίησιν. 14. Ὀρφεὺς δὲ καὶ Ἀμφίων, οἵπερ ἐπαγωγότατοι ἐγένοντο τῶν ἀκροατῶν, ὥς καὶ τὰ ἄψυχα ἐπικαλέσασθαι πρὸς τὸ μέλος, αὐτοὶ ἄν, οἷμαι, εἴ γε ἤκουσαν, καταλιπόντες ἂν τὰς κιθάρας, παρευτήκεσαν σιωπῇ, ἀκροώμενοι. τὸ γὰρ τῆς τε ἁρμονίας τὸ ἀκριβεστάτον διαφυλάττειν, ὥς μὴ παρβαίνειν τι τοῦ ῥυθμοῦ, ἀλλ' εὐκαίρῳ τῇ ἄρσει, καὶ θίσει διαμεμετρησθαι τὸ ἄσμα, καὶ συνωδὸν εἶναι τὴν κιθάραν, καὶ ὁμοχρονεῖν τῇ γλώττῃ τὸ πληκτρον, καὶ τὸ εὐαφές τῶν δακτύλων, καὶ τὸ εὐκαμπές τῶν μαλῶν, πόθεν ἂν ταῦτα ὑπῆρχε τῷ Θρακὶ ἐκείνῳ, καὶ τῷ ἀνὰ τὸν Κιθαιρῶνα μεταξὺ βουκολοῦντι, καὶ κιθαρίζειν μελετῶντι; ὥς τε ἦν ποτε, ὃ Ἀνκίρε, καὶ ἄδουσης αὐτῆς ἀκούσῃ, οὐκέτι τὸ τῶν Γοργόνων μόνον ἔση πεπονθὼς, λίθος ἐξ ἀνθρώπου γενόμενος, ἀλλὰ καὶ τὸ τῶν Σειρήνων εἶση, ὅποῖόν τι ἦν. παρυστήξῃ γὰρ, εὖ οἶδ' ὅτι, κεκληγμένος, πατρίδος καὶ οἰκείων ἐπιλαθόμενος· καὶ ἦν κηρῷ ἐπιφράξῃ τὰ ὦτα, καὶ διὰ τοῦ κηροῦ διαδύσεται σοι τὸ μέλος. τοιοῦτόν τι ἄκουσμά ἐστι Τερψιχόρης τινός, ἡ Μελπομένης, ἡ Καλλιόπης αὐτῆς παιδεύμα, μυρία τὰ

Θέλγητρα καὶ παντοῖα ἐν ἑαυτῷ ἔχον. ἐν/ τε λό-
 γῳ συνελών, φαίην ἄν, τοιαύτης μοι τῆς ὥδης
 ἀκούειν νόμιζε, οἷαν εἰκὸς εἶναι τὴν διὰ τοιούτων
 χειλῶν, δι' ἐκείνων δὲ τῶν ὀδόντων ἐξιοῦσαν. ἐώ-
 ρακας δὲ καὶ αὐτὸς, ἦν φημι, ὥστε καὶ ἀκηκοέναι
 νόμιζε. 15. Τὸ μὲν γὰρ ἀκριβὲς τοῦτο τῆς φωνῆς, καὶ
 καθαρῶς Ἰωνικόν, καὶ ὅτι ὁμιλῆσαι στωμύλη, καὶ
 πολὺ τῶν Ἀττικῶν χαρίτων ἔχουσα, οὐδὲ θαυμάζειν
 ἄξιον· πάτριον γὰρ αὐτῇ, καὶ προγονικόν, οὐδὲ
 ἄλλως ἔχεῖν, μετέχουσα τῶν Ἀθηναίων κατὰ τὴν
 ἀποικίαν. οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐκείνο θαυμάσαιμ' ἂν,
 εἰ καὶ ποιήσῃ χαίρει, καὶ τὰ πολλὰ ταύτῃ ὁμιλεῖ,
 τῶν Ὀμήρου πολίτις οὔσα. μία μὲν δὴ σοι, ὦ Λυ-
 κίης, καλλιφωνίας αὕτη, καὶ ὥδης εἰκῶν, ὥς ἂν τις
 ἐπὶ τὰ ἔλαττον εἰκάσειε. σκόπει δὲ δὴ καὶ τὰς ἄλ-
 λας· οὐ γὰρ μίαν ὥσπερ σὺ δὴ ἐκ πολλῶν συνθεῖς
 ἐπιδεῖξαι διεγνώκα, (ἥτιον γὰρ τοῦτο, καὶ γραφι-
 κῶς συντελεσθὲν, κάλλη τῶσαῦτα, καὶ πολυειδὲς τε
 ἐκ πολλῶν ἀποτελεῖν αὐτὸ αὐτῷ ἀνθαμιλλώμετον,) ἄλλ'
 αἱ πᾶσαι τῆς ψυχῆς ἀρεταί, καθ' ἐκάστην εἰ-
 κῶν μία γεγράφεται, πρὸς τὰ ἀρχέτυπον μεμιμημένη.

ΛΥΚ. Ἐορτήν, ὦ Πολύστρατε, καὶ πανδαισίαν
 ἐπαγγέλλεις. ἔοικας γοῦν λῶιον ὥς ἀληθῶς ἀπο-
 δώσειν μοι τὸ μέτρον. ἐπιμέτρεи δ' οὖν, ὥς οὐκ
 ἔστιν ὃ, τι ἂν ἄλλο ποιήσας μᾶλλον χαρίσαιτό μοι.

16. ΠΟΛ. Οὐκοῦν ἐπειδὴ πάντων καλῶν παιδείαν
 ἡγεῖσθαι ἀνάγκη, καὶ μάλιστα τούτων, ὅπόσα μελε-
 τητὰ, φέρε καὶ ταύτην ἥδη συνησώμεθα, ποιικίην.

μέντοι, καὶ πολύμορφον, ὥς μηδὲ κατὰ τοῦτο ἀπο-
 λιποίμεθα τῆς σῆς πλαστικῆς. καὶ δὴ γεγράφθω
 πάντα συλλήβδην τὰ ἐκ τοῦ Ἑλικῶνος ἀγαθὰ ἔχον-
 σα, οὐχ ὥσπερ ἡ Κλειώ, καὶ ἡ Πολύμνια, καὶ ἡ
 Καλλιόπη, καὶ αἱ ἄλλαι, ἐν τι ἐκάστη ἐπισταμένη,
 ἀλλὰ πασῶν, καὶ προσεῖτε τὰ Ἑρμοῦ καὶ Ἀπόλλωνος.
 ὑπόσα γὰρ ἡ ποιηταὶ μέτροις διακοσμήσαντες, ἐξε-
 νηρόχασιν, ἡ συγγραφεῖς ἱστορήχασιν, ἡ φιλόσοφοι
 παρηρέκασιν, πᾶσι τούτοις ἡ εἰκὼν κεκοσμήσθω·
 οὐκ ἄχρι τοῦ ἐπιπεχρῶσθαι μόνον, ἀλλ' ἐς βᾶθος
 δευσοποιοῖς τισι φαρμάκοις ἐς κόρον καταβαφεῖσα.
 καὶ συγγνώμη, εἰ μηδὲν ἀρχέτυπον ἐπιδείξαι ταύτης
 δυναίμην τῆς γραφῆς. οὐ γάρ ἐσθ' ὃ, τι τοιοῦτον
 ἐν τοῖς πάλαι παιδείας πέρι μνημονεύεται, πλην ἀκ-
 λὰ εἴ γε δοκεῖ, ἀνακείσθω καὶ αὕτη· οὐ μεμπτή γάρ,
 ὥς ἐμοὶ φαίνεται.

ΛΥΚ. Καλλίστη μὲν, ὦ Πολύστρῳτε, καὶ πά-
 σαις ταῖς γραμμαῖς ἀπηκριβωμένη.

17. ΠΟΛ. Μετὰ δὲ ταύτην, ἡ τῆς ὁψείας καὶ
 συνέσεως εἰκὼν γραπτέα. δεῖξει δὲ ἡμῖν ἐνταῦθα
 πολλῶν τῶν παρὰδειγμάτων, ἀρχαίων τῶν πλείστων,
 ἐνὸς μὲν καὶ αὐτοῦ Ἰωνικοῦ. γράφεις δὲ, καὶ δη-
 μιουργοὶ αὐτοῦ, Ἀισχίνης Σωκράτους ἑταῖρος, καὶ
 αὐτὸς Σωκράτης, μιμηλότεταυ τεχνιτῶν ἀπάντων,
 ὅσω καὶ μετ' ἔρωτος ἔγραφον. τὴν δὲ ἐκ τῆς Μιλή-
 του ἐκείνην Ἀσπασίαν, ἡ καὶ ὁ Ὀλύμπιος θαυμα-
 σιώτατος καὶ αὐτὸς συνῆν, οὐ φανῶν συνέστω πα-
 ρὰδειγμα προθέμενον, ὁπόσον ἐμπειρίας πραγμάτων,
 καὶ ὀξύτητος ἐς τὰ πολιτικὰ, καὶ ἀγχινοίας, καὶ

δριμύτητος ἐκείνη προσῆν, τοῦτο πᾶν ἐπὶ τὴν ἡμετέραν εἰκόνα μεταγάγωμεν ἀκριβεῖ τῇ στάθμῃ. πλὴν ὅσον ἐκείνη μὲν ἐν μικρῷ πίνακίῳ ἐγγράπτο, αὕτη δὲ κολοσσιαία τὸ μέγεθός ἐστι.

ΛΤΚ. Πῶς τοῦτο φῆς;

ΠΟΛ. Ὅτι, ὡς Δυκῖνε, οὐκ ἴσοι μέγεθους εἶναι φημι τὰς εἰκόνας, ὁμοίας οὖσας· οὐ γὰρ ἴσον, οὐδὲ ἐγγύς, Ἀθηναίων ἢ τότε πολιτεία, καὶ ἡ παροῦσα τῶν Ῥωμαίων δύνამις. ὥστε εἰ καὶ τῇ ὁμοιότητι ἡ αὐτὴ, ἀλλὰ τῷ μεγέθει γε ἀμείνων αὕτη, ὥς ἂν ἐπὶ πλατυτάτου πίνακος καταγεγραμμένη. 18. Δεύτερον δὲ καὶ τρίτον παράδειγμα, Θεανὼ τε ἐκείνη, καὶ ἡ Λεσβία μελοποιός, καὶ Διοτίμα ἐπὶ ταύταις. ἡ μὲν τὸ μεγαλόνουν, ἡ Θεανὼ, συμβαλλομένη εἰς τὴν γραφὴν· ἡ Σαπφὼ δὲ, τὸ γλαφυρόν τῆς προαιρέσεως. τῇ Διοτίμῃ δὲ, οὐχ ἂ Σωκράτης ἐπήνεσεν αὐτήν, ἔοικυῖα ἔσται μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν ἄλλην σύνεσιν τε καὶ συμβουλίαν. τοιαύτη σοὶ καὶ αὕτη, Δυκῖνε, ἀνακείσθω ἡ εἰκὼν.

19. ΛΤΚ. Νῆ Δί', ὦ Πολύστρατε, θαυμάσιος οὖσα. σὺ δὲ ἄλλας γράφε, τὰς τῆς χρησιμότητος, ὧς ἑταῖρε, καὶ φιλανθρωπίας, ἣ τὸ ἡμέρον ἐμφανεῖ τοῦ τρόπου, καὶ πρὸς τοὺς δεομένους προσήνεις.

ΠΟΛ. Εἰκάσθω οὖν καὶ αὕτῃ Θεανοῖ τε ἐκείνῃ τῇ Ἀντήνορος, καὶ Ἀρήτῃ, καὶ τῇ Θυγατρὶ αὐτῆς τῇ Ναυσικάᾳ, καὶ εἴ τις ἄλλη ἐν μεγέθει πραγμάτων ἐσωφρόνησε πρὸς τὴν τύχην. 20. Ἐξῆς δὲ μετὰ ταύτην, ἡ τῆς σωφροσύνης αὐτῆς γεγραμμένη, καὶ τῆς πρὸς τὸν ανόντα εὐνοίας, ὥς κατὸ

τὴν τοῦ Ἰκαρίου μάλιστα εἶναι τὴν σώφρονα καὶ τὴν
περίφρονα, ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου γεγραμμένην· (τοιαύ-
την γὰρ τὴν τῆς Πηνελόπης εἰκόνα ἐκείνος ἔγραψεν)
ἢ καὶ, τὴν Δία, κατὰ τὴν ὁμώνυμον αὐτῆς τὴν τοῦ
Ἀβραδάτα, ἧς μικρὸν ἔμπροσθεν ἐμνημονεύσαμεν.

ΔΤΚ. Παγκάλῃ καὶ ταύτῃ, ὦ Πολύστρατε,
ἀπειργάσω, καὶ σχεδὸν ἤδη τέλος σοι ἔχουσιν αἱ
εἰκόνες· ἅπασαν γὰρ ἐπελήλυθας τὴν ψυχὴν, καὶ
τὰ μέρη ἐπαιγῶν.

21. ΠΟΛ. Οὐχ ἅπασαν· εἴ γὰρ τὰ μέγιστα
τῶν ἐπαιγῶν περιλείπεται. λέγω δὲ τὸ ἐν τηλικού-
τῳ ὄγκῳ γενομένην αὐτὴν, μήτε τύφον ἐπὶ τῇ εὐ-
πραξίᾳ περιβάλλεσθαι, μήτε ὑπὲρ τὸ ἀνθρώπινον
μέτρον ἐπαρθεῖναι, πιστεύσασαν τῇ τύχῃ· φυλάτ-
τειν δὲ ἐπὶ τοῦ ἰσοπέδου ἑαυτὴν, μηδὲν ἀπειρόκα-
λον ἢ φορτικὸν φρονοῦσαν, καὶ τοῖς προσιοῦσι δη-
μοτικῶς τε καὶ ἐκ τοῦ ὁμοίου προσφέρεσθαι, καὶ
δεξιόσους καὶ φιλοφροσύνας φιλοφρονεῖσθαι, το-
σοῦτῳ ἡδέιους τοῖς προσομιλοῦσιν, ὅσα καὶ παρὰ
μειζονος ὅμως γενόμεναι οὐδὲν τραγικὸν ἐμφαίνου-
σιν· ὥς ὁπόσοι τῷ μέγα δύνασθαι μὴ πρὸς ὑπερ-
οψίαν, ἀλλὰ καὶ πρὸς εὐπορίαν ἐχρήσαντο, οὗτοι
καὶ ἄξιοι μάλιστα τῶν παρὰ τῆς τύχης δοθέντων
ἀγαθῶν ὥφθησαν. καὶ μόνοι ἂν οὗτοι δικαίως τὸ
ἐπίφθορον διαφύγοιεν. οὐδεὶς γὰρ ἂν φθονήσεις
τῷ ὑπερέχοντι, ἢν μετριάζοντα ἐπὶ τοῖς εὐτυχήμα-
σιν αὐτὸν ὀρεῖ, καὶ μὴ κατὰ τὴν Ὀμήρου Ἄτην ἐκεί-
νην ἐπ' ἀνδρῶν κράατα βεβηκότα, καὶ τὸ ὑποδε-
ιστερον πατοῦντα· ὅπερ οἱ ταπεινοὶ τὰς γνώμας

πάσχουσιν ἀπειροκαλίᾳ τῆς τύχης· ἐπειδὴν αὐτοὺς ἡ τύχη μηδὲν τοιοῦτον ἐλπίσαντας, ἄφνω ἀναβιβάσῃ ἐς πτηνόν τι, καὶ μετάρσιον ὄχημα, οὐ μένουσιν ἐπὶ τῶν ὑπαρχόντων, οὐδ' ἀφορῶσι κάτω, ἀλλ' αἰεὶ πρὸς τὸ ἄναντες βιάζονται. τοιγαροῦν ὥσπερ ὁ Ἰκαρος, τακέντος αὐτοῖς τάχιστα τοῦ κηροῦ, καὶ τῶν πτερῶν περιρρέντων, γέλωτα ὀφλιοκάνουσιν ἐπὶ κεφαλὴν εἰς πελάγη καὶ κλύδωνα ἐμπέκτοντες. ὅσοι δὲ κατὰ τὸν Λαίδαλον ἐχρήσαντο τοῖς πτεροῖς, καὶ μὴ πάνυ ἐπήρθησαν, εἰδότες ὅτι ἐκ κηροῦ ἦν αὐτοῖς πεποιημένα· ἐταμειύσαντο δὲ πρὸς τὸ ἀνθρώπειον τὴν φορὰν, καὶ ἠγάπησαν ὑψηλότεροι μόνον τῶν κυμάτων ἐνεχθέντες, ὥστε μέντοι νοτίζεσθαι αὐτοῖς αἰεὶ τὰ πτερὰ, καὶ μὴ παρέχειν αὐτὰ μόνῳ τῷ ἡλίῳ, οὗτοι δὲ ἀσφαλῶς τε ἅμα καὶ σωφρόνως διέπτησαν· ὅπερ καὶ ταύτην ἂν τις μάλιστα ἐπαινέσειε. τοιγαροῦν καὶ ἄξιον παρὰ πάντων ἀπολαμβάνειν τὸν καρπὸν, εὐχομένων ταῦτά τε αὐτῇ παραμεῖναι τὰ πτερὰ. καὶ ἐπὶ πλείῳ ἐπιρρεῖν τὰ γαθὰ.

22. ΑἴΚ. Καὶ οὕτως, ὦ Πολύστρατε, γινέσθω. ἀξία γὰρ, οὐ τὸ σῶμα μόνον, ὥσπερ ἡ Ἑλένη, καλὴ οὖσα, καλλίῳ δὲ καὶ ἐρασμιωτέρῳ ὑπ' αὐτῶν τὴν ψυχὴν σκέπουσα. ἔπρεπε δὲ καὶ βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ, χρησιτῷ καὶ ἡμέρῳ ὄντι, καὶ τοῦτο μετὰ τῶν ἄλλων ἀγαθῶν, ὅποσα ἐστὶν αὐτῷ, εὐδαιμονῆσαι, ὥς ἐπ' αὐτοῦ καὶ φῦναι γυναῖκα τοιαύτην, καὶ συνοῦσαν αὐτῷ ποθεῖν αὐτόν. οὐ γὰρ μικρὸν τοῦτο εὐδαιμόνημα γυνή, περὶ ἧς ἂν τις εὐλόγως

τὸ Ὀμηρικὸν ἐκείνο εἶποι, „χρυσίῃ μὲν αὐτὴν Ἀφροδίτῃ ἐρίζειν τὸ κάλλος, ἔργα δὲ αὐτὴν Ἀθηναίῃ ἰσοφαρίζειν.“ γυναικῶν γὰρ συνόλως οὐκ ἄν τις παραβληθεῖη αὐτῇ, „οὐ δέμας, οὐδὲ φωνήν, φησιν Ὀμηρος, οὐτ' ἄρ' φρένας, οὔτε τι ἔργα.”

23. ΠΟΛ. Ἀληθῆ φῆς, ὦ Λυκίε, ὥς τε εἰδοκεῖ, ἀναμίζαντες ἤδη τὰς εἰκόνας, ἦν τε σὺ ἐπλάσας, τὴν τοῦ σώματος, καὶ ὥς ἐγὼ τῆς ψυχῆς ἐγραψάμην, μίαν ἐξ ἀπασῶν συνθέντες, βιβλίον καταθέμενοι, παρέχωμεν ᾧπασι θαυμάζειν, τοῖς γε νῦν οὗσι, καὶ τοῖς ἐν ὑστέρω ἐσομένοις. μονιμωτέρα γοῦν τῶν Ἀπελλοῦ, καὶ Παρθασίου, καὶ Πολυγνώτου γένοιτ' ἂν, καὶ αὐτὴ ἐκείνη παρὰ πολὺ τῶν τοιούτων κεχαρισμένη, ὅσῳ μὴ ξύλον, καὶ κηροῦ, καὶ χρωμάτων πεποιήται, ἀλλὰ ταῖς παρὰ Μουσῶν ἐπινοίαις εἰκασταί, ἥπερ ἀκριβεστάτη εἰκὼν γένοιτ' ἂν, σώματος κάλλος καὶ ψυχῆς ἀρετὴν ἅμα ἐμφανίζουσα.

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ

ARGUMENTVM.

Adulationem in imaginibus, quum Panthea aegre tulisset, nec non comparationem cum deabus, Junone et Venere, adeoque poposcisset.

ut quae offendissent emendarentur, Lucianus se defendens tantum abesse dicit, ut nimis illam laudasset, ut adeo laus pietatis sit addenda, atque nihil ex reliquis laudibus demendum. Laudatori enim sicut poetae multa licere; in encomiis praeterea comparationes esse necessarias, easque cum melioribus. Explicato deinde discrimine inter adulationem et laudationem, se ab hac in illam delatum negat; se illam comparasse cum imaginibus dearum ab hominibus factis, comparationem vero cum diis ipsis Homero aliisque vel maxime esse solennem. Si igitur peccatum sit, illam esse sine culpa.

ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΑΤΚΙΝΟΣ.

1. ΠΟΛ. Ἐγὼ σοι, ὦ Ανάκτις, ῥησὶν ἢ γυνῇ, τὰ μὲν ἄλλα πολλὴν ἐνεῖδον τὴν εὐνοίαν πρὸς ἐμέ, καὶ τιμὴν ἐκ τοῦ συγγράμματος. οὐ γὰρ ἂν οὕτως ὑπερεπῆναι τις, εἰ μὴ καὶ μετ' εὐνοίας συνεγράφετο. τὸ δὲ ἐμὸν ὥς ἂν εἰδῆς, τοῖόν δέ ἐστιν· οὐδὲ ἄλλως μὲν χαίρω τοῖς κολακικοῖς τὸν τρόπον, ἀλλὰ μοι δοκοῦσιν οἱ τοιοῦτοι γόητες εἶναι, καὶ ἥκιστα ἐλευθεροὶ τὴν φύσιν. ἐν δὲ τοῖς ἐπαίνοις μάλιστα, ὅταν τις ἐπαινῇ με, φορτικῶς καὶ ὑπερμέτρους ποιούμενος τὰς ὑπερβολὰς, ἐρυθριῶ τε, καὶ ὀλίγου δεῖν ἐμφράττωμαι τὰ ὦτα, καὶ τὸ πρῶγμα χλεῦν μᾶλλον ἢ ἐπαίνῳ εἰκέναι μοι δοκεῖ. Μὲχρι γὰρ τοῦδε οἱ ἐπαινοὶ ἀνεκτοὶ εἰσιν, ἐς ὅσον ἂν ὁ ἐπαινούμενος γνωρίζῃ ἕκαστον τῶν λεγομένων πρὸς ὃν ἑαυτῷ. τὸ δὲ ὑπὲρ τοῦτο, ἀλλότριον ἤδη, καὶ κολακεία σαφής. καίτοι πολλοὺς οἶδα, ἔφη, χαίροντας, εἴ τις αὐτοὺς

ἐπαινῶν καὶ ἂ μὴ ἔχουσι προσάπτοι τῷ λόγῳ· οἷον, εἰ γέροντας ὄντας εὐδαιμονίζοι τῆς ἀκμῆς, ἢ ἀμόρφοις οὖσι τὸ Νιρέως κάλλος ἢ τὸ Φάωνος περιθείη. οἶονται γὰρ ὑπὸ τῶν ἐπαινῶν ἀλλαγῆσεσθαι σφίσι καὶ τὰς μορφάς, καὶ αὐτοὶ ἀνηβήσειν αὐθις, ὥςπερ ὁ Πελλίας ᾤετο. 3. Τὸ δὲ οὐχ οὕτως ἔχει· πολλοῦ γὰρ ἂν ὁ ἔπαινος ἦν τίμιος, εἴ τι καὶ ἔργον αὐτοῦ ἀπολαῦσαι δυνατόν ἦν ἐκ τῆς τοιαύτης ὑπερβολῆς. νῦν δὲ ὁμοιὸν μοι δοκοῦσιν, ἔφη, πάσχειν, ὥςπερ ἂν εἴ τιτι ἀμόρφῳ προσωπεῖον εὐμόρφον ἐπιθείη τις φέρων, ὃ δὲ μέγα ἐπὶ τῷ κάλλει φρονοίη, καὶ ταῦτα περιαιρετῷ ὄντι, καὶ ὑπὸ τοῦ τυχόντος συντριβῆναι δυναμένοι· ὅτε καὶ γελοιότερος ἂν γένοιτο, αὐτοπρόσωπος φάνεις, οἷος ὢν ὑφ' οἷῳ κέκρυπτο· ἢ καὶ, νῆ Δί', εἴ τις ὑποδησάμενος κοθόρνους, μικρὸς αὐτὸς ὢν, ἐρίξοι περὶ μεγέθους τοῖς ἀπὸ τοῦ ἰσοπέδου ὄλῳ πῆχει ὑπερέχουσιν. ἐμμένητο γὰρ καὶ τοιοῦτον τινός. 4. Ἐφη γυναῖκά τινα τῶν ἐπιφανῶν, τὰ μὲν ἄλλα καλὴν καὶ κόσμιον, μικρὰν δὲ, κατὰ πολὺ τοῦ συμμέτρου ἀποδέουσαν, ἐπαινεῖσθαι πρὸς τιμος ποιητοῦ ἐν ᾧσματοι τάτε ἄλλα, καὶ ὅτι καλὴ τε καὶ μεγάλη ἦν· αἰγείρῳ δ' αὐτῆς εἰκαζεν ἐκείνως τὸ εὐμηκίς τε καὶ ὀρθίον· τὴν μὲν θῆ γόγγυσθαι τῷ ἐπαινῶ, καθάπερ αὐξανομένην πρὸς τὸ μέλος, καὶ τὴν χεῖρα ἐπισείειν· τὸν ποιητὴν τε πολλάκις τὸ αὐτὸ ἄδειν, δρῶντα ὡς ἦδοιτο ἐπαινουμένη, ὅχρη δὲ τῶν παρόντων τινα προσκύψαντα πρὸς τὸ οὗς εἰπεῖν αὐτῷ, Πέπαισο, ὦ οὗτος, μὴ καὶ ἀναστῆναι ποιήσῃς τὴν γυναῖκα. 5. Παραπλήσιον δὲ, καὶ μακρῷ τού-

του γελοιότερον Στρατονίκην ποιῆσαι, τὴν Σελεύκου γυναῖκα. τοῖς γὰρ ποιηταῖς ἀγῶνα προθεῖναι αὐτὴν περὶ ταλάντου, ὅστις ἂν ἄμεινον ἐπαινέσαι αὐτῆς τὴν κόμην. καίτοι φαλακρὰ ἐτύγγανεν οὖσα, καὶ οὐδὲ ὅσας ὀλίγας τὰς ἑαυτῆς τρίχας ἔχουσα, καὶ ὁμοῦς οὕτω διακειμένη τὴν κεφαλὴν ἀπάντων εἰδόντων διὰ ἐκ νόσου μακρῶς τὸ τοιοῦτον ἐπεπόνθει, ἤκουε τῶν καταράτων ποιητῶν, ὑακινθίνας τὰς τρίχας αὐτῆς λεγόντων καὶ οὐλοῦς τινὰς πλοκάμους ἀναπλεκόντων, καὶ σελήνοις τοὺς μὴδὲ ὅλως ὄντας εἰκαζόντων. 6. Ἀπάντων οὖν τῶν τοιούτων κατεγέλα, τῶν παρεχόντων αὐτοὺς τοῖς κόλαξι, καὶ προσετίθει δὲ, ὅτι μὴ ἐν ἐπαίνοις μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν γραφαῖς τὰ ὅμοια πολλοὶ κολακεύεσθαι τε καὶ ἐξαπατᾶσθαι θέλουσι. χαίρουσι γοῦν, ἔφη, τῶν γραφῶν ἐκείνοις μάλιστα, οἳ ἂν πρὸς τὸ εὐμορφότερον αὐτοὺς εἰκασωσιν· εἶναι δὲ τινας, οἳ καὶ προστάττουσι τοῖς τεχνίταις, ἢ ἀφελεῖν τι τῆς ῥινός, ἢ μελάντερα γράψασθαι τὰ ὄμματα, ἢ ὅ, τι ἂν ἄλλο ἐπιθυμήσωσιν αὐτοῖς προσεῖναι, εἴτα λανθάνειν αὐτοὺς ἄλλοτρίας εἰκόνας στεφανοῦντας, καὶ οὐδὲν αὐτοῖς ἐοικυίας. 7. Ταῦτα δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα ἔλεγε, τὰ μὲν ἄλλα ἐπαινοῦσα τοῦ συγγράμματος, ἐν δὲ τοῦτο οὐ φέρουσα, ὅτι θεαῖς αὐτὴν Ἥρα καὶ Ἀφροδίτῃ εἰκασας. ὑπὲρ ἐμὲ νάρ, φησι, μᾶλλον δὲ ὑπὲρ ἅπασαν ἀνθρωπίνην φύσιν τὰ τοιαῦτα. ἐγὼ δὲ σε οὐδ' ἐκείνα ἠξίου, ταῖς ἡρωϊναῖς παραθεωρεῖν με, Πηνελόπῃ, καὶ Ἀρήτῃ, καὶ Θεανοῖ, οὐχ ὅπως θεῶν ταῖς ἀρίσταις· καὶ γὰρ αὖ καὶ τόδε πάνυ ἔφη, τὰ πρὸς

τους θεοὺς δεισιδαιμόνως καὶ φοφοδεδῶς ἔχω. δέδία-
τοίνυν μὴ κατὰ τὴν Κασσιέπειαν εἶναι δόξω, τὸν
τοιούτον ἔπαινον προσιεμένη. καίτοι Νηρεΐσιν ἐκεί-
νη ἀντεξετάζετο, Ἦραν δὲ καὶ Ἀφροδίτην ἔσεβεν.

8. Ὡστε, ὦ Λυκίε, μεταγράψαι σε τὰ τοιαῦτα ἐκέ-
λευσεν, ἥ αὐτὴ μὲν μαρτύρεσθαι τὴν θεὰς, ὥς ἀκού-
σης αὐτῆς γέγραφας, σὲ δὲ εἶδεται, ὅτι ἀνιάσει αὐ-
τὴν τὸ βιβλίον οὕτω περινοστοῦν, ὥσπερ νῦν σοι
διάκειται, οὐ μάλα εὐσεβῶς οὐδὲ δσιῶς τὰ πρὸς τοὺς
θεοὺς. ἐδόκει τε ἀσεβημα ἐαυτῆς καὶ πλημμέλημα
τοῦτο δόξειν, εἰ ὑπομένοι τῇ ἐν Κνίδῳ καὶ τῇ ἐν
Κήποις ὁμοίᾳ λέγεσθαι. καὶ σε ὑπεμύνησκε τῶν
τελευταίων ἐν τῷ βιβλίῳ περὶ αὐτῆς εἰρημένων, ὅτι
μετρίαν καὶ ἄτυφον ἔφησεν αὐτὴν, οὐκ ἀνατεινομένην
ὑπὲρ τὸ ἀνθρώπινον μέτρον, ἀλλὰ πρὸς γειον τὴν
πτῆσιν ποιούμενην. ὁ δὲ ταῦτα εἰπὼν, ὑπὲρ αὐτὸν
τὸν οὐρανὸν ἀναβιβάζεις τὴν γυναῖκα, ὥς καὶ θεαῖς
αὐτὴν ἀπεικάζειν. 9. Ἡξίου δὲ σε μηδὲ ἀξυνοτωτέ-
ραν αὐτὴν ἡγεῖσθαι τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὅς τοῦ ἀρ-
χιτέκτονος ὑπισχνουμένου τὸν Ἄθω ὅλον μετασχη-
ματίσειν, καὶ μορφώσκειν πρὸς αὐτὸν, ὥς τὸ ὄρος
ἅπαν εἰκόνα γενέσθαι τοῦ βασιλέως, ἔχοντα δύο πό-
λεις ἐν ταῖν χερσίν, οὐ προσήκατο τὴν τερατείαν τῆς
ὑποσχέσεως, ἀλλ' ὑπὲρ αὐτὸν ἡγησάμενος τὸ τόλμη-
μα, ἔπαυσε τὸν ἄνθρωπον, οὐ πιθανῶς Κολοσσούς
ἀναπλάττοντα, καὶ τὸν Ἄθω κατὰ χώραν ἔαν ἐκέ-
λευσε, μηδὲ κατασμικρύνειν ὄρος οὕτω μέγα πρὸς
μικροῦ σώματος ὁμοιότητα. ἐπῆναι δὲ τὸν Ἀλέξαν-
δρον τῆς μεγαλοψυχίας, καὶ ἀνδριάντα μείζω τοῦτον

τοῦ Ἄθω ἔλεγεν αὐτοῦ ἀνεστάναι, ἐν ταῖς τῶν ἀεὶ
 μεμνησομένων διανοαῖς· οὐ γὰρ μικρὰς εἶναι γνώ-
 μης ὑπεριδεῖν οὕτω παραδόξου τιμῆς. 10. Καὶ ἐαυ-
 τὴν οὖν τὸ μὲν πλάσμα σου ἐπαινεῖν, καὶ τὴν ἐπίνοιαν
 τῶν εἰκόνων, μὴ γνωρίζειν δὲ τὴν ὁμοιότητα· μὴ γὰρ
 εἶναι τῶν τηλικούτων ἀξίαν, μηδὲ ἐγγύς, ὅτι μηδὲ
 ἄλλην τινὰ, γυναῖκά γε οὖσαν ὥστε ἀφίησί σοι
 ταύτην τὴν τιμὴν, καὶ προσκυνεῖ σου τὰ ἀρχέτυπα
 παραδείγματα. σὺ δὲ τὰ ἀνθρώπινα ταῦτα ἐπαί-
 νει αὐτὴν, μὴ δὲ ὑπὲρ τὸν πόδα ἔστω τὸ ὑπόδημα,
 μὴ καὶ ἐπιστομίῃ με, φησιν, ἐμπεριπατοῦσαν αὐ-
 τῷ. καὶ κεῖνο δὲ σοι εἰπεῖν ἐνετείλατο. 11. Ἀκούω,
 ἔφη, πολλῶν λεγόντων (εἰ δὲ ἀληθές, ὑμεῖς οἱ ἄνδρες
 ἴστε) μὴδ' Ὀλυμπιαῖσιν ἐξεῖναι τοῖς νικῶσι μείζους
 τῶν σωμάτων ἀνεστάναι τοὺς ἀνδριάντας, ἀλλ' ἐπι-
 μελεῖσθαι τοὺς Ἑλλανοδικας, ὅπως μηδὲ εἰς ὑπερ-
 βάληται τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὴν ἐξέτασιν τῶν ἀν-
 δριάντων ἀκριβεστέραν γίγνεσθαι τῆς τῶν ἀθλητῶν
 ἐγκρίσεως. ὥστε ὄρα, ἔφη, μὴ αἰτίαν λάβωμεν ψεύ-
 δεσθαι ἐν τῷ μέτρῳ, κατὰ ἡμῶν ἀνατρέψωσιν οἱ
 Ἑλλανοδικαὶ τὴν εἰκόνα. 12. Ταῦτα μὲν ἔλεγεν
 ἐκείνη. σὺ δὲ σκόπει, ὦ Λυκίε, ὅπως μετακοσμή-
 σης τὸ βιβλίον, καὶ ἀφαιρήσῃς τὰ τοιαῦτα, μηδὲ
 σφαλῆς πρὸς τὸ θεῖον, ὥς ἐκείνη πάννυ γε αὐτὰ
 ἐδυσχέραινε, καὶ ὑπέφριτε μεταξὺ ἀναγνωσκομέ-
 ρων, καὶ παρητεῖτο τὰς θεάς ἵλεως εἶναι αὐτῇ, καὶ
 συγγνώμη, εἰ γυναικεῖόν τι ἔπαθε. καίτοι εἰ χρή
 τῷ ἀληθές εἰπεῖν, καὶ αὐτῷ ἐμοὶ τοιοῦτόν τι εἰπεῖν
 ἔδοξε. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον ἀκούων, οὐδὲν ἐπλημ-

μέλῃσα, ἐνορῶν τοῖς γεγραμμένοις· ἐπεὶ δὲ ἐκείνη ἐπεσημήνατο, καὶ αὐτὸς ἄρχομαι τὰ ὅμοια γυγνώσκειν περὶ αὐτῶν· καὶ παραπλήσιόν τι ἔπαθον, οἷς ἐπὶ τῶν ὁραμένων πᾶσχομεν. ἦν μὲν πάνυ ἐγγύθεν σκοπῶμέν τι, καὶ ὑπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν, οὐδὲν ἀκριβὲς διαγιγνώσκωμεν· ἦν δὲ ἀποστατώντες ἐκ τοῦ συμμέτρου διαστήματος ἰδωμεν, ἅπαντα σαφῶς καταφαίνεται, τὰ εὖ, καὶ τὰ μὴ οὕτως ἔχοντα.

13. Τὸ δὲ ἄνθρωπον οὕσων Ἀφροδίτῃ καὶ Ἥρᾳ εἰκάσαι, τί ἄλλο, ἢ ἀπικρὺς εὐτιν εὐτελλίζειν τὰς θεάς; ἐν γὰρ ταῖς ταιούταις εὐχ οὕτω τὸ μικρὸν μεῖζον γίγνεται τῇ παραδείσει, ὥς τὸ μεῖζον ἀποσμικρύνεται, πρὸς τὸ ταπεινότερον κατασπώμενον· οἷον, εἴ τινες ἅμα βαδίζουσιν, ὁ μὲν μέγιστος, ὁ δὲ πάνυ τῇ ἡλικίᾳ χαμαιζήλος, εἴτα δεήσας ἀπισῶσαι αὐτοὺς, ὥς μὴ ὑπερέχειν θαύρου τὸν ἕτερον, σὺ τοῦ βραχυτέρου ὑπερναστεινόμενον ταῦτο γένοιτ' ἂν, κἄν ὅτι μάλιστα ἀκροποδητὴ ἐπεγείρῃ ἑαυτόν. ἀλλ' εἰ μέλλουσιν ὁμήλικες φαναῖσθαι, ὁ μεῖζων ἐκείνος ἐπικύψει, καὶ ταπεινότερον ἀποφανεῖ ἑαυτόν. ὥσαύτως δὲ καὶ ἐν ταῖς ταιούταις εἰρήσιν, οὐχ οὕτως ἄνθρωπος μεῖζων γίγνεται, ἦν τις αὐτὸν θεῷ ἀπεικάξῃ, ὥς τὸ θεῖον ἀνάγκη ἐλατταῦσθαι πρὸς τὸ ἐνδίον ἐπικλώμενον. καὶ γὰρ εἰ μὲν ὑπὸ ἀπορίας τῶν ἐπιγείων, ἐπὶ τὰ οὐράνια ἐκτείνονται τις τὴν λόγον, ἥτιονα ἂν ὁ τοιοῦτος αἰτία ἔχοι ὑπὸ ἀσβετίας αὐτὸ δρᾶν. σὺ δὲ τασαῦτα ἔχων κάλλη γυναικῶν, Ἀφροδίτῃ καὶ Ἥρᾳ εἰκάσαι αὐτὴν ἐτόλμησας, οὐδὲν δέον. 14. Ὡστε τὸ ἄγαν τοῦτο καὶ ἐπίφθονον ἀφαι-

ρει, ὦ Λυκῖνε. οὐ γὰρ πρὸς τοῦ σοῦ τρόπον τὸ τοιοῦτον, ὅς οὐδὲ ἄλλως ῥάδιος πρὸς τοὺς ἐπαινοὺς καὶ πρόχειρος ὢν ἐτύγχανες· ἀλλὰ νῦν οὐκ οἶδ' ὅπως ἀθρόαν πεποίησαι τὴν μεταβολήν, ἐπιδαψιλεύόμενος, καὶ ἐκ τοῦ τέως φειδομένου ἄσωτος ἐν τοῖς ἐπαινοῖς ἀναπέφηνας. ἀλλὰ μηδὲ ἐκεῖνο αἰσχυνθῆς, εἰ μεταρρυθμίσῃς τὸν λόγον ἤδη διαδεδομένον· ἐπεὶ καὶ Φειδίαν φασὶν οὕτω ποιῆσαι, ὁπότε ἐξεργάσατο τοῖς Ἥλαιοις τὸν Δία. σπάντα γὰρ αὐτὸν κατόπιν τῶν θυρῶν, ὁπότε τοπρῶτον ἀναπετάσας ἐπεδείκνυε τὸ ἔργον, ἐπακούειν τῶν αἰτιωμένων τι, ἢ ἐπαινούντων· ἤτι᾽ αὐτοῦ δὲ, ὁ μὲν τὴν ῥίνα, ὡς παχεῖαν, ὁ δὲ ὡς ἐπιμηκέστερον τὸ πρόσωπον, ὁ δὲ ἄλλος ἄλλο τι. εἴτ' ἐπειδὴ ἀπηλλάγησαν οἱ θεαταὶ, αὐθις τὸν Φειδίαν, ἐγκλεισάμενον ἑαυτὸν, ἐπανορθοῦν καὶ ῥυθμίζειν τὸ ἄγαλμα πρὸς τὸ τοῖς πλείστοις δοκοῦν. οὐ γὰρ ἡγέετο μικρὰν εἶναι συμβουλὴν δήμου τοσούτου, ἀλλ' αἰεὶ ἀναγκαῖον ὑπάρχειν τοὺς πολλοὺς περιτιτότερον ὁρᾶν τοῦ ἑνός, καὶ Φειδίας ἦν. ταῦτά σοι παρ' ἐκείνης κομίζω, καὶ αὐτὸς παραινῶ, ἐταῖρός τε, καὶ εὖνους ὢν.

15. ΑΤΚ. Πολύστρατε, οἷος ὢν ῥήτωρ ἐλελήθεις με. ῥῆσιν γοῦν οὕτω μακρὰν, καὶ κατηγορίαν τοσαύτην ἐξενήνοχας κατὰ τοῦ συγγράμματος, ὥστε μηδὲ ἐλπίδα μοι ἀπολογίας ἔτι καταλείπεσθαι· πλὴν ἀλλ' ἐκεῖνό γε οὐ δικαστικὸν ἐποίησατε, καὶ μάλιστα σὺ, ἐρήμην καταδικαιτήσας τοῦ βιβλίου, μὴ παρόντος αὐτῷ τοῦ συνηγόρου. ῥῆστον δὲ, οἶμαι, τοῦτό ἐστι, κατὰ τὴν παροιμίαν, Μόνον θέοντα

κρατεῖν· ὥστε οὐδὲν θαυμαστόν, εἰ καὶ ἡμῖς εἰλω-
 μεν, οὔτε ὕδατος ἡμῖν ἐγχυθέντος, οὔτε ἀπολογίας
 ἀποδοθείσης. μᾶλλον δὲ τοῦτο πάντων ἀτοπώτα-
 τον, οἱ αὐτοὶ κατήγοροι καὶ δικάσταί ἦτε. πότερα
 ὃ οὖν ἐθέλεις, ἀγαπήσας τοῖς ἐγνωσμένοις ἡσυχίαν
 ἄγω, ἥ, κατὰ τὸν Ἱμεραῖον ποιητὴν, παλινοιδίαν
 τινὰ συγγράφω, ἣ δώσατε μοι ἐφισίμον ἀγωνίσασ-
 θαι τὴν δίκην;

ΠΟΛ. Νῆ Δί', ἥνπερ ἔχῃς τι δίκαιον εἰπεῖν.
 οὐ γὰρ ἀντιδίκους, ὥς σὺ φῆς, ἀλλ' ἐν φίλοις ποιήσῃ
 τὴν ἀπολογίαν. ἐγὼ δέ, καὶ συνεξετάζεσθαι σοι
 ἔτοιμος ἐπὶ τῆς δίκης.

16. ΑΤΚ. Ἄλλ' ἐκεῖνο ἀνιαρὸν, ὦ Πολύστρατε,
 ὅτι μὴ ἐκείνης παρούσης ποιήσομαι τοὺς λόγους·
 μακρῷ γὰρ ἂν οὕτως ἄμεινον ᾔην. νῦν δὲ ἀνάγκη
 ἀπ' ἐντολῆς ἀπολογήσασθαι. ἀλλ' εἴ μοι τοιοῦτος
 ἀγγελιαφόρος γένοιτο πρὸς αὐτὴν, οἷος παρ' ἐκείνης
 πρὸς μὲ γεγένησαι, τολμήσω ἀναρρῆσαι τὸν κύβον.

ΠΟΛ. Θάρρει, ὦ Λυκῖνε, τούτου γε ἔνεκα, ὥς
 οὐ φαῦλόν με ὑποκριτὴν ἔξω τῆς ἀπολογίας, πει-
 ρώμενος διὰ βραχείων εἰπεῖν, ὥς ἂν μᾶλλον μνημο-
 νεύσαιμι.

ΑΤΚ. Καὶ μὴν πάνυ μὲν ἔδει μοι μακρῶν τῶν
 λόγων, πρὸς οὕτω σφοδρὰν τὴν κατηγορίαν. ὅμως
 δέ, σοῦ ἔνεκα ἐπιτεμοῦμαι τὴν ἀπολογίαν· καὶ παρ'
 ἐμοῦ τοίνυν τάδε αὐτῇ ἀπάγγελε.

ΠΟΛ. Μηδαμῶς, ὦ Λυκῖνε, ἀλλ' ὥσπερ αὐτῆς
 ἐκείνης παρούσης λέγε τὸν λόγον, εἴτ' ἐγὼ μιμήσο-
 μαί σε πρὸς αὐτήν.

ΛΤΚ. Οὐκοῦν ἐπειδήπερ οὕτω σοι δοκεῖ, ὦ Πολύστρατε, ἡ μὲν πάρεστι, καὶ προεῖρηκε δηλαδὴ ἐκεῖνα, ὁπόσα σὺ παρ' αὐτῆς ἀπήγγειλας· ἡμᾶς δὲ χρή τῶν δευτέρων λόγων ἐνάρχεσθαι. καίτοι, οὐ γὰρ ὀκνήσω πρὸς σέ εἰπεῖν ὃ πέπονθα, οὐκ οἶδ' ὅπως φοβερώτερόν μοι τὸ πρῶγμα πεπαίηκας, καὶ, ὥς ὄρας, ἰδρῶ τε ἤδη, καὶ δέδοικα, καὶ μονογονυχὲ καὶ ὄραν αὐτὴν οἶμαι, καὶ τὸ πρῶγμα πολλὴν μοι τὴν ταραχὴν πεποίηκεν. ἄρξομαι δ' ὅμως· οὐ γὰρ οἷόν τε ἀναδύναι, ἤδη παρούσης.

ΠΟΛ. Καί, νῆ Δία, πολλὴν τὴν εὐμένειαν ἐπιφαίνει τῷ πρῶτόνῳ· φαιδρὰ γὰρ, ὥς ὄρας, καὶ προσηνής· ὥστε θαρρόν λέγε τὸν λόγον.

17. **ΛΤΚ.** Ἐγὼ σε, ὦ γυναικῶν ἀρίστη, μεγάλα, ὥς φῆς, καὶ πέρα τοῦ μέτρον ἐπαινέσας, οὐχ ὄρῶ ὅτι τηλικούτον ἐπήνεσα, ἤλικον αὐτὴ σὺ τοῦτο ἐγκώμιον ὑπὲρ σεαυτῆς ἐξηνήνοχας, τὴν πρὸς τὸ θεῖον τιμὴν ἐν μεγάλῳ τιθεμένη. σχεδὸν γὰρ ἅπαντων τοῦτο μείζον, ὃν εἶρηκα περὶ σοῦ, καὶ συγγνώμη, εἰ μὴ καὶ ταύτην σοι προσέγραψα τὴν εἰκόνα, ὑπ' ἀγνοίας με διαλαθοῦσαν. οὐ γὰρ ἂν ἄλλην πρὸς αὐτῆς ἐγραψάμην· ὥστε ταύτη γέ οὐχ ὅπως ὑπερβάλλεσθαι τοὺς ἐπαίνους, ἀλλὰ πολὺν καταδεέστερόν μοι δοκῶ τῆς ἀξίας εἶρηκέναι. σκόπει γοῦν, ἤλικον τοῦτο παρέλιπον, ὥς παμμέγεθες εἰς ἐπίδειξιν τρόπου χρηστοῦ, καὶ γνώμης ὀρθῆς· ὥς ὅσοι τὸ θεῖον μὴ ἐν παρέργῳ σέβουσιν, οὗτοι καὶ τὰ πρὸς ἀνθρώπους ἄριστοι ἂν εἶεν. ὥστε εἰ πάντως μετακοσμήσαι δεοί τὸν λόγον, καὶ τὸ ἄγαλμα ἐπανορθώσα-

σθαι, ἀφελείν μὲν οὐκ ἂν τι τολμήσαιμι αὐτοῦ·
 προςθήσω δὲ καὶ τοῦτο, ὥς τινα κεφαλὴν τοῦ παν-
 τὸς ἔργου, καὶ κορυφὴν. ἐπ' ἐκείνων μέντοι καὶ
 πάνυ πολλὴν σοι εἰδέναι τὴν χάριν ὁμολογῶ. ἐμοῦ
 γὰρ ἐπαινέσαντος τὸ μέτριον τοῦ σου τρόπου, καὶ
 ὅτι μηδὲν ὑπερπετέες, μηδὲ τύφου μεστὸν ἐνεποίησέ
 σοι ὁ παρὼν ὄγκος τῶν πραγμάτων, σὺ τα τοιαῦτα
 αἰτιασαμένη τοῦ λόγου, ἐπιστώσω τοῦ ἐπαίνου τὴν
 ἀλήθειαν. τὸ γὰρ μὴ προαρπάζειν τὰ τοιαῦτα τῶν
 ἐγκωμίων, ἀλλ' αἰδεῖσθαι ἐπ' αὐτοῖς, καὶ μείζω ἢ
 κατὰ σέ εἶναι λέγειν, μετρίας καὶ δημοτικῆς τινος
 διανοίας δεῖγμά ἐστι. πλήν ἀλλ' ὅσῳ περ ἂν πρὸς
 τὸ ἐπαινεῖσθαι αὐτὸ οὕτω διακειμένη τυγχάνεις,
 τοσοῦτω ἀξιωτέραν ὑπερεπαινεῖσθαι ἀποφαίνεις
 σεαυτήν. καὶ σχεδὸν ἐς τὸν τοῦ Διογένοους λόγον
 περιελήλυθέ σοι τὸ πρᾶγμα, ὅς ἐρομένου τινὸς, ὅπως
 ἂν τις ἔνδοξος γένοιτο; εἰ δόξης, ἔφη, καταφρονή-
 σεις· φαίην γὰρ ἂν καὶ αὐτὸς, εἴ τις ἔροιτό με, τί-
 νες εἰσὶ μάλιστα ἐπαίνου ἄξιοι; ὅπόσοι ἐπαινεῖσθαι
 μὴ θέλουσιν. 18. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἴσως ἑξαγώνια,
 καὶ πόρρω τοῦ πράγματος. ὑπὲρ δὲ οὗ χρηρὴ ἀπο-
 λογήσασθαι, τοῦτό ἐστιν, ὅτι τῇ ἐν Κνίδῳ, καὶ τῇ
 ἐν κήποις, καὶ Ἡρᾷ, καὶ Ἀθηνᾷ, τὴν μορφήν ἀνα-
 πλάττων εἴκασα. ταῦτά σοι ἔκμετρα ἔδοξε, καὶ ὑπὲρ
 τὸν πόδα. περὶ αὐτῶν δὴ τούτων ἔρῳ. καίτοι πα-
 λαιὸς οὗτος ὁ λόγος, ἀνευθύνοους εἶναι ποιητὰς καὶ
 γραφέας. τοὺς δὲ ἐπαινοῦντας καὶ μᾶλλον, οἶμαι,
 εἰ καὶ χαμαὶ καὶ βάδην, ὥσπερ ἡμεῖς, ἀλλὰ μὴ ἐπὶ
 μέτρων φέροντο. ἐλεύθερον γάρ τι ὁ ἔπαινος, οὐδ'

ἔστιν αὐτοῦ μέτρον εἰς μέγεθος ἢ βραχύτητα νενο-
 μοθετημένον, ἀλλὰ τοῦτο μόνον ἐξάπαντος ὁρᾷ,
 ὅπως ὑπερθαυμάσῃται, καὶ ζηλωτὸν ἀποφάνῃ τὸν
 ἐπαινούμενον. οὐ μὴν ταύτην ἐγὼ βαδιοῦμαι, μὴ
 καὶ σοὶ δοῶ ὑπ' ἀπορίας αὐτὸ ὁρᾶν. Ἐκείνο δέ
 σε φημι εἰδέναι, τοιαύτας ἡμῖν τὰς ἀφορμὰς τῶν
 ἐπαινετικῶν τούτων λόγων, ὥς χρητὸν ἐπαινοῦντα
 καὶ εἰκόσι καὶ ὁμοιώσεισι προσχρηῆσθαι· καὶ σχεδὺν
 ἐν τούτῳ τὸ μέγιστόν ἐστιν εὖ εἰκάσαι· τὸ δὲ εὖ, ὥδε
 μάλιστα κρίνοιτο· οὐκ ἦν τις τοῖς ὁμοίοις παραβάλλ-
 λη, οὐδ' ἦν πρὸς τὸ ὑποδεέστερον ποιῆται τὴν πα-
 ράθεσιν, ἀλλ' ἦν τις πρὸς τὸ ὑπερέχον, ὥς οἶόν τε,
 προσβιβάξῃ τὸ ἐπαινούμενον. οἶον, ἦν τις κύνα
 ἐπαινῶν εἴποι ἀλώπεκος μείζω εἶναι αὐτόν, ἢ αἰλού-
 ρου, ἄρ' αὖ σοι δοκεῖ ὁ τοιοῦτος ἐπαινεῖν εἰδέναι; οὐκ
 ἂν εἴποις. ἀλλὰ μὴν οὐδ' εἰ λυκῶ φαίῃ ἴσον αὐτόν
 ὑπάρχειν, οὐδὲ οὕτω μεγάλως τι ἐπήνεσεν. ἀλλὰ
 ποῦ τὸ ἴδιον τοῦ ἐπαίνου ἀποτελεῖται; ἦν ὁ κύων
 τῷ λέοντι εὐικέναι λέγεται, καὶ μέγεθος καὶ ἀλκήν.
 ὥς τὸν Ἰβρίωνος κύνα ἐπαινῶν, ἔφη ποιητὴς λεοντο-
 δάμαν αὐτόν· οὗτος γὰρ δὴ κυνὸς ἐντελής ἐπαινος.
 καὶ πάλιν εἴ τις Μίλωνα τὸν ἐκ Κρότωνος ἢ Γλαῦ-
 κον τὸν ἐκ Καρύστου, ἢ Πολυδάμαντα ἐπαινέσαι.
 θέλων, ἔπειτα λέγοι ἰσχυρότερον ἕκαστον αὐτῶν γυ-
 ναικὸς γενέσθαι, οὐκ ἂν οἶε γελασθῆναι αὐτόν ἐπὶ
 τῇ ἀνοίᾳ τοῦ ἐπαίνου; ὅπου γε εἰ καὶ ἐνὸς ἀνδρὸς
 ἔλεγεν ἀμείνω εἶναι αὐτόν, οὐδὲ τοῦτο ἀπέχρησεν ἂν
 πρὸς ἐπαινον; ἀλλὰ πῶς ἐπήνεσε ποιητὴς εὐδόκιμος
 τὸν Γλαῦκον; οὐδὲ Πολυδεύκεος βίαν, φήσας, ἀνα-

τείνασθαι ἂν αὐτῷ ἐναντίας τὰς χεῖρας, οὐδὲ σιδά-
 ρεον Ἀλκμάνας τέκος. ὁρᾷς ὁποίοις αὐτὸν θεοῖς
 εἶκασε; μᾶλλον δὲ καὶ αὐτῶν ἐκείνων ἀμείνω ἀπέ-
 φηγε. καὶ οὔτε αὐτὸς δὲ Γλαῦκος ἡγανάκτησε τοῖς
 ἐφόροις τῶν ἀθλητῶν θεοῖς ἀντεπαινούμενος, οὔτε
 ἐκεῖνοι ἡμύναντο ἢ τὸν Γλαῦκον, ἢ τὸν ποιητὴν, ὥς
 ἀσεβοῦντα περὶ τὸν ἔπαινον, ἀλλὰ εὐδοκίμουν ἀμ-
 φω, καὶ ἐτιμῶντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων· ὁ μὲν ἐπὶ τῇ
 ἀλκῇ ὁ Γλαῦκος, ὁ δὲ ποιητῆς, ἐπὶ τε τοῖς ἄλλοις,
 καὶ ἐκ' αὐτῷ τούτῳ μάλιστα τῷ ἄσματι. μὴ δὴ
 θαυμάσης, εἰ καὶ αὐτὸς εἰκάσαι βουλόμενος, ὅπερ
 ἦν τῷ ἐπαινοῦντι ἀναγκαῖον, ὑψηλοτέρῳ ἐχρησάμην
 τῷ παραδείγματι, τοῦτο ὑποβαλόντος τοῦ λόγου.
 20. Ἐπεὶ δὲ καὶ κολακείας ἐπεμνήσθης, ὅτι μὲν καὶ
 σὺ μισεῖς τοὺς κολακικούς, ἐπαινώ μὲν σε, καὶ οὐκ
 ἐχρῆν ἄλλως. ἐθέλω δὲ σοὶ διακρίναι, καὶ ὀρίσαι
 τό, τε τοῦ ἐπαινοῦντος ἔργον, καὶ τὴν τοῦ κόλακος
 ὑπερβολήν. ὁ μὲν οὖν κόλαξ, ὅτε τῆς χρείας ἕνεκα
 τῆς ἑαυτοῦ ἐπαινῶν, ἀληθείας δὲ ὀλίγον ποιούμενος
 τὴν πρόνοιαν, ἅπαντα ὑπερεπαινεῖν οἶεται δεῖν,
 ἐπιψευδόμενος καὶ προστιθείς παρ' αὐτοῦ τὰ πλείω,
 ὥς μὴ ἂν ὀκνήσῃ καὶ τὸν Θεοσίτην εὐμορφότερον
 ἀποφῆναι τοῦ Ἀχιλλέως, καὶ τὸν Νέστορα φάναι
 τῶν ἐπὶ Ἴλιον στρατευσάντων τὸν νεώτατον εἶναι.
 διομόσαιοτο δ' ἂν καὶ τὸν Κροίσου νιδὸν ὀξυηκώτε-
 ρον εἶναι τοῦ Μελάμποδος, καὶ τὸν Φινεῖα ὀξύτερον
 δεδορκέναι τοῦ Λυγκέως, ἢνπερ μόνον κερδᾶναι τι
 ἐλπίσῃ ἐπὶ τῷ ψεύσματι. ὁ δὲ γε αὐτὸ τοῦτο ἐπαι-
 νῶν, οὐχ ὅπως οὐδ' ἂν ψεύσαιτό τι, ἢ προσθείη τῶν

μηδὲ ὅλως ποσόντων, τὰ δ' ὑπάρχοντα αὐτῷ φύσει ἄγαθὰ, καὶ μὴ πάνυ μεγάλα ἦ, παραλαβὼν ἐπηύξησε, καὶ μείζω ἀπέφηνε, καὶ τολμήσειεν ἂν εἰπεῖν, ἵππον ἐπαινέσαι θέλων, φύσει κοῦφον ὧν ἴσμεν ζώων, καὶ δρομικόν, ὅτι

Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θείει, οὐδὲ κατέκλα.
καὶ πάλιν οὐκ ἂν ὀκνήσειε φάναι, Ἀελλοπόδων δρόμον ἵππων. καὶ ἦν οἰκίαν ἐπαινῇ καλήν, καὶ ἄριστα κατεσκευασμένην, εἶποι ἂν.

Ζηνὸς που τοιήδε γ' Ὀλυμπίου ἔνδοθεν αὐλή.
ὁ δὲ κόλαξ τοῦτο τὸ ἔπος καὶ περὶ τῆς συβώτου καλύβης εἶποι, εἰ μόνον τι παρὰ τοῦ συβώτου λαβεῖν ἐλπίζειεν· ὅπου Κύναιθος ὁ Δημητρίου τοῦ Πωλιορκτητοῦ κόλαξ, ἀπάντων αὐτῷ τῶν πρὸς τὴν κολακείαν καταναλωμένων, ἐπῆναι ὑπὸ βηχὸς ἐνοχλούμενον τὸν Δημήτριον, ὅτι ἐμμελῶς ἐχρέμπτετο. 21. Οὐ μόνον δὲ τοῦτο ἐκατέρου αὐτῶν γνώρισμά ἐστι, τὸ τοὺς μὲν κόλακας οὐκ ὀκνεῖν, καὶ ψεύσασθαι τοῦ χαρίσεσθαι ἕνεκα τοῖς ἐπαινουμένοις, ἐξαίρειν δὲ τοὺς ἐπαινοῦντας τὰ ὑπάρχοντα πειραῖσθαι· ἀλλὰ καὶ κείνῳ οὐ σμικρῷ διαλλάττουσιν, ὅτι οἱ μὲν κόλακες, ἐφ' ὅσον αἰὼν τε αὐτοῖς, χρῶνται ταῖς ὑπερβολαῖς, οἱ ἐπαινοῦντες δὲ, καὶ ἐν αὐταῖς ταύταις σωφρονοῦσι, καὶ ἐντὺς τῶν ὅρων μένουσι. ταῦτά σοι ἀπὸ πολλῶν ὀλίγα κολακείας καὶ ἐπαινοῦ ἀληθοῦς δείγματα, ὥς μὴ πάντας ὑποπτεύης τοὺς ἐπαινοῦντας, ἀλλὰ διακρίνης, καὶ παραμετρῇς τῇ οἰκείῳ μέτρῳ ἐκρέτερον. 22 Φέρ' οὖν, εἰ δοκεῖ, πρὸς-αγε τοῖς ὑπ' ἐμοῦ εἰρημένοις τοὺς κανόνας ἀμφοτέ-

ρους, ὥς μάθοις εἴτε τούτῳ εἴτ' ἐκείνῳ εἰκόασιν. ἐγὼ γάρ εἰ μὲν τινα ἄμορφον οὖσαν ἔφην τῷ ἐν Κνίδῳ ἀγάλματι ὁμοίαν, γόης ἂν, καὶ τοῦ Κυναίθου κολακικώτερος ὄντως νομιζοίμην. εἰ δὲ τοιαύτην ὑπάρχουσαν, οἷαν πάντες ἴσασιν, οὐδὲ πᾶν ἐκ πολλοῦ διαστήματος ἦν τὸ τόλμημα. 23. Τάχα οὖν φαίης, μᾶλλον δὲ ἤδη εἰρηκας, ἐπαινεῖν μὲν σοι ἐς τὸ κάλλος ἐφείσθω· ἀνεπίφθονον μέντοι ποιήσασθαι τὸν ἐπαινον ἐχρῆν, ἀλλὰ μὴ θεαῖς ἀπεικάζειν ἄνθρωπον οὖσαν. ἐγὼ δὲ, ἤδη γάρ με προάξεται τάληθις εἰπεῖν, οὐ θεαῖς γε, ὧ βελτίστη, εἴκασα, τεχνιτῶν δ' ἁγαθῶν δημιουργήμασι, λίθου, καὶ χαλκοῦ, ἢ ἐλέφαντος πεποιημένοις. τὰ δὲ ὑπὲρ ἀνθρώπων γεγενημένα, οὐκ ἄσεβες, οἶμαι, ἀνθρώποις εἰκάζειν· ἐκτός εἰ μὴ σὺ τοῦτο εἶναι τὴν Ἀθηνῶν ὑπείληφας, τὸ ὑπὸ Φειδίου πεπλασμένον, ἢ τοῦτο τὴν Οὐρανίαν Ἀφροδίτην, ὃ ἐποίησε Πραξιτέλης ἐν Κνίδῳ, οὐδὲ πᾶν πολλῶν ἐτῶν. ἀλλ' ὅρα μὴ ἄσεμνον ἦ· τὰ τοιαῦτα περὶ τῶν θεῶν δοξάζειν, ὧν τὰς τε ἀληθεῖς εἰκόνας ἀνεφίκτους εἶναι ἀθροπίνῃ μιμήσει ἐγωγε ὑπολαμβάνω. 24. Εἰ δὲ καὶ ὅ, τι μάλιστα σε αὐταῖς ἐκείναις εἴκασα, οὐκ ἐμὸν τοῦτο, οὐδὲ ἐγὼ πρῶτος ταύτην ἐτεμόμην τὴν ὁδόν, ἀλλὰ πολλοὶ καὶ ἁγαθοὶ ποιηταί· καὶ μάλιστα ὁ πολίτης ὁ σὸς Ὀμηρος, ὃν καὶ νῦν ἀναβιβάζομαι συναγορεύσοντά μοι· ἢ οὐδεμία μηχανή, μὴ οὐχὶ καὶ αὐτὸν σὺν ἐμοὶ ἀλῶναι. ἐρήσομαι τοίνυν αὐτόν, μᾶλλον δὲ σὲ ὑπὲρ αὐτοῦ, (καὶ γὰρ διαμνημονεύεις, εἴ ποιοῦσα, τὰ χαριέστατα τῶν ἐρόσφωδημένων αὐτῷ) Τί σοι ἐκείνο

δοκεῖ, ὁπόταν περὶ τῆς αἰχμαλώτου λέγῃ, τῆς Βρυσήδος, ὅτι χρυσῇ Ἀφροδίτῃ ἰκέλη, ἐπένθει τὸν Πάτροκλον; εἴτα μετὰ μικρόν, ὥς οὐχ ἱκανὸν εἰ μόνη τῇ Ἀφροδίτῃ εἰκνυῖα ἔσται.

Εἶπε δ' ἄρα (φησὶ) κλαίουσα γυνὴ εἰκνυῖα θεῇσιν.

ὁπόταν οὖν τοιαῦτα λέγῃ, μισεῖς κἀκείνον, καὶ ἀπορρίπτεις τὸ βιβλίον, ἢ δίδως αὐτῷ ἐλευθεριάζειν ἐν τῷ ἐπαίνῳ; ἀλλὰ κἄν σὺ μὴ θῷς, ὅγῃ τοσοῦτος αἰὼν δέδωκεν, οὐδ' ἔστιν ὅστις αὐτὸν ἐπὶ τούτῳ ἡτιμάσατο, οὐδὲ ὁ μαστίξαι τολμήσας αὐτοῦ τὴν εἰκόνα, οὐδὲ ὁ τὰ νύθια ἐπισημηνάμενος τῶν ἐπῶν ἐν τῇ παραγραφῇ τῶν ὀβελῶν. εἴτα ἐκείνῳ μὲν ἐφειθήσεται, βάρβαρον γυναικα, καὶ ταῦτα, κλαίουσαν, τῇ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ εἰκάσαι· ἐγὼ δ', ἵνα μὴ τὸ κάλλος εἴπω, διότι μὴ ἀνέχῃ ἀκούουσα, οὐκ ἂν παρατάλλοιμι εἰκόσι θεῶν γυναικα φαιδρᾶν, καὶ μειδιῶσαν τὰ πολλὰ; ὅπερ θεοῖς ὅμοιον ἄνθρωποι ἔχουσιν; 25. Ἐπὶ μὲν τοι τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὅρα ὅσην αὐτὸς φειδὼ ἐποίησατο τῶν θεῶν, καὶ ὥς ἐταμιεύσατο τὰς εἰκόνας ἐς τὸ σύμμετρον, ὥς ὅμματα μὲν, φησι, καὶ κεφαλὴν ἔχελον αὐτὸν εἶναι τῷ Διὶ, τῷ Ἀρεῖ δὲ τὴν ζώνην, στέρνον δὲ τῷ Ποσειδῶνι, διαιρῶν τὸν ἄνθρωπον κατὰ μέλη πρὸς τοσοῦτων θεῶν εἰκόνας· καὶ αὖ πάλιν, βροτολογίῳ Ἀρεῖ, φησὶν, ὅμοιον εἶναι, καὶ ἄλλον ἄλλῳ, θεοειδῇ τὸν Φρύγα τὸν τοῦ Πριάμου, θεοείκελον πολλάκις τὸν Πηλέως. ἀλλὰ ἐπάνειμι αὐθις ἐπὶ τὰ γυναικεῖα τῶν παραδειγμάτων· ἀκούεις γὰρ δήπου αὐτοῦ λέγοντος·

Ἀρτέμιδι ἱκέλη, ἥ ἐ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ· καὶ,
Οἷη δ' Ἀρτεμις εἴσι κατ' οὔρεος.

26. Οὐ μόνον δὲ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς θεοῖς ἀπεικά-
ζει, ἀλλὰ καὶ τὴν Εὐφρόρβου κύμην ταῖς Χάρισιν ἀπει-
κασε, καὶ ταῦτα, αἵματι δεδευμένην. καὶ ὅλως, τοσαῦ-
τά ἐστι τὰ τοιαῦτα, ὥς μηδὲν εἶναι τῆς ποιήσεως μέρους,
ὃ μὴ ταῖς θεαῖς εἰκόσι διακεκυσμηται· ὥστε ἡ κί-
κεινα ἐξαληλίσθω, ἢ καὶ ἡμῖν τὰ ὅμοια τολμᾶν ἐφεί-
σθω. οὕτω δὲ τὸ κατὰ τὰς εἰκόνας καὶ τὰς ὁμοιώ-
σεις ἀνεύθυνόν ἐστιν, ὥστε Ὅμηρος καὶ τὰς θεὰς
αὐτὰς οὐκ ὥκνησεν ἀπὸ τῶν ἐλαττόνων ἐπαινεῖσαι.
τοὺς γοῦν τῆς Ἥρας ὀφθαλμοὺς τοῖς τῶν βοῶν εἴ-
κασεν. ἕτερος δὲ τις ἰοβλέφαρον τὴν Ἀφροδίτην ἔφη·
τὴν μὲν γὰρ ῥοδοδάκτυλόν τις ἀγνοεῖ, τῶν κἄν ἐπὶ
ἐλάχιστον τῇ Ὀμήρου ποιήσει ὠμιληκότων; 27. Καί-
τοι τὰ μὲν τῆς μορφῆς εἴτε μετριώτερα, εἴ τις θεῶ
εἰοικέναι λέγεται· ἀλλὰ τὰς προσηγορίας αὐτὰς πό-
σοι ἐμιμήσαντο τὰς τῶν θεῶν, Διονύσιοι, καὶ Ἡ-
φαιστίωνες, καὶ Ζήνωνες, καὶ Ποσειδώνιοι, καὶ
Ἑρμαῖοι προσηγορευόμενοι; Ἀητῶ δὲ γυνὴ τις ἐγέ-
νετο Εὐαγόρου τοῦ Κυπρίων βασιλέως, καὶ ὅμως
οὐκ ἠγανάκτησεν ἡ θεὸς, δυναμένη λίθον αὐτὴν
ὥσπερ τὴν Νιδόβην ἀπεργάσασθαι. ἐγὼ γὰρ τοὺς
Αἰγυπτίους, οἵπερ καὶ δεισιδαιμονέστατοί εἰσι πάν-
των, ὅμως τοῖς θεοῖς ὀνόμασιν ἐς κόρον ἐπιχρωμέ-
νους. σχεδὸν γοῦν τὰ πλεῖστα αὐτοῖς ἐξ οὐρανοῦ
ἐστιν. 28. Ὡςτε οὐ πρόσγε σοῦ τὸ τοιοῦτον, φοφοδεῶς
διακεῖσθαι πρὸς τὸν ἔπαινον. εἰ γὰρ τι ἐν τῷ συγ-
γράμματι πεπλημμέληται ἐς τὸ θεῖον, σὺ μὲν ἀνεί-

θυνοσ αὐτοῦ, ἐκτός ἐδ μή τινα νομίζεις ἀκροάσεως εὐθύνην εἶναι· ἐμὲ δὲ ἀμννοῦνται οἱ θεοὶ, ἐπειδὴν πρὸ ἐμοῦ τὸν Ὅμηρον καὶ τοὺς ἄλλους ποιητὰς ἀμύνονται. ἀλλ' οὐδέπω οὐδὲ τὸν ἄριστον τῶν φιλοσόφων ἡμύναντο, εἰκόνα θεοῦ τὸν ἄνθρωπον εἰπόντα εἶναι. Πολλὰ ἔτι ἔχω πρὸς σέ εἰπεῖν, Πολυστράτου ἕνεκα τουτοῦ παύσομαι, ἵνα καὶ ἀπομνημονεῦσαι δυνηθῇ τὰ εἰρημένα.

29. ΠΟΛ. Οὐκ οἶδα, εἴ μοι τούτο δυνατόν ἔστι, ὦ Λυκῖνε· μακρὰ γὰρ εἴρηται σοι καὶ ταῦτα καὶ ὑπὲρ τὸ ὕδωρ τὸ ἐγχνόμενον· πειράσομαι ὁμῶς ἐπιμνησθῆναι αὐτῶν. καὶ ὡς ὁρᾷς, ἤδη ἀποσοῶ παρ' αὐτήν, ἐπιβυσάμενος τὰ ὥτα, ὡς μή τι παρεμπεσὼν ἄλλο συγχέῃ τὴν τάξιν αὐτῶν, εἰτά μοι συρίττεσθαι συμβῇ πρὸς τῶν θεατῶν.

ΛΤΚ. Αὐτῷ σοὶ μελήσει, ὦ Πολύστρατε, ὅπως ἄριστα ὑποκρίνη· ἐγὼ δὲ, ἐπεὶ περ ἅπαξ σοι τὸ δρᾶμα παραδédωκα, νῦν μὲν ἐκ ποδῶν ἀποστησομαι· ὁπόταν δὲ τὰς ψήφους ἀνακηρύττωσι τῶν κριτῶν, τότε ἤδη καὶ αὐτὸς παρέσομαι, ὁψόμενος ὁποῖόν τι τὸ τέλος τοῦ ἀγῶνος ἔσται.

ΤΟΞΑΡΙΣ Η ΦΙΛΙΑ.

ARGVMENTVM.

Narratione de Oreste et Pylade, apud Scythas honore divino cultis, occasionem praebeante

inter Mnesippum et Toxarin disputatio oritur, utrum Graeci an Scythae maiora amicitiae verae exempla exhibuerint. Quod ut possit diiudicari, uterque quinque exempla vera suae nationis enarrat, et quidem Mnesippus Agathoclis erga Diniam (c. 12—18.), Euthydici erga Damonem (c. 19—21.), Aretaei erga Eudamidam (c. 22, 23.), Zenothemidis erga Menecratem (c. 24—26.), et Demetrii erga Antiphilum amicitiam (c. 27—34.) Toxaris vero, exposita ante ratione, qua Scythae amicitias ineant (c. 37.) ; refert amicitiam inter Dandamidem et Amizocum (c. 39—42.) ; inter Belittam et Basthen (c. 43.), inter Arsacomam, Macentem et Lonchaten (c. 44—55.) ; Sisinnae erga Toxarin (c. 57—60.), atque inter Abaucham et Gyndanen (c. 61.). Quibus narrationibus auditis non amplius de victoria disceptantes, ipsi amicitiam iungunt.

ΜΝΗΣΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΤΟΞΑΡΙΣ.

ΜΝΗΣ. Τί φῆς, ὦ Τόξαρι; θύετε Ὁρίστη καὶ Πυλάδῃ ὑμεῖς οἱ Σκύθαι, καὶ θεοὺς εἶνα. πεπιστεύκατε αὐτούς;

ΤΟΞ. Θύομεν, ὦ Μνήσιππε, θύομεν· οὐ μὴν θεοὺς γε οἰόμενοι, ἀλλὰ ἀνδρας ἀγαθοὺς.

ΜΝΗΣ. Νόμος δὲ ὑμῶν καὶ ἀνδράων ἀγαθοῖς ἀποθανοῦσι θύειν ὥσπερ θεοῖς;

ΤΟΞ. Οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἑορταῖς καὶ πατηγύρεσι τιμῶμεν αὐτούς.

ΜΝΗΣ. Τί θηρώμενοι παρ' αὐτῶν; οὐ γὰρ δὴ ἐπ' εὐμενείᾳ θύετε αὐτοῖς, νεκροῖς γε οὓσιν.

ΤΟΞ. Οὐ χεῖρον μὲν ἴσως, εἰ καὶ οἱ νεκροὶ ἡμῶν εὐμενεῖς εἶεν· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ζῶν-

τας ἄμεινον οἰόμεθα πράξειν, μεμνημενοὶ τῶν ἀρίστων, καὶ τιμῶντες ἀποθανόντας. ἡγούμεθα γὰρ οὕτως ἂν ἡμῖν πολλοὺς ὁμοίους αὐτοῖς ἐθελῆσαι γενέσθαι.

2. ΜΝΗΣ. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὀρθῶς γινώσκετε. Ὅρεστην δὲ καὶ Πυλάδην, τίνος μάλιστα θαυμάσαντες ἰσοθιούς ἐποιήσασθε, καὶ ταῦτα, ἐπὶ λυδᾶς ὑμῖν ὄντας, ἢ τὸ μέγιστον, πολεμίους; οἶγε, ἐπεὶ σφῶς ναυαγία περιπεσόντας οἱ τότε Σκυθαὶ συλλαβόντες ἀπήγαγον, ὥς τῇ Ἀρτέμιδι καταθύσοντες, ἐπιθέμενοι τοῖς δεσμοφύλαξι, καὶ τῆς φρουρᾶς ἐπικρουτήσαντες, τὸν τε βασιλέα κτείνουσι, καὶ τὴν ἱέρειαν παραλαβόντες, ἄλλῃ καὶ τὴν Ἀρτεμιν αὐτὴν ἀποσλήσαντες, ὥχοντο ἀποκλέοντες, κταννέλασαντες τοῦ κοινοῦ τῶν Σκυθῶν [νόμου]. ὥστε εἰ διὰ ταῦτα τιμᾶτε τοὺς ἄνδρας, οὐκ ἂν φθάνατε πολλοὺς ὁμοίους αὐτοῖς ἐξεργασάμενοι. καὶ τούντεϋθεν αὐτοὶ ἤδη πρὸς πᾶ παλαιὰ σκοπεῖτε, εἰ καλῶς ἔχει ὑμῖν πολλοὺς ἐς τὴν Σκυθίαν Ὅρεστας καὶ Πυλάδας καταίρειν. ἔμοι μὲν γὰρ δοκεῖτε τάχιστα ἂν οὕτως ἄσβεβεις αὐτοὶ καὶ ἄθεοι γενέσθαι, τῶν περιλοίπων θαῶν τὸν αὐτὸν τρόπον ὑμῖν ἐκ τῆς χώρας ἀποξενωθέντων· εἴτ', οἶμαι, ἀντὶ τῶν θειῶν ἀπάντων, τοὺς ἐπ' ἐξαγωγῇ αὐτῶν ἡκοντας ἄνδρας ἐκθιδάσετε· καὶ ἱεροσύλοις ὑμῶν οὕσι θύσετε ὡς θεοῖς. 3. Εἰ γὰρ μὴ ἀντὶ τούτων Ὅρεστην καὶ Πυλάδην τιμᾶτε, ἀλλ' εἰπέρι τι ἄλλο, ὃ Τόξαρι, ἀγαθὸν ὑμᾶς εἰργάσαντο, ἀνθ' οὗτου, πάλαι οὐ θεοὺς εἶναι δικαιοῦσαντες αὐτοὺς, νῦν τὸ ἔμπαλιν, θύσαντες αὐτοῖς, θεοὺς εἰ-

ραι νεμομίκατε, καὶ ἱερείοις ὀλίγου δεῖν τότε γε-
νομένοις ἱερεῖα νῦν προσάγετε; γελοῖα γὰρ ἂν ταῦ-
τα δοῦμαι, καὶ ὑπεραντία τοῖς πάλοι.

ΤΟΞ. Καὶ ταῦτα μὲν, ὦ Μνήσιππε, γενναῖα τῶν
ἀνδρῶν ἐκείνων, ἃ κατέλεξας. τὸ γὰρ, δύο ὄντας, οὗ-
τω μέγα τόλμημα τολμήσαι, καὶ τοσοῦτον ἀπὸ τῆς
αὐτῶν ἀπάραντας, ἐκπλεῦσαι εἰς τὸν Πόντον, ἀπεί-
ρατον ἐκ τοῖς Ἑλλήσιν ὄντα, πλὴν μόνων τῶν ἐπὶ
τῆς Ἄργους ἐς τὴν Κολχίδα στρατευσάντων, μὴ
καταπλαγίντας, μήτε τοὺς μύθους τοὺς ἐν αὐτῷ,
μήτε τὴν προσηγορίαν καταδείσαντας, ὅτι ἄξενος
ἐκαλεῖτο, οἶα, οἶμαι, ἀγρίων ἐθνῶν περιοικούντων. καὶ
ἐπειδὴν ἐάλωσαν, οὕτως ἀνδρείως χρήσασθαι τῷ
πράγματι, καὶ μὴ ἀγαπήσαι εἰ διαφεύξονται μό-
νον, ἀλλὰ τιμωρησαμένους τὸν βασιλεῖα τῆς ὕβρεως,
καὶ τὴν Ἄρτεμιν ἀναλαβόντας, ἀποπλεῦσαι· πῶς
ταῦτα οὐ θαυμαστά, καὶ θείας τιμῆς τιμῆς ἄξια
παρὰ πάντων, ὅπόσοι ἀρετὴν ἐπαινοῦσιν; ἀτὰρ
οὐ ταῦτα ἡμεῖς Ὀρέστη καὶ Πυλάδῃ ἐνιδόντες, ἤρω-
σιν αὐτοῖς χρώμεθα.

4. ΜΝΗΣ. Λέγοις ἂν ἤδη ὃ, τι σεμνὸν καὶ
θεῖον ἄλλο ἐξεργάσαντο. ἐπεὶ ὅσον ἐν τῷ πλεῖ καὶ
τῇ ἀποδημίᾳ, πολλοὺς ἂν σοι θειοτέρους ἐκείνων
ἀποδείξαιμι τοὺς ἐμπόρους, καὶ μάλιστα τοὺς Φοί-
νικας αὐτῶν, οὐκ ἐς τὸν Πόντον, οὐδὲ ἄχρι τῆς
Μαιώτιδος καὶ τοῦ Βοσπόρου μόνον ἐσπλίουσας,
ἀλλὰ πανταχοῦ τῆς Ἑλληνικῆς καὶ βαρβαρικῆς θα-
λάττης ναυτιλλομένους· ἅπασαν γὰρ οὕτοι ἀκτὴν,
καὶ πάντα αἰγιαλόν, ὥς εἰπεῖν, διερευνησάμενοι καὶ

ἕκαστον ἔτος, ὃψέ τοῦ μετοπώρου εἰς τὴν αὐτῶν ἐπανίαισιν. οὓς κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον θεοὺς νόμιζε, καὶ ταῦτα, καπήλους καὶ ταριχοπώλας, καὶ τύχοι, τοὺς πολλοὺς αὐτῶν ὄντας.

5. ΤΟΞ. Ἄκουε δὴ, ὦ θανμάσιε, καὶ σκόπει, καθ' ὅσον ἡμεῖς οὐ βλάβη τοῖς εὐγνωμονέστερον ὑμῶν περὶ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν κρίνομεν, εἶγε ἐν Ἀργεῖ μὲν καὶ Μυκῆναις οὐδὲ τάφον ἐνδοξόν ἐστιν ἰδεῖν Ὀρέστου ἢ Πυλάδου, παρ' ἡμῖν δὲ καὶ νεὼς ἀποδέδεικται αὐτοῖς ἅμα ἀμφοτέροισι, ὥς περ εἰκὸς ἦν, ἐταίροις γε οὖσι· καὶ θυσίαι προσάγονται, καὶ ἡ ἄλλη τιμὴ ἅπασα· κωλύει τε οὐδέν, ὅτι ξένοι ἦσαν, ἀλλὰ μὴ Σκῦθαι, ἀγαθοὺς κεκρίσθαι. οὐ γὰρ ἐξετάζομεν, ὅθεν εἰ καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ εἰσιν, οὐδὲ φθοροῦμεν, καὶ μὴ φίλοι ὄντες ἀγαθὰ εἰργάσαντο· ἐπαινοῦντες δὲ αὐτοὺς ἐπράξαν, οἰκείους αὐτοὺς ἀπὸ τῶν ἔργων ποιούμεθα. ὃ δὲ δὴ μάλιστα καταπλαγέντες τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων ἐπαινοῦμεν, τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἡμῖν ἔδοξαν φίλοι οὗτοι δὴ ἄριστοι ἀπάντων γεγενῆσθαι, καὶ τοῖς ἄλλοις νομοθέται καταστῆναι, ὥς χρὴ τοῖς φίλοις ἀπάσης τῆς τέχης κοινωνεῖν, καὶ ὑπὸ Σκυθῶν τῶν ἀρίστων θεραπεύεσθαι. 6. Καὶ ἃ γε μετ' ἀλλήλων, ἢ ὑπὲρ ἀλλήλων ἔπαθον, ἀναγράψαντες οἱ πρόγονοι ἡμῶν ἐπὶ στήλης χαλκῆς, ἀνέθεσαν εἰς τὸ Ὀρέστειον, καὶ νόμον ἐποίησαντο, πρῶτον τοῦτο μάθημα καὶ παίδευμα τοῖς παισὶ τοῖς σφετέροις εἶναι τὴν στήλην ταύτην, καὶ τὰ ἐπ' αὐτῆς γεγραμμένα διαμνημονεῦσαι. θᾶπτον γοῦν τοῦνομα ἕκαστος αὐτῶν ἐπιλάθοιτο τοῦ πατρὸς, ἢ

τάς Ὀρέστου καὶ Πυλάδου πράξεις ὑγνοήσειεν· ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ νεῷ τὰ αὐτὰ, ὅποσα ἡ στήλη δηλοῖ, γραφαῖς ὑπὸ τῶν παλαιῶν εἰκασμένα δείκνυται· πλέων Ὀρέστης ἅμα τῷ φίλῳ, εἴτα ἐν τοῖς κρημνοῖς διαφθαρείσης αὐτῷ τῆς νεῶς συνειλημμένος, καὶ πρὸς τὴν θυσίαν παρτοκτυπασμένος, καὶ ἡ Ἰφιγένεια ἤδη καταρχεται αὐτῶν· καταντικρὺ δὲ ἐπὶ τοῦ ἐτέρου τοίχῳ, ἤδη ἐκδεδυνκὼς τῇ θεσμῷ γέγραπται, καὶ φονεύων τὸν Θόαντα, καὶ πολλοὺς ἄλλους τῶν Σκυθῶν· καὶ τέλος ἀποπλέοντες, ἔχοντες τὴν Ἰφιγενεϊαν, καὶ τὴν θείαν. οἱ Σκύθαι δὲ, ἄλλως ἐπιλαμβάνονται τοῦ σκάφους ἤδη πλείοντος, ἐκκρεμαννύμενοι τῶν πηδαλίων, καὶ ἐπαναβαίνειν πειρώμενοι, εἴτ' οὐδὲν ἀνύσαντες, οἱ μὲν αὐτῶν τραυματαί, οἱ δὲ καὶ δέει τούτου ἀπονηχονται πρὸς τὴν γῆν. ἐνθα δὴ καὶ μάλιστα ἴδοι τις ἂν, ὁπόσῃν ὑπὲρ ἀλλήλων εὐνοίαν ἐπεδείκνυντο ἐν τῇ πρὸς τοὺς Σκύθας συμπλοκῇ. πεποίηκε γὰρ ὁ γραφεὺς ἑκάτερον, ἀμειλοῦντα μὲν τῶν καθ' ἑαυτὸν πολεμίων, ἀμυνόμενον δὲ τοὺς ἐπιφερομένους θατέρῳ, καὶ πρὸ ἐκείνου ἀπαντᾷ πειρώμενον τοῖς τοξεύμασι, καὶ παρ' οὐδὲν τιθέμενον, εἰ ἀποθανεῖται, σώσας τὸν φίλον, καὶ τὴν ἐπ' ἐκείνον φερόμενην πληγὴν προαρπάσας τῷ ἑαυτοῦ σώματι. 7. Τὴν δὴ τοσαύτην εὐνοίαν αὐτῶν, καὶ τὴν ἐν τοῖς δεινοῖς κοινωνίαν, καὶ τὸ πιστὸν, καὶ φιλέταρον, καὶ τὸ ἀληθές, καὶ βέβαιον τοῦ πρὸς ἀλλήλους ἔρωτος, οὐκ ἀνθρώπινα ταῦτα ᾤθημεν εἶναι, ἀλλὰ τινος γνώμης βελτίονος, ἢ κατὰ τοὺς πολλοὺς τούτους ἀν-

θρώπους, οἱ μέχρι μὲν κατ' οὖρον δὲ πλοῦς εἴη, καὶ φίλοις ἀγανακτοῦσιν, εἰ μὴ ἐπίσης κοινωνήσουσι τῶν ἡδέων· εἰ δέ τι καὶ μικρὸν ἀντιπνεύσειεν αὐτοῖς, οἴχονται, μόνους τοῖς κινδύνοις ἀπολιπόντες. καὶ γὰρ οὖν καὶ τόδε ὅπως εἶδης, οὐδὲν Σκῦθαι φιλίας μεῖζον οἴονται εἶναι, οὐδὲ ἐστὶν ἐφ' ὧ ἂν τις Σκῦθῆς μάλλον σεμνύναιτο, ἢ ἐπὶ τῷ συμπονεῖν φίλῳ ἀνδρὶ, καὶ κοινωνεῖν τῶν δειτῶν· ὥσπερ οὐδὲν ὄνειδος μεῖζον παρ' ἡμῖν, τοῦ προδότην φιλίας γεγενῆσθαι δοκεῖν. διὰ ταῦτα Ὁρέστην καὶ Πυλάδην τιμῶμεν, ἀρίστους γενομένους τὰ Σκυθῶν ἀγαθὰ, καὶ ἐν φιλίᾳ διανεχόμενους, ὃ πρῶτον ἡμεῖς ἀπάντων θαυμάζομεν, καὶ τοῦνομα ἐπὶ τούτοις αὐτῶν ἐθέμεθα, Κεράκους καλεῖσθαι· τοῦτο δὲ ἐστίν, ἐν τῇ ἡμετέρᾳ φωνῇ, ὥσπερ ἂν εἰ τις λέγοι, φίλοι δαίμονες.

8. ΜΝΗΣ. Ὡ Τόξαρι, οὐ μόνον ἄρα τοξεύειν ἀγαθοὶ ἦσαν Σκῦθαι, καὶ τὰ πολεμικὰ τῶν ἄλλων ἀμείνους, ἀλλὰ καὶ ῥῆσιν εἰπεῖν ἀπάντων πιθανώτατοι. ἐμοὶ γοῦν τέως ἄλλως γινώσκοντι, ἤδη καὶ αὐτῷ δίκαια ποιεῖν δοκεῖτε, οὕτως Ὁρέστην καὶ Πυλάδην ἐκθειάσαντες. ἐλελήθεις δέ με, ὃ γενναῖε, καὶ γραφεὺς ἀγαθὸς ὢν. πάνυ γοῦν ἐναργῶς ἐπέδειξας ἡμῖν τὰς ἐν τῷ Ὁρεστείῳ εἰκόνας, καὶ τὴν μάχην τῶν ἀνδρῶν, καὶ τὰ ὑπὲρ ἀλλήλων τραύματα. πλὴν ἀλλ' οὐκ ᾤήθην ἂν οὕτω ποτὲ περισπούδαστον εἶναι φιλίαν ἐν Σκῦθαις· αἶτε γὰρ ἀξένους καὶ ἀγρίους ὄντας αὐτοὺς, ἔχθρα μὲν ἀπὸ συνείησι, καὶ ὀργῇ καὶ θυμῷ, φιλίαν δὲ μηδὲ πρὸς οἰκιοτά-

γους ἐπαναγρῖσθαι· τεκμαιρόμενος τοῖς τε ἄλλοις, ἃ περὶ αὐτῶν ἀκούομεν, καὶ ὅτι κατεσθίουσι τοὺς πατέρας ἀποθανόντας.

9. ΤΟΞ. Εἰ μὲν καὶ τᾶλλα ἡμεῖς τῶν Ἑλλήνων καὶ δικαιότεροι τὰ πρὸς τοὺς γονέας καὶ ὀσιώτεροι ἐσμὶν, οὐκ ἂν ἐν τῷ παρόντι φιλοτιμηθείην πρὸς σέ· ὅτι δὲ οἱ φίλοι Σκῦθαι πολὺ πισυότεροι τῶν Ἑλλήνων φίλων εἰσὶ, καὶ ὅτι φιλίας λόγος πλεῖων παρ' ἡμῖν, ἢ παρ' ὑμῖν, φάδιον ἐπιδείξαι· καὶ πρὸς θεῶν τῶν Ἑλλήνων, μὴ πρὸς ἀχθιδόνα μου ἀκούσης, ἣν εἶπω τι ὧν κατανενόηκα, πολὺν ἴδῃ χρόνον ὑμῖν συγγινόμενος. ὑμεῖς γάρ μοι δοκεῖτε τοὺς μὲν περὶ φιλίας λόγους ἡμῖνον ἄλλων εἰπεῖν ἂν δύνασθαι, τὰ ἔργα δὲ αὐτῆς, οὐ μόνον οὐ κατ' ἄξιαν τῶν λόγων ἐκμελετᾶν, ἀλλ' ἀπόχρη ὑμῖν ἐπαινεῖσαι τε αὐτήν, καὶ δεῖξαι ἡλίκον ἀγαθόν ἐστιν· ἐν δὲ ταῖς χρεαίαις προδόντες τοὺς λόγους, δραπέτευετε, οὐκ οἶδ' ὅπως, ἐκ μίσων τῶν ἔργων. καὶ ὁπόταν ὑμῖν οἱ τραγηδοὶ τὰς τοιαύτας φιλίας ἐπὶ τὴν σκηνὴν ἀναβιβῶσιν, δεικνύωσιν, ἐπαινεῖτε, καὶ ἐπικροτεῖτε, καὶ κινδυνεύουσιν αὐτοῖς ὑπὲρ ἀλλήλων οἱ πολλοὶ καὶ ἐπιδακρύετε, αὐτοὶ δὲ οὐδὲν ἄξιον ἐπαίνου ὑπὲρ τῶν φίλων παρέχεσθαι τολμᾶτε, ἀλλ' ἦν του φίλος δεκθὲς τύχη, αὐτίκα μάλα, ὥσπερ τὰ ὀνείρατα, οἴχονται ὑμῖν ἐκ ποδῶν ἀποπτάμεναι αἱ πολλαὶ ἐκεῖναι τραγηδαί, τοῖς κενοῖς τούτοις καὶ κωφοῖς προσωπειοῖς ἰοικότας ὑμᾶς ἀπολιποῦσαι, ἃ διηρημένα τὸ σιόμα, καὶ παμμετίθεις κελχνύτα, οὐδὲ τὸ σμικρότατον φθέγγεται·

ἡμεῖς δὲ ἔμπαλιν, ὅσον γὰρ δὴ λειπόμεθα ἐν τοῖς περὶ φιλίας λόγοις; τοσοῦτον ἐν τοῖς ἔργοις αὐτῆς πλεονεκτοῦμεν. 10. Εἴγ' οὖν δοκεῖ, οὕτω νῦν ποιῶμεν, τοὺς μὲν παλαιούς φίλους ἀτρεμεῖν ἐάσαμεν, εἴ τινας, ἢ ἡμεῖς, ἢ ὑμεῖς τῶν πάλαι καταρθμεῖν ἔχομεν· ἐπεὶ κατὰ γε τοῦτο πλεονεκτοῖτε ἄν, πολλοὺς καὶ ἀξιόπιστους μάρτυρας τοὺς ποιητὰς παρεχόμενοι, τὴν Ἀχιλλείως καὶ Πατρόκλου φιλίαν, καὶ τὴν Θησέως καὶ Πειρίθου, καὶ τῶν ἄλλων ἐταιρείαν, ἐν καλλίστοις ἔπεισι καὶ μέτροις φασγιδόοντας. ὀλίγους δὲ τινας προχειρισάμενοι, τῶν καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς, καὶ τὰ ἔργα αὐτῶν διηγησάμενοι, ἐγὼ μὲν τὰ Σκυθικὰ, σὺ δὲ τὰ Ἑλληνικὰ· καὶ δόδοτερος ἂν ἐν τοῦτοις κρατῇ, καὶ ἀμείνους παράσχηται τοὺς φίλους, αὐτὸς τε νενικηκὼς ἔσται, καὶ τὴν αὐτοῦ ἀνακηρύξει, κάλλιστον ἀγῶνα καὶ σεμνότατον ἀγωνισάμενος· ὥς ἔγωγε πολὺ ἡδίων ἂν μοι δοκῶ μονομαχῶν ἡττηθεῖς, ἀπωτηθηθῆναι τὴν δεξιάν, ὅπερ τῆς Σκυθικῆς ἐπιτίμιόν ἐστιν, ἢ χείρων ἄλλου κατὰ φιλίαν κεκρίσθαι, καὶ ταῦτα Ἕλληνας, Σκυθῆς αὐτὸς ὢν.

11. ΜΝΗΣ. Ἔστι μὲν, ὦ Τόξαρι, οὐ φαῦλον τὸ ἔργον, ἀνδρὶ οἶω σοὶ πολεμιστῇ μονομαχησαι, πάνυ εὐστόχους καὶ τεθηγμένους παρεσκευασμένῳ τοὺς λόγους· οὐ μὲν ἀγεννῶς γε οὕτω καταπροδούς ἐν βραχεῖ τὸ Ἑλληνικὸν ἅπαν, ὑποχωρήσομαί σοι. καὶ γὰρ ἂν εἴη πάνδεινον, ὑπὸ δυοῖν μίῳ ἐκείνοιν ἡττηθῆναι τοσοῦτους τῶν Σκυθῶν, δόδους οἳ τε μῦθοι θελοῦσαι, καὶ αἱ ὑμετέραι πά-

λαιαὶ γραφαί, ὥς μικρῷ πρόσθεν εὖ μάλα ἐξιστρα-
γώδησας. Ἕλληνας δὲ πάντας, τοσαῦτα ἔθνη, καὶ
τοσαύτας πόλεις ἐρήμην ὑπὸ σοῦ ἁλῶναι. εἰ γὰρ
τοῦτο γένοιτο, οὐ τὴν δεξιάν ὥσπερ ὑμεῖς, ἀλλὰ
τὴν γλῶττιαν ἀποτμηθῆναι καλόν. πότερον δὲ ὠρί-
σθαι χρή τὸν ἀριθμὸν ἡμῶν τῶν φιλικῶν τούτων
πράξεων, ἢ ὁπόσω ἂν τις πλείους ἔχη λέγειν, τοσοῦ-
τω εὐπορώτερος δόξειεν ἂν πρὸς τὴν νίκην;

ΤΟΞ. Οὐδαμῶς. ἀλλ' ὠρίσθω μὴ ἐν τῷ πλή-
θει αὐτῶν τὸ κράτος, ἀλλ' εἰ ἀμείνους, καὶ εἰ το-
μώτεραι φαίνονται αἱ σοὶ τῶν ἐμῶν, ἴσαι τὸν ἀρι-
θμὸν οὐσαι. καιριώτερα δηλονότι ἐργάζονται μοι
τραύματα, καὶ θῆττον ἐνδῶσω πρὸς τὰς πληγὰς.

ΜΝΗΣ. Εὖ λέγεις, καὶ ὠρίσθωσαν ὁπόσαι
ἱκαναί. πέντε ἔμοιγε δοκοῦσιν ἐκατέρω.

ΤΟΞ. Καμοὶ δοκεῖ, πρότερος δὲ λέγε, ἀλλὰ
ἐπομοσάμενος ἢ μὴν ἀληθῆ εἶρεῖν. ἄλλως γὰρ ἂν
πλάττειν τὰ τοιαῦτα, οὐ πάνυ χαλεπὸν, καὶ ὁ ἔλεγ-
χος ἀφανής. εἰ δὲ ὁμόσειας, οὐχ ὅσιον ἀπιστεῖν.

ΜΝΗΣ. Ὁμούμεθα, εἴ τι καὶ ὄρκου δεῖν νο-
μίζεις. τίς δὲ σοὶ τῶν ἡμετέρων θεῶν ἄρ'
ἱκανὸς ὁ Φίλιος;

ΤΟΞ. Καὶ μάλα. ἐγὼ δὲ τὸν ἐπιχώριον ὁμοῦ-
μαί σοι ἐν τῷ ἐμαυτοῦ λόγῳ.

12. ΜΝΗΣ. Ἰστω τοίνυν ὁ Ζεὺς ὁ Φίλιος, ἢ
μὴν ὁπόσα ἂν λέγω πρὸς σέ, ἢ αὐτὸς εἰδώς, ἢ πα-
ρὰ ἄλλων, ὁπόσον οἶόν τε ἦν, δι' ἀκριβείας ἐκπυ-
θανόμενος, εἶρεῖν, μηδὲν παρ' ἐμαυτοῦ ἐπιτραγοῦ-
δῶν. καὶ πρῶτην γὰρ σοὶ τὴν Ἀγαθοκλέους καὶ Δει-

οίου φιλίαν διηγῆσομαι, αἰοίδιμον ἐν τοῖς Ἰώσι γε-
 νομένην. Ἀγαθοκλῆς γὰρ οὗτος ὁ Σάμιος οὐ πρὸ
 πολλοῦ ἐγένετο, ἄριστος μὲν ἐς φιλίαν ὡς ἔδειξε,
 τᾶλλα δὲ οὐδὲν ἁμείνων Σαμίων τῶν πολλῶν, οὔτε
 ἐς τὸ γένος, οὔτε ἐς τὴν ἄλλην περιουσίαν. Δεινία
 δὲ τῷ Λυσίωνος, Ἐφεσίῳ, φίλος ἐκ παίδων ἦν· ὁ δὲ
 Δεινίας ἐπλούτει ἄρα εἰς ὑπερβολὴν· καὶ ὥς περ
 εἰκὸς, νεόπλουτον ὄντα, πολλοὺς καὶ ἄλλους εἶχε
 περὶ ἑαυτὸν, ἱκανοὺς μὲν συμπιεῖν, καὶ πρὸς ἡδο-
 νὴν συνεῖναι, φιλίας δὲ πλεῖστον ὅσον ἀποδέοντας.
 τίως μὲν οὖν ἐν τούτοις καὶ ὁ Ἀγαθοκλῆς ἐξητάζε-
 το, καὶ συνῆν, καὶ συνέπινεν αὐτοῖς, οὐ πάνυ
 χαίρων τῇ τοιαύτῃ διατριβῇ· καὶ ὁ Δεινίας οὐδὲν
 αὐτὸν ἐντιμότερον εἶχε τῶν κολάκων· τελευταῖον
 δὲ καὶ προσέκρουε, τὰ πολλὰ ἐπιτιμῶν. καὶ φορτι-
 κὸς ἐδόκει, ὑπομιμνήσκων αἰὲ τῶν προγόνων, καὶ
 φυλάττειν παραγγέλλων, ἃ μετὰ πολλῶν καμάτων
 ὁ πατὴρ αὐτῷ κτησάμενος κατέλιπεν· ὥστε διὰ ταῦ-
 τα οὐδὲ ἐπὶ τοὺς κόμους ἐπῆγεν ἔτι αὐτὸν, ἀλλὰ
 μόνος μετ' ἐκείνων ἐκώμαζε, λανθάνειν πειρώμενος
 τὸν Ἀγαθοκλέα. Καὶ δὴ ποτε ὑπὸ τῶν κολάκων
 ἐκείνων ὁ ἄθλιος ἀναπείθεται, ὡς ἐρώη αὐτοῦ Χα-
 ρίκλεια, Δημῶνανaktos γυνή, ἄνδρὸς ἐπιφανοῦς, καὶ
 πρώτου Ἐφεσίων τὰ πολιτικά· καὶ γραμματεῖά τε
 εἰςφοῖτα παρὰ τῆς γυναικὸς αὐτῇ, καὶ στέφανοι
 ἡμιμάραντοι, καὶ μῆλ' αἵ τινα ἀποδεδηγμένα, καὶ ἄλ-
 λα ὅποσα αἱ μαστροποὶ ἐπὶ τοῖς νέοις μηχανῶνται,
 κατὰ μικρὸν αὐτοῖς ἐπιτεχνῶμεναι τοὺς ἔρωτας, καὶ
 ἀναφλέγουσαι τὸ πρῶτον ἐρᾶσθαι νομίζοντας. ἐπα-

γοιγότατον γὰρ τοῦτό γε καὶ μάλιστα τοῖς καλοῖς
 εἶναι οἰομένοις, ἄχρις ἂν λάθωσιν εἰς τὰ δίκτυα
 ἐμπυόντες. ἡ Χαρίκλεια δὲ ἦν ἀστειὸν μὲν γύ-
 ναιον, ἑταιρικὸν δὲ ἐκτόπως, καὶ τοῦ προστυχόντος
 αἰδῶ, καὶ εἰ πάνυ ἐπ' ὀλίγῳ ἐθελήσεις τις, καὶ εἰ
 προσίδοι τις μόνον, εὐθὺς ἐπίνυνε, καὶ θεὸς οὐδὲν
 ἦν, μὴ τε ἀντίειπεν Χαρίκλεια. δειῶν δὲ καὶ τὰλλα
 τεχνίτις, παρ' ἣν τινα βούλει τῶν ἑταιρῶν, ἐπι-
 σπάσασθαι ἑραστήν· καὶ ἀμφίβολον ἔτι ὄντα, ὅλον
 ὑποποιήσασθαι, καὶ ἐνεχόμενον ἤδη ἐπιτεῖναι, καὶ
 προσεκκλῦσαι, ἄρτι μὲν ὄργῃ, ἄρτι δὲ κολακείᾳ, καὶ
 μετὰ μικρὸν ὑπεροψία, καὶ τῷ πρὸς ἕτερον ἀποκλί-
 νων δοκεῖν, καὶ ὅλη συγκεκρότητο ἀπανταχόθεν ἡ
 γυνή, καὶ πολλὰ μηχανήματα παρεσκεύαστο κατὰ
 τῶν ἑραστῶν. 14. Ταύτην εὖν τότε οἱ Δεινίου κό-
 λακας παραλαμβάνουσιν ἐπὶ τὸ μειράκιον, καὶ τὰ
 πολλὰ ὑπεκωμῶδουν, συνωθοῦντες αὐτὸν εἰς τὸν
 ἔρωτα τῆς Χαρίκλειας. ἡ δὲ πολλοὺς ἤδη νέους
 ἐκτραχηλίσασα, καὶ μυρίους ἔρωτας ὑποκρινομένη,
 καὶ οἴκους πολυταλάντους ἀκατρέψασα, ποικίλον τι
 καὶ πολυγύμναστον κακὸν, παραλαβοῦσα εἰς τὰς
 χεῖρας ἀπλοϊκὸν καὶ ἄπειρον τῶν τοιοῦτων μηχανη-
 μάτων νεανίσκον, οὐκ ἀνῆκεν ἐκ τῶν ὀνύχων, ἀλλὰ
 περιέχουσα πανταχόθεν, καὶ διαπείρασα, ὅτε ἤδη
 παντῆρας ἐφάρτει, αὐτὴ τε ἀπώλετο ὑπὸ τῆς ἄγρας,
 καὶ τῷ κακοδαίμονι Δεινίᾳ μυρίων κακῶν αἰτία
 ἐγένετο. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον εὐθὺς ἐκείνα ἐπ' αὐτὸν
 καθίει τὰ γραμμάτια, καὶ συνεχῶς πεμπομένη τῇ
 ἄβραν, ὥς ἐδάκρυσε, καὶ ἐπηργύπνησε, καὶ τέλος,

ὥς ἀπάγξει ἑαυτὴν ἡ ἀθλία ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ἕως δὴ ὁ μακάριος ἐπέσθῃ καλὸς εἶναι, καὶ ταῖς Ἐφεσίων γυναιξὶ περιπόθητος. καὶ που συνηνέχθη πολλὰ ἱκετευθεῖς. 15. Καὶ τὸ ἐντεῦθεν ἤδη ῥᾶον, ὥς τὸ εἶκος, ἀλώσεσθαι ἔμελλεν ὑπὸ γυναικὸς καλῆς, καὶ πρὸς ἡδονὴν τε ὁμιλῆσαι ἐπισταμένης, καὶ ἐν καιρῷ δακρύνσαι, καὶ μετὰ τῶν λόγων ἐλευσίνους ὑποστεινάζαι, καὶ ἀπιόντος ἤδη λαβεῖσθαι, καὶ εἰς-ελθόντι προσδραμεῖν, καὶ καλλωπίζεσθαι, ὥς ἂν μάλιστα ἀρέσειε, καὶ που καὶ ἄσαι, καὶ κιθαρίσαι· οἷς ἅπασι κατὰ τοῦ Δεινίου ἐκέχρητο. καὶ ἐπεὶ ᾗσθητο πονήρως ἔχοντα, καὶ διάβροχόν ἤδη τῷ ἔρωτι, καὶ τακερὸν γεγεννημένον, ἄλλο ἐπὶ τούτοις ἔπενυε, καὶ τὸν ἀθλιὸν ἀπώλλυε. κύνειν τε γὰρ ἐξ αὐτοῦ σκήπτεται. ἱκανὸν δὲ καὶ τοῦτα, βλάβη ἐραστὴν προσεκπυρῶσαι. καὶ οὐκέτι ἐφοίτα πρὸς αὐτόν, φυλάττεσθαι ὑπὸ τῶνδρὸς λέγουσα, πεπνυμένου τὸν ἔρωτα· ὁ δ' οὐκέθ' οἷός τε ἦν φέρειν τὸ πρᾶγμα, οὐδὲ ἠνείχετο μὴ ὀρῶν αὐτήν, ἀλλὰ ἐδάκρυε, καὶ τοὺς κόλακας ἐσέπεμπε, καὶ τοῦνομα τῆς Χαρικλείας ἐπεβοῶτο, καὶ τὴν εἰκόνα περιβαλὼν αὐτῆς (ἐπεποίητο δὲ λίθου λευκοῦ) ἐκώκυε, καὶ τέλος καταβαλὼν ἑαυτὸν εἰς τοῦδαφος ἐκυλίνδετο, καὶ λύττα ἦν ἀκριβὴς τὸ πρᾶγμα. τὰ μὲν γὰρ δῶρα, οὐ κατὰ μῆλα καὶ στεφάνους ἀντιδίδοτο αὐτῇ, ἀλλὰ συνοικίαι ὄλαι, καὶ ἄγροί, καὶ θεράπαινοι, καὶ ἐσθῆτες εὐανθεῖς, καὶ χρυσὸν ὀπόσων ἐθελήσειε. καὶ τί γάρ; ἐν βραχεὶ ὁ Λυσιῶνος οἶκος, ὀνομασιώτατος τῶν ἐν Ἰωνίᾳ γινόμενος, ἐξήντητο ἤδη,

καὶ ἐξεκκένωτο. 16. Εἶτα ὡς ἤδη αὐτὸς ἦν, ἀπολι-
 παῦσα αὐτὸν, ἄλλον τινὰ Κρητὰ νεανίσκον τῶν ὑ-
 ποχρῶσων ἐθήρα, καὶ μετέβαινεν ἐπ' ἐκείνον, καὶ
 ἦρα ἤδη αὐτοῦ, καὶ κείνος ἐπίστανεν. ἀμελούμενος
 δ' οὐκ ὁ Δεινίας, οὐκ ὑπὸ τῆς Χαρικλείας μόνον,
 ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῶν κολάων, (καὶ κείνοι γὰρ ἐπὶ
 τὸν Κρητὰ ἤδη τὸν ἐρώμενον μετεληλύθεισαν,) ἐρ-
 χεται παρὰ τὸν Ἀγαθοκλέα, καὶ πάλαι εἰδότα ὡς
 ἔχει πονηρῶς τὰ πράγματα αὐτῶ. καὶ αἰδοῦμενος τὸ
 πρῶτον, ὅπως διηγείτο πάντα, τὸν ἔρωτα, τὴν ἀπο-
 ρίαν, τὴν ὑπεροψίαν τῆς γυναικὸς, τὸν ἀντεραστήν
 τὸν Κρητὰ, καὶ τέλος, ὡς οὐ βιώσεται μὴ οὐχὶ συν-
 ῶν τῇ Χαρικλείᾳ. ὁ δὲ ἄκαρπον εἶναι νομίσας ἐν
 τούτῳ ἀπομνημονεύειν τῷ Δεινίᾳ, διότι οὐ προσέ-
 το μόνον αὐτὸν τῶν φίλων, ἀλλὰ τοὺς κόλακας αὐ-
 τοῦ προετίμα, τότε, ἦν μόνην εἶχε πατρῴαν οἰκίαν
 ἐν Σάμῳ, ἀπεμπολήσας, ἤκεν αὐτῇ τὴν τιμὴν κομί-
 ζων τρία τάλαντα. λαβὼν δὲ ὁ Δεινίας οὐκ ἀφανῆς
 εὐθύς ἦν τῇ Χαρικλείᾳ, καλὸς ποθὲν αὐτῇς γεγε-
 νημένος· καὶ αὐτῇς ἡ ἄβρα, καὶ τὰ γραμματεῖα,
 καὶ μέμψις, ὅτι μὴ πολλοῦ χρόνου ἀφίκετο, καὶ οἱ
 κόλακες συνέθεον, ἐπικαλαμησόμενοι, δρῶντες ἐδώ-
 δεμονέτι ὄντα τὸν Δεινίαν. 17. Ὡς δὲ ὑπέσχετο ἤξειν
 παρ' αὐτήν, καὶ ἦκε περὶ τὸν πρῶτον ὕπνον, καὶ
 ἔνδον ἦν, ὁ Δημόναξ ὁ τῆς Χαρικλείας ἀνὴρ, εἶτε
 καὶ ἄλλως αἰσθόμενος, εἶτε καὶ ἀπὸ συνθήματος τῆς
 γυναικὸς, ἄμφω γὰρ λέγεται, ἐπαναστὰς ὥσπερ ἐκ
 λόχου, τὴν τε αὐλῆιον ἀποκλείειν ἐκέλευε, καὶ συλ-
 λαμβάνειν τὸν Δεινίαν, πῦρ καὶ μύστιγας ὀπιλῶν,

καὶ ξίφος οἷς ἐπὶ μοιχὸν σπασάμενος. ὃ δὲ συνιδὼν οὐ κακῶν ἦν, μοχλὸν τινα πλησίον κείμενον ἀρπάσας, αὐτὸν τε ἀποκτείνει τὸν Δημώναντα, πατάξας εἰς τὸν κρόταφον, καὶ τὴν Χαρίκλειαν, οὐ μὲν πληγῇ ταύτην, ἀλλὰ καὶ τῷ μοχλῷ πολλάκις, καὶ τῷ ξίφει τοῦ Δημώναντος ὕστερον. οἱ δ' οἰκίζεται τίως μὲν ἐστήκεισαν ἄφωνοι, τῷ παραδόξῳ τοῦ πρῶτου ἐκπεπληγμένοι, εἰτα πειρώμενοι συλλαμβάνειν, ὥς καὶ αὐτοῖς ἐπῆει μετὰ τοῦ ξίφους, ἐκείνοι μὲν ἔφευγον, ὁ Δεινίας δὲ ὑπεξέρχεται, τηλικούτον ἔργον ἐργασάμενος· καὶ τὸ μέχρι τῆς ἑωπαρὰ τῷ Ἀγαθοκλεῖ διέτριβεν, ἀναλογιζόμενοι τὰ πεπραγμένα, καὶ περὶ τῶν μελλόντων, ὃ, τι ἀποβήσεται σκοποῦντες. ἔωθεν δὲ οἱ στρατηγοὶ παρήσαν, (ἤδη γὰρ τὸ πρῶγμα διεβεβόητο) καὶ συλλαβόντες τὸν Δεινίαν, οὐδ' αὐτὸν ἔχαρνον ὄντα μὴ οὐχὶ πεφρονεῦκέναι, ἀπάγουσι παρὰ τὸν ἄρμωστήν, ὃς ἤρμοξε τὴν Ἀσίαν τότε· ὁ δὲ βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ ἀναπέμπει αὐτόν· καὶ μετ' οὐ πολὺν κατεπέμφθη ὁ Δεινίας εἰς Γυάρον νῆσον τῶν Κυκλάδων, ἐν ταύτῃ φεύγειν εἰς αἰὲς τεταγμένος ὑπὸ τοῦ βασιλέως.

18. Ὁ δὲ Ἀγαθοκλῆς καὶ τὰλλα μὲν συνῆν, καὶ συναπῆρεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ συνεισῆλθεν εἰς τὸ δικαστήριον μόνος τῶν φίλων, καὶ πρὸς οὐδέν ἐνεδέχσεν. ἐπεὶ δὲ ἤδη ἔφευγεν ὁ Δεινίας, οὐδὲ τότε ἀπελείφθη τοῦ ἐταίρου· καταδικάσας δὲ αὐτὸς ἑαυτοῦ, διέτριβεν ἐν Γυάρῳ, καὶ συνάφευγεν αὐτῷ· καὶ ἐπειδὴ παντάπασιν ἠπόρουν τῶν ἀναγκαίων, παραδοὺς ἑαυτὸν τοῖς πορφυ-

ρεῖσαι, συγκατεδύετο, καὶ τὸ γινόμενον ἐκ τούτου ἀποφύγων, ἔτρεφε τὸν Δεινίαν, καὶ νοσήσαντα δὲ ἐπιμήκιστον ἐθεράπευσέ, καὶ ἀποθανόντος οὐκέτι ἐπανελθεῖν εἰς τὴν ἑαυτοῦ ἡθέλῃσεν, ἀλλ' αὐτοῦ ἐν τῇ νήσῳ ἔμεινεν, αἰσχυρόμενος καὶ τεθνεῶτα ἀπολιπεῖν τὸν φίλον. τοῦτό σοι ἔργον φίλου Ἑλλήνος, οὐ πρὸ πολλοῦ γινόμενον· ἔτη γὰρ οὐκ οἶδα εἰ πάντε διελήλυθεν, ἀφ' οὗ Ἀγαθοκλῆς ἐν Γυνάρῳ ἀπέθανε.

ΤΟΞ. Καὶ εἴθε γέ, ὦ Μνήσιππε, ἀνώμοτος ὢν ταῦτα ἔλεγες, ἵνα καὶ ἀπιστεῖν ἂν ἐδυνάμην αὐτοῖς, οὕτω Σκυθικόν τινα φίλον τὸν Ἀγαθοκλέα τοῦτον διηγῇσω· πλὴν δέδια μή τινα καὶ ἄλλον ὅμοιον εἴπῃς αὐτῷ.

19. ΜΝΗΣ. Ἄκουε τοίνυν καὶ ἄλλον, ὦ Τόξαρι, Εὐθύδικον τὸν Χαλκιδέα. διηγεῖτο δέ μοι περὶ αὐτοῦ Σίμυλος ὁ ναύκληρος ὁ Μεγαρικὸς, ἐπομοσάμενος ἢ μὴν αὐτὸς ἐωρακέναι τὸ ἔργον. πλεῖν μὲν γὰρ ἔφη ἐξ Ἰταλίας Ἀθήναζε περὶ δύοσιν Πληϊάδος, συλλογιμαίους τινὰς ἀνθρώπων κομίζων, ἐν δὲ τούτοις εἶναι τὸν Εὐθύδικον, καὶ μετ' αὐτοῦ Δάμωνα τὸν Χαλκιδέα, καὶ τοῦτον ἐταῖρον αὐτοῦ· ἡλικιώτας δὲ εἶναι, τὸν μὲν Εὐθύδικον ἐρῶμενον καὶ καρτερόν· τὸν δὲ Δάμωνα ὑπώχραν καὶ ἀσθενικόν, ἄρτι ἐκ νόσου μακροῦς, ὡς ἐδόκει, ἀνιστάμενον. ἄχρι μὲν οὖν Σικελίας εὐτυχῶς διαπλεύσαι ἔφη ὁ Σίμυλος σφᾶς. ἐπεὶ δὲ τὸν πορθμὸν διαπεράσαντες, ἐν αὐτῷ ἤδη τῷ Ἰονίῳ ἔπλεον, χειμῶνα μέγιστον ἐπιπεσεῖν αὐτοῖς. καὶ τὰ μὲν πολλὰ, τί ἂν τις λόγος, τρικυμίας τινὰς,

καὶ στροβίλους, καὶ χαλάζας, καὶ ἄλλα, ὅσα χειμῶ-
 νος κακὰ; ἐπεὶ δὲ ἤδη σφῶς κατὰ τὴν Ζάκυνθον εἶ-
 ναι ἀπὸ ψιλῆς τῆς κεραίας πλέοντας, ἔτι καὶ σπεί-
 ρας τινὰς ἐπισυρομένους, ὥς τὸ ῥόθιον ἐπιδέχεσθαι
 τῆς ὁρμῆς, περὶ μέσας νύκτας, οἷον ἐν τοσοῦτῳ σάλω
 ναυτιάσαντα τὸν Δάμωνα, ἐμεῖν ἐγκεκυφότα εἰς τὴν
 θάλατταν· εἴτα, οἶμαι, τῆς νεῶς βριαυτοτερον ἐς ὃ κε-
 κύφει μέρος ἐπικλιθείσης, καὶ τοῦ κύματος συναπώ-
 σαντος, ἐκπεσεῖν αὐτὸν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ἐς τὸ πέλα-
 γος, οὐδὲ γυμνὸν τὸν ἄθλιον, ὥς ἂν καὶ ῥῆον δύνα-
 σθαι νεῖν· εὐθύς οὖν βοᾷν πνιγόμενον, καὶ μόγεις
 ἑαυτὸν ὑπερέχοντα τοῦ κλύδωνος. 20. Τὸν δὲ Εὐ-
 θύδικον, ὥς ἤκουσε, (τυχεῖν δὲ γυμνὸν ἐν τῇ εὐνῇ
 ὄντα) ῥίψαι ἑαυτὸν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ καταλα-
 βόντα τὸν Δάμωνα ἤδη ἀπαγορεύοντα (φαίνεσθαι
 γὰρ ἐπιπολὺ ταῦτα, τῆς σελήνης καταλαμπούσης)
 συμπαρὰνῃεσθαι, καὶ συγκουφίζειν. σφῶς δὲ
 ἐπιθυμεῖν μὲν αὐτοῖς βοηθεῖν, καὶ ἐλεεῖν τὴν συμ-
 φορὰν τῶν ἀνδρῶν, μὴ δύνασθαι δὲ, μεγάλῳ τῷ
 πνεύματι ἐλαυνομένους· πλήν ἐκεῖνά γε ποιῆσαι,
 φελλοὺς τε γὰρ πολλοὺς ἀφεῖναι αὐτοῖς, καὶ τῶν
 κοντῶν τινὰς, ὥς ἐπὶ τούτων ἀπονήξαιντο, εἴ τινα αὐ-
 τῶν περιτύχοιεν, καὶ τέλος καὶ τὴν ἀποβράθραν αὐ-
 τήν, οὐ μικράν οὕσαν. ἐννόησον τοίνυν πρὸς θεῶν,
 ἣν τινα ἂν τις ἄλλην ἐπίδειξιν ἐπιδείξαιτο εὐνοίας
 βεβαιότεραν πρὸς ἄνδρα φίλον, ἐν νυκτὶ ἐκπεσόντα
 ἐς πέλαγος οὕτως ἡγρωμένον, ἢ κοινωνήσας τοῦ θα-
 γάτου; καὶ μοι ἐπ' ὀφθαλμῶν λάβε τὴν ἐπανάστα-
 σιν τῶν κυμάτων, τὸν ἦχον τοῦ ὕδατος ἐπικλωμέ-

του, τὸν ἀφρόν περιζέοντα, τὴν νύκτα, καὶ τὴν ἀπώ-
γνωσιν, εἴτα ἀποπνιγόμενον ἐκείνον, καὶ μόγῃς ἀνα-
κύπτοντα, καὶ τὰς χεῖρας ὀρέγοντα τῷ ἐταίρῳ, τὸν
δὲ ἐπιπηδῶντα εὐθύς, καὶ συννέοντα, καὶ δεδιότα
μὴ προαπόληται αὐτοῦ ὁ Δάμων. οὕτω γὰρ ἂν μύ-
θοις, ὥς οὐκ ἀγεννῇ σοι καὶ τοῦτον φίλον τὸν Εὐ-
θύδικον διηγησάμην.

21. ΤΟΞ. Πότερον δὲ ἀπάλοντο, ὦ Μνήσιππε,
οἱ ἄνδρες, ἢ τις αὐτοῖς ἐκ παφαλόγου σωτηρία ἐγέ-
νετο; ὥς ἔγωγε οὐ μετρίως δέδοικα ὑπὲρ αὐτῶν.

ΜΝΗΣ. Θάρρει, ὦ Τόξαρι, ἐσώθησαν, καὶ ἔτι
καὶ νῦν εἰσιν Ἀθήνησιν, ἅμφω φιλοσοφοῦντες. ὁ
μὲν γὰρ Σίμυλος ταῦτα μόνον εἶχε λέγειν, ἃ ποτε εἶδε
τῆς νυκτός· τὸν μὲν ἐκπίπτοντα, τὸν δὲ ἐπιπηδῶντα,
καὶ νηχομένους, ἐς ὅσον ἐν νυκτὶ καθορῶν ἐδύνατο.
τὰ δὲ ἀπὸ τούτου οἱ ἀμφὶ τὸν Εὐθύδικον αὐτοῦ
διηγοῦνται. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον, φελλοῖς τισι περι-
πεσόντας, ἀνέχειν ἐπὶ τούτων ἱαντούς, καὶ ἀπονή-
χεσθαι πονήρως· ὕστερον δὲ τὴν ἀποβάθραν ἰδόν-
τας, ἥδη πρὸς ἔω, προσνήξασθαι τε αὐτῇ, καὶ τὸ
λοιπὸν ἐπιβάντας, εὐμαρῶς προσνεχθῆναι τῇ Ζα-
κύνθῳ. 22. Μετὰ δὲ τούτους οὐ φαύλους ὄντας,
ὥς ἔγωγ' ἂν εἴποιμι, ἄκουσον ἥδη τρίτον ἄλλον οὐ-
δὲν τι χείρονα αὐτῶν. Εὐδαμίδας Κόρινθος Ἀρεταίῳ
τῷ Κορινθίῳ καὶ Χαριζείνῳ τῷ Σικωνίῳ φίλοις ἐκ-
χρητο εὐπόροις οὖσι, πενέστατος αὐτὸς ὢν· ἐπεὶ δὲ
ἀπέθνησκε, διαθήκας ἀπέλιπε, τοῖς μὲν ἄλλοις ἴσως
γελοίας, σοὶ δὲ οὐκ οἶδα εἰ τοιαῦται δόξουσιν, ἄνδρι

ὀγαθῶ, καὶ φιλίαν τιμῶντι, καὶ περὶ τῶν ἐν αὐτῇ
 πρωτείων ἀμιλλωμένων. ἐγγράπτο γὰρ ἐν αὐταῖς,
 Ἀπολείπω Ἀρεταῖω μὲν τὴν μητέρα μου τρέφειν, καὶ
 γηρωκομεῖν, Χαριζείνῳ δὲ τὴν θυγατέρα μου ἐκδοῦ-
 ναι μετὰ προικὸς, ὅποσιν ἂν πλείστην ἐπιδοῦναι
 παρ' αὐτοῦ δύνηται. (ἦν δὲ αὐτῶ καὶ μήτηρ πρεσ-
 βύτις, καὶ θυγάτριον ὠραῖον ἤδη γάμου) ἦν δὲ τι-
 ἀτερος αὐτῶν ἐν τοσούτῳ πάθῃ, καὶ τὴν ἐκείνου με-
 ρίδα, φησὲν, ἐχέτω ὁ ἕτερος. τούτων ἀναγκασθει-
 σῶν τῶν διαθηκῶν, οἱ τὴν πενίαν μὲν εἰδότες τοῦ
 Εὐδαμίδα, τὴν φιλίαν δὲ, ἥ πρὸς τοὺς ἄνδρας ἦν
 αὐτῶ, ἀγνοοῦντες, ἐν παιδιᾷ τὸ πρᾶγμα ἐποιοῦντο,
 καὶ οὐδεὶς ὅστις οὐ γελῶν ἀπηλλάττετο, οἷον Ἀρε-
 ταῖος καὶ Χαριζείνος οἱ εὐδαίμονες κληρον διαδέ-
 ξονται, λέγοντες, εἴπερ ἀποτίσουσιν Εὐδαμίδα, καὶ
 ζῶντες αὐτοὶ κληρονομηθήσονται ἑπὶ τοῦ νεκροῦ.
 23. Οἱ κληρονόμοι δὲ, οἷς ταῦτα κατελείπειτο, ὥς
 ἤκουσαν, ἤκον εὐθύς διαιτῶντες τὰ ἐκ τῶν διαθη-
 κῶν. ὁ μὲν οὖν Χαριζείνος πέντε μόνας ἡμέρας
 ἐπιβιούς, ἀπέθανεν· ὁ δὲ Ἀρεταῖος, ἄριστος κληρο-
 νόμων γενόμενος, τὴν τε ἑαυτοῦ, καὶ τὴν ἐκείνου
 μερίδα παραλαβὼν, τρέφει τε τοῦ Εὐδαμίδα τὴν
 μητέρα, καὶ τὴν θυγατέρα οὐ πρὸ πολλοῦ ἐκδέδω-
 κεν, ἀπὸ ταλάντων πέντε, ὧν εἶχε, δύο μὲν τῇ αὐτοῦ
 θυγατρὶ, δύο δὲ τῇ τοῦ φίλου ἐπιδούς, καὶ τὸν γά-
 μον γὰρ αὐταῖν ἐπὶ μιᾷ ἡμέρᾳ ἤξιωσε γενέσθαι. τί
 σοι δοκεῖ, ὦ Τόξαρι, ὁ Ἀρεταῖος οὗτος; ὕρα φαῦ-
 λον παράδειγμα φιλίας παρεσχῆσθαι, τοιαῦτα κλη-
 ρονομήσας, καὶ μὴ προδοὺς τὰς διαθήκας τοῦ φί-

λου; ἢ τίθεμεν καὶ τοῦτον ἐν ταῖς τελείαις ψήφοις
μίαν τῶν πέντε εἶναι;

ΤΟΞ. Καὶ οὗτος μὲν καλός· ἐγὼ δὲ τὸν Εὐδο-
μίδην πολὺ μᾶλλον ἐθαύμασα τοῦ Θάρσου, ὃ εἶχε
περὶ τοὺς φίλους. ἐδήλου γὰρ ὡς καὶ αὐτὸς ἂν τὰ
ὅμοια ἔπραξεν ἐπ' αὐτοῖς, εἰ μὴ καὶ ἐν διαθήκαις
ταῦτα ἐνεγίγραπτο, ἀλλὰ πρὸ τῶν ἄλλων ἦκεν ἂν
ἄγραφος κληρονόμος τῶν τοιούτων.

24. ΜΝΗΣ. Εὐ λέγεις. τέταρτον δέ σοι διη-
γήσομαι, Ζηνόθεμιν τὸν Χαρμόλεω, Μασσαλίηθεν·
ἐδείχθη δέ μοι ἐν Ἰταλίᾳ πρειαυέοντι ὑπὲρ τῆς πα-
τρίδος, καλὸς ἀνὴρ, καὶ μέγας, καὶ πλούσιος, ὡς ἐδό-
κει· παρεκάθητο δὲ αὐτῷ γυνὴ ἐπὶ ζεύγους ὁδοιπο-
ροῦντι, τὰ τε ἄλλα εἰδεχθῆς, καὶ ξηρὰ τὸ ἥμισυ τὸ
δεξιόν, καὶ τὸν ὀφθαλμὸν ἐκκεκομμένη, πανλώβητόν
τι καὶ ἀπρόσιτον μορμολύκειον. εἴτω ἐπεὶ ἐθαύμασα
εἰ καλὸς οὗτος καὶ ὠραῖος ὢν ἀνέχεται παροχουμέ-
νην τοιαύτην αὐτῷ γυναῖκα, ὃ δεῖξας μοι αὐτὸν,
διηγεῖτο τὴν ἀνάγκην τοῦ γάμου, ἀκριβοῦς εἰδὼς
ἕκαστα· Μασσαλιώτης δὲ καὶ αὐτὸς ἦν. Μενεκρά-
τι γὰρ, ἔφη, τῷ πατρὶ τῆς δυσμόρφου ταύτης φίλος
ἦν ὁ Ζηνόθεμις, πλουτοῦντι καὶ τιμωμένῳ ὁμότιμος
ὢν· χρόνῳ δὲ ὁ Μενεκράτης ἀφηρηθῆ τὴν οὐσίαν
ἐκ καταδίκης, ὅτεπερ καὶ ἄτιμος ἐγένετο ὑπὸ τῶν
ἑξακοσίων, ὡς ἀποφηνάμενος γνώμην παράνομον.
οὕτω δὲ οἱ Μασσαλιῶται κολάζομεν, ἔφη, εἴ τις πα-
ράνομα γράψειεν. ἐλυπεῖτο οὖν ὁ Μενεκράτης,
καὶ ἐπὶ τῇ καταδίκῃ, καὶ ἐπεὶ ἐκ πλουσίου πένης,
καὶ ἐξ ἐνδόξου ἄδοξος ἐν ὀλίγῳ ἐγένετο. μάλιστα

δὲ αὐτόν ἡνία θυγάτηρ αὐτῆ, ἐπίγαμος ἦδη, καὶ
 οὐτω καὶ δεκέτις οὖσα, ἦν οὐδὲ μετὰ πάσης τῆς οὐ-
 σίας τοῦ πατρὸς, ἦν γε πρὸ τῆς καταδίκης ἐκέκτητο,
 ἡξίωσεν ἄν τις τῶν γε ἀγεννῶν καὶ πενήτων ῥαδίως
 παραλαβεῖν, οὕτω κακοδαίμονα οὖσαν τὴν ὄψιν.
 ἐλέγετο δὲ καὶ καταπίπτειν πρὸς τὴν σελήνην αὐξα-
 νομένην. 25. Ὡς δὲ ταῦτα πρὸς τὸν Ζηνόθεμιν
 ἀπωδύρετο, Θάρρῃ, ἔφη, ὦ Μενέκρατες, οὔτε γὰρ
 ἀπορήσεις τῶν ἀναγκαίων, καὶ ἡ θυγάτηρ σου ἄξιοι
 τοῦ γένους εὐρήσει νυμφίον τινά· καὶ ταῦτα ἅμα
 διεξιὼν, λαβόμενος αὐτόν τῆς δεξιᾶς, ἤγεν εἰς τὴν
 οἰκίαν, καὶ τὴν τε οὐσίαν πολλὴν οὖσαν ἐνείματο
 πρὸς αὐτόν· καὶ δεῖπνον παρασκευασθῆναι κελεύ-
 σας, εἰστία τοὺς φίλους, καὶ τὸν Μενεκράτην, ὥς
 δὴ τινα τῶν ἐταίρων πεπεικῶς ὑποστῆναι τῆς κόρης
 τὸν γάμον. ἐπεὶ δὲ ἐδεδείπνητο αὐτοῖς, καὶ ἔσπει-
 σαν τοῖς θεοῖς, ἐνταῦθα δὴ μεστὴν αὐτῷ τὴν φιά-
 λην προτείνας, Δέδεξο, εἶπεν, ὦ Μενέκρατες, παρὰ
 τοῦ γαμβροῦ τὴν φιλοτησίαν· ἄξομαι γὰρ ἐγὼ τή-
 μερον τὴν σὴν θυγατέρα Κυδιμάχην· τὴν προῖκα δὲ
 πάλαι εἵληφα, τάλαντα πέντε καὶ εἴκοσι. τοῦ δὲ
 ἄπαγε λέγοντος, μὴ σύγε, ὦ Ζηνόθεμι, μὴ οὕτω μα-
 νείην, ὥς περιῦδεῖν σε νέον καὶ καλὸν ὄντα κόρη
 αἰσχροῦ καὶ λελωβημένην συγκαταζευγνύμενον. ὁ δὲ
 ταῦτα διεξιόντος, ἀράμενος τὴν νύμφην, ἀπῆει εἰς
 τὸν θάλαμον· καὶ μετ' ὀλίγον προῆλθε, διακορήσας
 αὐτήν. καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου σύνεστιν ὑπεραγαπῶν,
 καὶ πάντῃ ὡς ὀρεῖς περιηγόμενος αὐτήν. 26. Καὶ
 οὐχ ὅπως [οὐκ] αἰσχύνεται τῇ γάμῳ, ἀλλὰ καὶ σε-

μυνηρομεσθ ἔοικεν, ἐπιδεικνύμενος ὥς καταφρονεῖ μὲν τῶν ἐν τῷ σώματι καλῶν, ἢ αἰσχυρῶν, καὶ πλούτου, καὶ δόξης, ἀφοραῖ δὲ ἐς τὸν φίλον, καὶ τὸν Μενεκράτην· οὐδὲ οἶεται χεῖρω πρὸς φίλιαν ὑπὸ τῆς ψήφου τῶν ἑξακοσίων γεγενῆσθαι. πλὴν ἤδη γε τούτων οὕτως αὐτὸν ἡμείψατο καὶ ἡ τύχη· παιδίον γὰρ πᾶγκαλον ἐκ τῆς αἰσχίστης αὐτῷ ταύτης ἐγένετο· καὶ πρώην γε, ἐπεὶ ἀράμενος αὐτὸ εἰσεκόμισεν ὁ πατήρ εἰς τὸ βουλευτήριον, θαλλῶ ἑστειμμένον, καὶ μέλανα ἀμπεχόμενον, ὥς ἐλεινότερον φανείη ὑπὲρ τοῦ πάππου, τὸ μὲν βρέφος ἀνεγύλασε πρὸς τοὺς βουλευτάς, καὶ συνεκρότει τὰ χεῖρα· ἡ βουλὴ δὲ ἐπικλασθεῖσα πρὸς αὐτὸ, ἀφίησι τῷ Μενεκράτει τὴν καταδίκην, καὶ ἤδη ἐπίτιμός ἐστι, τηλικούτῳ συνηγόρῳ χρησάμενος πρὸς τὸ συνέδριον. τοιαῦτα δὲ Μασσαλιώτης ἔλεγε τὸν Ζηνόθεμιν εἰργάσθαι ὑπὲρ τοῦ φίλου, ὥς ὄρεᾶς, οὐ μικρά, οὐδὲ ὑπὸ πολλῶν ἂν Σκυθῶν γενόμενα· οἷγε καὶ τὰς παλλακὰς ἀκριβῶς τὰς καλλίστας ἐκλέγεσθαι λέγονται. 27. Λοιπὸς ἡμῖν δὲ πέμπτος· καὶ μοι δοκῶ οὐκ ἄλλον εἶναι, Δημητρίου τοῦ Σουνιέως ἐπιλαθόμενος. συνεκπλεύσας γὰρ ἐς τὴν Αἴγυπτον ὁ Δημήτριος Ἀντιφίλῳ τῷ Ἀλωπεκῆθεν, ἐταίρῳ ἐκ παίδων ὄντι καὶ συνεφήβῳ, συνην καὶ συνεπαιδεύετο, αὐτὸς μὲν τὴν ἀσκησιν τὴν Κυνικὴν ἀσκούμενος ὑπὸ τῷ Ῥοδίῳ ἐκείνῳ σοφιστῇ· ὁ δὲ Ἀντίφιλος ἰατρικὴν ἄρα ἐμελέτα. καὶ δὴ ποτε ὁ μὲν Δημήτριος ἔτυχεν ἐς τὴν Αἴγυπτον ἀποδημῶν κατὰ θέαν τῶν πυραμίδων καὶ τοῦ Μέμνονος. ἤκουε γὰρ ταύτας, ὑψηλὰς οὖσας,

ἡγνόησεν ἂν ὅστις ἦν, τοσοῦτον ἥλλακτο ὑπὸ τῶν δει-
 νῶν. ὥς δὲ τὴν φωνὴν αἰσθόμενος ἀναβόησεν, καὶ
 προσιδόντος, διαστείλας τὴν κόμην, καὶ ἀπαγαγὼν
 τοῦ προσώπου ἀνχμηρὰν καὶ συμπεπιλημένην, ἔδει-
 ξεν αὐτόν ὅστις ἦν, ἅμφοι μὲν αὐτίκα πίπτουσιν
 ἰλιγγιάσαντες ἐπὶ τῇ ἀπρόσδοκῇ τῇ θείᾳ. χρόνῳ δὲ
 ἀναλαβὼν αὐτόν τε καὶ τὸν Ἀντίφιλον ὁ Δημήτριος,
 καὶ σαφῶς ἕκαστα ὡς εἶχεν ἐκπυθόμενος παρ' αὐ-
 τοῦ, θαρσύνει τε παρακελεύεται· καὶ διελὼν τὸ τρι-
 βώνιον, τὸ μὲν ἡμισυ αὐτὸς ἀναβάλλεται, τὸ λοιπὸν
 δὲ ἐκείνῳ δίδωσιν, ὃ εἶχε πιναρὰ καὶ ἐκτετραυχωμένα
 ῥάκη περισπάσας. 31. Καὶ τὸ ἀπὸ τούτου, πάντα
 τρόπον συνῆν, ἐπιμελούμενος αὐτοῦ καὶ θεραπεύων.
 παραδοὺς γὰρ ἑαυτὸν τοῖς ἐν τῷ λιμένι ἐμπόροις,
 ἔωθεν εἰς μέσην ἡμέραν, οὐκ ὀλίγον ἀπέφερεν ἀχθο-
 φορῶν. εἰς ἑπανελθὼν ἐκ τοῦ ἔργου, μέρος μὲν τοῦ
 μισθοῦ τῷ δεσμοφυλάκῃ καταβαλὼν, τιθασσὸν αὐ-
 τῷ καὶ εἰρηνικὸν ἀπειργάζετο αὐτόν· τὸ λοιπὸν δὲ
 εἰς τὴν τοῦ φίλου θαραπείαν ἱκανῶς αὐτῷ διήσκει,
 καὶ τὰς μὲν ἡμέρας συνῆν τῷ Ἀντιφίλῳ παραμυθού-
 μενος· ἐπεὶ δὲ νύξ καταλάβοι, ὀλίγον πρὸ τῆς θύ-
 ρας τοῦ δεσμοωτηρίου, στιβάδιόν τι ποιησάμενος,
 καὶ φύλλα ὑποβαλλόμενος, ἀνεπαύετο. χρόνον μὲν
 οὖν τινα οὕτω διηγόν, εἰσιὼν μὲν ὁ Δημήτριος ἀκω-
 λύτως, ῥᾶον δὲ φέρων τὴν συμφορὰν ὁ Ἀντίφιλος.
 32. Ὡς τερπὸν δὲ ἀποθανόντος ἐν τῷ δεσμοωτηρίῳ λη-
 σιοῦ τινος ὑπὸ φαρμάκων, ὡς ἐδόκει, φυλακὴ τε
 ἀκριβὴς ἐγένετο, καὶ οὐκέτι παρῆει τις ἐς τὸ οἶκημα
 τῶν λελυμένων. ἐφ' οἷς ἀπορῶν καὶ ἀνιώμενος, οὐκ

ἔχων ἄλλως παρῆναι τῷ ἑταίρῳ, προσαγγέλλει ἑαυ-
 τὸν προσελθὼν τῷ συναρμοστῇ, ὥς εἶη κεκοινωνηκώς
 τῆς ἐπὶ τὸν Ἄνουβιν ἐπιβουλῆς. ὥς δὲ τοῦτο εἶπεν,
 ἀπήγετο εὐθύς εἰς τὸ δεσμοστήριον, καὶ ἀχθεὶς παρὰ
 τὸν Ἀντίφιλον (τοῦτο γοῦν μόλις πολλὰ ἰκτεύσας
 τὸν δεσμοφύλακα ἐξεργάσατο. *κατὰ αὐτοῦ πλησίον*
 τῷ Ἀντιφίλῳ καὶ ὑπὸ τῷ αὐτῷ κλοιῷ δεδεσθαι) ἔν-
 θα δὴ καὶ μάλιστα ἔδειξε τὴν εὐροίαν, ἣν εἶχε πρὸς
 αὐτόν, ἀμείνων μὲν τῶν κατ' ἑαυτὸν δεινῶν· καίτοι
 ἐνόσησε καὶ αὐτός· ἐπιμελούμενος δὲ ὥπως ἐκείνος
 μάλιστα καὶ καθενδῆσει, καὶ ἦτιον ἀνιάσεται· ὥστε
 ῥῆσιν ἔφερον μετ' ἀλλήλων κακοπαθοῦντες. 33. Χρό-
 νῳ δὲ καὶ τοιόνδε τι προσπεσὼν ἔπαυσεν ἐπὶ πλείον
 αὐτοὺς δυστυχοῦντας· εἰς γὰρ τῶν δεδεμένων, οὐκ
 οἶδ' ὅθεν, ῥίνης εὐπορήσας, καὶ συνωμότας πολλοὺς
 τῶν δεσμοτῶν προσλαβίων, ἀποπρίει τε τὴν ἄλυσιν,
 ἢ ἐδέδεντο ἐξῆς, τῶν κλοιῶν εἰς αὐτὴν διειρομένων,
 καὶ ἀπολύει ἅπαντας· οἳ δὲ ἀποκτείναντες εὐμαρῶς
 ὀλίγους ὄντας τοὺς φύλακας, ἐκπηδῶσιν ἀθρόοι.
 ἐκεῖνοι μὲν οὖν τὸ παραντῖκα, ἐνθα ἐδύνατο ἕκα-
 στος, διασπαρέντες, ὕστερον συνελήφθησαν οἱ πολ-
 λοί. ὁ Δημήτριος δὲ καὶ ὁ Ἀντίφιλος κατὰ χώραν
 ἔμειναν, καὶ τοῦ Σύρου λαβόμενοι ἤδη ἀπιδόντος.
 ἐπεὶ δὲ ἡμέρα ἐγένετο, μαθὼν ὁ τὴν Αἴγυπτον ἐπι-
 τετραμμένος τὸ συμβεβηκός, ἐπ' ἐκείνους μὲν ἔπεμψε
 τοὺς διωζομένους, μεταστειλάμενος δὲ τοὺς ἀμφὶ τὸν
 Δημήτριον, ἀπέλυσεν τῶν δεσμῶν, ἐπαινίσας ὅτι μό-
 ροι οὐκ ἀπέδρασαν· ἀλλ' οὐκ ἐκεῖνοί γε ἡγάπησαν,
 οὕτως ἀφιέμενοι· ἐβόα δὲ ὁ Δημήτριος, καὶ δεινὰ

ἐποίει, ἀδικεῖσθαι σφᾶς οὐ σμικρὰ· εἰ δόξουσι κακοῦργοι ὄντες, ἐλέω ἢ ἐπαίνῳ τοῦ μὴ ἀποδρᾶναι, ἀφείσθαι. καὶ τέλος ἠνάγκασαν τὸν δικαστήν, ἀκρεβῶς τὸ πρᾶγμα ἐξετάσαι. ὁ δὲ ἐπεὶ ἔμαθεν οὐδὲν ἀδικοῦντας, ἐπαινέσας αὐτοὺς, τὸν Δημήτριον δὲ καὶ πάνυ θαυμάσας, ἀφίησι, παραμυθησάμενος ἐπὶ τῇ κολάσει, ἣν ἠνέσχοντο ἀδίκως δεθέντες, καὶ ἐκάτερον δωρησάμενος παρ' αὐτοῦ, δραχμαῖς μὲν μυρίαῖς τὸν Ἀντίφιλον, δις τοσαύταις δὲ τὸν Δημήτριον. 34. Ὁ μὲν οὖν Ἀντίφιλος ἔτι καὶ νῦν ἐν Αἰγύπτῳ ἐστίν. ὁ δὲ Δημήτριος, καὶ τὰς αὐτοῦ διςμυρίας ἐκείνῳ καταλιπὼν, ὥχετο ἀπὼν εἰς τὴν Ἰνδικήν, παρὰ τοὺς Βραχυᾶνας, τοσοῦτον εἰπὼν πρὸς τὸν Ἀντίφιλον, ὡς συγγνωστός ἂν εἰκότως νομίζοιτο, ἥδη ἀπολιπὼν αὐτόν· οὔτε γὰρ αὐτὸς δεῖσθαι τῶν χρημάτων, ἔστ' ἂν αὐτὸς ἦ, ὅπερ ἐντὶ ἀρεῇ εἶσθαι ὀλίγοις δυνάμενος· οὔτε ἐκείνῳ ἔτι δεῖν φίλου, εὐμαρῶν αὐτῷ τῶν πραγμάτων γεγενημένων. Τοιοῦτοι, ὧς Τύξαρι, οἱ Ἕλληνες φίλοι. εἰ δὲ μὴ προδιεβεβλήκεις ἡμᾶς, ὥς ἐπὶ ῥήμασι μέγα φρονοῦντας, καὶ αὐτοὺς ἂν σοι τοὺς λόγους διεξῆλθον πολλοὺς καὶ ἀγαθοὺς ὄντας, οὓς ὁ Δημήτριος εἶπεν ἐν τῇ δικαστηρίῳ, ὑπὲρ αὐτοῦ μὲν οὐδὲν ἀπολογούμενος, ὑπὲρ τοῦ Ἀντιφίλου δὲ, καὶ δακρύων προσέτι καὶ ἰκετεύων, καὶ τὸ πᾶν ἐφ' ἑαυτὸν ἀναδεχόμενος, ἄχρι μαστιγοῦμενος ὁ Σῦρος ἀμφοτέρους ἀφίησιν αὐτούς. 35. Ἐγὼ μὲν οὖν τούτους ὀλίγους ἀπὸ πλειόνων, οὓς πρῶτους ἡ μνήμη ὑπέβαλε, διηγησάμεν σοι ἀγαθοὺς καὶ βεβαίους φίλους. καὶ τὸ λοι-

πὸν ἦδη καταβὰς ἀπὸ τοῦ λόγου, σοὶ τὴν φήτραν παραδίδωμι· σὺ δὲ ὅπως μὴ χείρους ἐρεῖς τοὺς Σκυθας, ἀλλὰ πολλῶι τούτων ἀμείνους, αὐτῷ σοι μελήσει, εἴ τι καὶ τῆς δεξιῆς πεφρόντικας, ὥς μὴ ἀποτμηθείης αὐτήν. ἀλλὰ χρὴ ἄνδρα ἀγαθὸν εἶναι· ἐπεὶ καὶ γελοῖα ἂν παῖθοις, Ὅρίστην μὲν καὶ Πυλάδην πάνυ σοφιστικῶς ἐπαινέσας, ὑπὲρ δὲ τῆς Σκυθίας φαῦλος ῥήτωρ φαινόμενος.

ΤΟΞ. Εὐγε, ὦ Μνήσιππε, ὅτι καὶ παροτρύνεις με πρὸς τὸν λόγον, ὥςπερ οὐ πάνυ σοι μέλον, εἰ ἀποτμηθείης τὴν γλῶτταν, κρατηθεὶς ἐν τοῖς λόγοις· πλὴν ἄρξομαί γε ἦδη, μηδὲν ὥςπερ σὺ καλλολογησάμενος, οὐ γὰρ Σκυθικὸν τοῦτο, καὶ μάλιστα ἐπειδὴν τὰ ἔργα ὑπερφθέγγηται τοὺς λόγους. προσδοκήσεις δὲ μηδὲν τοιοῦτο παρ' ἡμῶν, οἷα σὺ διεξελήλυθας ἐπαινῶν, εἴ τις ἄπροικον ἔγχημεν αἰσχρὰν γυναῖκα, ἢ εἴ τις ἀργύριον ἐπέδωκε γαμουμένη θυγατρὶ φίλου ἀνδρός, δύο τάλαντα, καὶ, νῆ Δί', εἴ τις παρέσχεν ἑαυτὸν δεδησόμενον, ἐπὶ προδῆλῳ τῇ μικρὸν ὕστερον λυθήσεσθαι. πάνυ γὰρ εὐτελεῖ ταῦτα, καὶ μεγαλουργὸν ἐν αὐτοῖς ἢ ἀνδρεῖον εἶναι οὐδέν. 36. Ἐγὼ δὲ σοὶ διηγῆσομαι φόνους πολλοὺς, καὶ πολέμους, καὶ θανάτους ὑπὲρ τῶν φίλων, ἵν' εἰδῆς ὥς παιδιὰ τὰ ὑμέτερά ἐστι, παρὰ τὰ Σκυθικὰ ἐξετάζεσθαι. καίτοι οὐδὲ ἀλόγως αὐτὸ πεπόνθατε, ἀλλὰ αἰκνέως τὰ μικρὰ ταῦτα ἐπαινεῖτε· οὐδὲ γὰρ οὐδὲ εἶαι ὑμῖν ἄφορμαὶ ὑπερμεγέθεις πρὸς ἐπίδειξιν φιλίας, ἐν εἰρήνῃ βαθείᾳ βιοῦσιν, ὥςπερ οὐδ' ἐν γαλήνῃ μάθοις, εἰ ἀγαθὸς ὁ κυβερνή-

της ἐστὶ· χειμῶνος γὰρ δεήσει σοὶ πρὸς τὴν διάγνω-
σιν· παρ' ἡμῖν δὲ συνεχεῖς οἱ πόλεμοι, καὶ ἡ ἐπε-
λαύνομεν ἄλλοις, ἢ ὑποχωροῦμεν ἐπιόντας, ἢ συμπε-
σόντες ὑπὲρ νομῆς ἢ λείας μαχόμεθα· ἐνθα μάλιστα
θεῖ φίλων ἀγαθῶν, καὶ διὰ τοῦτο ὥς βεβαιότατα
συντιθέμεθα τὰς φιλίας, μόνον τοῦτο ὄπλον ἅμα-
χον καὶ δυσπολέμητον εἶναι νομίζοντες. 37. Πρὶ-
τερον δὲ σοι εἰπεῖν βούλομαι, ὅν τρόπον ποιούμεθα
τοὺς φίλους, οὐκ ἐκ τῶν πότων, ὥσπερ ὑμεῖς, οὐδ' εἰ
συνέφηβός τις, ἢ γείτων ἦν· ἀλλ' ἐπειδὴν τινα ἴδω-
μεν ἀγαθὸν ἄνδρα, καὶ μεγάλα ἐργάσασθαι δυνά-
μενον, ἐπὶ τοῦτον ἅπαντες σπεύδομεν. καὶ ὅπερ
ὑμεῖς ἐν τοῖς γάμοις, τοῦτο ἡμεῖς ἐπὶ τῶν φίλων
ποιεῖν ἀξιοῦμεν, ἐπιπολὺ μνηστευόμενοι, καὶ πάντα
ὁμοῦ πράττοντες, ὥς μὴ διαμαρτάνοιμεν τῆς φιλίας,
μηδὲ ἀπόβλητοι δόξωμεν εἶναι. καὶ περὶ δὲν προκρι-
θεὶς τις ἤδη φίλος ἦ, συνθῆναι τὸ ἀπὸ τούτου, καὶ
ὄρκος ὃ μέγιστος, ἢ μὴν καὶ βιώσεσθαι μετ' ἀλλή-
λων, καὶ ἀποθανεῖσθαι, ἦν δέη, ὑπὲρ τοῦ ἑτέρου
τὸν ἕτερον· καὶ οὕτω ποιούμεν. ἀφ' οὗ γὰρ ἐντε-
μόντες ἅπαξ τοὺς δακτύλους, ἐνσταλάξωμεν τὸ αἷμα
εἰς κύλικα, καὶ τὰ ξίφη ἅκρα βάψαντες, ἅμα ἀμφό-
τεροι ἐπισχόμενοι πίωμεν, οὐκ ἔστιν ὃ, τι τὸ μετὰ
τοῦτο ἡμῶς διαλύσειεν ἄν. καὶ ἐφεῖται δὲ τὸ
μέγιστον ἄχρι τριῶν ἐς τὰς συνθήκας εἰσεῖναι· ὥς
ὅστις ἂν πολὺφίλος ᾖ, ὁμοίος ἡμῖν δοκεῖ ταῖς κοι-
ναῖς ταύταις, καὶ μοιχευομέναις γυναιξί. καὶ οἶθ-
εθα οὐ μέθ' ὁμοίως ἰσχυρὰν τὴν φιλίαν αὐτοῦ εἶ-
ναι, πρὸς πολλὰς εὐνοίας διαιρεθεῖσαν. 38. Ἀρξο-

μαι δὲ ἀπὸ τῶν Δανδαμίδος πρῶτην γενομένων. ὁ γὰρ Δάνδαμις ἐν τῇ πρὸς Σαυρομάτας συμπλοκῇ, ἀπαχθέντος αἰχμαλώτου Ἀμιζώκου τοῦ φίλου αὐτοῦ μᾶλλον δὲ πρότερον ὁμοῦμαί σοι τὸν ἡμέτερον ὄρκον, ἐπεὶ καὶ τοῦτο ἐν ἀρχῇ διωμολογησάμην· οὐ μὰ γὰρ τὸν Ἄνεμον καὶ τὸν Ἀκινάκην, οὐδέν πρὸς σέ, ὦ Μνήσιππε, ψεύδος ἐρῶ περὶ τῶν φίλων τῶν Σχυθικῶν.

ΜΝΗΣ. Ἐγὼ μὲν οὐ πάνυ σοι ὁμνύοντος ἰδέσμεν, σὺ δὲ ὅμως εὖ ποιῶν οὐδένα τῶν θεῶν ἐπαμόσω.

ΤΟΞ. Τι σὺ λέγεις; οὐ σοι δοκοῦσιν, ὁ Ἄνεμος καὶ ὁ Ἀκινάκης, θεοὶ εἶναι; οὕτως ἄρα ἡγνόησας, ὅτι ἀνθρώποις μεῖζον οὐδέν ἐστι ζωῆς τε καὶ θανάτου; ὁπόταν οὖν τὸν Ἄνεμον καὶ τὸν Ἀκινάκην ὁμνύωμεν, ταῦτα ὁμνύομεν, ὥς τὸν μὲν Ἄνεμον, ζωῆς αἷτιον ὄντα, τὸν Ἀκινάκην δὲ, ὅτι ἀποθνήσκειν ποιεῖ.

ΜΝΗΣ. Καὶ μὴν εἰ διὰ γε τοῦτο, καὶ ἄλλους ἂν ἔχοιτε πολλοὺς θεοὺς, οἷος ὁ Ἀκινάκης ἐστὶ, τὸν ὀϊστοχ, καὶ τὴν λόγχην, καὶ κώνειον, καὶ βρόχον, καὶ τὰ τοιαῦτα. ποικίλος γὰρ οὗτος ὁ θεὸς ὁ θάνατος, καὶ ἀπείρους τὰς ἐφ' ἑαυτὸν παρέχεται ἀγούσας ὁδοὺς.

ΤΟΞ. Ὅρας, τοῦτο ὥς ἐριστικὸν ποιεῖς, καὶ δικανικόν, ὑποκρούων μεταξὺ καὶ διαφθείρων μου τὸν λόγον· ἐγὼ δὲ ἡσυχίαν ἤγον, σοῦ λέγοντος.

ΜΝΗΣ. Ἄλλ' οὐκ αὐθις γε, ὦ Τόξαρι, ποιήσω τοῦτο, πάνυ γὰρ ὀρθῶς ἐπειμήσας· ὥστε θαρσύνω

τὸ γε ἐπὶ τούτῳ λέγε, ὥς μηδὲ παρόντος ἐμοῦ τοῖς λόγοις, σὺ τῷ σιωπήσομαι σοι.

39. ΤΟΞ. Τετάρτη μὲν ἦν ἡμέρα τῆς φιλίας Δανθάμιδι καὶ Ἀμιζώκῃ, ἀφ' οὗ τὸ ἀλλήλων αἶμα συνεπεπώκεσαν· ἦκον δὲ ἡμῖν ἐπὶ τὴν χώραν Σαυρομάται, μυρίοις μὲν ἐπιπύουσιν· οἱ πεζοὶ δὲ, τρεῖς τοσοῦτοι ἐπεληλυθέναι ἐλέγοντο. οἷα δὲ οὐ προσειδομένοις τὴν ἔφοδον αὐτῶν ἐπειςπесόντες, ἅπαντας μὲν τρέπουσι, πολλοὺς δὲ τῶν μαχίμων κτείνουσι· τοὺς δὲ καὶ ζῶντας ἀπάγουσι, πλήν εἴ τις ἔφθη διανηξάμενος εἰς τὸ πέραν τοῦ ποταμοῦ, ἔνθα ἦμῖν τὸ ἡμισυ τοῦ στρατοπέδου, καὶ μέρος τῶν ἀμαξῶν ἦν· οὕτω γὰρ ἐσκηνώσαμεν τότε, οὐκ οἶδα ὅ, τι δόξαι τοῖς ἀρχιπλάνοις ἡμῶν, ἐπ' ἀμφοτέρας τὰς ὁχθὰς τοῦ Τανταῖδος. εὐθύς οὖν ἡ τι λεία περιηλαύνετο, καὶ τὰ αἰχμαλῶτα συνέχετο, καὶ τὰς σκηνὰς διήσπαζον, καὶ τὰς ἀμαξὰς κατελαμβάνοντο, αὐτάνδρους τὰς πλείστας ἀλισκομένας· καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν ὑβρίζοντες τὰς παλλακίδας, καὶ τὰς γυναῖκας. ἡμεῖς δὲ ἡνιώμεθα τῷ πράγματι. 40. Ὁ δὲ Ἀμιζώκης ἀγόμενος, ἐαλῶκει γὰρ, ἐβόα τὸν φίλον ὄνομαστέ, κακῶς δεδεμένος, καὶ ὑπεμίμνησκε τῆς κῦλινος, καὶ τοῦ αἵματος. ἄν' ἀκούσας ὁ Δανθάμις, οὐδὲν ἔτι μελλήσας, ἀπάντων ὁρώντων, διανήχεται εἰς τοὺς ποταμίους· καὶ οἱ μὲν Σαυρομάται, διηρμένοι τοὺς ἄκοντας, ὥρμησαν ἐπ' αὐτόν ὥς κατακентήσοντες· ὁ δὲ ἐβόα τὸν Ζίριν. τοῦτο δὲ ἦν τις εἴπη, οὐκέτι φονεύουσιν αὐτόν, ἀλλὰ δέχονται, ὥς ἐπὶ λύτροις ἦκοντα. καὶ δὴ ἀναχθεῖς πρὸς τὸν ἄρ-

χοντα αὐτῶν, ἀπῆιτι τὸν φίλον· ὁ δὲ λύτρα ῥῆι·
 μὴ γὰρ προήσασθαι, εἰ μὴ μεγάλα ὑπὲρ αὐτοῦ λά-
 βῃ. ὁ Δάνδαμις δὲ, ᾧ μὲν εἶχον, φησὶν, ἅπαντα
 διώρπασται ὑφ' ὑμῶν, εἰ δέ τι δύναμαι γυμνὸς ὑπο-
 τελέσαι, ἔτοιμος ὑποστῆναι ὑμῖν, καὶ πρόστατι ὅ,
 τι ἂν θέλῃς· εἰ βούλει δὲ, ἐμὲ ἀντὶ τούτου λαβεῖν,
 κατὰχρησαι πρὸς ὅ, τι σοι φίλον. ὁ δὲ Σαυρομά-
 τῃς, Οὐδὲν, ἔφη, δεῖ ὅλον κατέχεσθαι σε, καὶ ταῦτα
 Ζίριν ἤκοντα· σὺ δὲ, ὣν ἔχεις μέρος καταβαλὼν,
 ἄγρου τὸν φίλον. ῥητο ὁ Δάνδαμις ὅ, τι καὶ βού-
 λεται λαβεῖν, ὁ δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ῥητην. ὁ δὲ
 αὐτίκα παρέσχεν ἐκνόπτειν αὐτοὺς· καὶ περὶ ἐξέ-
 κοπτο, καὶ ἤδη τὰ λύτρα εἶχον οἱ Σαυρομάται, πα-
 ραλαβὼν τὸν Ἀμιζώκην, ἐπανῆει, ἐπειριδόμενος αὐ-
 τῷ, καὶ ἅμα διανηξάμενοι ἀπεσώθησαν πρὸς ἡμῖς.
 41. Τοῦτο γενόμενον παρεμυθήσατο ἅπαντας Σκυ-
 θας, καὶ οὐκέτι ἡττιᾶσθαι ἐνόμιζον, ὁρῶντες ὅτι τὸ
 μέγιστον ἡμῖν τῶν ἀγαθῶν οὐκ ἀπήγαγον οἱ πολέ-
 μιοι, ἀλλ' ὅτι ἦν παρ' ἡμῖν ἡ ἀγαθὴ γνώμη, καὶ ἡ
 πρὸς τοὺς φίλους πίστις. καὶ τοὺς Σαυρομάτας δὲ
 τὸ αὐτὸ οὐ μετρίως ἐφόβησε, λογιζομένους πρὸς
 οἷους ἄνδρας ἐκ παρασκευῆς μαχοῦνται, εἰ καὶ ἐν
 τῷ ἀπροςδοκῆτῳ τότε ὑπερέσχον, ὥστε νυκτὸς ἐπι-
 γυνομένης, ἀπολιπόντες τὰ πλεῖστα τῶν βροσκημά-
 των, καὶ τὰς ἀμάξας ἐμπρήσαντες, ὥχοντο φεύγον-
 τες. ὁ μέντοι Ἀμιζώκης οὐκέτι ἠνέσχετο βλέπειν
 αὐτὸς ἐπὶ τυφλῷ τῷ Δανδαμίδι, ἀλλὰ τυφλώσας καὶ
 αὐτὸς ἑαυτὸν, ἀμφοτέροι καὶ θνήσκουσι ὑπὸ τοῦ κοινοῦ
 τῶν Σκυθῶν δημοσίᾳ μετὰ πάσης τιμῆς τρεφόμενοι.

42. Τί τοιοῦτον, ὦ Μνήσιππε, ὑμεῖς ἔχοιτε ἂν εἰ-
 παῖν, εἰ καὶ ἄλλους σοι δέκα δοίη τις ἐπὶ τοῖς πέντε
 καταριθμήσασθαι ἄνωμότους, εἰ βούλει, ὥς καὶ
 πολλὰ ἐπιψεύδοιο αὐτοῖς; καίτοι ἐγὼ μὲν σοι γυ-
 μνὸν τὸ ἔργον διηγησάμην· εἰ δὲ σὺ τινα τοιοῦτον
 ἔλεγες, εὖ οἶδα, ὅπως ἂν κομψὰ ἐγκατέμειπας τῷ λό-
 γῳ, οἷα ἰκέτευεν ὁ Δάνδαμης, καὶ ὥς ἐτυφλοῦτο, καὶ
 ὃ εἶπε, καὶ ὥς ἐπανῆκε, καὶ ὥς ὑπεδέξαντο αὐτῶν
 ἐπυνωρηθεῦντες οἱ Σκύθαι, καὶ ἄλλα ὅποια ὑμεῖς
 μηχανῶσθαι εἰώθατε πρὸς τὴν ἀκρόασιν. 43. Ἄκουε
 γοῦν καὶ ἄλλον ἰσότιμον, Βελίτιαν, Ἀμιζώκου τού-
 του ἀντιπρόδον· ὃς ἐπεὶ κατασπασθέντα ἐκ τοῦ ἵππου
 ὑπὸ λέοντος εἶδε Βάσθην τὸν φίλον (ἅμα δὲ ἔτυχον
 θηρῶντες) καὶ ἦδη ὁ λέων, περιπλακείς αὐτῷ, ἐνεπα-
 φύκει τῷ λαιμῷ, καὶ τοῖς ὀνυξίν ἐσπάρασσε, κατα-
 πηδήσας καὶ αὐτὸς, ἐπιπίπτει κατόπιν τῷ θηρίῳ,
 καὶ περιέσπα, πρὸς ἑαυτῶν παρυξύνων, καὶ μετώ-
 γων, καὶ διὰ τῶν ὀδόντων μεταξὺ διεύρων τοὺς δα-
 κτύλους, καὶ τὸν Βάσθην, ὥς οἷόν τε ἦν, ὑπεξελεῖν
 πειρώμενος τοῦ θήγματος. ἄχρι δὲ ὁ λέων ἀφείς
 ἐκείνον ἡμιθνήτα ἦδη, ἐπὶ τὸν Βελίτιαν ἀπιστράφη,
 καὶ συμπλακείς ἀπέκτεινε ἀκείνον· ὁ δὲ ἀποθνή-
 σκων τὸ γοῦν τοσοῦτον ἔφθη πατάξας τῷ ἀνιάνκῃ
 τὸν λέοντα εἰς τὸ στίβον, ὥς τε ἅμα πάντες ἀπέθα-
 νον, καὶ ἡμεῖς ἐθάψαμεν αὐτούς, δύο τάφους ἀναχώ-
 σαντες πλησίον, ἓνα μὲν τῶν φίλων, ἓνα δὲ καὶ ἀντι-
 κρὺ τοῦ λέοντος. 44. Τρίτην δὲ σοι διηγήσομαι, ὦ
 Μνήσιππε, τὴν Μακέντου φιλίαν, καὶ Λογγίτου, καὶ
 Ἀρσακόρα. ὁ γὰρ Ἀρσακόμας οὗτος ἠγάσθη Μα-

Ζαίας τῆς Λευκάνορος, τοῦ βασιλεύσαντος ἐν Βοσπόρῳ, ὁπότε ἐπρέσβευεν ὑπὲρ τοῦ δασμοῦ, ὃν οἱ Βοσπορανοὶ ἀεὶ φέροντες ἡμῖν τότε ἤδη τρίτον μῆνα ὑπερήμεροι ἐγεγέννητο. ἐν τῷ δείπνῳ γοῦν ἰδὼν τὴν Μαζαίαν, μεγάλην καὶ καλὴν παρθένον, ἥρα, καὶ ποτηρῶς εἶχε. τὰ μὲν οὖν περὶ τῶν φόρων διεπέπρακτο ἤδη, καὶ ἐχρημάτιζεν αὐτῷ ὁ βασιλεὺς, καὶ εἰστία, ἥδη αὐτὸν ἀποπέμπων. ἔθος δέ ἐστι ἐν Βοσπόρῳ, τοὺς μνηστῆρας ἐπὶ τῷ δείπνῳ αἰτεῖν τὰς κόρας, καὶ λέγειν, οἳ τινες ὄντες ἀξιούσι καταδεχθῆναι ἐπὶ τὸν γάμον. καὶ δὴ καὶ τότε ἔτυχον ἐν τῷ δείπνῳ πολλοὶ μνηστῆρας παρόντες, βασιλεῖς, καὶ βασιλέων παῖδες, καὶ Τιγραπάτης ἦν ὁ Λαζῶν δυναστής, καὶ Ἀδύρμαχος, ὁ Μαχλυνίτης ἄρχων, καὶ ἄλλοι πολλοί. δεῖ δὲ τῶν μνηστήρων ἕκαστον πρὸς αὐτοὺς ἑαυτὸν, διδοῖ μνηστεισόμενος ἥκει, δειπνεῖν ἐν τοῖς ἄλλοις κατακείμενον ἐφ' ἡσυχίας· ἐπειδὴν δὲ παύσωνται δειπνούντες, αἰτήσαντα φιάλην ἐπισπείσαι κατὰ τῆς τραπέζης, καὶ μνηστεύεσθαι τὴν παῖδα, πολλὰ ἐπαινοῦντα ἑαυτὸν, ὥς τις ἢ γένους, ἢ πλούτου, ἢ δυνάμεως ἔχει. 45. Πολλῶν οὖν κατὰ τὸνδε τὸν κόμον απεισάντων, καὶ αἰτησάντων, καὶ βασιλείας καὶ πλούτους καταριθμησαμένων, τελευταῖος ὁ Ἀρσακίδης αἰτήσας τὴν φιάλην, οὐκ ἔσπεισεν· (οὐ γὰρ ἔθος ἡμῖν ἐχθρὸν τὸν αἶνον, ἀλλὰ ὕβρις εἶναι δοκεῖ τοῦτο εἰς τὸν θιόν.) πῶν δὲ ἀμυνεῖ, Δός μοι, ὦ βασιλεῦ, ἔφη, τὴν θυγατέρα σου Μαζαίαν γυναῖκα ἔχειν, πολὺν ἐπιτηδειατέρῳ ταύτῃ ὄντι, ὁπόσα γε ἐπὶ τῷ πλούτῳ καὶ τοῖς πτήμασι. τοῦ δὲ Λευκάνο-

ρος θαυμάσαντος (ἡπίστατο γὰρ πένητα τὸν Ἀρσά-
 κόμαν, καὶ Σκυθῶν τῶν πολλῶν) καὶ ἐρομένου, Πό-
 σα δὲ βοσκήματα, ἢ πόσας ἀμάξας ἔχεις, ὦ Ἀρσακό-
 μα; ταῦτα γὰρ ὑμεῖς πλουτεῖτε· Ἀλλ' οὐχ ἀμάξας,
 ἔφη, ἔχω, οὐδὲ ἀγέλας, ἀλλ' εἰσὶ μοι δύο φίλοι κα-
 λοὶ καὶ ἀγαθοὶ, οἵτοι οὐκ ἄλλοι Σκυθῶν. τότε μὲν
 οὖν ἐγελίσθη ἐπὶ τούτοις, καὶ παρώφθη, καὶ με-
 θύειν ἔδοξεν. ἔωθεν δὲ προκριθεὶς τῶν ἄλλων
 Ἀδύρμαχος ἔμελλεν ἀπάξειν τὴν νύμφην εἰς τὴν
 Μαιῶτιν, παρὰ τοὺς Μάχλυνας. Ὁ δὲ Ἀρσακόμας
 ἐπανελθὼν οἶκαδε, μὴνύει τοῖς φίλοις, ὥς ἀτιμα-
 σθείη ὑπὸ τοῦ βασιλέως, καὶ γελασθείη ἐν τῷ συμ-
 ποσίῳ, πένης εἶναι δόξας. καίτοι, ἔφη, ἐγὼ διηγη-
 σάμην αὐτῷ τὸν πλοῦτον, ὁπόσος ἐστὶ μοι, ὑμᾶς, ὦ
 Λογχάτα, καὶ Μακέντα, καὶ τὴν εὐνοίαν τὴν ὑματέ-
 ραν πολὺ ἀμείνω καὶ βεβαιότεραν τῆς Βοσπορανῶν
 δυνάμεως. ἀλλ' ἐμοῦ ταῦτα διεξιόντος, ἡμᾶς μὲν ἐχλεύ-
 αζε, καὶ καταφρόνει, Ἀδύρμαχος δὲ τῷ Μάχλυνι παρέδω-
 κεν ἀπάγειν τὴν νύμφην, ὅτι χρυσᾶς γε φιάλας ἐλέγετο
 ἔχειν δέκα, καὶ ἀμάξας τετρακλίνους ὀγδοήκοντα,
 καὶ πρόβατα καὶ βοῦς πολλοὺς. οὕτως ἄρα προε-
 τίμησεν ἀνδρῶν ἀγαθῶν βοσκήματα πολλὰ, καὶ ἐκ-
 πώματα περιέργα, καὶ ἀμάξας βαρεῖας. ἐγὼ δὲ, ὦ
 φίλοι, δι' ἀμφοτέρα ἀνιώμαι, καὶ γὰρ ἐρῶ τῆς Μα-
 ζαίας, καὶ ἡ ὕβρις ἐν τοσούτοις ἀνθρώποις οὐ με-
 τρίως μου καθίκετο· οἶμαι δὲ καὶ ὑμᾶς ἐπίσης ἡδι-
 κῆσθαι. τὸ γὰρ τρίτον μετῆν ἐκάστη ὑμῶν τῆς
 ἀτιμίας, εἴγε οὕτω βιοῦμεν, ὥς ἀφ' οὗ συνεληλύθα-
 μιν, εἰς ἄνθρωπος ὄντες, καὶ τὰ αὐτὰ ἀνιώμενοι,

καὶ τὰ αὐτὰ χαίροντες. οὐ μόνον, ἐπιῖπεν ὁ Λογ-
 χίτης, ἀλλὰ καὶ ἕκαστος ἡμῶν ὅλος ὑβρίζεται, ὁπότε
 σὺ τοιαῦτα ἔπαθες. 47. Ἦως οὖν, ὁ Μακέντης
 ἔφη, χρησόμεθα τοῖς παρεῖσι; διελόμεθα, ἔφη ὁ
 Λογχίτης, τὸ ἔργον. καὶ ἐγὼ μὲν ὑπασχνοῦμαι
 Ἀρσακόμα τὴν κεφαλὴν κομίζειν τῆς Λιυχάνουρος, σὲ
 δὲ χρὴ τὴν νύμφην ἐπανάγειν αὐτῷ. Οὕτω γινέ-
 σθω, ἔφη. σὺ δὲ, ὦ Ἀρσακόμα, ἐν τοσούτῳ (εἰκὸς
 γὰρ καὶ στρατείας καὶ πολέμου τὸ μετὰ τοῦτο δεή-
 σαι) ἡμᾶς αὐτοῦ περιμένων συνάγειρε, καὶ παρα-
 σκεύαζε ὅπλα, καὶ ἵππους, καὶ τὴν ἄλλην δύναμιν
 ὥς πλείστην. ῥῆστα δ' ἂν πολλοὺς προσαχέγοις,
 πυντός τε ἀγαθός ὢν, καὶ ἡμῖν οὐκ ὀλίγων ὄντων οἰ-
 κείων· μάλιστα δὲ εἰ καθέξοιο ἐπὶ τῆς βύρσης τοῦ βόδς.
 ἔδοξε παῦτα, καὶ ὁ μὲν ἐχώρει, ὥς εἶχεν, εὐθύς ἐπὶ
 τοῦ Βασπύρου, ὁ Λογχίτης· ὁ Μακέντης δὲ ἐπὶ
 τοὺς Μάχλυας, ἱππότης ἐκείτος· ὁ δὲ Ἀρσακόμας,
 οἴκοι μένων, τοῖς τε ἡλικιώταις διελέγετο, καὶ ὥπλιζε
 δύναμιν παρὰ τῶν οἰκείων· τέλος δὲ καὶ ἐπὶ τῆς
 βύρσης ἐκαθίστο. 48. Τὸ δὲ ἔθος ἡμῖν τὸ περὶ
 τὴν βύρσαν οὕτως ἔχει. ἐπειδὴν ἀδικηθεῖς τις πρὸς ἐτέ-
 ρον, ἀμύνασθαι βουλόμενος, ἴδῃ καθ' ἑαυτὸν οὐκ
 ἀξιόμαχος ὢν, βoῦν ἱερεύσας, τὰ μὲν πρῶτα κατακεί-
 ψας ἤψησεν, αὐτός δὲ ἐκπετάσας χαμαὶ τὴν βύρσαν,
 κάθηται ἐπ' αὐτῆς, εἰς τοῦπίσω παραγαγὼν τὰ
 χεῖρε, ὥς περ οἱ ἐκ τῶν ἀγκώνων δεδεμένοι. καὶ τοῦ-
 τό ἐστιν ἡμῖν ἡ μεγίστη ἱκετηρία. παρακειμένων δὲ
 τῶν κρεῶν τοῦ βόδς, προσιόντες οἱ οἰκῆοι, καὶ τῶν
 ἄλλων ὁ βουλόμενος, μοῖραν ἐπαστος λαβὼν, ἐπι-

βας τῇ βύρσῃ τὴν δεξιὸν πόδα, ὑπισχνεῖται κατὰ δύναμιν, ὁ μὲν πέντε ἱππίας παρέξειν ἄσιτους καὶ ἁμισθους, ὁ δὲ δέκα, ἃ δὲ πλείους, ὁ δὲ ὀπλίτας ἢ πεζοὺς, ὅποσους ἂν δύνηται, ὁ δὲ μόνον ἑαυτὸν, ὁ πενέστατος. ἄθροίζεται γοῦν ἐπὶ τῆς βύρσῃς πολὺ πλῆθος ἐνδοτε, καὶ τὸ τοιοῦτον σὺντάγμα βεβαιώτατόν τε ἐστὶ συμμεῖναι, καὶ ἀπρόσμαχον τοῖς ἐχθροῖς, αἵτε καὶ ἔνορκον ὄν. τὸ γὰρ ἐπιβῆναι τῆς βύρσῃς, ὄρκος ἐστίν. ὁ μὲν οὖν Ἀρσακόμεας ἐν τούτοις ἦν καὶ ἡθροίσθησαν αὐτῷ ἱππεῖς μὲν ἀμφὶ τοὺς πεντακισχελίους, ὀπλίται δὲ, καὶ πεζοὶ, συναμφοτέροι δις μύριοι. 49. Ὁ δὲ Λογχάτης ἀγνοοῦμενος παρελθὼν ἐς τὸν Βόσπορον προσέρχεται τῷ βασιλεῖ διοικουμένῳ τι τῆς ἀρχῆς, καὶ φησὶν ἤκειν μὲν ἀπὸ τοῦ κοινοῦ τῶν Σκυθῶν, ἰδίᾳ δὲ αὐτῷ μεγάλα πρᾶγματα κομίζων. τοῦ δὲ λέγειν κελεύσαντος, Οἱ μὲν Σκύθαι, φηοὶ, τὰ κοινὰ ταῦτα, καὶ τὰ καθ' ἡμέραν ἀξιοῦσι, μὴ ὑπερβαίνειν τοὺς νομέας ὑμῶν ἐς τὸ πεδῖον, ἀλλὰ μέχρι τοῦ τράχωνος νέμειν· τοὺς δὲ λεηστὰς, οὓς αἰτιάσθαι ὥς κατατρέχοντας ὑμῶν τὴν χώραν, οὗ φασιν ἀπὸ κοινῆς γνώμης ἐκπέμπεσθαι, ἀλλὰ ἰδίᾳ ἕκαστον ἐπὶ τῷ κέρδει κλωπεύειν· εἰ δὲ τις ἐλίσκοιτο αὐτῶν, σὲ κύριον εἶναι κολάζειν· ταῦτα μὲν ἐκέλευε ἐπεστάλκασιν. 50. Ἐγὼ δὲ, μηνύω σοι μεγάλην ἔφοδον ἐσθμένην ἐφ' ὑμᾶς ὑπ' Ἀρσακόμεας τοῦ Μαριάντα, ὃς ἐπρέσβευε πρώην παρὰ σέ, καὶ, εἶμαι, διότι αἰτήσας τὴν θυγατέρα οὐκ ἔτυχε παρὰ σοῦ, ἀγανακτεῖ, καὶ ἐπὶ τῆς βύρσῃς ἐβόδωμην ἡμέραν ἤδη κάθηται, καὶ συνῆκται στρατός οὐκ ὀλίγος αὐ-

τῷ. Ἦκουσα, ἔφη ὁ Λιωνάτωρ, καὶ αὐτός, ἀθροί-
 ζεσθαι δυνάμιν ἀπὸ βύρσης· οὐ δ' ἐφ' ἡμᾶς συν-
 ἵσταται, καὶ ὅτι Ἀρσακόμας ὁ ἐλαύνων ἐστίν,
 ἡγνόνουν. Ἀλλ' ἐπὶ σὺ, ἔφη ὁ Λογχάτης, ἡ παρα-
 σκινὴ· ἐμοὶ δὲ ἐχθρὸς ὁ Ἀρσακόμας ἐστὶ· καὶ ὄχθε-
 ται διότι προτιμῶμαι αὐτοῦ ὑπὸ τῶν γερατίων,
 καὶ ἀμείνων τὰ πάντα δοκῶ εἶναι· εἰ δέ μοι ὑπό-
 σχοιο τὴν ἑτέραν σου θυγατέρα Βαρκίτιν, οὔτε τὰ
 ἄλλα ἀναξίω ὑμῶν ὄντι, οὐκ εἰς μακρὰν σοι ἦξω,
 τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ κομίζων. Ἐπισχνοῦμαι, ἔφη ὁ
 βασιλεὺς, μάλα περιδεὴς γενόμενος· ἔγνω γὰρ τὴν
 αἰτίαν τῆς ὀργῆς τῆς Ἀρσακόμα, τὴν ἐπὶ τῷ γάμῳ,
 καὶ ἄλλως ὑπέπιτησεν αἰὲ τοὺς Σκύθας. ὁ δὲ
 Λογχάτης, Ὁμοσον, ἔφη, ἡ μὴν φυλάξαι τὰς συν-
 θήκας, μηδὲ ἀπαρνήσασθαι. τότε ἦδη τούτων γε-
 νομένων, καὶ ἐπεὶ ἀνατείνας εἰς τὸν οὐρανὸν ἤθιλεν
 ὁμνῆειν, Μὴ σὺ γε ἐνταῦθα, εἶπε, μὴ καὶ τις ὑπὶδῃ-
 ται τῶν ὀρώντων ἐφ' ὅτῳ ὀρκωμοτοῦμεν, ἀλλ' εἰς τὸ
 ἱερὸν τοῦ Ἄρειος τουτὶ ἐξεληθόντες, ἐπικλεισόμενοι
 τὰς θύρας, ὁμνῶμεν, ἀκουσάτω δὲ μηδεὶς. εἰ γάρ
 τι τούτων πύθοιτο Ἀρσακόμας, δέδρα μὴ προθύση-
 ται με τοῦ πολέμου, χεῖρα οὐ μικρὰν ἦδη περιβε-
 βλημένος. Εἰζώμεν, ἔφη ὁ βασιλεὺς, ὑμεῖς δὲ
 ἀπόστητε ὅτι πορφύρεται· μηδεὶς δὲ παρίστω ἐς τὸν
 νεῶν, ὃν τινα μὴ ἐγὼ καλέσω. ἐπεὶ δὲ οἱ μὲν εἰς-
 ἤλθον, οἱ δορυφόροι δὲ ἀπέστησαν, σπασάμενος
 τὸν ἀκινάκην, ἐπισχὼν τῇ ἑτέρᾳ τὸ στόμα, ὥς μὴ
 βοήσῃ, παλεῖ παρὰ τὸν μαστόν· εἶτα ἀποτεμὼν τὴν
 κεφαλὴν, ὑπὸ τῇ χλαμύδι ἔχων, εἴκει, μεταξὺ διαλε-

γόμενος δῆθεν αὐτῷ, καὶ διὰ ταχίων ἤξειν λέγων, ὥς δὴ ἐπὶ τι πεμφθεὶς ὑπ' ἐκείνου. καὶ οὕτως ἐπὶ τὸν τόπον ἀφικόμενος, ἔνθα δεδεμένον καταλοιπείπει τὸν ἵππον, ἀναβάς, ἀφίππασατο εἰς τὴν Σκυθίαν. δίωξις δὲ οὐκ ἐγένετο αὐτοῦ, ἐπιπολὺ ἀγνοησάντων τὸ γεγονός τῶν Βοσπορανῶν, καὶ ὅτα ἔγνωσαν, ὑπὲρ τῆς βασιλείας σιασιαζόντων. 51. Ταῦτα μὲν ὁ Λογχάτης ἔπραξε, καὶ τὴν ὑπόσχεσιν ἀπεπλήρωσε, τῷ Ἀρσακόμα παραδοὺς τὴν κεφαλὴν τοῦ Λευκάνωρος. ὁ Μακέντης δὲ, καθ' ὁδὸν ἀκούσας τὰ ἐν Βουσπόρῳ γενόμενα, ἦκεν εἰς τοὺς Μάχλυνας, καὶ πρῶτος ἀγγείλας αὐτοῖς τὸν φόνον τοῦ βασιλέως, Ἡ πόλις δὲ, ἔφη, ὦ Ἀδύρμαχε, σὲ γαμβρόν ὄντα, ἐπὶ τὴν βασιλείαν καλεῖ, ὥστε σὺ μὲν προσιάσῃς, παραλάβωβαν τὴν ἀρχὴν, τεταραγμένοις τοῖς πράγμασιν ἐπιφανείς. ἡ κόρη δὲ κατόπιν σοι ἐπὶ τῶν ἀμαζῶν ἐπέσθω. ῥῆον γὰρ οὕτω προσάξεις Βοσπορανῶν τοὺς πολλοὺς, ἰδόντας τὴν Λευκάνωρος θυγατέρα. ἐγὼ δὲ Ἀλανός τέ εἰμι, καὶ τῇ παιδὶ ταύτῃ συγγενὴς μητρόθεν· παρ' ἡμῶν γὰρ οὕσαν τὴν Μάστειραν ἡγάγετο ὁ Λευκάνωρ· καὶ νῦν σοι ἤκω παρὰ τῶν Μαστίρας ἀδελφῶν, τῶν ἐν Ἀλανίᾳ, παρακελευομένων, ὅτι τάχιστα ἐλαύνειν ἐπὶ τὸν Βόσπορον, καὶ μὴ περιῦδειν εἰς Εὐβίотον περιελθοῦσαν τὴν ἀρχήν· ὃς ἀδελφὸς ὢν νόθος Λευκάνωρος, Σκύθαις μὲν αἰεὶ φίλος ἐστίν, Ἀλανοῖς δὲ ἀπένχθεται. ταῦτα δὲ ἔλεγεν ὁ Μακέντης, ὁμόσχευος καὶ ὁμόγλωττος τοῖς Ἀλανοῖς ὢν· κοινὰ γὰρ ταῦτα Ἀλανοῖς καὶ Σκύθαις· πλὴν ὅτι οὐ πάνυ κομῶσιν οἱ Ἀλ-

νοί, ὥσπερ οἱ Σκύθαι· ἀλλὰ ὁ Μακέντης καὶ τοῦτο
 εἵκαστο αὐτοῖς, καὶ ἀποκικάρχει τῆς κόμης, ὁπό-
 στον εἰκός ἦν ἑλαττον κομῶν τὸν Ἀλανὸν τοῦ Σκύ-
 θου· ὥστε ἐπιστεύετο διὰ ταῦτα, καὶ ἐδόκει Μα-
 στείρας καὶ Μαζαίας συγγενῆς εἶναι. 52. Καὶ νῦν,
 ἔφη, ὦ Ἀδύρμαχε, ἐλαύνειν ἔτοιμος ἄμα σοι ἐπὶ τὸν
 Βόσπορον, ἣν ἐθέλῃς, μένειν τε εἰ θεοί, καὶ τὴν
 παῖδα ἄγειν. τοῦτο, ἔφη, καὶ μᾶλλον, ὁ Ἀδύρμα-
 χος, ἐθέλησαιμ' ἂν, ἂν αἵματος ὄντα σε Μαζαίαν
 ἄγειν. ἦν μὲν γὰρ ἄμα ἡμῖν ἦς ἐπὶ τὸν Βόσπορον,
 ἵππεϊ ἐνὶ πλείους ἂν γενοίμεθα· εἰ δέ μοι τὴν γυ-
 ναῖκα ἄγοις, ἀντὶ πολλῶν ἂν γένοιο· ταῦτα ἐγένε-
 το· καὶ ὁ μὲν ἀπήλαυκε, παρθοὺς τῷ Μακέντη
 ἄγειν τὴν Μαζαίαν, παρθένον ἔτι οὖσαν. ὁ δὲ ἰμέ-
 ρας μὲν ἐπὶ τῆς ἁμάξης ἦγεν αὐτήν. ἐπεὶ δὲ νύξ κα-
 τέλαβεν, ἀναθέμενος ἐπὶ τὸν ἵππον, (ἐτεθεραπεύ-
 κει δὲ ἄλλον ἕνα σφίσιν ἵππεϊα ἔπασθαι) ἀναπηδή-
 σας καὶ αὐτός, οὐκέτι παρὰ τὴν Μαιῶτιν ἤλαυνεν,
 ἀλλ' ἀποτραπόμενος εἰς τὴν μεσόγειαν, ἐν δεξιᾷ
 λαβὼν τὰ Μιτραίων ὄρη, διαναπαύων μεταξὺ τὴν
 παῖδα, τριταῖος ἐτέλεσεν ἐκ Μαχλύνων ἐς Σκύθας.
 καὶ ὁ μὲν ἵππος αὐτῷ, ἐπειδὴ ἐπᾶνσατο τοῦ δρόμου,
 μικρὸν ἐπιστάς ἀποθνήσκει. 53. Ὁ δὲ Μακέντης,
 ἐγχειρίσας τὴν Μαζαίαν τῷ Ἀρσακόμα, Δείδεξο, εἶ-
 πε, καὶ παρ' ἐμοῦ τὴν ὑπόσχεσιν. τοῦ δὲ πρὸς τὸ
 ἀγέλπιστον τοῦ θεάματος καταπλεγέντος, καὶ χά-
 ριν ὁμολογοῦντος, Παῦς, ἔφη ὁ Μακέντης, ἄλλον
 με ποῶν σεαυτοῦ. τὸ γὰρ χάριν ἐμοὶ ὁμολογεῖν ἐφ'
 οἷς ἔπραξα τοῦτοίς, τοῖόν δέ ἐστιν, ὥσπερ ἂν ἡ ὑρε-

σιγαί μου χάριν εἰδείη τῇ δεξιᾷ, διότι τραυθεῖσαν
 ποτε αὐτὴν ἐθεράπευσε, καὶ φιλοφρόνως ἐπεμελήθη
 καμνούσης. γελοῖα τοίνυν καὶ ἡμεῖς ἂν ποιοῖμεν,
 εἰ πάλαι ἀναμιχθέντες, καὶ ὥς οἶόν τε ἦν, εἰς ἓνα
 συνελθόντες, εἴ τι μέγα νομίζοιμεν εἶναι, εἰ τὸ μέρος
 ἡμῶν ἔπραξέ τι χρηστὸν ὑπὲρ ὅλου τοῦ σώματος
 ὑπὲρ αὐτοῦ γὰρ ἔπραττε, μέρος ὄν τοῦ ὅλου εἰ
 πάσχοντος. οὕτω μὲν ὁ Μακέντης ἔφη τῷ Ἀρσακώ-
 μα χάριν ὁμολογήσαντι. Ὁ δὲ Ἀδύρμαχος, ὥς ἤ-
 κουσε τὴν ἐπιβουλήν, εἰς μὲν τὸν Βόσπορον οὐκέτι
 ἦλθεν, (ἦδη γὰρ Εὐβίотος ἦρχεν, ἐπικληθεὶς ἐκ
 Σαυροματῶν, παρ' οἷς διέτριβεν) εἰς δὲ τὴν αὐτοῦ
 ἐπανελθὼν, καὶ στρατιὰν πολλὴν συναγαγὼν, διὰ
 τῆς ὀρεινῆς ἐξέβαλεν ἐς τὴν Σκυθίαν· καὶ ὁ Εὐβί-
 οτος οὐ μετὰ πολὺ καὶ οὗτος εἰσέπεσεν, ἄγων παν-
 δημεὶ μὲν τοὺς Ἕλληνας, Ἀλανοὺς δὲ καὶ Σαυρο-
 μάτας ἐπικλήτους ἑκατέρους δις μυρίους· ἀναμιξαν-
 τες δὲ τὰ στρατεύματα, ὁ Εὐβίотος καὶ ὁ Ἀδύρ-
 μαχος, ἑννέα μυριάδες ἅπαντες ἐγένοντο, καὶ τοῦ-
 των τὸ τρίτον, ἵπποτοξόται. ἡμεῖς δὲ (καὶ γὰρ καὶ
 αὐτὸς μετέσχον τῆς ἐξόδου, αὐτοῖς ἐπιδούς· ἐν τῇ
 βύρσῃ τότε ἱππίας αὐτοτελεῖς ἑκατὸν) οὐ πολλὰ
 ἔλαττον τῶν τρις μυρίων σὺν τοῖς ἱππεῦσι συναθροι-
 αθέντες, ὑπεμείνομεν τὴν ἔφοδον· ἐστρατήγει δὲ ὁ
 Ἀρσακόμας. καὶ ἐπειδὴ προσιόντας εἶδομεν αὐτοὺς,
 ἀντιπήγομεν, προσεπαφέντες τὸ ἱππικόν. γενομένης
 δὲ ἐπιπολὺ μάχης καρτερᾶς, ἐνεδίδου ἦδη τὰ ἡμέ-
 τερα, καὶ παρεφύγγηνυτο ἡ φάλαγξ· καὶ τέλος εἰς
 δύο διέσπλη τὸ Σκυθικόν ἅπαν, καὶ τὸ μὲν ὑπὲρ

φρυγεν, οὐ πανυ σαφῶς ἡττημένον, ἀλλ' ἀναχώρη-
 σις ἐδύκει ἡ φυγή. οὐδὲ γὰρ οἱ Ἄλανοι ἐτόλμων ἐπι-
 πρὸν διώκειν· τὸ δὲ ἡμισυ, ὅπερ καὶ ἔλαττον, πε-
 ρισχόντες οἱ Ἄλανοι καὶ Μάχλεις ἔκοπτον πανταχό-
 θεν, ἀφθότως ἀφιέντες τῶν οἰστῶν καὶ ἀκοντίων,
 ὥστε πάνυ ἐπονοῦντο ἡμῶν οἱ περὶ σιχημένοι, καὶ
 ἤδη προέκιντο οἱ πολλοὶ τὰ ὄπλα. 55. Ἐν τούτοις δὲ
 ὁ Λογχάτης καὶ ὁ Μακέντης ἔτυχον ὄντες, καὶ ἐπύ-
 τρωντο ἤδη, προκινδυνεύοντες, ὁ μὲν πυρακτω-
 θείς τὸν μηρὸν ὁ Λογχάτης, ὁ Μακέντης δὲ πιλῆκει
 εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ κοντῷ εἰς τὸν ὦμον· ὅπερ
 αἰσθόμενος ὁ Ἀρσακόμας, ἐν ἡμῖν τοῖς ἄλλοις ὢν,
 θεινὸν ἡγησάμενος, εἰ ἄπεισι καταλιπὼν τοὺς φί-
 λους, προςβαλὼν τοὺς μύωπας τῷ ἵππῳ, ἐμβοήσας
 ἤλαυνε διὰ τῶν πολεμίων, κοπίδα διηρμένος, ὥστε
 τοὺς Μάχλεις μὴδὲ ὑποστῆναι τὸ ῥόδιον τοῦ θυ-
 μοῦ, ἀλλὰ διαιρεθέντες ἔδωκαν αὐτῷ διεξιθεῖν. ὁ
 δὲ ἀνακτησάμενος τοὺς φίλους, καὶ τοὺς ἄλλους
 ἅπαντας παρακαλέσας, ὥρμησεν ἐπὶ τὸν Ἀδύρμα-
 χον, καὶ πατάξας τῇ κοπίδι παρὰ τὸν αὐχένα, μέ-
 χρι τῆς ζώνης διέτεμε. πεσόντος δὲ ἐκείνου, διελύθη
 τὸ Μαχλυκὸν ἅπαν, καὶ τὸ Ἀλανικὸν οὐ μετὰ πο-
 λὺ, καὶ οἱ Ἕλληνες ἐπὶ τούτοις· ὥστε ἐκρατοῦμεν
 ἐξ ὑπαρχῆς ἡμεῖς, καὶ ἐπεξήλθομεν ἂν ἐπιπολὺ κτεί-
 ροντες, εἰ μὴ νῦν τὸ ἔργον ἀφείλετο. εἰς δὲ τὴν ἐπύ-
 οῦσαν ἰκέται παρὰ τῶν πολεμίων ἦγοντες ἐδέοντο
 φιλίαν ποιῆσθαι. Βοσπορανοὶ μὲν ὑποτιλέσειν διπλά-
 σιον τὸν δασμὸν ὑπισχνόμενοι, Μάχλεις δὲ ὁμή-
 ρους δώσειν ἔφασαν, οἱ Ἄλανοι δὲ ἀντὶ τῆς ἐφόδου

-ἐκείνης, Σινδιανούς ἡμῖν χειρώσασθαι ὑπέστησαν ἐκ πολλοῦ διαιστώτας. ἐπὶ τούτοις ἐπίσθημεν, δόξαν πολὺ πρότερον Ἀρσακόμα καὶ Λογχάτη· καὶ ἐγένετο εἰρήνη, ἐκείνων πρυτανευόντων ἕκαστα.

Τοιαῦτα, ὦ Μνήσιππε, τολμῶσι ποιεῖν Σκῦθαι ὑπὲρ τῶν φίλων.

56. ΜΝΗΣ. Πάνυ τραγικά, ὦ Τόξαρι, καὶ μύθοις ὅμοια, καὶ ἴλεως μὲν ὁ Ἀκινάκης καὶ ὁ Ἄνεμος εἶεν, οὐ; ὥμοσας· εἰ γοῦν τις ἀπιστοίη αὐτοῖς, οὐ πάνυ μεμπτός εἶναι δόξειεν ἄν.

ΤΟΞ. Ἄλλ' ὄρα, ὦ γενναῖε, μὴ φθόνος ὑμῶν ἢ ἀπιστία ἦ· πλήν οὐκ ἐμὲ ἀποτρέψεις ἀπιστῶν καὶ ἄλλα τοιαῦτα εἰπεῖν, ἃ οἶδα ὑπὸ Σκυθῶν γιγνώμενα.

ΜΝΗΣ. Μὴ μακρὰ μόνον, ὦ ἄριστε, μηδὲ οὕτως ἀφέτοις χρώμενος τοῖς λόγοις, ὥς νῦν γε ἄνω καὶ κάτω τὴν Σκυθίαν καὶ τὴν Μαχλυνανὴν διαθίω, καὶ εἰς τὸν Βύσπορον ἀπιὼν, εἴτ' ἐπανιὼν, πάνυ μου κατεχρήσω τῇ σιωπῇ.

ΤΟΞ. Πειστέον καὶ ταῦτά σοι νομοθετοῦντι, καὶ διὰ βραχίων λεκτέον, μὴ καὶ κάμης ἡμῖν τῇ ἀκοῇ συμπερινοσιῶν. 57. Μᾶλλον δὲ ἄκουσον, ἐμοὶ αὐτῷ οἶα φίλος, Σισίννης τοῦνομα, ὑπηρέτησεν· ὅτε γὰρ Ἀθήναζε ἀπῆεν οἴκοθεν ἐπιθυμία παιδείας τῆς Ἑλληνικῆς, κατέπλευσα ἐς Ἀμαστριν τὴν Ποντικὴν· ἐν προσβολῇ δὲ ἐστὶ τοῖς ἀπὸ Σκυθίας προσπλέουσιν οὐ πολὺ τῆς Καραμβείως ἀπέχουσα ἢ πόλις. εἶπετο δὲ ὁ Σισίννης, ἐταῖρος ἐκ παιδὸς ὢν. ἡμεῖς μὲν οὖν καταγωγὴν τινα ἐπὶ τῷ λιμένι σκεψάμενοι, καὶ τοῦ πλοίου ἐς αὐτὴν μετασκευασάμενοι, ἡγοράζομεν, οὐ-

· δὲν ποτήριον ὑφορώμενοι· ἐν τοσούτοις δὲ κλειδίαις
 τινες ἀνασπάσαντες τὸ κλειῖθρον ἐκφέρουσιν ἅπαν-
 τα, ὡς· μηδὲ τὰ ἐς ἐκείνην τὴν ἡμέραν διαρκέσοντα
 καταλιπεῖν. ἐπακελθόντες οὖν οἴκαδε, καὶ τὸ γεγο-
 νός μαθόντες, δικάζεσθαι μὲν τοῖς γείτοσι πολλοῖς
 οὐσιν, ἢ τῷ ξένῳ, οὐκ ἐδοκιμάζομεν, διδόντες μὴ συ-
 κοφάνται δόξωμεν τοῖς πολλοῖς, λέγοντες, ὡς ὑφεί-
 λιστα ἡμῶν τις Δαρεικούς τετρακοσίους, καὶ ἐσθῆτα
 πολλήν, καὶ τάπιδας τινάς, καὶ τᾶλλα ὀπόσα εἶχομεν.
 58. Ἐσκοποῦμεθα δὲ περὶ τῶν παρόντων ὅ,τι πρά-
 ξομεν, ἅποροι παντάπασιν ἐν τῇ ἀλλοδιπῇ γενόμε-
 νοι· καὶ μοι μὲν ἰδόνκει, ὡς εἶχον, αὐτοῦ παραβύσαντα
 ἐς τὴν πλευράν τὸν ἄκινάκην ἀπελθεῖν τοῦ βίου,
 πρὶν ἀγεννές τι ὑποστῆναι, λιμῷ ἢ δίψει πιεσθέντα·
 ὃ δὲ Σισιγνής παρεμυθεῖτο, καὶ ἰκέτευσεν μηδὲν τοιοῦ-
 τον ποιῆν· αὐτὸς γὰρ ἐπινοήσας ἔλεγεν, ὅθεν ἐξο-
 μεν ἱκανῶς τὰς τροφάς· καὶ τότε μὲν ξύλα ἐκ τοῦ
 λιμένος παρεκόμισε, καὶ ἤκεν ἡμῖν ἐκ τοῦ μισθοῦ
 ἐπισιτισάμενος. ἔωθεν δὲ περιϋίων κατὰ τὴν ἀγοράν
 εἶδε ποιμπήν τινα, ὡς ἔφη, γενναίων καὶ καλῶν νεα-
 γίσκων· μονομαχεῖν δὲ οὗτοι ἐπὶ μισθῷ ἀνδρολογη-
 θέντες, ἐς τρίτην ἡμέραν διαγωνιεῖσθαι ἔμελλον. καὶ
 δὴ τὸ πᾶν ὡς εἶχεν ἄμφ' αὐτοὺς πυθόμενος, ἐλθὼν
 ὡς ἐμέ, μηκέτι, ὦ Τόξαρι, ἔφη, σαντὸν πένητα λέ-
 γει, εἰς γὰρ τρίτην ἡμέραν πλούσιόν σε ἀποφανῶ.
 59. Ταῦτα εἶπε, καὶ ποτήριον τὸ μεταξὺ ἀπόξήσαν-
 τες, ἐνστάσης ἤδη τῆς θεάς, ἐθεώμεθα καὶ αὐτοί.
 παραλαβὼν γὰρ με ὡς ἐπὶ τερπνόν τι καὶ παραδόξον
 θέαμα τῶν Ἑλληνικῶν, ἄγει εἰς τὸ θέατρον· καὶ

καθίσαντες ἐωρῶμεν, τὸ μὲν πρῶτον θηρία κατακον-
 τιζόμενα, καὶ ὑπὸ κυνῶν διωκόμενα, καὶ ἐκ' ἀνθρώ-
 πους δεδεμένους ἀφιέμενα, κακούργους τινας, ὡς
 εἰκάζομεν. ἐπεὶ δὲ εἰσῆλθον οἱ μονομάχοι, καὶ τινα
 παραγαγὼν ὁ κῆρυξ εὐμεγέθη νανίσκον, εἶπεν, ὅς-
 τις ἂν ἐθέλῃ τοῦτω μονομαχῆσαι, ἥκειν εἰς τὸ μέσον,
 θραχμῆς ληψόμενος μυρίας, μισθὸν τῆς μάχης, ἐν-
 ταῦθα ἐξανίσταται ὁ Σισίννης, καὶ καταπηδήσας
 ὑπέστη μαχεῖσθαι, καὶ τὰ ὄπλα ἦτε. καὶ τὸν
 μισθὸν λαβὼν, τὰς μυρίας, ἐμοὶ φέρων, ἐνεχείρισε·
 καὶ εἰ μὲν κρατήσασιν, ὡς Τύξαρι, εἶπεν, ἅμα ἄπιμεν,
 ἔχοντες τὰ ἀρχοῦντα· ἣν δὲ πείσω, θάψας με ὑποχώ-
 ρει ὁπίσω ἐς Σκύθας. ἐγὼ μὲν ἐπὶ τοῦτοις ἐκώκυον.
 60. Ὁ δὲ λαβὼν τὰ ὄπλα, τὰ μὲν ἄλλα περιεδήσατο,
 τὸ κράνος δὲ οὐ κατέθηκεν, ἀλλ' ἀπὸ γυμνῆς τῆς
 περικλῆς καταστάς ἐμάχετο· καὶ τὸ μὲν πρῶτον τι-
 τρώσκειται αὐτὸς, καμπύλῳ τῷ ξίφει ὑποτμηθεὶς τὴν
 ἰγνύην, ὥστε αἷμα ἔρρει πολὺ· ἐγὼ δὲ προστεθνήκειν
 ἤδη τῷ δέει· θρασύτερον δὲ ἐπιφερόμενον τηρήσας
 τὸν ἀντίπαλον παῖσι εἰς τὸ στέρον, καὶ διήλασεν,
 ὥστε αὐτίκα ἐπεπιώκει πρὸς τοῖν ποδοδὴν αὐτοῦ· ὃ
 δὲ κάμνων καὶ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ τραύματος, ἐπεκάθειρε
 τῷ νεκρῷ, καὶ μικροῦ δέειν, ἀφῆκεν αὐτὸν ἢ ψυχὴ·
 ἀλλ' ἐγὼ προσδραμὼν ἀνέστησα καὶ παρεμυθησάμην.
 ἐπεὶ δὲ ἀφῆτο ἤδη νανικῆκῶς, ἀράμενος αὐτὸν ἐκ-
 μισα εἰς τὴν οἰκίαν· καὶ ἐπιπολὺ θεραπευθεὶς ἐπέ-
 ζησε μὲν, καὶ ἔστι μίχρι νῦν ἐν Σκύθαις, γήμας τὴν
 ἐμὴν ἀδελφὴν, χολὸς δὲ ἔστιν ὅμως ἀπὸ τοῦ τραύ-
 ματος. τοῦτο, ὦ Μνήσιππε, οὐκ ἐν Μύχλυσιν, οὐδ'

ἐν Ἀλανά ἐγένετο, ὡς ἀμάρτυρον εἶναι, καὶ ἀπιστεῖσθαι δύνασθαι, ἀλλὰ πολλοὶ πάρεισιν Ἀμαστριανῶν, μεμνημένοι τὴν μάχην τοῦ Σισίννου. 61. Πέμπτον εἶ σοι τὸ Ἀβαύχα ἔργον διηγησάμενος, παύσομαι. ἦ καὶ ποτε οὗτος ὁ Ἀβαύχας εἰς τὴν Βορυσθινιτῶν πόλιν, ἐπαγόμενος καὶ γυναῖκα, ἧς ἦρα μάλιστα, καὶ παιδία δύο. τὸ μὲν ἐπιμασιτίδιον ἄρρεν, τὸ δὲ ἑτερον κόρη ἐπέτις ἦν· συναπεδήμει δὲ καὶ ἑταῖρος αὐτοῦ Γυνδάνης, οὗτος μὲν καὶ νοσῶν ἀπὸ τοῦ τραύματος, ὃ ἐπέτρωτο κατὰ τὴν ὁδὸν ὑπὸ ληστῶν, ἐπιπεσόντων σφίσι· διαμαχόμενος γὰρ πρὸς αὐτοὺς, ἐλαύνεται εἰς τὸν μηρόν, ὥστε οὐδὲ ἰστάναι ἐδύνατο ὑπὸ τῆς ὁδύνης· νύκτωρ δὲ καθευδόντων (ἔτυχον γὰρ ἐν ὑπερώῳ τινὶ κατοικοῦντες) πυρκαϊὰ μεγάλη ἐξανίσταται, καὶ πάντα περιεκλείετο, καὶ περιῖχευ ἡ φλόξ ἀπανταχόθεν τὴν οἰκίαν· ἐνταῦθα δὲ ἀνελγόμενος ὁ Ἀβαύχας, καταλιπὼν τὰ παιδία κλαυθμυριζόμενα, καὶ τὴν γυναῖκα ἐκκρεμαμένην ἀποσεισάμενος, καὶ σώζειν αὐτὴν περικελευσάμενος, ἀράμενος τὸν ἑταῖρον, κατῆλθε, καὶ ἔφθη διεκπαίσας, καθὼς μὴδέπω τελείως ἀπεκίκαντο ὑπὸ τοῦ πυρός· ἡ γυνὴ δὲ φέρουσα τὸ βρέφος εἶπετο, ἀκολουθεῖν κειλεύσασα καὶ τὴν κόρην, ἡ δὲ ἡμίφλεκτος ἀφεῖσα τὸ παιδίον ἐκ τῆς ἀγκύλης, μόλις διεπήδησε τὴν φλόγα, καὶ ἡ παῖς σὺν αὐτῇ, παρὰ μικρὸν ἐλθοῦσα κἀκείνη ἀποθανεῖν. καὶ ἐπειδὴ ὠνειδισέ τις ὕστερον τὸν Ἀβαύχαν, διότι προδοὺς τὰ τέκνα, καὶ τὴν γυναῖκα, ὃ δὲ Γυνδάνην ἐξεκόμισεν, Ἀλλὰ παῖδας μὲν, ἔφη, καὶ αὐτὸς ποιήσασθαι μοι φάδιον, καὶ ἄδηλον εἰ ἀγα-

Θοὶ ἔσονται οὗται· φίλον δ' οὐκ ἂν εὐροίμην ἄλλον ἐν πολλῇ χρόνῳ τοιοῦτον, οἷος Γυνδάνης ἐστὶ, πατρὶάν μοι πολλὴν τῆς εὐνοίας παρειαχημένος. 62. Εἰρηκα, ὦ Μνήσιππε, ἀπὸ πολλῶν πέντε τούτους προχειρισάμενος. ἤδη δὲ καιρὸς εἶη κεκρίσθαι, ὁπότερον ἡμῶν ἢ τὴν γλῶτταν ἢ τὴν δεξιάν ἀποτεμῆσθαι δεῖοι. τίς οὖν ὁ δικάσων ἐστίν;

ΜΝΗΣ. Οὐδὲ εἷς· οὐ γὰρ ἐκαθίσταμέν τινα δικαστήν τοῦ λόγου· ἀλλ' οἷσθα ὃ δράσομεν; ἐπειδὴ τῶν ἄσκαπα τετοξεύκαμεν, αὐθις ἐλόμενοι διαιτητήν, ἄλλους ἐπ' ἐκείνῳ εἶπωμεν φίλους, εἴτα ὅς ἂν ἡττων γένηται, ἀποτεμῆσται τότε, ἢ ἐγὼ τὴν γλῶτταν, ἢ σὺ τὴν δεξιάν. ἢ τοῦτο μὲν ἄγροικον, ἐπεὶ δὲ καὶ σὺ φιλίαν ἐπαινεῖν ἔδοξας, ἐγὼ δὲ οὐδὲν ἄλλο ἡγοῦμαι ἀνθρώποις εἶναι τούτου κτῆμα ἄμεινον ἢ κάλιον· τί οὐχὶ καὶ ἡμεῖς συνθέμενοι πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς, φίλοι τε αὐτόθεν εἶναι, καὶ εἰσαεἰσσεσθαι ἀγαπῶμεν, ἄμφω νικήσαντες, τὰ μέγιστα ἄθλα προσλαβόντες, ἀντὶ μιᾶς γλώττης, καὶ μιᾶς δεξιᾶς, δύο ἐκάτερος ἐπικτησάμενοι, καὶ προσέτι γε, καὶ ὀφθαλμοὺς τέτταρας, καὶ πόδας τέτταρας, καὶ ὅλως διπλᾶ πάντα; τοιοῦτόν τι γὰρ ἐστὶ συνελθόντες δύο ἢ τρεῖς φίλοι, ὅποιον τὸν Γήρυόνην οἱ γραφεῖς ἐνδείκνυνται, ἀνθρώπον ἐξάχειρα, καὶ τρικέφαλον· ἐμοὶ γὰρ δοκεῖ τρεῖς ἐκείνοι ἦσαν, ἅμα πράττοντες πάντα, ὥσπερ ἐστὶ δίκαιον φίλους γε ὄντας.

63. ΤΟΞ. Εὐγε λέγεις· καὶ οὕτω ποιῶμεν.

ΜΝΗΣ. Ἀλλὰ μήτε αἵματος, ὦ Τόξαρι, μήτε ἀκινάχου δεώμεθα, τὴν φιλίαν ἡμῖν βεβαιώσοντος.

ὁ γὰρ λόγος ὁ παρών, καὶ τὸ τῶν ὁμοίων ὀρέγεσθαι, πολὺ πιστότερα τῆς κύλικος ἐκείνης, ἣν πίνατε. ἐπεὶ τὰ γε τοιαῦτα, οὐκ ἀνάγκης ἀλλὰ γνώμης δεῖσθαι μοι δοκεῖ.

ΤΟΥ. Ἐπαινῶ ταῦτα, καὶ ἤδη ὤμην φίλοι, καὶ ξίνοι, ἐμοὶ μὲν σὺ ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, ἐγὼ δὲ σοι, εἴ ποτε ἐς τὴν Σκυθίαν ἀφίκοιο.

ΜΝΗΣ. Καὶ μὴν εὖ ἴσθι, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι καὶ εἰ πορρωτέρω ἐλθεῖν, εἰ μέλλω τοιοῦτοis φίλοις ἀντιῆξασθαι, οἷος σὺ, ὦ Τόξαρι, διεφάνης ἡμῖν ἀπὸ τῶν λόγων.

ΛΟΥΚΙΟΣ Η ΟΝΟΣ.

ARGVMENTVM.

Narrantur in fabula hac milesiaca Lucii Patrensis fata. Profectus erat Hypata, Thessaliae urbem; ubi quum audisset, uxorem hospitis artis magicæ peritam esse, ab ancilla, quam in suas partes traxerat, impetrat, ut mulierem noctu sese in corvum mutantem observaret. Quo viso ipse eius rei periculum facturum, in asinum mutatur. Promittit serva, se cum prima luce rosas, ut in humanam formam redeat, ei edendas præbituram; interim in stabulum abducitur. At eadem illa nocte, quum irrupissent prædones, præda onustus abducitur. Narrantur fata eius inter latrones, c. 16—26; quibus cō-

ptis paullo post incidit in malitiosi mulionis manus, c. 27—33; post in Macedoniam abductus Cinaedo vendebatur, qui Syriam deam per agros circumferēbat, c. 34—41; deinde deducitur in pistrium, c. 42; post haec emitur ab olitore, c. 43—51; denique ab servo vivi perditis, ubi quam cibo et potu non asinorum, sed hominum, vescens, adeoque cum muliere libidinosa rem habens insignem se reddidisset, tandem ut populo spectaculum praeberet, in theatrum abductus, rosas videt; quibus devoratis formam humanam recipit. Per occasionem mores eorum, inter quas versabatur, et multa ridicula narrantur.

1. Ἀπῆλιν ποτὶ ἐς Θαιταλίαν, ἣν δὲ μοι πατριώ-
τι συμβόλαιον ἐκεί, πρὸς ἄνθρωπον ἐπιχώριον· ἵπ-
πος δὲ με κατήγε, καὶ τὰ σκεύη, καὶ θεράπων ἡκο-
λοῦνται εἰς. Ἐταρενόμεν ὅν· τὴν προκειμένην ὁδὸν·
καὶ πῶς ἔτυχον καὶ ἄλλοι ἀπιδόντες ἐς Ἰππата, πόλιν
τῆς Θαιταλίας, ἐκεῖθεν ὄντες· καὶ ἁλῶν ἐκοινωνοῦ-
μεν, καὶ οὕτως ἐκείνην τὴν ἀργαλίαν ὁδὸν ἀνύσαντες,
πλησίον ἦδη τῆς πόλεως ἤμας, πρὶν ἢ ἡσάμεν τοὺς
Θαιταλοὺς, αἵμαρ ἐπίσταται ἄνδρα οἰκοῦντα ἐς τὰ
Ἰππата, Ἰππαρχὸν τοῦνομα, χρήματα δὲ αὐτῷ
ἐκδομίζον οἰκοῦντα, ὥστε οἰκῆσαι παρ' αὐτῷ· οἱ δὲ
εἰδέναι τὸν Ἰππαρχὸν τοῦτον ἔλεγον, καὶ ὅση τῆς
πόλεως οἰκίᾳ, καὶ ὅτι ἀργέριον ἡμετέρων ἔχει, καὶ ὅτι
μὲν θαρσύνεται τρέφει, καὶ τὴν αὐτοῦ γαμψὴν
μόνας· ἔστι γὰρ φιλαργυρώτατος δυνάς· ἐπεὶ δὲ
πλησίον τῆς πόλεως ἐγγύοντες, κῆρτος τις ἔνδον ἦν,
καὶ οἰκίδον ἀνελκόν, ἔνθα ὁ Ἰππαρχος ἦκει. 2. Οἱ

μιν οὐτ' ἀσπασόμεναί με ἔχοντα, ἐγὼ δὲ πρότερον προσ-
 ελθὼν τὴν θύραν, καὶ μόλις μὲν καὶ βραδείας, ὑπ-
 ἤκουσε δ' οὐκ ἡ γυνή. ἤτε καὶ προσῆλθεν· ἐγὼ μὲν
 ἠρόμην, ἢ ἔνδοξ' εἶη ὁ Ἰππάρχος; Ἐπείτα, ἔφη· αὐ-
 τοῦ τίς, ἢ τί βουλευόμενος περικλάνη; γράμματα, εἶπεν,
 κομίζω αὐτῇ παρὰ Λικριανῶν τοῦ Πατρὸς σοφί-
 στοῦ. Μεινόν με, ἔφη, αἶτοῦ, καὶ τὴν θύραν
 συγκλείμενα ὥχεται ἔσθ' ἔσθ' ἔσθ'· καὶ παρὰ ἐλαιοῦμα
 κελεύει ἡμῖς ἐσελθεῖν· καὶ γὰρ δὲ παρελθὼν ἔσθ'
 ὁσπείσομαι αὐτόν, καὶ τὰ γράμματα ἐπιδώσω. Ἔτυχε
 δὲ ἐν ἑορτῇ βαίκτην ὦν, καὶ κατεκείμετο ἐπὶ κλισίδιου
 πεταχῷ, γυνὴ δὲ ἐκτοῦ πεδύτου πλῆριον, καὶ πρό-
 πτε μὲν ἔχουσα παρῆκατο, ὃ δὲ ἐπιβήτοισι γράμ-
 μασι πετύχεν, Ἄλλ' ὃ μὲν φίλτατος ἄνθρωπος, ἔφη, καὶ
 τῶν Ἑλλήνων ἑσχεύτατος Λικριανὸς τῷ ποιεῖ, καὶ
 παρόντων πέμπει πρὸς ἐμὴ τοὺς ἐταίρους τοὺς ἐταίρους·
 πρὸ δὲ δίκλινον πορμὸν δοῦν, ὃ ἄρηναι, ὃς ἔστι μικρὸν
 μὲν, ἀλλὰ εὐγενοῦς τῶν οἰκονόμων ἀνθρώπων· ποιήσεις
 δὲ αὐτὸ σὺ μεγάλην εὐχὴν, εὐεχόμενος εὐχάσας καὶ
 καλὰ τὴν παιδείαν, ὃ Παλαιότερα, ὃς τῷ ἐταίρῳ
 κοίτην, καὶ τὰς λαβοῦσας, ἢ τι κομίζεσθαι, εἴτε
 πέμπει πρὸς εἰς βαλάντιον, εὐχὴ γὰρ μεταβαλὼν ἐλπί-
 θαν ἔδωκε. Ὁ. Ταῦτα εἰδόντας, τὸν παιδισκάριον ἢ
 Παλαιότερα ὅτι με καὶ δύνανται μοι κάλλιστα ἀν-
 κλισίαν, καὶ σὺ μὲν, ἔφη, ἐπὶ τούτῃ τῆς κλίστης
 κοίτης, τῷ δὲ παιδί σου ἀκινετοῦμαι αὐτοῦ πρὸς
 θύμῳ, καὶ προσεσπείλομαι ἀνθρώπων, ταῦτα ἀποφάσας
 ἡμῖς ἐπὶ τῇ λαβομένη, ὁρῶντες αὐτῇ κατὰ
 εἶναι τὴν εἰς τὸν ἵππον· ἢ δὲ πάντα ἔσθ' ἐλαιοῦμα

εἶσω, καὶ κατέθηκεν. ἡμεῖς δὲ λουσάμενοι, ἀναστρέ-
 ψαντες, εἶσω εὐθὺς παρήλθομεν, καὶ ὁ Ἱππαρχὸς
 με δεξιωσάμενος, ἐκέλευε συνανακλίνεσθαι μετ' αὐ-
 τοῦ. τὸ δὲ δεῖπνον οὐ σφόδρα λιτόν· ὁ δὲ θῖνος
 ἡδὺς καὶ παλαιὸς ἦν. ἐπεὶ δὲ ἐδεδειπνήκειμεν, ποτὶς
 ἦν καὶ λόγος, οἷος ἐπὶ δεῖπνον ἔξενον, καὶ αὐτῷ τὴν
 ἐσπέραν ἐκείνην ποτῷ δόντες ἐκοιμήθημεν· τῇ δὲ
 ὑστεραίᾳ ὁ Ἱππαρχος ἤρξατό με, τίς μὲν ἔσται ἡ νῦν
 μοι ὁδὸς, καὶ εἰ πάσαις ταῖς ἡμέραις αὐτοῦ προς-
 μενῶ. Ἀπειμι μὲν, ἔφην, ἐς Λάρισσαν, ἔοικα δὲ ἐν-
 ταῦθα διατρίψειν τριῶν ἢ πέντε ἡμερῶν. 4. Ἀλλὰ
 τοῦτο μὲν ἦν σκῆψις· ἐπεθύμοσιν δὲ σφόδρα μείνας
 ἐνταῦθα ἐξευρεῖν τινα τῶν μαγεύειν ἐπισταμένων
 γυναικῶν, καὶ θεάσασθαι τι παράδοξον, ἢ πετόμε-
 νον ἄνθρωπον, ἢ λιθούμενον. καὶ τῷ ἔρωτι τῆς θέας
 ταύτης δοὺς ἑμαυτὸν, περιήειν τὴν πόλιν, ἀπορῶν
 μὲν τῆς ἀρχῆς τοῦ ζητήματος, ὅμως δὲ περιήειν. κἄν
 τούτῳ γυναικὶ τινα ὁρῶ προσιοῦσαν, ἔτι νέαν, εὐ-
 πορουμένην, ὅσον ἦν ἐκ τῆς ὁδοῦ συμβαλεῖν. ἱμά-
 τια γὰρ ἀνθινὰ, καὶ παῖδες συχνοὶ, καὶ χρυσοὶον
 περιτόν. ὥς δὲ πλησιαιτέρον γίγνομαι, προσπαγο-
 ρεῦει με ἡ γυνή· καὶ ἀμείβομαι αὐτῇ ὁμοίως· καὶ
 φησὶν, Ἐγὼ Ἀβροιά εἰμι, εἴ τινα τῆς σῆς μητρὸς φί-
 λην ἀκούεις· καὶ ὑμᾶς δὲ τοὺς ἐξ ἐκείνης γενομένους
 φιλῶ, ὥςπερ οὗς ἔτεχον αὐτή· τί οὖν οὐχὶ ἐμοὶ
 καταλύεις, ὦ τέκνον; Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ἔφην, πολλή χά-
 ρις, αἰδοῦμαι δὲ οὐδέν· ἀνδρὶ φίλῳ ἐγκαλῶν, ἔπειτα
 φεύγων τὴν ἐκείνου οἰκίαν· ἀλλὰ τῇ γνώμῃ, ὥ φιλ-
 τάτῃ, κατὰγομαι παρὰ σοί. Ποῖ δέ, ἔφην, καὶ κατὰ γῃ.

Παρὰ Ἰππάρχου. Τῷ φιλαργύρῳ, ἔφη. Μηδαμῶς,
 εἶπον, ὦ μήτερ, ταῦτο εἶπης· λαμπρὸς γὰρ καὶ πο-
 λυτελής γέγονεν εἰς ἐμέ, ὥστε καὶ ἐγκαλέσαι ἂν τις
 τῇ τρυφῇ. ἡ δὲ μειδιάσασα, καὶ με τῆς χειρὸς λαβο-
 μένη, ἄγει ἀπωτέρω καὶ λέγει πρὸς ἐμέ, Φυλάττου
 μοι, ἔφη, τὴν Ἰππάρχου γυναῖκα πάσῃ μηχανῇ, μά-
 γος γὰρ ἐστι δεινὴ, καὶ μάχλος, καὶ πᾶσι τοῖς νέοις
 ἐπιβάλλει τὸν ὀφθαλμόν· καὶ εἰ μή τις ὑπακούσει
 αὐτῇ, τοῦτον τῇ τέχνῃ ἀμύνεται, καὶ πολλοὺς μετε-
 μόρφωσεν εἰς ζῶα, τοὺς δὲ τέλειον ἀπώλειαι, σὺ δὲ
 καὶ νέος εἶ, τέκνον, καὶ καλός, ὥστε εὐθὺς ἀρῆσαι
 γυναικί· καὶ ξένος, πρᾶγμα εὐκαταφρόνητον. 5. Ἐγὼ
 δὲ πυθόμενος, ὅτι τὰ πάλαι μοι ζητούμενον οἶκοι παρ'
 ἐμοὶ κέθηται, προσεῖχον αὐτῇ οὐδὲν ἔτι. ὥς δὲ ποτε
 ἀφείδην, ἀπῆεν οἶκαδε, λαλῶν πρὸς ἐμαυτὸν ἐν τῇ
 ὁδῷ, ἄγε δὴ σὺ ὁ φάσκων ἐπιθυμεῖν ταύτης τῆς
 παραδόξου θέας, ἔγειρέ μοι σεαυτὸν, καὶ τέχνην εὖ-
 ρισκε σοφὴν, ἣ τεύξῃ ταύτων, ὧν ἐρᾷς, καὶ ἐπὶ τὴν
 θεράπειαν τὴν Παλαιστράν ἤδη ἀποδύου· τῆς γὰρ
 γυναικὸς τοῦ ξένου καὶ φίλου πάρῳ ἴστασο· καὶ πὶ
 ταύτης κυλιόμενος, καὶ γυμναζόμενος, καὶ ταύτῃ
 συμπλεκόμενος, εὖ ἴσθι ὥς ῥαδίως γνώσῃ. δοῦλοι
 γὰρ τὰ δεσποτῶν ἐπίστανται καὶ καλὰ καὶ αἰσχροῖα.
 ταῦτα λέγων πρὸς ἐμαυτὸν εἰσῆεν οἶκαδε. τὸν μὲν
 οὖν Ἰππαρχον οὐ κατέλαβον ἐν τῇ οἰκίᾳ, οὐδὲ τὴν
 ἐκείνου γυναῖκα· ἡ δὲ Παλαιστρά τῇ ἐστίᾳ παρ-
 ῆδρενε, δεῖπνον ἡμῖν εὐτρεπίζουσα. 6. Καὶ γὰρ εὐθὺς
 ἔνθεν ἀρξάμενος, Ὡς εὐρύθμως, ἔφη, ὦ καλὴ Πα-
 λαιστρά, τὴν πύγην τῇ χύτρᾳ ὁμοῦ συμπεριφέρεις

καὶ κλίνεις. ἡ δὲ ὁσφύς ἡμῶν ὑγρὰς ἐκκρίνεται. μα-
κάριος, ὅστις ἐνταῦθα ἐνεβάρυτο. ἡ δὲ, σφόδρα γὰρ
ἦν ἰταμὸν καὶ χαρίτων μετὶ τὸ κοράσιον, Φεύγοις
ἂν, εἶπεν, ὦ νεανίσκε, εἶγὲ τοῦν ἔχοις, καὶ ζῆν
ἐθέλοις, ὥς πολλοὺς πύργους καὶ πύλας μετὰ ἡν
γὰρ αὐτοῦ μόνον ἀψῆ, τραυμα εἶχον πυρκαυστοῦ
αὐτοῦ μοι παρεδραβεῖς, θεραπεύσας δὲ ὡς οὐδοὺς ἀλ-
λος, οὐδὲ θεὸς ἰατροῦς, ἀλλὰ κατακάθασαί σε μόνη
ἐγώ, καὶ τὸ παράδοξόν αὐτόν, ἐγὼ μὲν σε ποτήσω πλέον
πονέειν, καὶ τῆς ἀπὸ τῆς θεραπεύσεως οὐδὲν ἀποδο-
νός σε ἀνέξῃ, καὶ οὐδὲ λείπεις βαλλόμενος τῇ γλῶ-
κίαν οὐδὲν φεύγῃ. τί γέλως; ἀκριβῆ βλέπεις ἂν
θρῶπομαγέτρον. οὐ γὰρ μόνον ταῦτα φανερὰ ἐδωδισμα
κατασκευάζω, ἀλλ' ἤδη τὸ μέγα τοῦτο καὶ καλόν, τὸν
ἀνθρώπον, οἶδα ἐγώ γε καὶ σφάττειν, καὶ δέρειν, καὶ
κατακάπτειν, ἥδιον δὲ τῶν σπλάγχνων αὐτῶν καὶ
τῆς καρδίας ἀπτομαί. Τοῦτο μὲν ὁρθῶς, ἔφη, λέ-
γεις· καὶ γὰρ ἐμὲ πύργωθεν; καὶ μήτε ἐγγὺς θύρα,
οὐ κατακάπτει, μὰ Δι', ἀλλὰ ὅλῳ ἐμπρησμοῦ ἐπεί-
θηκας, καὶ οὐαὶ τῶν ὀμμάτων τῶν ἐμῶν, τὸ σὺν μῇ
φαινομένην πῦρ καίτω ἐς τὰ σπλάγχνα τὰμα ῥίψασα,
φρύγεις, καὶ ταῦτα, οὐδὲν ἀδικούντως. ὥστε πρὸς
θεῶν, ἴασαι με ταύταις, αἷς λέγεις αὐτῇ, τοῖς κε-
κράις καὶ ἡδίστοις θεραπεύσεως· καὶ μὲ ἤδη ἀπεσφα-
γμένον λαβοῦσα δέλω, ὥπως ἐν αὐτῇ ἐθέλῃς. ἡ δὲ
μέγα καὶ ἥδιον ἐκ τούτου ἀνακαγχάσασα, ἐμὴ τὸ
κοινὸν ἦν, καὶ συνέκετο ἡμῖν, ὅπως, ἐπειδὴν κατα-
κοιμήσῃ τοὺς δεσπότας, ἔλθῃ εἰσω παρ' ἐμὲ, καὶ
καθευδήσῃ. 7. Καὶ περὶ ἀφικεῖτο ποτὶ τὸ Ἰππάρχος,

λουσάμενοι ἰδὲ πνοῦμεν, καὶ ποτὸς ἦν συχνὸς ἡμῶν
 ὀρελοῦντων. ἔτα ὕπνου καταψευσάμενος ἀνίσταμαι,
 καὶ ἔργω ἀπῆειν ἐνθα ᾤκουν. πάντα δὲ τὰ ἐνδον εὖ
 παρσκευαστο. τῷ μὲν παιδί ἔω δ' ἐστρωτο. τράπεζα
 δὲ τῇ κλίνῃ παρεστήκει, ποτήριον ἔχουσα· καὶ
 οἶνος αὐτοῦ παρέκειτο, καὶ ὕδωρ ἑτοιμον, καὶ φυ-
 χρὸν, καὶ θερρὸν. πᾶσα δὲ ἦν αὕτη τῆς Παλαιστρας
 παρσκευή. τῶν δὲ στρωμαῶν ῥύθ' αὐτὰ, πολλὰ κατε-
 πέπαστο, τὰ μὲν οὕτω γυμνά κατ' αὐτὰ, τὰ δὲ λα-
 λυμένα, τὰ δὲ στεφάνοις συμπεπλεγμένα. κήγ' αὖ τὰ
 συμπόσιον εὐρὼν ἑτομον, ἔμενον τὸν συμπότην.
 Θ. Ἡ δὲ φειδῶ κατέκλινε τὴν δάσποιναν, σπουδῇ
 παρ' ἐμὲ ἦκε, καὶ ἦν εὐφροσύνη ἡμῶν τὸν οἶνον καὶ
 τὰ φιλήματα προπινόντων ἀλλήλοις. ὥς δὲ τῷ ποτῷ
 παρσκευάσαμεν ἑαυτοὺς εὖ πρὸς τὴν νύκτα, λέγεα
 πρὸς με ἡ Παλαιστρα· Τοῦτο μὲν δὴ πάντως δεῖ σε
 μνημονεῖν, ὃ νενόησε, ὅτι εἰς Παλαιστραν ἐμπέ-
 πτωκας, καὶ χρή σε νῦν ἐπιθεῖσαι εἰ γέγονας ἐν τοῖς
 ἐφήβοις γοργός, καὶ παλαίσματα πολλὰ ἔμαθες ποιεῖν.
 Ἀλλ' οὐκ ἔν' ἰδοίς, ἔφη, φεύγοντά με τὸν ἔλεγχον
 τούτων· ὥστε ἀπόδυσαι, καὶ ἤδη παλαιῶμεν· ἡ δὲ,
 Οἴτως, ἔφη, ὥς ἐγὼ θίλω, παράσχου μοι τὴν ἐπί-
 δεξιν· ἐγὼ μὲν σὲν νόμῳ διδάσκαλου καὶ ἐπιστάτου
 τὰ ὀνόματα τῶν παλαισμάτων, ὣν ἐθέλω, εὐροῦσα
 ἐρώ. σὺ δὲ ἑτοιμος χίγνου ἐς τὸ ὑπακούειν, καὶ
 ποιεῖν πᾶν τὸ κελεύμενον. Ἀλλ' ἐπέταττε, ἔφη,
 καὶ σκεπτεῖ, ὅπως εὐχερῶς καὶ ὑγρῶς τὰ παλαίσμα-
 τα, καὶ εὐτόνως ἔσται. 9. Ἡ δὲ ἀποδυσαμένη τὴν
 ἰσθίτην, καὶ στήσας ὅλην γυμνὴν, ἐνθεν ἤρξατο ἐπι-

ταῖσιν, Ὡς μειράκιον, ἔκδυσαι, καὶ ἀλειψάμενος
 ἔνθεν ἐκ τοῦ μύρον, συμπλέκον τῷ ἀνταγωνιστῇ,
 δύο μηρῶν σπάσας, κλίνον ὑπτίαν, ἔπειτα ἀνώτε-
 ρος ὑποβάλλων διὰ μηρῶν, καὶ διαστείλας, αἰώρει
 καὶ τείνει ἄνω τὰ σκέλη, καὶ χαλάσας, καὶ στή-
 σας, καλλῶ αὐτῷ, καὶ παρῖσελθὼν βάλε, καὶ τρώ-
 σας, νύσσε ἥδη πανταχοῦ, ἕως πονέσῃ, καὶ ἡ ὀσφύς
 ἰσχυέτω, εἴτα ἐξεκύσας κατὰ πλάτους διὰ βουβῶ-
 νος, δῆξον, καὶ πάλιν συνῶθει εἰς τὸν ταῖχον, εἴτα
 τύπτε· ἐπειδὴν δὲ χάλασμα ἴδῃς, τότ' ἥδη ἐπιβὰς,
 ἄμμα κατ' ἱξύος δῆσας, σύνεχε, καὶ πειρῶ μὴ σπεύ-
 δειν, ἀλλ' ὀλίγον διακαρτερήσας, σύντριχε, ἥδη
 ἀπολείψαι. 10. Καὶ γὰρ ἐπειδὴ φρεσὶς πάντα ὑπή-
 κουσα, καὶ εἰς τέλος ἡμῖν ἔληξε τὰ παλαισμάτα, καὶ
 λέγω πρὸς τὴν Παλαίστραν, ἄμμα ἐπιγελάσας, Ὡς
 διδάσκαλε, ὁρᾷς μὲν ὅπως εὐχερῶς καὶ εὐηκόως πε-
 παλαιοῦμαι, σκόπει δὲ, μὴ οὐκ ἐν κόσμῳ τὰ πα-
 λαιοῦμαι ὑποβάλλῃς, ἀλλὰ γὰρ ἐξ ἄλλων ἐπιτάττεις.
 ἡ δὲ ἐπὶ κόρυθις πλήξασά με, Ὡς φλύαρον, ἔφη,
 παρέλαβον τὸν μαθητὴν· σκόπει οὖν μὴ πληγὰς
 εἶμι πλείω λάβῃς, ἀλλὰ καὶ οὐ τὰ ἐπιταττόμενα πα-
 λαίων. καὶ ταῦτ' εἰποῦσα, ἐπανίσταται, καὶ θερρα-
 πεύσασα ἑαυτήν, Νῦν, ἔφη, δέξις, εἴπαρ νείος εἶ,
 καὶ εὐτονος παλαιστής, καὶ εἰ ἐπίστασαι παλαίειν,
 καὶ ποιεῖν τὰ ἀπὸ γονατίου. καὶ πεσθεῦσα ἐπὶ τοῦ
 λέχους ἐς γόνυ, ἄγε δὴ αὐτὸς ὁ παλαιστής, ἔχεις τὰ
 μέσα, ὥστε τινάξας ὀξεῖαν, ἐπίπρωσον, καὶ βάθνυ-
 νον, ψιλὸν ὁρᾷς αὐτοῦ παρακείμενον, τούτῳ χρῆ-
 ται, πρῶτον δὲ κατὰ λόγον, ὥς ἄμμα σφίγγε, εἴτα

ἀνακλίσας ἔμβαλλε, καὶ σὺνχε, καὶ μὴ δίδου
 διώστημα. ἐὰν δὲ χαλᾷται, θῷττον ἐπάρας ἀγώτερον
 μετάρθεις, καὶ κρύψας κρύψον, καὶ σιέπει ὅπως μὴ
 ἀνασπάσης θῷττον, ἢ-καλευσθεὶς, ἀλλὰ δὴ κυρ-
 τώσας πολὺ αὐτόν, ὕψιλε, καὶ ὑποβαλὼν κάτω αὐ-
 θὶς τὴν παρεμβολήν, www.libtaol.com εἴτα
 ἄφες αὐτόν, πέπτωκε γάρ, καὶ λείπεται, καὶ ὕδωρ
 ὅλος ἔστι σοι ὁ ἀνταγωνιστής. ἐγὼ δὲ, ἤδη μέγα
 ἀναγελῶν, Ἐθίλω, ἔφην, καὶ αὐτός, ὦ διδάσκαλε,
 παλαισμάτα ὀλίγ' αἶτα ἐπιτάξαι, σὺ δὲ ὑπάκουσον
 ἐπαναστῶσα, καὶ κάθῃσον, εἴτα δοῦσα κατὰ χειρός,
 πάραψαι τὰ λοιπὸν, καὶ καταμάττου, καὶ με, πρὸς
 τοῦ Ἡρακλείους, περιλαβοῦσα ἤδη κοίμισον. 11. Ἐν
 τοιαύταις ἡδοναῖς καὶ παιδιαῖς παλαισμάτων, ἀγω-
 νιζόμενοι νυκτερινούς ἀγῶνας ἐστεφανούμεθα, καὶ
 ἦν πολλὴ μὲν ἐν τούτῳ τρυφή· ὥστε τῆς εἰς τὴν
 Λάριссαν ὁδοῦ παντάπασιν ἐπιλελήσμεν. καὶ ποτε
 ἐπὶ νοῦν μοι ἦλθεν τὸ μαθεῖν ὣν ἔνεκα ἤθλουν, καὶ
 φημὶ πρὸς αὐτήν, ὦ φιλιότη, δεῖξόν μοι μαγγα-
 νήσουσαν, ἢ μεταμορφουμένην τὴν δέσποιναν· πά-
 λαι γὰρ τῆς παραδύξου ταύτης θίας ἐπιθυμῶ, μῦλ-
 λον εἴ τι σὺ οἶδας, αὐτὴ μαγγάνευσον, ὥστε φανῇ-
 ναί μοι ἄλλην ἐξ ἄλλης ὄψιν. οἶμαι δὲ καὶ σὲ οὐκ
 ἀπείρως τῆςδε τῆς τέχνης ἔχειν· τοῦτε δὲ οὐ παρ'
 ἐτέρου μαθὼν, ἀλλὰ παρὰ τῆς ἐμαυτοῦ ψυχῆς λα-
 βὼν, οἶδα. ἐπεὶ με τὸν πάλαι ἀδαμάντινον, ὥς ἔλε-
 γον αἱ γυναῖκες, ἐς μηδεμίαν γυναῖκα τὰ ὄμματα
 ταῦτα ἐρωτικῶς ποτα ἐκτίκναντα, συλλαβοῦσα τῇ
 τέχνῃ ταύτῃ, αἰχμάλωτον ἔχεις, ἐρωτικῶι πολέμῳ

ψυχαγωγούσα. ἡ δὲ Παλαιστρα, Παύσαι, φησὶ
 προσπαίξων. τίς γὰρ εἰδὴ δύναται μαγεῦσαι τὸν
 ἔρωτα, ὅντι τῆς τέχνης κύριος; ἐγὼ δέ, ὦ φίλτατε,
 τούτων μὲν οἶδα οὐδέν, καὶ τὴν περὶ αὐτὴν εἴη σὴν,
 καὶ τήνδε εἴη μακαρέαν εὐνήν, οὐδὲ γὰρ γραμματα
 ἔμαθον, καὶ ἡ δούποινα ~~βλοσυρὰ~~ οὐσα τυγχάνει
 εἰς τὴν αὐτῆς τέχνην· αἱ δέ μοι παῖδες ἐπιτρέφει,
 παρὰ σομά παρὰ σομά σοι ἰδεῖν μεταμορφωμένην
 τὴν περὶ αὐτὴν. καὶ τότε μὲν ἐπὶ τούτοις ἐποιμή-
 θημεν. 12. Ἡμέραι δὲ ἕσπερον οὐ πάλαι, ἀγγέ-
 λαι πρὸς με ἡ Παλαιστρα, ὡς ἡ δούποινα αὐτῆς
 μίλλαι ὄρεας γενναίην κίτευθαι πρὸς τὸν θρόνον.
 κίττω, Νύκ, ἔφην, ὁ παῖς, ὡς Παλαιστρα, τῆς εἰς
 ἐμὴ κίττω, ἡ νύκ, ἔφην, τὸν σαστῆς ἐκίτην ἀνα-
 παύσαι ποταμὸν ἐκίττω. Θάλασσα, ἔφην, κί-
 ττω, ἔφην, ἔφην, ἔφην, ἔφην, ἔφην, ἔφην, ἔφην, ἔφην,
 τοῦ θάλασσος, ἔφην, ἔφην, ἔφην, ἔφην, ἔφην, ἔφην,
 λέγει με παρὰ σομά ὅτι τῆς θύρας λεπτῆ, καὶ
 ἀποσκευαῖν τὰ γονύμενα ἔφην. ὅτι οὐδὲν τὴν μὲν
 γυναικα ἀποσκευαῖν, εἴτα γυναικὶ τὸν λέγουν πρὸς
 εἰδούσα, καὶ χεῖρας δὲ λαβούσα, τὸν μὲν λα-
 βαντὸν τὸν κυρτὸν τοῦ λέγουν ἐπέθηκε, καὶ εἰδούσα
 πολλὰ τοῦ λέγουν κατελάλησεν· εἴτα κίττω
 ἀδρόν ἀνείχετο, πάντι πολλὰς ἔχον πυλῆδας ἐν αὐ-
 τῇ, ἔφην ἀνείχετο καὶ προσφέρει μίαν· ἡ δὲ εἰ-
 χεν ἐμβελήμενον, ὅ, τι μὲν οὐκ οἶδα, τῆς δὲ θύρας
 αὐτῆς ἔφην ἔφην αὐτὸ ἐδόκεον εἶναι. ἐκ τούτου
 λαβούσα κίττω ὅλη, ἀπὸ τῶν θύρων ἀφαιμένη
 εἴη κίττω, καὶ ἔφην πρὸς ἐκίττω αὐτῇ, καὶ ἡ

ὅν περὶ ἄνθρωπον καὶ γυναικὴ ἐγένετο, καὶ πολλὰ δὲ ὅσα
 ὀρνέθων κτήματα καὶ σὺμβολα πάντας εἶχε· καὶ ἦν
 ἄλλο οὐδὲν ἢ κέρας γυναικὸς. οὗτοι δὲ εἶδον ταῦτα
 τὴν ἐπιτερωμένην, κρύβαντα θανάτῳ, καὶ ὅταν ἀπένο-
 οὐ κέρασιν, ἀναστάντα ἤγειτο περὶ αὐτὴν ἕως οὗ τῆς
 θυρίδος. 13. Ἐγὼ δὲ ὅταν ἐκείτω δόρυ, οὐδὲν
 τοῖς δακτύλοις τῶν ἑκαυτοῦ βλεφάρων ἡπτόμην, οὐ
 πιστεύων τοῖς ἑμαυτοῦ ὀφθαλμοῖς, οὐδ' ὅτι βλά-
 πουσιν, οὐδ' ὅτι ἐλθὼν ὄψασθαι. ὥς δὲ μέλλει καὶ βίβ-
 λους ἐπείσθην ὅτι μὴ παθεῖν, εἰδόμεν ὅτι τῆς
 Παλαιστίνης περὶ τοὺς πόδας, καὶ χρίσαντες δὲ ταῖς
 τοῦ φαρμάκου ἑλάναν πέποιθαί με ἐβουλόμην
 γὰρ πεῖραθαι μάστιγι, εἰ μεταμορφωθείς ἐκ τοῦ ἀν-
 θρώπου, εἴτα καὶ τῆς φύξης ὄφθιμι ἑσθλὰ. ἡ δὲ τὸ
 δωματίον ὑπανούξασα, κομίζετο τὴν πυξίδα· ἐγὼ
 δὲ σπεύδων ἦδη, ἀποσθούσας, χρίω ὅλον ἑμαυτόν·
 καὶ ὄφθιμι μὲν οὐ γίγνομαι ὁ διεκτελής· ἀλλὰ μοι
 οὐρα ὀκισθὲν ἐξήλθε, καὶ οἱ δακτύλοι πάντες ὀ-
 χοιστοί, ὅτε εἶδ' ὅπου, ἔνθα δὲ τοὺς πάντας τέ-
 σσας εἶχον, καὶ τοὺς τοὺς οὐδὲν ἄλλο, ἢ θηρία, καὶ
 μοι αἱ χεῖρες, καὶ οἱ πόδες, κτήνη τε πόδες ἐγένοντο,
 καὶ τὰ ὅσα δὲ μακρὰ· καὶ τὸ πρόσωπον μέγα. ἔπει-
 δὲ κύκλῳ περιεσκόπουν, ταῦτόν ἐδῶκεν ὄντος, φε-
 νὴν δὲ ἀνθρώπου ἐς τὸ μέμψασθαι τὴν Παλαιστίνην,
 σὺντέτι εἶχον. τὸ δὲ χεῖλος ἐπείσας πόδι, καὶ ἀπὸ
 δὴ τῆς σχήματι ὥς ὅπως ὑποβλέπων, ἤϊατο ἀπὸ τῆς
 ὀσῆς δυνάμει, ὅπως ἀντὶ ὀρνέθου γενόμενος. 14. Ἢ
 δὲ ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ τυφάμενη τὸ πρόσωπον,
 Τάλαιτα, εἶπεν, ἐγὼ, μέγα εἰργάσμαι κακόν· σπεύ-

αασα γὰρ ἡμαρτον ἐν τῇ ὁμοιότητι τῶν πυξίδων·
 καὶ ἄλλην ἔλαβον οὐχὶ τὴν τὰ πτεφὰ φύουσαν. ἀλ-
 λά θάρρει μοι, ὦ φίλτατε· ῥάων γὰρ ἡ τοῦτου θε-
 ραπεία. ῥόδα γὰρ μόναν εἰ φάγοις, ἀποδύσῃ μὲν
 αὐτίκα τὸ κτῆνος, τὸν δὲ ἐραστήν μοι τὸν ἐμὸν
 αὐτίς ἀποδώσεις· ἀλλὰ μοι, φίλτατε, τὴν μίαν
 κύνα ταύτην ὑπόμεινον ἐν τῷ ὄνῳ· ἔσθρον δὲ
 δραμοῦσα οἶσω σοι ῥόδα, καὶ φαγὼν ἰαθήσῃ. ταῦ-
 τα εἶπε καταψήσασά μοι τὰ ὦτα, καὶ τὸ λοιπὸν
 δέσμα. 15. Ἐγὼ δὲ τὰ μὲν ἄλλα ὄνος ἤμην, τὰς δὲ
 φρένας καὶ τὸν νοῦν ἄνθρωπος ἐκείνος ὁ Λοῦκιος,
 δίχα τῆς φωνῆς. πολλὰ οὖν κατ' ἐμαυτὸν μεμψά-
 μενος τὴν Παλαίστραν ἐπὶ τῇ ἁμαρτίᾳ, δακὼν τὸ
 χεῖλος, ἀπῆειν, ἔνθα ἡπιστάμην ἐστῶτα τὸν ἐμαν-
 τοῦ ἵππον, καὶ ἄλλον ἀληθινὸν ὄνον τὸν Ἰππάρ-
 χον. οἱ δὲ αἰσθόμενοι με εἶσω παριόντα, δέξαντες
 μὴ τοῦ χόρτου αὐτοῖς κοινωνὸς ἐπεισέρομαι, τὰ
 ὦτα κατακλίναντες, ἔτοιμοι ἦσαν ταῖς ποσὶν ἀμύ-
 νειν τῇ γαστρὶ· καὶ γὰρ συνεῖς, περὶ ῥώτερῳ ποι τῆς
 φάτνης ὑποχωρήσας, ἐστὼς ἐγέλων, ὃ δὲ μοι γέλως
 ὀγκηθμὸς ἦν. ταῦτα γὰρ ἐνεγδούν προδὲ ἐμαυτὸν·
 ὦ τῆς ἀκαίρου ταύτης περιεργίας. τί δὲ εἰ λῦκας
 παρειαίθιοι, ἢ ἄλλο τι θηρίον; κινδυνεύεται μοι,
 μηδὲν κακὸν πεποιηκότι, διαφθαρῆναι. ταῦτα ἐν-
 νοῶν ἡγνόνουν ὁ δυστυχὴς τὸ μέλλον κακόν. 16. Ἐπεὶ
 γὰρ ἦν ἡδὴ νύξ βαθεῖα, καὶ σιωπὴ πολλή, καὶ ὕπνος
 ὁ γλυκὺς, ψοφαῖ μὲν ἔξωθεν ὁ τοῖχος, ὥς διορντιό-
 μενος, καὶ διωρύττετό γε, καὶ ὀπὴ ἡδὴ ἐγεγόνει,
 ἄνθρωπον δέξασθαι δυναμένη, καὶ εὐθύς ἄνθρω

προς ταύτη παρήει, καὶ ἄλλος δυοῖς, καὶ πολλοὶ
 ἔνδον ἦσαν, καὶ πάντες εἶχον ξίφη. εἶτα καταδή-
 σαντες ἔνδον ἐν τοῖς θωματίοις τὸν Ἱππαρχον, καὶ
 τὴν Παλαίστραν, καὶ τὸν ἐμὸν οἰκέτην, ἀδεῶς ἦδη
 τὴν οἰκίαν ἐκένουν, τὰ τε χρήματα, καὶ τὰ ἱμάτια,
 καὶ τὰ σκεύη κομίζοντες ἔξω. ὥς δὲ οὐδὲν ἄλλο
 κατελείπετο, λαβόντες με καὶ τὸν ἄλλον ὄνον, καὶ
 τὸν ἵππον, ἐπέσαζαν· ἔπειτα ὅσα ἐβάστασαν, ἐπι-
 κατέδησαν ἡμῖν· καὶ οὕτω μέγα ἄχθος φέροντας
 ἡμᾶς, ξύλοις παίοντες ἤλαυνον, ὥς εἰς τὸ ὄρος ἀ-
 τρίπτω δέδω φεύγειν πειρώμενοι. τὰ μὲν οὖν ἄλλα
 κτήνη, οὐκ ἔχω εἰπεῖν ὅ, τι ἔπασχεν, ἐγὼ δὲ ἀνυ-
 πόδετος ἀσυνήθης ἀπιὼν, πέτραις ὀξείαις ἐπιβαί-
 νων, τοσαῦτα σκεύη φέρων, ἀπωλλύμην. καὶ πολ-
 λάκις προσέπταιον, καὶ οὐκ ἦν ἔξόν καταπείσειν, καὶ
 εὐθύς ἄλλος ὀπισθε κατὰ τῶν μηρῶν ἔπαιεν αἰὲ ξύ-
 λω. ἐπεὶ δὲ πολλάκις, ὃ Καῖσαρ, ἀναβοῇσαι ἐπε-
 θύμου, οὐδὲν ἄλλο, ἢ ὠγκώμην, καὶ τὸ μὲν Ω μέ-
 γιστον καὶ μεγαλοφρονότατον ἐβδων, τὸ δὲ ΚΑΙ-
 ΣΑΡ οὐκ ἐπηκαλούθει. ἀλλὰ μὴν καὶ δι' αὐτὸ
 τοῦτο ἐτυπτόμην, ὥς προδιδοὺς αὐτοὺς τῷ ὀγκη-
 θμῷ. μαθὼν οὖν ὅτι ἄλλο ἐβδων, ἔγνων σιγῇ προϊέ-
 ναι, καὶ καρδαίνειν τὸ μὴ παύεσθαι. 17. Ἐπὶ τοῦ-
 τῳ ἡμέρα τε ἦν ἡδὴ, καὶ ἡμεῖς ὄρη πολλὰ ἀνεβε-
 βήκειμεν, καὶ στόματα δὲ ἡμῶν δεσμῷ ἐπείχετο, ὥς
 μὴ περιβοσκόμενοι τὴν ὁδὸν ἐς τὸ ἄριστον ὑναλί-
 σκοιμεν, ὥστε ἐς τὴν τότε καὶ ἔμεινα ὄνος. ἐπεὶ δὲ
 ἦν αὐτὸ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας, καταλύομεν εἰς τινὰ
 ἔπαυλιν συνήθων ἐκείνοις ἀνθρώπων, ὅσον ἦν ἐκ

τῶν χυγομένων ἀκοπῶν. καὶ γὰρ φιλήμασιν ἡσπά-
 ζοντο ἄλλήλους καὶ καταλύειν ἐκέλευον αὐτοὺς οἱ ἐν
 τῇ ἐπαύλει, καὶ παροῦσαν ἄριστον, καὶ τοῖς κτή-
 ρεσιν ἡμῶν παρέβαλον κοιδίδια. καὶ οἱ μὲν ἡρί-
 σταν, ἐχὼς δὲ ἐπαύων μὲν κακῶς· ἔλλ' ἐπειδὴ οὐ
 πόποτε κριθῆς ἑμᾶς ἡσιόληται, ἐκκοπούμην ὃ, τι
 καὶ καταφάσκει· ὅρῳ δὲ κῆπον αὐτοῦ ὀπίσω τῆς
 αὐλῆς, καὶ εἶχε λάχανα πολλὰ καὶ καλά, καὶ ῥόδα
 ὑπὲρ αὐτῶν ἐφαίνετο· ἐργὴ λαθὼν πάντας τοὺς
 ἔνδον, ἀσχολουμένους περὶ τὸ ἄριστον, ἔρχομαι ἐπὶ
 τὸν κῆπον, τούτῳ μὲν ὡμῶν λαχάνων ἐμπλησθη-
 σάμενος, τούτῳ δὲ τῶν ῥόδων ἕνα. ἄλογόμην γὰρ
 ὅτι ἄλδαν φαγὼν τῶν ἀνθρώπων πάλιν ἄνθρωπος ἔσθ-
 μαι, λίγα ἐμβὰς εἰς τὸν κῆπον, θριδύκων μὲν καὶ
 ῥαφανίδων καὶ αἰλάνων, ἅσα ὁμῶς ἐσθῆαι ἄνθρωπος,
 ἐμπλήσθην, καὶ δὲ ῥόδα ἔκείνη οὐκ ἦν ῥόδα ἀλη-
 θινή· καὶ ἦν ἐκ τῆς εὐφρίας δάφνης φερόμενα [ῥό-
 δα ἔκείνη, δάφνην αὖτε καλοῦσιν ἄνθρωποι,] κα-
 κὸν ἄριστον ὄντι κοῦτο παντί, καὶ ἔπειτα φασὶ γὰρ
 τὸν φαρόντα ἀπαθῆναι αὐτίκα, 18. Ἐν τούτῳ
 ὁ κηπουρὸς αὐθόόμενος, καὶ ὕλον ἀρπάζας, εἰσελ-
 θὼν εἰς τὸν κῆπον, καὶ τὸν ποθέμιον ἰδὼν, καὶ τῶν
 λαχάνων τὸν ὄλεσθον, ὥσπερ τις δυνάστης μισο-
 πόνηρος, κλέπτην λαβὼν, ὁρῶν με συνέκοψε τῷ ὕ-
 λῳ, μήτε πλεονεῖν φησάμενος, μήτε μηροῦν, καὶ μὴν
 καὶ τὰ ὡπλῶν κατέκλῃσε, καὶ τὸ πρόσωπον συνέ-
 τριψαν· ἐχὼς δὲ οὐκ ἐπ' ἀνέχόμενος, ἀπολακτίσας
 ἀμφαίρεσις, καὶ καταβαλὼν ὕπτιον ἐπὶ τῶν λαχά-
 νων, ἔφραυγον ἄνω εἰς τὸ ὄρος. ὁ δὲ ἐπειδὴ εἶδε

ὁρόμῳ ἀπιδόντα, ἀνέκραγε λῦσαι τοὺς κύνες ἐπ' ἐμέ· οἱ δὲ κύνες πολλοὶ τε ἦσαν καὶ μεγάλοι, καὶ ἄρκτοις μάχεσθαι ἱκανοί· ἔγνω δὲ ὅτ' ἡ διασπάρσονται με οὗτοι λαβόντες· καὶ ὀλίγον ἐκπεριελθὼν, ἔκρινε τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου, παλινδρομήσαι μάλ' ἂν, ἢ κακῶς θραμεῖν. ὅπῃ οὖν ἔστην, καὶ εἰς αὐτὸς αἰς τὴν ἐκκλίαν. οἱ δὲ τοὺς μὲν κύνες θρόνον ἐκπερομένους ἐδίδκοντο, καὶ κατέβησαν. αὐτὸς δὲ παύσας οὐ πρότερον ἀφῆκεν, πρὶν ἢ ὑπὸ τῆς ὀδῆς πάντα καὶ λείψανα κείμενα δεξιόσθαι. 19. Καὶ μὴν ὅτι ὁδοπορεῖν ὥρα ἦν, τὰ βαρύτερα τῶν πλημυμάτων καὶ τὰ πλείστα ἐμὸι ἐπέθηκεν· κατέπεδον τότε οὕτως δεξιόσθαι. ἀπὸ δὲ ἀπηχέρευον ἦδη, παύσας τε καὶ τῷ φορτίῳ ἀχθόμενος, καὶ τοὺς ὕπλῃς ἐκ τῆς ὁδοῦ ἐκπεριμμένους, ἔγνω αὐτοῦ καταπασεῖν, καὶ μὴδ' ἂν ἀποσφάττωσι με καὶ πληγαῖς, ἀσπασθῆναι ποτε, τοῦτο ἔλπίσας μίγα μοι ὀφείλος ἵσασθαι ἐκ τοῦ βουλεύματος· ἦδη γὰρ ὅτι πάντας ἡττώμενοι τὰ μὲν ἐμὰ σκευὴ διανεμόσιν τῷ τε ἔπιπῳ, καὶ τῷ ἡμίονῳ, ἐμὲ δὲ αὐτοῦ εὐάρεστοι κλίσθαι τοῖς ἄνθρωποις· ἀλλὰ τις δαίμων βίασεν, συνεῖς τῶν ἐμῶν βουλευμάτων, ἐς τοῦναντίον περιήκεγεν. ὁ γὰρ ἔτερος ὄνος ἵσως ἐμὸι τὰ αὐτὰ σοφίας πίπτει ἐν τῇ ὁδῷ. οἱ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ξύλῳ παύσας ἀναστῆναι τὸν ἄθλιον ἐκέλευον. ὥς δὲ οὐδὲν ὑπήκουε ταῖς πληγαῖς, λαβόντες αὐτόν, οἱ μὲν τῶν ὄνων, οἱ δὲ τῆς οὐρῆς, ἐνεγείρειν ἐπειρώοντο. ὥς δ' οὐδὲν ἤενον, ἔκειτο δὲ ὡς περ λείθος ἐν τῇ ὁδῷ ἀπηχορευκώς, λογιζόμενοι ἐν ἀλλήλοις ὅτι δὴ μάτην ποιοῦσι, καὶ

τὸν χρόνον τῆς φυγῆς ἀναλίσκουσιν, ὅντι νεκρῷ παρ-
 εδρεύοντες, τὰ μὲν σκεύη πάντα, ὅσα ἐκόμιζεν
 ἐκεῖνος, διανέμουσιν ἐμοὶ τε, καὶ τῷ ἱππῷ· τὸν δὲ
 ἄθλιον κοινωνὸν καὶ τῆς αἰχμαλωσίας καὶ τῆς ἀχθο-
 φορίας, λαβόντες, τῷ ξίφει ὑποτέμνουσιν ἐκ τῶν σκε-
 λῶν, καὶ σπαίροντα ἔτι ὠθοῦσιν ἐς τὸν κρημνόν. ὃ
 δὲ ἀπῆει κάτω, τὸν θάνατον ὀρχούμενος. 20. Ἐγὼ
 δὲ ὄρῶν ἐν τῷ συνοδοιπόρῳ τῶν ἐμῶν βουλευμάτων
 τὸ τέλος, ἔγνων φέρειν εὐγενῶς τὰ ἐν ποσὶ, καὶ προ-
 θύμως περιπατεῖν, ἐλπίδας ἔχων πάντως ποτὶ ἐμ-
 πεσεῖσθαι εἰς τὰ ῥόδα, καὶ ταύτων εἰς ἑμαυτὸν
 ἀκασωθήσεσθαι· καὶ τῶν ληστῶν δὲ ἤκουον, ὥς οὐκ
 ἂν εἴη ἔτι πολὺ τῆς ὁδοῦ, καὶ οὐ καταλύσουσι, λοι-
 πόν, ἔνθα καταμένουσιν, ἄς τι πάντα ταῦτα δρόμῳ
 ἐκομίζομεν, καὶ πρὸ τῆς ἐσπέρας ἤλθομεν εἰς τὰ
 οἰκεία. γραῦς δὲ γυνὴ ἔνδον καθῆστο, καὶ πῦρ πολὺ
 ἐκαίετο. οἱ δὲ πάντα ἐκεῖνα, ἅπερ ἐτυγχάνομεν ἡμεῖς
 κομίζοντες, εἴσω κατέθηκαν. εἶτα ἤροντο τὴν γραῦν
 διὰ τί οὕτω καθέξῃ, καὶ οὐ παρασκευάζεις ἄριστον;
 Ἀλλὰ πάντα, εἶπεν ἡ γραῦς, εὐτρεπῆ ὑμῖν, ἄριστοι.
 πολλοὶ, οἶνου παλαιοῦ πίθαι, καὶ τὰ κρέα δὴ ὑμῖν
 τὰ ἄγρια σκευάσασα ἔχω. οἱ δὲ τὴν γραῦν ἐπαινέ-
 σαντες, ἀπαδυσάμενοι ἠλείφοντο πρὸς τὸ πῦρ, καὶ
 λείβητος ἔνδον ὕδαρ θερμόν ἔχοντος, ἀρυσάμενοι
 ἔνθεν, καὶ καταχεάμενοι, αὐτοσχεδῶι τῷ λουτρῷ
 ἐχρόσαντο. 21. Εἶτα ὀλίγον ὕστερον ἤγον νεανίσκοι
 πολλοὶ κομίζοντες σκεύη πλείστα ὅσα χρυσᾶ καὶ ἀρ-
 γυρᾶ, καὶ ἱμάτια, καὶ κόσμον γυναικεῖον καὶ ἀν-
 δρεῖον πολύν. ἐκοινώνουν δὲ οὗτοι ἀλλήλοις· καὶ

ἐπειδὴ ταῦτα ἔνδον κατέθεντο, ὁμοίως ἐλούσαντο καὶ οὗτοι. λοιπὸν μετὰ τοῦτο ἦν ἤριστον θαψιλίς; καὶ λόγος πολὺς ἐν τῷ συμποσίῳ τῶν ἀνδροφόνων· ἡ δὲ γραῦς ἐμοὶ καὶ τῷ ἵππῳ κριθῆς παρέθηκεν· ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν σπουδῇ τὰς κριθὰς κατέπινε, διδώς, οἷα εἰκός, ἐμὲ τὸν συνάριστον· ἐγὼ δὲ ἐπειθεὶς ἴδοιμι τὴν γραῦν ἐξιοῦσαν, τῶν ἔνδον ἄρτων ἡσθιον· τῇ δὲ ὕστεραίᾳ καταλιπόντες τὴν γραῦν, καὶ νεανίσκον ἕνα, οἱ λοιποὶ πάντες ἐπὶ ἔργον ἀπῆσαν. ἐγὼ δὲ ἕστατον ἐμαυτὸν καὶ τὴν ἀκριβῆ φρουράν. τῆς μὲν γὰρ γραθῆς καταφρονῆσαι ἦν μοι, καὶ φυγεῖν ἐκ τῶν ἐκείνης ὁμιλίτων δυνατόν. ὁ δὲ νεανίσκος μέγας τε ἦν, καὶ φοβερόν ἐβλεπε· καὶ τὸ ξίφος αἰεὶ ἔφερε, καὶ τὴν θύραν αἰεὶ ἐπῆγε. 22. Τριῶν δὲ ὕστερον ἡμέραις, μεσοῦσης σκεδὸν τῆς νυκτός, ἀναστρέφουσιν οἱ λησταί, χρυσίον μὲν, οὐδὲ ἀργύριον, οὐδὲ ἄλλο οὐδὲν κομίζοντας, μόνην δὲ παρθένον ὥραιαν, σφόδρα καλὴν, κλάουσαν, καὶ κατασπαρχμένην τὴν ἰσθῆτα, καὶ τὴν κόμην· καὶ καταθέμενοι αὐτὴν ἔνδον ἐπὶ τῶν στιβιάδων, θαρρύν ἐκέλευον, καὶ τὴν γραῦν ἐκέλευον ἔνδον μένειν, καὶ τὴν παῖδα ἐν φρουρᾷ ἔχειν. ἡ δὲ παῖς, οὔτε ἐμφαγεῖν τι ἠθέλειν, οὔτε πιεῖν, ἀλλὰ πάντα ἔκλαε; καὶ τὴν κόμην τὴν αὐτῆς ἐσπάραττεν· ὥστε καὶ αὐτὸς πλησίον ἐστὼς παρὰ τῇ φάτνῃ, συνέκλαον ἐκείνῃ τῇ καλῇ παρθένῳ. ἐν δὲ τούτῳ οἱ λησταὶ ἔξω ἐν τῷ προδόμῳ ἐδείκνουν. πρὸς ἡμέραν δὲ τῶν σκοπῶν τις, τῶν τὰς ὁδοὺς φρουρεῖν εἰληχότων, ἔρχεται ἀπαγγέλλων, ὅτι ξένος ταύτῃ παρέναι μέλλοι, καὶ πολὺν πλοῦτον κομίζοι· οἱ δὲ

οὕτως ὥς εἶχον ἀναστάντες, καὶ ὀπλισάμενοι, καὶ αἱ καὶ τὸν ἵπτον ἐπιστάζαντες, ἤλαυνον. ἐγὼ δὲ ὁ δυστυχῆς, ἐπιστάμενος ἐπὶ μάχην καὶ πόλεμον ἐξελαύνεσθαι, ὀκνηρῶς προΐειν, ἔνθεν ἐπαιόμην τῷ ξύλῳ, ἐπειγομένων αὐτῶν. ἐπεὶ δὲ ἤκομεν ἐς τὴν ὁδόν, ἔνθα ὁ ξένος παρελπίσειν ἔμελλε, συμπεσόντες οἱ λησταὶ τοῖς ὁχήμασιν αὐτὸν τε καὶ τοὺς ἐκείνου θεράποντας ἀπέκτειναν. καὶ ὅσα ἦν τιμιώτατα ἐξιόντες, τῷ ἵπῳ καὶ μοι ἐπέθηκαν· τὰ δὲ ἕτερα τῶν σκευῶν αὐτοῦ ἐν τῇ ἔλῃ ἔκρυψαν. ἔπειτα ἤλαυνον ἡμᾶς οὕτως ὁπίσω, καὶ γὰρ ἐπειγόμενος, καὶ τῷ ξύλῳ τυπτόμενος, κρούω τὴν ὀπλὴν παρὰ πέτραν ὀξεῖαν, καὶ μοι ἀπὸ τῆς πληγῆς γίγνεται τραῦμα ἀλγυνόν· καὶ χωλεύων ἔνθεν τὸ λοιπὸν τῆς ὁδοῦ ἐβαδίζον. οἱ δὲ πρὸς ἀλλήλους ἔλεγον, τί γὰρ ἡμῶν δοκεῖ τρέφειν τὸν ὄνον τοῦτον, πάντα καταπίπτοντα; ῥίψωμεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ κρημνοῦ οἰωνόν οὐκ ἀγαθόν· ναὶ φασι, ῥίψωμεν αὐτόν, καθαρισμόν τοῦ στρατοῦ ἐσόμενον. καὶ οἱ μὲν συνετάττοντο ἐπ' ἐμέ· ἐγὼ δὲ ἀκούων ταῦτα, τῷ τραύματι λοιπὸν ὥς ἀλλοτριῶ ἐπέβαινον, ὁ δὲ τοῦ θανάτου με φόβος ἀναίσθητον τῆς ὀδύνης ἔθηκεν.

23. Ἐπεὶ δὲ ἤλθομεν εἰς αὐτὴν, ἔνθα κατελύομεν, τὰ μὲν σκεύη τῶν ἡμετέρων ὥμων ἀφελόντες, εὖ κατέθηκαν· αὐτοὶ δὲ ἀναπεσόντες ἐδείπνου. καὶ ἐπειδὴ νύξ ἦν, ἀπῆσαν, ὥς τὰ λοιπὰ τῶν σκευῶν ἀνασῶσαι· τὸν δὲ ἄθλιον τοῦτον ὄνον, ἔφη τις αὐτῶν, τί ἐπάγομεν ἄχρηστον ἐκ τῆς ὀπλῆς; τῶν δὲ σκευῶν ἃ μὲν ἡμεῖς οἴσομεν, ἃ δὲ καὶ ὁ ἵππος· καὶ ἀπῆσαν, τὸν ἵππον ἄγοντες. νύξ δὲ ἦν λαμπροτάτη ἐκ τῆς σιλήνης. καὶ ὡς

τότε πρὸς ἑμαυτὸν εἶπον, Ἀθλίε, τί μένεις ἔτι ἐν-
 ταῦθα; γύνες σε καὶ γυπῶν τέκνα δειπνήσου-
 σιν. οὐκ ἀκούεις οἷα περὶ σοῦ ἐβουλεύσαντο; θά-
 λεις τῷ κρημνῷ περιπεσεῖν; πῦξ μὲν αὕτη, καὶ σε-
 λήνη πολλή. οἱ δὲ οἶχονται ἀπιόντες. φυγῇ σῶζεσαν-
 τὸν ἀπὸ δεσποτῶν ἀνδροφόνων. ταῦτα πρὸς ἑμαυ-
 τὸν ἐννοοῦμενος, ὁρῶ ὅτι οὐδὲ προσεδεδέμην οὐδελί,
 ἀλλὰ με ὁ σύρων ἐν ταῖς ὁδοῖς ἱμάς παρεκρέματο,
 τοῦτό με καὶ παρῶξυνεν ὥς μάλιστα ἐς τὴν φυγὴν.
 καὶ δρόμῳ ἐξῶν, ἀπήγειν· ἡ δὲ γραῦς, ἐπειδὴ εἶδεν
 ἀποδιδράσκειν ἔτοιμον, λαμβάνεται με ἐκ τῆς οὐ-
 ρῆς, καὶ εἴχετο. ἐγὼ δὲ ἄξιον κρημνοῦ καὶ θανάτων
 ἄλλων εἰπὼν εἶναι τὸ ὑπὸ γράϊας ἁλῶναι, ἔστυρον
 αὐτήν· ἡ δὲ μάλ' ἀνέκραγεν ἔνδοθεν τὴν παρθένον
 τὴν αἰχμάλωτον· ἡ καὶ προσελθοῦσα, καὶ ἰδοῦσα
 γραῦν, δίκην κέρκου ἐξ ὄνου ἡμίμενην, τολμᾷ τόλ-
 μαμα γενναῖον, καὶ ἄξιον ἀπονενουμένου νεανίσκου·
 ἀναπηδᾷ γὰρ εἰς ἐμέ· καὶ ἐπικαθίσασά μοι, ἤλαυρε·
 καὶ γὰρ τῷ τε ἔρωτι τῆς φυγῆς, καὶ τῇ τῆς κόρης σπουδῇ
 ἔφυγον ἵππου δρόμῳ· ἡ δὲ γραῦς ὀπίσω ἀπελείπειτο.
 ἡ δὲ παρθένος τοῖς θεοῖς ἤλχετο, σῶσαι αὐτήν τῇ
 φυγῇ· πρὸς δὲ ἐμέ, Ἦν με, ἔφη, κομίσης πρὸς τὸν
 πατέρα, ὦ καλὲ σὺ, ἐλεύθερον μὲν σε παντὸς ἔργου
 ἀφήσω, κριθῶν δὲ μέδιμνος ἔσται σοι ἐφ' ἐκάστης
 ἡμέρας τὸ ἄριστον. ἐγὼ δὲ καὶ τοὺς φονεῖς τοὺς
 ἑμαυτοῦ φευξόμενος, καὶ πολλὴν ἐπικουρίαν καὶ θε-
 ραπείαν ἐκ τῆς ἀνασωθείσης ἐμοὶ κόρης ἐλπίζων,
 ἔθεον τοῦ τραύματος ἀμελήσας. 24. Ἐπεὶ δὲ ἤκα-
 μεν ἔνθα βραχίζετο διπλῇ ὁδῷ, καὶ πολέμιοι ἡμᾶς

καταλαμβάνουσιν ἀναστρέφοντες, καὶ πόρρωθεν
 εὐθύς πρὸς τὴν σελήνην ἔγνωσαν τοὺς δυστυχεῖς
 αἰχμαλώτους, καὶ προσδραμόντες λαμβάνονται μου,
 καὶ λέγουσιν, ὦ καλὴ καὶ γαθὴ σὺ παρθένε, ποῖ
 βαδίσεις ἀσπίδα ταλαίπωρε; οὐδὲ τὰ δαιμόνια δέδο-
 κας; ἀλλὰ δεῦρο ἴθι πρὸς ἡμᾶς, ἡμεῖς σε τοῖς οὐ-
 κείοις ἀποδώσομεν, Σαρδόνιον γελῶντες ἔλεγον·
 καὶ μὲ ἀποστρέψαντες, εἶλκον ὀπίσω· καὶ γὰρ περὶ τοῦ
 ποδὸς καὶ τοῦ τραύματος ἀναμνησθεῖς, ἐχώλεον·
 οἱ δὲ, Νῦν, ἔφασαν, χολὸς, ὅτε ἀποδιδράσκων ἐάλω-
 κας; ἀλλ' ὅτε φεύγειν ἐδόκει σοι, ὑγιαίνων, ἵππου
 ὠκύτερος, καὶ πτηνὸς ἥσθα. τοῖς δὲ λόγοις τούτοις
 τὸ ξύλον εἶπετο, καὶ ἦδη ἕλκος τῷ μηρῷ εἶχον νο-
 θιτούμενος. ἐπεὶ δὲ εἶσω πάλιν ἀνιστρέψαμεν, τὴν
 μὲν γραῦν εὗρομεν ἐκ τῆς πέτρας κρεμαμένην ἐν κα-
 λωδίῳ. δῖσασα γὰρ, οἷον εἰκὸς, τοὺς δεσπότης ἐπὶ
 τῇ τῆς παρθένου φυγῇ, κρεμᾶ ἑαυτὴν, σφίγγασα ἐκ
 τοῦ τραχήλου· οἱ δὲ τὴν γραῦν θαυμάσαντες τῆς
 εὐγνωμοσύνης, τὴν μὲν ἀπολύσαντες ἐς τὸν κρημνὸν
 κάτω ἀφῆκαν, ὥς ἦν ἐν τῷ δεσμῷ, τὴν δὲ παρθένον
 ἔνδον κατέδησαν, εἶτα ἐδείκνουν, καὶ πότος ἦν μα-
 κρός. 25. Καὶ τούτῳ ἤδη περὶ τῆς κόρης διελέγοντο
 πρὸς ἀλλήλους· Τί ποιοῦμεν, ἔφη τις αὐτῶν, τὴν
 δραπετίν; τί δὲ, ἄλλος εἶπεν, ἕτερον, ἢ τῇ γραῖ
 ταύτῃ κάτω ἐπιβρίψωμεν αὐτήν, ἀφελομένην μὲν
 ἡμᾶς χρήματα πολλὰ, ὅσον ἐπ' αὐτῇ, καὶ προδοῦ-
 σαν ἡμῶν ὅλον τὸ ἐργαστήριον; εὖ ἴστε γὰρ, ὦ φί-
 λαι, ὅτι αὕτη ἐν τῶν οἴκοι ἐδράμματο, οὐδὲ εἰς αὐ-
 τῶν ζῶν ὑπελείπετο· πάντες γὰρ αὖ ἐάλωμεν, τοῖς

ἐχθρῶν ἐκ παρασκευῆς ἡμῖν ἐπιπесόντων· ὥστε ἀμυ-
 τοῖμεθα μὲν τὴν πολεμίαν· ἀλλὰ μὴ οὕτω ῥαδίως
 ἀποθνήσκειω, πεσοῦσα ἐπὶ τοῦ λίθου· θάνατον
 δὲ αὐτῇ τὸν ἀλγεινότατον καὶ μακρότατον ἐξέρω-
 μεν, καὶ ὅστις αὐτὴν χρόνῳ καὶ βασάνῳ φυλάξας,
 ὅστερον ἀπολεῖ. εἴτα ἐζητοῦν θάνατον, καὶ τις εἴ-
 πεν, Οἶδα ὅτι ἐπαινέσειςθε τὸ ἀρχιτεκτόνημα· τὸν
 ὄνον θεὶ ἀπολέσαι, ὀκνηρὸν ὄντα, νῦν δὲ καὶ χολὸν
 εἶναι ψευδόμενον, καὶ μὴν καὶ τῆς φυγῆς τῆς παρ-
 θένου γινόμενον ὑπηρέτην καὶ διάκονον. τοῦτον
 οὖν ἔωθεν ἀποσφάξαντες, ἀνατέμωμεν ἐκ τῆς γα-
 στρός, καὶ τὰ μὲν ἔγκυα πάντα ἔξω βάλλωμεν, τὴν
 δὲ ἀγαθὴν ταύτην παρθένον τῷ ὄνῳ ἔγκυτοικίσω-
 μεν, τὴν μὲν κεφαλὴν ἔξω τοῦ ὄνου πρόχειρον, ὥς
 ἂν μὴ εὐθύς ἀποπνιγείη, τὸ δὲ ἄλλο σῶμα πᾶν ἐν-
 δον κρυπτόμενον, ὥς ἂν αὐτὴν κατακειμένην εὐ μά-
 λα σύρῃσαντες ῥίψωμεν ἔξω ἅμφω τὰντα τοῖς γυ-
 νῆ, καινῶς τοῦτο ἐσκευασμένον ἄριστον. σκοπεῖτε δὲ,
 ὦ φίλοι, τῆς βασάνου τὸ δεινόν· πρῶτον μὲν τὸ, νε-
 κρῶ ὄνῳ συνοικεῖν, εἴτα τὸ, θέρους ὥρα θερμοτιῶται
 ἡλίῳ ἐν κτήνι καθεψείσθαι, καὶ λιμῶ· αἰεὶ κτείνοντι
 ἀποθνήσκειν, καὶ μὴδ' ἐαυτὴν ἀποπνέξαι ἔχειν. τῇ
 μὲν γὰρ ἄλλ', ὅσα πείσεται, σηπομένου τοῦ ὄνου τῇ
 τε ὀδμῇ, καὶ τοῖς σκώληξι πεφυρμένη, ἔῳ λέγειν. τέ-
 λος δὲ οἱ γῆτες διὰ τοῦ ὄνου παρειαζόντες εἴσω, καὶ
 ταύτην, ὥς ἐκείνον, ἴσως καὶ ζῶσαν ἔτι διασπᾶσονται.
 26. Πάντες ἀνβόησαν, ὥς ἐπὶ ἀγαθῷ μεγάλῳ τῷ
 τερατώδει τούτῳ ἐβρήματι. ἐγὼ δὲ ἀνέστησαν αὐτῶν,
 ὥς ἂν ἀποσφαγησόμενος, καὶ μὴδὲ νεκρὸς εὐχίζης

ῥέπεμπον ὀνηλάτην, παιδάριον ἀκάθαρτον. τοῦτο
 με καινῶς ἐκαστοτα ἀπώλλυε. πρῶτον μὲν ἔπαιε με
 καὶ τρέχοντα λίαν, οὐ ξύλω ἀπλῶ, ἀλλὰ τῷ ὄξους
 πυκνοὺς ἔχοντι καὶ ὄξεις, καὶ αἰεὶ ἔπαιεν εἰς τὸ αὐτὸ
 τοῦ μηροῦ, ὥστε ἀνέσπκτό μοι καὶ ἐκεῖνο ὁ μηρὸς
 τῇ ῥάβδῳ, ὃ δὲ αἰεὶ τὸ τραῦμα ἔπαιεν. εἰτά μοι
 ἐπετίθει φορτίον, ὅσον χαλεπὸν εἶναι καὶ ἐλεφαντί
 ἀνεγκεῖν, καὶ ἄνωθεν ἡ κατάβασις ὀξεῖα ἦν. ὃ δὲ
 καὶ ἐνταῦθα ἔπαιεν. εἰ δὲ μοι περιπίπτον ἴσοι τὸ
 φορτίον, καὶ εἰς τὸ ἕτερον ἐπικλίνον, θέον τῶν ξύλων
 ἀφαιρεῖν, καὶ τῷ κουφοτέρῳ προσβλεῖν, καὶ τὸ ἴσον
 ποιεῖν, τοῦτο μὲν οὐδέποτε εἰργάσατο, λίθους δὲ με-
 γάλους ἐκ τοῦ ὄρους ἀναιρούμενος, εἰς τὸ κουφότε-
 ρον καὶ ἄνω νεῦον τοῦ φορτίου προστίθει· καὶ κα-
 τήνιν ἄθλιος τοῖς ξύλοις ὁμοῦ καὶ λίθους ἀχρεῖους
 προσεπιφέρει. καὶ ποταμὸς ἦν ἀένναος ἐν τῇ ὁδῷ·
 ὃ δὲ τῶν ὑποδημάτων φειδόμενος, ἐπίσω τῶν ξύλων
 ἐπ' ἐμοὶ καθίζων, ἐπέρα τὸν ποταμόν. ΘΘ. Εἰ δὲ
 ποτε οἷα κάμνων καὶ ἀχθοφορῶν καταπίσοιμι, τότε
 δὴ τὸ δεινὸν ἀφόρητον ἦν. οὐ γάρ ἦν καταβάς τοῦ
 χειρὰ μοι ἐπιδοῦναι, κἄμὲ χαμόθεν ἐπεγείρειν, καὶ
 τὸ φορτίον ἀφαιεῖν, ἄν ποτε καὶ δέοι· ὃ δὲ οὔτε κα-
 τήλθιν, οὔτε χειρὰ μοι ἄν ποτε ἐπέδωκεν, ἀλλ' ἄνω-
 θεν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, καὶ τῶν ὠτων ἀρξάμενος, συν-
 ἔκοπτε με τῷ ξύλῳ, ἕως ἐπεγείρωνσί με αἱ πληγαὶ·
 καὶ μὴν καὶ ἄλλο κακὸν εἰς ἐμὲ ἀφόρητον ἔπαιζε.
 συνενεγκὼν ἀκανθῶν ὀξυνάτων φορτίον, καὶ τοῦτο
 δισμῷ περισφίλξας, ἀπεικρέμα ὀπισθεν ἐκ τῆς οὐρᾶς,
 αἰ δὲ, οἷον ἐκός, ἀπώγωντος τὴν ὁδὸν ἀποκρεμάμε-

ρα. προσέπιπτόν μοι, καὶ πάντα μοι τὰ ὀπίσθι νύτ-
 τοισαι ἐτίρωσκον· καὶ ἦν μοι τὸ ἀμύνειν ἀδύνα-
 τον, τῶν τιτρωσκότων αἰεί μοι ἱπομένων, καὶ μοῦ
 ἡσχημένων. εἰ μὲν γὰρ αἰρέμα προΐοιμι φυλακτόμε-
 ρος τῶν ἀκανθῶν τὴν προσβολήν, ὑπὸ τῶν ξύλων
 ἀπώλλυμην· εἰ δὲ φεύγοιμι τὸ ξύλον, τότε ἤδη τὸ
 δεινὸν ὀπισθεν ἔξυ προσεπιπτε. καὶ ὅλως ἐργὸν ἦν
 τῷ ὀνηλάτῃ· τῷ ἐμῷ ἀποκτενεῖν με. 31. Ἐπεὶ δὲ
 ποτε ἄπα· κακὰ πύσγων πολλὰ, οὐκ ἔτι φέρων, πρὸς
 αὐτὸν λᾶξ ἐκίνησα, εἶχεν αἰὲ τοῦτο τὸ λᾶξ ἐν μνήμῃ.
 καὶ ποτε κελεύεται στυππεῖον ἐξ ἑτέρου χωρίου εἰς
 ἕτερον χωρίον μετενεγκεῖν. κομίσας οὖν με, καὶ τὸ στυπ-
 πεῖον τὸ πολὺ συνενεγκὼν, κατέδησεν ἐπ' ἐμέ, καὶ
 δεσμῷ ἀργαλίῳ εἰς μάλα προσέδησέ με τῷ φαστίῳ,
 χακὸν ἐμοὶ μέγα τυρεῦων. ἐπεὶ δὲ προΐεναι λοιπὸν
 ἔδει, ἐκ τῆς ἐστίας ἀλέψας δαλὸν ἔτι θερμόν, ἐπειδὴ
 πύρρῳ τῆς αὐλῆς ἐγενόμεθα, τὸν δαλὸν ἐνέκρυψεν εἰς
 τὸ στυππεῖον. τὸ δὲ (τί γὰρ ἄλλο ἐδύνατο;) εὐθύς
 ἀνάπτεται, καὶ λοιπὸν οὐδὲν ἔφερον ἄλλο, ἢ πῖρ
 ἄπλειρον. μαθὼν οὖν ὡς αὐτίκα ὀπιήσομαι ἐν τῇ
 ᾄδῳ, τέλματα βαθεῖ ἐντυχῶν, ῥίπτω ἐμμυτὰν τοῦ τέλ-
 ματος ὥς τὸ ὑγρότατον· εἶτα ἐκύλιον ἐνταῦθα τὸ
 στυππεῖον, καὶ δινοῶν καὶ στρέφων ἐμμαντόν, τῷ πηλῷ
 κατέαβισα τὸ θερμόν ἐχέϊνον, καὶ πικρὸν ἐμοὶ φαρ-
 τιον, καὶ οὕτω λοιπὸν ἀκινδυνότερον ἐβάδιζον τῆς
 ὁδοῦ τὸ ἀπίλοισπον. οὐδὲ γὰρ ἔτι ἀνύψαι με τῷ πα-
 δὲ θυγατρὶ ἦν τοῦ στυππεῖου πηλῷ ὑγρῷ πεφυρμέ-
 του. καὶ τοῦτά γε ὁ τολμηρὸς παῖς προσελθὼν ἐμοῦ
 κατεψεύσατο, εἰπὼν, ὡς παρῶν, ἐκὼν ἐαυτὸν ἐνσε-
 σαιμι τῇ ἐστίᾳ· καὶ τότε μὲν ἐκ τοῦ στυππεῖου μηδὲ

ἐλπίζων ὑπεξῆλθον. 32. Ἄλλ' ἑτερον ὁ ἀκάθαρτος
 παῖς ἐξεῦρεν ἐπ' ἐμὲ μακρῷ κάκιον. κομίσας γάρ με
 ἐς τὸ ὄρος, καὶ μοι φορτίον ἄνδρὸν ἐπιθείς ἐκ τῶν
 ξύλων, τοῦτο μὲν πιπράσκει γεωργῷ πλησίον οἰκοῦν-
 τι, ἐμὲ δὲ γυμνὸν καὶ ἄξυλον κομίσας οἴκαδε, κατα-
 ψεύδεται μου πρὸς τὸν αὐτὸν δεσπότην ἔργον ἀνό-
 ρητον. τοῦτον, δεσποτα, τὸν ὄνον οὐκ οἶδ' ὅτι βό-
 σκομεν, δεινῶς ἄργον ὄντα καὶ βραδύν. ἀλλὰ μὴν
 κῦν ἐπιτηδεύει καὶ ἄλλο ἔργον, ἐπ' αὐτὴν γυναῖκα ἢ
 παρθένον καλὴν καὶ ἑσθίαν ἴδῃ, ἢ παῖδα, ἀπολα-
 κτίσας ἔπεται δρόμῳ ἐπ' αὐτούς, ὥς εἴ τις ἐρᾷ ἄν-
 θρωπος ἄρῃην, ἐπὶ ἐρωμένην γυναικὶ κινούμενος, καὶ
 δάκνει ἐν φιλήματος σχήματι, καὶ πλησιάζειν βιάζε-
 ται, ἐκ δὲ τούτου σοὶ δίκας καὶ πράγματα παρέξει,
 πάντων ὑβρίζοντων, πάντων ἀνατρεπομένων. καὶ
 χῶρ κῦν ξύλα κομίζων, γυναῖκα εἰς ἄγρὸν ἀπιού-
 σαν ἰδὼν, τὰ μὲν ξύλα πάντα χαμαὶ ἐσκόρπισεν ἀ-
 πραιοσάμενος· τὴν δὲ γυναῖκα ἐς τὴν ὁδὸν ἀνα-
 τρέψας, γαμεῖν ἐβόηλετο, ἕως ἄλλος ἄλλοθεν ἐκδρα-
 μόχτες, ἡμύναμεν τῇ γυναικὶ, ἐς τὸ μὴ διασπασθῆ-
 ναι ὑπὸ τοῦ καλοῦ τούτου ἐραστοῦ. 33. Ὁ δὲ ταῦ-
 τα πυθόμενος, Ἄλλ' εἰ μήτε βαδίζειν, ἔφη, ἐθέλει,
 μήτε φορτηγεῖν, καὶ ἔρωτας ἀνθρωπίνους ἐρᾷ, ἐπὶ
 γυναῖκας καὶ παῖδας οἰστρούμενος, ἀποσφάττει
 αὐτόν· καὶ τὰ μὲν ἔγκατα τοῖς κυσὶ δότε, τὰ δὲ
 κρία τοῖς ἐργάταις φυλάττει· καὶ ἦν ἔρηται, πῶς
 σῆτος ἀπέθανε, λύκον τοῦτο καταψεύσασθε. ὁ μὲν
 οὖν ἀκάθαρτος παῖς, οὐμός ἐνηλίτης, ἔχαιρε, καὶ
 με αὐτίκα ἠθέλην ἀποσφάττειν. ἀλλ' ἔτιχε γὰρ τις

παρὼν τότε τῶν γειτόνων γεωργῶν, καὶ οὗτος ἐρυσσάτο με ἐκ τοῦ θανάτου, δεινὰ ἐπ' ἐμοὶ βουλευσάμενος. Μηδαμῶς, ἔφη, ἀποσφάξης ὄνον, καὶ ἀλείν καὶ ἀχθοφορεῖν δυνάμενον· καὶ οὐ μέγα ἔργον. ἐπειδὴ γὰρ εἰς ἀνθρώπους ἔρωτι καὶ οἴστρω φέρεται, λαβὼν αὐτὸν ἔκτεμε· τῆς γὰρ ἐπαφροδίτου ταύτης ὁρμῆς ἀφαιρεθεὶς, ἡμερὸς τὸ εὐθύς καὶ πίων ἔσται, καὶ οἴσει φορτίον μέγα, οὐδὲν ἀχθόμενος. εἰ δὲ αὐτὸς ἀπείρως ἔχεις ταύτης τῆς ἰατρείας, ἀφίξομαι δεῦρο μετὰ τριῶν ἢ τεττάρων ἡμερῶν, καὶ σοι τοῦτον σωφρονέστερον πρόβατίον παρέξω τῇ τομῇ. οἱ μὲν οὖν ἔνδον ἅπαντες ἐπήνουν τὸν σύμβουλον, ὥς εὖ λέγει, ἐγὼ δὲ ἤδη ἐδάκρυον, ὥς ἀπολέσων αὐτίκα τὸν ἐν τῷ ὄντι ἄνδρα, καὶ ζῆν οὐκ ἔτι ἐθέλειν ἔφη, εἰ γανοίμην εὐνοῦχος. ὥς τε καὶ ὅλως ἀποσιτῆσαι τοῦ λοιποῦ ἐγνώκειν, ἢ ρίψαι ἑμμαντὸν ἐκ τοῦ ὄρου, ἔνθα ἐκπείσων, θανάτῳ οἰκτίστω ὁλόκληρος ἔτι καὶ ἀκέραιος νεκρὸς τεθνήξομαι.

34. Ἐπεὶ δὲ ἦν νύξ βαθεῖα, ἄγγελός τις ἀπὸ τῆς κώμης ἦλθεν εἰς τὸν ἄγρὸν, καὶ τὴν ἑπαυλιν, ταύτην λέγων τὴν νεόφυτον κύρην, τὴν ὑπὸ τοῖς λησταῖς γενομένην, καὶ τὸν ταύτης νυμφίον, περὶ δεῖλιν ὁπίαν ἀμφοτέρους αὐτοὺς ἐν τῷ αἰγιαλῷ περιπατοῦντας, ἐπιπολάσασαν ἄφνω τὴν θάλασσαν ἀρπάσαι, καὶ ἀφανεῖς ποιῆσαι, καὶ τέλος αὐτοῖς τοῦτο τῆς συμφορᾶς καὶ τοῦ θανάτου γενέσθαι. οἱ δὲ, οἷα δὴ κεκενωμένης οἰκίας νέω· δεσποτῶν, ἔγνωσαν μηκέτι μένειν ἐν τῇ δούλει, ἀλλὰ πάντα διαρκύσαντες τὰ ἔνδον, φυγῇ ἐσώζοντο. ὁ δὲ νομεὺς τῶν

ἔπω, καὶ με παραλαβὼν, καὶ πάνθ' ὅσα δυνατός
 ἦν συλλαβὼν, ἐπικατέδησέ μοι καὶ ταῖς ἵπποις·
 ἐγὼ δὲ ἡχρόμην μὲν, φέρων φορτίον ὄνου ἀληθε-
 ροῦ, ἀλλ' οὐκ ᾔσμενος τὸ ἐμπόδιον τοῦτο τῆς ἐμῆς
 ἐδεξιᾶς ἐκτομῆς· καὶ τὴν νύκτα ὅλην ἐλθόντες
 ὁδὸν ἀργαλίαν, καὶ τριῶν ἄλλων ἡμερῶν τὴν ὁδὸν
 ἀνύσαντες, ἐρχόμεθα ἐς πόλιν τῆς Μακεδονίας, Βέ-
 ροιαν, μεγάλην καὶ πολυάνθρωπον. 35. Ἐνταῦθα
 ἔγνωσαν οἱ ἄγοντες ἡμᾶς ἰδεῖν, καὶ ἑαυτούς.
 καὶ τότε δὴ πράσις ἦν ἡμῶν τῶν κτηνῶν, καὶ κῆρυξ
 εἴφωνος ἐν ἀγορᾷ μέσῃ ἐστὼς, ἐκήρυττε· οἱ δὲ
 προσιδόντες ἰδεῖν ἠθέλον, τὰ σιδήματα ἡμῶν ἀντίλογον-
 τες, καὶ τὴν ἡλικίαν ἐν τοῖς ὁδοῦσιν ἐκάστῳ ἔβλε-
 πον, καὶ τοὺς μὲν ὠνήσαντο ἄλλος ἄλλον, ἐμὲ δὲ
 ὕστατον ἀπολειψιμὸν δὲ κῆρυξ ἐκέλευσεν αὐθις
 ἐπανάγειν ἐς οἶκον, ἑρᾶς, λέγων, οὗτος μόνος οὐχ
 εὐρίσκει κύριον. ἡ δὲ πολλὰ πολλάκις δινουμένη
 καὶ μεταπίπτουσα Νέμεσις ἤγαγε καὶ μοι τὸν δε-
 σπότην, οἷον οὐκ εὐξαίμην· κίναϊδος γὰρ καὶ γέρον
 ἦν, τούτων εἰς τῶν τὴν θεὸν τὴν Συρίαν εἰς τὰς κώ-
 μας καὶ τοὺς ἀγροὺς περιφερόντων, καὶ τὴν θεὸν
 ἐπαιτιῖν ἀναγκαζόντων. τοῦτω πιπράσκομαι πολ-
 λῆς πάνυ τιμῆς, τριάκοντα δραχμῶν καὶ σιένων
 ἤδη, τῷ δεσπότην εἰδόμην ἄγοντι. 36. Ἐπεὶ δὲ
 ἤκομεν ἔνθα ἔκει Φίληβος, (τοῦτο γὰρ εἶχεν ὄνομα
 ὃ ὠνησάμενός με) μέγα εὐθύς πρὸ τῆς θύρας ἀνα-
 κέκραγεν, Ὡ κοράσια, δοῦλον ὑμῖν ἰώνημαι καλὸν
 καὶ ἄδρὸν, καὶ Καππαδόκην τὸ γένος. ἦσαν δὲ τὰ
 κοράσια ταῦτα, ὄχλος κιναιδῶν συνεργῶν τοῦ Φι-

λήθου, καὶ πάντες πρὸς τὴν βόην ἀνεκρότησαν. ἄγοντο γὰρ ἀληθῶς ἄνθρωπον εἶναι τὸν ἐωνη-
 μένον· ὥς δὲ εἶδον ὄνον ὄντα τὸν δοῦλον, ἤδη
 ταῦτα ἐς τὸν Φίληθρον ἔσκωπτον, Τοῦτον οὐ δοῦλον,
 ἀλλὰ τυμφίον σπαντῇ πόθει ἄγεις λαβοῦσα; ἄναισ
 δὲ τούτων τῶν καλῶν γάμων, καὶ τίποτος ταχέως
 ἡμῖν πώλους τοιοῦτους. καὶ οἱ μὲν ἐγέλων. 37. Τῇ
 δὲ ὑστεραίᾳ συνετάττοντο ἐπ' ἔργον, ὥσπερ αὐτοὶ
 ἔλεγον, καὶ τὴν θεὸν ἐνσκεινυσάμενοι ἐμοὶ ἐπέθηκαν.
 εἶτα ἐκ τῆς πόλεως ἐξηλαθνομεν, καὶ τὴν χώραν πε-
 ριήγουμεν. ἐπειδὴν δ' εἰς κώμην τινὰ προσέλθοιμεν,
 ἐγὼ μὲν ὁ Θεοφόρητος ἰστάμην, ὁ δὲ αὐλητὴς ὁμι-
 λος ἐφύσα ἐνθιον, οἱ δὲ τὰς μίτρας ἀπορρίψαντες
 τὴν κεφαλὴν κάτωθεν ἐκ τοῦ ἀνέχενος ἐλίσσοντες,
 τοῖς ξίφεσιν ἐτέμνοντο τοὺς πῆχεις, καὶ τὴν γλῶτ-
 ταν τῶν ὀδόντων ὑπερβάλλον ἕκαστος, ἔτεμνε καὶ
 ταύτην· ὥστε ἐν ἅκρεϊ πάντα πεπλησθαι μαλακοῦ
 αἵματος. ἐγὼ δὲ ταῦτα ὁρῶν, τὰ πρῶτα ἔτρεμον
 θυτῶς, μήποτε χρεια τῇ θεῷ καὶ ὀνείου αἵματος γέ-
 νοιτο. ἐπειδὴν δὲ κατακόψειαν οὕτως ἑαυτούς, ἐκ
 τῶν περιεστηκότων θιατῶν συνέλεγον ὀβολοὺς καὶ
 δραχμὰς· ἄλλος ἰσχάδας, καὶ τυφὸν, καὶ οἶνου κάδον
 ἐπιδόκε, καὶ πυρῶν μέδιμνον καὶ κριθῶν τῷ ὄντι.
 οἱ δὲ ἐκ τούτων ἐτρέφοντο, καὶ τὴν ἐπ' ἐμοὶ κομιζομέ-
 νην θεὸν ἐθεράπευον. 38. Καί ποτε εἰς κώμην τι-
 νὰ αὐτῶν εἰσβαλλόντων ἡμῶν, νεανίσκον τῶν κω-
 μητῶν μέγαν ἄγρευσαντες, εἰσάγουσιν εἴσω, ἐνθα
 καταλύοντες ἔτυχον. ἔπειτα ἔπασχον ἐκ τοῦ κωμή-
 του, ὅσα συγῆθη καὶ φίλα τοιούτοις ἀνθρώποις κιναι-

δοις ἦν. ἐγὼ δὲ ὑπεραλγῆσας ἐπὶ τῇ ἑμαυταῦ μεταβολῇ, ὅτι μέχρι νῦν ἀνέχομαι κακῶν, ἀναβοῆσαι, ὦ Ζεῦ σκέτλιε, ἠθέλῃσα, ἀλλ' ἢ μὲν φωνὴ οὐκ ἀνέβη μοι ἢ ἐμὴ, ἀλλ' ἢ τοῦ ὄνου ἐκ τοῦ φάρυγγος, καὶ μέγα ὠγκησάμην. τῶν δὲ κωμητῶν τινες (ἐτυχον γὰρ τότε ὄνον ἀπολωλεκότες, καὶ τὸν ἀπολωλὸτα ζητοῦντες) ἀκούσαντες μου μέγα βοήσαντος, παρέρχονται εἴσω, οὐδενὶ οὐδὲν εἰπόντες, ὥς ἐμοῦ τοῦ ἐκείνων ὄντος, καὶ καταλαμβάνουσι τοὺς κιναίδους, ἁρσύντα ἔνδον ἐργαζομένους· καὶ γέλως ἐκ τῶν ἐπεισιθύντων πολλὸς γίνεται ἕξω· καὶ ἐκδραμόντες, ὅλη τῇ κώμῃ τῷ λόγῳ διέδωκαν τῶν ἱερῶν τὴν ἀσέλγειαν. οἱ δὲ αἰδούμενοι δεινῶς ταῦτα ἐλληλεγμένα, τῆς ἐπιούσης νυκτὸς εὐθὺς ἔνθεν ἐξήλασαν. καὶ ἐπειδὴ ἐγένοντο ἐν τῇ ἐρήμῳ τῆς ὁδοῦ, ἐχαλέπαινον, καὶ ὠρχίζοντο ἐμοὶ τῷ μηνύσαντι τὰ ἐκείνων μυστήρια. καὶ τοῦτο μὲν ἀνεκτὸν τὸ δεινὸν ἦν, κακῶς τῷ λόγῳ ἀκούειν, ἀλλὰ τὰ μετὰ τοῦτο οὐκέτ' ἀνεκτά· τὴν γὰρ θεὸν ἀφιλόντες μου, καὶ χαμαὶ καταθέμενοι, καὶ τὰ στρώματά μου πάντα περισπάσαντες, γυμνὸν ἤδη προσδίδουσί με δένδρῳ μεγάλῳ, εἴτα ἐκείνῃ τῇ ἐκ τῶν ἀστραγάλων μάστιγι παίοντες, ὀλίγον ἐδέησαν ἀποκτεῖναι, κτελεύοντές με τοῦ λοιποῦ ἄφρωνος εἶναι θεοφόρητον, καὶ μὴν καὶ ἀποσφάζαι μετὰ ταῖς μάστιγας ἐβουλεύσαντο, ὥς ἐς ὕβριν αὐτοὺς βαλόντα πολλήν, καὶ τῆς κώμης οὐκ ἐργασαμένους ἐκβαλόντα· ἀλλ' ὥστε με μὴ ἀποκτεῖναι, δεινῶς αὐτοὺς ἢ θεὸς ἐδυεώπησε, χαμαὶ καθήμενῃ, καὶ οὐκ ἔχουσα ὅπως ὀδεύοι. 39. Ἐν-

τεῦθεν οὖν μετὰ τὰς μαστιγὰς λαβὼν τὴν δέσποιναν, ἐβάδιζον, καὶ πρὸς ἐσπέραν ἤδη καταλύομεν εἰς ἀγρὸν πλουτοῦντος ἀνθρώπου· καὶ ἦν οὗτος ἔνδον, καὶ τὴν θεὸν μάλα ἄσμενος τῇ οἰκίᾳ ὑπέδεξατο, καὶ θυσίας αὐτῇ προσήγαγεν· ἐνθάδε εἶδα μέγαν κίνδυνον αὐτὸς ὑποστάς· τῶν φίλων γὰρ τις τῷ δεσπότῃ τῶν ἀγρῶν ἐπεμψε δῶρον, ὄνου ἀγρίου μηρόν· τοῦτον δὲ μάγειρος σκευάσαι λαβὼν, φάθυσμιά ἀπώλεσε, κυνῶν πολλῶν λαθραίως εἴσω παρελθόντων· ὃς διδὼς πληγὰς πολλὰς, καὶ βάσανον ἐκ τῆς ἀπωλείας τοῦ μηροῦ, ἔγνω κρεμῖσαι ἑαυτὸν ἐκ τοῦ τραχήλου. ἡ δὲ γυνὴ ἡ τοῦτου, κακὸν ἐξαίσιον ἔμεινεν, Ἀλλὰ μήτε ἀπόθνησκε, εἶπεν, ὦ φίλτατε, μήτε ἀθυμία τοιαύτη δῶς σεαυτὸν· πειθόμενος γὰρ μοι, πράξεις εὖ πάντα· τῶν κιναιδῶν τὸν ὄνον λαβὼν ἔξω εἰς ἔρημον χωρίον, κἄπειτα σφάξας αὐτὸν, τὸ μέρος μὲν ἐκεῖνο, τὸν μηρόν ἀποτεμὼν, κόμιζε δεῦρο, καὶ σκευάσας, τῷ δεσπότῃ ἀπόδος, καὶ τὸ ἄλλο τοῦ ὄνου κάτω πον εἰς τὸν κρημνὸν ἄφες· δόξει γὰρ ἀποδράς οἴχασθαι ποί, καὶ εἶναι ἀφανῆς· ὄρεας δὲ ὡς ἐστὶν εὐσαρκος, καὶ τοῦ ἀγρίου ἐκείνου πάντα ἀμείνων; ὁ δὲ μάγειρος, τῆς γυναικὸς ἐπαινέσας τὸ βούλευμα, Ἀριστα, ἔφη, σοι, ὦ γύναι, ταῦτα, καὶ τοῦτω μόνῳ τῷ ἔργῳ τὰς μαστιγὰς φυγεῖν ἔχω, καὶ τοῦτό μοι ἤδη πεπραγμένον· ὁ μὲν οὖν ἀνόσιος οὗτος οὐμός μάγειρος ἐμοῦ πλησίον ἐστὼς, τῇ γυναικὶ ταῦτα συνεβουλεύετο. 40. Ἐγὼ δὲ τὸ μέλλον ἤδη προορώμενος, κράτιστόν ἔγνων τὸ σῶζειν ἑμαυτὸν ἐκ τῆς καινίδος, καὶ ῥήξας τὸν ἱμᾶντα, οἱ

διηγόμην, καὶ ἀνασκιρτήσας, ἔμαι δρόμοι εἴσω, ἔν-
 θα εἰδείπνουν οἱ κύναιδοι σὺν τῷ δεσπότη τῶν ἀ-
 γρῶν· ἐνταῦθα μισθραμῶν, ἀνατρέπω πάντα τῷ
 σκιρτήματι, καὶ λυχνίην, καὶ τραπέζας· καὶ γὰρ μὲν
 ᾧμην κομψὸν τι τοῦτο πρὸς σωτηρίαν ἐμὴν εὐρη-
 κέναι, καὶ τὸν δεσπότην τῶν ἀγρῶν κελύειν εὐθὺς
 ὡς ἀγέρωχον ὄνον ἐμε κατακλεισθέντα, φυλάττε-
 σθαι ἀσφαλῶς· ἀλλὰ με τοῦτο τὸ κομψόν, εἰς
 ἔσχατον ἤνεγκε κίνδυνον. λυττᾶν γὰρ δύξαντες με,
 εἴφη πολλὰ ἤδη καὶ λόγχας ἐπ' ἐμὲ ἐσπύσαντο, καὶ
 ξύλια μακρὰ· καὶ εἶχον οὕτως, ὥστε ἀποκτείνειν με.
 ἐγὼ δὲ ὄρων τοῦ δεινοῦ τὸ μέγεθος, δρόμοι εἴσω
 παρίερχομαι, ἔνθα οἱ ἐμοὶ δεσπότηαι κοιμηθῆσεν εἶναι
 ἔμελλον. οἱ δὲ θεασάμενοι τοῦτο, συγκλείουσι τὰς
 θύρας εὐ μάλα ἔσωθεν. Ἐπεὶ δὲ ἤδη ὄρθρος ἦν,
 ἀράμενος τὴν θεὸν αὐτὴς ἀπῆειν ἄμα τοῖς ἀγύρταις,
 καὶ ἀφικόμεθα εἰς κώμην ἄλλην μεγάλην, καὶ πο-
 λυάνθρωπον, ἐν ᾗ καὶ καινότερόν τι ἐτεραιεύσαντο,
 τὴν θεὸν μὴ μῖναι ἐν ἀνθρώπου οἰκίᾳ, τῆς δὲ παρ'
 ἐκείνοις μάλιστα τιμωμένης ἐπιχωρίου δαίμονος τὸν
 γὰρ οἰκῆσαι· οἱ δὲ καὶ μάλα ἄσμενοι τὴν ξένην
 θεὸν ὑπεδέξαντο, τῇ σφῶν αὐτῶν θεῷ συνοικίσαν-
 τες· ἡμῶν δὲ οἰκίαν ἀπέδειξαν ἀνθρώπων πενήτων.
 ἐνταῦθα συχνὰς ἡμέρας οἱ δεσπότηαι διατρίψαντες,
 ἀπιέναι ἤθελον εἰς τὴν πλησίον πόλιν, καὶ τὴν θεὸν
 ἀπῆτουν τοὺς ἐπιχωρίους, καὶ αὐτοὶ ἐς τὸ τέμενος
 παρελθόντες ἐκομίζοντο αὐτήν· καὶ θέντες ἐπ' ἐμοὶ,
 ἤλαυνον ἔσω. εὖτυχον δὲ οἱ δυσσεβεῖς εἰς τὸ τέμενος
 ἐκεῖνο παρελθόντες, ἀνάθημα φιάλην χρυσὴν κλέ-

πάντες, ἦν ὑπὸ τῇ θειᾷ ἔφερον· οἱ δὲ κώμῃται, αἰσθόμενοι τοῦτο, εὐθύς ἐδίωκον, εἴτα ὡς πλησίον ἐγένοντο, καταπηδήσαντες ἀπὸ τῶν ἵππων, εἶχοντο αὐτῶν ἐν τῇ ὁδῷ, καὶ δυσσεβεῖς καὶ ἱεροσύλους ἐκάλουν, καὶ ἀπῆτουν τὸ κλαπὲν ἀνάθημα· καὶ ἔρευνῶντες πάντα, εὗρον αὐτὸ ἐν τῷ κόλλῳ τῆς θεοῦ. δῆσαντες οὖν τοὺς γυναικίας, ἤγον ὀπίσω, καὶ τοὺς μὲν εἰς τὴν εἰρκτὴν ἐμβάλλουσι, τὴν δὲ θεὸν τὴν ἐπ' ἐμοὶ κομιζομένην ἀράμενοι, ναὶ ἄλλῳ ἔδωκαν, τὸ δὲ χρυσίον τῇ πολιτίδι θειῷ πάλιν ἀπέδωκαν. 42. Τῇ δὲ ὑστεραία, τὰ τε σκεύη καὶ με πιπρασκειν διέγνωσαν, καὶ ἀπέδοντό με ξένῳ ἀνθρώπῳ, τὴν πλησίον κώμην οἰκοῦντι, τέχνην ἔχοντι ἄρτους πέττειν· οὗτός με παραλαβὼν, καὶ πυρῶν μεδίμνους θέκα ἀνησάμενος, ἐπιθείς μοι τὸν πυρὸν, ὡς ἑαυτὸν ἔλαυνεν ὄδον ἀργαλέαν, ὡς δὲ ἤκομεν, εἰσάγει με εἰς τὸν μυλῶνα, καὶ ὄρῳ πολὺ πλῆθος ἔνδον ὁμοδούλων κτηνῶν, καὶ μύλαι πολλαὶ ἦσαν, καὶ πᾶσαι τοῦτοις ἐστρέφοντο, καὶ πάντα ἐκεῖνα μεστὰ ἦν ἀλεύρων. καὶ τότε μὲν με, οἷα ξένον δοῦλον, καὶ φορτίον βαρύτετον ἀράμενον, καὶ ὁδὸν ἀργαλέαν ἀφιγμένον, ἀναπαύεσθαι ἔνδον ἀφῆκαν· τῇ δὲ ὑστεραία, ὁθόνην τοῖς ὄμμασιν ἐπιπετάσαντες ὑποξευγνύουσί με τῇ κώπῃ τῆς μύλης, εἴτα ἤλαυνον. ἐγὼ δὲ ἡπιστάμην ὅπως χρὴ αἰεῖν, ποκλάκισ μαθὼν· προσεποιούμην δὲ ἀγνοεῖν, ἀλλὰ μάτην ἤλπισα. λαβόντες γὰρ πολλοὶ τῶν ἔνδον βακτηρίας, περιῆστανταί με, καὶ μὴ προσδοκῆσαντα, ὡς οὐχ ὀρῶντα, παίουσιν ἀθρόα τῇ χειρὶ, ὥστε με ὑπὸ τῆς πληγῆς ὥσπερ στρόμβον ἑξαπίνης στρέφεσθαι·

καὶ πείρα ἔμαθον, ὥς χρή δοῦλον, ἐς τὸ τὰ δέοντα ποιεῖν, μὴ περιμένειν τὴν χεῖρα τοῦ δεσπότου. 43. Λεπτὸς οὖν πάνν γίγνομαι, καὶ ἄσθενής τῷ σώματι, ὥστε ἔγνω με ὁ δεσπότης πωλῆσαι, καὶ ἀποδίδοται με ἀνθρώπῳ κηπουρῷ τὴν τέχνην· οὗτος γὰρ εἶχε κῆπον, λαβὼν γεωργεῖν, καὶ τοῦτο ἔχομεν ἔργον. ὁ δεσπότης οὖν ἔωθεν ἐπιθείς μοι τὰ λάχανα, ἐκόμιζεν εἰς τὴν ἀγοράν· καὶ παραδούς τοῖς ταῦτα πιπράσκουσιν, ἤγέ με πάλιν εἰς τὸν κῆπον. εἶτα ἐκεῖνος μὲν καὶ ἔσκαπτε, καὶ ἐφύττει, καὶ τὸ ὕδωρ τοῖς φυτοῖς ἐπῆγεν, ἐγὼ δὲ ἐν τούτῳ εἰστήκειν ἀρχός. ἦν δὲ μοι δεινῶς ἀλγεινὸς ὁ τύπος βίος· πρῶτον μὲν, ἐπεὶ χειμῶν ἦδη ἦν, καὶ ἐκεῖνος οὐδὲ αὐτῷ σιτῶμα εἶχεν ἀγοράσαι, οὐχ ὅπως ἐμοί· καὶ ἀνυπόδητος πηλὸν ὑγρόν, καὶ πάλιν σκληρόν, καὶ ὄξυν ἐπάτουν, καὶ φαγεῖν τοῦτο μόνον ἀμφοτέροις ἦν, θριδάκας πικράς, καὶ σκληράς. 44. Καὶ ποτε ἐξιόντων ἡμῶν ἐς τὸν κῆπον, ἐντυγχάνει ἀνὴρ γενναῖος, στρατιώτου στολὴν ἡμφισμένος, καὶ τὰ μὲν πρῶτα λαλεῖ πρὸς ἡμᾶς τῇ Ἰταλῶν φωνῇ, καὶ ἤρετο τὸν κηπουρὸν ὅποι ἀπάγει τὸν ὄνον ἐμέ· ὁ δὲ, οἶμαι, τῆς φωνῆς ἀτόητος ὢν, οὐδὲν ἀπεκρίνατο. ὁ δὲ ὀργιζόμενος, ὥς ὑπερορώμενος, παίει τῇ μάστιγι τὸν κηπουρὸν· καὶ ἐκεῖνος συμπλέκεται αὐτῷ, καὶ ἐκ τῶν ποδῶν ὑποσπάσας, εἰς τὴν ὁδὸν ἐκτείνει· καὶ κείμενον ἔπαιεν οὕτω, καὶ χειρὶ, καὶ ποδὶ, καὶ λίθῳ τῷ ἐκ τῆς ὁδοῦ· καὶ ὅς τὰ πρῶτα καὶ ἀντεμάχετο, καὶ ἠπειλεί, εἰ ἀνασταίῃ, ἀποκτενεῖν τῇ μαχαίρᾳ· ὁ δὲ, ὥς περ ὑπ' αὐτοῦ ἐκείνου

διδασθεῖς τὸ ἀκίνδυνότατον, σπῆ τὴν μάχαιραν αὐ-
 τοῦ, καὶ ῥίπτει πόρρω, εἴτα αὐτὸς ἔπαυε κείμενον.
 ὁ δὲ τὸ κακὸν ὁρῶν ἤδη ἀφόρητον, ψεύδεται ὡς τε-
 θνηκοῖς ἐν ταῖς πληγαῖς· ὁ δὲ δείσας ἐπὶ τούτῳ,
 τὸν μὲν αὐτοῦ, ὡς εἶχε, κείμενον ἀπολείπει, τὴν δὲ
 μάχαιραν βαστάσας, ἐπ' ἐμοὶ ἤλαυνεν ἐς τὴν πό-
 λιν. 45. Ὡς δὲ ᾤλθομεν, τὸν μὲν κῆπον αὐτοῦ
 συνεργῶ τινι ἐπέδωκε γιωργεῖν· αὐτὸς δὲ, τὸν κί-
 νδυνον τὸν ἐκ τῆς ὁδοῦ διδῶς, κρύπτεται ἅμα ἐμοῖ,
 πρὸς τινὸς τῶν ἐν αὐταῖς συνήθων. τῇ δὲ ὑστிரαιᾷ,
 δόξαν αὐτοῖς οὕτω ποιοῦσι· τὸν μὲν ἐμὸν δεσπό-
 την κιβωτῶ ἐνέκρουσαν, ἐμὲ δὲ ἀράμενοι ἐκ τῶν πο-
 δῶν κομιζουσιν ἄνω τῇ κλίμακι, ἐς οἶκημα ὑπερῶ-
 θον, καὶ κεῖ με ἄνω συγκλείουσιν. ὁ δὲ στρατιώτης, ἐκ
 τῆς ὁδοῦ τότε μόλις ἐξαναστὰς, ὡς ἔφασαν, καρη-
 βαρῶν ταῖς πληγαῖς, ἤκεν εἰς τὴν πόλιν, καὶ τοῖς
 στρατιώταις τοῖς οὖν αὐτῷ ἐντυχόν, λέγει τὴν
 ἀπόνοιαν τοῦ κηπουροῦ. οἱ δὲ σὺν αὐτῷ συνελθόν-
 τες, μανθάνουσιν ἔνθα ἤμεν κεκρυμμένοι, καὶ
 παραλαμβάνουσι τοὺς τῆς πόλεως ἀρχοντας. οἱ δὲ
 εἶσω τινὰ τῶν ὑπηρετῶν τέμπουσι, καὶ τοὺς ἔνδον
 ἅπαντας προελθεῖν ἔξω κελεύουσιν· ὡς δὲ προῆλ-
 θον, ὁ κηπουρὸς οὐδαμοῦ ἠφαίνετο. οἱ μὲν οὖν
 στρατιῶται ἔνδον ἔφασαν εἶναι τὸν κηπουρὸν, καὶ μὲ
 τὸν ἐκείνου ὄνον· οἱ δὲ οὐδὲν ἄλλο ὑπολειψάται
 ἔλεγον, οὔτε ἄνθρωπον, οὔτε ὄνον. Θορύβου δὲ ἐν
 τῷ στενωπῷ, καὶ πολλῆς βοῆς ἐκ τούτου γενομένης,
 ὁ ἀγέρωχος, καὶ πάντα περίεργος ἐγὼ, βουλόμενος
 μαθεῖν τίνες εἰεν οἱ βοῶντες, διακύπτω ἄνωθεν καί-

τω δια τῆς Θυρίδος. οἱ δὲ με ἰδόντες, εὐθὺς ἀνέ-
 κραγον· οἱ δὲ ἐαλώκεσαν ψευδῇ λέγοντες· καὶ οἱ
 ἄρχοντες εἰσω παρελθόντες, καὶ πάντα ἀνερευνῶν-
 τες, εὐρίσκουσι τὸν ἐμὸν δεσπότην τῇ κιβωτῷ ἐγκεί-
 μενον, καὶ λαβόντες τὸν μὲν εἰς τὸ δεσμοτήριον
 ἔπεμψαν, λόγον τῶν τετολμημένων ὑφ' ἑαυτοῦ· ἐμὰ
 δὲ κάτω βασιτάσαντες τοῖς στρατιωταῖς παρέδωκαν·
 πάντες δὲ ἄσβεστον ἐγέλων ἐπὶ τῷ μηνύσαντι ἐκ
 τῶν ὑπερώων, καὶ προδόντι τὸν ἑαυτοῦ δεσπότην,
 κ' ἔκτοτε ἐξ ἐμοῦ πρῶτον ἦλθεν εἰς ἀνθρώπους ὁ
 λόγος οὗτος, Ἐξ ὄνου παρακύψεως. 46. Τῇ δὲ
 ὑστισταίᾳ, τί μὲν ἔπαθεν ὁ κηπουρὸς ὁ ἐμὸς δεσπό-
 τής, οὐκ οἶδα· ὁ δὲ στρατιώτης πωλήσειν με ἔγνω,
 καὶ πιπράσκει με πέντε καὶ εἴκοσιν Ἀττικῶν· ὁ δὲ
 ὠνησάμενος, θεράπων ἦν ἀνδρὸς σφόδρα πλουσίου,
 πόλεως τῶν ἐν Μακεδονίᾳ τῆς μεγίστης, Θεσσαλο-
 νίκης· οὗτος τέχνην εἶχε ταύτην, τὰ ὅσα τῷ δε-
 σπότηι ἐσκεύαζε, καὶ εἶχεν ἀδελφὸν σύνδουλον, ἄρ-
 τούς πέττειν, καὶ μελίπηκτα κινῶν ἐπιστάμενον.
 οὗτοι οἱ ἀδελφοὶ, σέσκηνοί τε αἰεὶ ἦσαν ἀλλήλοις,
 καὶ κατέλυνον ἐν ταύτῃ, καὶ τὰ σκευὴ τῶν τεχνῶν
 εἶχον ἀναμειγμένα, καὶ μετὰ ταῦτα καὶ μετ' ἴστασαν
 ἔνθα κατέλυνον, καὶ οὗτοι μετὰ τὸ δεῖπνον τοῦ δε-
 σπότητος, πολλὰ λείπανα ἄμφω εἰσω ἐκόμιζον, ὁ μὲν
 κρεῶν καὶ ἰχθύων, ὁ δὲ ἄρτων καὶ πλακούντων. οἱ
 δὲ κατακλείσαντες ἔνδον ἔμε μετὰ τούτων, καὶ φυ-
 λακὴν ἐμοὶ γλυκυτάτην περιστήσαντες, ἀπήεσαν,
 ὥστε ἀπολοῦσασθαι· καὶ γὰρ τοῖς παρακειμένοις κρι-
 θιδίοις μακρὰ χαίρειν λέγων, ταῖς τέχναις καὶ τοῖς

καρδεσι τῶν δεσποτῶν ἐδίδουν ἑμαυτὸν, καὶ διὰ
 μακροῦ πάννυ ἐγεμιζόμεν ἄνθρωποι τροφῆς. οἱ
 δὲ ἀναστρέψαντες εἶσω, τὰ μὲν πρῶτα οὐδὲν ᾔσθα-
 νοντο τῆς ὀψοφαγίας τῆς ἐμῆς, ἐκ τοῦ πλήθους τῶν
 παρακειμένων, καὶ μοῦ ἔτι ἐν φόβῳ καὶ φειδοῖ κλέ-
 πτονος τὸ ἄριστον. ἐπεὶ δὲ καὶ τέλειον ἦμην αὐτῶν
 καταγνοὺς ἄνοιαν, τὰς καλλίστας τῶν μερίδων, καὶ
 ἄλλα πολλὰ κατέτρωγον. καὶ ἐπειδὴ ᾔσθοντο ἡδὴ
 τῆς ζημίας, τὰ μὲν πρῶτα ἄμφω ὑποπτον πρὸς ἀλ-
 λήλους ἔβλεπον, καὶ κλέπτειν ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον,
 καὶ ἄρπαγα τῶν κεινῶν, καὶ ἀναίσχυντον ἔλεγον,
 καὶ ἦσαν ἀκριβεῖς λοιπὸν ἄμφω, καὶ τῶν μερίδων
 ἀριθμὸς ἐγίνετο. 47. Ἐγὼ δὲ τὸν βίον εἶχον ἐν
 ἡδονῇ καὶ τρυφῇ, καὶ τὸ σῶμά μου ἐκ τῆς συνή-
 θους τροφῆς πάλιν καλὸν ἐγεγόνει, καὶ τὸ δέσμα
 ἐπανθούσῃ τῇ τριχὶ ἀπέστειλεν. οἱ δὲ γενναῖοι-
 τοι, μέγαν τέ με καὶ πόνον ὀρῶντες, καὶ τὰ κριθί-
 δια μὴ δαπανώμενα, ἀλλ' ἐν ταύτῳ μέτρῳ ὄντα, εἰς
 ὑπόνοιαν ἔρχονται τῶν τολμημάτων τῶν ἐμῶν, καὶ
 προελθόντες, ὡς εἰς τὸ βαλανεῖον ἀπιδόντες, ἔπειτα
 τὰς θύρας συγκλείσαντες, προσβαλόντες ὅπῃ τιτὶ τὰ
 ὄμματα τῆς θύρας, ἐσκοποῦντο τᾶνδον. καὶ γὰρ τότε
 τοῦ δόλου μηδὲν εἰδὼς, ἡρίστων προσελθόν. οἱ δὲ
 τὰ μὲν πρῶτα ἐγέλων, ὀρῶντες ἄριστον ἄπιστον·
 εἶτα δὲ τοὺς ὁμοδούλους ἐκάλουν ἐπὶ τὴν ἐμοῦ θύ-
 ραν, καὶ γέλως πολὺς ἦν, ὥστε καὶ ὁ δεσπότης αὐ-
 τῶν ἤκουσε τοῦ γέλωτος, θορύβου ὄντος ἔξωθεν,
 καὶ ἤρετό τινα ἐφ' ᾧ τοσοῦτον οἱ ἔξω γελῶσιν. ἐπεὶ
 δὲ ἤκουσεν, ἐξαγιάταται τοῦ συμποσίου, καὶ δια-

κῦψας εἴσω, ὁρᾷ με συνὸς ἀγρίου μερίδα καταπίνον-
 τα, καὶ μέγα ἐν γέλοιτι ἀναβροήσας, εἰστρέχει εἴσω.
 καὶ γὰρ σφόδρα ἡχθόμην ἐπὶ τοῦ δεσπότου, κλέπτῃς
 ἅμα καὶ λίχνος ἐαλωκώς. ὁ δὲ πολὺν εἶχεν ἐπ' ἐμοὶ γέ-
 λωτα, καὶ τὰ μὲν πρῶτα κελεύει με εἴσω ἄγεσθαι εἰς
 τὸ ἐκείνου συμπόσιον, ἔπειτα τραπέζαν μοι παρα-
 θεῖναι εἶπε, καὶ εἶναι ἐπ' αὐτῇ πολλὰ τῶν ὅσα μὴ
 δυνατὸν ἄλλῳ ὄνῳ καταφαγεῖν, κρέα, λοπάδας,
 ζωμοὺς, ἰχθῦς, τοῦτο μὲν γάρῃ καὶ ἐλαίῳ κατακει-
 μένους, τοῦτο δὲ νάπτῃ ἐπικεχυμένους. καὶ γὰρ τὴν
 τύχην ὁρῶν ἤδη ἀπαλὸν μοι προσμετιδιῶσαν, καὶ
 μαθὼν ὅτι με τοῦτο μόνον τὸ παίγνιον ἀνασώσει,
 καίτοι ἤδη ἐμπεπλησμένος, ὅμως ἡρίστων τῇ τρα-
 πέξῃ παραστιάς. τὸ δὲ συμπόσιον ἐκλονεῖτο τῷ γέ-
 λωτι. καὶ τις εἶπε, καὶ πίεται οἶνον οὗτος ὁ ὄνος,
 ἦν τις αὐτῷ ἐγκερασάμενος ἐπιδῶ· καὶ ὁ δεσπότης
 ἐκέλευε, καὶ γὰρ τὸ προσενεχθὲν ἔπιον. 48. Ὁ δὲ, οἶον
 εἰκὸς, ὁρῶν με κιτῆμα παράδοξον, τὴν μὲν τιμὴν
 τὴν ἐμὴν κελεύει τῶν διοικητῶν τινι καταβαλεῖν τῷ
 ἐμῷ ὠνησαμένῳ, καὶ ἄλλο τοσοῦτον, ἐμὲ δὲ παρεδω-
 κεν ἀπελευθέρῳ τινὶ τῶν ἐαυτοῦ νεανίσκων, καὶ εἶ-
 πε κατηχεῖν, ὅσα ποιῶν μάλιστα ψυχαγωγεῖν αὐτὸν
 δυναίμην. τῷ δὲ γε ῥάδια ἦν πάντα, ὑπήκουον γάρ
 εὐθὺς εἰς ἅπαντα διδασκόμενος. καὶ πρῶτον
 μὲν κατακλίνεσθαι με ἐπὶ κλίνης, ὥσπερ ἄνθρωπον,
 ἐπ' ἀγκῶνος ἐποίησεν, εἶτα καὶ προσπαλαίειν αὐτῷ,
 καὶ μὴν καὶ ὀρχεῖσθαι, ἐπὶ τοὺς δύο ἐπανιστιέμε-
 νον ὀρθόν, καὶ κατανεύειν, καὶ ἀνανεύειν πρὸς τῆς
 φωνᾶς, καὶ πάνθ' ὅσα ἐδυνάμην μὲν, καὶ δίχαι

τοῦ μανθάνειν, ποιεῖν. καὶ τὸ πρᾶγμα περιβόητον ἦν, ὅνως ὁ τοῦ δεσπότου, οἰνοπότης παλαιὼν ὀρχούμενος. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι πρὸς τὰς φωνὰς ἀνένευον ἐν καιρῷ, καὶ κατένευον· καὶ πιεῖν δι, ὅποτε θελήσαιμι, ἤτουν τοῖς ὀφθαλμοῖς τὸν οἰνοχόον κινήσας· καὶ οἱ μὲν ἐθαύμαζον τὸ πρᾶγμα, ὡς παράδοξον, ἀγνοοῦντες ἀνθρώπον ἐν τῷ ὄνῳ κείμενον· ἐγὼ δὲ τρυφὴν ἐποιοῦμην τὴν ἐκείνων ἀγνοίαν. καὶ μὴν καὶ βαδίζειν ἑμάνθανον, καὶ κομίζειν τὸν δεσπότην ἐπὶ τοῦ νώτου, καὶ τρέχειν δρόμον εὐλυπότατον, καὶ τῷ ἀναβάτῃ ἀναίσθητον. καὶ σκενὴ μοι ἦν πολυτελής· καὶ στρώματα πορφυρεῖ ἐπιβάλλομαι· καὶ χαλινοὺς εἰσεδεχόμεν ἄργύρῳ καὶ χρυσῷ πεποικιλμένους· καὶ κώδωνες ἐξήπτοντό μου μέλος μουσικώτατον ἐκφωνοῦντες. Ὁ δὲ Μενεκλῆς ὁ δεσπότης ἡμῶν, ὥσπερ ἔφην, ἐκ τῆς Θεσσαλονίκης δεῦρο ἐληλύθει ἐκ αἰτίας τοιαύτης· ὑπέσχετο τῇ πατρίδι θείαν παρέξειν ἀνδρῶν, ὅπλοις πρὸς ἀλλήλους μονομαχεῖν εἰδότων. καὶ οἱ μὲν ἄνδρες τῆς μάχης ἡδῆ ἦσαν ἐν παρασκευῇ, καὶ ἀφῆκτο ἡ πορεία. ἐξελαύνομεν οὖν ἔωθεν· καὶ γὰρ τὸν δεσπότην ἔφερον, εἰ ποτε χωρίον εἴη τῆς ὁδοῦ τραχὺ, καὶ τοῖς ὀχήμασιν ἐπιβαίνειν χαλεπόν. ὡς δὲ κατέβημεν ἐπὶ Θεσσαλονίκην, οὐκ ἦν ὅστις ἐπὶ θείαν οὐκ ἠπειλεγτο, καὶ τὴν ὄψιν τὴν ἐμήν. ἡ γὰρ ἐμὴ δόξα προεληλύθει ἐκ μακροῦ, καὶ τὸ πολυπρόσωπον καὶ τὸ ἀνθρώπινον τῶν ἐμῶν ὀρχημάτων καὶ παλαισμάτων· ἀλλ' ὁ μὲν δεσπότης τοῖς ἐνδοξοτάτοις τῶν αὐτοῦ πολιτῶν παρὰ τὸν πόρον εἰδείκνυε με, καὶ τὰ παράδοξα

τὸν ἐπιστάτην τὸν ἔμον οἴσιν ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς τὸν
μισθὸν τὸν αὐτὸν τῆς νυκτός. ὁ δὲ ἅμα μὲν πλου-
σιώτερος ἐκ τῶν ἐμῶν γενόμενος, καὶ τῷ δεσπότῃ
καινότεραν ἐν ἔμοι ἐπιδειξόμενος, συγκατακλείει με
τῇ γυναικί. ἡ δὲ κατεχρήσατό μοι δεινῶς. καὶ ποτε
ἐλθὼν ὁ ἐπιστάτης, ὑπαγγέλλει τῷ δεσπότῃ τὸ ἔρ-
γον, ὡς ἦν αὐτὸς διδάξας, καὶ ἐμοῦ μὴ εἰδότες ἄγει
αὐτὸν ἐσπέρας ἤδη, ἔνθα ἐκαθεύδομεν, καὶ διὰ τι-
κὸς ὁπῆς τῆς θύρας δείκνυσί με, ἔνδον τῇ μείρακι
συνευναζόμενον. ὁ δὲ ἥσθεις τῇ θείᾳ, καὶ δημοσίᾳ
με δεῖξαι ταῦτα ποιοῦντα ἐπεθύμησε, καὶ κελεύει
πρὸς μηδένα ἔξω τοῦτο εἰπεῖν, ἵνα, ἔφη, ἐν τῇ ἡμέ-
ρᾳ τῆς θέας παραγάγωμεν τοῦτον εἰς τὸ θέατρον
σὺν τινι τῶν καταδεδικασμένων γυναικῶν, καὶ πάν-
των ὀφθαλμοῖς ἐπὶ τῇ γυναῖκα ἀναβήσεται. καὶ
τινα τῶν γυναικῶν, ἥτις κατεκέρκιστο θηρίοις ἀπο-
θανεῖν, αἰγουςιν ἔνδον παρ' ἐμέ, καὶ προσεῖναι τε
ἐκέλευον, καὶ ψάυειν ἐμοῦ. 53. Εἴτα τὸ τελευταῖον
τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐνστάσης, ἐν ᾗ τῆς φιλοτιμίας
ἦγεν ὁ ἐμὸς δεσπότης, εἰσάγειν ἔγνωσάν με εἰς τὸ
θέατρον· καὶ εἰσῆειν οὕτω. κλίνῃ ἦν μεγάλη, ἀπὸ
χειλῶν τοῦ Ἰνδικῆς πεποιημένη, χρυσῷ ἐσφηνωμένη,
ἐπὶ ταύτης με ἀνακλίνουσι, καὶ καὶ μοι τὴν γυναῖκα
παρακατέκλιναν. εἴτα οὕτως ἡμᾶς ἐπέθηκαν ἐπὶ τι-
νος μηχανήματος, καὶ εἴσω εἰς τὸ θέατρον παρε-
νέγκαντες, κατέθηκαν ἐν τῷ μέσῳ, καὶ οἱ ἄνθρωποι
μέγα ἀνεβόησαν, καὶ κρότος πάσης χειρὸς ἐξήλατο
ἐκ' ἐμοῖ, καὶ τράπεζα ἡμῖν παρέκειτο, καὶ πολλὰ
ἐσκευασμένα ἐν αὐτῇ ἔκειτο, ὅσα τρυφῶντες ἄνθρω-

ποι ἐν δειλῶν ἔχουσι. καὶ παῖδες ἡμῖν πάρευστήκει-
 σαν οἰνοχόοι, καλοὶ, τὸν οἶνον ἡμῖν χρυσίῳ διακο-
 ρούμενοι. ὁ μὲν οὖν ἐμὸς ἐπιστάτης ἐστὼς ὀπισθεν,
 ἐκέλευέ με ἀριστιᾶν· ἐγὼ δὲ, ἅμα μὲν ῥηδούμην ἐν
 τῷ θεάτρῳ κατακείμενος, ἅμα δὲ ἀδεδίειν μὴ που
 ἄρκτος ἢ λέων ἀναπηδῆσται. 54. Ἐν τούτῳ δὲ
 τινος ἀνδρὸς φέροντος παροδεύοντος, ἐν τοῖς ἄλλοις
 ἀνθεσιν ὀρώ καὶ ῥόδων χλωρῶν φύλλα, καὶ μηδὲν
 ἔτι ὀκνῶν, ἀναπηδῆσας τοῦ λίχους ἐκπίπτω, καὶ
 οἱ μὲν ᾤοντό με ἀνίστασθαι ὀρχησόμενον. ἐγὼ δὲ ἐν
 ἑξ ἑνὸς ἐπιτρέχων, καὶ ἀπανθίζόμενος ἀπ' αὐτῶν τῶν
 ἀνθέων τὰ ῥόδα, κατέπινον. τῶν δὲ ἔτι θαυμαζόν-
 των ἐπ' ἐμοί, ἀποπίπτει ἐξ ἐμοῦ ἐκείνη ἡ τοῦ κτή-
 νους ὄψις, καὶ ἀπόλλυται, καὶ ἀφανῆς ἦν ἐκείνος ὁ
 πάλαι ὄνος, ὁ δὲ Λοῦκιος αὐτὸς ἔνδον μοι γυμνὸς
 εἰστήκει· τῇ δὲ παραδόξῳ ταύτῃ καὶ μηδέποτε ἐλ-
 πισθείσῃ θείᾳ πάντες ἐκπεπληγμένοι, δεινὸν ἐπεθο-
 ρύβησαν, καὶ τὸ θεάτρον εἰς δύο γνώμας ἐσχίζετο.
 οἱ μὲν γὰρ ὥσπερ φάρμακα δεινὰ ἐπιστάμενον, καὶ
 κακόν τι πολύμορφον, ἠξίου ἐνθὺς ἔνδον πυρὶ με
 ἀποθανεῖν· οἱ δὲ περιμεῖναι καὶ τοὺς ἀπ' ἐμοῦ λό-
 γους ἔλεγον δεῖν, καὶ πρότερον διαγνῶναι, εἰδ' οὕτω
 δικάσαι περὶ τούτων. καὶ γὰρ ὁραμῶν πρὸς τὸν ἄρ-
 χοντα τῆς ἐπαρχίας, ἔτυχε δὲ τῇ θείᾳ ταύτῃ παρῶν,
 ἔλεγον κάτωθεν ὅτι γυνὴ με Θετταλῇ, γυναικὸς Θετ-
 ταλῆς δούλῃ, χρίσματι μεμαγευμένῳ ἐπαλείψασα,
 ὄνον ποιήσεις. καὶ ἰκέταυον αὐτὸν, λαβόντα ἔχειν
 με ἐν φρονεῖν, ἔστ' ἂν αὐτὸν πείσαιμι, ὥς οὐ κατα-
 ψεύδομαι οὐτῶ γεγονός. 55. Καὶ ὁ ἄρχων, Λέγε,

φησὶν, ἡμῖν ὄνομα τὸ σὸν, καὶ γονέων τῶν σῶν, καὶ συγγενῶν, εἴ τινες φῆς ἔχειν τῷ γένει προσήκοντας, καὶ πόλιν. κἀγὼ, Πατήρ μὲν, ἔφη, ἔστι μοι Λούκιος, τῷ δὲ ἀδελφῷ τῷ ἐμῷ Γάϊος. ἄμφω δὲ τὰ λοιπὰ δύο ὀνόματα κοινὰ ἔχομεν· κἀγὼ μὲν ἱστοριῶν καὶ ἄλλων εἰμὶ συγγραφεύς· ὁ δὲ ποιητὴς ἐλεγείων ἐστὶ, καὶ μάντις ἀγαθός· πατρίς δὲ ἡμῖν, Πάτριαι τῆς Ἀχαΐας. ὁ δὲ δικαστής, ἐπεὶ ταῦτα ἤκουσε, Φιλτάτων ἐμοί, ἔφη, λίαν ἀνδρῶν υἱὸς εἶ καὶ ξένων, οἰκία τέ με ὑποδεξαμένων, καὶ δώροις τιμησάντων, καὶ ἐπίσταμαι ὅτι οὐδὲν ψεύδῃ, παῖς ἐκείνων ὢν. καὶ τοῦ δίφρου ἀναπηδήσας, περιβάλλει τε, καὶ πολλὰ ἐφίλει, καὶ με καὶ οἴκαδε ἤγεν ὡς ἑαυτόν. ἐν τούτῳ δὲ καὶ ὁ ἀδελφὸς ὁ ἐμὸς ἀφίκετο, ἀργύριον, καὶ ἄλλα μοι πολλὰ κομίζων, κἄν τούτῳ με ὁ ἄρχων δημοσίου πάντων ἀκούοντων, ἀπολύει· καὶ ἐλθόντες ἐπὶ θάλατταν ναῦν ἐσκεπάμεθα, καὶ τὴν ἀποσκευὴν ἐνεθέμεθα. 56. Ἐγὼ δὲ κράτιστον εἶναι ἔγνων ἐλθεῖν παρὰ τὴν γυναῖκα τὴν ἐρασθεῖσάν μου τοῦ ὄνου, καλλίων αὐτῇ φανεῖσθαι λέγων, νῦν ἐν ἀνθρώπῳ ὢν. ἡ δὲ ἀσμένῃ τέ μ' εἰσεδέξατο, τῷ παραδόξῳ, οἶμαι, τοῦ πράγματος ἐπιτερομένη, καὶ δειπνῆν σὺν αὐτῇ, καὶ καθεῦδεν ἰκέτευε, κἀγὼ ἐπειθόμην, Νεμέσειως ἄξιον εἶναι τομίζων τὸν ὄνον τὸν ἀγαπηθέντα, νῦν γενόμενον ἀνθρώπον, ὑπερτροφῆν, καὶ τὴν ἐρασθεῖσαν ὑπερορῆν· καὶ δειπνῶ σὺν αὐτῇ, καὶ πολὺ ἐκ τοῦ μύθου ἀλείφομαι, καὶ στεφανοῦμαι τῷ φιλιότητι καὶ ἐς ἀνθρώπους με ἀνασώσαντι ῥόδῳ· ἐπεὶ δὲ ἦν νύξ βαθεῖα, ἤδη καὶ καθεύ-

δειν ἔδει, καὶ γὰρ δ' ἐπαγνίσταμαι, καὶ ὥσπερ ἐμὴν μέγα
 τι ποιῶν ἀγαθόν, ἀποδύομαι, καὶ ἵσταμαι γυμνός,
 ὥς δῆθεν ἔτι μᾶλλον ἀρέσων ἐκ τῆς πρὸς τὸν ὄνον
 συγκρίσεως. ἡ δὲ ἐπειδὴ εἶδε με πάντα ἀνθρώπινα
 ἔχοντα, πρὸς πτύσασά μοι, Οὐ φθείρη ἀπ' ἐμοῦ, ἔφη,
 καὶ τῆς ἐμῆς οἰκίας, καὶ μακρὰν ποί' ἀπελθόν, κοιμή-
 ση; ἐμοῦ δ' ἐρομένον, Τί γὰρ καὶ ἡμάρτηταί μοι
 τοιοῦτον; Ἐγὼ δὲ, ἔφη, μὰ Δί', οὐχὶ σοῦ, ἀλλὰ
 τοῦ ὄνου τοῦ σοῦ ἐρῶσα τότ', ἐκείνῃ, καὶ οὐχὶ σοί,
 συνεκάθειδον. καὶ ὦμην σε καὶ νῦν κἄν ἐκείνῳ γε
 μόνον τὸ μέγα τοῦ ὄνου σύμβολον διασώζειν, καὶ
 σῦρειν. σὺ δὲ μοι ἐλήλυθας ἐξ ἐκείνου τοῦ καλοῦ
 καὶ χρησίμου ζώου ἐς πείθηκον μεταμορφωθείς. καὶ
 καλεῖ ἤδη εὐθύς τοὺς οἰκέτας, καὶ κελεύει με τῶν
 νώτων μετέωρον κομισθῆναι ἔξω τῆς οἰκίας, καὶ ἔξω-
 σθεῖς πρὸ τοῦ δωματίου ἔξω γυμνός, καλός, ἐστιφα-
 νώμενος, καὶ μεμυρισμένος, τὴν γῆν γυμνὴν περιλα-
 βών, ταύτη συνεκάθειδον. ἄμα δὲ τῷ ὄρῳ γυμνός
 ὢν, ἔθειον ἐπὶ ναῦν, καὶ λέγω πρὸς τὸν ἀδελφὸν τὴν
 ἐμαυτοῦ ἐν γέλωτι συμφοράν. ἔπειτα ἐκ τῆς πόλεως
 δεξιῷ πνεύσαντος ἀνέμου, πλέομεν ἔνθεν, καὶ ὀλί-
 γαις ἡμέραις ἐρχομαι εἰς τὴν ἐμὴν πατρίδα. ἐνταῦθα
 θεοῖς σωτήρησιν ἔθνον, καὶ ἀναθήματα ἀνέθηκα, μὰ
 Δί', οὐκ ἐκ κυνὸς πρωκτοῦ (τοῦτο δὲ τὸ τοῦ λόγου)
 ἀλλ' ἐξ ὄνου περιεργίας διὰ μακροῦ πάνυ, καὶ οὕτως
 δὴ μόλις, οἴκαδε ἀνασωθείς.

ΖΕΥΣ ΕΛΕΓΧΟΜΕΝΟΣ.

ARGVMENTVM.

Hoc in dialogo Jupiter Cynisco concedere coactus est, partim alia in religione vulgi sibi contradicere, partim vero, si ab Diis hominibusque evitari non possint, quae Parcae neverint, 1) inutilia esse sacrificia, quum dii praeter imperium Parcarum nec bona dare, nec mala avertere possint; 2) nec mereri deos sacra ob praestantiolem forte naturam, eos enim aeternos Parcarum servos, et ex parte etiam alias ob causas infelices esse; 3) nec, si ministri tantum Parcarum sint, per quos omnia illae perpetrent; 4) nec quod vaticinentur, quia hoc inutile sit; 5) nec esse providentiam, praesertim quum, impunitis improbissimis, tot probi malis premerentur; 6) nec vera esse posse illa de iudiciis apud inferos, quia nemo ex sua voluntate, sed ex Parcarum imperio agat.

ΚΤΝΙΣΚΟΣ ΚΑΙ ΖΕΥΣ.

1. ΚΤΝ. Ἐγὼ δὲ, ὦ Ζεῦ, τὰ μὲν τοιαῦτα οὐκ ἐνοχλήσω σε, πλοῦτον, ἢ χρυσόν, ἢ βασιλείαν αἰτῶν, ἅπερ εὐχταιότατα τοῖς πολλοῖς, σοὶ δ' οὐ πάνυ φάρδια παρασχεῖν. ὁρῶ γοῦν σε τὰ πολλὰ παρακούοντα εὐχομένων αὐτῶν. ἔν δέ, καὶ τοῦτο ῥῆστον, ἐβουλόμην παρὰ σοῦ μοι γενέσθαι.

ZETΣ. Τί τοῦτό ἐστιν; ὦ Κυνίσκῃ· οὐ γὰρ αἰτιχήσεις, καὶ μάλιστα μετρίων, ὡς ἔφης, θεόμενος.

KTN. Ἀποκρίναι δὴ μοι πρὸς τινα οὐ χαλεπήν ἐρώτησιν.

ZETΣ. Μικρά γε ὡς ἀληθῶς ἡ εὐχή, καὶ πρόσχειρος· ὥστε ἐρώτα ὁπόσα ἂν ἐθέλῃς.

KTN. Ἴδοθ' ταῦτα, ὦ Ζεῦ· ἀνέγνως γὰρ δηλονότι καὶ σὺ τὰ Ὀμήρου καὶ Ἡσιόδου ποιήματα· εἰπέ οὖν μοι, εἰ ἀληθὴ ἐστιν, ἃ περὶ τῆς Εἰμαρμένης καὶ τῶν Μοιρῶν ἐκεῖνοι ἐρύσσωδῆκασιν, ἄφυστα εἶναι, ὁπόσα ἂν αὐταὶ ἐπινήσωσι γεινομένῳ ἑκάστῳ.

ZETΣ. Καὶ πάνυ ἀληθὴ ταῦτα. οὐδὲν γὰρ ἐστιν ὅ,τι μὴ αἱ Μοῖραι διατάττουσιν· ἀλλὰ πάντα, ὁπόσα γίνεσθαι, ὑπὸ τῷ τούτῳ ἀτράκτῳ στρεφόμενα εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἑκαστον ἐπικεκλωσμένην ἔχει τὴν ἀπόβασιν, καὶ οὐ θέμις ἄλλως γενέσθαι.

2. **KTN.** Οὐκοῦν ὁπόταν ὁ αὐτὸς Ὀμηρος ἐν ἑτέρῳ μέρει τῆς ποιήσεως λέγῃ,

Μὴ καὶ ὑπὲρ Μοῖραν δόμον Ἄϊδος εἰσαφίκηαι,
καὶ τὰ τοιαῦτα, ληρεῖν δηλαδὴ φήσομεν τότε αὐτόν;

ZETΣ. Καὶ μάλα· οὐδὲν γὰρ οὕτω γένοιτ' ἂν ἔξω τοῦ νόμου τῶν Μοιρῶν, οὐδὲ ὑπὲρ τὸ λῖνον. οἱ ποιεῖται δὲ ὁπόσα μὲν ἂν ἐκ τῶν Μουσῶν κατεχόμενοι ἥδουσιν, ἀληθὴ ταῦτά ἐστιν. ὁπόταν δὲ ἀφῶσιν αὐτοὺς αἱ θεαὶ, καὶ καθ' αὐτοὺς ποιῶσι, τότε εἰ καὶ σφάλλονται, καὶ ὑπεναντία τοῖς πρότερον διεξιῶσι· καὶ ξυγγνώμη, εἰ ἄνθρωποι ὄντες, ἀγνοοῦσι τὰ ληθεῖς, ἀπελθόντος ἐκείνου, ὃ τέως παρόν, ἐρύσσωδαι δι' αὐτῶν.

ΚΤΝ. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν οὕτω φήσομεν. ἔτι δὲ
κἀκεῖνό μοι ἀπόκριναι. οὐ τρεῖς αἱ Μοῖραί εἰσι,
Κλωθῶ, Λάχσις, οἶμαι, καὶ Ἄτροπος;

ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν οὖν.

3. ΚΤΝ. Ἡ Εἰμαρμένη τοίνυν, καὶ ἡ Τύχη (πο-
λυθρόλλητοι γὰρ καὶ αὗται) τίνας πότ' εἰσὶν, καὶ τί
δύναται αὐτῶν ἑκατέρα; ποῖτερον τὰ ἴσα ταῖς Μοί-
ραις, ἢ τί καὶ ὑπὲρ ἐκείνας; ἀκούω γοῦν ὑπάντων
λεγόντων, μηδὲν εἶναι Τύχης καὶ Εἰμαρμένης δυνα-
τώτερον.

ΖΕΥΣ. Οὐ θέμις ἅπαντά σε εἰδέναι, ὦ Κυνίσχε.
τίλος δ' οὖν ἔνεκα ἠρώτησας τὸ περὶ τῶν Μοιρῶν;

4. ΚΤΝ. Ἦν πρότερόν μοι, ὦ Ζεῦ, κἀκεῖνο εἴ-
πης, εἰ καὶ ὑμῶν αὗται ἄρχουσι, καὶ ἀνάγκη ὑμῖν
ἠρτῆσθαι ἀπὸ τοῦ λίνου αὐτῶν.

ΖΕΥΣ. Ἀνάγκη, ὦ Κυνίσχε. τί δ' οὖν ἐμειδίσας;

ΚΤΝ. Ἀνεμνήσθην ἐκείνων τῶν Ὀμήρου ἐπῶν,
ἐν οἷς πεποίησαι αὐτῷ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῶν θεῶν δη-
μηγορῶν, ὅποτε ἠπαίλεις αὐτοῖς, ὥς ἀπὸ σειρᾶς τινος
χρυσῆς ἀναρτησόμενος τὰ πάντα. ἔφης γὰρ αὐτὸς μὲν
τὴν σειρὰν καθήσειν ἐξ οὐρανοῦ, τοὺς θεοὺς δὲ
ἅπαντας, εἰ βούλοιντο ἐκκρεμαννυμένους κατασπάξιν
βιάζεσθαι, οὐ μὴν κατασπάσειν γε, σὺ δὲ, ὁπότε
ἐθελήσης, ῥαδίως ἅπαντας

Αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρύσαις, αὐτῇ τε θαλάσῃ.

τότε μὲν οὖν θαυμάσιος ἐδόκει μοι τὴν βίαν, καὶ
ὑπερέφριττον μεταξὺ ἀκούων τῶν ἐπῶν. νυνὶ δὲ αὐ-
τὸν σε ἤδη ὁρῶ μετὰ τῆς σειρᾶς, καὶ τῶν ἀπειλῶν,
ἀπὸ λεπτοῦ νήματος, ὥς φῆς, κρεμáμενον. δοκεῖ

γούν μοι δικαιότερον ἂν ἡ Κλωθὴ μεγαλαυχήσασθαι, ὥς καὶ αὐτόν σε ἀνάσπαστον αἰωροῦσα ἐκ τοῦ ἀτράκτου, καθάπερ οἱ ἄλιεῖς ἐκ τοῦ καλάμου τὰ ἰχθυΐδια.

5. ZETΣ. Οὐκ οἶδ' ὅ,τι σοι ταυτὶ βούλεται τὰ ἐρωτήματα.

KTN. Ἐκείνο, ὦ Ζεῦ, καὶ πρὸς τῶν Μοιρῶν, καὶ τῆς Εἵμαρμένης, μὴ τραχέως μηδὲ πρὸς ὀργὴν ἀκούσης μου τάληθ' ἡ μετὰ παῖδ' ἡσυχίας λέγοντος. εἰ γὰρ οὕτως ἔχει ταῦτα, καὶ πάντων αἱ Μοῖραι κρατοῦσι, καὶ οὐδὲν ἂν ὑπ' οὐδενός ἀλλαγίῃ τῶν ἀπαξ δοξάντων αὐταῖς, τίνας ἔνεκα ὑμῖν οἱ ἀνθρώποι θύομεν, καὶ ἐκατόμβας προσάγομεν, εὐχόμενοι γενέσθαι ἡμῖν παρ' ὑμῶν τ' ἀγαθὰ, οὐχ' ὄρω γὰρ ὅ,τι ἂν ἀπολαύσαιμεν τῆς ἐπιμελείας ταύτης, εἰ μήτε τῶν φαύλων ἀποτροπὰς εὐρεῖσθαι δυνατόν ἡμῖν ἐκ τῶν εὐχῶν, μήτε ἀγαθοῦ τίνος θεοσδότου ἐπιτυχεῖν.

6. ZETΣ. Οἶδα ὅθεν σοι τὰ κομψὰ ταῦτα ἐρωτήματά ἐστι, παρὰ τῶν καταράτων σοφιστῶν, οἳ μηδὲ προνοεῖν ἡμῶς τῶν ἀνθρώπων φασίν. ἐκεῖνοι γοῦν τὰ τοιαῦτα ἐρωτῶσιν ὑπ' ἀσεβείας, ἀποτρέποντες καὶ τοὺς ἄλλους θύειν, καὶ εὐχεσθαι, ὥς εἰκαῖον ὄν· ἡμῶς γὰρ οὔτε ἐπιμελεῖσθαι τῶν πραγματοποιέων παρ' ὑμῖν, οὐδ' ὅλως τι δύνασθαι πρὸς τὰ ἐν τῇ γῇ πράγματα· πλὴν οὐ χαιρήσουσιν γε, τὰ τοιαῦτα διεξιόντες.

KTN. Οὐ, μὰ τὸν τῆς Κλωθοῦς ἀτράκτον, ὦ Ζεῦ, οὐχ' ὑπ' ἐκείνων ἀναπεισθεῖς, ταῦτά σε ἠρώτησα. ὁ δὲ λόγος αὐτός (οὐκ οἶδ' ὅπως ἡμῖν προῖων ἐς

τοῦτο ἀπέβη) περιττὰς εἶναι τὰς θυσίας φησὶν. αἰ-
θις δ' εἰ δοκεῖ, διὰ βραχείων ἐρήσομαι σε, σὺ δὲ μὴ
ὀκνήσης ἀποκρίνασθαι, καὶ ὅπως ἀσφαλέστερον
ἀποκρίνη.

ZETΣ. Ἐρώτα, εἴ σοι σχολή τὰ τοιαῦτα ληρεῖν.

7. KTN. Πάντα φης ἐκ τῶν Μοιρῶν γίνεσθαι;

ZETΣ. Φημὶ γάρ.

KTN. Ἐμῖν δὲ δυνατόν ἀλλάττειν ταῦτα, καὶ
ἀνακλῶθαι;

ZETΣ. Οὐδαμῶς.

KTN. Βούλει οὖν ἐπαγάγω καὶ τὸ μετὰ τοῦτο,
ἢ δῆλον, καὶ μὴ εἶπω αὐτό;

ZETΣ. Δῆλον μὲν. οἱ δὲ γε θύοντες οὐ τῆς
χρείας ἕνεκα θύουσιν, ἀντίδοσιν [δὲ] τινα ποιούμενοι,
καὶ ὥσπερ ὠνούμενοι τὰ ἀγαθὰ παρ' ἡμῶν, ἢ τε
μῶντες ἄλλως τὸ βέλτιον.

KTN. Ἰκανόν [καὶ] τοῦτο, εἰ καὶ σὺ φης ἐπὶ
μηδενὶ χρησίμῳ γίνεσθαι τὰς θυσίας, χρηστότητι
δὲ τινι τῶν ἀνθρώπων τιμώντων τὸ βέλτιον. καίτοι
εἴ τις τῶν σοφιστῶν ἐκείνων παρῇν, ἤρετο ἂν σε
καθ' ὅ,τι βελτίους φῆς τοὺς θεοὺς, καὶ ταῦτα ὁμο-
δούλους τῶν ἀνθρώπων ὄντας, καὶ ὑπὸ ταῖς αὐταῖς
δεσποίνας ταῖς Μοίραις ταττομένους. οὐ γὰρ ἀπο-
χρήσει αὐτοῖς τὸ ἀθανάτους εἶναι, ὥς δι' αὐτὸ ἀμεί-
νους δοκεῖν. ἐπεὶ τοῦτό γε μακρῷ χειρόν ἐστιν, εἴ γε
τοὺς μὲν, εἰ μηδὲν ἄλλο, ὃ θάνατός γε εἰς ἔλκευθερίαν
ἀφείλετο· ὑμῖν δὲ ἐς ἄπειρον ἐκπίπτει τὸ πρῶγμα,
καὶ αἰδῖος ἡ δουλεία γίγνεται, ὑπὸ μακρῷ τῷ λίνῳ
στρεφομένη.

8. ΖΕΥΣ. Ἄλλ', ὦ Κυνίσκε, τὸ αἰδίδιον τοῦτο, καὶ ἄπειρον, εὐδαιμον ἡμῖν ἐστί, καὶ ἐν ἅπασιν ἀγαθοῖς ἡμεῖς βιοῦμεν.

ΚΤΝ. Οὐχ ἅπαντες, ὦ Ζεῦ, ἀλλὰ διώρισται καὶ παρ' ὑμῖν τὸ πρᾶγμα, καὶ πολλή ταραχή ἐνεστί· σὺ μὲν γὰρ εὐδαίμων, βασιλεὺς γάρ, καὶ δύνασαι ἀνασπᾶν τὴν γῆν, καὶ τὴν θάλατταν, ὥσπερ ἱμονίαν καθεῖς· ὁ δὲ Ἥφαιστος χολός ἐστι, βάνανσός τις καὶ πυρίτης τὴν τέχνην· ὁ Προμηθεὺς δὲ καὶ ἀνεσκολοπίσθη ποτέ. τὸν γὰρ πατέρα σου τί ἂν λέγοιμι, πεδῆτην ἔτι ἐν τῷ ταρτάρῳ ὄντα; καὶ ἐρᾶν δέ φασιν ὑμᾶς, καὶ τιτρώσκεισθαι, καὶ δουλεύειν ἐνίοτε παρὰ τοῖς ἀνθρώποις, ὥσπερ ἄμειλι καὶ τὸν σὺν ἀδελφὸν παρὰ τῷ Λαομέδοντι, καὶ παρὰ τῷ Ἀδμήτῳ τὸν Ἀπόλλῳ. ταῦτα δέ μοι οὐ πάνυ εὐδαίμονα [εἶναι] δοκεῖ, ἀλλ' ἐόικασιν ὑμῶν οἱ μὲν τινες εὐτιχεῖς τε καὶ εὐμοῖροι εἶναι, οἱ δὲ ἔμπαλιν. ἐγὼ γὰρ λέγειν ὅτι καὶ ληστεύεσθε, ὥσπερ ἡμεῖς, καὶ περισυλᾶσθε ὑπὸ τῶν ἱεροσύλων, καὶ ἐκ πλουσιωτάτων πενέστατοι ἐν ἀκαρεῖ χρόνου γίγνεσθε. πολλοὶ δὲ καὶ κατεχωνεύθησαν ἤδη, χρυσοῖ ἢ ἀργυροῖ ὄντες, οἷς τοῦτο εἴμαρτο δηλαδὴ.

9. ΖΕΥΣ. Ὅρᾳς; ταῦτ' ἤδη ὑβριστικά, ὦ Κυνίσκε, φῆς· καὶ σοι τάχα μεταμελήσει ποτὲ αὐτῶν.

ΚΤΝ. Φείδου, ὦ Ζεῦ, τῶν ἀπειλῶν, εἰδὼς οὐδέν με πεισόμενον, ὅ,τι μὴ καὶ τῇ Μοίρᾳ πρὸ σοῦ ἔδοξεν. ἐπεὶ οὐδ' αὐτοὺς ἐκείνους ὁρῶ τοὺς ἱεροσύλους κολαζομένους, ἀλλ' οἷγε πλεῖστοι διαφεύγουσιν ὑμᾶς· οὐ γὰρ εἴμαρτο, οἶμαι, ἕλῳναι αὐτούς.

ZETΣ. Οὐκ ἔλεγον ὥς ἄρ' ἐκείνων τις εἰ, τῶν ἀναιρουντων τὴν πρόνοιαν τῷ λόγῳ;

KTN.] Πάνυ, ὦ Ζεῦ, δέδιας αὐτοὺς, οὐκ οἶδ' ὅτῳ ἔνεκα. πάντα γοῦν ὁπόσα ἂν εἴπω, οἶσι, ἐκείνων παιδεύματα εἶναι. 10. Ἐγὼ δὲ (παρὰ τίνος γὰρ ἂν ἄλλου τάληθές, ἢ παρὰ σοῦ μάθοιμι;) ἡδέως [δ'] ἂν καὶ τοῦτο ἐροίμην σε, τίς ἦ πρόνοια ὑμῖν αὕτη ἐστὶ, Μοῖρα τις, ἣ καὶ ὑπὲρ ταύτας θεός, ὥςπερ ἄρχουσα καὶ αὐτῶν ἐκείνη;

ZETΣ. Ἦδη σοι καὶ πρότερον ἔφην, οὐ θεμιτὸν εἶναι πάντα σε εἰδέναι· σὺ δ' ἐν τι ἐν ἀρχῇ ἐρωτήσῃς φήσας, οὐ παύῃ τοσαῦτα πρὸς μὲ λεπτολογούμενος. καὶ ὁρῶ ὅτι σοι τὸ κεφάλαιόν ἐστι τοῦ λόγου, ἐπιδειξάι σουθενός ἡμᾶς προνοοῦντας τῶν ἀνθρωπίνων.

KTN. Οὐκ ἐμὸν τοῦτο, ἀλλὰ σὺ μικρὸν ἔμπροσθεν ἔφησθα τὰς Μοῖρας εἶναι τὰς πάντα ἐπιτελούσας, ἐκτός εἰ μὴ μεταμέλει σοι ἐκείνων, καὶ μετατίθεσθαι αὐθις τὰ εἰρημένα, καὶ ἀμφισβητεῖτε τῆς ἐπιμελείας, παρωσάμενοι τὴν Εἰμαρμένην.

11. **ZETΣ.** Οὐδαμῶς· ἀλλ' ἡ Μοῖρα δι' ἡμῶν ἕκαστα ἐπιτελεῖ.

KTN. Μανθάνω, ὑπηρεταὶ καὶ διάκονοί τινες τῶν Μοιρῶν εἶναι φατέ. πλὴν ἀλλὰ καὶ οὕτως ἐκείναι ἂν εἶεν αἱ προνοοῦσαι, ὑμεῖς δὲ ὥςπερ σκευή τινα, καὶ ἐργαλεῖα ἐστέ αὐτῶν.

ZETΣ. Πῶς λέγεις;

KTN. Ὡςπερ, οἶμαι, καὶ τὸ σκέπαρνον τῷ τέκτονι. καὶ τὸ τρύπανον, συνεργεῖ μὲν τι πρὸς τὴν τέ-

χνην, οὐδείς δὲ ἂν εἴποι, ὥς ταῦτα ὁ τεχνίτης ἐστίν, οὐδ' ἢ ναὺς ἔργον τοῦ σκεπάρνου, ἢ τοῦ τρυπάνου, ἀλλὰ τοῦ ναυπηγοῦ· ἀνάλογον τοίνυν, ἢ μὲν ναυπηγουμένη ἕκαστα, ἢ Εἰμαρμένη ἐστίν· ὑμεῖς δὲ ἄρα τρύπανα καὶ σκέπαρνα ἐστέ τῶν Μοιρῶν· καὶ, ὥς ἔοικεν, οἱ ἄνθρωποι, δεόν τῇ Εἰμαρμένῃ θύειν, καὶ παρ' ἐκείνης αἰτεῖν τὰ γαθὰ, οἱ δὲ ἐφ' ὑμᾶς ἴασι, προσόδοις καὶ θυσίαις γεραίροντες· οἱ δ' οὐδὲ τὴν Εἰμαρμένην τιμῶντες ἂν, εἰς δεῖον αὐτὸ ἐπραττον. οὐ γὰρ οἶμαι δυνατόν εἶναι, οὐδὲ αὐταῖς ἐτι ταῖς Μοίραις, ἀλλάξαι καὶ μετατρέψαι τὰ τῶν ἐξ ἀρχῆς δοξάντων περὶ ἐκάστου. ἢ γοῦν Ἄτροπος οὐκ ἀνάσχοιτ' ἂν, εἴ τις εἰς τοῦναντίον στρέψει τὸν ἄτρακτον, ἀναλύων τῆς Κλωθοῦς τὸ ἔργον.

12. ZETΣ. Σὺ δ' ἤδη, ὦ Κυνίσκα, οὐδὲ τὰς Μοίρας τιμᾶσθαι πρὸς τῶν ἀνθρώπων ἀξιοῖς, ἀλλ' ἔοικας ἅπαντα συγχεῖν προαιρεῖσθαι. ἡμεῖς δὲ εἰ καὶ μηδενὸς ἄλλου ἔνεκα, τοῦ γε μαντεύεσθαι, καὶ προμηνύειν ἕκαστα τῶν ὑπὸ τῆς Μοίρας κεκυρωμένων, δικαίως τιμοίμεθα ἂν.

KTN. Τὸ μὲν ὅλον, ἄχρηστον, ὦ Ζεῦ, προειδέναι τὰ μέλλοντα, οἷς γε τὸ φυλάξασθαι αὐτὰ παντελῶς ἀδύνατον. ἐκτός εἰ μὴ τοῦτο φῆς, ὥς ὁ προμαθὼν, ὥς ὑπ' αἰχμῆς σιδηρᾶς τεθνήσκειται, δύναιτ' ἂν ἐκφυγεῖν τὸν θάνατον καθιέρξας ἑαυτόν· ἀλλ' ἀδύνατον· ἐξάγει γὰρ αὐτόν ἡ Μοῖρα κυνηγετήσονται, καὶ παραδώσει τῇ αἰχμῇ· καὶ ὁ Ἄδραστος ἐπὶ τὸν σὺν ἄφεις τὴν λόγχην, ἐκείνου μὲν ἁμαρτήσεται, φονεύσει δὲ τὸν Κροίσου παῖδα, ὥς ἂν ἀπ'

ἰσχυρᾶς ἐντολῆς τῶν Μοιρῶν φερομένου τοῦ ἀκον-
τίου ἐπὶ τὸν νεανίσκον. 13. Τὸ μὲν γὰρ τοῦ Λαΐου
καὶ γελοῖον, τό·

Μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοκα, δαιμόνων βλα,
Εἰ γὰρ τεκνώσεις (φησὶ) παῖδα, ἀποκτενεῖ σ' ὁ
φύς.

περιττὴ γὰρ, οἶμαι, ἡ παραίνεσις πρὸς τὰ πάντως
οὕτω γενησόμενα. τοιγάρτοι μετὰ τὸν χρησμὸν, καὶ
ἔσπειρε, καὶ ὁ φύς ἀπέκτεινεν αὐτόν. ὥστε οὐχ ὀρῶ
ἀνθ' ὅτου ἀπαιτεῖτε τὸν μισθὸν ἐπὶ τῇ μαντικῇ.
14. Ἐὼ γὰρ λέγειν ὥς λοξὰ καὶ ἐπαμφοτερίζοντα
τοῖς πολλοῖς χρᾶν εἰώθατε, οὐ πάνυ ἀποσαφoῦντες,
εἰ δὲ τὸν Ἄλυν διαβὰς τὴν αὐτοῦ ἀρχὴν καταλύσει, ἡ
τὴν τοῦ Κύρου. ἄμφω γὰρ δύναται ὁ χρησμός.

ZETΣ. Ἦν τις, ὃ Κυνίσκε, τῷ Ἀπόλλωνι ὀργῆς
αἰτία κατὰ τοῦ Κροίσου, διότι ἐπειρῶτο ἐκεῖνος αὐ-
τοῦ, ἄρνεια κρέα καὶ χελώνης ἐς τὸ αὐτὸ ἔφρων.

KTN. Ἐχρῆν μὲν μηδὲ ὀργίζεσθαι, θεὸν ὄντα·
πλὴν ἄλλα καὶ τὸ ἐξαπατηθῆναι τῷ Αὐδῶ ὑπὸ τοῦ
χρησμοῦ ἐπέπρωτο, οἶμαι. καὶ ἄλλως τὸ μὴ σαφῶς
ἀκοῦσαι τὰ μέλλοντα ἢ Εἰμαρμένῃ ἐπέκλωσεν. ὥστε
καὶ ἡ μαντικὴ ὑμῶν ἐκείνης ἔργον ἐστίν.

15. ZETΣ. Ἡμῖν δὲ οὐδὲν ἀπολείπεις, ἀλλὰ μά-
την θεοὶ ἐσμεν, οὔτε πρόνοιάν τινα ἐσφερόμενοι ἐς
τὰ πράγματα, οὔτε τῶν θνυσιῶν ἄξιοι, καθάπερ τρυ-
πανα, ὥς ἀληθῶς, ἡ σκέπαρνα; καὶ μοι δοκεῖς εἰκό-
τως μου καταφρονεῖν, ὅτι κεραυνὸν, ὥς ὀρᾶς, διηγκυ-
λημένος ἀνέχομαι σου τοσαῦτα καθ' ἡμῶν διεξιόντος.

KTN. Βάλλε, ὃ Ζεῦ, εἰ μοι κεραυνῷ πληγῆναι

εἵμαρται, καὶ σε οὐδὲν αἰτιάσομαι τῆς πληγῆς, ἀλλὰ τὴν Κλωθὴν τὴν διὰ σοῦ τιτρώσκουσαν· οὐδὲ γὰρ ἰὸν κεραυνὸν αὐτὸν φαίην ἂν αἰτιὸν μοι γενέσθαι τοῦ τραύματος· πλὴν ἐκεῖνό γε ὑμᾶς ἐρήσομαι, καὶ σὲ καὶ τὴν Εἵμαρμένην. σὺ δὲ μοι καὶ ὑπὲρ ἐκείνης ἀποκρίναι· ἀνέμνησας γὰρ με ἀπειλήσας. 16. Τί δήποτε τοὺς ἱεροσύλους, καὶ ληστὰς ἀφέντες, καὶ τοσούτους ὕβριστὰς, καὶ βιαίους, καὶ ἐπιδόρκους, δοῦν τινα πολλάκις κεραυνοῦτε, ἢ λίθον, ἢ νεὼς ἱστὸν, οὐδὲν ἀδικοῦσης; ἐνίοτε δὲ χρηστόν τινα καὶ ὅσιον ὁδοιπόρον; τί σιωπᾶς, ὦ Ζεῦ; ἢ οὐδὲ τοῦτο με θεμὺς εἰδέναι;

ΖΕΥΣ. Οὐ γάρ, ὦ Κυνισκε. σὺ δὲ πολυπράγμων τις εἶ, καὶ οὐκ οἶδ' ὅθεν ταῦτα ἤκεις μοι συμπεφορηκώς.

ΚΤΝ. Οὐκοῦν μηδὲ ἐκεῖνο ὑμᾶς ἔρωμαι, σὲ τε καὶ τὴν Πρόνοϊαν, καὶ τὴν Εἵμαρμένην, τί δήποτε Φωκίων μὲν ὁ χρηστός, ἐν τοσαύτῃ πενίᾳ καὶ σπᾶνεί τῶν ἀναγκαίων ἀπέθανε, καὶ Ἀριστείδης πρὸ αὐτοῦ· Καλλίας δὲ καὶ Ἀλκιβιάδης, ἀκόλαστα μεράκια, ὑπερεπλούτου, καὶ Μειδίας ὁ ὕβριστής, καὶ Χάροψ ὁ Αἰγινήτης, κλέαιδος ἄνθρωπος, τὴν μητέρα λιμῷ ἀπεκτονώς· καὶ πάλιν Σωκράτης μὲν παρεδύθη τοῖς ἑνδεκα, Μέλिटος δὲ οὐ παρεδόθη· καὶ Σαρδανάπαλος μὲν ἐβασίλευε θῆλυς ὢν· Περσῶν δὲ τοσοῦτοι καλοὶ καγαθοὶ ἄνδρες ἀνεσκολοπίζοντο πρὸς αὐτοῦ, διότι μὴ ἡρέσκοντο τοῖς γιγνομένοις; 17. Ἴνα δὲ ὑμῶν μὴ τὰ νῦν λέγω καθ' ἕκαστον ἐπεξιῶν, τοὺς μὲν πονηροὺς εὐδαιμονοῦντας, καὶ τοὺς πλεονέκτας, ἀγο-

μένους δὲ καὶ φερεμένους τοὺς χρηστοὺς ἐν πανίᾳ καὶ νόσοις, καὶ μυρίοις κακοῖς πιζομένους.

ΖΕΥΣ. Οὐ γὰρ οἶσθα, ὦ Κυνίακε, ἡλικίας μετὰ τὸν βίον οἱ πονηροὶ τὰς κολάσεις ὑπομένουσιν, ἢ ἐν ὧσιν οἱ χρηστοὶ εὐδαιμονία διατρέβουσιν;

ΚΤΝ. Ἄδην μοι λέγεις, καὶ Τίτυους, καὶ Τανταλους. ἐγὼ δὲ, εἴ μὲν τι καὶ τοιοῦτόν ἐστιν, εἴσομαι τὸ σαφές ἐπειδὴν ἀποθάνω· τὸ δὲ νῦν ἔχον, ἐβουλόμην τὸν ὅποσονοῦν τοῦτον χρόνον εὐδαιμόνως διαβιώσας, ὑπὸ ἐκκαίδεσσι γυνῶν κείρεσθαι τὸ ἦπαρ ἀποθανών, ἀλλὰ μὴ ἐνταῦθα διψήσας, ὥσπερ ὁ Τάνταλος, ἐν μακάρων νήσοις πίνειν μετὰ τῶν ἡρώων, ἐν τῇ Ἑλευσίῃ λιμῶνι κατακείμενος.

18. ΖΕΥΣ. Τί φῆς; ἀπιστεῖς εἶναι τινὲς κολάσεις, καὶ τιμὰς, καὶ δικαστήριον, ἐνθα δὴ καὶ ἐξετάζεται ὁ ἐκάστου βίος;

ΚΤΝ. Ἀκούω τινὰ Μίνω Κρήτη δικάζειν πάντας τὰ τοιαῦτα· καὶ μοι ἀνέκριναι τι καὶ ὑπὲρ ἐκείνου· σὸς γὰρ νόμος εἶναι λέγεται.

ΖΕΥΣ. Τί δὲ καὶ δεῖ αὐτὸν ἐρωτᾶς; ὦ Κυνίακε;

ΚΤΝ. Τίνας κολάζει μάλιστα;

ΖΕΥΣ. Τοὺς πονηροὺς δηλαδὴ, οἷον ἀνδραφόρους, καὶ ἱεροσέλους.

ΚΤΝ. Τίνας δὲ παρὰ τοὺς ἥρωας ἀποπέμπει;

ΖΕΥΣ. Τοὺς ἀγαθοὺς τε καὶ δαίμονας, καὶ κατ' ἀρετὴν βιβιωκότας.

ΚΤΝ. Τίνας ἔνεκα, ὦ Ζεῦ;

ΖΕΥΣ. Διότι οἱ μὲν τιμῆς, οἱ δὲ κολάσεως

KTN. Εἰ δέ τις ἀκούσῃς τι δεινὸν ἐργάσασθαι, κολάζεσθαι καὶ τοῦτον δίκαιον·

ZETΣ. Οὐδαμῶς.

KTN. Οὐδ' ἄρα εἴ τις ἄκων τι ἀγαθὸν ἰδρα-
σει, οὐδὲ τοῦτον τιμᾶν ἀξιώσειεν ἄν;

ZETΣ. Οὐ γάρ οὖν.

KTN. Οὐδένα τοιγαροῦν, ὦ Ζεῦ, οὔτε τιμᾶν
οὔτε κολάζειν αὐτῷ προσήκει.

ZETΣ. Πῶς οὐδένα;

KTN. Ὅτι οὐδὲν ἐκόντες οἱ ἄνθρωποι ποιοῦ-
μέν, ἀλλὰ τινι ἀνάγκῃ ἀφύκτως κεκελευσμένοι, εἴ γε
ἀληθῆ ἐκεῖνά ἐστι τὰ ἔμπροσθεν ὁμολογημένα, ὥς
ἡ Μοῖρα πάντων αἰτία· καὶ ἣν φονεὺς τις, ἐκείνη
ἐστὶν ἡ φονεύσασα, καὶ ἣν ἱεροσυλῆ, προσεταγμέ-
νον αὐτῷ δρᾶ. ὥστε εἴ γε τὰ δίκαια ὁ Μίνως δικά-
ζειν μέλλοι, τὴν Εἰμαρμένην ἀντὶ τοῦ Σισύφου
κολάσεται, καὶ τὴν Μοῖραν ἀντὶ τοῦ Ταντάλου· τί
γὰρ ἐκεῖνοι ἠδίκησαν πεισθέντες τοῖς ἐπιτάγμασιν;

ZETΣ. 19. Οὐκ ἔτι οὐδὲ ἀποκρίνεσθαι σοι
ἄξιον τοιαῦτα ἐρωτῶντι· θρασὺς γάρ εἰ, καὶ σο-
φιστής· καὶ σε ἄπειμι ἤδη κατὰλιπών.

KTN. Ἐδεόμην μὲν εἶτι κἔν τοῦτο ἔρρεσθαι σε,
ποῦ αἱ Μοῖραι διατρίβουσιν, ἢ πῶς ἐφικνοῦνται
τῇ ἐπιμελείᾳ τῶν τοσούτων ἐς τὸ λεπτότατον, καὶ
ταῦτα τρεῖς οὔσαι; ἐπίπονον γάρ τινα, καὶ οὐκ εὐ-
μοιρὸν μοι δοκοῦσι βιοῦν τὸν βίον, τοσαῦτα ἔχου-
σαι πράγματα, καὶ ὥς ἔοικεν, οὐ πάνυ οὐδὲ αὐταὶ
ὑπὸ χρηστῇ ἐγεννήθησαν. ἐγὼ γοῦν, εἴ μοι αἵρεσις
δοθείη, οὐκ ἂν ἀλλαζαίμην πρὸς αὐτὰς τὸν ἐμαυτοῦ

βιον, ἀλλ' ἐλοίμην ἂν ἔτι πένεστερος διαβιῶναι,
 ἤπερ καθῆσθαι κλῶθων ἄτρακτον τοσοῦτων πρα-
 γμάτων μιστόν, ἐπιτηρῶν ἕκαστα. εἰ δὲ μὴ ἑξῆδιόν
 σοι ἀποκρίνασθαι τρὸς ταῦτα, ὦ Ζεῦ, καὶ τούτοις
 ἀγαπήσομεν, οἷς ἀπεκρίνω. ἱκανὰ γὰρ ἐμφανίσαι
 τὸν περὶ τῆς Εἰμαρμένης καὶ Προνοίας λόγον· τὰ
 λοιπὰ δ' ἴσως οὐχ εἴμαρτο ἀκοῦσαι μοι.

ZEYΣ ΤΡΑΓΩΙΔΟΣ.

ARGUMENTVM

*Liber hic est eiusdem ferme argumenti cum
 praecedente, quo Iovis reliquorumque deorum aucto-
 ritati gravissima inferuntur vulnera. Damis Epi-
 cureus quum Athenis multis coram hominibus negas-
 set, Timocles vero Stoicus quum affirmasset, deos
 esse, inque ea disputatione, illo die continuanda,
 quum Damis videretur superior futurus, Iupiter
 anxietate confectus deos ad unum omnes convocari
 iubet. Quorum tumultu et contentionibus de loco
 superiori tandem sedatis, Iupiter perturbatus et ab
 Demosthene primordium orationis mutuans rem
 narrat, deorumque consilia, ut Timocles reddatur
 superior, implorat. Momus deos contemtionem hu-
 minum mereri censet, atque in posterum merituros,
 nisi meliores facti atque maiori cura rebus humanis
 prospicientes malum illud praeveniant. Neptunus*

Damidem ante disputationem, Hercules, si forte vicerit, interimendum censent, sed hoc præter Parcarum voluntatem fieri posse negatur. Reiiçitur etiam Apollinis, qui oraculo de hac contentione edito, eoque absurdissimo, risum movet, sententia, ut Timocli eloquentior quis auxilio constituatur. Interim, quum nuncius offerretur, disputationem iam incipere, Iupiter deos, ut certamen ipsi audiant, et pro Timocle orent, monet. — Argumenta, quibus Timocles, deos et deorum providentiam esse, probare vult, sunt 1) ordo naturae; 2) quod Homerus, deorum providentiam esse, clarissime ostendat, et Euripides in tragoediis per deos puniri impios, pios iuvare doceat; 3) quod omnes gentes antiquitus deos crediderint; 4) quod sint oracula et vaticinationes futurorum; 5) quod Iupiter tonet; 6) quod sicut navis sine gubernatore salva ire nequeat, ita universum sine providentia salvum esse non possit; 7) quod sint altaria. Quibus ab Damide vel refutatis vel derisis, Momus, Iovem consolaturus, suadet; ne tanti hoc facere videatur; vulgus enim et barbaros nihilominus semper deos vensratos, quamvis pauci contraria sentiant.

1. EPM. ³Ω Ζεῦ, τί σύνγνους καταμόνας σκευτῶ λαλεῖς;

Ἦχρός, περιπατῶν, φιλοσόφου τὸ χρεῖμα
ἔχων;

Ἐμοὶ προσανάθου, λάβε με σύμβονλον
πόνων,

Μὴ καταφρονήσης οἰκέτου φλυαρίας.

ΑΘΗΝ. Ναὶ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη, ὕπατα
κρείοντων,

Γουνούμαι σε θεὰ γλαυκῶπις, τρίτο
γένεια,

Ἐξαύδα, μὴ κεῖθε νόω, ἵνα εἶδομεν ἦδη,
 Τίς μῆτις δάκνει σε κατὰ φρένα, καὶ κατὰ
 θυμόν;

Ἡ τὶ βαρὺ στενάχεις, ὥχρός τέ σε εἴλε παρειάς;
 ΖΕΤΣ. Οὐκ ἔστιν οὐδὲν δεινόν, ὧδ' εἰπεῖν ἔπος,
 Οὐδὲ πάθος, οὐδὲ ξυμφορὰ τραγηδική.

Ἦς οὐκ ἂν ἄραιτ' ἄχθος ἢ θεῶν φύσις.
 ΑΘΗΝ. Ἀπολλόν, οἷοις φροϊμίοις ἄρχῃ λόγων.
 ΖΕΤΣ. Ὡ παγκάκιστοι, χθόνια γῆς παιδεύ-

ματα,
 Σὺτ', ὦ Προμηθεῦ, οἶά μ' εἰργασσai κακά.
 ΑΘΗΝ. Τί δ' ἐστί; πρὸς χορὸν γὰρ οἰκείων
 ἐρεῖς.

ΖΕΤΣ. Ὡ μεγαλοσφαιράγον στεροπῆς φοῖζη-
 μα, τί (μοι) ῥέξεις;

ΑΘΗΝ. Κόλμισον ὀργάν, εἰ μὴ κωμῶδεῖν ὥς
 περ οὔτοι δυνάμεθα, μηδὲ τὸν Εὐριπίδην ὅλον κα-
 ταπεπώκαμεν, ὥστε σοι ὑποδραματουργεῖν.

2. ΗΡΑ. Ἀγνοεῖν ἡμᾶς νομίζεις τὴν αἰτίαν
 τῆς λύπης, ἥτις ἐστί σοι;

ΖΕΤΣ. Οὐκ οἶσθ', ἐπείτοι κἄν ἐκώκυες μίγα.

ΗΡΑ. Οἶδα τὸ κεφάλαιον αὐτὸ, ὧν πάσχεις,
 ὅτι ἐρωτικόν ἐστιν, οὐ μὴν κωκῶω γε, ὑπὸ ἔθους
 ἦδη πολλάκις ὑβρισθεῖσα ὑπὸ σοῦ τὰ τοιαῦτα. εἰ-
 κὸς γοῦν ἦτοι Δανάην τινὰ, ἢ Σεμέλην, ἢ Εὐρώ-
 πην αὐθις εὐρόντα σε ἀνιᾶσθαι ὑπὸ τοῦ ἔρωτος,
 εἰτα βουλεύεσθαι ταῦρον, ἢ σάτυρον, ἢ χρυσὸν γε-
 νόμανον, ῥυῆναι διὰ τοῦ ὀρόφου εἰς τὸν κόλπον τῆς
 ἀγαπωμένης· τὰ σημεῖα γὰρ ταῦτα, οἱ στεναγμοὶ,

καὶ τὰ δάκρυα, καὶ τὸ ὠχρόν εἶναι, οὐκ ἄλλου του, ἢ ἔρωτός ἐστιν.

ZETZ. Ω μακαρία, ἣτις ἐν ἔρωτι καὶ ταῖς τοιαύταις παιδιαῖς οἶμι τὰ ἡμέτερα πράγματα εἶναι.

HRA. Ἀλλὰ τί ἄλλο, εἰ μὴ τοῦτο ἀνιῇ σε, Δία ὄντα;

3. ZETZ. Ἐν ἐσχάτοις, ὦ Ἥρα, τὰ θεῶν πράγματα, καὶ τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου, ἐπὶ ξυροῦ ἵσθηκεν, εἴτε χρή τιμᾶσθαι ἡμᾶς ἔτι, καὶ τὰ γέρα ἔχειν τὰν τῇ γῇ, εἴτε καὶ ἡμελῆσθαι παντάπασι, καὶ τὸ μηδὲν εἶναι δοκεῖν.

HRA. Μῶν γίγαντάς τινας ἢ γῇ αὐθις ἔφυσεν; ἢ οἱ Τιτᾶνες τὰ δεσμὰ διαρρήξαντες, καὶ τῆς φρουρᾶς ἐπικρατήσαντες, αὐθις ἡμῖν ἐναντία αἰρονται τὰ ὄπλα;

ZETZ. Θάρσει, τὰ νέρθεν ἀσφαλῶς ἔχει θεοῖς.

HRA. Τί οὖν ἄλλο δεινὸν ἂν γένοιτο; οὐχ ὀρῶ γάρ, ὅτε μὴ τὰ τοιαῦτα παραλυπεῖ, ἐφ' ὅτῳ Πῶλος, ἢ Ἀριστόδημος, ἀντὶ Διὸς ἡμῖν ἀναπέφηνας.

4. ZETZ. Τιμοκλῆς, ὦ Ἥρα, ὁ Στωϊκός, καὶ Λάμις ὁ Ἐπικούρειος, χθίς, οὐκ οἶδα ὅθεν σφίσιιν ἀρξαμένου τοῦ λόγου, προνοίας πέρι διελεγέσθην, παρόντων μάλα συχνῶν καὶ δοκίμων ἀνθρώπων, ὅπερ μάλιστα ἡνίασέ με· καὶ ὁ μὲν Λάμις οὐτ' εἶναι θεοὺς ἔφασκεν, οὐδ' ὅλως τὰ γιγνόμενα ἐπισκοπεῖν, ἢ διατάττειν· ὁ Τιμοκλῆς δὲ ὁ βέλτιστος ἐπειροῦτο ξυναγωνίζεσθαι ἡμῖν· εἴτα ὄχλου πολλοῦ ἐπιρρύνοντος, οὐδὲν πέρας ἐγένετο τῆς ξυνουσίας. διελύθησαν γὰρ ἐσαῦθις ἐπισκέψασθαι τὰ λοιπὰ

ξυνθήμενοι, καὶ νῦν μετέωροι πάντες εἰσὶ πρὸς τὴν ἀκρόασιν, ὁπότερος κρατήσῃ, καὶ ἀληθέστερα δόξει λέγειν. ὁρᾶτε τὸν κίνδυνον, ὥς ἐν στενῷ παντάπασιν τὰ ἡμέτερα, ἐν ἐνὶ ἀνδρὶ κινδυνευόμενα; καὶ δυοῖν θάτερον, ἢ παρειωρῶσθαι ἀνάγκη ὀνόματα μόνον εἶναι δόξαντας, ἢ τιμᾶσθαι ὥς περ πρὸ τοῦ, ἦν ὁ Τιμοκλῆς ὑπερσχη λέγων.

5. *HPA.* Δεινότατα, ὥς ἀληθῶς, καὶ οὐ μάτην, ὦ Ζεῦ, ἐπιτραγῶδεις αὐτοῖς.

ZETΣ. Σὺ δὲ ῥου, Δανάης τινός, ἢ Ἀντιόπης, εἶναι μοι λόγον ἐν ταράχῃ τοσοῦτῳ. τί δ' οὖν, ὦ Ἑρμῇ, καὶ Ἥρᾳ, καὶ Ἀθηνᾷ, πράττοιμιν ἄν; ξυνευρίσκετε γὰρ καὶ αὐτοὶ τὸ μέρος.

ΕΡΜ. Ἐγὼ μὲν ἐπὶ τὸ κοινόν φημι δεῖν τὴν ἐπίσκεψιν ἐπανενεχεῖν, ἐκκλησίαν ξυναγαγόντα.

HPA. Καὶ μοὶ ταῦτα ξυνδοκεῖ, ἅπερ καὶ τοῦτῳ.

ΑΘΗΝ. Ἄλλ' ἐμοὶ μὲν τᾶναντία δοκεῖ, ὦ πάτερ, [καὶ] μὴ ξυνταράττειν τὸν οὐρανόν, μηδὲ δῆλον εἶναι σε θορυβοῦμενον τῷ πράγματι, πράττειν δὲ ἰδίᾳ ταῦτα, ἐξ ὧν κρατήσῃ μὲν ὁ Τιμοκλῆς λέγων, ὁ Δύμις δὲ καταγελασθεὶς ἅπεισιν ἐκ τῆς συνουσίας.

ΕΡΜ. Ἄλλ' οὔτε ἄγνοήσεται ταῦτα, ὦ Ζεῦ, ἐν φανερῷ ἰσομένης τῆς ἐριδος τοῖς φιλοσόφοις, καὶ σὺ δόξεις τυραννικός εἶναι, μὴ κοινούμενος περὶ τῶν οὔτῳ μεγάλων καὶ κοινῶν ἅπασιν.

6. *ZETΣ.* Οὐκοῦν ἤδη κήρυττε, καὶ παρέστωσαν ἅπαντες· ὁρῶς γὰρ λέγεις.

ΕΡΜ. Ἴδού δὴ ἐς ἐκκλησίαν ξυνέλθετε οἱ θεοί·
μὴ μέλλετε, ξυνέλθετε πάντες, ἤκατε, περὶ μεγάλων
ἐκκλησιάσσωμεν.

ΖΕΥΣ. Οὕτω φίλὰ, ὦ Ἑρμῇ, καὶ ἀπλοῖκα καὶ
περὶ κηρύττεις, καὶ ταῦτα ἐπὶ τοῖς μεγίστοις
ξυγκαλῶν;

ΕΡΜ. Ἀλλὰ πῶς γάρ, ὦ Ζεῦ, ἄξιοις;

ΖΕΥΣ. Ὅπως ἄξιόν; ἀποσεμνύναι φημί δεῖν
τὸ κήρυγμα μέτροις τισὶ, καὶ μεγαλοφρονίᾳ ποιητι-
κῇ, ὥς μᾶλλον συνέλθοιεν.

ΕΡΜ. Ναί. ἀλλ' ἐποποιῶν, ὦ Ζεῦ, καὶ φα-
νωδῶν τὰ τοιαῦτα· ἐγὼ δὲ ἥκιστα ποιητικὸς εἰμι·
ὥστε διαφθερῶ τὸ κήρυγμα, ἢ ὑπέμετρα ἢ ἐνδεῶ
ξυνείρων, καὶ γέλως ἔσται παρ' αὐτῶν ἐπὶ τῇ ἁμου-
σίᾳ τῶν ἐπῶν. ὁρῶ γοῦν καὶ τὸν Ἀπόλλω γελῶμενον ἐπ'
ἐνίοις τῶν χρησμῶν, καί τοι ἐπικρυπτοῦσης τὰ πολ-
λὰ τῆς [μάντικῆς] ἀσαφείας, ὥς μὴ πάνυ σχολῇ
ἄγειν τοὺς ἀκούοντας ἐξετάζειν τὰ μέτρα.

ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν, ὦ Ἑρμῇ, τῶν Ὀμήρου ἐπῶν
εὔκαταμίγνυς τὰ πολλὰ τῷ κηρύγματι, ὥς ἐκεῖνος
ἡμᾶς ξυνεκάλει, μεμνησθαι δέ σε εἰκός.

ΕΡΜ. Οὐ πάνυ μὲν οὕτω σαφῶς, καὶ προχεί-
ρως πειράσσομαι δέ ὅμως.

Μήτε τις οὖν θήλεια θεὸς, τόγε μήτε τις
ἄρσην,

Μηδ' αὐτῶν ποταμῶν μενέτω νόσφ' Ὠκε-
ανοῖο,

Μηδέ τε νυμφάων, ἀλλ' ἐς Διὸς ἔλθει
πάντες

Εἰς ἀγορὴν, ὅσσοι τε κλυτὰς δαίνυσθ' ἐκατόμβας·

Ὅσσοι τ' αὖ μίσατοι, ἢ ὕστατοι, ἢ μάλα πάγχυ Νάνυμνοι, βωμοῖσι παρὰ κνίσσῃσι κύθησθε.

7. ΖΕΤΣ. Εὖγε, ὦ Ἑρμῇ, ἀριστα κεκήρυκται σοι, καὶ ξυνθείουσι γὰρ ἡδὴ ὥστε παραλαμβάνων καθίζε αὐτούς, κατὰ τὴν ἀξίαν ἕκαστον, ὥς ἂν ὕλης ἡ τέχνης ἔχοι· ἐν προεδρίᾳ μὲν τοὺς χρυσοῦς, εἴτα ἐπὶ τούτοις τοὺς ἀργυροῦς, εἴτα ἐξῆς, ὅπόσοι ἐλεφάντινοι, εἴτα τοὺς χαλκοῦς, ἢ τοὺς λιθίνους, καὶ ἐν αὐτοῖς τούτοις, οἱ Φειδίου μὲν, ἢ Ἀλκαμένους, ἢ Μύρωνος, ἢ Εὐφράνορος, ἢ τῶν ὁμοίων τεχνιτῶν, προτετιμήσθων· οἱ συρφετώδεις δὲ οὗτοι καὶ ἄτεχνοι πόρρω που ξυνωσθέντες καθεδοῦνται σιωπῇ, ἀναπληροῦντες μόνον τὴν ἐκκλησίαν.

ΕΡΜ. Ἔσται ταῦτα, καὶ καθεδοῦνται ὥς προσήκει. ἀλλ' ἐκεῖνο οὐ πρόχειρον εἶδέναι, ἦν τις αὐτῶν, χρυσοῦς μὲν καὶ πολυτάλαντος τὴν ὄλκην, οὐκ ἀκριβὴς δὲ τὴν ἐργασίαν, ἀλλὰ κομδῇ ἰδιωτικὸς καὶ ἀσύμμετρος, πρὸ τῶν χαλκῶν τῶν Μύρωνος, καὶ Πολυκλείτου, καὶ τῶν Φειδίου, καὶ Ἀλκαμένους τῶν λιθίνων καθεδεῖται, ἢ προτιμωτέραν χρὴ νομίζειν τὴν τέχνην;

ΖΕΤΣ. Ἐχρῆν μὲν οὕτως, ἀλλ' ὁ χρυσὸς ὁμῶς προτιμητέος.

ΕΡΜ. Μανθάνω, ὅτι Πλουτίνδην κελεύεις, ἀλλὰ μὴ Ἀριστίνδην καθίζειν, καὶ ἀπὸ τιμημάτων ἤκατε οὖν εἰς τὴν προεδρίαν ὑμεῖς οἱ χρυσοῖ. 8. Ἐοίκασι δ' οὖν, ὦ Ζεῦ, οἱ βαρβαρικοὶ προεδρεύειν μό-

νοι, ὡς τοὺς γε Ἕλληνας δοῖας ὁποῖοι εἴσι, χαρίεντες μὲν, καὶ εὐπρόσωποι, καὶ κατὰ τέχνην ἐσχηματισμένοι, λίθινοι δὲ, ἢ χαλκοῖ ὅμως ἅπαντες, ἢ οἷγε πολυτελέστατοι αὐτῶν ἐλεφάντινοι, ὀλίγον ὅσον τοῦ χρυσοῦ ἐπιστίλβον ἔχοντες, ὡς ἐπικιχρῶσθαι καὶ ἐπηυγᾶσθαι μόνον, τὰ δὲ ἔνδον ὑπόζυλοι, καὶ οὕτω μυθῶν ἀγέλας ὅλας ἐμπολιτευομένας σκῆποντες. ἡ Βενδὶς δὲ αὕτη, καὶ ὁ Ἄνουβις ἐκεινοσὶ, καὶ ὁ παρ' αὐτὸν ὁ Ἄτις, καὶ ὁ Μίθρης, καὶ ὁ Μῆν ὅλοι δλόχρυσοι, καὶ βαρεῖς, καὶ πολὺτιμοι ὡς ἄληθῶς.

9. ΠΟΣ. Καὶ ποῦ τοῦτο, ὦ Ἑρμῇ, δίκαιον, τὸν κυνοπρόσωπον τοῦτον προκαθίζειν μου τὸν Αἰγύπτιον, καὶ ταῦτα Ποσειδῶνος ὄντος;

ΕΡΜ. Ναί. ἀλλὰ σὲ μὲν, ὦ ἐννοσίγαιε, χαλκοῦν δ' Ἀύσιππος καὶ πτωχὸν ἐποίησεν, οὐκ ἐχόντων τότε Κορινθίων χρυσόν. οὗτος δὲ ὅλοις μετ' ἄλλοις πλουσιώτερός ἐστιν. ἀνέχεσθαι οὖν χρηὴ παρεωσμένον, καὶ μὴ ἀγανακτεῖν εἴ τις ὄντα τηλικαύτην χρυσοῦν ἔχων προτιμῆσται σοῦ.

10. ΑΦΡ. Οὐκοῦν, ὦ Ἑρμῇ, καὶ μὲ λαβὼν, ἐν τοῖς προεδρίοις που κάθιζε· χρυσοῦ γὰρ εἶμι.

ΕΡΜ. Οὐχ ὅσα γε, ὦ Ἀφροδίτη, καὶ μὲ δοῖαν, ἀλλ' εἰ μὴ πάνυ λημῶ, λίθου τοῦ λευκοῦ Πεντέληθεν, οἶμαι, λιθοτομηθεῖσα, εἶτα δόξαν οὕτω Πραξιτέλει, Ἀφροδίτῃ γενομένη, Κνιδίοις παρεδόθης.

ΑΦΡ. Καὶ μὴν ἀξιόπιστόν σοι μάρτυρα τὸν Ὅμηρον παρέξομαι, ἄνω καὶ κάτω τῶν φαῦσιδιων χρησοῦν με τὴν Ἀφροδίτην εἶναι λέγοντα.

ΕΡΜ. Καὶ γὰρ καὶ τὸν Απόλλω δ' αὐτὸς πολὺ.

χρυσον ἔφη εἶναι καὶ πλούσιον· ἀλλὰ νῦν ὄψει καὶ κεί-
νον ἐν τοῖς ζευγίταις που καθήμενον, ἀπαστεφασμαμέ-
νον γε ὑπὸ τῶν λησιῶν, καὶ τοὺς κόλλοπας τῆς κι-
θάρας περισευλημένον, ὥστε ἀγάπα καὶ σὺ μὴ πά-
νυ ἐν τῷ θητικῷ ἐκκλησιάζουσα.

11. ΚΟΔ. Ἐμοὶ δὲ τίς ἂν ἐρίσαι τολμήσειεν,
ἡλίω τε ὄντι, καὶ τηλικούτῃ τὸ μέγεθος; εἰ γοῦν μὴ
ὑπερφυᾷ, μὴδ' ὑπέρμετρον οἱ Ῥόδιοι κατασκευάσα-
σθαι με ἡξίωσαν, ἀπὸ τοῦ ἴσου τελέσματος ἐκκαίδε-
κα χρυσοῦς θεοὺς ἐπεποίηντο ἄν· ὥστε ἀνάλογον
πολυτελέστερος ἂν νομιζοίμην, καὶ πρόδεσιν ἡ τέ-
χνη, καὶ τῆς ἐργασίας τὸ ἀκριβές ἐν μεγέθει τοσοῦτω.

ΕΡΜ. Τί, ὦ Ζεῦ, χρή ποιεῖν; δύσκριτον γάρ
ἐμοὶ γοῦν καὶ τοῦτο. εἰ μὲν γὰρ ἐς τὴν ὕλην ἀποβλέ-
ποιμι, χαλκοῦς ἐστίν· εἰ δὲ λογιζοίμην, ἀφ' ὁπόσων
ταλάντων κεχάλκευται, ὑπὲρ τοὺς πεντακοσιομε-
δίμους, [καὶ τὴν ἱππάδα] ἂν εἴη.

ΖΕΥΣ. Τί γὰρ ἔδει παρεῖναι καὶ τοῦτον ἐλέγξον-
τα τὴν τῶν ἄλλων σμικρότητα, καὶ ἐνοχλήσοντα τῇ
καθέδρᾳ; πλὴν ἀλλ', ὦ Ῥοδίων ἄριστε, εἰ καὶ ὅτι
μάλιστα προτιμητέος εἴ τῶν χρυσῶν, πῶς ἂν καὶ
προεδρεύοις, εἰ μὴ δεήσει ἀναστῆναι πάντας, ὥς μό-
νος καθέξοιο, τὴν Πνύκα ὅλην θατέρᾳ τῶν πυγῶν
ἐπιλαβὼν; ὥστ' ἡμείνον' ποιήσεις ὀρθοσιτάδην ἐκ-
κλησιάζων, ἐπικεκρυφὼς τῷ συνεδρίῳ.

12. ΕΡΜ. Ἴδου πάλιν ἄλλο δύσλυτον καὶ τοῦτο.
χαλκῷ μὲν γὰρ ἀμφοτέρω ἐστὼν, καὶ τέχνης τῆς αὐ-
τῆς, Λυσίππου ἐκάτερον τὸ ἔργον, καὶ τὸ μέγιστον,
ὁμοτίμω τὰ ἐς γένος, αἵτε δὴ παῖδες ὄντες Διὸς, ὁ

Διόνυσος οὔτοσι, καὶ Ἡρακλῆς. πρότερος οὖν αὐτῶν προκαθεδεῖται; φιλονεικοῦσι γάρ, ὥς ὁρᾷς.

ZETΣ. Διατρίβομεν, ὦ Ἑρμῇ, πάλαι δέον ἐκκλησιάζειν· ὥστε νῦν μὲν ἀναμιξ καθιζόντων, ἔνθα ἂν ἕκαστος ἐθέλῃ, ἐσαῦθις δὲ ἀποδοθήσεται περὶ τούτων ἐκκλησίᾳ· καὶ γὰρ εἴσομαι τότε, ἣν τινα χορὴ ποιήσασθαι τὴν τάξιν ἐπ' αὐτοῖς.

13. EPM. Ἀλλ', Ἡράκλεις, ὥς θορυβοῦσι, τὰ κοινὰ καὶ τὰ καθ' ἡμέραν ταῦτα βοῶντες, διανομαίς, ποῦ τὸ νέκταρ, καὶ ἡ ἀμβροσία ἐπέλιπε; ποῦ αἰέκατόμβαι; κοινὰς τὰς θυσίας.

ZETΣ. Κατασιώπησον αὐτοὺς, ὦ Ἑρμῇ, ὥς μάθωσιν ὅτου ἔνεκα ξυνελέγησαν, τοὺς λήρονις τούτους ἀφάντες.

EPM. Οὐχ ἅπαντες, ὦ Ζεῦ, τὴν Ἑλλήνων φωνὴν ξυνιάσιν. ἐγὼ δὲ οὐ πολὺ γλωττός εἰμι, ὥστε καὶ Σκύθαις, καὶ Πέρσαις, καὶ Θραξὶ, καὶ Κελτοῖς ξυνετὰ κηρύττειν. ἄμεινον οὖν, οἶμαι, τῇ χειρὶ σημαίνειν, καὶ παρακελεύεσθαι σιωπᾶν.

ZETΣ. Οὕτω ποίει.

14. EPM. Εὖ γε, ἀφωνότεροι γεγέννηταί σοι τῶν σοφιστῶν. ὥστε ὦρα δημηγορεῖν· ὁρᾷς, πάλαι πρὸς σὲ ἀποβλέπουσι, περιμένοντες ὅ,τι καὶ ἐρεῖς.

ZETΣ. Ἀλλ' ὅ γε πέπονθα, ὦ Ἑρμῇ, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι πρὸς σὲ εἰπεῖν νύδον ὄντα. οἶσθα ὅπως θαρσάλως αἰ, καὶ μεγαλήγορος ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἦν;

EPM. Οἶδα, καὶ ἐδεδίδειν γε ἀκούων σου δημηγοροῦντος; καὶ μάλιστα ὅπύταν ἡπέλεις ἀνασπά-

σειν ἐκ βάθρων τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν αὐτοῖς θεοῖς, τὴν σειρὰν ἐκείνην τὴν χρυσὴν καθείς.

ΖΕΥΣ. Ἀλλὰ νῦν, ὦ τέκνον, οὐκ οἶδα, εἴτε ὑπὸ μεγέθους τῶν ἐφεστώτων δεινῶν, εἴτε καὶ ὑπὸ πλήθους τῶν παρόντων (πολυθεωτάτη γὰρ ὡς ὁρᾷς ἢ ἐκκλησία) διατεταράσθαι τὴν γνώμην, καὶ ὑπότρομός εἰμι, καὶ ἡ γλῶττά μοι πεπεδημένη ἔοικε· τὸ δὲ αἰτοπώτατον ἀπάντων, ἐπιλέλυσμαι τὸ προοίμιον τῶν λόγων, ὃ παρεσκευασάμην, ὡς εὐπροσωποτάτη μοι ἡ ἀρχὴ γένοιτο πρὸς αὐτούς.

ΕΡΜ. Ἀπολώλεκας, ὦ Ζεῦ, πάντα· οἱ δὲ ὑποπτεύουσι τὴν σιωπὴν, καὶ τι ὑπέρμεγα κακὸν ἀκούσασθαι προσδοκῶσιν, ἐφ' ὅτῳ σὺ διαμέλλεις.

ΖΕΥΣ. Βούλει οὖν, ὦ Ἑρμῇ, τὸ Ὀμηρικὸν ἐκείνο προοίμιον ἀναρῶσθαι πρὸς αὐτούς;

ΕΡΜ. Τὸ ποῖον;

ΖΕΥΣ. Κέκλυτέ μευ πάντες τε θεοὶ, πῦσαι τε θέαιναι.

ΕΡΜ. Ἀπαγε, ἱκανὰ καὶ πρὸς ἡμῖς πεπαρώδηται σοι τὰ πρῶτα. πλήν εἰ δοκεῖ, τὸ μὲν φορτικὸν τῶν μέτρων ἄφες· σὺ δὲ τῶν Δημοσθένους δημηγοριῶν τῶν κατὰ Φιλίππου ἦν τινα ἂν ἐθέλοις ξύνειρε, ὀλίγα ἐναλλάττων. οὕτω γοῦν οἱ πολλοὶ νῦν ῥήτορες ποιοῦσιν.

ΖΕΥΣ. Εὐ λέγεις σύντομόν τινα ῥητορείαν, καὶ ῥαδιουργίαν ταύτην εὐκαιρον τοῖς ἀπορομένοις.
15. Ἀρξομαι δ' οὖν ποτε· Ἀντὶ πολλῶν ἂν, ὦ ἄνδρες θεοὶ, χρημάτων, ὑμῖς ἐλέσθαι νομίζω, εἰ φανερόν γένοιτο ὑμῖν, ὅ,τι δῆποτε ἄρα τοῦτο ἐστίν, ἐφ' ὅτῳ νῦν συνελέγητε. ὅτε τοίνυν τοῦθ' οὕτως ἔχει,

προσήκει προθύμως ἀκροῶσθαι μου λέγοντος. ὁ μὲν
 οὖν παρὼν καιρὸς, ὃ θεοὶ, μονονουχὶ λέγει φωνήν
 ἄφαις, ὅτι τῶν παρόντων ἐρῶμένως ἀντιληπτέον
 ἡμῖν ἔστιν· ἡμεῖς δὲ πάνυ ὀλιγώρως ἔχαιν δοκοῦμεν
 πρὸς αὐτά. βούλομαι δὲ ἤδη, (καὶ γὰρ ἐπιλείπει ὁ
 Δημοσθένης,) αὐτὰ ὑμῖν δηλῶσαι σαφῶς, ἐφ' οἷς
 διαταραχθεῖς, ξυνήγαγον τὴν ἐκκλησίαν. χθές γάρ,
 ὡς ἴστε, Μνησιθίου τοῦ ναυκλήρου θύσαντος τὰ
 σωτήρια ἐπὶ τῇ νηϊ ὀλίγον δεῖν ἀπολουμένην περὶ τὸν
 Καφηρέα, εἰσιτάμεθα ἐν Πειραιῇ, ὅπόσους ἡμῶν
 ὁ Μνησιθεὸς ἐπὶ τὴν θυσίαν ἐκάλεσεν. εἴτα μετὰ
 τὰς σπονδὰς, ὑμῖς μὲν ἄλλος ἄλλην ἐιράπεσθε, ὡς
 ἐκάστω ἔδοξεν. ἐγὼ δὲ (οὐδέπω γὰρ πάνυ ὀψέ ην)
 ἀνῆλθον ἐς τὸ αἶστυ, ὡς περιπατήσαιμι τὸ δειλινὸν
 ἐν Κεραμειῷ, ἐννοῶν ἄμα τοῦ Μνησιθίου τὴν σμι-
 κρολογίαν· ὅς ἐκακίδεκα θεοὺς ἱστιῶν, ἀλεκτρυόνα
 μόνον κατέθυσαι, γέροντα κῆκεῖνον ἤδη καὶ κορυ-
 ζῶντα, καὶ λιβανωτοῦ χόνδρους τέτταρας, εὖ μάλα
 εὐρωτιῶντας, ὡς ἀντίκα ἐπισβεσθῆναι τῷ ἄνθρακι,
 μηδὲ ὅσον ἄκρη τῇ ῥινὶ ὀσφραίνεσθαι τοῦ καπνοῦ
 παρσυχόντος· καὶ ταῦτα ἐκατόμβας ὅλας ὑποσχάμε-
 νος, ὅποτε ἡ ναῦς ἤδη προσεφέρετο τῷ σκοπέλῳ, καὶ
 ἐντὸς ἦν τῶν ἐρμάτων. 16. Ἐπεὶ δὲ ταῦτα ἐννοῶν
 γίγνομαι κατὰ τὴν Ποικίλην, ὁρῶ πλῆθος ἀνθρώ-
 πων πάμπαν ξυνεστηκός· ἐνίους μὲν ἔνδοον ἐν αὐτῇ
 νῇ στοῦ, πολλοὺς δὲ καὶ ἐν τῷ ὑπαίθρῳ· καὶ τινὰς
 βοῶντας, καὶ διατεινομένους, καὶ ἐπὶ τῶν θάκων
 καθημένους. αἰκάσας οὖν ὅπερ ἦν, φιλοσάφους εἶναι
 τῶν ἐριστικῶν πούτων, ἐβουλήθην ἐπιστάς ἀκοῦσαι

αὐτῶν ὅ,τι καὶ λέγουσι. καὶ ἔτυχον γὰρ νεφέλην τῶν παχειῶν περιβεβλημένος, σχηματίσας ἑμαυτὸν εἰς τὸν ἐκείνων τρόπον· καὶ τὸν πώγωνα ἐπισπασάμενος, εὖ μάλα ἑώκειν φιλοσόφῳ· καὶ δὴ παραγκωνισάμενος τοὺς πολλοὺς, εἰσέρχομαι ἀγνοοῦμενος ὅς τις ἦν. εὗρίσκω δὲ τὸν Ἐπικούρειον Δάμιν, τὸν ἐπιτριπτον, καὶ Τιμοκλέα τὸν Στωϊκόν, ἀνδρῶν βέλτιστον, ἐκθύμως πάνυ ἐρίζοντας. ὁ γοῦν Τιμοκλῆς καὶ Ἰδρου, καὶ τὴν φωνὴν ἤδη ἐξεκέκοπτο ὑπὸ τῆς βοῆς· ὁ Δάμις δὲ, τὸ Σαρδώνιον ἐπιμειδιῶν, ἔτι μᾶλλον παρώξυνε τὸν Τιμοκλέα. 17. Ἦν δὲ ἄρα περὶ ἡμῶν ὁ πᾶς λόγος αὐτοῖς. ὁ μὲν γὰρ κατάρατος Δάμις οὔτε προνοεῖν ἡμᾶς ἔφασκε τῶν ἀνθρώπων, οὔτε ἐπισκοπεῖν τὰ γιγνόμενα παρ' αὐτοῖς, οὐδὲν ἄλλο, ἢ μηδὲ ὅλως ἡμᾶς εἶναι, λέγων. τοῦτο γὰρ αὐτῷ δηλαδὴ ὁ λόγος ἐδύνατο, καὶ ἦσαν τινὲς, οἱ ἐπῆνουν αὐτόν. ὁ δ' ἕτερος τὰ ἡμέτερα ὁ Τιμοκλῆς ἐφρόνει, καὶ ὑπερεμάχει, καὶ ἡγανάκει, καὶ πάντα τρόπον, ξυνηγωνίζετο, τὴν ἐπιμέλειαν ἡμῶν ἐπαινῶν, καὶ διεξιὼν, ὥς ἐν κόσμῳ τε, καὶ τάξει τῇ προσηκούσῃ ἐξηγοῦμεθα, καὶ διατάττομεν ἕκαστα. καὶ εἶχε μὲν τινας καὶ αὐτός τοὺς ἐπαινοῦντας. πλην ἐκεκμήκει γὰρ ἤδη, καὶ πονήρως ἐφώνει, καὶ τὸ πλῆθος ἐς τὸν Δάμιν ἀπέβλεπε. συνεῖς δὲ ἐγὼ τὸ κινδυνεύομενον, τὴν νύκτα ἐκέλευσα περιχυθεῖσαν διαλῦσαι τὴν ξυνουσίαν. ἀπῆλθον οὖν, ἐς τὴν ὑστεραίαν ξυνθέμενοι ἐς τέλος ἐπιξελεύσεσθαι τὸ σκέμμα, καὶ γὰρ παρομαρτῶν τοῖς πολλοῖς ἐπήκουον μεταξὺ ἀπίόντων οἴκαδε [παρ' αὐτοὺς] ἐπαινοῦντων τὰ τοῦ Δάμιδος, καὶ ἤδη

παρὰ πολὺ αἰρουμένων τὰ ἐκείνου. ἦσαν δὲ καὶ οἱ μὴ ἀξιούντες προκατεγνωκέναι τῶν ἐναντίων, ἀλλὰ περιμένειν, εἴτε καὶ ὁ Τιμοκλῆς αὐριον ἐρεῖ.
 18. Ταῦτ' ἐστὶν ἐφ' οἷς ὑμᾶς ξυνεκάλεσα, οὐ μικρὰ, ὦ θεοὶ, εἰ λογιεῖσθε ὥς ἡ πᾶσα μὲν ἡμῖν τιμὴ, καὶ δόξα, καὶ πρόσοδος, οἱ ἄνθρωποι εἰσιν. εἰδ' οὐτοὶ πεισθεῖεν ἢ μὴδὲ ὅλως θεοὺς εἶναι, ἢ ὄντας ἀπρονοήτους εἶναι σφῶν αὐτῶν, ἄθυστα καὶ ἀγέροστα καὶ ἄτιμα ἡμῖν ἔσται τὰ ἐκ γῆς, καὶ μάτην ἐν οὐρανῷ καθιεδούμεθα, λιμῷ ἐχόμενοι, ἐορτῶν ἐκείνων, καὶ πανηγύρεων, καὶ ἀγώνων, καὶ θυσιῶν, καὶ παννυχίδων, καὶ πομπῶν στερούμενοι. ὥς οὖν ὑπὲρ τηλικούτων φημι δεῖν ἅπαντας ἐπινοεῖν τι σωτήριον τοῖς παροῦσι, καὶ ἅψ' οὗτου κρατήσῃ μὲν ὁ Τιμοκλῆς, καὶ δόξει ἀληθέστερα λέγειν, ὁ Δάμις δὲ καταγελασθήσεται πρὸς τῶν ἀκουόντων· ὥς ἔγωγε οὐ πάνυ τῷ Τιμοκλεῖ πέποιθα, ὥς κρατήσῃ κατ' ἑαυτὸν, ἦν μὴ καὶ τὰ παρ' ἡμῶν αὐτῷ προσγένηται. κήρυττε, ὦ Ἑρμῇ, τὸ κήρυγμα τὸ ἐκ τοῦ νόμου, ὥς ἀνιστάμενοι συμβουλευοίεν.

ΕΡΜ. Ἄκουε, σίγα, μὴ τῦραττε, τίς ἀγορεύειν βούλεται τῶν τελείων θεῶν, οἷς ἔξεστι; τί τοῦτο, οὐδεὶς ἀνίσταται, ἀλλ' ἡσυχάζετε, πρὸς τὸ μέγεθος τῶν ἠγγελμένων ἐκπεπληγμένοι;

19. ΜΩΜ. Ἄλλ' ὑμεῖς μὲν πάντες ὕδωρ καὶ γαῖα γένοισθε. Ἐγὼ δὲ, εἴγε μοι μετὰ παρόρησις δοθείη λέγειν, πολλὰ ἂν, ὦ Ζεῦ, ἔχοιμι εἰπεῖν.

ΖΕΥΣ. Λέγε, ὦ Μῶμε, πάνυ θαρρύν. δῆλος γὰρ εἰ ἐπὶ τῷ συμφέροντι παρόρησιαζόμενος.

ΜΩΜ. Οὐκοῦν ἀκούετε, ὦ θεοὶ, τί γε ἀπὸ παρ-
 δίας, φασίν. ἐγὼ γάρ καὶ πάνυ προσεδόκων ἐς τὸδε
 ἀμχανίας περιστήσασθαι τὰ ἡμέτερα, καὶ πολλοὺς
 τοιοῦτους ἀναφυήσασθαι ἡμῖν σοφιστάς, παρ' ἡμῶν
 αὐτῶν τὴν τῆς τόλμης αἰτίαν λαμβάνοντας, καὶ, μὰ
 τὴν Θέμιν, οὔτε τῷ Ἐπικούρῳ ἄξιον ὀργίζεσθαι,
 οὔτε τοῖς ὁμιληταῖς αὐτοῦ, καὶ διαδοχοῖς τῶν δογμα-
 των, εἰ τοιαῦτα περὶ ἡμῶν ὑπειλήφασιν. ἢ τί γὰρ
 ἂν αὐτοὺς ἄξιώσις τις ἂν φρονεῖν, ὅποταν ὀρῶσι
 τοσαύτην ἐν τῷ βίῳ τὴν ταραχὴν; καὶ τοὺς μὲν
 χρηστοὺς αὐτῶν ἀμελουμένους, ἐν πενίᾳ, καὶ νό-
 σοις, καὶ δουλείᾳ καταφθειρομένους· παμπονή-
 ρους δὲ καὶ μιαινοὺς ἀνθρώπους προτιμωμένους,
 καὶ ὑπερπλουτοῦντας, καὶ ἐπιτάττοντας τοῖς κρείτ-
 τοσι· καὶ τοὺς μὲν ἱεροσύλους οὐ κολαζομένους,
 ἀλλὰ διαλανθάνοντας· ἀνασκολοπιζομένους δὲ, καὶ
 τυμπανιζομένους ἐνλοτε τοὺς οὐδὲν ἀδικοῦντας; εἰ-
 κότως τοίνυν ταῦτα ὀρῶντες οὕτω διαγοοῦνται περὶ
 ἡμῶν, ὥς οὐδὲ ὅλως ὄντων. 20. Καὶ μάλιστα ὅταν
 ἀκούωσι τῶν χρησμῶν λεγόντων· Ὡς διαβὰς τὸν
 Ἄλυν, μεγάλην ἀρχὴν καταλύσει· εὐ μέντοι δηλούν-
 των, εἴτε τὴν αὐτοῦ, εἴτε τὴν τῶν πολεμίων; καὶ
 πάλιν,

Ὡς θεῖη Σιλαμῖς, ἀπολεῖς δὲ σὺ τέκνα γυ-
 ναικῶν.

καὶ Πύρσαι γὰρ, οἶμαι, καὶ Ἕλληνες τέκνα γυναι-
 κῶν ἦσαν. ὅτε μὲν γὰρ πάλιν τῶν ῥαψωδῶν ἀκού-
 ουσιν, ὅτι καὶ ἐρῶμεν, καὶ τιτρωσκόμεθα, καὶ δε-
 σμούμεθα, καὶ δουλεύομεν, καὶ στασιάζομεν, καὶ

μωρία ὅσα πράγματα ἔχομεν, καὶ ταῦτα μακάριος
καὶ ἄφθαρτος ἀξιοῦντες εἶναι, τί ἄλλο ἢ δικαίως
καταγελῶσι, καὶ ἐν οὐδενὶ λόγῳ τίθενται τὰ ἡμέτε-
ρα; ἡμεῖς δὲ ἀγανακτοῦμεν, εἴ τινες ἀνθρώποι ὄντες,
οὐ πάνυ ἀνόητοι, διελέγχουσι ταῦτα, καὶ τὴν πρό-
νοιαν ἡμῶν παρωθοῦνται, δεῖον ἀγαπᾶν εἴ τινες
ἡμῖν εἴ τι θύουσι, τοιαῦτα ἑξαμαρτάνουσι. Καὶ μοι
ἐν ταῦθα, ὦ Ζεῦ, (μόνοι γὰρ ἐσμέν, καὶ οὐδεὶς ἀν-
θρώπος πάρεστιν ἐν τῷ συλλόγῳ, ἔξω Ἡρακλέους,
καὶ Διονύσου, καὶ Γανυμήδους, καὶ Ἀσκληπιοῦ, τῶν
παριγγράπτων τούτων) ἀποκρίναί μοι μετ' ἀληθείας,
εἴ ποτέ σοι ἐμέλησεν ἐς τοσοῦτον τῶν ἐν τῇ γῇ, ὥς
ἐξετάσαι εἴ τινες αὐτῶν οἱ φαῦλοι, ἢ οἱ τινες οἱ χρη-
στοί εἰσιν· ἀλλ' οὐκ ἂν ἔχοις εἰπεῖν. εἰ γοῦν μὴ ὁ
Θησεὺς ἐκ Τροίης ἔως Ἀθήνας ἰὼν, ὁδοῦ πάρεργον,
ἐξέκοψε τοὺς κακούργους, ὅσον ἐπὶ τοὺς καὶ τῇ σῇ προ-
νοίᾳ, οὐδὲν ἂν ἐκάλυε ζῆν ἐντροφῶντας ταῖς τῶν πα-
ροδοιοπορούντων σφαγαῖς, τὸν Σκείρωνα, καὶ τὸν Πι-
τυοκάμπτην, καὶ Κερκύονα, καὶ τοὺς ἄλλους, ἧ εἴγε
μὴ ὁ Εὐρύσθευς, ἀνὴρ δίκαιος καὶ προνοητικὸς,
ὑπὸ φιλανθρωπίας ἀναπνυθανόμενος τὰ παρ' ἐκά-
στοις, ἐξέπεμπε τουτονὶ τὸν οἰκέτην αὐτοῦ, ἐργατι-
κὸν ἀνθρώπον, καὶ πρόθυμον ἐς τοὺς πόρους, ὦ
Ζεῦ, σὺ ὀλέγον ἐφρόντισας ἂν τῆς Ἰδρας, καὶ τῶν
ἐν Στυμφάλῳ ὀρνέων, καὶ ἵππων τῶν Θρακικῶν,
καὶ τῆς Κενταύρων ὕβριως, καὶ παροινίας. 22. Ἀλλ'
εἰ χρὴ τάληθ' ἡ λέγειν, καθήμεθα τοῦτο μόνον ἐπι-
τηροῦντες, εἴ τις θύει, καὶ κνισσᾷ περὶ τοὺς βω-
μούς. τὰ δ' ἄλλα κατὰ ῥοὴν φέρεται, ὥς ἂν εὖχοι

ἕκαστον, παρασυρόμενα. τοιγαροῦν εἰκότα νῦν πά-
σχομεν, καὶ ἔτι πεισόμεθα, ἐπειδὴν κατ' ὀλίγον οἱ
ἄνθρωποι ἀνακύπτοντες εὐρίσκωσιν, οὐδὲν ὄφελος
αὐτοῖς ὄν, εἰ θύοιεν ἡμῖν, καὶ τὰς πομπὰς πέμ-
ποιεν. εἴτ' ἐν βραχεῖ ὄφει καταγελῶντας μὲν τοὺς
Ἐπικούρους, καὶ Μητροδώρους, καὶ Δάμιδας, κρα-
τουμένους δὲ καὶ ἀποφραττομένους ὑπ' αὐτῶν τοὺς
ἡμετέρους ξυνηγόρους, ὥς τε ὑμέτερον ἂν εἴη παύειν
καὶ ἰᾶσθαι τὰ τοιαῦτα, τῶν καὶ ἐς τόδε αὐτὰ προα-
γαγόντων. Μῶμω δὲ οὐ μέγας ὁ κίνδυνος, εἰ ἄτι-
μος ἔσται, οὐδὲ γὰρ πάλαι τῶν τιμωμένων ἦν, ὑμῶν
εἴτ' εὐτυχούντων, καὶ τὰς θυσίας καρπουμένων.

23. ΖΕΤΣ. Τοῦτον μὲν, ὦ θεοί, ληρεῖν ἐά-
σωμεν, ἀεὶ τραχὺν ὄντα, καὶ ἐπιτιμητικόν. ἔστι
μὲν γάρ, ὥς ὁ θαυμαστός Δημοσθένης ἔφη, τὸ μὲν
ἐγκαλέσαι, καὶ μέμψασθαι, καὶ ἐπιτιμῆσαι, φά-
διον καὶ τοῦ βουλομένου παντός· τὸ δὲ ὅπως τὰ
παρόντα βελτίω γένηται, συμβουλεύσαι, τοῦτ' ἔμ-
φρονος ὥς ἀληθῶς συμβούλου· ὅπερ οἱ ἄλλοι, εὖ
οἶδ', ὅτι ποιήσετε, καὶ τούτου σιωπῶντος.

24. ΠΟΣ. Ἐγὼ τὰ μὲν ἄλλα ὑποβρύχιός εἰμι,
ὥς ἴστε, καὶ ἐν βυθῷ πολιτεύομαι, κατ' ἐμαυτὸν
εἰς ὅσον ἐμοὶ δυνατόν, σώζων τοὺς πλείοντας, καὶ
παραπέμπων τὰ πλοῖα, καὶ τοὺς ἀνέμους καταμα-
λάττων. ὅμως δ' οὖν (μέλει γάρ μοι καὶ τῶν ἐν-
ταῦθα) φημι δεῖν τὸν Δάμιν τοῦτον ἐκποδὼν ποιή-
σασθαι πρὶν ἐπὶ τὴν ἔριν ἥκειν, ἥτοι κεραυνῷ, ἢ
ἄλλῃ τινὲ μηχανῇ, μὴ καὶ ὑπέρασχη λέγων. (φήs γάρ,
ὦ Ζεῦ, πιθανόν τινα εἶναι, αὐτόν.) ἅμα γὰρ καὶ δεῖ-

ξομεν αὐτοῖς, ὥς μεταρχόμεθα τοὺς τὰ τοιαῦτα
καθ' ἡμῶν διεξιόντας.

25. ΖΕΥΣ. Παῖζαις, ὦ Πόσειδον, ἣ τέλεον
ἐπιλέλῃσαι, ὥς οὐδὲν ἐφ' ἡμῖν τῶν τοιοῦτων ἐστίν;
ἀλλ' αἱ Μοῖραι ἐκάστῳ ἐπικλώθουσι, τὸν μὲν κε-
ραυνῷ, τὸν δὲ εἴφει, τὸν δὲ πυρετῷ, ἣ φθόρῃ ἀ-
ποθανεῖν. ἐπεὶ εἴ γε μοι ἐπ' ἐξουσίας τὸ πρᾶγμα
ἦν, εἴασα ἂν οἶσι τοὺς ἱεροσύλους πρώτῃν ἀπελθεῖν
ἀκραυνώτους ἐξ Ὀλυμπίας, δύο μου τῶν πλοκά-
μων ἀποκείραντας, ἐξ μνᾶς ἐκάτερον ἔλκοντα; ἣ σὺ
αὐτὸς περιεῖδες ἂν ἐν Γεραιστῷ τὸν Ἀλκίαν τὸν ἐξ
᾽Ωρεοῦ, ὑφαίρουμένον σου τὴν τρίαιναν; ἄλλως
τε, καὶ δόξομεν ἀγανακτεῖν, λελυπημένοι τῷ πρᾶ-
γματι, καὶ δεδιέναι τοὺς παρὰ τοῦ Δάμιδος λόγους,
καὶ δι' αὐτὸ ἀποσκευάζεσθαι τὸν ἄνδρα, οὐ περι-
μείναντες ἀντεξιστασθῆναι αὐτὸν τῷ Τιμοκλεῖ. ὥς τε
τί ἄλλο, ἣ ἐξ ἐρήμης κρατεῖν οὕτω δόξομεν;

ΠΟΣ. Καὶ μὴν σύντομόν τινα ταύτην ὥμην
ἐπινετοηκάναι ἔγωγε πρὸς τὴν νύκην.

ΖΕΥΣ. Ἄπαγε, θυννώδες τὸ ἐνθύμημα, ὦ
Πόσειδον, καὶ κομιδῇ παχὺ, προαναιρεῖν τὸν ἀν-
ταγωνιστήν, ὥς ἀποθάνῃ ἀήτητος, ἀμφήριστον
ἔτι, καὶ ὠδιάκριτον καταλιπὼν τὸν λόγον.

ΠΟΣ. Οὐκοῦν ἄμεινόν τι ὑμεῖς ἐπινοεῖτε ἄλλο,
εἰ τὰμὰ οὕτως ὑμῖν ἀποτεθύννισται.

26. ΑΠΟΛΛ. Εἰ καὶ τοῖς νέοις ἔτι καὶ ἀγενεῖ-
οις ἡμῖν ἐφεῖτο ἐκ τοῦ νόμου δημηγορεῖν, ἴσως ἂν
εἰπόν τι ξυμφέρον ἐς τὴν διάσκεψιν.

ΜΩΜ. Ἡ μὲν σκέψις, ὦ Ἀπολλόν, οὕτω περὶ

μεγάλων, ὥστε μὴ καθ' ἡλικίαν, ἀλλὰ κοινὸν ἀπασι προκείσθαι τὸν λόγον. χαρίεν γὰρ εἶ καὶ περὶ τῶν ἐσχάτων κινδυνεύοντες, περὶ τῆς ἐν τοῖς νόμοις ἐξουσίας σμικρολογοίμεθα. σὺ δὲ καὶ πάννυ ἤδη ἔννομος εἶ δημηγόρος, πρόπαλαι μὲν ἐξ ἐφήβων γεγονώς, ἐγγεγραμμένος δὲ ἐς τὸ τῶν δώδεκα ληξιαρχικόν· καὶ ὀλίγου δεῖν, τῆς ἐπὶ Κρόνου βουλῆς ὦν. ὥστε μὴ μεираκιεύου πρὸς ἡμᾶς, ἀλλὰ λέγε θαρρόων ἤδη τὰ δοκοῦντα, μηδὲν αἰδεσθεῖς, εἰ ἀγένητος ὦν δημηγορήσεις, καὶ ταῦτα βαθυπώγων καὶ εὐγένοιον οὕτως υἷὸν ἔχων τὸν Ἀσκληπιόν. ἄλλως τε καὶ πρέπον ἂν εἴη σοι νῦν μάλιστα ἐκφαίνειν τὴν σοφίαν, εἰ μὴ μάτην ἐν τῷ Ἑλικῶνι κἀθῆσαι ταῖς Μούσαις συμφιλοσοφῶν.

ΑΠΟΔ. Ἄλλ' οὐ σέ, ὦ Μῶμε, χρὴ τὰ τοιαῦτα ἐφίεναι, τὸν Διὰ δέ. καὶ ἦν οὗτος κατεῖδη, τὰχ' ἂν τι οὐκ ἄμουσον εἴποιμι, ἀλλὰ τῆς ἐν τῷ Ἑλικῶνι μελέτης ἄξιον.

ΖΕΥΣ. Λέγε, ὦ τέκνον, ἐφίημι γὰρ.

27. ΑΠΟΔ. Ὁ Τιμοκλῆς οὗτος ἔστι μὲν χρηστός ἀνὴρ καὶ φιλόθεος, καὶ τοὺς λόγους πάννυ ἡκρόβωκε τοὺς τῶν Στωϊκῶν ὥστε καὶ σύνεστιν ἐπὶ φιλοσοφίᾳ πολλοῖς τῶν νέων, καὶ μισθοὺς οὐκ ὀλίγους ἐπὶ τούτῳ ἐκλέγει, σφόδρα πιθανὸς ὦν, ὅποταν ἰδίᾳ τοῖς μαθηταῖς διαλέγοιτο· ἐν πλήθει δὲ εἰπεῖν ἀτολμώτατός ἐστι, καὶ τὴν φωνὴν ἰδιώτης καὶ μισοβάρβαρος, ὥστε γέλωτα ὀφλισκάνειν διὰ τοῦτο ἐν ταῖς συνουσίαις, οὐ συνείρων, ἀλλὰ βατταρίζων καὶ ταραττόμενος· καὶ μάλιστα ὅποταν οὕτως ἔχων

καὶ καλλιῤῥημοσύνην ἐπιδείκνυσθαι βούλεται· ξυν-
εἶναι μὲν γὰρ ἐς ὑπερβολὴν ὅξυς ἐστι καὶ λεπτο-
γνώμων, ὥς φασιν οἱ ἄμεινον τὰ τῶν Στωϊκῶν εἰ-
δότες. λέγων δὲ καὶ ἐρμηνεύων ὑπ' ἀσθενείας δια-
φθαίρει αὐτὰ καὶ συγχεῖ, οὐκ ἀποσαφῶν ὃ, τι βού-
λεται, ἀλλ' αἰνίγμασιν τοιαῦτα προτιόντων, καὶ πάλιν αὐτὸ πολὺ ἀσαφέστερα πρὸς τὰς ἐρωτήσεις ἀπο-
κρινόμενος. οἱ δὲ, οὐ ξυνιέντες, καταγελῶσιν αὐ-
τοῦ. δεῖ δὲ, οἶμαι, σαφῶς λέγειν, καὶ τούτου μά-
λιστα πολλὴν ποιῆσθαι τὴν πρόνοιαν, ὥς ξυνή-
σουσιν οἱ ἀκούοντες.

28. ΜΩΜ. Τοῦτο μὲν ὀρθῶς ἔλεξας, ὃ Ἄ-
πολλον, ἐπαινέσας τοὺς σαφῶς λέγοντας, εἰ καὶ μὴ
πάνυ ποιῆς αὐτὸ σὺ, ἐν τοῖς χρησιμοῖς λαβὸς ὦν, καὶ
γριφώδης, καὶ ἐς τὸ μεταίχμιον ἀσφαλῶς ἀπορρί-
πτων τὰ πολλὰ, ὥς τοὺς ἀκούοντας ἄλλον δεῖσθαι
Πυθίου πρὸς τὴν ἐξήγησιν αὐτῶν. ἀτὰρ τί τὸ ἐπὶ
τούτῳ συμβουλεύεις; τίνα ἴασιν ποιήσασθαι τῆς
τοῦ Τιμοκλέους ἀδυναμίας ἐν τοῖς λόγοις;

29. ΑΠΟΛ. Ξυνήγορον, ὃ Μῶμε, εἴ πως
δυνηθεῖμεν αὐτῷ παρασχεῖν ἄλλον τῶν δεινῶν
τούτων, ἐροῦντα κατ' ἄξιον, ἅπερ ἂν ἐκείνος ἐν-
θυμηθεῖς ὑποβάλῃ.

ΜΩΜ. Ἀγένοιον τοῦτο ὥς ἀληθῶς εἴρηκας,
εἴτι παιδαγωγοῦ τιγος θεόμερον, ξυνήγορον ἐν ξυν-
ουσίᾳ φιλοσόφων παραστήσασθαι ἐρμηνεύσοντα
πρὸς τοὺς παρόντας, ἅπερ ἂν δοκῇ Τιμοκλεῖ· καὶ
τόν μὲν Δάμιν, αὐτοπρόσωπον, καὶ δι' αὐτοῦ λέ-
γειν, τὸν δὲ ὑποκριτῇ προσχρώμενον, ἰδίᾳ πρὸς τὸ

οὐς ἐκείνῳ ὑποβάλλειν τὰ δοκοῦντα· τὸν ὑποκριτὴν δὲ ῥητορεύειν, οὐδ' αὐτὸν ἴσως ξυνιέντα ὃ, τι ἀκούσεις. ταῦτα πῶς οὐ γέλως ἂν εἴη τῷ πλήθει; ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἄλλως ἐπινοήσομεν. 30. Σὺ δέ, ὦ Θανμάσιε, (φῆς γὰρ καὶ μάντις εἶναι, καὶ μισθοὺς οὐκ ὀλίγους ἐπὶ τῷ τοιοῦτῳ ἐξέλεξας, ἄχρ' τοῦ καὶ πλίνθους χρυσῶς ποτε εἰληφέναι) τί οὐκ ἐπεδείξω ἡμῖν κατὰ καιρὸν τὴν τέχνην, προσιπὼν ὅποτερος τῶν σοφιστῶν κρατήσῃ λέγων; οἶσθα γὰρ δῆπου τὸ ἀπορησόμενον, μάντις ὢν.

ΑΠΟΛ. Πῶς, ὦ Μῶμε, δυνατόν ποιεῖν ταῦτα, μήτε τρίποδος ἡμῖν παρόντος, μήτε θυμιαμάτων, ἢ πηγῆς μαντικῆς, οἷα ἡ Κασταλία ἐστίν;

ΜΩΜ. Ὅρᾳς; ἀποδιδράσκεις τὸν ἔλεγχον, ἐν τῷ στενῷ ἐχόμενος.

ΖΕΤΣ. Ὅμως, ὦ τέκνον, εἶπε, καὶ μὴ παρὰσχῆς τῷ συκοφάντῃ τούτῳ ἀφορμὰς διαβάλλειν καὶ χλευάζειν τὰ σά, ὥς ἐπὶ τρίποδι, καὶ ὕδατι, καὶ λιβανωτῷ κείμενα· ὥς' εἰ μὴ ἔχοις ταῦτα, στερησόμενόν σε τῆς τέχνης.

ΑΠΟΛ. Ἀμεινον μὲν ἦν, ὦ πάτερ, ἐν Δελφοῖς, ἢ ἐν Κολοφῶνι, τὰ τοιαῦτα ποιεῖν, ὑπάντων μοι τῶν χρησίμων παρόντων, ὥς ἔθος. ὅμως δὲ καὶ οὕτω γυμνὸς ἐκείνων, καὶ ἄσχετος πειράσσομαι προειπεῖν ὁποτέρου τὸ κράτος ἐσται· ἀνέξισθε δέ, εἰ μὴ ἔμμετρα λέγοιμι.

ΜΩΜ. Λέγε, σαφῇ δὲ μόνον, ὦ Ἀπολλων, καὶ μὴ ξυνηγόρου καὶ αὐτὰ ἢ ἐρμηνέως θεόμενα καὶ γὰρ οὐκ ἄρνεια κρέα καὶ χελώνη νῦν ἐν Αὐδίῳ ξυνέψεται· ἀλλὰ οἶσθα περὶ οὗτου ἡ σκέψις.

ZETΣ. Τί ποτε ἐρεῖς, ὦ τεκνον; ὥς τά γε πρὸ τοῦ χρησιμοῦ, ταῦτα ἤδη φοβερά· ἢ χροά τειραμμένα, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ περιφερεῖς, καὶ κόμη ἀνασοβουμένη, καὶ κίνημα κορυβαντῶδες, καὶ ὅλως κατόχημα πάντα, καὶ φρικώδη, καὶ μυστικά.

31. ΑΠΟΛ. Κέλνται μαντιπύλου τόδε θεσφατον Ἀπόλλωνος,

Ἄμφ' ἔριδος κρυερῆς, τὴν ἀνέρες ἐστήσαντο

Ὀξυβόαι, μύθοισι κορυσσόμενοι πυκνινούσι.

Πολλὰ γὰρ ἐνθα καὶ ἐνθα μόθου ἐτεραλκεῖ
κλωγμῶ,

Ταρφίος ἄκρα κόρυμβα καταπλήσσουσιν
ἐχέτιλης.

Ἄλλ' ὅταν αἰγυπιδὸς γαμψώνυχος ἀκρίδα μάρψῃ,

Δὴ τότε λοῖσθιον ὀμβροφόροι κλάγξουσιν
κορῶναι.

Νίκη δ' ἡμιόνων, ὃ δ' ὄνος θοὰ τέκνα κορύψει.

ZETΣ. Τί τοῦτο ἀνεκάγχασας, ὦ Μῶμε; καὶ μὴν οὐ γέλοῖα τὰ ἐν ποσὶ· παῦσαι κακὸδαιμον, ἀποπνιγῆσθι ὑπὸ τοῦ γέλωτος.

ΜΩΜ. Καὶ πῶς δυνατόν, ὦ Ζεῦ, ἐφ' οἷτω σαφεῖ καὶ προδήλῳ τῷ χρησμῷ;

ZETΣ. Οὐκοῦν ἤδη καὶ ἡμῖν ἐρμηνεύοις ἄν
αὐτὸν ὃ, τι καὶ λέγει.

ΜΩΜ. Πάνυ πρόδηλα, ὥστε οὐδὲν ἡμῖν Θεμιστοκλέους δεήσει. φησὶ γὰρ τὸ λόγιον οὕτως· διαρρήθη, γόητα μὲν εἶναι τοῦτον, ἡμᾶς δὲ ὄνους κανθηλίους, νῆ Δία, καὶ ἡμιόνους, τοὺς πιστεύοντας αὐτῷ, οὐδ' ὅσον αἱ ἀκρίδες τὸν νοῦν ἔχοντας.

32. **ΗΡΑΚ.** Ἐγὼ δέ, ὦ πάτερ, εἰ καὶ μέτοιχός εἰμι, οὐκ ὀκνήσω ὅμως τὰ δοκοῦντά μοι εἰπεῖν. ὁπόταν γὰρ ἤδη συνελθόντες διαλέγονται τηνικαῦτα, ἣν μὲν ὁ Τιμοκλῆς ὑπέροσχη, ἐάσωμεν προχωρεῖν τὴν συνουσίαν ὑπὲρ ἡμῶν· ἣν δέ τι ἑτεροῖον ἀποβαίνη, τότε ἤδη τὴν στοὰν αὐτὴν ἔγωγε, εἰ δοκεῖ, διασεύσας, ἐμβαλῶ τῷ Δάμειδι, ὥς μὴ κατάρατος ὦν ὑβρίξῃ εἰς ἡμᾶς.

ΖΕΤΣ. Ἡράκλεις, ἰὼ Ἡράκλεις, ἄγροικον τοῦτο εἶρηκας, καὶ δεινῶς Βοιωτίον, ξυναπολέσαι ἐνὶ πονηρῷ τοσοῦτους, καὶ προσέτι τὴν στοὰν, αὐτῷ Μαραθῶνι, καὶ Μιλτιάδῃ, καὶ Κυναιγεῖρω; καὶ πῶς ἂν τούτων ξυμπεσόντων, οἱ ῥήτορες ἔτι ῥητορεύοιεν, τὴν μεγίστην εἰς τοὺς λόγους ὑπόθεσιν ἀφηρημένοι; ἄλλως τε ζῶντι μὲν σοι δυνατόν ἴσως ἦν τι πρᾶξαι τοιοῦτο· ἀφ' οὗ δὲ θεὸς γεγένησαι, μεμάθηκας, οἶμαι, ὥς αἱ Μοῖραι μόναι τὰ τοιαῦτα δύνανται, ἡμεῖς δὲ αὐτῶν ἄμοιροι ἐσμέν.

ΗΡΑΚ. Οὐκοῦν καὶ ὁπότε τὸν λέοντα, ἥ τὴν ὕδραν ἐφόνευσον, αἱ Μοῖραι δι' ἐμοῦ ἐκεῖνα ἔπραττον;

ΖΕΤΣ. Καὶ μάλα.

ΗΡΑΚ. Καὶ νῦν ἦν τις ὑβρίξῃ εἰς ἐμέ, ἥ περιστῶν μου τὸν νεῶν, ἥ ἀνατρέπων τὸ ἄγαλμα, ἦν μὴ ταῖς Μοῖραις πάλαι θεδογμένον ἦ, οὐκ ἐπιτρίψω αὐτόν;

ΖΕΤΣ. Οὐδαμῶς.

ΗΡΑΚ. Οὐκοῦν ἄκουσον, ὦ Ζεῦ, μετὰ παρῶν σίας. ἐγὼ γάρ, ὥς ὁ κωμικός ἔφη, ἄγροικός εἰμι, τὴν σκάφην, σκάφην λέγων. εἰ τοιαῦτά ἐστι τὰ ὑμέτερα, μακρὰ χαίρειν φράσας ταῖς ἐνταῦθα τιμαῖς,

καὶ κρίσῃ, καὶ ἱερείων αἵματι, κάτειμι ἐς τὸν ἥδη,
ὅπου με γυμνὸν τὸ τόξον ἔχοντα, καὶ τὰ εἰδωλὰ φο-
βηθήσεται τῶν ὑπ' ἐμοῦ πεφονευμένων θηρίων.

ZETΣ. Εὖγε, οἴκοθεν ὁ μάρτυς, φασὶν· ἀπίσω-
σας γοῦν τῷ Δάμειδι ταῦτα εἰπεῖν ὑποβύλλων.
33. Ἀλλὰ τίς ὁ σπουδῇ προσίων· οὗτός ἐστιν, ὁ χαλ-
κοῦς, ὁ εὐγραμμος, ὁ εὐπερίγραφος, ὁ ἀρχαῖος τῇ
ἀνάδεσιν τῆς κόμης; μᾶλλον δὲ ὁ σὸς, ὃ Ἑρμῇ,
ἀδελφός ἐστιν, ὁ ἀγοραῖος, ὁ παρὰ τὴν Ποικίλην.
πίττης γοῦν ἀναπέπλησται, ὁ σημεῖραι ἐκματιόμενος
ὑπὸ τῶν ἀνδριαντοποιῶν. τί, ὦ παῖ, δρομαῖος ἡμῖν
ἀφίξαι; ἢ που τι ἐκ γῆς νεώτερόν ἀναγγέλλεις;

ΕΡΜΑΓ. Ἐπίρμεγα, ὦ Ζεῦ, καὶ μυριάς τῆς
σπουδῆς δεδομενον.

ZETΣ. Λέγε ἤδη, εἴ τι καὶ ἄλλο ἡμῶς ἐπανι-
σταμενον ἐβλήθεν.

ΕΡΜΑΓ. Ἐὐγχανον μὲν ἔρτι χαλκουργῶν ὑπο
Πιττούμενος στέρνον τε καὶ μετάφρενον·

Θώραξ δὲ μοι γέλοιος ἀμφὶ σώματι

Πλασθεὶς, παρηώρητο μιμηλῇ τέχνῃ,

Σφραγίδα χαλκοῦ πᾶσαν ἐντυπούμενος.

Ὅρῳ δ' ὄχλον στείχοντα, καὶ τινας δύο

Ὡχροὺς κειράκτας, πυγμαχοὺς σοφισμάτων,

Δάμιν τε καὶ —

ZETΣ. Παῦνον, ὦ Ἑρμαγόρα βέλτιστε, ἱαμβί-
ζων. οἶδα γάρ οὗς τινας λέγεις· ἀλλ' ἐκεῖνό μοι τρά-
σον, εἰ πάλαι ξυγκροτεῖται αὐτοῖς ἡ ἑρίς.

ΕΡΜΑΓ. Οὐδέπω, ἀλλ' ἐν ἀκροβολισμοῖς ἔτι

ἦσαν, ἀποσφενδονῶντες ἀλλήλοις, πόρρωθεν ποθεῖν
λοιδορούμενοι.

ZETΣ. Γί οὖν ἐτι χρὴ ποιεῖν λοιπόν, ὦ θεοὶ,
ἢ ἀκροῶσθαι ἐπικύψαντας αὐτῶν; ὥστε ἀφαιρείτω-
σαν αἱ Ὠραι τὸν μοχλὸν ἤδη, καὶ ἀπάγουσαι τὰ
νέφη ἀναπεταννύτωσαν τὰς πύλας τοῦ οὐρανοῦ.

34. Ἡράκλεις, ὅσον τὸ πλῆθος ἐπὶ τὴν ἀκρόασιν
ἀπηντήκασιν. ὁ δὲ Τιμοκλῆς αὐτὸς οὐ πάνυ μοι ἀρέ-
σκει, ὑποτρέμων καὶ ταραττόμενος, ἀπολεῖ πάντα
οὗτος τήμερον. δῆλος γοῦν ἐστὶν οὐδὲ ἀντάρασθαι
τῷ Δάμειδι δυνησόμενος, ἀλλ' ὅπερ ἡμῖν δυνατώτα-
τον, εὐχόμεθα ὑπὲρ αὐτοῦ,

Σιγῇ, ἐφ' ἡμεῖων, ἵνα μὴ Δάμις γε πύθεται.

35. TIM. Τί φῆς, ὦ ἱερὸσυλε Δάμι, θεοὺς μὴ
εἶναι, μηδὲ πρόνοεῖν τῶν ἀνθρώπων;

ΔΑΜ. Οὐκ· ἀλλὰ σὺ πρότερον ἀποκρίναί μοι,
ὦ τινι λόγῳ ἐπείσθης εἶναι αὐτοῦς.

TIM. Οὐ μένουν, ἀλλὰ σὺ, ὦ μισαρε, ἀποκρίναι.

ΔΑΜ. Οὐ μένουν, ἀλλὰ σὺ.

ZETΣ. Ταυτὲ μὲν παρατολὸν ὁ ἡμέτερος ἄμει-
νον καὶ εὐφρονότερον τραχύνεται. εὐγε, ὦ Τιμόκλεις,
ἐπίσχει τῶν βλασφημιῶν· ἐν γὰρ τούτῳ σοι τὸ κρά-
τος, ὥς τὰ γε ἄλλα ἰχθὺν σε ἀποφανεῖ ἐπιστομί-
ζων.

TIM. Ἀλλὰ, μὰ τὴν Ἀθηνᾶν, οὐκ ἂν ἀποκρίναί-
μην σοι πρότερον.

ΔΑΜ. Οὐκοῦν, ὦ Τιμόκλεις, ἐρώτα· ἐκράτησας
γὰρ τοῦτό γε, ὁμωμοκῶς· ἀλλ' ἄγει τῶν βλασφη-
μιῶν, εἰ δοκεῖ.

36. TIM. Εὖ λέγεις, εἰπέ οὖν μοι, οὐ δοκοῦσί σοι, ὦ κατέρατε, προνοεῖν οἱ θεοί;

ΔΑΜ. Οὐδαμῶς.

TIM. Τί φῆς; ἀπρονόητα οὖν τὰ πάντα;

ΔΑΜ. Ναί.

TIM. Οὐδ' ὑπό τινι οὖν θεῷ τάσσεται ἢ τῶν ὄλων ἐπιμέλεια;

ΔΑΜ. Οὐ.

TIM. Πάντα δὲ εἰκῇ φέρεται ἀλόγῳ τῇ φορῇ;

ΔΑΜ. Ναί.

TIM. Εἴτ' ἄνθρωποι, ταῦτα ἀκούοντες, ἀνέχεσθε, καὶ οὐ καταλεύσετε τὸν ἀλιτῆριον;

ΔΑΜ. Τί τοὺς ἀνθρώπους ἐπ' ἐμὲ παροξύνεις, ὦ Τιμόκλεις; ἢ τίς ὢν ἀγανακτεῖς ὑπὲρ τῶν θεῶν; καὶ ταῦτα ἐκείνων αὐτῶν οὐκ ἀγανακτοῦντων; οἷ γε οὐδὲν δεινὸν διατεθείκασί με πάλαι ἀκούοντες, εἰ γε ἀκούουσι.

TIM. Ἀκούουσι γάρ, ὦ Δάμι, ἀκούουσι, καὶ σε μετίασι ποτὲ χρόνῳ ὕστερον.

37. ΔΑΜ. Καὶ πότε ἄνέκεινοι σχολὴν ἀγάγοιεν ἐπ' ἐμὲ, τοσαῦτα, ὥς φῆς, πράγματα ἔχοντες, καὶ τὰ ἐν τῷ κόσμῳ, ἅπειρα τὸ πλῆθος ὄντα, οἰκονομοῦμενοι; ὥστε οὐδὲ σὲ πῶ ἡμύναντο ὡς ἐπιτορκεῖς αἰεὶ, καὶ τῶν ἄλλων, ἵνα μὴ καὶ αὐτὸς βλασφημεῖν ἀναγκάζωμαι παρὰ τὰ ξυγκείμενα. καίτοι οὐχ ὁρῶ ἦν τινα ἂν ἄλλην ἐπίδειξιν τῆς ἑαυτῶν προνοίας μείζω ἐξεργασθῆναι ἐδύναντο, ἢ σὲ κακὸν, κακῶς ἐπιτρίψαντες, ἀλλὰ δῆλοί εἰσιν ἀποδημοῦντες ὑπὲρ τὸν Ὀκεανὸν ἴσως μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας. ἔθος γοῦν αὐτοῖς

Ἀθηνᾶ μὲν Ἀρην καταγωνίζεται, αἷτε καὶ προπεπονηκότα, οἶμαι, ἐκ τοῦ τραύματος, ὃ παρὰ τοῦ Διομήδους εἰλήφει, Ἀητοῖ δ' ἀντίστη σῶκος ἐριούνιος Ἑρμῆς. ἥ τὰ περὶ τῆς Ἀρτέμιδος σοι πιθανὰ ἔδοξεν, ὥς ἐκείνη μεμψιμοιροῦσα ἠγανάκτησεν οὐ κληθεῖσα ἐφ' ἐστίασιν ὑπὸ τοῦ Οἰνῶος καὶ διὰ τοῦτο σὺν τινι ὑπερφυᾷ, καὶ ἀνυπόστατον τὴν ἀλκὴν, ἐπαφῆκεν ἐπὶ τὴν χώραν αὐτοῦ. ἄρ' οὖν τὰ τοιαῦτα λέγων σε Ὅμηρος πεπεικε;

41. ΖΕΥΣ. Βαβαί. ἤλικον, ὦ θεοὶ, ἀνεβόησε τὸ πλῆθος, ἐπαινοῦντες τὸν Δάμιν· ὃ δ' ἡμέτερος, ἀπορομένῳ ἔοικε· δέδιδε γοῦν, καὶ ὑποτρέμει, καὶ δῆλός ἐστιν ἀποθρήψων τὴν ἀσπίδα, καὶ ἤδη περιβλέπει οἱ παρεκδὺς ἀποδράσεται.

ΤΙΜ. Οὐδ' Εὐριπίδης ἄρά σοι δοκεῖ λέγειν τι ὑγιές, ὁπόταν αὐτοὺς ἀναβιβασάμενος τοὺς θεοὺς ἐπὶ τὴν σκηνὴν, δεικνύη σώζοντας μὲν τοὺς χρηστοὺς τῶν ἡρώων, τοὺς πονηροὺς δέ, καὶ τὴν ἀσέβειαν κατὰ σέ ἐπιτρέβοντας;

ΔΑΜ. Ἄλλ', ὦ γενναιότατε φιλοσόφων Τιμόκλεις, εἰ ταῦτα ποιοῦντες οἱ τραγωδοὶ πεπείκασί σε, ἀνάγκη δυοῖν θάτερον, ἥτοι Πῶλον, καὶ Ἀριστόδημον, καὶ Σάτυρον, ἡγεῖσθαι σε θεοὺς εἶναι τότε, ἢ τὰ πρόσωπα τῶν θεῶν αὐτὰ, καὶ τοὺς ἐμβάτας, καὶ τοὺς ποδήρεις χιτῶνας, καὶ χλαμύδας, καὶ χειρίδας, καὶ προγαστρίδια, καὶ σωματία, καὶ τὰλλ', οἷς ἐκεῖνοι σεμνύνουσι τὴν τραγωδίαν, ὅπερ καὶ γελοιότατον οἶμαι. ἐπεὶ καθ' ἑαυτὸν ὁπόταν ὁ Εὐριπίδης, μηδὲν ἐπείγούσης τῆς χρείας τῶν δραμάτων, τὰ δο-

κοῦντα οἱ λέγῃ, ἀκούσῃ αὐτοῦ τότε παρῶνσιαζο-
μένου,

Ὅρᾳς τὸν ὑψοῦ, τὸν δ' ἀπείρον αἰθέρα,
Καὶ γῆν πέριξ ἔχονθ' ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις,
Τοῦτον νόμιζα Ζῆνα, τόνδ' ἡγοῦ θεόν.

καὶ πάλιν,

Ζεὺς, ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεὺς·

Οὐ γὰρ οἶδα, πλὴν λόγῳ κλύων.

καὶ τὰ τοιαῦτα.

42. TIM. Οὐκοῦν ἅπαντες ἄνθρωποι, καὶ
τὰ ἔθνη, ἐξηπάτηνται, θεοὺς νομίζοντες, καὶ
πανηγυρίζοντες.

LAM. Εὐγε, ὦ Τιμόκλεις, ὅτι με ὑπέμνησας
τῶν κατὰ τὰ ἔθνη νομιζομένων, ἀφ' ὧν μάλιστα
συνίδοι τις ἂν, ὥς γε οὐδὲν βέβαιον ὁ περὶ θεῶν
λόγος πῶς ἔχει. πολλὴ γὰρ ἡ ταραχὴ, καὶ ἄλλοι
ἄλλα νομίζουσι, Σκύθαι μὲν Ἀκινάκη θύοντες καὶ
[Θραῖκες] Ζαμόλξιδι, δραπέτη ἄνθρωπῳ ἐκ Σάμου,
ὥς αὐτοὺς ἤκοντι, Φρύγες δὲ Μῆνη, καὶ Αἰθίο-
πες ἡμέρα, καὶ Κυλλήνιοι Φάλητι, καὶ Ἀσσύριοι πε-
ριστερᾷ, καὶ Πέρσαι πυρὶ, καὶ Αἰγύπτιοι ὕδατι.
καίτοι τοῦτο μὲν ἅπασι κοινὸν τοῖς Αἰγυπτίοις τὸ
ὑδωρ, ἰδίᾳ δὲ, Μεμφίταις μὲν ὁ βοῦς θεός· Πη-
λουσιώταις δὲ κρόμμυον· καὶ ἄλλοις ἔβρις, ἢ κροκό-
δειλος, καὶ ἄλλοις κυνοκέφαλος, ἢ αἰλουρός, ἢ πί-
θηκος· καὶ ἔτι κατὰ κώμας, τοῖς μὲν ὁ δεξιὸς ὤμος
θεός· τοῖς δὲ κατ' ἀντιπέρας οἰκοῦσιν, ἑτερος.
καὶ ἄλλοις κεφαλῆς ἡμίτομον, καὶ ἄλλοις ποτήριον
κεραμεῦν, ἢ τρύβλιον. ταῦτα πῶς οὐ γέλως ἐστὶν.
ὦ καλὲ Τιμόκλεις;

ΜΩΜ. Οὐκ ἔλεγον, ὦ θεοί, ταῦτα πάντα ᾗξειν εἰς τοῦμφανές, καὶ ἀκριβῶς ἐξετασθήσεσθαι;

ΖΕΤΣ. Ἐλεγεῖς, ὦ Μῶμε, καὶ ἐπείρμας ὀρθῶς, καὶ ἔγωγε πειράσομαι ἐπανορθώσασθαι αὐτὰ, ἦν τὸν ἐν ποσὶ κίνδυνον διαφύγωμεν.

43. ΤΙΜ. Ἄλλ', ὦ θεοῖς ἐχθρὲ σὺ, τοὺς χρησμοὺς καὶ προαγορεύσεις τῶν ἐσομένων, τίνος ἔργον ἂν εἴποις, ἦ θεῶν καὶ τῆς προνοίας τῆς ἐκείνων;

ΔΑΜ. Σιώπησον, ὦ ἄριστε, περὶ τῶν χρησμοῶν, ἐπεὶ ἐρήσομαί σε, τίνος αὐτῶν μάλιστα μεμνησθαι ἀξιοῖς; ἄρ' ἐκαίνου, ὃν τῷ Ἀνδρῷ ὁ Πύθιος ἐχρησεν; ὃς ἀκριβῶς ἀμφήκης ἦν καὶ διπρόσωπος, οἷοί εἰσι τῶν Ἑρμῶν ἔνιοι, διττοὶ καὶ ἀμφοτέρωθεν ὅμοιοι, πρὸς ὁπότερον ἂν αὐτῶν μέρος ἐπιστραφήσῃ· τί γάρ; μᾶλλον ὁ Κροῖστος διαβὰς τὸν Ἄλυν, τὴν αὐτοῦ ἀρχὴν, ἢ τὴν Κέρου καταλύσει; καίτοι οὐκ ὀλίγων ταλάντων ὁ Σαρδιανὸς ἐκεῖνος ὄλεθρος τὸ ἀμφιδέξιον τοῦτο ἔπος ἐπρίατο.

ΜΩΜ. Αὐτὰ που, ὦ θεοὶ, ἀνὴρ διεξίρχεται λέγων, ἃ ἐγὼ ἐδεδίδειν μάλιστα. ποῦ νῦν ὁ καλὸς ἡμῖν κωταρφεδός; ἀπολόγησαι αὐτῷ κατελθὼν πρὸς ταῦτα.

ΖΕΤΣ. Σὺ ἡμῶς ἀποσφάττις, ὦ Μῶμε, οὐκ ἐν καιρῷ νῦν ἐπιτιμῶν.

44. ΤΙΜ. Ὅρα οἷα ποιεῖς, ὦ ἀλιτῆριε Δάμι, μονονουχὶ τὰ ἔδη αὐτὰ τῶν θεῶν ἀνατρέπεις τῷ λόγῳ, καὶ βωμοὺς αὐτῶν.

ΔΑΜ. Οὐ πάντας ἔγωγε τοὺς βωμοὺς, ὦ Τιμόκλεις. τί γὰρ καὶ δεινὸν ἀπ' αὐτῶν γίγνεται, εἰ

θυμιαμίτων καὶ εὐωδίας μεστοὶ εἰσι; τοὺς δὲ ἐν Ταύροις τῆς Ἀρτέμιδος ἡδίας ἄν ἐπεῖδον ἐκ βάρθρων ἐπὶ κεφαλὴν ἀνατρεπομένους, ἐφ' ὧν τοιαῦτα ἡ παρθένος εὐωχουμένη ἔχαιρε.

ZETΣ. Τοῦτ' ἐπὶ πόθεν ἡμῖν τὸ ἄμαχον κακὸν ἐπῆλθεν; ὥς δαιμόνων οὐδενὸς ἀνὴρ φεῖδεται· ἀλλ' εἴ ἡμᾶξος παρῶνσι λέγεται, καὶ

Μάρπτει ἐξείης, ὅςτ' αἴτιος, ὅστε καὶ οὐκί.

ΜΩΜ. Καὶ μὴν ὀλίγους ἄν, ὦ Ζεῦ, τοὺς ἀναιτίους εὖροις ἐν ἡμῖν· καὶ που τάχα προῦν ὁ ἄνθρωπος ἄψεται καὶ τῶν κορυφαίων τινός.

45. TIM. Οὐδὲ βροντῶντος αὐτοῦ τοῦ Διὸς ἀκούεις, ὦ θεομάχε Δάμι;

ΔΑΜ. Καὶ πῶς οὐ μέλλω βροντῆς ἀκούειν, ὦ Τιμόκλεις; εἰ δὲ ὁ Ζεὺς ὁ βροντῶν ἐστί, σὺ ἄν ἄμεινον εἰδείης, ἐκείθεν ποθεν παρὰ τῶν θεῶν ἀφικόμενος. ἐπεὶ οἱ γὰρ ἐκ Κρήτης ἤκοντες ἄλλα ἡμῖν διηγοῦνται, τάφον τινὰ κεῖθι δείκνυσθαι, καὶ στήλην ἐφειστάναι δηλοῦσαν ὥς οὐκέτι βροντῆσειεν ἄν ὁ Ζεὺς, πάλαι τεθνεώς.

ΜΩΜ. Τοῦτ' ἐγὼ πρὸ πολλοῦ ἡπιστάμην ἐροῦντα τὸν ἄνθρωπον. τί δ' οὖν, ὦ Ζεῦ, ὠχρίακας ἡμῖν, καὶ συγκροτεῖς τοὺς ὀδόντας ὑπὸ τοῦ τρόμου; θάρρειν χρή, καὶ τῶν τοιούτων ἀνθρωπίσκων καταφρονεῖν.

ZETΣ. Τί λέγεις, ὦ Μῶμε; καταφρονεῖν; οὐχ ὁρᾷς ὅσοι ἀκούουσι, καὶ ὥς συμπεπεισμένοι εἰσὶν ἤδη καθ' ἡμῶν, καὶ ἀπάγει αὐτοὺς ἀναδησάμενος τῶν ὧτων ὁ Δάμις;

ΜΩΜ. Ἀλλὰ σὺ ὁπόταν, ὦ Ζεῦ, θελήσῃς
σειρὴν χρυσεῖην καθεῖς, ἅπαντας αὐτοὺς

Αὐτῆκεν γαίῃ ἐρύσαις, αὐτῇ τε θαλάσσῃ.

46. TIM. Εἰπέ μοι, ὦ κατάρατε, πέπλευκας
ἤδη ποτὶ;

ΔΑΜ. Καὶ πολλάκις, ὦ Τιμόκλεις.

TIM. Οὐκοῦν ἔφερεν μὲν ὑμᾶς τότε ἢ ἄνεμος
ἐμπίπτων τῇ ὁθόνῃ, καὶ ἐμπιπλὰς τὰ ἀκάτια, ἣ οἱ
ἐρέττοντες; ἐκυβέρνηα δὲ [εἷς] τις ἐφειστώς, καὶ ἔσω-
ζε τὴν ναῦν;

ΔΑΜ. Καὶ μάλα.

TIM. Εἶτα ἡ ναῦς μὲν οὐκ ἂν ἔπλει μὴ κυ-
βερνωμένη· τὸ δὲ ὅλον τοῦτο ἀκυβέρνητον οἶει, καὶ
ἀνηγεμόνευτον φέρεσθαι;

ZETΣ. Εὐγε, ὦ Τιμόκλεις ταῦτα, καὶ ισχυ-
ρῶς τῷ παραδείγματι.

47. ΔΑΜ. Ἀλλ', ὦ θεοφιλέστατε Τιμόκλεις,
τὸν μὲν κυβερνήτην ἐκεῖνον εἶδες ἂν, αἰεὶ τὰ ξυμφέ-
ροντα ἐπινόουντα, καὶ πρὸ τοῦ καιροῦ παρασκευαζό-
μενον, καὶ προστάττοντα τοῖς ναύταις, ἀλυσιτελὲς δὲ
οὐδὲ ἄλογον οὐδὲν τι εἶχεν ἢ ναῦς, ὃ μὴ χρήσιμον
πάντως καὶ ἀναγκαῖον ἦν πρὸς τὴν ναυτιλίαν αὐ-
τοῖς. ὃ δὲ σὸς οὗτος κυβερνήτης, ὃν τῇ μεγάλῃ ταύτῃ
νητ' ἐφειστάναι ἀξιοῖς, καὶ οἱ ξυνναῦται αὐτοῦ, οὐδὲν
εὐλόγως, οὐδὲ κατὰ τὴν ἀξίαν διατάττουσιν· ἀλλ'
ὃ μὲν πρότονος, εἰ τύχοι, ἐς τὴν πρῶμνην ἂν ἀπο-
τίταται, οἱ πόδες δὲ ἐς τὴν πρῶραν ἀμφοτέροι· καὶ
χρυσαῖ μὲν αἱ ἄγκυραι ἐνίοτε, ὃ χηνίσκος δὲ μολι-
βδοῦς· καὶ τὰ μὲν ὕφαλα κατὰγραφα, τὰ δὲ ἔξωλα

τῆς νεῶς ἄμορφα. 48. Καὶ αὐτῶν δὲ τῶν ναυτῶν ἴδοις
 ἂν τὸν μὲν ἄργον καὶ ἄτεχνον, καὶ ἄτολμον πρὸς τὰ
 ἔργα, διμοιρίτην ἢ τριμοιρίτην· τὸν δὲ κατακολυμ-
 βῆσαι τε δεινόν, καὶ ἐπὶ τὴν περαίαν ἀναπηδῆσαι
 ῥᾷδιον, καὶ εἰδότα τῶν χρησίμων ἕκαστα, μόνον
 τοῦτον ἀντλεῖν προστεταγμένον. τὰ δὲ αὐτὰ καὶ ἐν
 τοῖς ἐπιβάταις, μαστιγίαν μὲν τίνα ἐν προεδρίᾳ
 παρὰ τὸν κυβερνήτην καθήμενον, καὶ θεραπευόμε-
 νον, καὶ ἄλλον κέναιδον, ἢ πατραλοῖαν, ἢ ἱερόσυ-
 λον, ὑπεριμώμενον, καὶ τὰ ἄκρα τῆς νεῶς κατειλη-
 φότα· χαρίεντας δὲ πολλοὺς ἐν μυχῇ τοῦ σκάφους
 στενοχωρουμένους, καὶ ὑπὸ τῶν πρὸς ἀλήθειαν
 χειρόνων πατουμένους. ἐννόησον γοῦν, ὅπως μὲν
 Σωκράτης καὶ Ἀριστείδης ἐπλευσε, καὶ Φωκίων,
 οὐδὲ τὰ ἄλφριτα διαρκῆ ἔχοντες, οὐδὲ ἀποτεῖναι τοὺς
 πόδας δυνάμενοι ἐπὶ γυμνῶν τῶν σανίδων παρὰ τὸν
 ἄντλον· ἐν ὅσοις δὲ ἀγαθοῖς Καλλίας, καὶ Μειδίας,
 καὶ Σαρδανάπαλος ἐντροφῶντες, καὶ τῶν ὑφ' αὐ-
 τοῖς καταπτύοντες. 49. Τοιαῦτα ἐν τῇ νηὶ σου
 γίγνεται, ὃ σοφώτατε Τιμόκλεις· διὰ τοῦτο αἱ ναυ-
 αλαὶ μυρίαί. εἰ δὲ τις κυβερνήτης ἐφεστὼς ἑώρα
 καὶ διέταττεν ἕκαστα, πρῶτον μὲν οὐκ ἂν ἠγνόησεν
 οἷ τινες οἱ χρηστοί, καὶ οἷ τινες οἱ φαῦλοι τῶν ἐμ-
 πλεόντων· ἔπειτα ἕκαστῳ κατὰ τὴν ἀξίαν τὰ προσή-
 κοντα ἀπένειμεν ἄν, χώραν τε τὴν ἀμείνω τοῖς ἀ-
 μείνοσι παρ' αὐτόν ἄνω, τὴν κάτω δὲ τοῖς χείροσι·
 καὶ ξυσσίτους ἔστιν οὕς ἀμείνους καὶ ξυμβούλους
 ἐποιήσατ' ἄν· καὶ τῶν ναυτῶν ὁ μὲν πρόθυμος ἢ
 πρῶρας ἐπιμελητὴς ἀπεδέδεικτ' ἄν, ἢ τοῖχου ἄρχων,

ἥ πάντως πρὸ τῶν ἄλλων· ὁ δὲ ὀκνηρός, καὶ ῥάθυμος, ἐπαίει· ἂν τῷ καλωδίῳ πεντάκις τῆς ἡμέρας τὴν κεφαλὴν. ὥστε σοί, ὦ θαυμάσιε, τὸ τῆς νεῶς τοῦτο παράδειγμα κινδυνεύει περιτετραφθαι, κακοῦ τοῦ κυβερνήτου τετυχηκός.

50. ΜΩΜ. Ταῦτ' ἐγὼ μὲν ἤδη κατὰ ῥοὴν προχωρεῖ τῷ Δάμιδι, καὶ πλησιástως ἐπὶ τὴν νίκην φέρεται.

ZETΣ. Ὁρθῶς, ὦ Μῶμε, εἰκάξεις. ὁ δ' οὐδὲν ἰσχυρόν ὁ Τιμοκλῆς ἐπινοεῖ, ἀλλὰ τὰ κοινὰ ταῦτα, καὶ καθ' ἡμέραν ἄλλα ἐπ' ἄλλοις εὐπερίτρεπτα πάντα ἐπαντλεῖ.

51. ΤΙΜ. Οὐκοῦν ἐπεὶ τῆς νεῶς τὸ παράδειγμα οὐ πάνυ σοι ἰσχυρόν ἔδοξεν εἶναι, ἀκουσάν δι' τὴν ἱεράν, φασιν, ἄγκυραν, καὶ ἦν οὐδεμιᾷ μηχανῇ ἀπορρόησεις.

ZETΣ. Τί ποτε ἄρα καὶ ἐρεῖ;

ΤΙΜ. Ἰδοὺς γὰρ εἰ ἀπόλουντα ταῦτα συλλογίζομαι, καὶ εἴ πῃ αὐτὰ δυνατόν σοι περιτρέψαι. εἰ γὰρ εἰσὶ βωμοὶ, εἰσὶ καὶ θεοί· ἀλλὰ μὴν εἰσὶ βωμοὶ, εἰσὶν ἄρα καὶ θεοί. τί πρὸς ταῦτα φῆς;

ΔΑΜ. Ἦν πρότερον γελάσω εἰς κόρον, ἀποκρινοῦμαι σοί.

ΤΙΜ. Ἄλλ' ἔοικας οὐδὲ παύσεσθαι γελῶν, εἰπὲ δὲ ὅμως ὅπῃ σοι γελάσιμον ἔδοξε τὸ εἰρημένον εἶναι.

ΔΑΜ. Ὅτι οὐκ αἰσθάνῃ ἀπὸ λεπτῆς κρόκης ἑξαψάμενός σου τὴν ἄγκυραν, καὶ ταῦτα ἱεράν οὔσαν. τὸ γὰρ εἶναι θεους, τῷ βωμὸν εἶναι συν-

ἄσας, ἰσχυρόν οἶε ποιήσασθαι ἀπ' αὐτῶν τὸν ὄρμον. ὥστε ἐπεὶ μηδὲν ἄλλο τούτου φῆς ἔχειν εἰπεῖν ἱερώτερον, ἀπίωμεν ἤδη.

52. TIM. Ὁμολογεῖς τοίνυν ἤτιησθαι προαπιών;

ΔΑΜ. Ναί, ὦ Τιμόκλεις· σὺ γὰρ ὥσπερ οἱ ὑπὸ τινῶν βιαζόμενοι, ἐπὶ τοὺς βωμοὺς ἡμῖν καταπέφευγας. ὥστε, νῆ τὴν ἄγκυραν τὴν ἱερὰν, ἐθέλω σπείσασθαι ἤδη πρὸς σέ, ἐπ' αὐτῶν τε τῶν βωμῶν, ὥς μηκέτι περὶ τούτων ἐρίζοιμεν.

TIM. Εἰρωνενῆ ταῦτα πρὸς ἐμέ, τυμβωρύνχε, καὶ μιαρὲ, καὶ κατάπτυστε, καὶ μαστιγία, καὶ κάθαρμα· οὐ γὰρ ἴσμεν οὐ τινος μὲν πατρός εἴ, πῶς δὲ ἡ μήτηρ σου ἐπορνεύετο; καὶ ὥς τὸν ἀδελφὸν ἀπέκτεινας, καὶ μοιχεύεις, καὶ τὰ μειράκια διαφθείρεις, λιχνότατε καὶ ἀναισχυντότατε. μὴ φεῦγε δ' οὔν, ἕως καὶ πληγὰς παρ' ἐμοῦ λαβὼν ἀπέλθῃς· ἤδη γὰρ σε τουτωῖ τῷ ὀστράκῳ ἀποσφάξω, παμμίαρον ὄντα.

ZETΣ. Ὁ μὲν γελῶν, ὦ θεοὶ, ἄπεισιν, ὁ δ' αἰκολουθεῖ λοιδοροῦμενος, οὐ φέρων κατατρυφῶντα τὸν Δάμιν· καὶ ἔοικε πατάξειν αὐτὸν τῷ κεράμῳ ἐς τὴν κεφαλὴν. ἡμεῖς δὲ τί ποιούμεν ἐπὶ τούτοις;

53. EPM. Ὁρθῶς ἐκεῖνό μοι ὁ κωμικὸς εἰρηκεῖναι δοκεῖ, Οὐδὲν πέπονθας δεινόν, ἂν μὴ προσποιῇ· τί γὰρ καὶ ὑπέρμεγα κακόν, εἰ ὀλίγοι ἄνθρωποι πεπεισμένοι ταῦτα ἀπίασιν; πολλοὶ γὰρ εἰσιν οἱ τᾶναντία γινώσκοντες, πλείους Ἑλλήνων, ὁ πολὺς λεὼς καὶ ὁ σύρφαξ, βάρβαροί τε ἅπαντες.

ZETΣ. Ἄλλ', ὦ Ἑρμῇ, τὸ τοῦ Δαρείου πάντ'
καλῶς ἔχον ἐστίν, ὃ εἶπεν ἐπὶ τοῦ Ζωπύρου· ὥστε καὶ
αὐτὸς ἐβουλόμην ἂν ἓνα τοιοῦτον ἔχειν οἷον τὸν Δά-
μιν, σύμμαχον, ἢ μυρίας μοι Βαβυλῶνας ὑπάρχειν.

www.libtool.com.cn

Ο ΝΕΙΡΟΣ Η ΑΔΕ- ΚΤΡΥΩΝ.

ARGUMENTVM.

*Micyllus sutor, quum per somnium repente di-
vitem se factum gauderet, ab gallo suo, in quem
Pythagorae animam transmigrasse fictum est, ex-
pergesfactus post primum terrorem narrat, et epu-
las apud divitem Eucratem, et somnium inde natum,
se cum aliis multis divitiarum maxime esse aſpe-
tentem, et vicino nuper ex paupere ditissimo facto
invidere, non negat. Quem morbum Gallus sana-
turus, divites felices esse prorsus negat; ex sua ex-
perientia, quum saepe fuerit dives, miseriam expo-
nit divitum conditionem, et contra pauperum multo
melioſorem; eademque illa nocte per magicam vim
longissimarum in cauda sua pennarum domos quo-
rundam divitum Micyllo aperit, ipsiusque oculis
miseriam illorum conspiciendam praeſebet. Per occa-
ſionem fabulosae de Pythagora narrationes aliaeque
non pauca ridentur.*

ΜΙΚΤΛΛΟΣ, ΑΛΕΚΤΡΩΝ ΚΑΙ
ΣΙΜΩΝ.

1. ΜΙΚ. Ἀλλά σε, ὦ κάκιστε ἄλεκτρον, ὁ Ζεὺς αὐτὸς ἐπιτρίψει, φθονερὸν οὕτω καὶ ὀξύφωνον ὄντα, ὅς με πλουτοῦντα, καὶ ἡδιστῶ ὀνείρω ξυρόντα, καὶ θαυμαστὴν εὐδαιμονίαν εὐδαιμονοῦντα, διάτορον τι καὶ γεωνὸς ἀναβοήσας, ἐπήγειρας, ὥς μηδὲ νύκτωρ γοῦν τὴν πολὺ σοῦ μιαιρωτέραν πενίαν διαφυγόιμι. καίτοι εἶγε χρὴ τεκμαίρεσθαι τῇ τῆ ἡσυχίᾳ, πολλῇ ἔτι οὔσῃ, καὶ τῷ κρύει, μηδέπω μὲ τὸ ὀρθρινὸν ὥσπερ εἶωθεν ἀποκναίοντι (γνώμων γὰρ οὗτος ἀψευδέστατός μοι, προσελαυνούσης ἡμέρας) οὐδέπω μέσαι νύκτες εἰσίν. ὁ δὲ ἄϋπνος οὗτος, ὥσπερ τὸ χρυσοῦν ἐκεῖνο κώδιον φυλάττων, ἀφ' ἑσπέρας εὐθύς ἤδη κέκραγεν· ἀλλ' οὐτι χαίρων γε· ἀμυνοῦμαι γὰρ εὐθύς σε, ἣν μόνον ἡμέρα γένηται, συντρίβων τῇ βακτηρίᾳ· νῦν γὰρ μοι πράγματα παρῆεις, μεταπηδῶν ἐν τῷ σκότῳ.

ΑΛΕΚ. Μικυλλε δέσποτα, ὧμην τι χαριῆσθαι σοι φθάνων τῆς νυκτός, ὁπόσον ἂν δυναίμην, ὥς ἔχοις ἐπορθρεύμενος προανύειν τὰ πολλὰ τῶν ἐργων. ἦν γοῦν πρὶν ἀνίσχειν ἡλίον μίαν κρηπίδα ἐργάσῃ, προσοδεῦ ἔση τοῦτο ἐς τὰ ἄλφαιτα πεπονηκώς. εἰ δὲ σοι καθεύδειν ἡδίων, ἐγὼ μὲν ἡσυχάσομαι σοι, καὶ πολὺ ἀφωνότερος ἔσομαι τῶν ἰχθύων. σὺ δὲ ὄρα ὅπως μὴ ὄναρ πλουτῶν, λιμώτης ἀνεγρόμενος.

2. ΜΙΚ. ὦ Ζεῦ τεράστιε, καὶ Ἰσάκλεις ἀ-
λεξίκακε, τί τὸ κακὸν τοῦτό ἐστιν; ἀνθρωπίνως
ἐλάλησεν ὁ ἀλεκτρυών.

ΑΛΕΚ. Εἰτά σοι τέρας εἶναι δοκεῖ τῷ τοιοῦ-
τον, εἰ ὁμόφωνος ὑμῖν εἰμι;

ΜΙΚ. Πῶς γὰρ οὐ τέρας; ἀλλ' ἀποτρέποιτε,
ὦ θεοὶ, τὸ δεινὸν ἀφ' ἡμῶν.

ΑΛΕΚ. Σὺ μοι δοκεῖς, ὦ Μίκυλλε, κομιδῇ
ἀπαίδευτος εἶναι, μὴδὲ ἀνεγνωκέναι τὰ Ὀμήρου
ποιήματα, ἐν οἷς καὶ ὁ τοῦ Ἀχιλλέως ἵππος ὁ Ξάν-
θος, μακρὰ χαίρειν φράσας τῷ χρεμετίζειν, ἔστηκεν
ἐν μέσῃ τῷ πολέμῳ διαλεγόμενος, ἔπη ὅλα ῥαψω-
δῶν, οὐχ ὥσπερ ἐγὼ νῦν, ἀνευ τῶν μέτρων, ἀλλὰ
καὶ ἐμαντεύετο ἐκεῖνος, καὶ τὰ μέλλοντα προεθέ-
σπιζε, καὶ οὐδέν τι παράδοξον ἐδόκει ποιεῖν, οὐδὲ
ὁ ἀκούων ἐπεκαλεῖτο, ὥσπερ σὺ τὸν ἀλεξίκακον, ἀ-
ποτρέπαιον ἡγούμενος τὸ ἄκουσμα. καίτοι τί ἂν
ἐποίησας, εἰ σοι ἢ τῆς Ἀργοῦς τρόπις ἐλάλησεν, ὥσ-
περ ποτὲ ἦ φηγὸς ἐν Δωδώνῃ αὐτόφωνος ἐμαντεύε-
το; ἢ εἰ βύρσας εἶδες ἐρπούσας, καὶ βοῶν κρέα μυ-
κώμενα, ἡμίονα καὶ ἐφθὰ, περιπεπαρμένα τοῖς
ὄβελοῖς; ἐγὼ δὲ, Ἑρμοῦ πάρεδρος ὢν, λαλισταίτου
καὶ λογιωτάτου θεῶν ἀπάντων, καὶ τᾶλλα ὁμοδίαι-
τος ὑμῖν καὶ σύντροφος, οὐ χαλεπῶς ἔμελλον ἐκμα-
θήσεσθαι τὴν ἀνθρωπίνην φωνήν. εἰ δὲ ἐχεμυθή-
σιν ὑπόσχοιό μοι, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι σοι τὴν ἀλη-
θεσιτέραν αἰτίαν εἰπεῖν τῆς πρὸς ὑμᾶς ὁμοφωνίας,
καὶ ὅθεν ὑπάρχει μοι οὕτω λαλεῖν.

3. ΜΙΚ. Ἀλλὰ μὴ ὄνειρος καὶ ταῦτά ἐστιν,

ἄλεκτρυὼν οὕτω πρὸς ἐμὲ διαλεγόμενος; εἰπὲ δ' οἷν
πρὸς τοῦ Ἑρμοῦ. ὦ βελτιστε, ὅ, τι καὶ ἄλλο σοι τῆς φω-
τῆς αἵτιον. ὥς δὲ σιωπήσομαι, καὶ πρὸς οὐδένα ἐρῶ,
τί σε χρὴ δεδιέναι; τίς γὰρ ἂν πιστεύσειέ μοι, εἴ τιτι
διηγοίμην ὥς ἄλεκτρυόνος αὐτὰ εἰπόντος ἄκηκώς;

ΑΛΕΚ. Ἄκουε τοίνυν. παραδοξότατόν σοι λόγον
εὖ οἶδ' ὅτι λέγω, ὦ Μίκυλλε. οὐτοσί γὰρ ὁ νῦν σοι ἄλε-
κτρυὼν φαινόμενος, οὐ πρὸ πολλοῦ ἄνθρωπος ἦν.

ΜΙΚ. Ἦκουσά τι καὶ πάλαι τοιοῦτον ἀμέλει
περὶ ὑμῶν, ὥς ἄλεκτρυὼν τις νεανίσκος φίλος γέ-
νοιτο τῷ Ἄρει, καὶ ξυμπίνοι τῷ θεῷ καὶ ξυγκωμά-
ζοι, καὶ κοινωνοίη τῶν ἐρωτικῶν. εἴποτε γούν ἄ-
πίοι παρὰ τὴν Ἀφροδίτην μοιχεύσων ὁ Ἄρης, ἐπά-
γεσθαι καὶ τὸν Ἄλεκτρυόνα, καὶ ἐπειδήπερ μάλιστα
τὸν Ἥλιον ὑπερωρᾶτο, μὴ κατιδὼν ἐξέλην πρὸς τὸν
Ἥφαιστον, ἔξω πρὸς ταῖς θύραις ἀπολείπειν αἰεὶ
τὸν νεανίσκον, μηνύσοντα ὅποτε φαίνοι ὁ Ἥλιος.
εἴτα ποτὲ κατακοιμηθῆναι μὲν τὸν Ἄλεκτρυόνα, καὶ
προδοῦναι τὴν φρουρὰν ἄκοντα· τὸν δὲ Ἥλιον
λαθόντα ἐπιστῆναι τῇ Ἀφροδίτῃ, καὶ τῷ Ἄρει ἁ-
φρόντιδι ἀναπανομένῳ, διὰ τὸ πιστεῦειν τὸν Ἄ-
λεκτρυόνα μηνῦσαι ἂν, εἴ τις ἐπίοι, καὶ οὕτω τὸν
Ἥφαιστον παρ' Ἥλιου μαθόντα συλλαβεῖν αὐτοῦς,
περιβαλόντα καὶ σαγηνεύσαντα τοῖς δεσμοῖς, ἃ
πάλαι μεμηχάνητο ἐπ' αὐτούς· ἀφεθέντα δέ, [ὥς
ἀφείθῃ] τὸν Ἄρην ἀγανακτῆσαι κατὰ τοῦ Ἄλεκτρυ-
όνας, καὶ μεταβαλεῖν αὐτὸν εἰς τουτὶ τὸ ὄρυγον
αὐτοῖς ὄπλοις, ὥς ἀμὲν τοῦ κράνους τὸν λόφον
ἔχειν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ. διὰ τοῦτο ὑμᾶς ἀπολογουμέ-

νους τῷ Ἄρει, ὅτ' οὐδέν ὄφελος, ἐπειδὴν αἰσθησθε ἀνατέλλοντα τὸν Ἥλιον, πρὸ πολλοῦ βοᾶν, ἐπισημαιομένους τὴν ἀνατολὴν αὐτοῦ.

4. ΑΛΕΚ. Φασὶ μὲν καὶ ταῦτα, ὦ Μίκυλλε. τὸ δὲ ἐμὸν ἐτιροῖδν τι ἐγένετο, καὶ πάνυ ἔναγχος εἰς ἀλεκτρυόνα σοὶ μεταβέβηκα.

ΜΙΚ. Πῶς; ἐθέλω γάρ τοῦτο μάλιστα εἰδῖναι.

ΑΛΕΚ. Οἶσθα ἄρα τὸν Πυθαγόρου Μνησαρχίδην Σάμιον;

ΜΙΚ. Τὸν σοφιστὴν λέγεις; τὸν ἀλαζόνα, ὃς ἐνομοθέτει μῆτε κρεῶν γεύεσθαι, μῆτε κυάμους ἐσθίειν, ἥδιστον ἐμοὶ γοῦν ὄψον ἐκτραπέζον ἀποφαίνων; ἔτι δὲ καὶ πείθων τοὺς ἀνθρώπους ἐς πέντε ἔτη μὴ διαλέγεσθαι.

ΑΛΕΚ. Ἴσθι ὅητα κἀκεῖνο, ὥς πρὸ τοῦ Πυθαγόρου, Εὐφορβος γένοιτο.

ΜΙΚ. Γόητα, φασὶ, καὶ τερατοουργὸν τὸν ἄνθρωπον, ὦ ἀλεκτρυόν.

ΑΛΕΚ. Ἐκεῖνος αὐτὸς ἐγὼ σοι εἰμὶ ὁ Πυθαγόρας, ὥστε πάνου, ὦ γαθὲ, λοιδοροῦμένος μοι, καὶ ταῦτα, οὐκ εἰδὼς οἷος τις ἦν τὸν τρόπον.

ΜΙΚ. Τοῦτ' αὖ μακρῷ ἐκείνου τερατωδέστερον, ἀλεκτρυὸν φιλόσοφος. εἶπε δὲ ὁμως, ὦ Μνησαρχου παῖ, ὅπως ἡμῖν ἀντὶ μὲν ἀνθρώπου ὄρνις, ἀντὶ δὲ Σαμίου Ταναγραῖος ἀναπέφηνας; οὐ ποθανὰ γὰρ ταῦτα, οὐδὲ πάνυ πιστεῦσαι ῥάδια, ἐπεὶ καὶ δύο ἤδη μοι τετηρημέναι δεκῶ πάνυ ἄλλα τρια ἐν σοὶ τοῦ Πυθαγόρου.

ΑΛΕΚ. Τὰ ποῖα;

ΜΙΚ. Ἐν μὲν, ὅτι λάλος εἶ, καὶ κρακτικὸς· ὃ δὲ σιωπᾶν ἐς πέντε ὅλα ἔτη, οἶμαι, παρῆναι· ἕτερον δὲ καὶ παντελῶς παράνομον. οὐ γὰρ ἔχων ὅ, τι σοι παραβάλοιμι, κυάμους χθές, ὥς οἶσθα, ἔχων, ἤκον· καὶ σὺ οὐδὲν μελλήσας ἀνέλεξας αὐτούς· ὥστε ἢ ἔψευσθαί σοι ἀνάγκη, καὶ ἄλλω εἶναι, ἢ Πυθαγόρα ὄντι παραινόμεσθαι, καὶ τὸ ἴσον ἡσεβήκειναι κυάμους φαγόντα, ὥς ἂν εἰ τὴν κεφαλὴν τοῦ πατρὸς ἐδηδύκεις.

Β. ΑΛΕΚ. Οὐ γὰρ οἶσθα, ὦ Μίκυλλε, ἥτις αἰτία τούτων, οὐδὲ τὰ πρόσφορα ἐκάστη βίῳ. ἐγὼ δὲ τότε μὲν οὐκ ἡσθιον τῶν κυάμων, ἐφιλοσόφουν γάρ· νῦν δὲ φάγοιμι ἂν, ὀρνιθικὴ γὰρ καὶ οὐκ ἀπόρρητος ἡμῖν ἡ τροφή. πλὴν ἄλλῃ, εἴ σοι φίλον, ἄκουε πῶς ἐκ Πυθαγόρου τοῦτο νῦν εἶμι, καὶ ἐν ὅσοις πρότερον ἐβίβεινσα βίοις, καὶ ἄτινα τῆς μεταβολῆς ἀπαλείψαντα ἐκείστης.

ΜΙΚ. Λέγοις ἂν, ὥς ἔμοιγε ὑπερήδιστον ἂν τὸ ἄκουσμα γένοιτο, ὥστε εἴ τις αἴρεισιν προδείη, πρότερον μᾶλλον ἐθέλω σου ἀκούειν τὰ τοιαῦτα διεξιόντος, ἢ τὸν πανευδαίμονα ὄνειρον ἐκείνοι αὐθις ὄρῃν, τὸν μικρὸν ἐμπροσθεν, οὐκ οἶδα, ὁπότερον ἂν ἐλοιμήν, οὕτως ἀδελφὰ ἡγαῦμαι τῇ σὰ τοῖς ἡδίστοις φανῆσαι, καὶ ἐν ἴσῃ τιμῇ ὑμῶς ἄγω, σέ τε, καὶ τὸ πολυτίμητον ἐνύπνιον.

ΑΛΕΚ. Ἔτι γὰρ ὑὺ ἀναπεμπάξῃ τὸν ὄνειρον, ὅστις ποτὶ ὃ φανείς σοι ἦν, καὶ τινα ἐνδάλματα μάταια διαφυλάττεις, κενὴν, καὶ ὥς ὁ ποιητικὸς λόγος, ἀμηνήνην τινα εὐδαιμονίαν τῇ μνήμῃ μεταδιώκων;

6. ΜΙΚ. Ἀλλ' οὐδ' ἐπιλήσομαι ποτε, ὦ ἀλε-
κτρῶν, εὐ ἴσθι, τῆς ὄψεως ἐκείνης. οὕτω μοι πο-
λὺ τὸ μέλι ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ὁ ὄνειρος καταλιπὼν
ᾤχετο, ὥς μόγις ἀνοίγειν τὰ βλέφαρα ὑπ' αὐτοῦ,
εἰς ὕπνον αὐθις κατασπώμενα. οἷον οὖν ἐν τοῖς
ὥσὶ τὰ πτερὰ ἐργάζεται στρεφόμενα, τοιοῦτον γάρ-
γαλον παρείχετό μοι τὰ δρώμενα.

ΑΛΕΚ. Ἡράκλεις, δεινὸν τινα φῆς τὸν ἔρω-
τα τοῦ ἐνυπνίου, εἶγε πτηνὸς ὢν, ὥς φασι, καὶ
ὄρον ἔχων τῆς πτήσεως τὸν ὕπνον, ὑπὲρ τὰ ἐσκαμ-
μένα ἤδη πηδᾷ, καὶ ἐνδιατρίβει ἀνεωρόσι τοῖς ὀ-
φθαλμοῖς, μελιχρὸς οὕτω καὶ ἐναργὴς φαινόμενος·
ἐθέλω γοῦν ἀκοῦσαι οἷός τίς ἐστιν. οὕτω σοι τρι-
πόθητος ὢν.

ΜΙΚ. Ἐτοιμος λέγειν. ἡδὺ γοῦν τὸ μεμνη-
σθαι, καὶ διεξιέναι τι περὶ αὐτοῦ. σὺ δὲ πηνίκα,
ὦ Πυθαγόρα, διηγήσῃ τὰ περὶ τῶν μεταβολῶν;

ΑΛΕΚ. Ἐπειδὴν σὺ, ὦ Μίκυλλε, παύσῃ ὄνει-
ρώτων, καὶ ἀποψήσῃ ἀπὸ τῶν βλεφάρων τὸ μέλι.
τὸ νῦν δὲ πρότερος εἶπες, ὥς μάθω εἴτε διὰ τῶν ἐλε-
φαντίνων πυλῶν, εἴτε διὰ τῶν κερατίνων σοι ὁ
ὄνειρος ἦκε πετόμενος.

ΜΙΚ. Οὐδὲ δι' ἐτέρας τούτων, ὦ Πυθαγόρα.

ΑΛΕΚ. Καὶ μὴν Ὅμηρος δύο ταύτας μόνας
λέγει.

ΜΙΚ. Ἐὰ χαίρειν τὸν λῆρον ἐκείνον ποιητὴν,
οὐδὲν εἰδότα ὄνείρων πέρι. οἱ πένητες ἴσως ὄνειροι
διὰ τῶν τοιούτων ἐκφοιτῶσιν, οἷους ἐκείνός ἐώρα,
οὐδὲ πάνυ σαφῶς, τυφλὸς αὐτὸς ὢν. ἐμοὶ δὲ διὰ

χρυσῶν τινῶν πύλων ὃ ἡδιστος ἀφίκετο, χρυσοῦς καὶ αὐτός, καὶ χρυσᾶ πάντα περιβεβλημένος, καὶ πολὺ ἐπαγόμενος χρυσίον.

ΑΛΕΚ. Παῦε, ὦ Μίδα βέλτιστε, χρυσολογῶν. ἀτεχνῶς γὰρ ἐκ τῆς ἐκείνου σοι εὐχῆς τὸ ἐνύπνιον, καὶ μέταλλα ὅλα χρυσοῦ κεικοιμήσθαι μοι δοκεῖς.

Ζ.ΜΙΚ. Πολὺ, ὦ Πυθαγόρα, χρυσίον εἶδον, πολὺ· πῶς οἶε καλόν, ἢ οἶαν τὴν αὐγὴν ἀπαστραπτον; τί ποτε ὁ Πίνδαρός φησι περὶ αὐτοῦ ἐπαινῶν; ἀνάμνησον γάρ με, εἴπερ οἶσθα, ὅποτε ὕδωρ ἄριστον εἰπὼν, εἶτα τὸ χρυσίον θαυμάζει, εὖ ποιῶν, ἐν ἀρχῇ εὐθύς τοῦ καλλίστου τῶν ἀσμάτων ἀπάντων.

ΑΛΕΚ. Μῶν ἐκεῖνο ζητεῖς,

Ἄριστον μὲν ὕδωρ·

Ὁ δὲ χρυσὸς, αἰθόμενον πῦρ

Ἄτε διαπρέπει νυκτὶ,

Μεγάνορος ἔξοχα πλούτου;

ΜΙΚ. Νὴ Δία, αὐτὸ τοῦτο. ὥςπερ γὰρ τοῦμόν ἐνύπνιον ἰδὼν ὁ Πίνδαρος, οὕτως ἐπαινεῖ τὸ χρυσίον. ὥς δὲ ἡδὴ μάθης οἶδόν τι ἦν, ἄκουσον, ὦ σοφώτατε ἀλεκτρυόν. ὅτι μὲν οὐκ οἰκόσιτος ἦν χθρῆς, οἶσθα· Εὐκράτης γὰρ με ὁ πλοῦσιος ἐντυχὼν ἐν ἀγορᾷ, λουσάμενον ἤκειν ἐκέλευε τὴν ὥραν ἐπὶ τὸ δεῖπνον.

8. ΑΛΕΚ. Οἶδα πάντῃ τοῦτο, πεινάσας παρ' ὄλην τὴν ἡμέραν, ἄχρι μοι βαθείας ἡδὴ ἐσπέρας ἤκες ὑποβεβρεγμένος, τοὺς πέντε ἐκείνους κυάμους πο-

μίζων, οὐδ' ἄνυ θαψιλὲς τὸ δεῖπνον ἀλεκτροῦνι ἀθλητῇ ποτε γενομένῳ, καὶ Ὀλύμπια οὐκ ἀφανῶς ἀγωνισαμένῳ.

ΜΙΚ. Ἐπεὶ δὲ δειπνήσας ἐπανῆλθον, ἐκάθευδον εὐθύς, τοὺς κυάμους σοι παραβαλὼν. εἰτά μοι κατὰ τὸν Ὅμηρον, ἀμβροσίην διὰ νύκτα θεῶς τις, ὡς ἀληθῶς, ὄνειρος ἐπιστάς . . .

ΑΛΕΚ. Τὰ παρὰ τῷ Εὐκράτει πρότερον, ὦ Μίκυλλε, διήγησαι, καὶ τὸ δεῖπνον, οἷον ἐγένετο, καὶ τὰ ἐν τῷ συμποσίῳ ἅπαντα. κωλύει γὰρ οὐδὲν αὐτίς σε δειπνεῖν, ὥσπερ ὄνειρόν τινα τοῦ δείπνου ἐκείνου ἀναπλάττοντα, καὶ ἀναμνησκόμενον τῇ μνήμῃ τὰ βεβρωμένα.

9. ΜΙΚ. Ὡμην ἐνοχλήσειν, καὶ ταῦτα διηγούμενος. ἐπεὶ δὲ σὺ προθυμῇ, καὶ δὴ λέγω. οὐ πρότερον, ὦ Πυθαγόρα, παρὰ πλουσίῳ τινὲ δειπνήσας ἐν ἅπαντι τῷ βίῳ, τύχη τινὲ ἀγαθῇ ἐντυγχάνω χθὲς τῷ Εὐκράτει· καὶ ἐγὼ μὲν προσεipῶν αὐτόν, ὥσπερ εἰώθειν, δεσπόειν, ἀπηλλατιτόμην, ὥς μὴ καταισχύνομαι αὐτόν, ἐν πενιχρῷ τῷ τρίβῳνι συμπαρομαρτῶν. ὁ δὲ, Μίκυλλε, φησι, θυγατρὸς τήμερον ἐστιῶ γενέθλια, καὶ παρεκάλεσα τῶν φίλων μάλα πολλοὺς. ἐπεὶ δὲ τινα φασὶν αὐτῶν μαλακῶς ἔχοντα οὐχ οἶόν τε εἶναι ξυνδειπνεῖν μεθ' ἡμῶν, σὺ ἀντ' ἐκείνου ἤκε λουσάμενός, ἣν μὴ ὄγε κληθεῖς αὐτίς εἴπη ἀφίξεσθαι, ὥς νῦν γε ἀμφίβολός ἐστι. τοῦτο ἀκούσας ἐγὼ, προσκυνήσας, ἀπῆειν εὐχόμενος ἅπασι θεοῖς ἠπιάλδον τινα, ἥ πλευρίτιν, ἥ ποδιάγραν ἐπέμψαι τῷ μαλακιζομένῳ ἐκείνῳ, οὗ ἔφεδρος ἐγώ,

καὶ ἀντίδειπνος, καὶ διαδόχος ἐκεκλήμην· καὶ τὸ ἄχρι τοῦ λουτροῦ, αἰῶνα μήκιστον ἐτιθέμην, συνεχὲς ἐπισκοπῶν, ὅπως ἂν τὸ στοιχεῖον εἴη, καὶ πηνίκα ἤδη λελοῦσθαι δίοι. καὶ περὶ ποτε ὁ καιρὸς ἀφίκετο, πρὸς τὰχος ἑμαντὸν ἀπορρῦψας ἀπέρχομαι, κοσμίως μάλ᾽ ἐσηματισμένος, ἀντιστρέψας τὸ τριβῶνιον, ὥς ἐπὶ τοῦ καθάρωτερου γένοιτο ἡ ἀναβολή.

10. Καταλαμβάνω τε πρὸς ταῖς θύραις ἄλλους τε πολλοὺς, καὶ δὴ καίκενον, φοράδην ὑπὸ τεττιῶν πεκομισμένον, ὃ με ὑποδειπνεῖν ἔδει, τὸν νοσεῖν λεγόμενον· καὶ ἐδήλου δὲ ποτὴρως ἔχων. ὑπέστητε γοῦν, καὶ ὑπέβητε, καὶ ἐχρέμπετο μύχιόν τι, καὶ δυσπρόσοδον, ὥχρὸς ὦν ὅλος, καὶ διωδηκὸς, ἀμφὲ ταῖς ἐξήκοντα ἔτη σχεδόν. ἐλέγετο δὲ φιλόσοφος τις εἶναι τῶν πρὸς τὰ μερικά φλυαρούντων. ὁ γοῦν πώγων μάλ᾽ τραγικὸς ἦν, ἐς ὑπερβολὴν κουριῶν· καὶ αἰτιωμένου δὲ Ἀρχιβίου τοῦ ἱατροῦ, διότι οὕτως ἔχων ἀφίκετο, τὰ καθήκοντα, ἔφη, οὐ χρή προδιδόναι, καὶ ταῦτα φιλόσοφον ἄνδρα, καὶ μυρία νόσοι ἐμποδῶν ἰστώνται. ἡγήσεται γὰρ Εὐκράτης ὑπερρωσθαι πρὸς ἡμῶν οὕμενον εἶπον ἐγὼ, ἀλλ' ἐπαινέσεται σε, ἣν οἶκοι παρὰ σεαυτῷ μᾶλλον ἀποθανεῖν ἐθέλης, ἥπερ ἐν τῷ συμποσίῳ συναναχρεμψάμενος τὴν ψυχὴν μετὰ τοῦ φλέγματος. ἐκείνος μὲν οὖν ὑπὸ μεγαλοφροσύνης οὐ προσεποιεῖτο ἀκηκοέναι τοῦ σκώμματος· ἐφίσταται δὲ μετὰ μικρὸν ὁ Εὐκράτης λελουμένος, καὶ ἰδὼν τὸν Θεισμόπολιν, (τοῦτο γὰρ ὁ φιλόσοφος ἐκαλεῖτο) Διδάσκαλέ, φησιν, εὖ μὲν ἐποίησας αὐτὸς ἦκων πρὸς ἡμῶν· οὐ μείον δ'.

ἄν τι σοι ἐγένετο, καὶ ἀπόντι γὰρ ἅπαντα ἐξῆς ἐπέ-
 σταλτο ἄν. καὶ ἅμα λέγων εἰσῆει χεῖρας ὀρέγων
 αὐτῷ, ἐπερειδομένοι καὶ τοῖς οἰκέταις. 11. Ἐγὼ
 μὲν οὖν ἀπίσναι παρεσκευαζόμεν· ὁ δὲ ἐπιστραφεὶς,
 καὶ ἐπιπολὺ ἐνδοιάσας, ἐπεὶ με πάνυ σκυθρωπὸν
 εἶδε, Πάριθι, ἔφη, καὶ σὺ, ὦ Μίκυλλε, καὶ συν-
 δείπνει μεθ' ἡμῶν· ~~τὸν νύκτον γὰρ ἐγὼ κελεύσω ἐν τῇ~~
 γυναικωνίτιδι μετὰ τῆς μητρὸς ἐστιαθῆναι, ὥς σὺ
 χώραν ἔχοις. εἰσῆειν οὖν μᾶτην λύκος χανὼν παρὰ
 μικρόν· αἰσχυρόμενος ὅτι ἐδύκουν ἐξεληλακέναι τοῦ
 συμποσίου τὸ παιδίον τοῦ Εὐκράτους· καὶ περὶ δὴ
 κατακλίνεσθαι καιρὸς ἦν, πρῶτον μὲν ἀράμενοι, ἀ-
 νέθεσαν τὸν Θεσμόπολιν, οὐκ ἀπραγμόνως, μὰ Δία,
 πέντε, οἶμαι, νεανίσκοι εὐμεγέθεις, ὑπαυχνία περι-
 βύσαντες αὐτῷ πάντοθεν, ὥς διαμένοι ἐν τῷ χορήμα-
 τι, καὶ ἐπιπολὺ καρτερεῖν δύναίτο. εἴτα μηδενὸς
 ἀνεχομένου πλησίον κατακεῖσθαι αὐτοῦ, ἐμὲ ὑποκα-
 τακλίνουσι φέροντες, ὥς ὁμοτράπεζοι εἴημεν. τοὺν-
 τεῦθεν ἐδειπνοῦμεν, ὦ Πυθαγόρα, πολυούφοντι καὶ
 ποικίλον δεῖπνον, ἐπὶ χρυσοῦ πολλοῦ, καὶ ἀργύρου·
 καὶ ἐκπώματα ἦν χρυσᾶ, καὶ διάκονοι ὠραῖοι, καὶ
 μούσουργοι, καὶ γελωτοποιοὶ, καὶ ὅλας, ἡδίστη τις
 ἦν ἡ διατριβή, πλὴν ἀλλὰ ἔν με ἐλύπει οὐ μετρίως,
 ὁ Θεσμόπολις ἐνοχλῶν, καὶ ἀρετὴν τινα πρὸς μέ διεξ-
 ιὼν, καὶ διδάσκων, ὥς αἱ δύο ἀποφάσεις μίαν κα-
 τάφασιν ἀποτελοῦσι, καὶ ὥς εἰ ἡμέρα ἐστὶ, νύξ οὐκ
 ἔστιν, ἐνίοτε δὲ καὶ κέρατα ἔφασκεν εἶναι μοι, καὶ
 τοιαῦτα πολλὰ οὐδὲν δεομένῳ προσφιλοσοφῶν συν-
 εἶρει, καὶ ὑπετέμεντο τὴν εὐφροσύνην, οὐκ ἔων ἀ-

χοῦειν τῶν καθαριζόντων, ἢ ἁδόντων. τοῦτο μὲν σοι,
ὦ Ἀλεκτροῦν, τὸ δεῖπνον.

ΑΛΕΚ. Οὐχ ἡδιστον, ὦ Μίκυλλε, καὶ μάλιστα
ἐπεὶ συνεκληρώθης τῷ λήρῳ ἐκείνῳ γέροντι.

12. ΜΙΚ. Ἄκουε δὲ ἤδη καὶ τὸ ἐνύπνιον. ὄμην
γὰρ τὸν Εὐκράτην αὐτὸν ἄπαιδα ὄντα, οὐκ οἶδ' ὅ-
πως ἀποθνήσκειν, εἴτα προσκαλέσαντά με, καὶ δια-
θήκας θέμενον, ἐν αἷς δὲ κληρονόμος ἦν ὑπάντων
ἐγὼ, μικρὸν ἐπισχόντα, ἀποθανεῖν· ἑμαυτὸν δὲ παρ-
ελθόντα ἐς τὴν οὐσίαν, τὸ μὲν χρυσίον καὶ τὸ ἄρ-
γύριον ἐξαντλεῖν σκάφαις τισὶ μεγάλαις, ἀένναόν τε
καὶ πολὺ ἐπιρρέον· τὰ δ' ἄλλα, τὴν ἐσθῆτα, καὶ
τραπέζας, καὶ ἐκπώματα, καὶ διακόρους, πάντα ἐμὴ,
ὥς τὸ εἰκὸς, εἶναι. εἴτα ἐξήλαυνον ἐπὶ λευκοῦ ζεύ-
γους, ἐξυπτιάζων, περίβλεπτος ἅπασι τοῖς ὄρῳσι
καὶ ἐπίφθορος. καὶ προέθειον πολλοὺς, καὶ περιῖπ-
πευον, καὶ εἶποντο πλείους. ἐγὼ δὲ τὴν ἐσθῆτα τὴν
ἐκείνου ἔχων, καὶ δακτυλίους βαρεῖς ὅσων ἐκκαίδεκα
ἐξημέμενος τῶν δακτύλων, ἐκέλευον ἐστίασιν τινα
λαμπρὰν εὐτρεπισθῆναι ἐς ὑποδοχὴν τῶν φίλων. οἱ
δὲ, ὥς ἐν ὀνείρῳ εἰκὸς, ἤδη παρήσαν, καὶ τὸ δεῖ-
πνον ἄρτι συνεκομίζετο, καὶ ὁ πότις συνεκροτεῖτο·
ἐν τούτῳ ὄντα με, καὶ φιλοτησίας προπένοντα ἐν
χρυσαῖς φιάλαις ἑκάστῳ τῶν παρόντων, ἤδη τοῦ
πλῆκτοῦντος ἐσκομιζομένου, ἀναβοήσας ἀκαίρως, συν-
ετήραξας μὲν ἡμῖν τὸ συμπόσιον, ἀνέτρεψας δὲ τὰς
τραπέζας, τὸν δὲ πλοῦτον ἐκείνον διασκεδάσας, ὑπη-
νέμιον φέρεσθαι παρυσκεύασας. ἄρᾳ σοι ἀλόγως

ἀγανακτῆσαι κατὰ σοῦ δοκῶ, ὥς τριέσπερον ἂν ἡ-
δέως ἔτι εἶδον τὸν ὄνειρόν μοι γινόμενον;

13. ΛΛΕΚ. Οὕτω φιλόχρυσος εἰ καὶ φιλόπλου-
τος, ὦ Μίκυλλε, καὶ μόνον τοῦτο ἐξ ἅπαντος θαν-
μαῖς, καὶ ἡγῇ εὐδαιμον εἶναι τὸ πολὺ κεκτιῆσθαι
χρυσίον;

ΜΙΚ. Οὐκ ἐγὼ μόνος, ὦ Πυθαγόρα, τοῦτο,
ἀλλὰ καὶ σὺ αὐτός, ὅποτε Εὐφορβος ἦσθα, χρυσὸν
καὶ ἄργυρον ἐξημμένους τῶν βοστρύχων, ἐξήεις πολε-
μήσων τοῖς Ἀχαιοῖς, καὶ ἐν τῷ πολέμῳ, ἔνθα σιδη-
ροφορεῖν μᾶλλον ἢ χρυσοφορεῖν ἄμεινον ἦν· σὺ δὲ
καὶ τότε ἡξίους χρυσῷ ἀναδεδεμένος τοὺς πλοκάμους
διακινδυνεύειν. καὶ μοι δοκεῖ Ὅμηρος διὰ τοῦτο
Χαρίτεσσιν ὁμοίας εἶπεῖν σου τὰς κόμας, ὅτι χρυσῷ
τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφῆκωντο· μακρῷ γὰρ ἄμεινους δη-
λαδὴ καὶ ἐρασμιώτεραι ἐφαίνοντο συναναπεπλεγμέ-
ναι τῷ χρυσίῳ, καὶ συναπολάμπουσαι μετ' αὐτοῦ.
καίτοι τὰ μὲν σὰ, ὦ χρυσοκόμη, μέτρα, εἰ Πάανθου
υἱὸς ὦν, ἐτίμας τὸ χρυσίον. ὁ δὲ πάντων θεῶν πα-
τὴρ, καὶ ἀνδρῶν, ὁ Κρόνου καὶ Ῥέας, ὅποτε ἡράσθη
τῆς Ἀργολικῆς ἐκείνης μείρακος, οὐκ ἔχων εἰς ὃ, τι
ἐρασμιώτερον αὐτὸν μεταβάλοι, οὐδὲ ὅπως ἂν δια-
φθείρειε τοῦ Ἀκρισίου τὴν φρουράν, ἀκούεις θήπου
ὡς χρυσίον ἐγένετο, καὶ ῥυεῖς διὰ τοῦ τέγου, συνῆν
τῇ ἀγαπωμένῃ. ὥστε τί ἂν σοι τὸ ἐπὶ τούτῳ ἔτε
λέγοιμι; ὅσας μὲν χρείας παρέχεται ὁ χρυσός· ὡς
δὲ οἷς ἂν παρῇ, καλοὺς τε αὐτοὺς, καὶ σοφοὺς, καὶ
ἰσχυροὺς ἀπεργάζεσθαι, τιμὴν καὶ δόξαν πρὸς ἄλλων,
καὶ ἐξ ἁφανῶν καὶ ἀδόξων ἐνίοτε περιβλέπτους καὶ

χοιδίλους ἐν βραχεῖ τίθησι. 14. Τὸν γείτονα γούν μοι τὸν δμοτέχνον οἶσθα, τὸν Σίμωνα, οὐ πρὸ πολ-
λοῦ δειπνήσαντα παρ' ἐμοί, ὅτε τὸ ἔτνος ἤψησα τοῖς
Κρονίοις, δύο τεμάχη τοῦ ἀλλάντος ἐμβαλὼν.

ΑΛΕΚ. Οἶδα, τὸν σιμόν, τὸν βραχὺν, ὃς τὸ
περαμεοῦν τρύβλιον ὑφελόμενος, ὄχρετο ὑπὸ μάλης
ἔχων, μετὰ τὸ δεῖπνον, ὃ μόνον ἡμῖν ὑπῆρχεν. εἶδον
γάρ αὐτόν, ὦ Μικυλλε.

ΜΙΚ. Οὐκοῦν ἐκεῖνος αὐτὸ κλέψας, εἴτα ἐπω-
μόσατο θεοὺς τοσοῦτους; ἀλλὰ τί οὐκ ἐβόας, καὶ
ἐμήνυνες τότε, ὦ ἀλεκτριυὼν, ληϊζομένους ἡμᾶς ὀρών;

ΑΛΕΚ. Ἐκόκκυζον, ὃ μόνον μοι τότε δυνατόν
ἦν. τί δ' οὖν ὁ Σίμων; ἐώχεις γάρ τι περὶ αὐτοῦ
εἰρῆν.

ΜΙΚ. Ἀνεψιὸς ἦν αὐτῷ πλούσιος ἐς ὑπερβολήν,
Δριμύλος τοῦνομα. οὗτος ζῶν μὲν οὐδὲ ὀβολὸν ἔ-
δωκε τῷ Σίμωνι· πῶς γάρ; ὅς οὐδὲ αὐτὸς ἤπιετο
πῶν χρημάτων; ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρῶην, ἅπαντα ἐ-
κείνα κατὰ τοὺς νόμους Σίμωνός ἐστι· καὶ νῦν ἐκεῖ-
νος ὁ τὰ ῥάκια τὰ πιναρὰ, ὃ τὸ τρύβλιον περιλείχων
ἄσμενος, ἐξελαύνει ἀλουργῇ καὶ ὑσγινοβαφῇ ἀμπε-
χόμενος, οἰκέτας, καὶ ζεύγη, καὶ χρυσᾶ ἐκπώματα,
καὶ ἐλεφαντόποδας τραπέζας ἔχων, ὑφ' ἀπάντων
προσκυνούμενος, οὐδὲ προσβλέπων ἔτι ἡμᾶς. ἐναγχος
γούν ἐγὼ μὲν ἰδὼν προσιδόντα, Χαῖρε, ἔφην, ὦ Σί-
μων. ὃ δὲ ἀγανακτήσας, Εἵπατε, ἔφη, τῷ πτωχῷ
τούτῳ, μὴ κατασμικρύνειν μου τοῦνομα· οὐ γὰρ
Σίμων, ἀλλὰ Σιμωνίδης ὀνομάζομαι. τὸ δὲ μέγι-
στον, ὅτι καὶ ἐρώσιν αὐτοῦ αἱ γυναῖκες· ὃ δὲ θρύ-

πτεται πρὸς ταύτας, καὶ ὑπερορᾷ, καὶ τὰς μὲν προσ-
 λεται, καὶ ἱλαῶς ἐστίν, αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν ἀναρτήσιν
 αὐτάς, ἀμειλόμεναι. ὁρᾷς ὅσων ἀγαθῶν ὁ χρυσὸς
 αἴτιος, εἴ γε καὶ μεταποιεῖ τοὺς ἀμόρφους, καὶ ἐρα-
 σμίους ἀπεργάζεται, ὥσπερ ὁ ποιητικὸς ἐκείνος κα-
 στός. ἀκούεις δὲ καὶ τῶν ποιητῶν λεγόντων·

Ἦ χρυσὸς δεξιῶμα κάλλιστον βροτοῖς· καὶ,
 Χρυσὸς γάρ ἐστιν, ὃς βροτῶν ἔχει κράτη.
 ἀλλὰ τί μεταξὺ ἐγέλασας, ὦ ἀλεκτρυῶν;

15. ΑΛΕΚ. Ὅτι ὑπ' ἀγνοίας, ὦ Μίκυλλε, καὶ
 σὺ τὰ ὅμοια τοῖς πολλοῖς ἐξηπάτησαι περὶ τῶν πλου-
 σίων. οἶδ', εὖ ἴσθι; πολὺ ἀθλιώτερον ὑμῶν τὸν βίον
 βιοῦσι. λέγω δέ σοι, καὶ πένης καὶ πλούσιος πολ-
 λῶκις γενόμενος, καὶ ἅπαντος βίου πεπειραμένος·
 μετὰ μικρὸν δὲ καὶ αὐτὸς εἴση ἕκαστα.

ΜΙΚ. Νῆ Δία, καιρὸς γοῦν ἤδη καὶ σὲ εἰπεῖν
 ὅπως ἡλλάγῃς, καὶ ἃ σύννοισθα τῷ βίῳ ἐκάσται.

ΑΛΕΚ. Ἄκουε, τοσοῦτόν γε προειδώς, μηδένα με
 σοῦ εὐδαιμονέστερον βιοῦντα ἐωρακέναι.

ΜΙΚ. Ἐμοῦ, ὦ ἀλεκτρυῶν; οὔτω σοι γένοιτο.
 προάγεις γάρ με λοιδορεῖσθαι σοι. ἀλλὰ εἰπέ ἀπὸ
 τοῦ Εὐφόρβου ἀρξάμενος, ὅπως ἐς Πυθαγόραν με-
 τεβλήθῃς, εἴτα ἐξῆς ἄχρὶ τοῦ ἀλεκτρυόνος. εἰκὸς
 γάρ σε ποικίλα καὶ ἰδεῖν καὶ παθεῖν, ἐν πολυειδέσει
 τοῖς βίοις.

16. ΑΛΕΚ. Ὡς μὲν ἐξ Ἀπόλλωνος το πρῶτον ἡ
 ψυχὴ μοι καταπταμένη ἐς τὴν γῆν ἐνέδου ἐς ἀνθρώ-
 που σῶμα, ἦν τινα τὴν καταδίκην ἐκτελοῦσα, μα-
 κρόν ἂν εἴη λέγειν, ἄλλως τε οὔτε ὅσιον οὔτε ἐμοῖ

εἰπεῖν, οὔτε σοὶ ἀκούειν τὰ τοιαῦτα. ἐπεὶ δὲ Εὐφορβος ἐγενόμην. . . .

ΜΙΚ. Ἐγὼ δὲ πρό γε τούτου, ὦ θαυμάσιε, τίς ἦν; τοῦτό μοι πρότερον εἰπέ, εἰ καὶ γὰρ ποτε ἡλλάγην ὥσπερ σὺ.

ΑΛΕΚ. Καὶ μάλα.

ΜΙΚ. Τίς οὖν ἦν; [εἰ τι ἔχεις εἰπεῖν; ἐθέλω γὰρ τοῦτο εἰδέναι.]

ΑΛΕΚ. [Σὺ,] μύρμηξ Ἰνδικὸς τῶν τὸ χρυσίον ἀνορυττόντων.

ΜΙΚ. Εἵτα ὤκνουν ὁ κακοδαίμων καὶ ὀλίγα τῶν ψηγμάτων ἦκειν ἐς τόνδε τὸν βίον ἐξ ἐκείνου ἐπισιτισάμενος; ἀλλὰ καὶ τί μετὰ τοῦτο ἔσομαι, εἰπέ· εἰκὸς γὰρ εἰδέναι σε. εἰ γὰρ τι ἀγαθὸν εἶη, ἀπάγξομαι ἤδη ἀναστάς ἀπὸ τοῦ πατρίδου, ἐφ' οὗ σὺ ἔστηκας.

17. ΑΛΕΚ. Οὐκ ἂν μάθοις τοῦτο οὐδεμιᾷ μηχανῇ. Πλὴν ἀλλὰ ἐπείπερ Εὐφορβος ἐγενόμην, (ἐπάνειμι γὰρ ἐπ' ἐκεῖνα) ἐμαχόμεν ἔν Ἰλίῳ, καὶ ἀποθανὼν ὑπὸ Μενελάῳ, χρόνῳ ὕστερον ἐς Πυθαγόραν ἦκον. τέως δὲ περιέμενον αἶοικος ἐστὼς, ἄχρι δὴ ὁ Μνήσαρχος ἐξεργάσθηται μοι τὸν οἶκον.

ΜΙΚ. Ἄσιτος ὢν, ὦ τῶν, καὶ ἄποτος;

ΑΛΕΚ. Καὶ μάλα. οὐδὲ γὰρ εἶδει τούτων, ἢ μόνῳ τῷ σώματι.

ΜΙΚ. Οὐκοῦν τὰ ἐν Ἰλίῳ πρότερόν μοι εἰπέ· τοιαῦτα ἦν οἷά φησιν Ὅμηρος γενέσθαι αὐτά;

ΑΛΕΚ. Πόθεν ἐκεῖνος ἠπίστατο, ὦ Μίκυλλε, ὅς γε γιγνομένων ἐκείνων, κάμηλος ἐν Βάκτροις ἦν.

ἐγὼ δὲ τοσοῦτόν σοι φημι ὑπερφυῖς μηδὲν γενέσθαι τότε, μήτε τὸν Αἴαντα οὕτω μέγαν, μήτε τὴν Ἑλένην αὐτὴν οὕτω καλὴν, ὥς οἴονται. εἶδον γάρ λευκὴν μὲν τινα καὶ ἐπιμήκη τὸν τράχηλον, ὥς εἰκάζειν κύκνου θυγατέρα εἶναι· τὰλλα δὲ, πάνυ πρᾶσβύτιν, ἡλικιωτὴν σχεδὸν τῆς Ἑκάβης, ἣν γε Θησεὺς πρῶτον ἀρπάσας, ἐν Ἀφιδναῖς εἶχε, κατὰ τὸν Ἡρακλέα γενόμενος· ὁ δὲ Ἡρακλῆς πρότερον εἶλε Τροίαν κατὰ τοὺς πατέρας ἡμῶν, τοὺς τότε μάλιστα. διηγεῖτο γάρ μοι ὁ Πάνθους ταῦτα, κομιδῇ μειράκιον ὢν, ἑωρακέναι λέγων τὸν Ἡρακλέα.

ΜΙΚ. Τί δὲ, ὁ Ἀχιλλεὺς τοιοῦτος ἦν ἄριστος τὰ πάντα, ἢ μῦθος ἄλλος καὶ ταῦτα;

ΑΛΕΚ. Ἐκείνῳ μὲν αὐδὲ συνηνέχθην, ὦ Μίκυλλε, οὐδ' ἂν ἔχοιμί σοι οὕτως ἀκριβῶς τὰ παρὰ τοῖς Ἀχαιοῖς λέγειν· πόθεν γὰρ, πολέμιος ὢν; τὸν μέντοι ἑταῖρον αὐτοῦ τὸν Πάτροκλον οὐ χαλεπῶς ἀπέκτεινα, διελάσας τῷ δόρατι.

ΜΙΚ. Εἰτά σε ὁ Μενέλαος μακρῷ εὐχερέστερον· ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἱκανῶς· τὰ Πυθαγόρου δὲ, ἤδη λέγε.

18. ΑΛΕΚ. Τὸ μὲν ὅλον, ὦ Μίκυλλε, σοφιστῆς ἄνθρωπος ἦν, χρὴ γὰρ, οἶμαι, τάληθ' ἡ λέγειν. ἄλλως δὲ οὐκ ἀπαίδευτος οὐδ' ἀμελέτητος τῶν καλλίστων μαθημάτων. ἀπεδήμησα δὲ καὶ ἐς Αἴγυπτον, ὥς συγγενοίμην τοῖς προφήταις ἐπὶ σοφίᾳ, καὶ ἐς τὰ αὖτα κατελθὼν, ἐξέμαθον τὰς βίβλους τὰς Ὠρου καὶ Ἰσιδος, καὶ αὖθις ἐς Ἰταλίαν ἐκπλεύσας, οὕτω διεθήκα τοὺς κατ' ἐκείνα Ἕλληνας, ὥστε θεὸν ἡγόν με

ΜΙΚ. Ἦκουσα ταῦτα, καὶ ὡς δόξειάς ἀναβεβηκέναι ἀποθανών, καὶ ὡς χρυσοῦν τὸν μηρὸν ἐπιδείξαιό ποτε αὐτοῖς. ἐκεῖνο δέ μοι εἰπέ, τί σοι ἐπῆλθε νόμον ποιήσασθαι, μήτε κρεῦν, μήτε κυάμων ἐσθλεῖν;

ΑΛΕΚ. Μὴ ἀνίσκρινε τὰ τοιαῦτα, ὦ Μίκυλλε.

ΜΙΚ. Διὰ τί, ὦ ἀλεκτρονών;

ΑΛΕΚ. Ὅτι αἰσχύνομαι λέγειν πρὸς σέ τὴν ἀλήθειαν περὶ αὐτῶν.

ΜΙΚ. Καὶ μὴν οὐδὲν ὀκνεῖν ἐχρῆν λέγειν πρὸς ἄνδρα σύνοικον, καὶ φίλον· δεσπότην γὰρ οὐκ ἔν εἵποίμι ἔτι.

ΑΛΕΚ. Οὐδὲν ἔγιες, οὐδὲ σοφὸν ἦν, ἀλλ' ἐώρων ὅτι εἰ μὲν τὰ συνήθη, καὶ ταῦτά τοις πολλοῖς νομίζοιμι, ἥκιστα ἐπισπάσσομαι τοὺς ἀνθρώπους ἐς τὸ θαῦμα· ὅσῳ δὲ ἄν ξενίζοιμι, τοσοῦτω καιρότερος ὦμην αὐτοῖς ἔσισθαι. διὰ τοῦτο καινοποιεῖν εἰλόμην, ἀπόρρητον ποιησάμενος τὴν αἰτίαν, ὥς εἰκάζοντες ἄλλοι ἄλλως, ἅπαντες ἐκπλήττωνται, καθάπερ ἐν τοῖς ἀσαφέσι τῶν χρησμῶν.

ΜΙΚ. Ὅρας; καταγελάς μου καὶ σὺ ἐν τῷ μέρει τοσοῦτον, ὅσον Κροτωνιατῶν, καὶ Μεταποντίων, καὶ Ταραντίνων, καὶ τῶν ἄλλων ἀφώνων σοι ἐπομένων, καὶ προσκυνοῦντων τὰ ἔχνη, ἃ σὺ πατῶν ἀπολιμπάνεις. Ἀμोधυσάμενος δὲ τὸν Πυθαγόραν, τίνα μετημφιάσω μετ' αὐτόν;

ΑΛΕΚ. Ἀσπασίαν τὴν ἐκ Μιλήτου ἑταῖρον.

ΜΙΚ. Φεῦ τοῦ λόγου, καὶ γυνὴ γὰρ ἐγένετο ἐν τοῖς ἄλλοις ὁ Πυθαγόρας; καὶ ἦν ποτε χρόνος, ὅτε καὶ σὺ ὡτόκεις, ὦ ἀλεκτρονόνων γενναϊότατε, καὶ

συνῆσθα Περικλεῖ, Ἀσπασία οὖσα; καὶ ἐκύνῃς ἀπ' αὐτοῦ, καὶ ἔρια ἔξαινες, καὶ κρόκην κατῆγες, καὶ ἐγυναικίζου ἐς τὸ ἐταιρικόν;

ΑΛΕΚ. Πάντα ταῦτα ἐποιοῦν, οὐ μόνος, ἀλλὰ καὶ Τειρεσίας πρὸ ἐμοῦ, καὶ ὁ Ἐλάτου παῖς ὁ Καίνευς, ὥστε ὅποσα ἂν ἀποσκώψῃς εἰς ἐμέ, καὶ εἰς ἐκείνους ἀποσκώψας ἔσῃ.

ΜΙΚ. Τί οὖν, πότερος ὁ βίος ἡδίων σοι ἦν, ὅτε ἀνὴρ ἦς, ἢ ὅτε σε ὁ Περικλῆς ὤπτειν;

ΑΛΕΚ. Ὅρῃς, οἷον τοῦτο ἠρώτησας, οὐδὲ τῷ Τειρεσίᾳ συνενεγκοῦσαν τὴν ἀπόκρισιν;

ΜΙΚ. Ἀλλὰ καὶ σὺ μὴ εἶπες, ἱκανῶς ὁ Εὐριπίδης διέκρινε τὸ τοιοῦτον, εἰπὼν, ὡς τρεῖς ἂν θεῖοι παρ' αὐσίδα στήναι, ἢ ἅπαξ τεκεῖν.

ΑΛΕΚ. Καὶ μὴν ἀναμνήσω σε, ὦ Μίκυλλε, οὐκ εἰς μακρὰν ὠδινούσαν· ἔσῃ γάρ ποτε γυνὴ καὶ σὺ ἐν πολλῇ τῇ περιόδῳ πολλάκις.

ΜΙΚ. Οὐκ ἀπάγῃ, ὦ ἀλεκτρυὼν, ἅπαντας οἰόμενος Μιλησίους, ἢ Σαμίους εἶναι; σὲ γοῦν φασε, καὶ Πυθαγόραν ὄντα τὴν ὥραν λαμπρόν, πολλάκις Ἀσπασίαν γενέσθαι τῷ τυράννῳ. 20. Τίς δὲ δὴ μετὰ τὴν Ἀσπασίαν ἀνὴρ, ἢ γυνὴ αὐτῆς ἀνεφάνης;

ΑΛΕΚ. Ὁ Κυνικὸς Κράτης.

ΜΙΚ. Ὡ Διοσκόρω, τῆς ἀνομοιότητος, ἐξ ἐταίρας φιλόσοφος;

ΑΛΕΚ. Εἶτα βασιλεὺς, εἶτα πένης, καὶ μετ' ὀλίγον Σατράτης, εἶτα ἵππος, καὶ κολοιὸς, καὶ βάρβαρος, καὶ ἄλλα μυρία¹ μακρόν δ' ἂν γένοιτο καταριθμήσασθαι ἕκαστα· τὰ τελευταῖα δὲ ἀλεκτρυ-

ὦν πολλάκις· ἤσθη γὰρ τοιούτῳ τῷ βίῳ· καὶ παρὰ πολλοῖς ἄλλοις δουλεύσας βασιλεῦσι, καὶ πένησι, καὶ πλουσίοις, τὰ τελευταῖα καὶ σοὶ νῦν σύντειμι καταγελῶν ὁσημέραι σοῦ ποτινωμένου καὶ οἰμώζοντος ἐπὶ τῇ πενίᾳ, καὶ τοὺς πλουσίους θαυμάζοντος, ὑπ' ἀγνοίας τῶν ἐκείνοις προσόντων κακῶν. εἰ γοῦν ἤδεις τὰς φροντίδας αὐτῶν, ὥς ἔχουσιν, ἐγέλασας ἂν ἐπὶ σαυτῷ, πρῶτον οἰηθέντι ὑπερευδαιμονεῖν αἰετὸν τὸν πλούσιον.

ΜΙΚ. Οὐκοῦν, ὦ Πυθαγόρα, ἥ ὃ, τι μάλιστα χαίρεις καλούμενος, ὥς μὴ ἐπιταράττοιμι τὸν λόγον, ἄλλοτε ἄλλον καλῶν . . .

ΑΛΕΚ. Διοίσει μὲν οὐδέν, ἣν τε Εὐφορβόν, ἣν τε Πυθαγόραν, ἣν τε Ἀσπασίαν καλῆς, ἣ Κράτητα, πάντα γὰρ ἐγὼ ταῦτά εἰμι· πλὴν τὸ νῦν ὀρώμενον τοῦτο, ἀλεκτρυόνα ὀνομάζων ἄμεινον ἂν ποιοῖς, ὥς μὴ ἀτιμάζοις εὐτελεῖς εἶναι δοκοῦν τὸ ὄρεον, καὶ ταῦτα, τοσαύτας ἐν αὐτῷ ψυχὰς ἔχον.

21. ΜΙΚ. Οὐκοῦν, ὦ ἀλεκτρυών, ἐπειδὴ ἀπάντων σχεδὸν [ἤδη] τῶν βίων ἐπειράθης, καὶ πάντα οἶσθα, λόγοις ἂν ἤδη σαφῶς, ἰδίᾳ μὲν τὰ τῶν πλουσίων, ὅπως βιοῦσιν, ἰδίᾳ δὲ τὰ πτωχικὰ, ὥς μάθω εἰ ἀληθῆ ταῦτα φῆς, εὐδαιμονέστερον ἀποφαίνων με τῶν πλουσίων.

ΑΛΕΚ. Ἴδου δὲ οὕτως ἐπίσκηψαι, ὦ Μικυλλε, σοὶ μὲν οὔτε πολέμου πολὺς λόγος, ἣν λέγεται ὥς οἱ πολέμοι ἐπελαύνουσιν, οὐδὲ φροντίζεις μὴ τὸν ἀγρόν τιμωσιν ἐμβαλόντες, ἣ τὸν παρὰ δεισον ξυμπατήσωσιν, ἣ τὰς ἀμπελούς θηϊώσωσιν, ἀλλὰ

τῆς σάλπιγγος ἀκούων μόνον, εἶπερ ἄρα, περιβλέ-
 πεις τὸ κατὰ σεαυτὸν, οἷ τραπόμενον χρή σωθῆναι,
 καὶ τὸν κίνδυνον διαφυγεῖν. οἱ δ' εὐλαβοῦνται μὲν
 καὶ ἀμφ' αὐτοῖς, ἀνιῶνται δὲ ὀρῶντες ἀπὸ τῶν τει-
 χῶν ἀγόμενα καὶ φερόμενα ὅσα εἶχον ἐν τοῖς ἀγροῖς.
 καὶ ἦν τε εἰσφέρειν δεῖν, μόνοι καλοῦνται· ἦν τε ἐπεξ-
 ιέναι, προκινδυνεύουσι στρατηγοῦντες ἢ ἱππαρ-
 χοῦντες· σὺ δὲ οἰσύνῃην ἀσπίδα ἔχων, εὐσταλὴς καὶ
 κοῦφος ἐς σωτηρίαν, ἔτριμος ἐστιᾷσθαι τὰ ἐπινίκια,
 ἐπειδὴν θύῃ ὁ στρατηγὸς νενικηκώς. 22. Ἐν εἰρήνῃ τε
 αὖ, σὺ μὲν τοῦ δήμου ὦν, ἀναβὰς εἰς ἐκκλησίαν, τυ-
 ραννεῖς τῶν πλουσίων, οἱ δὲ φρίττουσι, καὶ ὑποπτῆσ-
 σουσι, καὶ διανομαῖς ἰλάσκονται σε. λουτρά μὲν
 γὰρ ὥς ἔχοις καὶ ἀγῶνας καὶ θεάματα καὶ τᾶλλα
 διαρκῇ ἅπαντα ἐκείνοι πονοῦσι, σὺ δὲ ἐξεταστὴς
 καὶ δοκιμαστὴς πικρὸς ὥσπερ δεσπότης, οὐδὲ λόγου
 μεταδιδούς ἐνίοτε, καὶ σοι δοκῇ, κατεχαλᾶξῃσας
 αὐτῶν ἀφθόγους τοὺς λίθους, ἢ τὰς οὐσίας αὐτῶν
 ἐδήμευσας· οὔτε δὲ συκοφάντην δέδicias αὐτός, οὔτε
 ληστήν, μὴ ὑφέληται τὸ χρυσίον, ὑπερβὰς τὸ θριγ-
 κίον, ἢ διορύξας τὸν τοῖχον, οὔτε πράγματα ἔχεις
 λογιζόμενος, ἢ ἀπαιτῶν, ἢ τοῖς καταράτοις οἰκο-
 νόμοις διαπυκτεύων, καὶ πρὸς τοσαύτας φροντίδας
 μεριζόμενος· ἀλλὰ κρηπῖδα συντελέσας, ἐπὶ ὁβο-
 λούς τὸν μισθὸν ἔχων, ἀπαναστὰς περὶ δειλὴν ὀψί-
 αν, λουσάμενος, ἦν δοκῇ, σαπέρδην τινα, ἃ μαινί-
 δας, ἢ κρομμύων κεφαλίδας ὀλίγας πριῶμενος, εὐ-
 φραίνεις σεαυτὸν, ἄδων τὰ πολλὰ, καὶ τῇ βελτί-
 στη πενίᾳ προσφιλοσοφῶν. Ὡς τε διὰ ταῦτα ὑγίαι-

νεις τε, καὶ ἔρῳσαι τὸ σῶμα, καὶ διακαρτερεῖς πρὸς τὸ κρῖος. οἱ πόνοι γάρ σε παραθήγοντες οὐκ εὐκαταφρόνητον ἀνταγωνιστὴν ἀποφαίνουσι πρὸς τὰ δοκοῦντα τοῖς ἄλλοις ἄμαχα εἶναι. ἀμέλει οὐδὲν σοι τῶν χαλεπῶν τούτων νοσημάτων ἐπιβουλεύει. ἀλλ' ἦν ποτε κοῦφος πυρετὸς ἐπιλάβηται, πρὸς ὀλίγον ὑπηρετήσας αὐτῷ ἀνεπήδησας εὐθύς, ἀποσεισάμενος, τῇ αἰστιά, ὃ δὲ φεύγει αὐτίκα φοβηθεῖς σε. ψυχροῦ τε ὀρῶν ἐμφοροῦμενον, καὶ μακρὰ οἰμῶζειν λέγοντα ταῖς ἱατρικαῖς περιόδοις· οἱ δὲ ὑπ' ἀκρασίας ἄθλιοι, τί τῶν κακῶν οὐκ ἔχουσι, ποδάγρας, καὶ φθόδας, καὶ περιπνευμονίας, καὶ ὑδέρους; ταῦτα γὰρ τῶν πολυτελῶν ἐκείνων δειπνῶν ἀπόγονα. τοιγαροῦν οἱ μὲν αὐτῶν ὥσπερ ὁ Ἴκαρος ἐπιπολὺ ἄραντες αὐτοὺς, καὶ πλησιάσαντες τῷ ἡλίῳ, οὐκ εἰδότες ὅτι κηρῷ ἤρμωστο αὐτοῖς ἢ πτέρωσις, μέγαν ἐνίστε τὸν πάταγον ἐποίησαν, ἐπὶ κεφαλὴν ἐς πέλαιος ἐμπεσόντες· ὅσοι δὲ κατὰ τὸν Δαίδαλον μὴ πάνυ μετέωρα μηδὲ ὑψηλὰ ἐφρόνησαν, ἀλλὰ πρόσγεια, ὥς νοτίζεσθαι ἐνίστε τῇ ἁλμῇ τὸν κηρὸν, ὥς τὸ πολὺ οὕτοι ἀσφαλῶς διέπτησαν.

ΜΙΚ. Ἐπιεικῆς τινὰς καὶ συνετοὺς λέγεις.

ΑΛΕΚ. Τῶν μέντοι γε ἄλλων, ὧ Μίνυλλε, τὰς ναυαγίας πάνυ αἰσχροῦς ἴδοις ἂν, ὅταν ὁ Κροῖσος παρατετιλμένος τὰ πτερὰ, γέλωτα παρέχῃ Πέρσαις, ἀναβαίνων ἐπὶ τὴν πυράν, ἢ Διονύσιος καταλυθεὶς τῆς τυραννίδος, ἐν Κορίνθῳ γραμματα διδάσκη, μετὰ τηλικαύτην ἄρχὴν παιδία συλλαβίζειν ἀναγκάζων.

24. ΜΙΚ. Εἰπέ μοι, ὦ ἀλεκτρυὼν, σὺ δὲ δόξα-
τε βασιλεὺς ἦσθα, (φῆς γὰρ καὶ βασιλεῦσαί ποτε)
ποιοῦν τότε ἐπιειδέους ἐκείνου τοῦ βίου; ἦκου παν-
ευδαίμων ἦσθα, τὸ κεφάλαιον ὃ, τι πέρ ἐστι τῶν
ἀγαθῶν ὑπάντων, ἔχων.

ΑΛΕΚ. Μὴ δὲ ἀναμνήσης με, ὦ Μίκυλλε,
οὕτω τρικαθλίος ἦν τότε. τοῖς μὲν ἔξω πᾶσιν, ὅπερ
ἔφησθα, πανευδαίμων εἶναι δοκῶν, ἔνδον δὲ μυρί-
αις ἀνίαις ξυνών.

ΜΙΚ. Τίαι ταύταις; παρὰδοξα γὰρ, καὶ οὐ
πάνυ πιστὰ φῆς.

ΑΛΕΚ. Ἦρχον μὲν οὐκ ὀλίγης χώρας, ὦ Μί-
κυλλε, παμφόρου τινός, καὶ πλήθει ἀνθρώπων,
καὶ κάλλει τῶν πόλεων ἐν ταῖς μάλιστα θαυμάζε-
σθαι ἀξίας, ποταμοῖς τε ναυσιπόροις καταρρέομέ-
νης, καὶ θαλάττῃ εὐόρμῳ χρωμένης. καὶ στρατιὰ
ἦν πολλή, καὶ ἵππος συγκεκροτημένη, καὶ δορυφο-
ρικὸν οὐκ ὀλίγον, καὶ τριήρεις, καὶ χρημάτων πλῆ-
θος ἀνάριθμον, καὶ χρυσὸς δὲ κοῖλος πάμπολυς,
καὶ ἡ ἄλλη τῆς ἀρχῆς τραγωδία πᾶσα, ἐς ὑπερβο-
λήν ἐξωγκωμένη· ὥστε, ὅποτε προῖοιμι, οἱ μὲν
πολλοὶ προσεκύνουν, καὶ θεὸν τινα ὄραν ᾤοντο, καὶ
ἄλλοι ἐπ' ἄλλοις συνέθεον ὀψόμενοί με· οἱ δὲ καὶ
ἐπὶ τὰ τέγη ἀνίστεις, ἐν μεγάλῳ ἐτίθεντο ἀκριβῶς
ἐωρακέναι τὸ ζεῦγος, τὴν ἐφεστρίδα, τὸ διάδημα,
τοὺς προπέμποντας, τοὺς ἐπομένους· ἐγὼ δὲ εἰδώς
ὅπόσα με ἡνία καὶ ἔστρεφεν, ἐκείνοις μὲν τῆς ἀγνοί-
ας συνεγίγνωσκον, ἐμαυτὸν δὲ ἠλέουν, ὅμοιον ὄν-
τα τοῖς μεγάλοις ἐκείνοις Κολοσσοῖς, οἷους ἢ Φει-

δίας, ἡ Μύρων, ἡ Πραξιτέλης ἐποίησιν. καὶ κείνων γὰρ ἕκαστος, τὰ ἐκτός, ὃ μὲν Ποσειδῶν ἡ Ζεὺς ἐστὶ πάγκαλος, ἐκ χρυσοῦ [τε] καὶ ἐλέφαντος ξυνεργασμένος, κεραυνόν, ἡ ἀστραπήν, ἡ τρέλαιναν ἔχων τῇ δεξιᾷ· ἦν δὲ ὑποκύνψας ἰδῆς τὰ ἑνδοθεν, ὄψει μοχλοὺς τινὰς καὶ γόμφους, καὶ ἡλούς διαμπαῖς πεπερονημένους, καὶ κορμούς καὶ σφήνας, καὶ πίτταν, καὶ πηλόν, καὶ πολλὴν τινὰ τοιαύτην ἀμορφίαν ὑποικουροῦσαν· ἐῷ λέγειν μυῶν πληθός, ἡ μυγαλῶν ἐμπολιτευόμενον· αὐτοῖς ἐνίοτε. τοιοῦτόν τι καὶ βασιλεῖα ἐστίν.

25. ΜΙΚ. Οὐδέπω ἔφησθα τὸν πηλόν, καὶ τοὺς γόμφους, καὶ μοχλοὺς, οἳ τινες τῆς ἀρχῆς, οὐδὲ τὴν ἀμορφίαν ἐκείνην τὴν πολλήν, ἣτις ἐστίν. ὥς τόγε ἐξελαύνειν ἀποβλεπόμενον, καὶ τοσοῦτων ἀρχοντα, καὶ προσκυνούμενον δαιμονίως, ἔοικεν οὕτως Κολοσσιαίῳ παραδείγματι. Θεσπέσιον γάρ τι καὶ τοῦτο. σὺ δὲ καὶ τὰ ἑνδον ἤδη τοῦ Κολοσσοῦ λέγε.

ΑΛΕΚ. Τὶ πρῶτον εἶπω σοι, ὦ Μίκυλλε; τοὺς φόβους, καὶ τὰ δείγματα, καὶ τὰς ὑποψίας, καὶ μῖσος τὸ παρὰ τῶν συνόντων, καὶ ἐπιβουλὰς, καὶ διὰ πάντα, ὕπνον τε ὀλίγον, ἐπιπόλαιον καὶ κῆκτον, καὶ παραχῆς μεστὰ ὀνείρατα, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους, καὶ ἐλπίδας αἰὲ πονηρὰς, ἡ τὴν ἀσχολίαν, καὶ χρηματισμοὺς, καὶ δίκας, καὶ ἐκστρατείας, καὶ προτάγματα, καὶ συνθήματα, καὶ λογισμοὺς; ὑφ' ὧν οὐδὲ ὄναρ ἀπολαῦσαι τινος ἡδύος ἐγγίγνεται, ἀλλὰ ἀνάγ-

κη ὑπὲρ πάντων μόνον διασκοπεῖν, καὶ μυρία ἔχειν
πράγματα·

Οὐδὲ γὰρ Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα, —

Ἦπνος ἔχε γλυκερός, πολλὰ φρεσὶν ὀρμαίνοντα.
καὶ ταῦτα ῥεγκόντων Ἀχαιῶν πάντων. λυπεῖ δὲ τὸν
μὲν Λυδὸν Ὀκυῖος κωφὸς ὢν τὸν Πέρσην δὲ Κλέαρ-
χος. Κύρῳ ξενολογῶν· ἄλλον δὲ Δίῳ, πρὸς οὓς τισι
τῶν Συρακουσίων κοινολογούμενος· καὶ ἄλλον Παρ-
μενίων ἐπαινούμενος, καὶ Περδίκκαν Πτολεμαῖος,
καὶ Πτολεμαῖον Σέλευκος· ἄλλὰ κἄκεῖνα λυπεῖ, ὁ
ἐρώμενος πρὸς ἀνάγκην ξυνὼν, καὶ παλλακὶς ἄλλω
χαίρουσα, καὶ ἀποστήσεσθαι τινες λεγόμενοι, καὶ δὴ
ἢ τέτταρες τῶν δορυφόρων πρὸς ἑλλήλους διαψιθυ-
ρίζοντες. τὸ δὲ μέγιστον ὑφορᾶσθαι δεῖ τοὺς φιλ-
τάτους μάλιστα, κἄξ ἐκείνων αἰεὶ τι δεινὸν ἦξειν ἐλ-
πίζειν. ἐγὼ μὲν οὖν ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀπέθανον ἐκ
φαρμάκων, ὁ δὲ καὶ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ ἐρωμένου, τὸν
δὲ ἄλλος ἴσως ὁμοιότροπος θάνατος κατέλαβεν.

26. ΜΙΚ. Ἀπαγε· δεινὰ ταῦτα φῆς, ὦ ἀλεκτρο-
ν. ἐμοὶ γοῦν πολὺ ἀσφαλέστερον σκυτοτομεῖν ἐπι-
κεχυφότα, ἢ πίνειν ἀπὸ χρυσῆς φιάλης; κωνεῖω καὶ
ἀκονίτῳ συνανακραθεῖσαν φιλοτησίαν· ὁ δὲ κίνδυ-
νος ἐμοὶ μὲν, εἰ παρολισθοῖ τὸ σμιλίων, καὶ ἁμάρτοι
τῆς τομῆς τῆς ἐπ' εὐθὺ, ὀλίγον τι αἱμάξαι τοὺς δα-
κτύλους ἐντεμόντα· οἶδὲ, ὡς φῆς, θανάσιμα εὐωχοῦν-
ται, καὶ ταῦτα μυρίοις κακοῖς ξυνόντες. εἴτ' ἐπειδὴν
πέσωσιν, ὅμοιοι μάλιστα φαίνονται τοῖς τραγικοῖς
ὑποκριταῖς, ὧν πολλοὺς ἰδεῖν ἐστι, τέως μὲν Κέκρο-
πας δῆθεν ὄντας, ἢ Σισύφους, ἢ Τηλέφους, διαδή-

ματι ἔχοντας, καὶ ξίφη ἐλεφαντόκοπα, καὶ ἐπίσειστον κόμην, καὶ χλαμύδα χρυσόπαστον. ἦν δὲ, οἷα πολλὰ γίγνεται, κενεμβατήσας τις αὐτῶν ἐν μέσῃ τῇ σκηνῇ καταπέση, γέλωτα δηλαδὴ παρέχει τοῖς θεαταῖς, τοῦ προσωπείου μὲν συντριβέντος αὐτῷ διαδήματι, ἡμαγμένης δὲ τῆς ἀληθοῦς κεφαλῆς τοῦ ὑποκριτοῦ, καὶ τῶν σκελῶν ἐπιπολὺ γυμνουμένων, ὥς τῆς τεύσθῃτος τὰ ἔνδοθεν φαίνεσθαι ῥάκια δύστηνα ὄντα, καὶ τῶν ἐμβάδων τὴν ὑπόδεσιν ἀμορφοτάτην, καὶ οὐχὶ κατὰ λόγον τοῦ ποδός. ὁρῆς ὅπως με καὶ εἰκάζειν ἐδίδαξας ἦδη, ὦ βέλτιστε ἀλεκτρυνών; ἀλλὰ τυραννὶς μέντοι οὐτόν τι ὥφθη οὔσα· ἵππος δὲ, ἢ κύων, ἢ ἰχθὺς, ἢ βάρταχος ὅποτε γένοιο, πῶς ἔφερεις ἐκείνην τὴν διατριβήν;

27. ΑΛΕΚ. Μακρόν τοῦτον ἀνακινεῖς τὸν λόγον, καὶ οὐ τοῦ παρόντος καιροῦ, πλὴν τόγε κεφάλαιον, οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἀπραγμονέστερος τῶν βίων ἔδοξέ μοι τοῦ ἀνθρωπείου, μόναις ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις καὶ χρεῖαις ξυμμεμετρημένος· τελώνην δὲ ἵππον, ἢ συκοφάντην βάρταχον, ἢ σοφιστὴν κολοῖον, ἢ ὀψοποιὸν κώνωπα, ἢ κίμαιδον ἀλεκτρυνόνα, καὶ τᾶλλα, ὅσα ὑμεῖς ἐπιτηδεύετε, οὐκ ἂν ἰδοῖς ἐν ἐκείνοις.

28. ΜΙΚ. Ἀληθῇ ταῦτα ἴσως, ὦ ἀλεκτρυνών. ἐγὼ δὲ ὅγε πέπονθα, οὐκ αἰσχύνομαι πρὸς σέ λέγειν. οὐδέπω δύναμαι ἀπομαθεῖν τὴν ἐπιθυμίαν, ἣν ἐκ παιδῶν εἶχον πλούσιος γενέσθαι· ἀλλὰ μοι καὶ τοῦν ὑπνιον ἔτι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἕστηκεν, ἐπιδεικνύμενον τὸ χρυσίον· καὶ μάλιστα ἐπὶ τῇ καταράτῃ Σίμωνι ἀποπνίγομαι, τρυφῶντι ἐν ἀγαθοῖς τοσοῦτοις.

ΑΛΕΚ. Ἐγὼ σε ἰάσομαι, ὦ Μίκυλλε, καὶ ἐπεί-

περ' εἴ τι νῦν ἔστιν, ἔξαναστὰς ἔπον μοι, ἀπαξω γάρ σε παρ' αὐτὸν ἐκείνον τὸν Σίμωνα, καὶ εἰς τὰς τῶν ἄλλων πλουσιῶν οἰκίας, ὥς ἴδοις, οἷα τὰ παρ' αὐτοῖς ἐστί.

ΜΙΚ. Πῶς τοῦτο, πεκλεισμένων τῶν θυρῶν; εἰ μὴ καὶ τοιχωρυχτεῖν γε σὺ με ἀναγκάσεις;

ΛΛΕΚ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ὁ Ἑρμῆς, οὐτερ ἱερός εἰμι, ἐξαίρετον ἔδωκέ μοι τοῦτο, ἣν τις τὸ οὐραῖον πτερόν τὸ μήκιστον, ὃ δὲ ἀπαλότητι ἐπικαμπές ἐστι

ΜΙΚ. Λύο δ' ἔστι σοι-τοιαῦτα.

ΛΛΕΚ. Τὸ δεξιὸν τοίνυν, ὅπῃ ἂν ἐγὼ ἀπασπάσας παράσχω ἔχειν, ἐς ὅσον ἂν βούλωμαι, ἀνοίγειν τι δ' τοιοῦτος πᾶσαν θύραν δύναται, καὶ ὁρᾶν τὰ πάντα, οὐχ ὁρώμενος αὐτός.

ΜΙΚ. Ἐλελήθεις με, ὦ ἀλεκτρονίων, καὶ σὺ γόης ὦν. ἐμοὶ δ' οὖν ἦν τοῦτο ἀπαξ παράσχης, ὅψει τὰ Σίμωνος πάντα ἐν βραχεῖ δεῦρο μετενηνεγμένα· μετοίσω γὰρ αὐτὰ παρελθών. ὁ δὲ αὐθις περιτρώζεται ἀποτείνων τὰ καττύματα.

ΛΛΕΚ. Οὐ θέμις γενέσθαι τοῦτο. παρήγγειλε γὰρ ὁ Ἑρμῆς, ἣν τοιοῦτόν τι ἐργάσεται ὁ ἔχων τὸ πτερόν, ἀναβοήσαντά με καταφωρεῖσαι αὐτόν.

ΜΙΚ. Ἀπίθανον λέγεις· κλέπτην τὸν Ἑρμῆν αὐτὸν ὄντα τοῖς ἄλλοις φθονεῖν τοῦ τοιοῦτου. ἀπίωμεν δ' ὅμως· ἀφ' ἑξέσθαι γὰρ τοῦ χρυσίου, ἣν δύνωμαι.

ΛΛΕΚ. Ἀπόσιλον, ὦ Μίκυλλε, πρότερον τὸ πύλον. . . . τί τοῦτο; ἄμφω ἀπέτιλας.

ΜΙΚ. Ἀσφαλίστερον οὕτως, ὦ ἀλεκτρονίων, καὶ σοὶ ἥττον ἄμορφον τὸ πρᾶγμα ἂν εἴη, ὥς μὴ χωλεῦσις διὰ θάτερον τῆς οὐρῆς μέρος.

29. **ΔΑΕΚ.** Εἶπεν ἐπὶ τὸν Σίμωνα πρῶτον ἄπινεν, ἢ παρ' ἄλλον εἰνὰ τῶν πλουσίων;

ΜΙΚ. Οὐ μανουν, ἀλλὰ παρὰ τὸν Σίμωνα, ὅς ἐστι ἀντὶ δυσλλέβου τετραπύλλεστος ἤδη, πλουτήσας εἶναι ἀξιοῖ. καὶ δὴ πάρεσμεν ἐπὶ τὰς θύρας. τί οὖν ποιῶ τὸ μετὰ τοῦτο; www.libtool.com.cn

ΔΑΕΚ. Ἐπίθεις τὸ πτερον ἐπὶ τὸ κλειῖθρον.

ΜΙΚ. Ἴδου δὴ. ὦ Ἡρώκλεις, ἀναπνεύσασται ὥσπερ κλειδί ἡ θύρα.

ΔΑΕΚ. Ἦγεὺς ἐς τὸ πρόσθεν, οράς αὐτὸν ἀγρυπνοῦντα, καὶ λογιζόμενον;

ΜΙΚ. Ὅρῳ, νῆ Ἀνα, πρὸς ἀμαυράν τε καὶ διψῶσαν τὴν θρυαλλίδα, καὶ ὠχρὸς δ' ἔστιν οὐκ οἶδ' ἐπὶ πόθεν, ὃ ἀλεκτροῶν, καὶ κατέσκληκεν ὅλος, ἐκτετηκώς ὑπὸ φροντίδων δηλαδὴ, οὐ γὰρ νοσεῖν ἄλλως ἐλέγετο.

ΔΑΕΚ. Ἀκουσον ἄφησιν, εἴση γὰρ ὅθεν οὕτως ἔχει.

ΣΙΜ. Οὐκοῦν τάλαντα μὲν ἐβδομήκοντα ἐκεῖνα πάνυ ἀσφαλῶς ὑπὸ τῇ κλίνῃ κατορώρευνται, καὶ οὐδεὶς ἄλλος εἶδε. τὰ δὲ ἐκκαίδεκα εἶδε, οἶμαι, Σωσύλος ὁ ἱπποκόμος ὑπὸ τῇ φύτνῃ κατακρύπτοντά με. ὅλως γοῦν περὶ τὸν ἱππῶνά ἐστιν, οὐ πάνυ ἐπιμελής ἄλλως, οὐδὲ φειρόπωνος ὢν. εἰκὸς δὲ διηρηπᾶσθαι πολλῷ πλείω τούτων. ἢ πόθεν γὰρ ὁ Τίβιος τάριχον αὐτῷ οὕτω μέγαν ὠψώνηκεν ἐχθρὸς; ἐλέγετο δὲ τῇ γυναικὶ ἐλλόβιον ἐωνῆσθαι πέντε δραχμῶν. ὅλως τὰμά οὗτοι σπαθῶσι τοῦ κακοδαίμονος. ἀλλ' οὐδὲ τὰ ἐκπώματα ἐν ἀσφαλεῖ μοι ἀπόκειται, τοσαῦτα ὄντα. δεῖδία γοῦν μή τις ὑπορύξας τὸν τοῖχον, ὑφέλητα.

αὐτά. πολλοὶ φθονοῦσι, καὶ ἐπιβουλευουσί μοι, καὶ μάλιστα ὁ γείτων Μίκυλλος.

ΜΙΚ. Νῆ Δία, σοὶ γὰρ ὅμοιος ἐγὼ, καὶ τα τρύβλια ὑπὸ μάλης ἄπειμι ἔχων.

ΑΛΕΚ. Σιώπησον, ὦ Μίκυλλε, μὴ καταφωρέσῃ παρόντας ἡμᾶς.

ΣΙΜ. Ἀριστον γοῦν ἄγρυπνον αὐτὸν φυλάττειν· ὅπασαν περιέειμι διαναστάς ἐν κύκλῳ τὴν οἰκίαν· τίς οὗτος; ὁρῶ σέ γε, ὦ τοιχωρῦχε, μὰ Δία . . . ἐπεὶ κίων γε ὧν τυγχάνεις, εὖ ἔχει. ἀριθμήσω αὐθις ἀνορύξας τὸ χρυσίον, μὴ τι με πρόωγὴν διέλαθεν. — ἴδου πάλιν ἐψόφηκέ τις ἐπ' ἐμέ, δηλαδὴ πολιορκοῦμαι, καὶ ἐπιβουλεύομαι πρὸς ἀπάντων. ποῦ μοι τὸ ξιφίδιον; ἂν λάβω τινὰ θάπτωμεν αὐθις τὸ χρυσίον.

30. ΑΛΕΚ. Τοιαῦτα μὲν σοι, ὦ Μίκυλλε, τὰ Σίμωνος. ἀπίωμεν δὲ καὶ παρ' ἄλλον τινὰ, ἕως ἔτι ὀλίγον τῆς νυκτὸς λοιπὸν ἐστίν.

ΜΙΚ. Ὁ κακοδαίμων, οἷον βιοι τὸν βίον· ἐχθροῖς οἷτω πλούτεϊν γένοιτο· κατὰ κόρῃς γοῦν πατάξας αὐτὸν, ἀπελθεῖν βούλομαι.

ΣΙΜ. Τίς ἐπάταξέ με; ληστεύομαι ὁ δυστυχής.

ΜΙΚ. Οἴμωζε, καὶ διαγρύπνει, καὶ ὅμοιος γίγνου τὸ χρῶμα τῷ χρυσῷ, προστετηκώς αὐτῷ. ἡμεῖς δὲ, εἰ δοκεῖ, Γνίφωνα τὸν δανειστήν ἴδωμεν, οὐ μακρὰν δὲ καὶ οὗτος οἰκεῖ, ἀνέωκται αὕτη ἡμῖν ἡ θύρα.

31. ΑΛΕΚ. Ὅρᾳς ἐπαγρυπνοῦντα καὶ τοῦτον ἐπὶ φροντίδων, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους, καὶ τοὺς δακτύλους κατεσκληκότα, ὃν δεήσει μετ' ὀλίγον πάντα ταῦτα λιπόντα, σίλφην, ἣ ἐμπίδα, ἣ κυνόμυιαν γενέσθαι;

MIK. Ὅρῳ κακοδαίμονα, καὶ ἀνόητον ἄνθρωπον, οὐδὲ νῦν πολὺ τῆς σίλφης, ἣ ἐμπίδος ἄμεινον βιοῦντα· ὥς δὲ καὶ οὗτος ἐκτέτηκεν ὅλος ὑπὸ τῶν λογισμῶν. ἐπ' ἄλλον ἀπίωμεν.

32. *ΑΛΕΚ.* Παρὰ τὸν σὸν Εὐκράτην, εἰ δοκεῖ· καὶ ἰδοὺ γὰρ ἀνέωχται καὶ αὕτη ἡ θύρα, ὅς τε εἰσίσωμεν.

MIK. Ἄπαντα ταῦτα μικρὸν ἐμπροσθεν ἐμαίην.

ΑΛΕΚ. Ἔτι γὰρ σὺ ὄνειροπολεῖς τὸν πλοῦτον; ὁρᾷς γοῦν τὸν Εὐκράτην αὐτὸν μὲν ὑπὸ τοῦ οἰκέτου, πρεσβύτην ἄνθρωπον;

MIK. Ὅρῳ, νῆ Δία, καταπυγοςύνην τινὰ, καὶ πασχητiasμόν, καὶ ἀσέλγειαν οὐκ ἄνθρωπίνην· τὴν γυναῖκα δὲ ἐτέρωθι ὑπὸ τοῦ μεγέλου μοιχευομένην καὶ αὐτήν.

33. *ΑΛΕΚ.* Τί οὖν ἐθέλοις ἂν καὶ τούτων κληρονομεῖν, ὦ Μίκυλλε, καὶ πάντα ἔχειν τὰ Εὐκράτους;

MIK. Μηδαμῶς, ὦ ἀλεκτρῶν· λιμῶ πρότερον ἀπολοίμην ἢ τοιοῦτόν τι πείσωμαι. χαιρέτω τὸ χρυσίον, καὶ τὰ δεῖπνα, δύο ὀβολοὶ ἔμοιγε πλοῦτός ἐστι μᾶλλον, ἢ τοιχωρυχεῖσθαι πρὸς τῶν οἰκετῶν.

ΑΛΕΚ. Ἀλλὰ νῦν μὲν, ἡμέρα γὰρ ἤδη ἄμφι τὸ λυκαυγὲς αὐτό, ἀπίωμεν οἶκαδε παρ' ἡμᾶς· τὰ λοιπὰ δὲ εἰσαυθις ὄψει, ὦ Μίκυλλε.

ΙΚΑΡΟΜΕΝΙΠΠΟΣ Η ΥΠΕΡΝΕΦΕΛΟΣ

ARGUMENTVM.

Menippus quum humana omnia inueniret ridicula et infirma, de universo vero et singulis ejus partibus, quum ad certa pervenire nequiret, primum ut vera disceret, philosophos adibat; a quibus vero de deo, mundo etc. maxime contraria ridiculaque imprudenter docentibus, quum longe incertior reditus esset, in terra veri quid se auditurum desperans alis sibi aptatis fingitur per aërem Olympum versus volasse. Primum venerat in lunum, ex qua in terram despiciens, aucta ex Empedoclis praescripto oculorum acie hominum videt vitam, sceleratissimam in regiis, sceleratam inter privatos; alii alia studiose agebant eaque diversissima; maxime deridendi videbantur, qui de finibus pugnarent, et ob divitias inflati essent; urbes fornicarum foris similimae erant. In Olympum deinde abiturum Luna rogat, ut suo nomine apud Jovem philosophos accuset, multa et molesta de se disputantes, quos per noctem turpissima quaeque facere videat. Quum in Olympo advenisset, primo die Jovi omnia haec narrat; Jovem audit de neglecto cultu suo in terris querentem; eundem videt per aliam fenestram putei orificio similem preces hominum maxime contra-

rias et diversas audientem, justasque admittentem, nefarias aspernantem; per aliam deinde jurantibus, per aliam auguriis, per quartam denique sacrificiis vacantem; deinde ventis et tempestatibus, quid hoc die faciendum sit, imperantem. Posthaec Menippus cum diis et coenabatur et paulisper obdormiscebat. Postero die, concione deorum convocata, contra philosophos orationem habet Iupiter, eosque tanquam homines deperditos et inutile telluris pondus describit, ex quibus Epicurei adeo deorum providentiam negent. Sententia fertur, omnes male deperdendos esse. Quibus auditis Menippus a Mercurio in Graeciam reportatur.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΕΤΑΙΡΟΣ.

1. MEN. Οὐκοῦν τρεῖς χίλιοι μὲν ἦσαν ἀπὸ γῆς σταδιοὶ μέχρι πρὸς τὴν σελήνην, ὁ πρῶτος ἡμῖν σταθμός. τοῦντεῦθεν δὲ ἐπὶ τὸν ἥλιον ἄνω παρασάγγαι πρὸς πεντακάσιοι. τὸ δὲ ἀπὸ τούτου ἐς αὐτὸν ἤδη τὸν οὐρανὸν, καὶ τὴν ἀκρόπολιν τὴν τοῦ Διὸς, ἄνοδον, καὶ ταῦτα γένοιτο εὐζώνῃ ἀετῷ μιᾷς ἡμέρας.

ΕΤΑΙΡ. Τί ταῦτα πρὸς Χαρίτων, ὦ Μένιππε, ἀστρονομίς, καὶ ἡσυχῇ πῶς ἀναμετρεῖς; πόλαι γὰρ ἐπακροῶμαι σου παρακολουθῶν, ἡλίους καὶ σελήνας, εἴτι δὲ τὰ φορτικὰ ταῦτα, σταθμούς [τινας] καὶ παρασάγγας, ὑποξενίζοντος.

MEN. Μὴ θαυμάσης, ὦ ἑταῖρε, εἰ μετέωρα καὶ διαίρια δοκῶ σοι λέγειν· τὸ κεφάλαιον γὰρ δὴ πρὸς ἐμμαντὸν λογίζομαι τῆς ἔναγχος ἀποδημίας.

ΕΤΑΙΡ. Εἴτα, ὦ γὰρ θεέ, καθάπερ οἱ Φολίνικες, ὅστροις ἐταχμαῖρον τὴν ὁδόν;

MEN. Οὐ, μὰ Δία, ἀλλ' ἐν αὐτοῖς ἄστροις ἐποιούμην τὴν ἀποδημίαν.

ΕΤΑΙΡ. Ἡράκλεις, μακρόν γε τὸν ὄνειρον λέγεις, εἴ γε σαντόν ἐλαθες κατακοιμηθεὶς παρασάγγας ὅλους.

2. *MEN.* Ὀνειρόν γάρ, ὦ τάν, δοκῶ σοι λέγειν, ὅς ἀρτίως ἀφίγμαι παρὰ τοῦ Διός;

ΕΤΑΙΡ. Πῶς ἔφησθα; Μένιππος ἡμῖν Διοπετὴς πάρεστιν ἐξ οὐρανοῦ;

MEN. Καὶ μὴν ἐγὼ σοι παρ' αὐτοῦ ἐκείνου τοῦ πᾶντι Διὸς ἦκω τήμερον, θαυμάσια καὶ ἀκούσας καὶ ἰδὼν· εἰ δὲ ἀπιστεῖς, καὶ αὐτὸ τοῦτο ὑπερνεφραίνομαι, τὸ πέρα πίστεως εὐτυχεῖν.

ΕΤΑΙΡ. Καὶ πῶς ἔγωγε, ὦ θεσπέσιε καὶ Ὀλύμπιε Μένιππε, γεννητὸς αὐτὸς, καὶ ἐπίγειος ὢν, ἀπιστεῖν δυναίμην ὑπερνεφέλω ἀνδρῶν, καὶ ἵνα καθ' Ὀμηρον εἶπω, τῶν οὐρανιῶνων ἐνί; ἀλλ' ἐκείνά μοι φράσον, εἰ δοκεῖ, τίνα τρόπον ἦρθης ἄνω, καὶ ὀπίθεν ἐπορίσω κλίμακα τηλικαύτην τὸ μέγεθος; τὰ μὲν γὰρ ἅμφί τὴν ὄψιν οὐ πᾶντι ἰοίκας ἐκείνῳ τῷ Φρυγί, ὥστε [καὶ] ἡμᾶς εἰκάξειν καὶ σέοινοχοήσαντά που ἀνάρπαστον γεγονέναι πρὸς τοῦ αἰετοῦ.

MEN. Σὺ μὲν πάλαι σκώπτων δῆλος εἶ, καὶ θαυμαστὸν οὐδέν, εἴ σοι τὸ παράδοξον τοῦ λόγου μύθῳ δοκεῖ προσφερές· ἀτὰρ οὐδέν ἐδέησέ μοι πρὸς τὴν ἀνοδὸν, οὔτε τῆς κλίμακος, οὔτε παιδικὰ γενέσθαι τοῦ αἰετοῦ. οἰκεῖα γὰρ ἦν μοι τὰ πτερά.

ΕΤΑΙΡ. Τοῦτο μὲν ἤδη καὶ ὑπὲρ αὐτὸν Δαίδαλον ἔφησθα, εἶγε πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἐλελήθεις ἡμαῖ· ἱέραξ τις ἢ κολοῖός ἐξ ἀνθρώπου γεγόμενος.

MEN. Ὁρθῶς, ὦ ἐταῖρε, καὶ οὐκ ὑπὸ σκοποῦ εἴκασας. τὸ Δαιδάλειον γὰρ ἐκεῖνο σόφισμα τῶν πτερῶν καὶ αὐτὸς ἐμηχανησάμην.

3. ΕΤΑΙΡ. Εἴτα, ὦ τολμηρότατε πάντων, οὐκ ἐδεδοίκεις μὴ καὶ σὺ που τῆς θαλάσσης καταπιεσὼν, Μερίππειδόν τι πέλαγος ἡμῖν ὥσπερ τὸ Ἰκάριον ἀποδείξης ἐπὶ τῷ σεαυτοῦ ὀνόματι;

MEN. Οὐδαμῶς. ὁ μὲν γὰρ Ἰκαρος, ἅτε κηρῷ τὴν πτέρωσιν ἡρμოსμένος, ἐπειδὴ τάχιστα πρὸς τὸν ἥλιον ἐκεῖνος ἐτάκη, πτερορῥήνησας, εἰκότως κατέπεσεν· ἡμῖν δὲ ἀκήρωτα ἦν τὰ ὠκύπτερα.

ΕΤΑΙΡ. Πῶς λέγεις; ἤδη γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως ἤρεμα με προσάγεις πρὸς τὴν ἀλήθειαν τῆς διηγήσεως.

MEN. Ὡδὲ πως· αἰτὸν εὐμεγέθη συλλαβὼν, ἔτι δὲ γῦπα τῶν καρτερῶν, ἀποτεμῶν αὐταῖς ὠλέναις τὰ πτερὰ, μᾶλλον δὲ καὶ πᾶσαν ἐξαρχῆς τὴν ἐπίνοιαν, εἴ σοι σχολή, δίδειμι.

ΕΤΑΙΡ. Πάνυ μὲν οὖν, ὥς ἐγὼ σοι μετέωρός εἰμι ὑπὸ τῶν λόγων, καὶ πρὸς τὸ τέλος ἤδη κέχνηα τῆς ἀκροάσεως. μὴ δὲ πρὸς Φιλίου με περιῶδης, ἄνω που τῆς διηγήσεως ἐκ τῶν ὧτων ἀπηρτημένον.

4. MEN. Ἄκουε τοίνυν. οὐ γὰρ ἀστεῖόν γε τὸ θέαμα, κεχρηνότα φίλον ἐγκαταλιπεῖν, καὶ ταῦτα, ὥς σὺ φῆς, ἐκ τῶν ὧτων ἀπηρτημένον. ἐγὼ γὰρ ἐπειδὴ τάχιστα ἐξετάζων τὰ κατὰ τὸν βίον, γελοῖα, καὶ ταπεινὰ, καὶ ἀβέβαια τὰ ἀνθρώπινα πάντα εὗρισκον, πλούτους λέγω, καὶ ἀρχάς, καὶ δυναστείας, καταφρονησας αὐτῶν, καὶ τὴν περὶ ταῦτα σπουδὴν ἀσχολίαν τῶν ἀληθῶς σπουδαίων ὑπολαβὼν, ἀγκυπτεῖν τε

καὶ πρὸς τὸ πᾶν ἀποβλέπειν ἐπειρώμην. καὶ μοι ἐν-
 ταῦθα πολλήν τινα παρείχε τὴν ἀπορίαν, πρῶτον
 μὲν αὐτὸς οὗτος ὁ ὑπὲρ τῶν σοφῶν καλούμενος κόσμος.
 οὐ γὰρ εἶχον εὐρεῖν οὐθ' ὅπως ἐγένετο, οὔτε τὸν
 δημιουργόν, οὔτε ἀρχήν, οὐθ' ὃ, τι τὸ τέλος ἐστὶν
 αὐτοῦ. ἔπειτα δὲ κατὰ μέρος ἐπισκοπῶν, πολὺ μᾶλ-
 λον ἀπορεῖν ἠναγκαζόμην· τοὺς τε γὰρ ἀστέρας ἐώ-
 ρων ὥς ἔτυχε τοῦ οὐρανοῦ διεσφραγμένους, καὶ τὸν
 ἥλιον αὐτὸν τί ποτε ἦν ἄρα ἐπόθουν εἰδέναι, μάλι-
 στα δὲ τὰ κατὰ τὴν σελήνην ἄτοκά μοι, καὶ παντε-
 λῶς παράδοξα κατεφαίνετο, καὶ τὸ πολυειδὲς αὐτῆς
 τῶν σχημάτων ἀπόρρητόν τινα τὴν αἰτίαν ἔχειν ἐδο-
 κίμαζον. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἀστραπή διατῆσσα, καὶ
 βροντὴ κατασφάγισσα, καὶ ὑέτος, ἥ χιὼν, ἥ χάλαζα
 κατενεχθεῖσα, καὶ ταῦτα δυσείκαστα πάντα καὶ ἀ-
 τέκμαρτα ἦν. 5 Οὐκοῦν ἐπειδήπερ οὕτω διεκείμην,
 ἄριστον εἶναι ὑπελάμβανον παρὰ τῶν φιλοσόφων
 τούτων ταῦτα ἕκαστα ἐκμαθεῖν. ὥμην γὰρ ἐκείνους
 πᾶσάν γε ἔχειν ἂν εἰπεῖν τὴν ἀλήθειαν. οὕτω δὲ τοὺς
 ἀρίστους ἐπιλεξάμενος αὐτῶν, ὥς ἐνῆν τεκμήρασθαι,
 προσώπου τε σκυθρωπότητι, καὶ χροῶς ὠχρότητι, καὶ
 γενείου βαθυύτητι, (μάλα γὰρ ὑψαγόραι τινὲς, καὶ
 οὐρανογνώμονες οἱ ἄνδρες αὐτίκα μοι κατεφάνησαν)
 τούτοις ἐγχειρίσας ἑμαυτὸν, καὶ συχνὸν ἀργύριον, τὸ
 μὲν αὐτόθι ἐν ἡδὴ καταβαλὼν, τὸ δὲ εἰσαῦθις ἀποδώ-
 σαι ἐπὶ κεφαλαίῳ τῆς σοφίας διομολογησάμενος,
 ἡξιουν μετεωρολέσχης τε διδάσκεισθαι, καὶ τὴν τῶν
 ὅλων διακόσμησιν καταμαθεῖν. οἱ δὲ τοσοῦτον ἄρα ἐ-
 δέησάν με τῆς παλαιῆς ἐκείνης ἀγνοίας ἀπαλλάξαι, ὥστα

καὶ εἰς μείζους ἀπορίας φέροντες ἐνέβαλον, ἀρχάς τινας, καὶ τέλη, καὶ ἀτόμους, καὶ κενὰ, καὶ ὕλας, καὶ ἰδίας, καὶ τὰ τοιαῦτα ὁσημέραι μου καταχέοντες. ὁ δὲ πάντων ἔμοιγ' οὖν ἐδόκει χαλεπώτατον, ὅτι μηδὲν ἄτερος θατέρῳ λέγοντες ἀκόλουθον, ἀλλὰ μαχόμενα πάντα, καὶ ὑπεναντία, ὅμως πείθισθαι τε μὴ ἤξιον, καὶ πρὸς τὸν αὐτοῦ λόγον ἕκαστος ὑπάγειν ἐπειρῶντο.

ΕΤΑΙΡ. Ἄτοπον λεγεις, εἰ σοφοὶ ὄντες οἱ ἄνδρες, ἐστασίαζον πρὸς αὐτοὺς περὶ τῶν ὄντων, καὶ οὐ τὰ αὐτὰ περὶ τῶν αὐτῶν ἐδόξαζον.

6. ΜΕΝ. Καὶ μὴν, ὦ ἐταῖρε, γελάσῃ ἀκούσας τὴν τε ἀλαζονείαν αὐτῶν, καὶ τὴν ἐν τοῖς λόγοις τερατουργίαν· οἷγε πρῶτα μὲν ἐπὶ γῆς βεβηκότες, καὶ μηδὲν τῶν χαμαὶ ἐρχομένων ἡμῶν ὑπερέχοντες, ἀλλ' οὐδὲ ὀξύτερον τοῦ πλησίον δεδορκότες, ἔνιοι δὲ ὑπὸ γήρως, ἢ ἀργίας ἀμβλυώτιοντες, ὅμως οὐρανοῦ τε πέρατα διορᾶν ἔφασκον, καὶ τὸν ἥλιον περιμέτρον, καὶ τοῖς ὑπὲρ τὴν σελήνην ἐπεβάτευον, καὶ ὥσπερ ἐκ τῶν ἀστέρων καταπεσόντες, μεγέθη τε αὐτῶν, καὶ σχήματα διεξήεσαν. καὶ πολλάκις, εἰ τύχοι, μηδὲ ὅπόσοι στάδιοι Μεγαρόθεν Ἀθήναζε εἰσιν ἀκριβῶς ἐπιστάμενοι, τὸ μεταξὺ τῆς σελήνης, καὶ τοῦ ἡλίου χωρίον ὅπως εἴη πηχῶν τὸ μέγεθος, ἐτόλμων λέγειν, αἶρος τε ὕψη, καὶ θαλάττης βάθη, καὶ γῆς περιόδους ἀναμετροῦντες, ἔτι δὲ κύκλους καταγράφοντες, καὶ τρίγωνα ἐπὶ τετραγώνοις διασχηματίζοντες, καὶ σφαίρας τινὰς ποικίλας, τὸν οὐρανὸν δῆθεν αὐτὸν ἐπιμετροῦντες. 7. Ἐπειτα δὲ

καὶ κεῖνο πῶς οὐκ ἄγνωμον αὐτῶν, καὶ παντελῶς τε-
 τυφωμένον, τὸ περὶ τῶν οὕτως ἀθλήων λέγοντας,
 μηδὲν ὥς εἰκάζοντας ἀποφαίνεσθαι, ἀλλ' ὑπερδια-
 τείνεσθαι τε, καὶ μηδεμίαν τοῖς ἄλλοις ὑπερβολὴν
 ἀπολιμπάνειν, μονονουχὶ διομνυμένους, μύδρον μὲν
 εἶναι τὸν ἥλιον, κατοικεῖσθαι δὲ τὴν σελήνην, ὕδα-
 τοποτεῖν δὲ τοὺς ἀστέρους, τοῦ ἡλίου καθάπερ ἰμο-
 νιά τινι τὴν ἰκμάδα ἐκ τῆς θαλάττης ἀνασπῶντος,
 καὶ ἅπασιν αὐτοῖς τὸ ποτὸν ἐξῆς διανεμόντος.
 Β. Τὴν μὲν γὰρ ἐναντιότητα, ὁπόση τῶν λόγων,
 ῥᾷδιον καταμαθεῖν. καὶ σκόπει πρὸς Διὸς εἰ ἐν
 γειτόνων ἐστὶ τὰ δόγματα, καὶ μὴ παμπολὺ διε-
 στηκότα. πρῶτα μὲν γὰρ αὐτοῖς ἡ περὶ τοῦ κόσμου
 γνώμη διάφορος, εἶγε τοῖς μὲν ἀγέννητός τε, καὶ
 ἀνώλεθρος εἶναι δοκεῖ· οἱ δὲ καὶ τὸν δημιουργὸν
 αὐτοῦ καὶ τῆς κατασκευῆς τὸν τρόπον εἰπεῖν ἐτόλ-
 μησαν· οὓς καὶ μάλιστα ἐθαύμαζον, θεὸν μὲν τι-
 να τεχνίτην τῶν ὅλων ἐπιστάντας, οὐ-προστιθέν-
 τας δὲ οὔτε ὄθεν ἦκων, οὔτε ὅπου ἐστῶς, ἕκαστα
 ἐτεκταίνετο. καίτοι πρό γε τῆς τοῦ παντός γενέσεως,
 ἀδύνατον καὶ χρόνον καὶ τόπον ἐπινοεῖν.

ΕΤΑΙΡ. Μάλα τινὰς, ὦ Μένιππε, τολμητὰς,
 καὶ θαυματοποιοὺς ἄνδρας λέγεις.

ΜΕΝ. Τί δ' εἰ ἀκούσεις, ὦ θαυμάσιε, περὶ
 τε ἰδεῶν, καὶ ἀσωμάτων, ἃ διεξέρχονται, ἢ τοὺς
 περὶ τοῦ πέρατός τε καὶ ἀπείρου λόγους; καὶ γὰρ
 αὖ καὶ αὕτη νεανικὴ αὐτοῖς ἡ μάχη, τοῖς μὲν τέλει
 τὸ πᾶν περιγράφουσι, τοῖς δὲ ἀτελεῖς τρῦτο εἶναι
 ὑπολαμβάνουσιν. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ παμπόλλους τι-

νάς εἶναι τοὺς κόσμους ἀπεφαίνοντο, καὶ τῶν ὥς
περὶ ἐνὸς αὐτοῦ διαλεγόμενων κατεγίγνωσκον. ἔτε-
ρος δὲ τις, οὐκ εἰρηνικός ἀνὴρ, πόλεμον τῶν ὅλων
πατέρα εἶναι ἐδόξαζε. 9. Περὶ μὲν γὰρ τῶν θεῶν,
τί χρὴ καὶ λέγειν; ὅπου τοῖς μὲν ἀριθμὸς τις ὁ
θεὸς ἦν· οἱ δὲ κατὰ κυνῶν, καὶ χηνῶν, καὶ πλα-
τάνων ἐπόμνυντο. καὶ οἱ μὲν τοὺς ἄλλους ἅπαντας
θεοὺς ἀπελάσαντες, ἐνὶ μόνῳ τὴν τῶν ὅλων ἀρχὴν
ἀπένεμον· ὥστε ἡρέμα καὶ ἄχθεσθαι με, τοσαύτην
ἀπορίαν θεῶν ἀκούοντα. οἷδ' ἔμπαλιν ἐπιδαπι-
λευόμενοι, πολλοὺς τε αὐτοὺς ἀπέφαινον, καὶ δι-
λόμενοι, τὸν μὲν τινα πρῶτον θεὸν ἐπεκάλουν,
τοῖς δὲ τὰ δεύτερα καὶ τρίτα ἔνεμον τῆς θεότητος.
ἔτι δὲ, οἱ μὲν ἰσώματόν τι καὶ ἄμορφον ἡγοῦντο
εἶναι τὸ θεῖον· οἱ δὲ ὥς περὶ σώματος αὐτοῦ δι-
νοοῦντο. εἴτα καὶ προνοεῖν τῶν καθ' ἡμᾶς πρα-
γμάτων οὐ πᾶσιν ἐδόκουν οἱ θεοί· ἀλλ' ἡσάν τινες,
οἱ τῆς συμπάσης ἐπιμελείας αὐτοὺς ἀφιέντες, ὥς περ
ἡμεῖς εἰώθαμεν ἀπολύειν τῶν λειτουργιῶν τοὺς
παρηβηκότας· οὐδὲν γὰρ ὅτι μὴ τοῖς κωμικοῖς δο-
ρυφορήμασιν ἐοικότας αὐτοὺς εἰσάγουσιν. ἔνιοι δὲ,
ταῦτα πάντα ὑπερβάντες, οὐδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι θε-
οὺς τινὰς ἐπίστευον, ἀλλ' ἀδέσποτον καὶ ἀνηγεμό-
νευτον φέρεσθαι τὸν κόσμον ἀπελίμπανον. 10. Τοι-
γάρτοι ταῦτα ἀκούων, ἀπιστεῖν μὲν οὐκ ἐτόλμων
ὑψιβρεμέταις τε καὶ ἡϋγενείοις ἀνδράσιν. οὐ μὴν
εἶχόν γε ὅπη τῶν λόγων τραπόμενος ἀνεπίληπτόν τι
αὐτῶν εὐροίμι, καὶ ὑπὸ θατέρου μηδαμῇ περιτρε-
πόμενον. ὥστε δὴ τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο ἀτεχνῶς ἔ-

πιασχον· πολλάκις μὲν γὰρ ἄνωρμησα πιστεύειν τινὰ
 αὐτῶν, ἕτερος δὲ με θυμὸς ἔρυκεν. ἐφ' οἷς ἅπασιν
 ἀμηχανῶν, ἐπὶ γῆς μὲν ἀκούσεσθαι τι περὶ τούτων
 ἀληθές, ἀπεγίγνωσκον· μίαν δὲ τῆς συμπάσης ἀ-
 πορίας ἀπαλλαγὴν ὥμην ἔσεσθαι, εἰ αὐτὸς πτερω-
 θείς πως, ἀνέλθοιμι τὸν οὐρανόν. τούτου δὲ μοι
 παρεῖχε τὴν ἐλπίδα, μάλιστα μὲν καὶ ἡ ἐπιθυμία,
 καὶ ὁ λογοποιὸς Αἰώωπος, ἀετοῖς καὶ κανθάροις
 ἐνίοτε, καὶ καμήλοις βάσιμον ἀποφαίνων τὸν οὐ-
 ρανόν. αὐτὸν μὲν οὖν πτεροφυῆσαι ποτε οὐδεμιᾷ
 μηχανῇ δυνατὸν εἶναι μοι κατεφαίνετο. εἰ δὲ γυ-
 πὸς ἢ αἰετοῦ περιθείμην πτερὰ, (ταῦτα γὰρ μύνα
 διαρκέσαι πρὸς μέγεθος ἀνθρωπίνου σώματος) τά-
 χα ἂν μοι τὴν πείραν προχωρῆσαι. καὶ δὴ συλλα-
 βὼν τὰ ὄρνεα, θατέρου μὲν τὴν δεξιὰν πτέρυγα,
 τοῦ γυπὸς δὲ τὴν ἑτέραν ἀπέτεμον εὖ μάλα. εἴτα
 διαδήσας, καὶ κατὰ τοὺς ὤμους τελαμῶσι καρτεροῖς
 ἄρμουςάμενος, καὶ πρὸς ἄκροις τοῖς ὠκυπτέροις λα-
 βῆς τινὰς ταῖς χερσὶ παρασκευάσας, ἐπειρώμην
 ἑμαυτοῦ τὸ πρῶτον ἀναπηδῶν, καὶ ταῖς χερσὶν ὑ-
 πηρετῶν, καὶ ὥσπερ οἱ χῆνες ἔτι χαμαιπετῶς ἐπαι-
 ρόμενος, καὶ ἀκροβατῶν ἅμα μετὰ τῆς πτήσεως.
 ἐπεὶ δὲ ὑπήκουέ μοι τὸ πρᾶγμα, τόλμηρύτερον ἤδη
 τῆς πείρας ἠπτόμην· καὶ ἀνελθὼν ἐπὶ τὴν ἀκρό-
 πολιν, ἀφῆκα ἑμαυτὸν κατὰ τοῦ κρημνοῦ φέρων ἐς
 αὐτὸ τὸ θέατρον. 11 Ὡς δὲ ἀκινδύνως κατεπτό-
 μην, ὑψηλὰ ἤδη καὶ μετέωρα ἐφρόνουν, καὶ ἄρας
 ἀπὸ Πάργηθος ἢ ἀπὸ Ἰμμητιοῦ, μέχρι Γερανείας
 ἐπετόμην, εἴτ' ἐκεῖθεν ἐπὶ τὸν Ἀκροκόρινθον ἄνω·

εἶτα ὑπὲρ Φολόης καὶ Ἑρυμάνθου, μέχρι πρὸς τὸν Ταῦργετον. ἤδη δ' οὖν μοι τοῦ τολμήματος μεμελε-
τημένου, τέλειός τε καὶ ὑψιπέτης γενόμενος, οὐκ
ἔτι τὰ νεοττῶν ἐφρόνουν· ἀλλ' ἐπὶ τὸν Ὀλυμπον
ἀναβὰς, καὶ ὥς ἐνῆν μάλιστα κούφως ἐπισιτισάμε-
νος τὸ λοιπὸν ἔτεινον εὐθὺς τοῦ οὐρανοῦ, τὸ μὲν
πρῶτον ἰλιγγιῶν ὑπὸ τοῦ βάρους, μετὰ δὲ ἔφερον
καὶ τοῦτο εὐμαρῶς. ἐπεὶ δὲ κατ' αὐτὴν ἤδη τὴν σε-
λήνην ἐγεγόνειν, πάμπολυ τῶν νεφῶν ἀποσπάσας,
ῥησθόμην κάμνοντος ἑμαντοῦ, καὶ μάλιστα κατὰ τὴν
ἀριστερὰν πτέρυγα τὴν γυπίνην. προσελάσας οὖν,
καὶ καθεζόμενος ἐπ' αὐτῆς, διανεπαυόμην, ἐς τὴν
γῆν ἄνωθεν ἀποβλέπων· καὶ ὥςπερ ὁ τοῦ Ὀμήρου,
Ζεὺς ἐκεῖνος, ἄρτι μὲν τὴν τῶν ἵπποπόλων Θρηκῶν
καθορώμενος, ἄρτι δὲ τὴν Μυσῶν· μετ' ὀλίγον δὲ,
εἰ δόξαις μοι, τὴν Ἑλλάδα, τὴν Περσίδα, καὶ τὴν
Ἰνδικήν. ἐξ ὧν ἀπάντων ποικίλης τινὸς ἡδονῆς ἐνε-
πιμπλάμην.

ΕΤΑΙΡ. Οὐκοῦν καὶ ταῦτα λέγοις ἄν, ὦ Μέ-
νιππε, ἵνα μηδὲ κατ' ἐν ἀπολειπώμεθα τῆς ἀποδη-
μίας, ἀλλ' εἴ τι σοι καὶ ὁδοῦ πάρεργον ἰστόρηται,
καὶ τοῦτο εἰδῶμεν. ὥς ἔγωγε οὐκ ὀλίγα προσδοκῶ
ἀκούσεσθαι, σχήματός τε περὶ γῆς, καὶ τῶν ἐπ'
αὐτῆς ἀπάντων, οἷά σοι ἄνωθεν ἐπισκοποῦντι κατε-
φαίνεται.

ΜΕΝ. Καὶ ὀρθῶς γάρ, ὦ ἑταῖρε, εἰκάζεις. διό-
περ ὥς οἶόν τε ἀναβὰς ἐπὶ τὴν σελήνην, τῷ λόγῳ
συναποδήμει τε καὶ συνεπισκόπει τὴν ὅλην τῶν ἐπὶ γῆς
διέθεσιν. 12. Καὶ πρῶτόν γε μοι πᾶν μικρὸν δό-

κει τινὰ τὴν γῆν δοῶν, πολὺ λέγω τῆς σελήνης βρα-
χυτίραν· ὥς τε ἐγὼ ἄφνω κατακύψας ἐπὶ τολὺ ἡπό-
ρουν, ποῦ εἴη τὰ τηλικαῦτα ὄρη, καὶ ἡ τοσαύτη θά-
λασσα. καὶ εἶγε μὴ τὸν Ῥοδίων κολοσσὸν ἐθεασά-
μην, καὶ τὸν ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργον, εὐ ἴσθι, παντε-
λῶς ἄν με ἡ γῆ διέλαθαι. νῦν δὲ ταῦτα ὑψηλὰ ὄντα
καὶ ὑπερανεστηκότα, καὶ ὁ Ἰλκεανὸς ἡρέμα πρὸς
τὸν ἥλιον ὑποστίλλων, διεσήμεινέ μοι γῆν εἶναι τὸ
δρώμενον. ἐπεὶ δὲ ἅπας τὴν ὄψιν ἐς τὸ ἀτενὲς ἀπη-
ρειαμένην, ἅπας ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος ἤδη μοι κα-
τεφαίνετο, οὐ κατὰ ἔθνη μόνον καὶ πόλεις, ἀλλὰ
καὶ αὐτοὶ σαφῶς οἱ πλείοντες, οἱ πολεμοῦντες, οἱ
γεωργοῦντες, οἱ δικαζόμενοι, τὰ γύναια, τὰ θηρία,
καὶ πάνθ' ἀπλῶς, ὅποσα τρέφει ζεῖδωρος ἄρουρα.

ΕΤΑΙΡ. Παντελῶς ἀπίθανά φης ταῦτα, καὶ
αὐτοῖς ὑπεναντία. ὅς γὰρ ἀρτίως, ὦ Μένιπτε, τὴν
γῆν ἐξήτεις ὑπὸ τοῦ μεταξὺ διαστήματος ἐς βραχὺ
συνεσταλμένην, καὶ εἶγε μὴ ὁ κολοσσὸς ἐμήνυσέ σοι,
τάχα ἂν ἄλλο τι ἐρήθης δοῶν, πῶς νῦν καθάπερ Λυγ-
κεὺς τις ἄφνω γενόμενος, ἅπαντα διαγινώσκεις τὰ
ἐπὶ γῆς, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ θηρία, μικροῦ δεῖν,
τὰς τῶν ἐμπίδων νεοτιίας;

13. ΜΕΝ. Εὐ με ὑπέμνησας. ὁ γὰρ μάλιστα
ἐχρῆν εἰπεῖν, τοῦτο οὐκ οἶδ' ὅπως παρέλιπον. ἔπει
γὰρ αὐτὴν μὲν ἐγνώρισα τὴν γῆν ἰδὼν, τὰ δ' ἄλλα
σὺχ' οἶός τε ἦν καθ' ὅρῳ ὑπὸ τοῦ βῆθους, ἅτε τῆς
ὄψεως μηκέτι ἐφικνουμένης, πάντα μ' ἦνία τὸ χρῆμα,
καὶ πολλὴν παρεῖχε τὴν ἀπορίαν. κατηφεῖ δὲ ἔντι
μοί, καὶ ὀλίγου δεῖν διδακνυμένη, ἐφίσταται κατὰ

πιν ὁ σοφὸς Ἐμπεδοκλῆς, ἀνθρῳπίας τις ἰδεῖν, καὶ σποδοῦ πλέως, καὶ κατωπτημένος. καὶ γὰρ μὲν, ὥς εἶδον (εἰρήσεται γὰρ) ὑπεταράχθην, καὶ τινα σελήναϊον δαίμονα ᾤκηθην ὄραν. ὁ δὲ, Θάρρει, φησὶν, ὦ Μένιπτε,

Οὐτίς τοι θεὸς εἰμι. τί μ' ἀθανάτοισιν εἴσσεις;

ὁ φυσικὸς οὗτός εἰμι Ἐμπεδοκλῆς. ἐπεὶ γὰρ ἐς τοὺς κρατῆρας ἑμαυτὸν φέρων ἐνέβαλον, ὁ καπνὸς με ἀπὸ τῆς Αἴτης ἀναρπάσας, δεῦρο ἀνήγαγε, καὶ νῦν ἐν τῇ σελήνῃ κατοικῶ ἀεροβατῶν τὰ πολλὰ, καὶ σιτοῦμαι ὀρόσον. ἤκω τοίνυν σε ἀπολύσω τῆς παρούσης ἀπορίας. ἀνιᾷ γὰρ σε, οἶμαι, καὶ στρέφει, τὸ μὴ σαφῶς τὰ ἐπὶ γῆς ὄραν. εὖγε ἐποίησας, ἦν δ' ἐγὼ, βέλτιστε Ἐμπεδοκλεῖς, καὶ πεῖθάν τάχιστα καταπτῶμαι πάλιν ἐς τὴν Ἑλλάδα, μεμνήσομαι σπένδειν τέ σοι ἐπὶ τῆς καπνοδόχης· καὶ ταῖς νομηνίαις πρὸς τὴν σελήνην τρεῖς ἐχθρῶν προσεύχεσθαι. ἀλλὰ, μὰ τὸν Ἐνδομίωνα, ἡδ' ὅς, οὐχὶ τοῦ μισθοῦ χάριν ἀφίγμαι· πέπονθα δὲ τι τὴν ψυχὴν, ἰδὼν σε λελυπημένον. ἀτὰρ οἶσθα ὃ, τι δράσας, ὄξυδερκῆς γένησθαι; 14. Μὰ Δι' ἦν δ' ἐγώ, ἦν μὴ σὺ μοι τὴν ἀχλὺν πως ἀφέλῃς ἀπὸ τῶν ὀμμάτων. νῦν γὰρ δὴ λημῆν οὐ μετρίως δοκῶ. καὶ μὴν οὐδέν γε, ἡδ' ὅς, ἐμοῦ δεήσει. τὸ γὰρ ὄξυδερκὲς αὐτὸς ἦδη γῆθεν ἦκεις ἔχων. τί δ' οὖν τοῦτο ἐστίν; οὐ γὰρ οἶδ', ἔφη. οὐκ οἶσθα, ἡδ' ὅς, αἵματοῦ τὴν πτέρυγα τὴν δεξιάν περικείμενος; καὶ μάλα, ἦν δ' ἐγώ. τί δ' οὐ πτέρυγι καὶ ὀφθαλμῷ κοινόν ἐστιν; ὅτι, ἡδ' ὅς, παρὰ-

πολὺ τῶν ἄλλων ζώων αἰετός ἐστιν ὀξυωπέστερος, ὥστε μόνος ἀντίον δέδορκε τῷ ἡλίῳ· καὶ τοῦτό ἐστιν ὁ βασιλεὺς, καὶ γνήσιος αἰετός, ἣν ἀσκαρδαμυκτὶ πρὸς τὰς ἀκτῖνας βλέπη. φασὶ ταῦτα, ἣν δ' ἐγώ· καὶ μοι ἤδη μεταμίλει, ὅτι δεῦρο ἀνιῶν οὐχὶ τῷ ὀφθαλμῷ τοῦ αἰετοῦ ἐνεθέμην, τοὺς ἐμοὺς ἐξελών, ὥς νῦν γε ἡμιτελὴς ἀφίγμαι, καὶ οὐ πάντα βασιλικῶς ἐνεσκευασμένος· ἀλλ' ἔοικα τοῖς νόθοις ἐκκίνοις, καὶ ἀποκηρύκτοις. καὶ μὴν παρὰ σοι, ἡδ' ὅς, αὐτίκα μάλα τὸν ἕτερον ὀφθαλμὸν ἔχειν βασιλικόν. ἦν γὰρ ἐθελήσης, μικρὸν ἀναστὰς, ἐπισχὼν τῷ γυπὸς τὴν πτέρυγα, θατέρῃ μόνῃ πτερυῖσθαι, κατὰ λόγον τῆς πτέρυγος, τὸν δεξιὸν ὀφθαλμὸν ὀξυδερκῆς ἔσῃ· τὸν γὰρ ἕτερον, οὐδεμία μηχανή, μὴ οὐκ ἄμβλυτερον δεδορκεῖναι, τῆς μερίδος ὄντα τῆς χειρόνος. ἄλλις, ἣν δ' ἐγώ, εἰ καὶ ὁ δεξιὸς μόνος αἰετῶδες βλέποι. οὐδὲν γὰρ ἂν ἔλαττον γένοιτο· ἐπεὶ καὶ τοὺς τεκτονας πολλάκις ἑωρακέναι μοι δοκῶ, θατέρῃ τῶν ὀφθαλμῶν ἄμεινον πρὸς τοὺς κανόνας ἀπευθύνοντας τὰ ξύλα. Ταῦτα εἰπὼν, ἐποίουν ἅμα τὰ ὑπὸ τοῦ Ἐμπεδοκλέους παρηγγελμένα· ὁ δὲ κατ' ὀλίγον ὑπαπιῶν, ἐς καπνὸν ἡρέμα διελύετο.

15. Καῖπειδ' ἰδὴ τάχιστα ἐπτερυξάμην, αὐτίκα με φῶς πύμμεγα περιέλαμψε, καὶ τὰ τέως λανθάνοντα πάντα διεφαίνετο. κατακύψας γοῦν ἐς τὴν γῆν, ἐώρων σαφῶς τὰς πόλεις, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ γιγνόμενα, καὶ οὐ τὰ ἐν ὑπαίθρῃ μόνον, ἀλλὰ καὶ ὀπίσσω οἴκοι ἐπραττον, οἴόμενοι λανθάνειν. Πτολεμαῖον μὲν συνόντα τῇ ἀδελφῇ, Λυσιμάχῳ δὲ τὸν νῦν

ἐπιβουλεύοντα, τὸν Σιλεύκου δὲ Ἀντιοχὸν Στρατο-
νίκη διανέοντα λύθρα τῇ μητρὶν, τὸν δὲ Θειτα-
λὸν Ἀλέξανδρον ὑπὸ τῆς γυναικὸς ἀναιρούμενον, καὶ
Ἀντίγονον μοιχεύοντα τοῦ υἱοῦ τὴν γυναῖκα, καὶ
Ἀτάλλω τὸν υἱὸν ἐγχέοντα τὸ φάρμακον. ἐτέρωθεν
δ' αὖ Ἀρσάκην φονεύοντα τὸ γυναικίον, καὶ τὸν εὐ-
νοῦχον Ἀρβάκην, ἔλκοντα τὸ ξίφος ἐπὶ τὸν Ἀρσά-
κην. Σπαρτίνοσ δὲ ὁ Μῆδος ἐκ τοῦ συμποσίου
πρὸς τῶν δορυφορούντων εἶλκετο ἔξω τοῦ ποδῶς,
σχύφει χρυσῷ τὴν ὀφρὺν κατηλοημένος. ὅμοια δὲ
τούτοις ἐν τῇ Λιβύῃ, καὶ παρὰ Σκύθαις, καὶ Θρα-
ξί γιγνόμενα ἐν τοῖς βασιλείοις ἦν ὄρα, μοιχεύον-
τας, φονεύοντας, ἐπιβουλεύοντας, ἄρπάζοντας, ἐπιρρ-
κοῦντας, δεδιότας, ὑπὸ τῶν οἰκειοτάτων προδιδομέ-
νους. 16. Καὶ τὰ μὲν τῶν βασιλέων τοιαύτην πα-
ρέσχε μοι τὴν διατριβήν· τὰ δὲ τῶν ἰδιωτῶν πολὺ
γελοιότερα. καὶ γὰρ αὖ κἄκείνους ἐῶρων, Ἐρμό-
δωρον μὲν τὸν Ἐπικούρειον, χιλίων ἑνeca δραχμῶν
ἐπιρροκοῦντα, τὸν Στωϊκὸν δὲ Ἀγαθοκλῆα περὶ μι-
σθοῦ τῷ μαθητῇ δικαζόμενον, Κλεινίαν δὲ τὸν ῥή-
τορα ἐκ τοῦ Ἀσκληπείου φιάλην ὑφαιρούμενον, τὸν
δὲ Κυνικὸν Ἡρόφιλον ἐν τῷ χαμαιτυπείῳ καθεύ-
δοντα. τί γὰρ ἂν τοὺς ἄλλους λέγοιμι, τοὺς τοιχα-
ρυχοῦντας, τοὺς δικαζομένους, τοὺς δαναίζοντας, τοὺς
ἄπαιτοῦντας; ὅλως γὰρ ποικίλη καὶ παντοδαπὴ τις
ἦν ἡ θῆα.

ΕΤΑΙΡ. Καὶ μὴν καὶ ταῦτα, ὦ Μένιππε, καλῶς
εἶχε λέγειν. ἴσους γὰρ οὐ τὴν τυχοῦσαν τερπωλὴν σοι
παρεσχῆσθαι.

MEN. Πάντα μὲν ἔξῃς διελθεῖν, ὦ φιλότης, ἀδύνατον, ὅπου γε καὶ ὄρᾳν αὐτὰ ἔργον ἦν. τὰ μὲντοι κεφάλαια τῶν πραγμάτων τοιαῦτα ἐφαίνετο, οἷα φησὶν Ὅμηρος τὰ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος· οἷ μὲν γὰρ ῥῶσαν εἰλαπῖναι, καὶ γάμοι· ἐτέρωθι δὲ δικαστήρια, καὶ ἐκκλησίαι· καὶ ἔτερον δὲ μέρος ἔθνε τις· ἐν γειτόνων δὲ πενθῶν ἄλλος ἐφαίνετο· καὶ ὅτι μὲν ἐς τὴν Γετακὴν ἀποβλέψαιμι, πολεμοῦντας ἂν ἐώρων τοὺς Γέτας· ὅτι δὲ μεταβαίην ἐπὶ τοὺς Σκύθας, πλανωμένους ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν ἦν ἰδεῖν. μικρὸν δὲ ἐπικλίνας τὸν ὀφθαλμὸν ἐπὶ θάτερα, τοὺς Αἰγυπτίους γεωργοῦντας ἐπέβλεπον. καὶ ὁ Φρόνιξ [δὲ] ἐνέμπορεύετο, καὶ ὁ Κίλιξ ἐλῆστευε, καὶ ὁ Λάκων ἐμαστιγοῦτο, καὶ ὁ Ἀθηναῖος ἐδικάζετο. 17. Ἀπάντων τούτων ὑπὸ τῶν αὐτὸν γινομένων χρόνον, ὧρα σοι ἤδη ἐπινοεῖν ὁποῖός τις ὁ κυκλῶν οὗτος ἐφαίνετο. ὥσπερ ἂν εἴ τις παρὰστησάμενός πολλοὺς χορευτάς, μᾶλλον δὲ πολλοὺς χοροὺς, ἔπειτα προστάξειε τῶν ἀδόντων ἐκάστῳ, τὴν συνωδίαν ἀφέντα, ἰδίον ἄδειν μέλος. φιλοτιμουμένου δὲ ἐκάστου, καὶ τὸ ἰδίον περαίνοντος, καὶ τὸν πλησίον ὑπερβαλεῖσθαι τῇ μεγαλοφωνίᾳ προθυμουμένου, ἄρα ἐνθυμῇ, πρὸς Διδῶ, οἷα γένοιτ' ἂν ἡ ᾠδὴ;

ΕΤΑΙΡ. Παντάπασιν, ὦ Μένιπτε, παγγέλους καὶ τεταραγμένη.

MEN. Καὶ μὴν, ὦ ἐταῖρε, τοιοῦτοι πάντες εἰσὶν οἱ ἐπὶ γῆς χορευταί, καὶ τοιαύτης ἀναρμωστίας ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος συντέτακται, οὐ μόνον ἀπωδὶ ψευγεγομένων, ἀλλὰ καὶ ἀνομοίων τὰ σχήματα, καὶ

τὰναντία κινουμένων, καὶ ταυτὸν οὐδὲν ἐπινοούντων, ἄχρῃς ἂν αὐτῶν ἕκαστον ὁ χορηγὸς ἀπειλάσῃ τῆς σκηπῆς, οὐκ ἔτι δεῖσθαι λέγων. τούντεῦθεν δὲ ὅμοιοι πάντες ἤδη σιωπῶντες, οὐκ ἔτι τὴν συμμιγῇ ἐκείνην καὶ ἄτακτον ᾠδὴν ἀπάδοντες, ἀλλ' ἐν αὐτῇ γε ποικίλῃ καὶ πολυειδεῖ τῶν θεατρῶν πάντα μὲν γελοῖα διηπουθεῖν ἦν τὰ γιγνόμενα. 18. Μάλιστα δὲ ἐπ' ἐκείνοις ἐπῆει μοι γελᾶν τοῖς περὶ γῆς ὄρων ἐφίζουσι, καὶ τοῖς μέγα φρονοῦσιν ἐπὶ τῷ τῷ Σικυώνιον πεδίον γεωργεῖν, ἣ Μαραθῶνος ἔχειν τὰ περὶ τὴν Οἰνόην, ἣ Ἀχαρνῆσι πλέθρα κεκτησθαι χίλια. τῆς γοῦν Ἑλλάδος ὅλης, ὥς τότε μοι ἄνωθεν ἐφαίνετο, δακτύλων οὔσης τὸ μέγεθος τεττάρων, κατὰ λόγον, οἶμαι, ἣ Ἀττικὴ πολλοστημῶριον ἦν. ὥστε ἐνεγδούν ἐφ' ὀπώσῃ τοῖς πλουσίοις τούτοις μέγα φρονεῖν κατελλίπετο. σχεδὸν γὰρ ὁ πολυπλεθρότατος αὐτῶν, μίαν τῶν Ἐπικουρείων ἀτόμων ἐδόκει μοι γεωργεῖν. ἀποβλέψας δὲ δὴ καὶ ἐς τὸν Πελοπόννησον, εἶτα τὴν Κυρουργίαν γῆν ἰδὼν, ἀπεμνήσθην περὶ ὅσου χωρίου, κατ' οὐδὲν φακοῦ Αἰγυπτίου πλατυτέρου, τοσοῦτοι ἔπασον Ἀργείων καὶ Λακεδαιμονίων μιᾶς ἡμέρας. καὶ μὴν εἴ τινα ἴδοιμι ἐπὶ χρυσῷ μέγα φρονούντα, ὅτι δακτυλίους τε εἶχεν ὀκτώ, καὶ φιάλας τέτταρας, πάνυ καὶ ἐπὶ τούτῳ ἀνεγέλων. τὸ γὰρ Πάγγαιον ὅλον, αὐτοῖς μετάλλοις, κεγχριαῖον ἦν τὸ μέγεθος.

19. ΕΤΑΙΡ. ὦ μακάριε Μένιππε, τῆς παραδόξου θείας. αἱ δὲ δὴ πόλεις, πρὸς Διὸς, καὶ οἱ ἄνδρες αὐτοὶ, πηλίκοι διεφαίνοντο ἄνω;

ΜΕΝ. Οἶμαί σε πολλάκις ἤδη μυρμήκων ἀγδ-

ραν ἑωρακίαναι, τοὺς μὲν εἰλουμένους, ἐνίοις δ' ἐξιδόν-
 τας, ἐτέρους δὲ ἐπανιόντας αὖθις εἰς τὴν πόλιν· καὶ
 ὁ μὲν τις, τὴν κόπρον ἐκφέρει, ὁ δὲ ἄρπασας ποθὲν
 ἢ κινέμου λέπος. ἡ πυροῦ ἡμίτομον, θεῖ φέρων. εἰνὸς
 δὲ εἶναι παρ' αὐτοῖς κατὰ λόγον τοῦ μυρμηκῶν
 βίου, καὶ οἰκοδόμους τινάς, καὶ δημαγωγούς, καὶ
 πρυτάνεις, καὶ μουσικοὺς, καὶ φιλοσόφους. πλὴν
 αἶγε πόλεις αὐτοῖς ἀνδράσι ταῖς μυρμηκίαις μάλιστα
 ἐφέκισαν. εἰ δέ σοι δοκεῖ μικρὸν τὸ παραδείγμα, τὸ,
 ἀνθρώπους εἰκάσαι τῇ μυρμηκῶν πολιτείᾳ, τοὺς πα-
 λαιοὺς μύθους ἐπίσκεψαι τῶν Θατταλῶν. εὐρήσεις
 γὰρ τοὺς Μυρμιδόνας, τὸ μαχιμώτατον φύλον, ἐκ
 μυρμηκῶν ἀνδρας γεγονότας. ἐπειδὴ δ' οὖν πάντα
 ἱκανῶς ἑωρῶτο, καὶ κατεγεγέλαστό μοι, διασεύσας
 ἑμαυτὸν, ἀνεπτόμην.

Δώματ' ἐς αἰγιόχοιο Διὸς μετὰ δαίμονας ἄλλους.
 20. Οὕτω στάδιον ἀνεληλύθειν, καὶ ἡ Σελήνη, γυ-
 ναικείαν φωνὴν προῖεμένη, Μένιππε, φησὶν, οὕτως
 ὄναιο, διακόνησαί μοι τι πρὸς τὸν Δία. λέγοις ἄν,
 ἦν δ' ἐγὼ, βαρὺ γὰρ οὐδέν, ἦν μὴ τι φέρειν δέῃ.
 Πρεσβείαν, ἔφη, τινὰ οὐ χάλειπὴν καὶ δέησιν ἀπέ-
 νεγκαι παρ' ἐμοῦ τῷ Διῷ. ἀπείρηκα γὰρ, ὅ Μένιπ-
 πε, πολλὰ καὶ δεινὰ παρὰ τῶν φιλοσόφων ἀκούου-
 σα, οἷς οὐδέν ἕτερόν ἐστιν ἔργον, ἢ τὰ μὲν πολυπρα-
 γμονεῖν, τίς εἰμι, καὶ πηλίκῃ, ἢ καὶ δι' ἣν τινα αἰ-
 τίαν διχότομος ἢ ἀμφίκυρτος γίγνομαι. καὶ οἱ μὲν
 κατοικεῖσθαι με φασίν· οἱ δέ, κατόπτρου δίκην
 ἐπικρέμασθαι τῇ θαλάσῃ· οἱ δὲ ὅ, τι ἂν ἕκαστος
 ἐπινοήσῃ, τοῦτό μοι προσέπτουσι. τὰ τελευταιῶς

δὲ, καὶ τὸ φῶς αὐτὸ κλοπιμαῖόν τε καὶ νόθον εἶναι
 μοι φασι, ἄνωθεν ἤκον παρὰ τοῦ ἡλίου, καὶ οὐ παύ-
 ονται, καὶ πρὸς τοῦτόν με, ἀδελφὸν ὄντα μου, συγ-
 κροῦσαι, καὶ στασιάζσαι προαιρούμενοι. οὐ γὰρ ἱκα-
 νὰ ἦν αὐτοῖς ἃ περὶ αὐτοῦ εἰρήκασι τοῦ ἡλίου. λί-
 θον αὐτόν εἶναι, καὶ μύδρον διάπτρον. 21. Καίτοι
 πῦσα ἐγὼ συνεπίσταμαι αὐτοῖς, ἃ πράττουσι τῶν
 νυκτῶν, αἰσχυρὰ καὶ κατάπτυστα, οἱ μεθ' ἡμέραν
 σκυθρωποὶ, καὶ ἀνδρώδεις τὸ βλέμμα, καὶ τὸ σχῆμα
 σεμνοὶ, καὶ ὑπὸ τῶν ἰδιωτῶν ἀποβλεπόμενοι; καὶ γὰρ
 μὲν ταῦτα ὀρώσα, ὅμως σιωπῶ. οὐ γὰρ ἡγοῦμαι
 πρέπειν ἀποκαλύψαι καὶ διαφωτίσαι τὰς νυκτερινὰς
 ἐκείνας διατριβάς, καὶ τὸν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐκάστου
 βίον. ἀλλὰ κἴν τινα ἰδὼ αὐτῶν μοιχεύοντα, ἢ κλέπτον-
 τα, ἢ ἄλλο τι τολμῶντα νυκτερινώτατον, εὐθύς ἐ-
 πισπασσάμενη τὸ νέφος, ἐνεκαλυψάμην, ἵνα μὴν δεί-
 ξω τοῖς πολλοῖς γέροντας ἄνδρας βαθεῖ πώγωνι καὶ
 ἀρετῇ ἐνασχημονοῦντας. οἱ δὲ οὐδὲν ἀνιᾶσι, διασπα-
 ρύττοντές με τῷ λόγῳ, καὶ πάντα τρόπον ὑβρίζον-
 τες· ὥστε, νῆ τὴν Νύκτα, πολλάκις ἐβουλεύσάμην
 μετοικῆσαι ὅτι πορφύρεά τω, ἐν αὐτῶν τὴν περιεργον
 ἂν γλῶτταν διέφυγον. μέμνησο οὖν ταῦτά τε ἀπαγ-
 γεῖλαι τῷ Διὶ, καὶ προσθεῖναι δ' ὅτι μὴ δυνατόν
 ἐστί μοι κατὰ χώραν μένειν, ἣν μὴ τοὺς φυσικοὺς
 ἐκείνους ἐπιτρίψῃ, καὶ τοὺς διαλεκτικοὺς ἐπιστομίῃ,
 καὶ τὴν στοᾶν κατασκάψῃ, καὶ τὴν Ἀκαδημίαν κα-
 ταφλέξῃ, καὶ παύσῃ τὰς ἐν περιπάτῳ διατριβάς· οὐ-
 τω γὰρ ἂν εἰρήνην ἄγοιμι, ὅσημέραι πρὸς αὐτῶν
 γεωμετρούμενη. 22. Ἔσται ταῦτα, ἣν δ' ἐγὼ, καὶ
 ἅμα πρὸς τὸ ἄναντες ἔτεινον μὲν ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ.

Ἔνθα μὲν οὕτε βοῶν, οὕτ' ἀνδρῶν φαίνεται ἔργα. ματ' ὀλίγον γὰρ καὶ ἡ σιλήνη βραχεῖά μοι καθιστάτο, καὶ τὴν γῆν ἤδη ἀπέκρυπτε. λαβὼν δὲ τὸν ἥλιον ἐν δεξιῇ, διὰ τῶν ἀστέρων πετόμενος, τριταῖος ἐπλησίασα τῷ οὐρανῷ· καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐδόκει μοι, ὥς εἶχον εὐθύς εἶσω παρῆναι, ὁρῶν γὰρ ὤμην διαλαθεῖν, ἃ τε ἐξ ἡμισείας ὦν αἰτός· τὸν δὲ αἰτὸν ἡπιστάμην ἐκ παλαιοῦ συνήθη τῷ Διῷ. ὕστερον δὲ ἐλογισάμην ὥς τάχιστα καταφωράσουσί με, γυπὸς τὴν ἑτέραν πτέρυγα περικείμενον. ἄριστον γοῦν κρίνας, τὸ μὴ παρακινδυνεύειν, ἔκοπτον προσελθὼν τὴν θύραν. ὑπακούσας δὲ ὁ Ἑρμῆς, καὶ τοῦνομα ἐκπυθόμενος, ἀπῆει κατὰ σπουδὴν φράσων τῷ Διῷ, καὶ μετ' ὀλίγον εἰσεκλήθην πάνυ δεδιώς καὶ τρέμων, καταλαμβάνω τε πάντας ἅμα συγκαθημένους, οὐδὲ αὐτοὺς ἀφρόντιδας· ὑπειράρατε γὰρ ἡσυχῇ τὸ παρὰδοξόν μου τῆς ἐπιδημίας· καὶ ὅσον οὐδέπω πάντας ἀνθρώπους ἀφίξεισθαι προσεδόκων, τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπτερωμένους. 23. Ὁ δὲ Ζεὺς μάλα φοβερῶς ὀριμὺν τε καὶ τιανῶδες εἰς ἐμὲ ἀπιδὼν, φησὶ,

Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις, ἡ δὲ τοκῆς; ἐγὼ δὲ, ὥς τοῦτ' ἤκουσα, μικροῦ μὲν ἐξεθانون ὑπὸ τοῦ θεοῦ, εἰστήκειν δὲ ὅμως ἄχανής, καὶ ὑπὸ τῆς μεγαλοφωνίας ἐμβεβροντημένος· χρόνῳ δ' ἐμαυτὸν ἀναλαβὼν, ἅπαντα διηγούμην σαφῶς, ἄνωθεν ἀρξάμενος, ὥς ἐπιθυμήσαιμι τὰ μετὰωρα ἐκμαθεῖν, ὥς ἔλθοιμι παρὰ τοὺς φιλοσόφους, ὥς τ' ἀναντία λεγόντων ἀκούσαιμι, ὥς ἀπαγορεύσαιμι διασπώμενος ὑπὸ τῶν λόγων, εἴτα ἐξῆς τὴν ἐπίνοιαν, καὶ τὰ περὰ, καὶ

τᾶλλα πάντα, μέχρι πρὸς τὸν οὐρανόν. ἐπὶ πᾶσι
 δὲ προσέθηκα τὰ ὑπὸ τῆς σελήνης ἐπεσταλμένα. με-
 διασας δ' οὖν ὁ Ζεὺς, καὶ μικρὸν ἐπαγεῖς τῶν ὀφρυ-
 ων, Τί ἄν λέγοις, φησὶν, Ὡτοῦ πέρι καὶ Ἐφιάλτου,
 ὅπου καὶ Μένιππος ἐτόλμησεν ἐς τὸν οὐρανὸν ἀνελ-
 θεῖν; ἀλλὰ νῦν μὲν ἐπὶ ξενίᾳ σε καλοῦμεν, αὐρίον
 δὲ, ἔφη, περὶ ὧν ἦκεις χρηματίσαντες, ἀποπέμπομεν.
 καὶ ἡμᾶ ἐξαγαστάς, ἐβάδιζεν ἐς τὸ ἐπηκοώτατον τοῦ
 οὐρανοῦ. καιρὸς γὰρ ἦν ἐπὶ τῶν εὐχῶν καθέζεσθαι.
 24. Μεταξὺ τε προῖων, ἀνέκριτέ με περὶ τῶν ἐν τῇ γῇ
 προυγμάτων, τὰ πρῶτα μὲν ἐκέῖνα, πόσου νῦν ὁ πυ-
 ρὸς ἐστὶν ὥμιος ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος; καὶ εἰ σφόδρα
 ὑμῶν ὁ πέρυσσι χειμῶν καθέκτετο; καὶ εἰ τὰ λάχανα
 δεῖται πλείονος ἐπομβρίας; μετὰ δὲ ἡρώτα, εἰ τις ἐτι
 λείπεται τῶν ἀπὸ Φειδίου, καὶ δι' ἣν αἰτίαν ἐλλί-
 ποικεν Ἀθηναῖοι τὰ Διάσια τοσοῦτων ἐτῶν; καὶ εἰ τὸ
 Ὀλύμπιον αὐτῶν ἐπιτελέσαι διανοοῦνται; καὶ εἰ
 συναλήφθησαν οἱ τὸν ἐν Δωδώνῃ νεὼν σεσυληκότες;
 ἐπεὶ δὲ περὶ τούτων ἀπεκρινάμην, εἶπέ μοι, Μένιπ-
 πε, ἔφη, περὶ δὲ ἐμοῦ οἱ ἄνθρωποι τίνα γνώμην ἔ-
 χουσι; τίνα, ἔφην, δέσποτα, ἢ τὴν εὐσεβεστάτην,
 βασιλέα σε εἶναι πάντων θεῶν; παίζεις ἔχων, ἔφη. τὸ
 δὲ φιλόκαινον αὐτῶν ἀκριβῶς οἶδα, καὶ μὴ λέγης.
 ἦν γὰρ ποτε χρόνος, ὅτε καὶ μάντις ἐδόκουν αὐτοῖς,
 καὶ ἰατρὸς, καὶ πάντα ὅλως ἦν ἐγὼ, μεσταὶ δὲ Διὸς
 πᾶσαι μὲν ἄγυιαι, πᾶσαι δ' ἄνθρώπων ἄγοραι· καὶ
 ἡ Δωδώνη τε καὶ ἡ Πίσσα λαμπραὶ, καὶ περίβλεπτοι
 πᾶσιν ἦσαν, ὑπὸ δὲ τοῦ καπνοῦ τῶν θυσιῶν, οὐδὲ
 ἀναβλέπειν μοι δυνατόν· ἐξ οὗ δὲ ἐν Δελφοῖς μὴ

Ἀπόλλων τὸ μαντεῖον κατεστήσατο, ἐν Περγάμῳ δὲ τὸ ἰατρεῖον ὁ Ἀσκληπιὸς, καὶ τὸ Βενδίδειον ἐγένετο ἐν Θράκῃ, καὶ τὸ Ἀνουβειδίου ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ τὸ Ἀρτεμίδιον ἐν Ἐφέσῳ, ἐπὶ ταῦτα μὲν ἅπαντες θέουσι, καὶ πανηγύρεις ἀνάγουσι, καὶ ἐκατόμβας παριστᾷσιν, ἐμὲ δὲ ὥσπερ παρηβηκότα ἱκανῶς τετιμηκέναι νομίζουσιν, ἃν διὰ πάντε ὅλων ἐτῶν θύσωσιν ἐν Ὀλυμπίᾳ. τοιγαροῦν ψυχροτέρους ἂν μου τοὺς βωμοὺς ἴδοις τῶν Πλάτωνος νόμων, ἢ τῶν Χρυσίππου συλλογισμῶν. 25. Τοιαῦτ' αἶττα διεξιώντες, ἀφικνούμεθα ἐς τὸ χωρίον, ἔνθα ἔδει αὐτὸν καθεζόμενον διακοῦσαι τῶν εὐχῶν. Θυρίδες δὲ ἦσαν ἑξῆς, τοῖς στομίοις τῶν φρεάτων ἐοικυῖαι, πώματα ἔχουσιν, καὶ παρ' ἐκάστη θυρόνος ἔκειτο χρυσοῦς. καθίσας οὖν ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς πρώτης ὁ Ζεὺς, καὶ ἀφελὼν τὸ πῶμα, παρεῖχε τοῖς εὐχομένοις ἑαυτόν. ἤρχοντο δὲ πανταχόθεν τῆς γῆς διάφορα καὶ ποικίλα. συμπαρακύψας γὰρ καὶ αὐτὸς, ἐπήκουον ἅμα τῶν εὐχῶν· ἦσαν δὲ τοιαῖδε, Ὡ Ζεῦ, βασιλεῦσαι μοι γένοιτο· ὦ Ζεῦ, τὰ κρόμμυά μοι φῦναι, καὶ τὰ σκέρουδα· ὦ Ζεῦ, τὸν πατέρα μοι ταχέως ἀποθανεῖν. ὁ δὲ τις ἂν φαίη, εἶθε κληρονομήσαιμι τῆς γυναικὸς, εἶθε λάθοιμι ἐπιβουλεύσας τῷ ἀδελφῷ, γένοιτό μοι νικῆσαι τὴν δίκην, σπεφθῆναι τὰ Ὀλύμπια. τῶν πλεόντων δὲ ὁ μὲν Βορέαν' ἠύχετο ἐπιπνεῦσαι, ὁ δὲ Νότον· ὁ δὲ γεωργὸς ἤτει ὑετὸν, ὁ δὲ κναφεὺς ἥλιον. ἐπακούων δὲ ὁ Ζεὺς, καὶ τὴν εὐχὴν ἐκάστην ἀκριβῶς ἐξετάζων, οὐ πάντα ὑπισχνεῖτο.

Ἄλλ' ἕτερον μὲν ἔδωκε πατήρ. ἕτερον δ' ἀνέτευσεν.

τὰς μὲν γὰρ δικαίας τῶν εὐχῶν, προσίειτο ἄνω διὰ τοῦ
 στομίου, καὶ ἐπὶ τὰ δεξιὰ κατετίθει φέρων, τὰς δὲ
 ἀνοσίους, ἀπράκτους αὐθις ἀπέπεμπεν ἀποφυσῶν
 κάτω, ἵνα μὴδὲ πλησίον γένοιτο τοῦ οὐρανοῦ. ἐπὶ
 μιᾶς δὲ τινος εὐχῆς, καὶ ἀποροῦντα αὐτὸν ἐθεασά-
 μην. δύο γὰρ ἀνδρῶν τὰναντία εὐχομένων, καὶ τὰς
 ἴσας θυσίας ὑπισχνουμένων, οὐκ εἶχεν ὁποτέρῳ μᾶλ-
 λον ἐπινεύσειεν αὐτῶν· ὥστε δὴ τὸ Ἀκαδημαϊκὸν
 ἐκτεῖνο ἐπεπόνθει, καὶ οὐδέν τι ἀποφῆναισθαι δυνα-
 τὸς ἦν, ἀλλ' ὥσπερ ὁ Πυρρόων ἐπεῖχεν ἔτι καὶ διεσκε-
 πτετο. 26. Ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐ χρημάτισε ταῖς εὐχαῖς, ἐπὶ
 τὸν ἐξῆς μεταβὰς θρόνον, καὶ τὴν δευτέραν θυρίδα,
 κατακάμψας, τοῖς ὄρκοις ἐσχόλαζε καὶ τοῖς ὁμνύουσι.
 χρηματίσας δὲ καὶ τοῦτοις, καὶ τὸν Ἐπικεύρειον
 Ἐρμόδωρον ἐπιτρίψας, μετεκαθέζετο ἐπὶ τὸν ἐξῆς
 θρόνον, κληδύσι, καὶ φήμαις, καὶ οἶωνοῖς προσέξων.
 εἴτ' ἐκείθεν ἐπὶ τὴν τῶν θυσιῶν θυρίδα μετῆι, δι'
 ἧς ὁ καπνὸς ἀνιῶν ἀπήγγελλε τῷ Διὶ τοῦ θύοντος
 ἐκάστου τοῦνομα. ἀποστὰς δὲ τούτων, προσέτατ-
 τα τοῖς ἀνέμοις, καὶ ταῖς ὥραις, ἃ δεῖ ποιεῖν· Τή-
 μερον παρὰ Σκύθαις ὑέτω, παρὰ Λίβυσιν ἀστρα-
 πτέτω, παρ' Ἑλλήσι νιφέτω, σὺ δὲ ὁ Βορέας, πνεῦ-
 σον ἐν Ἀνδρίᾳ, σὺ δὲ ὁ Νότος, ἡσυχίαν ἄγε, ὁ δὲ
 Ζέφυρος τὸν Ἀδρίαν διακυμαινέτω, καὶ τῆς χαλά-
 ξης ὅσον μέδιμνοι χίλιοι διασκεδασθήτωσαν ὑπὲρ
 Καππαδοκίας. 27. Ἀπάντων δὲ ἤδη σχεδὸν αὐτῶν
 διωκημένων, ἀπήειμεν ἐς τὸ συμπόσιον. δειπνον
 γὰρ ἤδη καιρὸς ἦν, καὶ με ὁ Ἑρμῆς παραλαβὼν κα-
 τέκλινε παρὰ τὸν Πᾶνα, καὶ τοὺς Κορύβαντας, καὶ

τὸν Ἄτιν, καὶ τὸν Σαβάζιον, τοὺς μετέκους τού-
τους καὶ ἀμφιβόλους θεοὺς. καὶ ἄρτον δὲ ἡ Ἀθη-
μήτηρ παρείχε, καὶ ὁ Διόνυσος οἶνον, καὶ ὁ Ἡρακλῆς
κρέα, καὶ μύρτα ἡ Ἀφροδίτη, καὶ ὁ Ποσειδῶν μα-
ρίδας. ἅμα δὲ καὶ τῆς ἀμβροσίας ἡρέμα καὶ τοῦ
νέκταρος παρεγενόμην. ὁ γὰρ βίλτιστος Γανυμή-
δης, ὑπὸ φιλανθρωπίας, εἰ θεάσαιτο ἀπαβλέποντά
ποι τὸν Δία, κοτύλην ἂν ἦ καὶ δύο τοῦ νέκταρος ἐν-
έχει μοι φέρων· οἱ δὲ θεοὶ, ὥς Ὀμηρὸς περ λέγει,
καὶ αὐτὸς οἶμαι, καθάπερ ἐγὼ τὰ κεῖ τεθειμένος,
οὔτε σῖτον ἔδουσιν, οὔτε πίνουσιν αἶθοπα οἶνον,
ἀλλὰ τὴν ἀμβροσίαν παρατίθενται, καὶ τοῦ νέκτα-
ρος μεθύσκονται, μάλιστα δὲ ἡδονταί σιτούμενοι
τὸν ἐκ τῶν θυσιῶν καπνὸν αὐτῇ κνίσσῃ ἀτηνεγμένον,
καὶ τὸ αἶμα δὲ τῶν ἱερείων, ὃ τοῖς βωμοῖς οἱ θυόν-
τες περιχέουσιν. ἐν δὲ τῷ δείπνῳ, ὃ, τε Ἀπόλλων ἐκ-
θάρισε, καὶ ὁ Σεληνὸς κόρδακα ἐρχήσατο, καὶ αἱ
Μοῦσαι ἀναστᾶσαι τῆς τε Ἡσιόδου Θεογονίας ἦ-
σαν ἡμῖν, καὶ τὴν πρώτην ᾠδὴν τῶν ὕμνων τῶν
Πινδάρου, κᾶπειδὴ κόρος ἦν, ἀνεπαυόμεθα. ὥς εἶ-
χεν ἕκαστος, ἱκανῶς ὑποβεβρεγμένοι.

28. Ἄλλοι μὲν ἔα θεοί τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ
Εὐδὸν παννύχιοι, ἐμὲ δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος.
ἀνελογιζόμεν γὰρ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα, μᾶλλον δὲ
ἐκείνα, πῶς ἐν τοσούτῳ χρόνῳ ὁ Ἀπόλλων οὐ φύει
πώγωνα, ἢ πῶς γίνεται νύξ ἐν οὐρανῷ, τοῦ ἡλίου
παρόντος αἰὲ, καὶ συνευωχουμένου. τότε μὲν οὖν
μικρὸν τι κατέδαρθον. ἔωθεν δὲ διαναστάς ὁ Ζεὺς
προσέταττε κηρύττειν ἐκκλησίαν. 29. Κᾶπειδὴ πα-

ῥῆσαν ἅπαντες, ἄρχεται λέγειν· Τὴν μὲν αἰτίαν τοῦ
 ξυναγαγεῖν ὑμᾶς ὁ χθιζὸς οὗτος ξένος παρίσχηται·
 πύλαι δὲ βουλόμενος ὑμῖν κοινώσασθαι περὶ τῶν
 φιλοσόφων, μάλιστα γὰρ ὑπὸ τῆς σελήνης, καὶ ὧν
 ἐκείνη μέμφεται, προτραπείς ἔγνω μὴκέτ' ἐπὶ
 πλεῖον παρατεῖναι τὴν διάσκεψιν· γένος γάρ τι
 ἀνθρώπων ἐστίν, οὐ πρὸ πολλοῦ τῷ βίῳ ἐπιπολέ-
 ζον, ἀργόν, φιλόνοιον, κενόδοξον, ὀξύχολον, ὑπέλι-
 χνον, ὑπόμωρον, τετυφωμένον, ὑβρεως ἀνάπλεων,
 καὶ ἵνα καθ' Ὅμηρον εἴπω, ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης.
 αὐτοὶ τοίνυν εἰς συστήματα διαιρεθέντες, καὶ δια-
 φόρους λόγων λαβυρίνθους ἐπινοήσαντες, οἱ μὲν
 Στωϊκοὺς ὠνομάκασιν, οἱ δὲ Ἀκαδημαῖκοὺς, οἱ δὲ
 Ἐπικουρεῖους, οἱ δὲ Περιπατητικοὺς, καὶ ἄλλα
 πολλὰ γελοιότερα τούτων. ἔπειτα δὲ ὄνομα σεμνὸν
 τὴν ἀρετὴν περιθιέμενοι, καὶ τὰς ὁφρὺς ἐπύραντες,
 καὶ πώγωνας ἐπισπασάμενοι, περιέρχονται ἐπιπλά-
 στω σχήματι κατάπτυστα ἥθη περιστέλλοντες, ἐοι-
 κότις μάλιστα τοῖς τραγικοῖς ἐκείνοις ὑποκριταῖς,
 ὧν ἦν ἀφέλῃς τὰ προσωπεῖα, καὶ τὴν χρυσόπαστον
 ἐκείνην στολὴν, τὸ καταλειπόμενόν ἐστι γελοῖον, ἀν-
 θρώπιον ἐπὶ τὰ δραχμῶν εἰς τὸν ἀγῶνα μεμισθωμέ-
 νον. 30. Τοιοῦτοι δὲ ὄντες, ἀνθρώπων μὲν ἁπάν-
 των καταφρονοῦσι, περὶ θεῶν δὲ ἀλλόκοτα διεξέρ-
 χονται, καὶ συνάγοντες εὐεξαπατήτητα μεράκια, τὴν
 τε πολυθρόλλητον ἀρετὴν τραγωδοῦσι, καὶ τῆς τῶν
 λόγων ἀπορίας ἐκδιδάσκουσι· καὶ πρὸς μὲν τοὺς μα-
 θηταῖς καρτερίαν αἰεὶ καὶ σωφροσύνην ἐπαινοῦσι, καὶ
 πλούτου καὶ ἡδονῆς καταπτύουσι, μόροι δὲ καὶ καθ'

αὐτοὺς γινόμενοι, τί ἂν λέγοι τις, ὅσα μὲν ἐσθίου-
 σιν, ὅσα δὲ ἀφροδισιάζουσιν, ὅπως δὲ περιλείχουσι
 τῶν ὀβολῶν τὸν ῥύπον; τὸ δὲ πάντων δεινότατον,
 ὅτι μὴδὲν αὐτοὶ μήτε κοινόν, μήτε ἴδιον ἐπιτελοῦν-
 τε, ἀλλ' ἀχρεῖοι καὶ περιττοὶ καθεστῶτες. Οὕτε
 ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιοι, οὐτ' ἐν βουλῇ· ὅμως
 τῶν ἄλλων κατηγοροῦσι, καὶ λόγους τινὰς πικροὺς
 συμφορήσαντες, καὶ λοιδορίας τινὰς ἐκμεμελητακό-
 τες, ἐπιτιμῶσι, καὶ ὀνειδίζουσι τοῖς πλησίον. καὶ
 οὗτος αὐτῶν τὰ πρῶτα φέρεσθαι δοκεῖ, ὅς ἂν μεγα-
 λοφρονότατός τε ἦ, καὶ ἱταμώτατος, καὶ πρὸς τὰς
 βλασφημίας θρασύτερος. 31. Καίτοι τὸν διατει-
 νόμενον αὐτῶν, καὶ βοῶντα, καὶ κατηγοροῦντα τῶν
 ἄλλων, ἦν ἔρη. Σὺ δὲ δὴ τί πράττων τυγχάνεις; ἢ τί
 φῶμεν, πρὸς θεῶν, σε πρὸς τὸν βίον συντελεῖν; φράγῃ
 ἂν, εἰ τὰ δίκαια καὶ ἀληθῆ θελοὶ λέγειν, ὅτι πλεῖν
 μὲν, ἢ γεωργεῖν, ἢ στρατεύεσθαι, ἢ τινὰ τέχνην
 μετιέναι περιττὸν εἶναι μοι δοκεῖ· κέκραγα δὲ,
 καὶ αὐχμῶ, καὶ ψυχρολουτῶ, καὶ ἀνυπόδητος τοῦ
 χειμῶνος περιέρχομαι· καὶ ὥσπερ ὁ Μῶμος, τὰ ὑπὸ
 τῶν ἄλλων γινόμενα συκοφαντῶ· καὶ εἰ μὲν τις
 ἐμψώνηκε τῶν πλουσιῶν πολυτελεῖς, ἢ ἐταῖραν ἔχει,
 τοῦτο πολυπραγμονῶ, καὶ ἀγανακτῶ. εἰ δὲ τῶν
 φίλων τις ἢ ἐταῖρων κατὰκειται νοσῶν, ἐπικουρίας
 τε καὶ θεραπείας δεόμενος, ἀγνοῶ. τοιαῦτα μὲν
 ἐστὶν ἡμῖν, ὧ θεοὶ, ταῦτα τὰ θρέμματα. 32. Οἱ
 δὲ δὴ Ἐπικούρειοι αὐτῶν λεγόμενοι, μάλα δὴ καὶ
 ὑβρίζονται εἰσι, καὶ οὐ μετρίως ἡμῶν καθάπτονται,
 μήτε ἐπιμελεῖσθαι τῶν ἀνθρωπίνων λέγοντες τοὺς

Θεους, μήτε ὅλως τὰ γιγνόμενα ἐπισκοπεῖν, ὥς τε ὦρα ὑμῖν λογιζέσθαι, διότι ἦν ἀπαξοῦτοι πείσαι τὸν βίον δυνηθῶσιν, οὐ μετρίως πεινήσετε. τίς γὰρ ἂν ἔτι θύσειεν ὑμῖν, πλεον οὐδὲν ἔξειν προσδοκῶν; ἃ μὲν γὰρ ἡ σιλήνη αἰτιᾶται, πάντες ἠκούσατε τοῦ ξένου χθῆς διηγουμένου. πρὸς ταῦτα βουλευέσθε ἃ καὶ τοῖς ἀνθρώποις γένοιτ' ἂν ὠφελιμώτατα, καὶ ἡμῖν ἀσφαλέστατα. 33. Εἰπόντος ταῦτα τοῦ Διὸς, ἡ ἐκκλησία διετεθρύλλητο· καὶ εὐθύς ἐβόων ἅπαντες, κεραύνωσον, κατάφλεξον, ἐπίτριψον, ἐς τὸ βάραθρον, ἐς τὸν Τάρταρον ὡς τοὺς Γίγαντας. ἡσυχίαν δὲ ὁ Ζεὺς αὐτοῖς παραγγέλλας, Ἔσται ταῦτα ὡς βούλεσθε, ἔφη, καὶ πάντες ἐπιτρίβονται αὐτῇ διαλεκτικῇ· πλὴν τόγε νῦν εἶναι, οὐ θέμις κολασθῆναί τινα, ἱερομηνία γάρ ἐστιν, ὡς ἔυτε, μηνῶν τούτων τεττάρων, καὶ ἤδη τὴν ἐκχειρίαν ἐπηγγειλάμεν. ἐς νέωτα οὖν ἀρχομένου ἥρος, κακοὶ κακῶς ἀπολοῦνται τῷ σμερδαλέῳ κεραυνῷ.

Ἡ, καὶ κυανέησιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων.

34. Περὶ δὲ Μενέππου ταῦτα, ἔφη, μοι δοκεῖ, περιαιρεθέντα αὐτόν τὰ πτερὰ, ἵνα μὴ καὶ αὐτοῖς ἔλθῃ ποτιέ, ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ ἐς τὴν γῆν κατενεχθῆναι τήμερον. καὶ ὁ μὲν ταῦτα εἰπὼν, διέλυσε τὸν σύλλογον. ἐμὲ δὲ ὁ Κυλλήνιος τοῦ δεξιοῦ ὥτὸς ἀποκρεμάσας, περὶ ἐσπέραν χθῆς κατέθηκε φέρων ἐς τὸν Κεραμεικόν. Ἄπαντα ἀκήκοας, ἅπαντα, ὧ ἑταῖρε, τὰ εἰς οὐρανοῦ. ἄπειμι τοίνυν καὶ τοῖς ἐν τῇ Ποικίλῃ περιπατοῦσι τῶν φιλοσόφων, αὐτὰ ταῦτα εὐαγγελιούμενος.

ΔΙΣ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ, Η ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ.

ARGUMENTVM.

Principio queritur Iupiter et de aliorum deorum et praecipue de suis laboribus continuis, prae quorum multitudine multos antiquos causarum libellos apud se adhuc iacere repositos. Mercurio suadente Iustitiae eos Athenis diiudicandos tradit. Aegre illa inter homines, quamvis per philosophiam meliores facti narrentur, reddit, qua occasione Lucianus ut solet philosophos deridet. Habetur iudicium; prima causa est Ebrietatis contra Academiam, quod sibi abstulerit Polemonem (c. 15—18.); secunda porticus contra Voluptatem, quod ab se alienaverit Dionysium (c. 19—22.); tertia causa virtutis contra Luxuriam de Aristippo, differtur (c. 23.); Mensariam contra se causam acturam in fugam agit Diogenes (c. 24.); Pyrrho, a Pictoria accusatus, ob absentiam desertae litis condemnatur. Denique, id quod caput est totius libri, Rhetorice et Dialogus accusant Lucianum ipsum, prior, quod ipsam, per quam celeberrimus factus sit, relinquens ad Dialogum transierit; hic quod se subtilia et sublimia, utpote philosophiae filium, hucusque tractantem iocosum fecerit, et ad homines detraxerit. Contra quos quum Lucianus suam et agendi et scribendi rationem defendisset, causa cadunt.

**ΖΕΤΣ, ΕΡΜΗΣ, ΔΙΚΗ, ΠΑΝ, ΑΘΗΝΑΙΟΣ,
ΑΛΛΟΣ ΚΑΙ ΑΛΛΟΣ, ΑΚΑΔΗΜΙΑ, ΣΤΟΑ,
ΕΠΙΚΟΤΡΟΣ, ΑΡΕΤΗ, ΤΡΤΦΗ, ΔΙΟΓΕΝΗΣ,
ΡΗΤΟΡΙΚΗ, ΣΤΡΟΣ, ΚΑΙ ΔΙΑΛΟΓΟΣ.**

1. ΖΕΤΣ. Ἀλλ' ἐπιτρεβείην ὁπόσοι τῶν φιλοσόφων
παρὰ μόνοις τὴν εὐδαιμονίαν φασὶν εἶναι τοῖς θεοῖς.
εἰ γοῦν ᾗδεσαν, ὁπῶσα τῶν ἀνθρώπων ἔνεκα πάσχο-
μεν, οὐκ ἂν ἡμᾶς τοῦ νέκταρος ἢ τῆς ἀμβροσίας ἐ-
μακάριζον, Ὀμήρῳ πιστεύσαντες ἀνδρὶ τυφλῷ καὶ
γόητι, μάκαρας καλοῦντι ἡμᾶς, καὶ τὰ ἐν οὐρανῷ
διηγουμένῳ, ὃς οὐδὲ τὰ ἐν τῇ γῇ καθορᾶν ἐδύνατο.
αὐτίκα γὰρ τοι ὁ μὲν ἥλιος οὐτοσί, ζευζόμενος τὸ
ἄρμα, πανημέριος τὸν οὐρανὸν περιπολεῖ, πῦρ ἐνδε-
δυκώς, καὶ τῶν ἀκτίνων ἀποστίλβων, οὐδὲ ὅσον κη-
σασθαι τὸ εὖς, φασι, σχολὴν ἄγων. ἦν γάρ τι καὶ
ὀλίγον ἐπιέρχασθαι μῆσας λάτῃ, ἀφηνιάσαντες οἱ ἵπ-
ποι, καὶ τῆς ὁδοῦ παρατραπόμενοι, κατέφλεξαν τὰ
πάντα. ἡ σελήνη δὲ ἄγρυπνος καὶ αὐτὴ περιέρχε-
ται, φαίρουσα τοῖς κωμάζουσι, καὶ τοῖς ἄωρὶ τῶν
δείπνων ἐπανιοῦσιν. ὁ Ἀπόλλων τε αὖ πολυπράγμο-
να τὴν τέχνην ἐπανελόμενος, ὀλίγου θεῖν τὰ ὦτα ἐκ-
κεκώφωται πρὸς τῶν ἐνοχλοῦντων κατὰ χρεῖαν τῆς
μαντικῆς· καὶ ἄρτι μὲν αὐτῷ ἐν Δελφοῖς ἀναγκαῖον
εἶναι, μετ' ὀλίγον δὲ ἐς Κολοφῶνα θεῖ, καὶ κεῖθεν ἐς
Ξάνθον μεταβαίνει, καὶ δρομαῖος αὐθις ἐς τὴν Κλά-
ρον, εἴτα ἐς Ἀῆλον, ἢ ἐς Βραγχίδας, καὶ ὅλως, ἔνθα
ἂν ἡ πρόμαντις, πιοῦσα τοῦ ἱεροῦ νάματος, καὶ
μαυτησαμένη τῆς δάφνης, καὶ τὸν τρίποδα διακει-

σαμένην, καλεῦν παρῆναι, ἄοκνον χρὴ αὐτίκα μάλα
 παρῆσθαι ξυνείροντα τοὺς χρησμούς, ἢ οἴχε-
 σθαι οἱ τὴν δόξαν τῆς τέχνης. ἔω γὰρ λέγειν
 ὅποσα ἐπὶ πείρᾳ τῆς μαντικῆς ἐπιτεχνῶνται αὐτῷ,
 ἄρνεα κρέα καὶ χελώνας ἐς τὸ αὐτὸ ἔφοντες·
 ὥστε εἰ μὴ τὴν ῥίνα ὄξυς ἦν, καὶν ἀπῆλθεν αὐτοῦ ὁ
 Λυδὸς καταγελῶν. ὁ μὲν γὰρ Ἀσκληπιὸς ὑπὸ τῶν
 νοσούντων ἐνοχλούμενος, ὀρῇ τε δεινᾷ, θιγγάνει τε
 ἀηδέων, ἐπ' ἄλλοτρίῃσι τε συμφορῇσιν ἰδίας καρπού-
 ται λύπας. τί γὰρ ἂν, εἰ τοὺς ἀνέμους φυτουργοῦν-
 τας λέγοιμι, καὶ παραπέμποντας τὰ πλοῖα, καὶ τοῖς
 λικμῶσιν ἐπιπνέοντας; ἢ τὸν ὕπνον ἐπὶ πάντας πε-
 τόμενον, ἢ τὸν ὄνειρον μετὰ τοῦ ὕπνου διανυκτερεύ-
 οντα, καὶ ὑποφητεύοντα αὐτῷ; πάντα γὰρ ταῦτα
 ὑπὸ φιλανθρωπίας οἱ θεοὶ πονοῦσι, καὶ πρὸς τὸν
 ἐπὶ τῆς γῆς βίον ἐκάστοις ξυντελοῦσι. 2. Καίτοι
 τὰ μὲν τῶν ἄλλων μέτρια· ἐγὼ δὲ αὐτὸς ὁ πάντων
 βασιλεὺς, καὶ πατήρ, ὅσας μὲν ἀηδίας ἀνέχομαι, ὅσα δὲ
 πράγματα ἔχω πρὸς τοσαύτας φροντίδας διηρημένος;
 οἱ πρῶτα μὲν τὰ τῶν ἄλλων θεῶν ἔργα ἐπισκοπεῖν
 ἀναγκαῖον, ὅποσοι τι ἡμῖν ξυνδιαπράττουσι τῆς ἀρ-
 γῆς, ὥς μὴ βλακεύωσιν ἐπ' αὐτοῖς· ἔπειτα δὲ καὶ
 αὐτῷ μυρία ἄλλα πράττειν, καὶ σχεδὸν ἀνέφικτα ὑπὸ
 λεπιότητος. οὐ γὰρ μόνον τὰ κεφάλαια ταῦτα τῆς
 διοικήσεως, ἕτερος, καὶ χαλάζας, καὶ πνεύματα, καὶ
 ἀστραπαὶς αὐτὸς οἰκονομησάμενος, καὶ διατάξας,
 πέπαυμαι τῶν ἐπὶ μέρους φροντίδων ἀπηλλαγμένος·
 ἀλλὰ με δεῖ καὶ ταῦτα μὲν ποιεῖν, ἀποβλέπειν δὲ
 κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἀπανταχόσε, καὶ πάντα ἐπι-

σκοπεῖν; ὥσπερ τὸν ἐν τῇ Νιμέᾳ βουκόλον, τοὺς κλέπτοντας, τοὺς ἐπισκοῦντας, τοὺς θύοντας, εἴ τις ἔσπεισε, πόθεν ἢ κνίσσα καὶ ὁ καπνὸς ἀνέρχεται, τίς νοσῶν ἢ πλέων ἐκάλεσε· καὶ τὸ πάντων ἐπιπονώτατον, ὑφ' ἓνα καιρὸν ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ τῇ ἑκατόμπῃ παρεῖναι, καὶ ἐν Βαβυλῶνι τοὺς πολεμοῦντας ἐπισκοπεῖν, καὶ ἐν Γέτιαις χαλαζῶν, καὶ ἐν Αἰθίοσιν εὐωχεῖσθαι. τὸ δὲ μεμψίμοιρον οὐδὲ οὕτω διαφυγεῖν ῥήδιον, ἀλλὰ πολλάκις οἱ μὲν ἄλλοι θεοὶ τε, καὶ ἄνδρες ἵπποκορυσταί, εὐδουσι παννύχιοι· τὸν Δία δὲ ἐμέ, οὐκ ἔχει νήδυμος ὕπνος. εἰ γάρ που καὶ μικρὸν ἐπινυστάζομεν, ἀληθῆς εὐθύς ὁ Ἐπίκουρος, ἀπρονοήτους ἡμῶς ἀποφαίνων τῶν ἐπὶ γῆς πραγμάτων· καὶ ὁ κίνδυνος οὐκ εὐκαταφρόνητος, εἰ ταῦτα οἱ ἄνθρωποι πιστεύουσιν αὐτῷ, ἀλλ' ἀστεφάνωτοι μὲν ἡμῖν οἱ ναοὶ ἔσονται, ἀκνίσσωτοι δὲ αἱ ἀγνιαὶ, ἄσπονδοι δὲ οἱ κρατῆρες, ψυχροὶ δὲ οἱ βωμοί· καὶ ὅλως ἄθυστα καὶ ἀκαλλιέρητα, καὶ ὁ λιμὸς πολὺς. τοιγαροῦν, ὥσπερ οἱ κυβερνῆται, ὑψηλὸς μόνος ἐπὶ τῆς προύμνης ἕστηκε τὸ πηδάλιον ἔχων ἐν ταῖν χειροῖν· καὶ οἱ μὲν ἄλλοι ἐπιβάται μεθύουσι, καὶ εἰ τύχοι, ἐγκαθεύδουσιν· ἐγὼ δὲ ἄγρυπνος καὶ ἄσιτος ὑπὲρ πάντων μερμηρίζω κατὰ φρένα, καὶ κατὰ θυμὸν, μόνῳ τῷ δεσπότης εἶναι δοκεῖν τιμημένος. 3. Ὡστε ἡδέως ἂν ἐροίμην τοὺς φιλοσόφους, οἳ μόνους τοὺς θεοὺς εὐδαιμονίζουσι, πότε καὶ σχολάζειν ἡμῶς τῷ νέκταρι καὶ τῇ ἀμβροσίᾳ νομίζουσι, μυρία ὅσα ἔχοντας πράγματα: ἰδοὺ νέ τοι ὑπ' ἀυχολίας τοσαύτας ἐώλους

δικας φυλάττομεν ἀποκειμένας, ὑπ' εὐρώτος ἦδη, καὶ ἀραχνίων διεφθαρμένας· καὶ μάλιστα ὁπόσαι ταῖς ἐπιστήμαις καὶ τέχναις πρὸς ἀνθρώπους τινὰς ξυνέστησαν, πάνυ παλαιὰς ἐνίας αὐτῶν. οἱ δὲ κερᾶσαι ἀπανταχόθεν, καὶ ἀγανακτοῦσι, καὶ τὴν δίκην ἐπιβοῶνται, καὶ μὲ τῆς βραδύτητος αἰτιῶνται, ἀγνοοῦντες ὥς οὐκ ὀλιγωρῶν τὰς κρίσεις ὑπερημνους ξυνέβη γενέσθαι, ἀλλὰ ὑπὸ τῆς εὐδαιμονίας, ἣ ξυνεῖναι ἡμᾶς ὑπολαμβάνουσι· τοῦτο γὰρ τὴν ἀσχολίαν καλοῦσι.

4. EPM. Καὐτός, ὦ Ζεῦ, πολλὰ τοιαῦτα ἐπὶ τῆς γῆς ἀκούσας δυσχεραίνοντων, λέγειν πρὸς σέ οὐκ ἐπὶ δόμων. ἐπεὶ δὲ σὺ περὶ τούτων τοὺς λόγους ἐνέβαλες, καὶ δὴ λέγω. πάνυ ἀγανακτοῦσιν, ὦ πάτερ, καὶ σχετλιαῖζουσι, καὶ ἐς τὸ φανερὸν μὲν οὐ τολμῶς λέγειν, ὑποτονθρύζουσι δὲ συγκεκυφότες, αἰτιώμενοι τὸν χρόνον· οἷς ἔδει πάλαι, τὰ κατ' αὐτοὺς εἰδύτας, στέργειν ἕκαστον τοῖς διδικασμένοις.

ZETΣ. Τί οἶν, ὦ Ἑρμῆ, δοκεῖ; προτίθεμεν αὐτοῖς ἀγορὰν δικῶν, ἣ θάλεις εἰς τῶτα παραγελοῦμεν;

EPM. Οὔμενον, ἀλλὰ ἦδη προθῶμεν.

ZETΣ. Οὕτω ποίει· σὺ μὲν κήρυττε καταπτάμενος, ὅτι ἀγορὰ δικῶν ἐστὶ κατὰ τὰδε, πάντας ὁπόσοι τὰς γραφὰς ἀπενηνόχασιν, ἥκειν τήμερον ἐς Ἀρειον πάγον, ἐκεῖ δὲ τὴν μὲν Δίκην ἀποκληροῦν σφίσι τὰ δικαστήρια κατὰ τὸν λόγον τῶν τιμημάτων, ἐξ ἀπάντων Ἀθηναίων. εἰ δὲ τις ἄδικον οἶοιτο γεγενῆσθαι τὴν κρίσιν, ἐξεῖναι ἐφάντα

ἐπ' ἐμὲ, δικάζεσθαι ἐξυπαρχῆς, ὥς εἰ μὴδὲ τὸ πα-
ράπαν ἐδεδίκαστο. σὺ δὲ, ὦ θυγατερ, καθεξομένη
παρὰ τὰς σεμνὰς θεάς, ἀποκλήρου τὰς δίκας, καὶ
ἐπισκόπει τοὺς δικάζοντας.

5. ΔΙΚ. Αὐθις ἐς τὴν γῆν; ἔν' ἐξελευνομένη
πρὸς αὐτῶν δραπετεύω πάλιν ἐν τοῦ βίου, τὴν Ἀδ-
κίαν ἐπιγκλῶσαν οὐ φέρονσα;

ΖΕΥΣ. Χρηστὰ ἐλπίζειν σε δεῖ· πάντως γὰρ
ἤδη πεπείκασιν αὐτοὺς οἱ φιλόσοφοι σὲ τῆς Ἀδικίας
προτιμῆν, καὶ μάλιστα ὁ τοῦ Σωφρονίσκου τὸ δι-
καιον ὑπερεπαινέσας, καὶ ἀγαθὸν τὸ μέγιστον
ἀποφήνας.

ΔΙΚ. Πάνυ γοῦν ὄν φῆς αὐτὸν ἐκείνον ᾤκησαν οἱ
περὶ ἐμοῦ λόγοι· ὅς παραδοθεὶς τοῖς ἑνδεκα, καὶ ἐς τὸ
δεσμωτήριον ἐμπεσὼν, ἔπιεν αἰθλίας τοῦ κωνείου,
μὴδὲ τὸν ἀλεκτρυόνα τῷ Ἀσκληπιῷ ἀποδεδωκώς·
παρὰ τοσοῦτον ὑπερέσχον οἱ κατήγοροι τᾶναντία
περὶ τῆς Ἀδικίας φιλοσοφοῦντες.

6. ΖΕΥΣ. Ξένα ἔτι τοῖς πολλοῖς τὰ τῆς φιλο-
σοφίας ἦν τότε, καὶ ὀλίγοι ἦσαν οἱ φιλοσοφοῦντες,
ὥστε εἰκότως ἐς τὸν Ἄνυτον καὶ Μέλιτον ἔφρεπε τὰ
δικαστήρια. τὸ δὲ νῦν εἶναι, οὐχ ὁρᾷς ὅσοι τρίβω-
νες, καὶ βακτηρίαι, καὶ πῆραι; καὶ ἀπανταχῇ
πώγων βαθὺς, καὶ βιβλίον ἐν τῇ ἀριστερῇ, καὶ πάν-
τες ὑπὲρ σοῦ φιλοσοφοῦσι; μιστοὶ δὲ οἱ περίπατοι
κατὰ Ἰλας, καὶ φάλαγγας, ἀλλήλοις ἀπαντῶντων,
καὶ οὐδεὶς ὅστις οὐ τρόφιμος τῆς ἀρετῆς εἶναι δοκεῖν
βούλεται. πολλοὶ γοῦν τῆς τέχνης ἀφέντες, ὡς εἶχον
τέως, ἐπὶ τὴν πῆραν αἷξαντες, καὶ τὸ τριβώνιον, καὶ

τὸ σῶμα πρὸς ἥλιον εἰς τὸ Αἰθιοπίειον ἐπιχράναντες, αὐτοσχέδιοι φιλόσοφοι ἐκ σκυτοτόμων ἢ τεκτόνων περινοστοῦσι, σὲ καὶ τὴν σὴν ἀρετὴν ἐπαινοῦντες. ὥστε κατὰ τὴν παροιμίαν, Θᾶπτον ἂν τις ἐν πλοίῳ πεσὼν διαμάρτοι ξύλον, ἢ ἐνθα ᾧ ἀπίδῃ ὁ ὀφθαλμός, ἀπορήσει φιλοσόφον.

7. ΔΙΚ. Καὶ μὴ οὗτοί με, ὦ Ζεῦ, δεδίττονται, πρὸς ἀλλήλους ἐρίζοντες, καὶ ἀγνωμονοῦντες ἐν αὐτοῖς, οἷς περὶ ἐμοῦ διεξέρχονται. φασὶ δὲ καὶ τοὺς πλείστους αὐτῶν ἐν μὲν τοῖς λόγοις προσποιεῖσθαι με· ἐπὶ δὲ τῶν πραγμάτων μηδὲ τὸ παράπαν ἐς τὴν οἰκίαν παραδέχεσθαι, ἀλλὰ δηλοῦς εἶναι ἀποκλείοντας, ἣν ἀφίκωμαί ποτε αὐτοῖς ἐπὶ τῆς θύρας. πύλαι γὰρ τὴν Ἀδικίαν προεπεξενῶσθαι αὐτοῖς.

ΖΕΥΣ. Οὐ πάντες, ὦ θύγατερ, μοχθηροὶ εἰσιν· ἱκανὸν δὲ καὶ ἐνίοις τισὶ χρηστοῖς ἐντύχης. ἰλλ' ἄπιτε ἤδη, ὥς καὶ ὀλίγοι τήμερον ἐκδικασθῶσιν.

8. ΕΡΜ. Ἀπίωμεν, ὦ Δίκη, εὐθὺ τοῦ Σουρίου, μικρὸν ὑπὸ τὸν Ἑρμητιδὸν ἐπὶ τὰ λαιὰ τῆς Πάρνηθος, ἐνθα αἱ δύο ἐκεῖναι ἄκραι. σὺ γὰρ ἔοικας ἐκλελῆσθαι πάσαι τὴν ὁδόν. ἀλλὰ τί θαυρῶνεις καὶ σχετλιάζεις; μὴ δέδιθαι. οὐκ ἔσ' ὅμοια τὰ ἐν τῷ βίῳ. τεθναῖσιν ἐκεῖνοι πάντες οἱ Σκείρωνες, καὶ Πιτυοκίμπται, καὶ Βουσίριδες, καὶ Φαλαίριδες, οἷς ἐδεδίεις τότε· νυνὶ δὲ Σοφία, καὶ Ἀκαδημία, καὶ Στοά, κατέχουσι πάντα, καὶ πανταχοῦ σε ζητοῦσι, καὶ περὶ σοῦ διαλέγονται, κειληνότες ἢ

ἢ ἐν ἑς αὐτοὺς καταπτοῖο πάλιν.

ΔΙΚ. Σὺ γοῦν μοι τάληθές, ὦ Ἑρμῆ, ἄν
εἶποίς μόνος, ἅτε ξυνῶν αὐτοῖς τὰ πολλὰ, καὶ ξυν-
διατρίβων, ἐν τε γυμνασίοις, καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ,
(καὶ ἀγοραῖος γὰρ εἶ, καὶ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις κηρύτ-
τεις) ὅποιοι γεγένηνται, καὶ ἐξ δυνατῆ μοι παρ'
αὐτοῖς ἡ μονή.

www.libtool.com.cn

ΕΡΜ. Νῆ Δια· ἀδικοίην γὰρ ἄν, πρὸς ἀδελ-
φήν σε οὕσαν μὴ λέγων. οὐκ ὀλίγα γὰρ πρὸς τῆς
φιλοσοφίας ὠφέληνται οἱ πολλοὶ αὐτῶν· καὶ γὰρ εἰ
μηδὲν ἄλλο, αἰδοῖ γοῦν τοῦ σχήματος, μετριώτερα
διαμαρτάνουσι· πλήν ἄλλὰ καὶ μοχθηροῖς τισιν
ἐντεῦξεν αὐτῶν, (χρὴ γὰρ οἶμαι τάληθῃ λέγειν) ἐν-
οῖς δὲ ἡμισόφοις καὶ ἡμιφάνλοις. ἐπεὶ γὰρ αὐτοὺς
μετέβαπτεν ἡ φιλοσοφία παραλαβοῦσα, ὁπόσοι μὲν
ἐς κόρον ἔπιον τῆς βαφῆς, χρηστοὶ ἀκριβῶς ἀπετε-
λέσθησαν, ἀμιγεῖς ἑτέρων χρωμάτων, καὶ πρὸς γὰρ
τὴν σὴν ὑποδοχὴν οὗτοι ἐτοιμύτατοι· ὅσοι δὲ ὑπὸ
τοῦ πάλαι ζύπου μὴ ἐς βύθος παρεδέξαντο ὁπόσον
δευσοποιὸν τοῦ φαρμάκου, τῶν ἄλλων ἀμείνους,
ἀτελεῖς δὲ ὅμως, καὶ μιξόλευκοι, καὶ κατεστιγμένοι,
καὶ παρδυλωτοὶ τὴν χροάν. εἰσὶ δ' οἱ καὶ μόνον
ψαύσαντες ἔκτοσθεν τοῦ λέβητος ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ,
καὶ ἐπιχρισάμενοι τῆς ἀσβόλου, ἱκανῶς οἶονται καὶ
οὗτοι μεταβεβήφθαι. σοὶ μέντοι δῆλον ὅτι μετὰ
τῶν ἀρίστων ἡ διατρίβῃ ἔσται. 9. Ἀλλὰ μεταξὺ λό-
γων ἤδη πλησιάζομεν τῇ Ἀιτικῇ· ὥστε τὸ μὲν Σού-
νιον ἐν δεξιᾷ καταλείπωμεν, ἐς δὲ τὴν ἀκρόπολιν
ἀπονεύωμεν ἤδη. καὶ ἐπεῖπερ καταβεβήκαμεν, αὐ-
τῇ μὲν ἐνταῦθά που ἐπὶ τοῦ πάγου κάθησο, ἐς τὴν

πνύκα ὀρώσω, καὶ περιμένουσα ἐς τ' ἂν κηρύξω τὰ παρὰ τοῦ Διός· ἐγὼ δ' ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀναβὰς, ῥῆγον οὕτως ἅπαντας ἐκ τοῦ ἐπηκόου προσκαλέσομαι.

ΔΙΚ. Μὴ πρότερον ἀπέλθῃς, ὦ Ἑρμῇ, πρὶν εἰπεῖν, ὅστις οὗτος ὁ προσίων ἐστίν, ὁ κεραιφόρος, ὁ τὴν σύριγγα, ὁ λάσιος ἐκ τοῖν σκελοῖν.

ΕΡΜ. Τί φῃς, ἄγνοῖς τὸν Πῶνα, τῶν Διονύσου θεραπόντων τὸν βακχικώτατον; οὗτος ὥκει μὲν τὸ πρόσθεν ἀνὰ τὸ Παρθένιον· ὑπὸ δὲ τὸν Διέτιδος ἐπίπλουν, καὶ τὴν Μαραθώνωθε τῶν βαρβάρων ἀπόβασιν, ἦκεν ἄκλητος τοῖς Ἀθηναίοις ξύμмахος· καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου, τὴν ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει σπήλυγγα ταύτην ἀπολαβόμενος, οἰκτὶ μικρὸν ὑπὸ τοῦ Πτελασγικοῦ, ἐς τὸ μετοικικὸν ξυντελῶν, καὶ νῦν, ὥς τὸ εἶκος, ἰδὼν ἡμᾶς ἐν γειτόνων, πρόξεισι δεξιωσόμενος.

10. **ΠΑΝ.** Χαίρετε, ὦ Ἑρμῇ καὶ Δίκε.

[**ΕΡΜ.** καὶ] **ΔΙΚ.** Καὶ σὺ γε, ὦ Πᾶν, μουσικώτατε καὶ παιδικώτατε Σατύρων ἀπάντων, Ἀθήνησι δὲ καὶ πολεμικώτατε.

ΠΑΝ. Τίς δαὶ ὑμᾶς, ὦ Ἑρμῇ, δεῦρο χρεῖα ἦγαγεν;

ΕΡΜ. Αὕτη σοι διηγῆσται τὰ πάντα· ἐγὼ δὲ ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν, καὶ τὸ κήρυγμα.

ΔΙΚ. Ὁ Ζεὺς, ὦ Πᾶν, κατέπεμψε με ἀποκληρώσουσαν τίς δίκας· σοὶ δὲ πῶς τὰ ἐν Ἀθήναις ἔχει;

ΠΑΝ. Τὸ μὲν ὅλον οὐ κατ' ἀξίαν πράττω παρ' αὐτοῖς, ἀλλὰ πολὺ καταδεέστερον τῆς ἐλπίδος· καὶ ταῦτα τηλικούτον ἀπωσιάμενος κυδοιμὸν, τὸν ἐκ τῶν βαρβάρων. ὅμως δὲ δις ἢ τρίς τοῦ ἔτους ἀγιάζετε.

ἐπιλεξάμενοι τράγον ἑνερχιν θύουσί μοι, πολλῆς
 τῆς κινάβρας ἀπόζοντα, εἴτ' ἐνωχοῦνται τὰ κρέα,
 πωτησάμενοί με τῆς εὐφροσύνης μάστιγα, καὶ ψιλῶ
 τιμήσαντες τῷ κρότῳ· πλὴν ἀλλὰ ἔχει τινα μοι ψυ-
 χαγωγίαν ὁ γέλοις αὐτῶν, καὶ ἡ παιδιὰ.

11. ΔΙΚ. Τὰ ἄλλα δέ, ὦ Παν, ἁμείνους πρὸς
 ἀρετὴν ἐγένοντο ὑπὸ τῶν φιλοσόφων;

ΠΑΝ. Τίνας λέγεις [τούς] φιλοσόφους; ἄρ'
 ἐκείνους τοὺς κατηφεῖς, τοὺς σκυθρωποὺς ξυνάμα
 πολλοὺς, τοὺς τὸ γένειον ὁμοίους ἐμοὶ, τοὺς λάλους;

ΔΙΚ. Καὶ μάλα.

ΠΑΝ. Οὐκ οἶδα ὅ,τι καὶ λέγουσιν, οὐδὲ ξυνήμι-
 τὴν σοφίαν αὐτῶν. ὄρειος γὰρ ἔγωγε, καὶ τὰ κομψὰ
 ταῦτα ῥημάτια, καὶ ἀστυνὰ, οὐ μεμάθηκα, ὦ Δίκη.
 πόθεν γὰρ ἐν Ἀρκαδίᾳ σοφιστής, ἢ φιλόσοφος; μέ-
 χρι τοῦ πλαγίου καλάμου, καὶ τῆς σύριγγος, ἐγὼ σο-
 φός· τὰ δ' ἄλλα αἰπόλος, καὶ χορευτής, καὶ πολε-
 μικός, ἦν δέη. πλὴν ἀλλ' ἀκούω γε αὐτῶν ἀεὶ
 κεκραγόντων, καὶ ἀρετὴν τινα, καὶ ἰδέας, καὶ φύσιν,
 καὶ ἀσώματα διεξιόντων, ἄγνωστα ἐμοὶ καὶ ξένα ὀ-
 νόματα. καὶ τὰ πρῶτα μὲν εἰρηνικῶς ἐνάρχονται
 τῶν πρὸς ἀλλήλους λόγων· προοιούσης δὲ τῆς ξυνου-
 σίας ἐπιτείνουσι τὸ φθέγμα μέχρι πρὸς τὸ ὄρθιον·
 ὥστε ὑπερδιατεινομένων, καὶ μεγάλα λέγειν ἐθελόν-
 των, τό,τε πρόσωπον ἐρυθρῆ, καὶ ὁ τράχηλος εἰδεῖ,
 καὶ αἱ φλέβες ἐξανίστανται, ὥσπερ τῶν αὐλητῶν,
 ὁπόταν ἐς στεγὸν τὸν αὐλὸν ἐμπνεῖν βιάζωνται. δια-
 ταράξαντές γε οὖν τοὺς λόγους, καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς ἐπι-
 σκοπούμενον ξυγχείαντες, ἀπίασι λοιδορησάμενοι

ἅλλήλοις οἱ πολλοὶ, τὸν ἰδρῶτα ἐκ τοῦ μετώπου ἀγκύλω τῷ δακτύλῳ ἀπεξεσμέμοι. καὶ οὗτος κρατεῖν ἔδοξεν ὃς ἂν μεγαλοφωνότερος αὐτῶν ᾦν, καὶ θρασύτερος. πλὴν ἄλλ' ὅγε λεῶς ὁ πολὺς τεθήπασιν αὐτοὺς· καὶ μάλιστα ὁπόσους μηδὲν τῶν ἀναγκαιοτέρων ἀσχολεῖ· καὶ παρεστῆσι, πρὸς τὸ θράσος καὶ τὴν βοήν κεκληλημένοι. ἐμοὶ μὲν οὖν ἀλαζόνες τινὲς ἐδόκουν ἀπὸ τούτων, καὶ ἡνιώμην ἐπὶ τῇ τοῦ πώγωνος ὁμοιότητι. εἰ δέ γε δημωφελὲς τι ἔνῃν τῇ βοῇ αὐτῶν, καὶ τι ἀγαθὸν ἐκ τῶν ῥημάτων ἐκείνων ἀνεφύετο αὐτοῖς, οὐκ ἂν εἰπεῖν ἔχοίμι. πλὴν ἄλλ' εἷγε δεῖ μηδὲν ὑποστειλάμενον τυλῆθῆς διηγῆσασθαι, (οἰκῶ γὰρ ἐπὶ σκοπῆς, ὥς ὀρεῶς) πολλοὺς αὐτῶν πολ-
λάκις ἤδη ἐθεασάμην περὶ δειλὴν ὀψίαν

12. ΔΙΚ. Ἐπίσχε, ὦ Πάν· οὐχ ὁ Ἑρμῆς σοι κηρύττειν ἔδοξε;

ΠΑΝ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΕΡΜ. Ἀκούετε, λεῶς, ἀγορὰν δικῶν ἀγαθῇ τύ-
χη καταστησόμεθα τήμερον, Ἐλαφηβολιῶνος ἐβδόμη
ἡμεραίου. ὁπόσοι γραφὰς ἀπίνεγκαν, ἤκειν ἐς
Ἄρειον πάγον, ἔνθα ἡ Δίκη ἀποκληρώσει τὸ δικα-
στήριον, καὶ αὕτη παρέσται τοῖς δικάζουσιν· οἱ
δικασταὶ ἐξ ἀπάντων Ἀθηναίων· ὁ μισθὸς τριώβο-
λον ἐκάστης δίκης· ἀριθμὸς τῶν δικαστῶν κατὰ λό-
γον τοῦ ἐγκλήματος. ὁπόσοι δὲ ἀποθέμενοι γραφὴν,
πρὶν ἐξελθεῖν, ἀπέθανον, καὶ τούτους ὁ Δίακος ἀ-
ναπεμψάτω. ἦν δὲ τις ἄδικα δεδικάσθαι οἴηται,
ἐφείσιμον ἀγωνιεῖται τὴν δίκην. ἡ δὲ ἔφεσις ἐπὶ
τὸν Δία.

ΠΑΝ. Βαβαὶ τοῦ Θορύβου, ἡλίκαν, ὃ Δίκη, ἀνεβόησαν. ὥς δὲ καὶ σπουδῇ ξυνθίουσιν ἑλκόντες ἀλλήλους πρὸς τὸ ἄναντες εὐθύ τοῦ Ἀρείου πάγου; καὶ ὁ Ἑρμῆς δὲ ἤδη πάρεστιν. ὥστε ὑμεῖς μὲν ἀμφὶ τὰς δίκας ἔχετε, καὶ ἀποκληροῦτε, καὶ διακρίνετε, ὥσπερ ὑμῖν νόμος· ἐγὼ δὲ, ἐπὶ τὸ σπήλαιον ἀπελθὼν, συρῆξομαι τι μέρος τῶν ἐρωτικῶν, ὃ τὴν Ἰσχὺ εἶωθα ἐπιμερτομεῖν· ἀκροάσεων δὲ, καὶ λόγων τῶν δικανικῶν, ἅλις ἐμοί γε, ὀσημέραι τῶν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ δικαζομένων ἀκούοντι.

13. ΕΡΜ. Ἄγε, ὃ Δίκη, προσκαλῶμεν.

ΔΙΚ. Εὐ λήγεις. ἀθρόοι γοῦν, ὡς ὄρεῖς, προσίασι Θορυβοῦντες, ὥσπερ οἱ σφῆκες περιβομβοῦντες τὴν ἄκραν.

ΑΘΗΝ. Ἐλθὲν σέ, ὃ κατάρτα.

ΑΛΛ. Συκοφαντεῖς.

ΑΛΛ. Δώσεις ποτὲ ἤδη τὴν δίκην.

ΑΛΛ. Ἐξελέγξω σε δεινὰ ἐργασμένον.

ΑΛΛ. Ἐμοὶ πρῶτον ἀποκλήρωσον.

ΑΛΛ. Ἐπου, μιὰρὲ, πρὸς τὸ δικαστήριον.

ΑΛΛ. Μὴ ἄγχε με.

ΔΙΚ. Οἶσθα ὃ δράσομεν, ὃ Ἑρμῆ; τὰς μὲν ἄλλας δίκας ἐς τὴν αὔριον ὑπερβαλόμεθα, σήμερον δὲ κληρῶμεν τὰς τοιαύτας, ὁπόσαι τέχναις, ἢ βίοις, ἢ ἐπιστήμαις, πρὸς ἄνδρας εἰσὶν ἐπηγγελμέναι. καὶ μοι ταύτας ἀνάδος τῶν γραφῶν.

ΕΡΜ. Μείθῃ κατὰ τῆς Ἀκαδημίας ὑπὲρ Πολέμωνος ἀνδραποδισμοῦ;

ΔΙΚ. Ἐπὶ κλήρωσον.

ΕΡΜ. Ἡ Στοὰ κατὰ τῆς Ἡδονῆς, ἀδικίας, οὐ τὸν ἐραστήν αὐτῆς Διονύσιον ἀπεβουχόλησε.

ΔΙΚ. Πέντε ἱκανοί.

ΕΡΜ. Περὶ Ἀριστίππου Τρυφῇ πρὸς Ἀρετὴν.

ΔΙΚ. Πέντε καὶ τούτοις δικασάτωσαν.

ΕΡΜ. Ἀργυράμοιβικὴ δρασμοῦ Διογένης.

ΔΙΚ. Τρεῖς ἀποκλήρου μόνους.

ΕΡΜ. Ἡ Γραφικὴ κατὰ Πύρρῳνος λειποταξίου.

ΔΙΚ. Ἐννέα κρινέτωσαν.

14. ΕΡΜ. Βούλει καὶ ταύτας ἀποκληροῦμεν, ὡς Δίκη, τὰς δύο, τὰς πρώην, τὰς ἀπενηνεγμένας κατὰ τοῦ ρήτορος;

ΔΙΚ. Τὰς παλαιὰς πρότερον διαλύσωμεν· αὗται δὲ ἐς ὕστερον δεδικάζονται.

ΕΡΜ. Καὶ μὴν ὁμοίαι γε καὶ αὗται, καὶ τὸ ἔγκλημα, εἰ καὶ νευρόν, ἀλλὰ παραπλήσιον τοῖς προαποκεκληρωμένοις· ὥστε ἐν τούτοις δικασθῆναι ἄξιον.

ΔΙΚ. Ἔοικας, ὡς Ἑρμῇ, χαριζομένῳ τὴν δέησιν· ἀποκληρῶμεν δὲ ὅμως, εἰ δοκεῖ· πλὴν ἀλλὰ ταύτις μόνας, ἱκαναὶ γὰρ αἱ ἀποκεκληρωμέναι. δὲς τὰς γραφάς.

ΕΡΜ. Ῥητορικὴ κακώσεως τῷ Σύρῳ· Διμίλογος τῷ ἀντὶ, ὕβρεως.

ΔΙΚ. Τίς δαὶ οὕτως ἐστίν; οὐ γὰρ ἐγγέγραπται τοῦνομα.

ΕΡΜ. Οὕτως ἀποκλήρου, τῷ ρήτορι τῷ Σύρῳ· κωλύσει γὰρ οὐδὲν καὶ ἄνευ τοῦ ὀνόματος.

ΔΙΚ. Ἴδου καὶ τὰς ὑπερορίας ἤδη Ἀθήνησιν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ ἀποκληρώσωμεν, ἃς ὑπὲρ τὸν Εὐφροάτην καλῶς εἶχε δεδικάζσθαι· πλὴν ἀποκλήρου ἔνδεκα τοὺς αὐτοὺς ἑκατέρῃ τῶν δικῶν.

ΕΡΜ. Εὐγε, ὦ Δίκη, φείδῃ, μὴ πολὺ ἀναλίσκεισθαι τὸ δικαστικόν.

15. ΔΙΚ. Οἱ πρῶτοι καθήσθωσαν τῇ Ἀκαδημίᾳ καὶ τῇ Μέθῃ, σὺ δὲ τὸ ὕδωρ ἔγχει. προτέρα δὲ σὺ λέγε ἢ Μέθῃ. τί σιγαῖς, καὶ διανεύῃ; μάθτε, ὦ Ερμῆ, προσελθόν.

www.libtool.com.cn

ΕΡΜ. Οὐ δύναμαί, φησι, τὸν ἀγῶνα εἰπεῖν ὑπὸ τοῦ ἀκράτου τὴν γλῶττιαν πεπιδημένη, μὴ καὶ γέλωτα ὄφλων ἐν τῷ δικαστηρίῳ, μόγις δὲ καὶ ἔστηκα, ὡς ὄρῃς.

ΔΙΚ. Οὐκοῦν συνηγοροῦν ἀναβιβασάτω τῶν δεινῶν τούτων τινά· πολλοὶ γάρ οἱ κἄν ἐπὶ τριωβόλοι διαβόραγῃναι ἔτοιμοι.

ΕΡΜ. Ἄλλ' οὐδεὶς ἐθέλῃσει ἐν γὰρ τῷ φανερῷ συναγορεύσαι Μέθῃ· πλὴν εὐγνώμονά γε ταῦτα ἔοικεν ἀξιούν.

ΔΙΚ. Τὰ ποῖα;

ΕΡΜ. Ἡ Ἀκαδημία αἰεὶ πρὸς ἀμφοτέρους παρεσκεύασται τοὺς λόγους, καὶ τοῦτ' αὖκεῖ, τὰναντία καλῶς δύνασθαι λέγειν. αὕτη τοίνυν, φησὶν, ὑπὲρ ἐμοῦ προτέρα εἰπάτω· εἴτα ὕστερον ὑπὲρ ἐαυτῆς ἐρεῖ.

ΔΙΚ. Καινὰ μὲν ταῦτα· εἰπέ δὲ ὁμῶς, ὦ Ἀκαδημία, τὸν λόγον ἐκάτερον, ἐπεὶ σοὶ ῥάδιον.

16. ΑΚΑΔ. Ἀκούετε, ὦ ἄνδρες δικασταί, πρότερον τὰ ὑπὲρ τῆς Μέθης· ἐκείνης γὰρ τόγενυν ῥέον. ἡδίκηται δὲ ἡ ἀθλία τὰ μέγιστα ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας ἐμοῦ, ἀνδράποδον ὃ μόνον εἶχεν εὖνον καὶ πιστὸν αὐτῇ, μηδὲν αἰσχροὺς ὧν προστάξειεν οἰόμενον, ἀφαιρεθεῖσα τὸν Πολέμονα ἐκείνον, ὅς μεθ' ἡμέραν ἐκώμαζε διὰ τῆς ἀγορᾶς μίσσης, ψάλττριαν ἔχων, καὶ κα-

ταδόμενος ἔωθεν ἐς ἐσπέραν, μεθύων αἰεὶ καὶ κραίπα-
λῶν, καὶ τὴν κεφαλὴν τοῖς στεφάνοις διηρθισμένος.
καὶ ταῦτα ὅτι ἀληθῆ, μάρτυρες Ἀθηναῖοι ἅπαντες,
οἳ μηδὲ πώποτε νήφοντα Πολέμωνα εἶδον. ἐπεὶ δὲ ὁ
κακοδαίμων ἐπὶ τὰς τῆς Ἀκαδημίας θύρας ἐκώμα-
σεν, ὥσπερ ἐπὶ πάντα εἰώθει, ἀνδραποδισμένη αὐ-
τόν, καὶ ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς Μέθης ἀρπάσασα μετὰ
βίας, καὶ πρὸς αὐτὴν ἀπαγαγοῦσα, ὑδροποτεῖν τε
κατηνάγκασε, καὶ νήφειν μετεδίδαξε, καὶ τοὺς στε-
φάνους περιέσπασε, καὶ θεὸν πίνειν κατακείμενον,
ρημάτια σκολιὰ καὶ δύστηνα, καὶ πολλῆς φροντίδος
ἀνάμεστα ἐπαίδευσεν· ὥστε ἀντὶ τοῦ τέως ἐπανθοῦν-
τος αὐτῷ ἐρυθήματος, ὠχρὸς, αἰθλιος, καὶ ρικνὸς τὸ
σῶμα γιγνέται, καὶ τὰς ὁδὰς ἀπάσας ἀπομαθὼν,
ἄσιτος ἐνίοτε καὶ διψαλέος ἐς μέσην ἐσπέραν κάθη-
ται ληρῶν, ὅποια πολλὰ ἡ Ἀκαδημία ἐγὼ ληρεῖν δι-
δάσκω. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι καὶ λοιδορεῖται τῇ Μέ-
θῃ πρὸς ἐμοῦ ἐπαρθεὶς, καὶ μυρία κακὰ διεξεισι πε-
ρὶ αὐτῆς. εἴρηται σχεδὸν τὰ ὑπὲρ τῆς Μέθης. ἤδη
καὶ ὑπὲρ ἐμαντῆς ἐρῶ· καὶ τὸ ἀπὸ τούτου ἐμοὶ
φεισάτω.

ΔΙΚ. Τί ἄρα πρὸς ταῦτα ἐρεῖ; πλὴν ἄλλ' ἔγχει
τὸ ἴσον ἐν τῷ μίρει.

17. ΑΚΑΔ. Οὕτως μὲν ἀκοῦσαι πάνυ εὐλογα,
ὦ ἄνδρες δικασταί, ἡ ξυνήγορος εἶρηκεν ὑπὲρ τῆς
Μέθης· εἰ δὲ καὶ μοῦ μετ' εὐνοίας ἀκούσετε, εἴσεσθε
ὥς οὐδὲν αὐτὴν ἠδίκηκα. τὸν γὰρ Πολέμωνα τοῦ-
τον, ὃν φησιν ἑαυτῆς οἰκέτην εἶναι, πεφυκότα οὐ
φάυλως, οὐδὲ κατὰ τὴν Μέθην, ἀλλ' οἰκεῖον ἐμοὶ,

καὶ τὴν φύσιν ὁμοιον, προαρπάσασα νέον ἔτι καὶ ἀπαλὸν ὄντα, συναγωνιζομένης τῆς Ἥδονῃς, ἥπερ αὐτῇ τὰ πολλὰ ξυνυπουργεῖ, διέφθειρε, τὸν ἄθλιον τοῖς κώμοις καὶ ταῖς ἐταίραις παρασχοῦσα ἐκδοτον, ὥς μηδὲ μικρὸν αὐτῷ τῆς αἰδοῦς ὑπολείπεσθαι· καὶ ἃ γε ὑπὲρ ἐαυτῆς λέγεσθαι μικρὸν ἐμπροσθεν ὤτετο, ὑπὲρ ἐμοῦ εἰρησθαι νομίσατε. περιῆει γὰρ εἶωθιν ὁ ἄθλιος ἐστεφανωμένος, κραιπαλῶν, διὰ τῆς ἀγορᾶς μέσης καταυλούμενος, οὐδέποτε νήφων, κωμάζων ἐπὶ πάντας, ὕβρις τῶν προγόνων, καὶ τῆς πόλεως ὅλης, καὶ γέλως τοῖς ξένοις. ἐπεὶ μέντοι παρ' ἐμὲ ἦκαν, ἐγὼ μὲν ἔτυχον, ὥσπερ εἶωθα ποιεῖν, ἀναπεπταμένων τῶν θυρῶν, πρὸς τοὺς παρόντας τῶν ἐταίρων λόγους τινὰς περὶ ἀρετῆς καὶ σωφροσύνης διεξιούσα. ὁ δὲ μετὰ τοῦ αὐλοῦ, καὶ τῶν στεφάνων ἐπιστάς, τὰ μὲν πρῶτα ἐβόα, καὶ ξυγχεῖν ἡμῶν ἐπειρῶτο τὴν ξυνουσίαν, ἐπιταράξας τῇ βοῇ. ἐπεὶ δὲ οὐδὲν ἡμῖς ἐπεφροντίκειμεν αὐτοῦ, κατ' ὀλίγον (οὐ γὰρ τέλειον ἦν διάβροχος τῇ Μέθῃ) ἀνένηφε πρὸς τοὺς λόγους, καὶ ἀφῆρει τε τοὺς στεφάνους, καὶ τὴν ἀνλητρίδα κατεσιώπα, καὶ ἐπὶ τῇ πορφυρίδι ἡσχύνετο. καὶ ὥσπερ ἐξ ὕπνου βαθείος ἀνεγρόμενος, ἐαυτὸν τε ὥρρα ὅπως δέσκειτο, καὶ τοῦ πάλαι βίου κατεγίγνωσκε, καὶ τὸ μὲν ἐρύθημα τὸ ἐκ τῆς Μέθης ἀπῆνθαι, καὶ ἡφανίζετο. ἡρυθρία δὲ κατ' αἰδῶ τῶν δρωμένων, καὶ τέλος, ἀποδράς ὥσπερ εἶχαν, ἡντομόλησε παρ' ἐμὲ, οὔτε ἐπικαλεσαμένης, οὔτε βιασαμένης, ὥς αὐτὴ φησιν, ἐμοῦ, ἀλλ' ἐκὼν αὐτὸς ἀμείνω ταῦτα εἶναι ὑπολαμβάνων. καὶ μοι ἤδη κάλει αὐτόν, ὅπως καταμάθῃτε ὃν τρό-

πον διάκειται πρὸς ἐμοῦ. τοῦτον, ὃ ἄνδρες δικασταὶ, παραλαβοῦσα, γελοίως ἔχοντα, καὶ μήτε φωνὴν ἀφιέναι, μήτε ἐστάναι ὑπὸ τοῦ ἀκράτου δυνάμενον, ἐπέστρεψα, καὶ ἀνένηψα, καὶ ἀντὶ ἀνδραπόδου κόσμιον ἄνδρα καὶ σώφρονα, καὶ πολλοῦ ἄξιον τοῖς Ἑλλήσιν ἀπέδειξα. καὶ μοι αὐτὸς τε χάριν οἶδεν ἐπὶ τοῦτοις, καὶ οἱ προσήκοντες ὑπὲρ αὐτοῦ. εἶρηκα· ὑμεῖς δὲ ἤδη σκοπεῖτε, ποτέρῃ ἡμῶν ἄμεινον ἦν αὐτῷ συνεῖναι.

18. *ΕΡΜ.* Ἄγε δὴ, μὴ μέλλετε, ψηφοφορήσατε, ἀνάστητε· καὶ ἄλλοις χρή δικάζειν.

ΔΙΚ. Πᾶσαις ἡ Ἀκαδημία κρατεῖ, πλὴν μιᾶς.

ΕΡΜ. Παράδοxon οὐδέν, εἶναί τινα καὶ τῇ Μέθῃ τιθέμενον. 19. Καθήσατε οἱ τῇ Στοᾷ πρὸς τὴν Ἥδονην λαχόντες περὶ τοῦ ἐραστοῦ δικάζειν. ἐγκέχυται τὸ ὕδωρ· ἡ κατάγραφος, ἡ τὰ ποικίλα, σὺ ἤδη λέγε.

20. *ΣΤΟΑ.* Οὐκ ἄγνοω μὲν, ὃ ἄνδρες δικασταὶ, ὡς πρὸς εὐπρόσωπόν μοι τὴν ἀντίδικον ὁ λόγος ἔσται, ἀλλὰ καὶ ὑμῶν τοὺς πολλοὺς ὁρῶ πρὸς μὲν ἐκείνην ἀποβλέποντας, καὶ μειδιῶντας πρὸς αὐτήν, ἐμοῦ δὲ κατάφρονοντας, ὅτι ἐν χροῖ κέκαρμαι, καὶ ἀφρόνων πὶδὼν βλέπω, καὶ σκυθρωπὴ δοκῶ· ὁμῶς δὲ, ἣν ἐθέλησητε ἀκοῦσαι μου λεγούσης, θαρσύνω πολὺν δεκατέττα ταύτης ἐρεῖν. τοῦτο γάρ τοι καὶ τὸ παρὸν ἐγκλήμα ἐστίν, ὅτι οὕτως εἰταιρικῶς ἐσκεύασμένη τῷ ἐπαγοίῳ τῆς ὀψεως, ἐραστὴν ἐμὸν ἄνδρα τότε σώφρονα τὸν Διονύσιον φενακίσασα, πρὸς ἑαυτὴν περὶεσπασε. καὶ ἦν γε οἱ πρὸ ὑμῶν δίκην ἐδίκασαν τῇ

Ἀκαδημία, καὶ τῇ Μέθῃ, ἀδελφὴ τῆς παρούσης δίκης ἐστίν· ἐξετάζετε γὰρ ἐν τῷ παρόντι, πότερα χοίρων δίκην κενευκότας καίω, ἡδομένους δεῖ ζῆν, μηδὲν μεγαλόφρον ἐπινοοῦντας, ἢ ἐν δευτέρῳ τοῦ καλῶς ἔχοντος ἡγησαμένους τὸ τερπνόν, ἐλευθέρους ἐλευθέρως φιλοσοφεῖν· μήτε τὸ ἀλγεινὸν ὡς ἄμαχον δεδιότας, μήτε τὸ ἡδὺ ἀνδραποδωδῶς προαιρουμένους, καὶ τὴν εὐδαιμονίαν ζητοῦντας ἐν τῷ μέλιτι, καὶ ταῖς ἰσχύσι. τοιαῦτα γὰρ αὕτη δειλάτα τοῖς ἀνοήτοις προτείνουσα, καὶ μορμολυττομένη τῷ πόνῳ, προσάγεται αὐτῶν τοὺς πολλοὺς, ἐν οἷς καὶ τὸν δελαιον ἐκείνον ἀφηνιάσαι ἡμῶν πεποίηκε, νοσοῦντά τηρήσασα. οὐ γὰρ ἂν ὑγαιῶν ποτὲ προσήκατο τοὺς παρὰ ταύτης λόγους. καίτοι τὰ ἂν ἐγὼ ἀγανακτοίην κατ' αὐτῆς, ὅπου μὴδὲ τῶν θεῶν φεΐδεται, ἀλλὰ τὴν ἐπιμέλειαν αὐτῶν διαβάλλει; ὥστε εἰ σωφρονεῖτε, καὶ ἀσεβείας ἂν δίκην λάβοιτε παρ' αὐτῆς. ἔκουνον δὲ ἔγωγε ὡς οὐδὲ αὐτὴ παρεσκεύασται ποιήσασθαι τοὺς λόγους, ἀλλὰ τὸν Ἐπίκουρον ἀναβιβάζεται συναγορεύσοντα· οὕτως ἐντροφᾷ τῷ δικαστηρίῳ. πλὴν ἀλλὰ ἐκεῖνά γε αὐτὴν ἐρωτᾶτε, οἷους ἂν οἴεται γενέσθαι τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν ἡμέτερον Θησέα, εἰ πεισθέντες τῇ ἡδονῇ, ἔφυγον τοὺς πόνους; αὐδὲν γὰρ ἂν ἐκώλυε μεστὴν ἀδικίας εἶναι τὴν γῆν, ἐκείνων μὴ πόνησάντων. ταῦτα εἰπόν, εὐ πάντῃ τοῖς μακροῖς τῶν λόγων χαίρουσα. εἰ δὲ γε ἐθελκήσεις κατὰ μικρὸν ἀποκρίνασθαι μοι συνεκρωμένη, τάχιστα ἂν γνωσθείη τὸ μὴδὲν οὔσα. πλὴν ἀλλὰ ὑμεῖς γε τοῦ ὄρκου μνημονεύσαντες, ψηφίσασθε

ἤδη τὰ εὐορκα, μὴ πιστεῦσαντες Ἐλικούρου λέγοντι μηδὲν ἐπισκοπεῖν τῶν παρ' ἡμῖν γιγνομένων τοὺς θεοὺς.

ΕΡΜ. Μετάστηθι. Ὁ Ἐπικουρος, ὑπὲρ τῆς Ἥδονῃς λέγει.

21. ΕΠΙΚ. Οὐ μακρὰ, ὦ ἄνδρες δικασταί, πρὸς ὑμᾶς ἔρχω. δεῖ γὰρ οὐδὲ πολλῶν μοι τῶν λόγων. ἀλλ' εἰ μὲν ἐπαυδαῖς τισιν, ἢ φαρμάκοις, ὃν φησιν ἐραστὴν ἑαυτῆς ἡ Στοά τὸν Διονύσιον κατηνάγκασε, ταύτης μὲν ἀπέχεσθαι, πρὸς ἑαυτὴν δὲ βλέπειν ἡ Ἥδονῃ, φαρμακίς ἂν εἰκότως ἔδοξε, καὶ ἀδικεῖν ἐκκριτο, ἐπὶ τοὺς ἀλλοτρίους ἐραστὰς μαγγανεύουσα. εἰ δέ τις ἐλευθέρος, ἐν ἐλευθέρῃ τῇ πόλει, μὴ ἀπαγορευόντων τῶν νόμων, τὴν παρὰ ταύτης ἀηδίαν μυσσασθῆις, καὶ ἦν φησι κεφάλαιον τῶν πόνων τὴν εὐδαιμονίαν παραγίγνεσθαι λῆρον οἰηθεῖς, τοὺς μὲν ἀγκύλους ἐκείνους λόγους, καὶ λαβυρίνθοις δμοίους ἀπέφυγε· πρὸς δὲ τὴν ἡδονὴν ἄσμενος ἐδραπέτευσιν, ὥσπερ δεσμὰ τινα διακόψας τὰς τῶν λόγων πλεκτάνας, ἀνθρώπινα καὶ οὐ βλακώδη φρονήσας, καὶ τὸν μὲν πόνον, ὅπερ ἐστὶ, πονηρόν, ἡδεῖαν δὲ τὴν ἡδονὴν οἰηθεῖς· ἀποκλείειν ἐχρῆν αὐτὸν, ὥσπερ ἐκ ναυαγίου λιμένι προσνέοντα, καὶ γαλήνης ἐπιθυμοῦντα, συνωθοῦντας ἐπὶ κεφαλὴν ἐς τὸν πόνον, καὶ ἔκδοτον τὸν ἄθλιον παρέχειν ταῖς ἀπορίαις, καὶ ταῦτα, ὥσπερ ἰκέτην ἐπὶ τὸν τοῦ ἐλέου βωμόν, ἐπὶ τὴν ἡδονὴν καταφεύγοντα; ἵνα τὴν πολυθρόνητον ἀρετὴν δηλαδὴ ἐπὶ τὸ ὀρθιον ἰδρωῖτι πολλῶν ἀνελθὼν ἰδῇ, κἄτα δὲ ὅλον πονήσας τοῦ βίου, εὐδαιμονήσῃ μετὰ τὸν βίον; καίτοι τίς ἂν κριτὴς δι-

καιότερος δόξειεν αὐτοῦ ἐκείνου, ὅς καὶ τὰ παρὰ τῆς Στοᾶς εἰδὼς, εἰ καὶ τις ἄλλος, καὶ μόνον τέως τὸ καλὸν ἀγαθὸν οἰόμενος εἶναι; μεταμαθὼν ὡς κακὸν ὁ πόνος ἦν, τὸ βέλτιον ἐξ ἀμφοῖν δοκιμάσας εἴλετο; ἰώρα γὰρ, οἶμαι, τοὺς περὶ τοῦ καρτερεῖν καὶ ἀνέχεσθαι πόνους πολλὰ διὰξιώντας. ἰδὼν δὲ τὴν ἡδονὴν θεραπεύοντας, καὶ μέχρι μὲν τοῦ λόγου νεανισυνομήνους, οἴκοι δὲ κατὰ τοὺς τῆς ἡδονῆς νόμους βιούντας, αἰσχυνομένους μὲν, εἰ φανοῦνται χαλῶντες τοῦ τόπου, καὶ προδιδόντες τὸ δόγμα, πεπονηθότας δὲ ἀθλίως τὸ τοῦ Ταντάλου· καὶ ἔνθα ἂν λήσειν καὶ ἀσφαλῶς παρανομήσειν ἐλπίσωσι, χανδὸν ἐμπιπλάμενους τοῦ ἡδέος. εἰ γοῦν τις αὐτοῖς τὸν τοῦ Γύγου δακτύλιον ἔδωκεν, ὡς περιθεμένους μὴ ὀρᾶσθαι, ἢ τὴν τοῦ Αἶδος κυνέην, εὐ' οἷδ' ὅτι μακρὰ χαίρειν τοῖς πόνοις φράσαντες, ἐπὶ τὴν ἡδονὴν ὠθοῦντο ἂν, καὶ ἐμιμοῦντο ἅπαντες τὸν Διονύσιον, ὅς μέχρι μὲν τῆς νόσου, ἥλπιζεν ὠφελήσειν τὸ αὐτὸν τοὺς περὶ τῆς καρτερίας λόγους· ἐπεὶ δὲ ἥλγησε καὶ ἐνόσησε, καὶ ὁ πόνος ἀληθέστερον αὐτοῦ καθίκετο, ἰδὼν τὸ σῶμα τὸ ἑαυτοῦ ἀντιφιλοσοφοῦν τῇ Στοᾷ, καὶ τὰ ναντία δογματίζον, αὐτῷ μᾶλλον ἢ τούτοις ἐπίστευσε, καὶ ἔγνω ἄνθρωπος ὢν, καὶ ἀνθρώπου σῶμα ἔχων· καὶ διετέλεσεν οὐχ ὡς ἀνδριάντι αὐτῷ χρώμενος, εἰδὼς ὅτι ὅς ἂν ἄλλως λέγῃ, καὶ ἡδονῆς κατηγορῇ, λόγοισι χαίρει, τὸν δὲ νοῦν ἐκεῖσ' ἔχει. εἰρηκαὶ ὑμεῖς δ' ἐπὶ τούτοις ψηφοφορήσατε.

22. ΣΤΟΑ. Μηδαμῶς. ἀλλ' ὀλίγα μοι συννερατῆσαι ἐπιτρέψατε.

ΕΠΙΚ. Ἐρώτησον. ἀποκρινοῦμαι γάρ.

ΣΤΟΑ. Κακὸν ἢ ἡ τὸν πόνον;

ΕΠΙΚ. Ναί.

ΣΤΟΑ. Τὴν ἡδονὴν δὲ ἀγαθόν;

ΕΠΙΚ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΤΟΑ. Τί δαί; οἷσθα ὅ,τι διάφορον καὶ ἀδιάφορον, καὶ προηγμένον καὶ ἀποπροηγμένον;

ΕΠΙΚ. Μάλιστα.

ΕΡΜ. Οὐ φασιν, ὡς Στωά, συνιέναι οἱ δικασταὶ τὰ δισύλλαβα ταῦτα ἐρωτήματα· ὥστε ἡσυχίαν ἄγετε. ψυχοφορήσουσι γάρ.

ΣΤΟΑ. Καὶ μὴν ἐκράτησα ἄν, εἰ συνηρώτησα ἐν τῷ τρίτῳ τῶν ἀναποδείκτων σχήματι.

ΔΙΚ. Τίς ὑπερέσχεν;

ΕΡΜ. Πάσαις ἢ Ἡδονή.

ΣΤΟΑ. Ἐφίημι ἐπὶ τὸν Δία.

ΔΙΚ. Τύχη τῇ ἀγαθῇ. σὺ δὲ ἄλλους κάλει.

23. **ΕΡΜ.** Περὶ Ἀριστίππου Ἀρετὴ καὶ Τρυφή, καὶ Ἀρίστιππος δὲ αὐτὸς παρέστω.

ΑΡΕΤ. Προτίεραν ἐμὲ χρὴ λέγειν τὴν Ἀρετὴν ἐμὸς γάρ ἐστιν Ἀρίστιππος, ὥς δηλοῦσιν οἱ λόγοι, καὶ τὰ ἔργα.

ΤΡΥΦ. Οὐ μνησθῆναι, ἀλλ' ἐμὲ τὴν Τρυφήν· ἐμὸς γάρ ὁ ἀνὴρ, ὥς ἐστιν ὁρᾶν ἀπὸ τῶν στεφάνων, καὶ τῆς πορφυρίδος, καὶ τῶν μύρων.

ΔΙΚ. Μὴ φιλονεικῆτε, ὑπερκεῖσται γὰρ καὶ αὕτη ἡ δίκη· ἐστ' ἄν ὁ Ζεὺς δικάσῃ περὶ τοῦ Διονυσίου, παραπλήσιον γάρ τι καὶ τοῦτο ἔοικεν εἶναι, ὥστε ἄν μὲν ἢ Ἡδονὴ κρατήσῃ, καὶ τὸν Ἀρίστιππον

ἔξει ἡ Τρυφή· νικώσης δὲ αὐτῆς Στοιᾶς, καὶ οὗτος ἔσται τῆς Ἀρετῆς κεκριμένος. ὥστε ἄλλοι παρέστησαν. τὸ δεῖνα μέντοι μὴ λαμβανέτωσαν οὗτοι, τὸ δικαστικόν, ἀδίκαστος γὰρ ἡ δίκη μεμένηκεν αὐτοῖς.

ΕΡΜ. Μάτην οὖν ἀπεληλυθότες ὥς γέροντες ἄνδρες οὕτω μακρὰν τὴν ἀνάστασιν.

ΔΙΚ. Ἰκανόν, εἰ τριτημόριον λάβοιεν. ἅπτε, μὴ ἀγανακτεῖτε, αὐθις δικάσετε.

24. ΕΡΜ. Διογένη Σινώπεα παρῆναι καιρὸς, καὶ σὺ τοίνυν ἡ Ἀργυραμοιβικὴ λέγε.

ΔΙΟΓ. Καὶ μὴν ἂν γε μὴ παύσηται ἐνοχλοῦσα, ὦ Δίκη, οὐκ ἔτι δρασμῷ διπλάσσαι μοι, ἀλλὰ πολλῶν καὶ βαθύων τραυμάτων, ἐγὼ γὰρ αὐτίκα μάλα πατάξω τῷ ξύλῳ.

ΔΙΚ. Τί τοῦτο; ἀπέφυγεν ἡ Ἀργυραμοιβικὴ, δὲ δὲ διώκει ἐπηρμένος τὸ βάκτρον. οὐ μέτρον τι κακὸν ἡ ἀθλία ἔοικε λήψεσθαι τὸν Πυρρόν· ἀπέρχου.

25. ΕΡΜ. Ἀλλ' ἡ μὲν Γραφικὴ πάρεσται, ὦ Δίκη, ὁ Πυρρὸς δὲ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἀνελήλυθε· καὶ εἰκεῖ τοῦτο πράξειν.

ΔΙΚ. Διὰ τί, ὦ Ἑρμῆ;

ΕΡΜ. Ὅτι οὐδὲν ἡγεῖται κριτήριον ἀληθὲς εἶναι.

ΔΙΚ. Τοιγαροῦν ἐρήμην αὐτοῦ παταδικασάτωσαν. τὸν λογογράφον ἤδη καλεῖ τὸν Σύρον· καί τινος πρώην ἀπηνέχθησαν κατ' αὐτοῦ αἰ γραφαί, καὶ οὐδὲν ἡπειγεν ἤδη κεκρίσθαι· πλὴν ἀλλ' ἐπεὶ ἔδοξε, προτιέραν ἐσάγαγε τῆς Πητυρικῆς τὴν δίκην. βαβαί, ὅσοι συνεληλύθασιν ἐπὶ τὴν ἀκρόασιν.

ΕΡΜ. Εἰκότως, ὦ Δίκη· τό,τε γὰρ μὴ ἔωλον

εἶναι τὴν κρίσιν, ἀλλὰ καινὴν καὶ ξένην, χθῆς, ὥς περ ἔφης, ἐπηγγελμένην, καὶ τὸ ἐλπίζειν ἀκούσεσθαι *Ρητορικῆς* μὲν καὶ *Διαλόγου* ἐν τῷ μέρει κατηγορούντων, ἀπολογουμένου δὲ πρὸς ἀμφοτέρους τοῦ *Χύρου*, τοῦτο πολλοὺς ἐπήγαγε τῷ δικαστηρίῳ. πλὴν ἀλλὰ ἄρξαι ποτὲ, ὡς *Ρητορικῇ*, τῶν λόγων.

26. *PHT.* Πρῶτον μὲν, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς θεοῖς εὐχομαι πᾶσι, καὶ πάσαις, ὅσῃν εὐνοίαν ἔχουσα διατελῶ τῇ τε πόλει, καὶ πᾶσιν ὑμῖν, τοσαύτην ὑπάρξαι μοι παρ' ὑμῶν εἰς τουτονὶ τὸν ἀγῶνα. εἰθ', ὅπερ ἐστὶν μάλιστα δίκαιον, τοῦτο παραστῆσαι τοὺς θεοὺς ὑμῖν, τὸν μὲν ἀντίδικον σιωπᾶν κελεύειν· ἐμὲ δὲ, ὡς προήρημαι καὶ βιβούλημαι, τὴν κατηγορίαν ἐᾶσαι ποιήσασθαι. οὐχὶ ταῦτά δέ μοι παρίσταται γινώσκειν, ὅταν τε ἐς ἃ πέπονθα ἀποβλέψω, καὶ ὅταν ἐς τοὺς λόγους, οὓς ἀκούω. τοὺς μὲν γὰρ λόγους ὡς ὁμοιοτάτους τοῖς ἐμοῖς οὗτος ἐρεῖ πρὸς ὑμᾶς· τὰ δὲ πράγματα εἰς τοῦτο προήκοντα ὤψεσθε, ὥστε, ὅπως μὴ χεῖρόν τι πείσωμαι πρὸς αὐτοῦ, σκέψασθαι δεόν. ἀλλὰ γὰρ, ἵνα μὴ μακρὰ προοιμιάζωμαι, τοῦ ὕδατος πάλαι εἰκὴ ῥέοντος, ἄρξομαι τῆς κατηγορίας. 27. Ἐγὼ γὰρ, ὡς ἄνδρες δικασταί, τουτονὶ, κομιδῇ μειράκιον ὄντα, βάρβαρον ἔτι τὴν φωνήν, καὶ μονονουχὶ κἀνδυν ἐνδεδυκῶτα ἐς τὸν Ἀσσύριον τρόπον, περὶ τὴν Ἰωνίαν εὐροῦσα πλαζόμενον ἔτι, καὶ ὅ,τι χρῆσαιτο ἐαυτῷ οὐκ εἰδῶτα, παραλαβοῦσα ἐπαίδευσσα· καὶ ἐπειδὴ ἐδύκει μοι εὐμαθῆς εἶναι, καὶ αἰτενὲς ὄρεᾶν ἐς ἐμέ. ὑπέπιτσε τέ γὰρ ἔτι τότε καὶ ἐθεράπευε, καὶ μόνην ἐθαύμαζεν, ἀπο-

λιποῦσα τοὺς ἄλλους, ὅποσοι ἐμνήστευόν με πλούσιοι, καὶ καλοὶ, καὶ λαμπροὶ τὰ προγονικά, τῷ ἀχαρίστω τούτῳ ἑμαυτὴν ἐνέγγυησα πένητι, καὶ ἀφανεῖ, καὶ νέῳ, προῖκα οὐ μικρὰν ἐπεξενεγκαμένη, πολλοὺς καὶ θαυμασίους λόγους. εἶτα ἀγαγοῦσα αὐτὸν εἰς τοὺς φυλέτας τοὺς ἑμούς, παρενέγραψα, καὶ ἀστὸν ἀπέφηνα· ὥστε τοὺς διαμαρτάνοντας τῆς ἐγγύης ἀποπνίγεσθαι, δόξαν δὲ αὐτῷ περιουσιεῖν ἐπιδειξομένῳ τοῦ γάμου τὴν εὐποτείαν, οὐδὲ τότε περιελείφθην· ἀλλὰ πανταχοῦ ἐπομένη, ἄνω καὶ κάτω περιαγομένη, καὶ κλεινὸν αὐτὸν καὶ αἰόδιμον ἐποίουν, κατακοσμοῦσα καὶ περιστέλλουσα. καὶ τὰ μὲν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, καὶ τῆς Ἰωνίας, μέτρια· ἐς δὲ τὴν Ἰταλίαν ἀποδημῆσαι ἐθελήσαντι αὐτῷ, τὸν Ἰόνιον συνδιέπλευσα, καὶ τὰ τελευταῖα, μέχρι τῆς Κελτικῆς συναπάρασα, εὐπορεῖσθαι ἐποίησα, καὶ μέχρι μὲν πολλοῦ πάντα μοι ἐπείθετο, καὶ συνῆν αἰεὶ, μηδεμίαν νύκτα ἀπόκοιτος γιγνόμενος παρ' ἡμῶν. 28. Ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐπεσιτίσαστο, καὶ τὰ πρὸς τὴν εὐδοξίαν εὖ ἔχειν αὐτῷ ὑπέλαβε, τὰς ὀφρῦς ἐπάρας, καὶ μέγα φρονήσας, ἐμοῦ μὲν ἡμέλησε, μᾶλλον δὲ τέλεον εἶασεν· αὐτὸς δὲ τὸν γενειήτην ἐκείνον, τὸν ἀπὸ τοῦ σχήματος τὸν Διάλογον, φιλοσοφίας υἱὸν εἶναι λεγόμενον, ὑπεραγαπήσας μάλα ἐρωτικῶς πρὸς βύτηρον αὐτοῦ ὄντα, τούτῳ σύνεστι· καὶ οὐκ αἰσχύνεται, τὴν μὲν ἐλευθερίαν, καὶ τὸ ἄνετον τῶν ἐν ἐμοὶ λόγων συντεμῶν· εἰς μικρὰ δὲ καὶ κομματικὰ ἐρωτήματα κατακλείσας ἑαυτὸν, καὶ ἀντὶ τοῦ λέγειν ὅ,τι βούλεται μεγάλη τῇ φωνῇ, βραχεῖς τινας λόγους ἀναπλή-

κωτ, καὶ συλλαβίζων· ἀφ' ὧν ἀθρόος μὲν ἔπαινος, ἢ κρότος πάλυς, οὐκ ἂν ἀπαντήσειςιν αὐτῷ, μειδιά-
μα δὲ παρὰ τῶν ἀκούοντων, καὶ τὸ ἐπισεῖσαι τὴν
χεῖρα ἐντὸς τῶν ὄρων, καὶ μακρὰ ἐπινεύσαι τῇ κε-
φαλῇ, καὶ ἐπιστενάζαι τοῖς λεγόμενοις. τοιοῦτων
ἡρώσθη ὁ γενναῖος, ἐμοῦ καταφρονήσας· φασὶ δὲ
αὐτὸν μηδὲ πρὸς τὸν ἐρώμενον τούτον εἰρήνην ἄγειν,
ἀλλὰ, οἶμαι, καὶ ἐς ἐκείνον ὑβρίζειν. 29. Πῶς οὖν
αὐκ. ἀχάριστος οὗτος, καὶ ἔνοχος τοῖς περὶ τῆς κακώ-
σεως νόμοις, ὅς τὴν μὲν νόμῳ γαμετήν, παρ' ἧς
τοσαῦτα εἴληψα, καὶ δι' ἣν ἔνδοξός ἐστιν, οὕτως
ἀτίμως ἀπέλιπε, καὶ καινῶν ᾤρέχθη πραγμάτων·
καὶ ταῦτα νῦν, ὁπότε μόνην ἐμὲ θαιμάζουσι, καὶ
ἐπιγυρῶνται ἅπαντες προστάειν ἑαυτῶν; ἀλλ'
ἐγὼ μὲν ἀντέχω, τοσούτων μνηστεινόντων, καὶ κό-
πτουσιν αὐτοῖς τὴν θύραν, καὶ τρυνομα ἐπιβουμέ-
ροις μεγάλη τῇ φωνῇ, οὔτε ἀνοίγειν, οὔτε ὑπακούειν
βούλομαι· ὁρῶ γὰρ αὐτοὺς οὐδὲν πλεον τῆς βοῆς
κομίζοντας. οὗτος δὲ οὐδὲ οὕτως ἐπιστρέφεται
πρὸς ἐμέ, ἀλλὰ πρὸς τὸν ἐρώμενον βλέπει, τί, ὦ
θεοὶ, χρηστὸν παρ' αὐτοῦ λήψεσθαι προσδοκῶν; ὅν
τοῦ τριβῶνος οὐδὲν ὀρᾷ πλεον ἔχοντα. εἴρηκα, ὦ
ἄνδρες δικασταί, ὑμεῖς δὲ, ἣν ἐς τὴν ἐμὴν τρόπον
τῶν λόγων ἀπολογεῖσθαι θέλῃ, τοῦτο μὲν μὴ ἐπι-
τρέπετε· ἄγνωμον γὰρ ἐπ' ἐμὲ τὴν ἐμὴν μάχαιραν
ἀκονᾶν. κατὰ δὲ τὸν αὐτοῦ ἐρώμενον τὸν Διάλογον,
οὗτος ἀπολογείσθω, ἣν δύνηται.

ΕΡΜ. Τοῦτο μὲν ἀπίθανον· οὐ γὰρ οἶόν τε,
ὦ Ῥητορικῇ, μόνον αὐτὸν ἀπολογεῖσθαι κατὰ σχῆμα
τοῦ Διαλόγου, ἀλλὰ ῥῆσιν καὶ αὐτὸς εἰπάτω.

30. ΣΤΡ. Ἐπεὶ καὶ τοῦτο, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, ἢ ἀντίδικος ἡγανάκτησεν, εἰ μακρῷ χρήσομαι τῷ λόγῳ, καὶ αὐτὸ τὸ δύνασθαι λέγειν παρ' ἐκείνης λαβὼν, πολλὰ μὲν οὐκ ἐρῶ πρὸς ὑμᾶς, τὰ κεφάλαια δὲ αὐτὰ ἐπιλυσάμενος τῶν κατηγορηθέντων, ὑμῖν ἀπολείψω σκοπεῖν περὶ πάντων. πάντα γὰρ ὁπόσα διηγήσατο περὶ ἐμοῦ, ἀληθῆ ὄντα διηγήσατο· καὶ γὰρ ἐπαίδευσεν, καὶ συναπεδήμησεν, καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐνέγραψε, καὶ κατὰ γε τοῦτο χάριν ἂν εἰδείην τῷ γάμῳ· δι' αἷς δὲ αἰτίας ἀπολιπὼν αὐτὴν ἐπὶ τουτοῦ τὸν Διάλογον ἐτραπόμην, ἀκούσατε, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, καὶ με μηδὲν τοῦ χρησίμου ἕνεκα ψεύδεσθαι ὑπολάβετε. 31. Ἐγὼ γὰρ ὁρῶν ταύτην οὐκ ἔτι σωφρονοῦσαν, οὐδὲ ἐμμένουσαν ἐπὶ τοῦ κοσμίου σχήματος, οἷόν ποτε ἐσχηματισμένην αὐτὴν ὁ Παιανιεὺς ἐκείνος ἡγάγετο, κοσμουμένην δὲ, καὶ τὰς τρίχας εὐθειζούσαν εἰς τὸ ἐταιρικόν, καὶ φυκίον ἐντριβομένην, καὶ τὸ ὀφθαλμῷ ὑπογραφομένην, ὑπώπτευνον εὐθύς, καὶ παρεφύλαττον ὅποι τὸν ὀφθαλμὸν φέροι. καὶ τὰ μὲν ἄλλα ἔω· καθ' ἑκάστην δὲ τὴν νύκτα ὁ μὲν στενωπὸς ἡμῶν ἐνεπίμπλατο μεθύοντων ἐραστῶν, κωμαζόντων ἐπ' αὐτὴν, καὶ κοπτόντων τὴν θύραν, ἐνίων δὲ, καὶ ἐσβιάζεσθαι σὺν οὐδενὶ κόσμῳ τολμώντων. αὕτη δὲ ἐγέλα, καὶ ἤδετο τοῖς ὀρωμένοις, καὶ τὰ πολλὰ ἢ παρέκλυπτεν ἀπὸ τοῦ τέγου, ἀδόντων ἀκούουσα τραχείᾳ τῇ φωνῇ ὥσθας τινὰς ἐρωτικὰς, ἢ καὶ παρανοίγουσα τὰς θύρας, ἐμὲ οἰομένη λαθεῖν, ἡσέλγαινε, καὶ ἐμοιχεύετο πρὸς αὐτῶν. ὅπερ ἐγὼ μὴ φέρων. γράψω-

σθαι μὲν αὐτὴν μοιχείας οὐκ ἐδοκίμαζον· ἐν χειτόνων δὲ οἰκοῦντι τῷ Διαιλόγῳ προσελθὼν ἡξίουν καταδεχθῆναι ὑπ' αὐτοῦ. 32. Ταῦτά ἐστιν, ᾧ ἐγὼ τὴν Ῥητορικὴν μεγάλην ἡδίκησα. καίτοι εἰ καὶ μηδὲν αὐτῇ τοιοῦτο ἐπέπρακτο, καλῶς εἶχέ μοι ἀνδρὶ ἡδὴ τετταράκοντα ἔτη σχεδὸν γιγονότι, θορύβων μὲν ἐκείνων, καὶ δικῶν, ἀπηλλαχθαι, καὶ τοὺς ἀνδρας τοὺς δικαστὰς ἀτρεμεῖν ἔῃν, καὶ τυράννων κατηγορίας, καὶ ἄριστέων ἐπαίνους ἐκφυγόντα· ἐς δὲ τὴν Ἀκαδημίαν, ἣ ἐς τὸ Λύκειον ἐλθόντα, τῷ βελτίστῳ τούτῳ Διαιλόγῳ συμπεριπατεῖν, ἡρέμα συνδιελεγόμενον. πολλὰ ἔχων εἰπεῖν, ἡδὴ παύσομαι. ὑμεῖς δὲ εὖορκον τὴν ψῆφον ἐνέγκατε.

ΔΙΚ. Τίς κρατεῖ;

ΕΡΜ. Πάσαις ὁ Σύρος, πλὴν μιᾶς.

ΔΙΚ. Ῥήτωρ τις ἔοικεν εἶναι ὁ τὴν ἐναντίαν θέμενος. 33. Ὁ Διάλογος ἐπὶ τῶν αὐτῶν λέγε. ὑμεῖς δὲ περιμείνατε, διπλασίονα ἀποισύμενοι τὸν μισθὸν ἐπ' ἀμφοτέrais ταῖς δίκαις.

ΔΙΑΛ. Ἐγὼ δὲ, ᾧ ἄνδρες δικασταί, μακροὺς μὲν ἀποτείνειν τοὺς λόγους οὐκ ἂν ἐβουλόμην πρὸς ὑμᾶς, ἀλλὰ κατὰ μικρὸν ὥσπερ εἴωθα. ὅμως δὲ ὡς νόμος ἐν τοῖς δικαστηρίοις, οὕτω ποιήσομαι τὴν κατηγορίαν, ἰδιώτης παντάπασι καὶ ἄτεχνος τῶν τοιούτων ὢν. καὶ μοι τοῦτο ἔστω πρὸς ὑμᾶς τὸ προοίμιον. ᾧ δὲ ἡδίκημαι, καὶ περιὑβρισμαι πρὸς τούτου, ταῦτά ἐστιν· ὅτι με σιμνὸν τέως ὄντα, καὶ θεῶν τε πέρι, καὶ φύσεως, καὶ τῆς τῶν ὄλων περιόδου σκοπούμενον, ὑψηλὸν ἄνω που τῶν νε-

φῶν ἀεροβατοῦντα, ἐνθα ὁ μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς
 πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνων φέρεται, κατασπάσας αὐτὸς
 ἤδη κατὰ τὴν ἀψίδα πετόμενον, καὶ ἀναβαίνοντα
 ὑπεράνω τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τὰ πτερὰ συντρίψας,
 ἰσοδίατον τοῖς πολλοῖς ἐποίησε. καὶ τὸ μὲν τρα-
 γικὸν ἐκείνο καὶ σωφρονικὸν ~~πρὸς ὁποῖον ἀφείλε~~
 μου. κωμικὸν δὲ ἄλλο καὶ σατυρικὸν ἐπέθηκε μοι,
 καὶ μικροῦ δεῖν γελοῖον. εἰτά μοι ἐς τὸ αὐτὸ φέρων
 συγκαθεῖρξε τὸ σκῶμμα, καὶ τὸν Ἰάμβρον, καὶ κυ-
 νισμὸν, καὶ τὸν Εὐπολιν, καὶ τὸν Ἀριστοφάνην,
 δεινοὺς ἄνδρας ἐπικερτομῆσαι τὰ σεμνὰ, καὶ χλευά-
 σαι τὰ καλῶς ἔχοντα. τελευταῖον δὲ, καὶ Μένιππὸν
 τινὰ τῶν παλαιῶν κυνῶν μάλα ὕλακτικόν, ὥς δο-
 κεῖ, καὶ κάρχαρον ἀνορύξας, καὶ τοῦτον ἐπεισέγα-
 γέ μοι φοβερόν τινα ὡς ἀληθῶς κύνα, καὶ τὸ δῆ-
 γμα λαθραῖον, ὅσω καὶ γελῶν ἅμα ἔδακνε. πῶς
 οὖν οὐ δεινὰ ὑβρισμαὶ μηκέτ' ἐπὶ τοῦ οἰκείου σχή-
 ματος διαμένων, ἀλλὰ κωμῶδῶν, καὶ γελωτοποιῶν,
 καὶ ὑποθέσεις ἀλλοκότους ὑποκρινόμενος αὐτῷ; τὸ
 γὰρ πάντων ἀτοπώτατον, κρᾶσιν τινα παράδοξον
 κέκραμαι; καὶ οὔτε πεζὸς εἰμι, οὔτε ἐπὶ τῶν μέτρων
 βέβηκα· ἀλλὰ ἱπποκενταύρου δίκην, σύνθετόν τι
 καὶ ξίνον φάσμα τοῖς ἀκούουσι δοκῶ.

34. EPM. Τί οὖν πρὸς ταῦτα ἐρεῖς, ὦ Σῦρε;

ΣΤΡ. Ἀπρὸςδόκητον, ὦ ἄνδρες δίκασται, τὸν
 ἀγῶνα τοῦτον ἀγωνίζομαι παρ' ὑμῖν. πάντα γοῦν
 μῦλλον ἢ ἡλπισα, ἢ τὸν Διάλογον τοιαῦτα ἐρεῖν
 περὶ ἐμοῦ, ὃν παραλαβὼν ἐγὼ, σκυθρωπὸν ἔτι
 τοῖς πολλοῖς δοκοῦντα, καὶ ὑπὸ τῶν συνεχῶν ἔρω-

τήσεων κατεσκήροτα, καὶ ταύτη ἀνδρείον μὲν εἶ-
 ναι δοκοῦντα, οὐ πάντῃ δὲ ἡδὺν, οὐδὲ τοῖς πλή-
 θεσι κεχαρισμένον, πρῶτον μὲν αὐτὸν ἐπὶ γῆς βαι-
 νειν εἵθισα ἐς τὸν ἀνθρώπινον τοῦτον τρόπον. με-
 τὰ δὲ τὸν αὐχμὸν τὸν πολὺν ἀποπλύνας, καὶ με-
 διαν καταναγκάσας, ἡδία τοῖς ὀφθαλμοῖς παρασκευάσας.
 ἐπὶ πᾶσι δὲ τὴν κωμωδίαν αὐτῷ παραέειπεν, καὶ
 κατὰ τοῦτο πολλὴν οἱ μηχανώμενος τὴν εὐνοίαν
 παρὰ τῶν ἀκουόντων, οἱ τέως τὰς ἀκρότητας τὰς ἐν
 αὐτῷ δεδιότες, ὥςπερ τὸν ἐχλινον, λαβὼν αὐτὸν εἰς
 τὰς χεῖρας ἐφυλάττοντο. ἀλλ' ἐγὼ οἶδ' ὅπερ μάλι-
 στα λυπεῖ αὐτὸν, ὅτι μὴ τὰ ἰσχυρὰ ἐκτεῖνα καὶ λεπτά
 καθήμενος πρὸς αὐτὸν σμικρολογοῦμαι, εἰ ἀθά-
 νατος ἢ ψυχὴ, καὶ πόσας κοτύλας ὁ θεὸς, ὅποτε
 τὸν κόσμον εἰργάσατο, τῆς ἀμυγούς καὶ κατὰ τὰ
 αὐτὰ ἐχούσης οὐσίας ἐνέχεεν εἰς τὸν κρατῆρα, ἐν ᾧ
 τὰ πάντα ἐκεράννυτο, καὶ, εἰ Ῥητορικὴ πολιτικῆς
 μορίου εἰδωλον, κολακείας τὸ τέταρτον. χαίρει γάρ,
 οὐκ οἶδ' ὅπως, τὰ τοιαῦτα λεπτολογῶν, καθάπερ
 οἱ τὴν ψῶραν ἡδέως κνώμενοι καὶ τὸ φρόντισμα
 ἡδὺ αὐτοῦ δοκεῖ, καὶ μέγα φρονεῖ, ἣν λέγεται, ὡς
 οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐστὶ συνιδεῖν ἃ περὶ τῶν ἰδεῶν
 ὀξυδορεῖ. ταῦτα δηλαδὴ καὶ παρ' ἐμοῦ ἀπαιτεῖ,
 καὶ τα πτερὰ ἐκτεῖνα ζητεῖ, καὶ ἀποβλέπει, τὰ πρὸ
 τοῖν ποδοῖν οὐχ ὄρων. ἐπεὶ τῶν γε ἄλλων ἕνεκα
 οὐκ ἂν, οἶμαι, μέμψαιτό μοι, ὡς θροισμῶν τοῦ-
 το τὸ Ἑλληνικὸν περισπάσας αὐτοῦ, βαρβαρικὸν
 μετενέδυσαι· καὶ ταῦτα βάρβαρος αὐτὸς εἶναι δεχῶν.
 ἡδίκουν γὰρ ἂν, τὰ τοιαῦτα εἰς αὐτὸν παρανομῶν,

καὶ τὴν πᾶτριον ἐοθῆτα λοιοδοτυῶν. ἀπολελόγη-
μαι ὡς δυνατόν ἐμοί. ὑμεῖς δὲ ὁμοίαν τῇ πάλαι τὴν
ψῆφον ἐνέγκετε.

35. ΕΡΜ. Βαβαῖ, δέκα ὄλαις κρατεῖς. ὁ γὰρ
αὐτὸς ἐκεῖνος ὁ πάλαι οὐδὲ νῦν ὁμόψηφός ἐστι. ἀ-
μίλει τοῦτο ἔθος ἐστὶ, καὶ πᾶσι τὴν τειρυπημένην
οὗτος φέρει, καὶ μὴ παύσαιτε φθονῶν τοῖς ἀρίστοις.
ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἅπιτε ἀγαθῇ τύχῃ· αὐριον δὲ τὰς
λοιπὰς δικάσομεν.

ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΥ ΗΤΟΙ ΟΤΙ ΤΕΧΝΗ ΠΑ- ΡΑΣΙΤΙΚΗ.

ARGVMENTVM.

*Hoc in dialogo, quo Lucianus Platonicos imi-
tatur, Simo quidam, parasitus, parasiticam esse
artem demonstrat. Ars constat ex perceptionibus
consentientibus et coexercitatis ad finem vitae uti-
lem; primo igitur parasiticam esse compagem per-
ceptionum docet. Parasito enim, ut eum, qui ad
se nutriendum idoneus sit, exploret, sibi que be-
nevolentem reddat, se vero ut iucundum faciat
convivam, atque de ciborum virtutibus ac vitiis
instruat, magna ad percipiendum facultate opus
esse. Exercitari deinde debere perceptiones, ne
pereat parasitus; et ad vitam utilem esse para-
siticam, negari non posse. Parasitica est ars*

esculentorum et poculentorum, atque propter ista dicendorum, cuius finis est voluptas. Iam Homerus parasitorum vitam beatam praedicavit. Voluptas in eo consistit, ut ab corpore molesta, ab anima perturbationes absint. Ergo Epicurei non habent voluptatem, qui de figura terrae aliisque multis quaerunt; non ita parasitus. Ceterum illi vel pauperes sunt, et tunc vel infelices vel parasi; vel divites, et tunc necessario multis molestiis obnoxii. Parasitica est artium adeo optima; — communiter omnibus praestat; discitur sine molestia, sponte cupideque; fructum, quem aliae artes post disciplinam praebent, parasitus statim quum inceperit, habet; huic quotidie sunt dies festi, copioso semper gaudet cibo et potu; non opus sunt instrumenta, praeceptores; mercedem non dat, sed accipit; ubivis arte sua uti potest; reliquae artes appetunt suam, cuius origo est amicitia; sine ulla molestia exercetur, et parasitus non potest esse stultus, nec malus. — Singulatim omnibus praestat. Si optimis reliquarum, rhetoricae et philosophiae praestat, omnibus reliquis praestare credenda est. De illis dubitatur, an sint; vel saltem, quid sint ambiguum est; parasitica quid sit certum est, et ubivis est eadem; nullus parasitus amavit philosophiam, multi vero philosophi parasiticam; philosophi multi rigent esuriuntque, non vero parasitus; — in bello hic illis praeferendus est et corporis ratione et animi; qui enim philosophi et rhetores quondam militarent, fugae se mandare non erubere; celeberrimi contra heroes parasi erant, Nestor, Idomeneus, Patroclus, Meriones, Aristogiton; defendunt in bello suo corpore nutritores suos, et si cecidere, corporis adhuc conditione urbem honestant, quum illorum sint arida et te-

nuia; — in pace vero sycophantis forum et iudicia relinquentes, palaestris gymnasiis, ventionibus, conviviiis ornamento sunt; longe secus philosophi et rhetores. Parasitus non avidus est gloriae et pecuniae sicut illi, absunt ab eo omnis generis affectus. Cibo indigere nequit, nihil timet, neminem afficit iniuria, nam tum non esset, non maneret parasitus. Mors eius beatissima est, bibentis nempe et edentis. Tandem parasitos divitibus quoque, a quibus nutriuntur, utilissimos, nomenque ipsum honorabile esse monet.

ΤΤΧΙΑΔΗΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΣ.

1. ΤΤΧ. Τί ποτε ἄρα, ὦ Σίμων, οἱ μὲν ἄλλοι ἄνθρωποι, καὶ ἐλεύθεροι καὶ δοῦλοι, τέχνην ἑκαστός τινα ἐπίστανται, δι' ἧς ἑαυτοῖς τέ εἰσι καὶ ἄλλω χρήσιμοι· σὺ δὲ, ὥς ἔοικεν, ἔργον οὐδὲν ἔχεις, δι' οὗ ὢν τι ἢ αὐτὸς ἀπόναις, ἢ ἄλλω μεταδῶης;

ΠΑΡ. Πῶς τοῦτο ἐρωτᾷς, ὦ Τυχιάδη, οὐδέπω οἶδα. πειρῶ δὴ σαφέστερον ἐρωτᾶν.

ΤΤΧ. Ἔστιν ἢν τινα τυγχάνεις ἐπισταμενός τέχνην, οἷον μουσικὴν;

ΠΑΡ. Μὴ Δία.

ΤΤΧ. Τί δὲ, ἱατρικὴν;

ΠΑΡ. Οὐδέπω ταύτην.

ΤΤΧ. Ἀλλὰ γεωμετρίαν;

ΠΑΡ. Οὐδαμῶς.

ΤΤΧ. Τί δὲ ῥητορικὴν; φιλοσοφίας μὲν γιγνέσθαι τοσοῦτον ἀπέχεις, ὅσον καὶ ἡ κακία.

ΠΑΡ. Ἐγὼ μὲν, εἰ οἶόν τε εἶναι, καὶ πλείον.

ὥστε μὴ δοῦναι τοῦτο καθάπερ ἀγνοοῦντι ὄνειδίσαι·
φημί γάρ κακὸς εἶναι, καὶ χείρων ἢ σὺ δοκεῖς.

ΤΤΧ. Ναί. ἀλλὰ ταύτας μὲν ἴσως ταῖς τέχνας
οὐκ ἐξίμαθες διὰ μέγεθος αὐτῶν καὶ δυσκολίαν·
τῶν δὲ δημοτικῶν τίνα, τεκτονικὴν, ἡ σκυτοτομικὴν;
καὶ γὰρ οὐδὲ τὰλλα οὕτως ἔχει σοι, ὥς μὴ καὶ τοι-
αύτης ἂν διηθῆναι τέχνης.

ΠΑΡ. Ὅρθως λέγεις, ὦ Τυχιάδη· οὐδὲ γὰρ
τούτων οὐδεμιᾶς ἐπιστήμων εἰμί.

ΤΤΧ. Τίνο; οὐν ἑτέρας;

ΠΑΡ. Τίνο; ὥς ἐγὼ οἶμαι, γενναίας· ἦν εἰ
μάθεις, καὶ σὲ ἐπαινέσειν οἶομαι. ἔργῳ μὲν οὐκ
κατορθοῦν φημι ἤδη, εἰ καὶ σοὶ λόγῳ οὐκ ἔχει
εἰπεῖν.

ΤΤΧ. Τίνα ταύτην;

ΠΑΡ. Οὐπω μοι δοκῶ τοὺς περὶ ταύτην ἐκ-
μεμελητηκέναι λόγους. ὥστε ὅτι τέχνην μὲν τίνα
ἐπίσταμαι, ὑπάρχει ἤδη σοι γινώσκειν, καὶ μὴ
διὰ τοῦτο χαλεπῶς μοι ἔχειν· ἦν τίνα δὲ, αὐτίς
ἀκούσῃ.

ΤΤΧ. Ἄλλ' οὐκ ἀνέξομαι.

ΠΑΡ. Τόγε τῆς τέχνης παρὰδοξον ἴσως φα-
νέται σοι ἀκούσαντι.

ΤΤΧ. Καὶ μὴν διὰ τοῦτο σπουδάζω μαθεῖν.

ΠΑΡ. Εἰσαυτίς, ὦ Τυχιάδη.

ΤΤΧ. Μηδομῶς, ἀλλ' ἤδη λέγε, εἰ μήτερ ἄρα
αἰσχύνῃ.

ΠΑΡ. Ἡ Παρσιστικὴ.

2. ΤΤΧ. Καὶ εἰ μὴ μαίνοιτό τις, ὦ Σίμων, τέχνην ταύτην φαίη ἂν;

ΠΑΡ. Ἐγωγε εἰ δέ σοι μαίνεσθαι δοκῶ, τοῦ μηδεμίαν ἄλλην ἐπίστασθαι τέχνην, αὐτὴν αἰτίαν εἶναι μοι τὴν μανίαν δόκει, καὶ με τῶν ἐγκλημάτων ἤδη ἄφίει. φασὶ γάρ τὴν δαίμονα ταύτην καὶ μὲν ἄλλα χαλεπὴν εἶναι τοῖς ἔχονσι, παραιτεῖσθαι δὲ τῶν ἁμαρτημάτων αὐτοῦς, ὥσπερ διδάσκαλον ἢ παιδαγωγὸν τοῦτων ἀναδεχομένην εἰς αὐτὴν τὰς αἰτίας.

ΤΤΧ. Οὐκοῦν, ὦ Σίμων, ἡ παρασιτικὴ τέχνη ἐστὶ;

ΠΑΡ. Τέχνη γάρ. καὶ γὰρ ταύτης δημιουργός.

ΤΤΧ. Καὶ σὺ ἄρα παράσιτος;

ΠΑΡ. Πάνυ ὠνείδισας, ὦ Τυχιάδῃ.

ΤΤΧ. Ἄλλ' οὐκ ἐρυθριάς, παράσιτον σαυτὸν καλῶν;

ΠΑΡ. Οὐδαμῶς, αἰσχυνοίμην γάρ ἂν, εἰ μὴ λέγοιμι.

ΤΤΧ. Καὶ μὴ Δία, ὅποτα καὶ βουλόμεθα γνωρίζειν τῶν οὐκ ἐπισταμένων τῷ, ὃ τε χρηστοὶ μαθεῖν, ὃ παράσιτος δηλονότι φήσομεν;

ΠΑΡ. Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες ἐμὲ, ἢ Φειδίαν ἀγαλαματοποιόν. χαίρω γάρ τῇ τέχνῃ οὐδὲν τι ἦντιον, ἢ Φειδίας ἔχαιρε τῷ Δίῳ.

ΤΤΧ. Καὶ μὴν ἐκεῖνό μοι σκοποῦντι προοῖσται γέλως πάμπολυς.

ΠΑΡ. Τὸ ποῖον;

ΤΤΧ. Εἰ ταῖς ἐπιστολαῖς ἄνωθεν, ὥσπερ ἔθος, ἐπιγράφοιμεν Σίμωνι παρασίτῳ.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἂν ἐμοῖ μᾶλλον χαρίζοιο, ἢ Δίῳ ἐπιγράφων φιλοσόφῳ.

3. ΤΤΧ. Ἀλλὰ σὺ μὲν ὅπως χαίρεις καλούμενος, οὐδὲν ἢ μικρόν μοι μέλει· σκοπεῖν δὲ δεῖ καὶ τὴν ἄλλην ἀτοπίαν.

ΠΑΡ. Τίνα μὴν;

ΤΤΧ. Εἰ καὶ ταύτην ταῖς ἄλλαις τέχναις ἐγκαταλέξομεν. ὥστε ἐπειδὴν πυνθάνηται τις, ὅποιά τις αὕτη τέχνη ἐστὶ, λέγειν, οἷον γραμματικὴ, ἰατρικὴ, παρασιτικὴ.

ΠΑΡ. Ἐγὼ μὲν, ὦ Τυχιάδῃ, πολὺ μᾶλλον ταύτην, ἢ τινα ἑτέραν τέχνην φαίην ἄν· εἰ δὲ σοι φίλον ἀκούειν, καὶ ὅπως οἶομαι, λέγοιμι ἄν, καίπερ οὐ παντάπασιν ὦν, ὡς ἔφθην εἰπὼν, ἐπὶ τούτῳ παρασκευασμένος οὐδέν.

ΤΤΧ. Εἰ καὶ σμικρὰ δὲ τοῖς ἀληθείαι διόλσει.

ΠΑΡ. Ἴθι δὴ, πρῶτον περὶ τῆς τέχνης, εἰ σοι δοκεῖ, ἥτις ποτὲ οὐσα τυγχάνει τῷ γένει, σκοπῶμεν. οὕτως γὰρ ἐπακολουθήσασιν ἄν καὶ ταῖς κατ' εἶδος τέχναις, εἴπερ ἄρα ὁρθῶς μετέχοιμεν αὐτῆς.

ΤΤΧ. Τί ποτ' οὖν ἐστὶ τέχνη, ὡς ἐπίστασαι;

ΠΑΡ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΤΤΧ. Μὴ τοίνυν ὁκνεῖ λέγειν αὐτὴν, εἴπερ οἶσθα.

4. ΠΑΡ. Τέχνη ἐστὶν, ὡς ἐγὼ διαμνημονεύω, σοφοῦ τινος ἀκούσας, σύστημα ἐκ καταλήψεων ἐγγυγμνασμένων πρὸς τι τέλος εὐχρηστον τῶν ἐν τῷ βίῳ.

ΤΤΧ. Ὅρθῶς ἐκείνου γε εἰπόντος, οὕτως ἀπεμνημόνευσας.

ΠΑΡ. Εἰ δὲ μετέχοι τούτων ἀπάντων ἢ παρασιτικῇ, τί ἄν ἄλλο ἢ καὶ αὐτὴ τέχνη εἴη;

ΤΤΧ. Τέχνη γάρ, εἴπερ οὕτως ἔχοι.

ΠΑΡ. Φέρε δὴ καθ' ἕκαστον τοῖς τῆς τέχνης

εἶδεις ἐφαρμόζοντες τὴν παρασιτικὴν, εἰ συνῆδει, σκοπῶμεν, καὶ ὁ περὶ αὐτῆς λόγος, ἀλλὰ μὴ καθ' ἅπερ αἱ πονηραὶ χύτραι διακρουόμεναι, μὴ σαθρὸν ἀποφθίγγηται. δεῖ τοίνυν εἶναι καὶ ταύτην ὥσπερ καὶ πᾶσαν τέχνην, σύστημα ἐκ καταλήψεων. πρῶτον μὲν τὸ δοκιμάζειν, καὶ διακρίνειν, ὅστις ἂν ἐπιτηδεῖος γένοιτο τρέφειν αὐτόν· καὶ ὅτῳ παρασιτεῖν ἀρξάμενος, οὐκ ἂν μεταγνοίῃ. ἡ τὸν μὲν ἀργυρογνώμονα τέχνην τινὰ φήσομεν ἔχειν, εἵπερ ἐπίστατο διαγιγνώσκειν τὰ τε κίβδηλα τῶν νομισμάτων, καὶ τὰ μὴ, τοῦτον δὲ ἄνευ τέχνης διακρίνειν τοὺς τε κιβδήλους τῶν ἀνθρώπων, καὶ τοὺς ἀγαθοὺς, καὶ καῦτα, ὥσπερ τῶν νομισμάτων, καὶ τῶν ἀνθρώπων μὴ φανερῶν εὐθὺς ὄντων; αὐτὰ μέντοι ταῦτα καὶ ὁ σοφὸς Εὐριπίδης καταμέμφεται, λέγων·

Ἄνδρῶν δ' ὅτῳ χρῆ τὸν κακὸν διειδέναι,

Οὐδείς χαρακτὴρ ἐμπίφυκε σώματι.

ὣ δὴ καὶ μείζων ἢ τοῦ παρασίτου τέχνη πέφυκεν, εἴ γε καὶ τὰ οὕτως ἄδηλα καὶ ἀφανῆ, μᾶλλον τῆς μαντικῆς γνωρίζει τε καὶ οἶδε. 5. Τὸ δὲ γε ἐπίστασθαι λόγους λέγειν ἐπιτηδεῖους, καὶ πράγματα πράττειν, δι' ὧν οἰκειώσεται, καὶ εὐνοῦστατον ἑαυτὸν τῷ τρέφοντι ἀποδείξει, ἅρ' οὐ συνέσεις καὶ καταλήψεως ἐρῶμένης εἶναι σοι δοκεῖ;

ΤΤΧ. Καὶ μάλα.

ΠΑΡ. Τὸ δὲ γε ἐν ταῖς ἐστιάσειν αὐταῖς, ὅπως παντὸς ἀπέλθῃ πλέον ἔχων, καὶ παρευδοκιμῶν τοὺς μὴ τὴν αὐτὴν αὐτῷ κεκτημένους τέχνην, ἄνευ τινὸς λόγου καὶ σοφίας πλαττίσθαι οἶει;

ΤΤΧ. Οὐδαμῶς.

ΠΑΡ. Τί δέ, τὸ ἐπίστασθαι τὰς ἀρετας καὶ κακίας τῶν ὄψων καὶ τῶν σκυίων, πελοπραγμουσύνην ἀτέχνου τινὸς εἶναι σοι δοκεῖ, καὶ ταῦτε τοῦ γεννησιώτατου Πλάτωνος οὐτως λέγοντος, Τεῦ μέλλοντος ἐπιτάσσεσθαι μὴ μαγειρικῷ ὄντος, σκευαζομένης θοίνης ἀκυροτέρα ἢ κρίσις. 6. Ὅτι γε μὴν οὐκ ἐκ καταλήψεως μόνον, ἀλλὰ συγγεγραμμένης ἐστὶν ἡ παρασιτικῇ, μάθοις ἂν ἐνθύνειτε φράδιως. αἱ μὲν γάρ τῶν ἄλλων τεχνῶν καταλήψεις καὶ ἡμέρας, καὶ νύκτας, καὶ μῆνας, καὶ ἐνταυτοὺς πολλάκις ὑπυγυμναστοὶ μένουσι, καὶ ὅμως οὐκ ἀπύλλυνται παρὰ τοῖς κειτημένοις αἱ τέχναι. αἱ δὲ τοῦ παρασίτου καταλήψεις, εἰ μὴ καθ' ἡμέραν εἶεν ἐν γυμνασίῃ, ἀπολλύσιν. οὐ μόνον, οἶμαι, τὴν τέχνην, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν τεχνίτην. 7. Τό γε μὴν, πρὸς τὸ τέλος εὐχρηστον τῷ βίῳ, μὴ καὶ μανίας εἴη ζητεῖν; ἐγὼ γὰρ τοῦ φαγεῖν καὶ τοῦ πινεῖν οὐδὲν εὐχρηστότερον εὐρίσκω ἐν τῷ βίῳ ὄν, οὐδὲ ζῆν γε ἄνευ τούτου ἐστί.

ΤΤΧ. Πάνυ μὲν οὖν.

8. ΠΑΡ. Καὶ μὴν οὐδὲ τοιαῦτόν τι ἐστὶν ἡ παρασιτικῇ, ὑποῖον τὸ κάλλος, καὶ ἡ ἰσχυρς, οἷς τε τέχνην μὲν μὴ δοκεῖν αὐτὴν, δύναμιν δὲ τινε τοιαύτην.

ΤΤΧ. Ἀληθῇ λέγεις.

ΠΑΡ. Ἀλλὰ μέντοι οὐδὲ ἀτεχνία ἐστίν. ἡ γὰρ ἀτεχνία οὐδέποτε οὐδὲν κατορθοῖ τῷ κειτημένῳ. φέρε γὰρ, εἰ ἐπιτρέψας σὺ σιαντοῖ νῆαυ ἐν θυλάτῃ καὶ χειμῶνι, μὴ ἐπιστάμενος κυβερνᾶν, σωθείης ἂν;

ΤΤΧ. Οὐχ οὕτω.

ΠΑΡ. Τί δὲ ποτε, ἢ τῷ μὴ ἔχειν τέχνην, δὲ ἵς
δυσχεῖσαι σώζων ἐαυτὸν;

ΤΤΧ. Καὶ μύλα.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν καὶ παρασίτος ὑπὸ τῆς παρασι-
τικῆς, εἴπερ ἦν ἀτεχνία, οὐκ ἂν ἐσώζαιτο;

ΤΤΧ. Ναί,

ΠΑΡ. Οὐκοῦν τέχνη σώζεται, ἀτεχνία δὲ οὐ;

ΤΤΧ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΠΑΡ. Τέχνη ἄρα ἐστὶν ἡ παρασιτική.

ΤΤΧ. Τέχνη, ὡς δοικα.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν κυβερνήτας μὲν ἀγαθοὺς, καὶ
ἡνώχους τεχνίτας ἐκπεσόντας τῶν δίφρων οἶδα ἐγὼ
πολλὰκις, καὶ τοὺς μὲν ξυντριβέντας, τοὺς δὲ καὶ
πάμπαν διαφθαρέντας· παρασίτου δὲ ναυάγιον οὐ-
δὲ εἰς ἔχοι τοιοῦτον εἰπεῖν. οὐκοῦν εἰ μήτε ἀτεχνία
ἐστὶν ἡ παρασιτική, μήτε δύναμις, σύστημα δὲ τι,
καὶ ἐκ καταλήψεων γεγυμνασμένων, τέχνη δηλονότι
διωμολόγηται ἡμῖν σήμερον.

9. **ΤΤΧ.** Ὅσον ἐκ τούτου εἰκάζω· ἀλλ' ἐκεῖνο
σκόπει δὴ, ὅπως καὶ ὅρον ἡμῖν τινα γενναῖον ἀπο-
δοῖς τῆς παρασιτικῆς.

ΠΑΡ. Ὅρθῶς σύγχε λόγων. δοκεῖ γάρ μοι
οὕτως ἂν μάλιστα διωρίσθαι· παρασιτική ἐστὶ τέχνη
ποτίων, καὶ βρωτίων, καὶ τῶν διὰ ταῦτα λεπτῶν,
τέλος δὲ αὐτῆς τὸ ἡδύ.

ΤΤΧ. Ἐπέρουχέ μοι δοκεῖς ὀρίσασθαι τὴν σπαν-
ταῦ τέχνην. ἀλλ' ἐκεῖνο σκόπει, μὴ πρὸς ἐπίλους τῶν
φιλοσόφων μάχη σοι περὶ τοῦ τέλους ᾗ.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἀπόχρη γε, εἴπερ ἔσται τὸ αἰτεῖ

τέλος εὐδαιμονίας καὶ παρασιτικῆς. 10. Φανεῖται δὲ οὕτως. ὁ γὰρ σοφὸς Ὀμηρος τὸν τοῦ παρασίτου βίον θαυμάζων, ὡς ἄρα μακάριος καὶ ζηλωτὸς εἶη μόνος,

Οὐ γὰρ ἔγωγέ τις φημὶ τέλος χαριέστερον εἶναι,

Ἦ ὅταν εὐφροσύνῃ μὲν ἔχῃ κατὰ δῆμον ἅπαντα,

— — παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι

Σίτου καὶ κρείων, μέθυ δ' ἐκ κορητῆρος ἀφύσσων

Οἶνεχθός φορέησι, καὶ ἐγχείῃ δεπάεσσι.

καὶ ὡς οὐχ ἱκανῶς ταῦτα θαυμάζων, μᾶλλον τὴν αὐτοῦ γνώμην ποιεῖ φανερωτέραν, εὖ λέγων·

Τοῦτο τί μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἶδεται εἶναι, οὐχ ἕτερόν τι ἐξ ὧν φησιν, ἢ τὸ παρασιτεῖν, εὐδαιμονομίζων. καὶ μὴν οὐδὲ τῷ τυχόντι ἀνδρὶ περιτέθεικε τούτους τοὺς λόγους, ἀλλὰ τῷ σοφωτάτῳ τῶν Ἑλλήνων. καίτοι γε εἶπερ ἐβούλετο Ὀδυσσεὺς τὸ κατὰ τοὺς Στωϊκοὺς ἐπαινεῖν τέλος, ἐδύνατο ταυτὶ λέγειν, ὅτε τὸν Φιλοκτήτην ἀνήγαγεν ἐκ τῆς Ἀθήνου, ὅτε τὸ Ἰλιον ἐξεπόρθησεν, ὅτε τοὺς Ἕλληνας φεύγοντας κατέσχευεν, ὅτε εἰς Τροίαν εἰσῆλθεν, καυτὸν μαστιγώσας, καὶ κακὰ καὶ Στωϊκὰ ῥάκη ἐνδύς· ἀλλὰ τότε οὐκ εἶπε τοῦτο τέλος χαριέστερον· ἀλλὰ μὴν καὶ ἐν τῷ τῶν Ἐπικουρεῶν βίῳ γενόμενος αὐτίς παρὰ τῇ Καλυψοῇ, ὅτε αὐτῷ ὑπῆρχεν ἐν ἀργίᾳ τε βιοτεύειν, καὶ τρυφᾶν, καὶ βινεῖν τὴν Ἀτλαντος θυγατέρα, καὶ κινεῖν πάσας τὰς λείας κινήσεις, οὐδέποτε εἶπε τοῦτο τὸ τέλος χαριέστερον, ἀλλὰ τὸν τῶν παρασίτων βίον. ἐκαλοῦντο δὲ δαιτυμόνες οἱ παράσιτοι τότε. πῶς οὖν λέγει; πάλιν γὰρ ἄξιον ἀναμνησθῆναι τῶν ἐπῶν. οὐδὲ γὰρ οἷόν τε ἀκούειν αὐτῶν, μὴ πολλὰκις νομίσαν·

Δαιτυμόνες καθήμενοι ἐξείης. καί·

— — — παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι

Σίτου καὶ κρεῶν — — —

11. "Ογε μὴν Ἐπίκουρος σφόδρα ἀναισχύντως ὑφελόμενος τὸ τῆς παρασιτικῆς τέλος, τῆς κατ' αὐτὸν εὐδαιμονίας τέλος αὐτὸ ποιεῖ. καὶ ὅτι κλοπὴ τὸ πρῶγμά ἐστι, καὶ οὐδὲν Ἐπικούρῳ μέλει τὸ ἡδὺ, ἀλλὰ τῷ παρασίτῳ, οὕτω μάθοις ἄν. ἔγωγε ἡγοῦμαι τὸ ἡδὺ πρῶτον μὲν τὸ τῆς σαρκὸς ἀόχλητον, ἔπειτα τὸ μὴ θορύβου καὶ ταραχῆς τὴν ψυχὴν ἐμπεπληθῆσαι. τούτων τοίνυν ὁ μὲν παράσιτος ἐκατέρων τυγχάνει· ὁ δὲ Ἐπικούρειος οὐδὲ θάτερον. ὁ γὰρ ζητῶν περὶ ἀχρήματος γῆς, καὶ κόσμων ἀπειρίας, καὶ μεγέθους ἡλίου, καὶ ἀποστημάτων, καὶ πρώτων στοιχείων, καὶ περὶ τῶν θεῶν, εἴτε εἰσὶν, εἴτε οὐκ εἰσὶ, καὶ περὶ αὐτοῦ τοῦ τέλους αἰεὶ πολεμῶν, καὶ διαφερόμενος πρὸς τινὰς, οὐ μόνον ἐν ἀνθρωπίναις, ἀλλὰ καὶ ἐν κοσμικαῖς ἐστὶν ὀχλήσειν. ὁ δὲ παράσιτος, πάντα καλῶς ἔχειν οἰόμενος, καὶ πεπωτενικῶς μὴ ἄλλως ταῦτα ἔχειν ἄμεινον, ἢ ἔχει, μετὰ πολλῆς ἀδείας καὶ γαλήνης, οὐδενὸς αὐτῷ τοιοῦτου παρενοχλοῦντος, ἐσθίει, καὶ κοιμᾶται ὑπτιος, ἀφεικῶς τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας, ὥσπερ Ὀδυσσεὺς ἐπὶ τῆς σχεδίας ἀποπλέων οἰκιδε. 12. Καὶ μὴν οὐχὶ κατὰ ταῦτα μόνον οὐδὲν προσήκει τὸ ἡδὺ τῷ Ἐπικούρῳ, ἀλλὰ καὶ κατ' ἐκείνα. ὁ γὰρ Ἐπίκουρος οὗτος, ὅστις ποτὲ ἐστὶν ὁ σοφός, ἤτοι φραγεῖν ἔχει, ἢ οὐ. εἰ μὲν οὐκ ἔχει, οὐχ ὅπως ἠδέεσθαι οὐ ζήσεται, ἀλλ' οὐδὲ ζήσεται· εἰ δὲ ἔχει, εἴτε παρ' ἑαυτοῦ, εἴτε παρὰ ἄλλου· εἰ μὲν οὖν παρ' ἄλλου τὸ

φαγεῖν ἔχει, παρῶτατός ἐστι, καὶ οὐχ ὥς λέγει· εἰ δὲ παρ' ἑαυτοῦ, οὐχ ἡδέως ζήσεται.

ΤΤΧ. Πῶς οὐχ ἡδέως;

ΠΑΡ. Εἰ γὰρ ἔχει τὸ φαγεῖν παρ' ἑαυτοῦ, πολλὰ τοι, ὦ Τυχιάδη, τῷ τοιοῦτῳ βίῳ παρακολουθεῖν ἀνάγκη· καὶ ἄθρει, πόσα, δεῖ τὸν μέλλοντα βιώσειν καθ' ἡδονὴν τῆς ἐγγινομένης οὐρεῖς ἀπάσης ἀνακαληροῦν. ἢ τί φῆς;

ΤΤΧ. Καὶ μοι δοκεῖ.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν τῷ μὲν συχνὰ κεντημένῳ ἴσως τοῦτο παρέχει. τῷ δὲ ὀλίγῳ καὶ μηδέν, οὐκέτι· ὥστε πένης οὐκ ἂν σοφὸς γένοιτο, οὐδὲ ἐφιπνῶιτο τοῦ τέλους· λέγω δὲ τοῦ ἡδέος. ἀλλ' οὐδὲ μὲν ὁ πλούσιος, ὁ παρὰ τῆς οὐσίας ἀφρόνως ταῖς ἐπιθυμίαις χορηγῶν, θυνήσεται τοῦδε ἐφικέσθαι. τί δήποτε; ὅτι πᾶσα ἀνάγκη τὸν ἀναλίσκοντα τὰ ἑαυτοῦ πολλὰς περιπύπτειν ἀηθίαις, τοῦτο μὲν τῷ μαγεῖρῳ κακῶς σκευάσαντι τὸ ὄψον μαχόμενον, ἢ, εἰ μὴ μάχοιτο, φεῦλα παρὰ τοῦτο ἐσθίοντα καὶ ὄψα, καὶ τοῦ ἡδέος ὑπερεῖν· τοῦτο δὲ τῷ οἰκονομοῦντι τὰ κατὰ τὴν οὐκίαν, εἰ μὴ καλῶς οἰκονομοίῃ, μαχόμενον. ἢ οὐχ οὕτως;

ΤΤΧ. Νὴ Δία, καὶ μοι δοκεῖ.

ΠΑΡ. Τῷ μὲν οἶν Ἐπικούρῳ πάντα συμβαίνειν εὐαὶός, ὥστε οὐδέποτε τεύξεται τοῦ τέλους· τῷ δὲ παρασίτῳ οὔτε μάγειρός ἐστιν, ὥ χαλεπήνῃ, οὔτε ἄγρος, οὔτε οἰκονόμος, οὔτε ἀργύρια, ὑπὲρ ὧν ἀπολλυμένων ἀχθισθείη, καὶ πάντα ἔχει, ὥστε καὶ φάγοι καὶ πίοι, μόνος οὗτος ὑπὸ μηδενός, ὧν ἐκεῖνος, ἀνάγκη ἀνοχλούμενος. 13. Ἀλλ' ὅτι μὲν τέχνη ἐστὶν ἡ πα-

παρασιτική, καὶ τούτων καὶ τῶν ἄλλων ἱκανῶς δέδεικται.
 λοιπόν, ὅτι καὶ ἀρίστη δεικτέον, καὶ τοῦτο οὐχ ἁπλῶς,
 ἀλλὰ πρῶτον μὲν, ὅτι ποιῇ πασῶν διαφέρει τὴν
 τεχνῶν· εἶτα ὅτι καὶ ἰδίᾳ ἐκάστης. ποιῇ μὲν οὖν
 πασῶν οὕτω διαφέρει. πάσης γὰρ τέχνης ἀνάγκη
 προσάγειν μάθησιν, πόνον, φόβον, πλῆγας, ὅπερ οὐκ
 ἔστιν ὅστις οὐκ ἂν ἀπεύξαιτο. ταύτην δὲ τὴν τέχνην,
 ὥς ἔσκει, μόνην ἔχει μαθεῖν ἄνευ πόνου. τίς γὰρ
 ἀπὸ δειπνου ποτὲ ἀπῆλθε κλαίων, ὥςπερ τινὲς ἀπὸ
 τῶν διδασκάλων ὀρώμεν; τίς δ' ἐπὶ δειπνον ἀπιών,
 ὥφθη στυθροπός, ὥςπερ οἱ εἰς διδασκαλεῖα ποι-
 τῶντες; καὶ μὴν ὁ μὲν παρίσιτος ἐκὼν αὐτὸς ἐπὶ
 δειπνον ἔρχεται, μάλιστα ἐπιθυμῶν τῆς τέχνης· οὗ
 δὲ τις ἄλλας τέχνας μανθάνοντες, μισοῦσιν αὐτάς·
 ὥστ' ἐνιοὶ δι' αὐτὰς ἀποδιδράσκουσι. τί δὲ οὐ καὶ
 καὶνο ἐννοῶμαι σε δεῖ, ὅτι καὶ τοὺς ἐν ἐκείναις ταῖς
 τέχναις προκόπτοντας, οἱ πατέρες καὶ μητέρες τούτοις
 τιμῶσι μάλιστα, οἷς καθ' ἡμέραν καὶ τὸν παρίσιτον;
 Κυλῶς, νῆ Δία, ἔγραψεν ὁ παῖς, λέγοντις, δῦτε
 αὐτῷ φαγεῖν· οὐκ ἔγραψεν ὀρθῶς, μὴ δῦτε. οὕτω
 τὸ πρῶγμα καὶ ἐντιμον, καὶ ἐν τιμωρίᾳ μέγα φαίνε-
 ται. 14. Καὶ μὴν αἱ ἄλλαι τέχναι τὸ ἥστερον τοῦ-
 το ἔχουσι μετὰ τὸ μαθεῖν, καὶ τοὺς καρποὺς ἡδέως
 ἀπολαμβάνουσιν. πολλὴ γὰρ, καὶ ὀρθῶς οἶμος ἐστ'
 αὐτό. ἢ δὲ παρασιτικὴ μόνη τῶν ἄλλων εὐθὺς ἀπο-
 λαύει τῆς τέχνης ἐν αὐτῇ τῇ μανθάνειν, καὶ ἅμα τε
 ὄρχεται, καὶ ἐν τῇ τέλει ἐστίν. αἱ μὲντοι τῶν ἄλλων
 τεχνῶν οὐ τίς, ἀλλὰ πᾶσαι ἐπὶ μόνην τὴν τροφήν
 γεγόνασιν· ὁ δὲ παρίσιτος εὐθὺς ἔχει τὴν τροφήν

ἅμα τῷ ἄρξασθαι τῆς τέχνης. ἡ οὐκ ἐννόεις ὅτι ὁ μὲν γεωργὸς γεωργεῖ, οὐ τοῦ γεωργεῖν ἕνεκα, καὶ ὁ τέκτων τεκταίνεται, οὐ τοῦ τεκταίνεσθαι ἕνεκα· ὁ δὲ παράσιτος, οὐχ ἕτερον μέντοι διώκει, ἀλλὰ τὸ αὐτὸ καὶ ἔργον ἐστὶν αὐτοῦ, καὶ οὗ ἕνεκα γίνεται;

15. Καὶ μὴν ἐκείνᾳ γε οὐδεὶς ἐστὶν ὅστις οὐκ ἐπίσταται, ὅτι οἱ μὲν τὰς λοιπὰς τέχνας ἐργαζόμενοι τὸν μὲν ἄλλον χρόνον ταλαιπωροῦσι, μίαν δὲ ἢ δύο μόνας τοῦ μηνὸς ἡμέρας ἱερὰς ἄγουσι. καὶ αἱ πόλεις θι, τὰς μὲν δι' ἔτους, τὰς δὲ ἐμμήνουσ ἐορταῖς διατελοῦσι, καὶ εὐφραίνεσθαι λέγονται τότε. ὁ δὲ παράσιτος τοῦ μηνὸς τὰς τριάκονθ' ἡμέρας ἱερὰς ἄγει· πᾶσαι γὰρ δοκοῦσιν αὐτῷ εἶναι τῶν θεῶν.

16. Ἔτι οἱ μὲν βουλόμενοι τὰς ἄλλας τέχνας κατορθοῦν, ὀλιγοσιταῖς καὶ ὀλιγοπουσίαις χρῶνται, καθάπερ οἱ νοσοῦντες. πολυπουσίαις δὲ καὶ πολυσιταῖς οὐκ ἔστιν εὐφραίνόμενον μαρτυρεῖν.

17. Καὶ αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι χωρὶς ὀργάνων οὐδαμῶς τῷ κεντημένοι ὑπηρετεῖν δύνανται· οὔτε γὰρ αὐλεῖν ἐνὶ χωρὶς αὐλῶν, οὔτε ψάλλειν ἄνευ λύρας, οὔτε ἰππεύειν χωρὶς ἵππου. αὕτη δὲ οὕτως ἐστὶν ἀγαθὴ, καὶ οὐ βυρσὶα τῷ τεχνίτῃ, ὥστε καὶ ὑπάρχει μὴδὲν ἔχοντι ὄπλον χρῆσθαι αὐτῇ.

18. Καὶ, ὥς ἔοικε, τὰς ἄλλας τέχνας μαρτυροῦμεν μισθὸν διδόντες, ταύτην δὲ λαμβάνοντες.

19. Ἔτι τῶν μὲν ἄλλων τεχνῶν εἰσι διδάσκαλοι τινες, τῆς δὲ παρασιτικῆς οὐδεὶς, ἀλλ' ὥσπερ ἡ ποιητικὴ, κατὰ Σωκράτην, καὶ αὕτη τινὶ μοίρᾳ παραγίγνεται.

20. Κακεῖνο δὲ σκόπει, ὅτι τὰς μὲν ἄλλας τέχνας ὀδεύοντες, ἢ πλείοντες, οὐ δυνάμεθα διαπραττεσθαι· αὕτη δὲ ἐστὶ χρῆσθαι καὶ ἐν ὀδῷ, καὶ πλείοντι.

ΤΤΧ. Πάνυ μὲν οὖν.

21. ΠΑΡ. Καὶ μέντοι, ὦ Τυχιάδη, αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι δοκοῦσι μοι ταύτης ἐπιθυμεῖν, αὕτη δὲ οὐδεμιᾶς ἑτέρας.

ΤΤΧ. Τί δε οὐχ οἱ τὰ ἀλλότρια λαμβονόντες ἀδικεῖν σοι δοκοῦσι;

ΠΑΡ. Πῶς γὰρ οὐ;

ΤΤΧ. Πῶς οὖν ὁ παράσιτος τὰ ἀλλότρια λαμβάνων, οὐκ ἀδικεῖ μόνος;

22. ΠΑΡ. Οὐκ ἔχω λέγειν. Καὶ μην τῶν ἄλλων τεχνῶν αἱ ἀρχαὶ φαῦλαί τινες καὶ εὐτελεῖς εἰσι, τῆς δὲ παρασιτικῆς ἡ ἀρχὴ πᾶνυ γεγραφαία τις. τὸ γὰρ θρυλλούμενον τοῦτο τῆς φιλίας ὄνομα, οὐκ ἄλλο τι εὐροῖς, ἢ ἀρχὴν παρασιτικῆς.

ΤΤΧ. Πῶς λέγεις;

ΠΑΡ. Ὅτι οὐδεὶς ἐχθρὸν, ἢ ἀγνωστὰ ἄνθρωπον, ἀλλ' οὐδὲ συνήθη μετρίως, ἐπὶ δειπνὸν καλεῖ, ἀλλὰ δεῖ πρότερόν, οἶμαι, τοῦτον γενέσθαι φίλον, ἵνα κοινωνήσῃ σπονδῶν, καὶ τραπέζης, καὶ τῶν τῆς τέχνης ταύτης μυστηρίων. ἐγὼ γοῦν πολλάκις ἤκουσά τινων λεγόντων, ποταπὸς δὲ οὗτος ὁ φίλος, ὅστις οὐ βέβρωκεν οὐδὲ πέπωκε μεθ' ἡμῶν; ὥς δηλονότι τὸν συμπίνοντα καὶ συνεσθίοντα μόνον πιστὸν ἡγουμένων φίλον. 23. Ὅτι γε μην ἡ βασιλικωτάτη τῶν τεχνῶν ἐστὶν αὕτη, μύθοις ἂν καὶ ἐκ τοῦδε οὐχ ἥκιστα. τὰς μὲν γὰρ λοιπὰς τέχνας οὐ μόνον κακοπαθοῦντες, καὶ ἰδρυόντες, ἀλλὰ, γῆ Δία, καθήμενοι καὶ ἐστῶτες ἐργάζονται, ὥσπερ ἀμέλει δοῦλοι τῶν τεχνῶν. ὁ δὲ παράσιτος μεταχειρίζεται τὴν αὐτοῦ

τέχνην, ὥς βασιλεὺς κατακείμενος. 23. Ἐκεῖτα μὲν γὰρ τί δεῖ λέγειν περὶ τῆς εὐδαιμονίας αὐτοῦ, οἷον δὴ μόνος κατὰ τὸν Ἰσοκράτην Ὀμηρον οὔτε φυτεύει χερσὶ φυτὸν, οὔτε ἄροσιν, ἀλλὰ τὰ ἄσπαρτα, καὶ τὰ ἀνήροτα πάντα νέμεται; 25. Καὶ μὴν ῥήτορά τε, καὶ γιωμέτην, καὶ χαλκία οὐδὲν κωλύει τὴν ἑαυτοῦ τέχνην ἐργάζεσθαι, εἴαν τε ποτηρὸς, εἴαν τε καὶ μωρὸς ᾗ, παρασιτεῖν δὲ οὐδεὶς δύναται ἢ μωρὸς ὢν, ἢ ποτηρὸς.

ΤΤΧ. Παπαί. οἷον χρῆμα ἀποφαίνει τὴν παρασιτικήν· ὥστε καὶ αὐτὸς ἤδη βούλεσθαι δοκῶ μοι παράσιτος εἶναι ἀντὶ τούτου ὃς εἰμι.

26. ΠΑΡ. Ὡς μὲν τοίνυν κοινῇ πάντων διαφέρει, δεδιῆχθαι μοι δοκῶ. φέρε δὴ ὥς καὶ κατ' ἰδίαν ἐκάστης διαφέρει, σκοπῶμεν. τὸ μὲν δὴ ταῖς βαναύσοις τέχναις παραβάλλειν αὐτήν, ἀνόητόν ἐστι· καὶ μᾶλλον πῶς καθαιροῦντος τὸ ἀξίωμα τῆς τέχνης. ὅτι γε μὴν τῶν μεγίστων καὶ καλλίστων τεχνῶν διαφέρει, δεικτέον. ὁμολόγηται γὰρ δὴ πρὸς πάντων, τὴν τε ῥητορικήν, καὶ τὴν φιλοσοφίαν, ὥς διὰ γενναιότητα καὶ ἐπιστήμας ἀποφαίνονται τινες. ἐπειδὴν γοῦν καὶ τούτων ἀποδείξαιμι τὴν παρασιτικήν πολὺ κρατοῦσαν, σχολῇ δηλονότι τῶν ἄλλων τεχνῶν δόξει προφερεστάτη, καθάπερ ἡ Ναυσικαία τῶν θεραπαινίδων. 27. Κοινῇ μὲν οὖν ἀμφοῖν διαφέρει, καὶ τῆς ῥητορικῆς, καὶ τῆς φιλοσοφίας, πρῶτον κατὰ τὴν ὑπόστασιν. ἡ μὲν γὰρ ὑφέστηκεν, αἱ δὲ οὐ. οὔτε γὰρ καὶ τὴν ῥητορικήν ἐν τι καὶ τὸ αὐτὸ νομίζομεν, ἀλλ' οἱ μὲν τέχνην, οἱ δὲ τοῦναντίον, ἀτεχνίαν, ἄλλοι δὲ κακοτεχνίαν,

ἄλλοι δὲ ἄλλο τε ὁμοίως δὲ καὶ τὴν φιλοσοφίαν κατὰ τὰ αὐτὰ, καὶ ὡσαύτως ἔχουσιν. ἑτέρως μὲν γὰρ Ἐπικουρῷ δοκεῖ τὰ πράγματα ἔχειν, ἑτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς Στουῆς, ἑτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς Ἀκαδημίας, ἑτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τοῦ Περιπάτου, καὶ ἄπλως ἄλλος ἄλλην ἀξιῶ τὴν φιλοσοφίαν εἶναι. καὶ μέχρι γε νῦν, οὔτε οἱ αὐτοὶ γνώμης κρατοῦσιν, οὔτε αὐτῶν ἡ τέχνη μία φαίνεται. ἐξ ὧν δηλονότι τεκμαίρεσθαι καταλείπεται. ἀρχὴν γὰρ φημι μῆτε εἶναι τέχνην, ἥς οὐκ ἔστιν ὑπόστασις. ἐπεὶ τί δήποτε; ἀριθμητικὴ μὲν μία ἐστὶ καὶ ἡ αὕτη, καὶ δις δύο παρὰ γε ἡμῖν, καὶ παρὰ Πέρσαις, τέσσαρά ἐστι, καὶ συμφωνεῖ ταῦτα καὶ παρὰ Ἕλλησι καὶ βαρβάρους· φιλοσοφίας δὲ πολλὰς καὶ διαφόρους ὀρῶμεν, καὶ οὔτε τὰς ἀρχὰς οὔτε τὰ τέλη σύμφωνα πασῶν.

ΤΤΧ. Ἀληθῆ λέγεις. μίαν μὲν γὰρ τὴν φιλοσοφίαν εἶναι λέγουσιν· αὐτοὶ δὲ αὐτὰς ποιοῦσι πολλὰς.

28. ΠΑΡ. Καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν ἄλλας τέχνας, εἰ καὶ τε κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἶη, καὶ παρέλθοι τις συγγνώμης ἀξιῶσας, ἐπεὶ μέσαι τε δοκοῦσι, καὶ αἱ καταλήψεις αὐτῶν οὐκ εἰσὶν ἀμετάπτωτοι, προσδεκτός ἂν εἶη. φιλοσοφίαν δὲ τίς ὥς ἀναγκαίαν ἀνάσχοιτο μὴ μίαν εἶναι, καὶ μηδὲ σύμφωνον αὐτῇ ἑαυτῇ μᾶλλον τῶν ὀργάνων; μία μὲν οὐκ ἔστι φιλοσοφία, ἐπειδὴ ὀρῶ καὶ ἄπειρον οὖσαν. πολλὰ δὲ οὐ δύνανται εἶναι· ἐπειδὴ περ ἡ φιλοσοφία μία. 29. Ὅμοίως δὲ καὶ περὶ τῆς ὑποστάσεως τῆς ῥητορικῆς ταῦτα φαίη τις ἂν. τὸ γὰρ περὶ ἐνὸς προκειμένου ταῦτα μὴ λέγειν ἅπαντας, ἀλλὰ μάχην εἶναι

φορῶς ἀντιδόξου, ἀπόδειξις μέγιστη τοῦ μηδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι τοῦτο, οὐ μίᾳ κατάληψις οὐκ ἔστι. τὸ γὰρ ζητεῖν τὸ, τί μᾶλλον αὐτῶν ἐστὶ, καὶ τὸ μηδέποτε ὁμολογεῖν μίαν εἶναι, τοῦτο αὐτὴν ἀναιρεῖ τοῦ ζητουμένου τὴν οὐσίαν. 30. Ἡ μέντοι παρασιτικὴ οὐχ οὕτως ἔχει, ἀλλὰ καὶ ὡς Ἕλλησι καὶ ἐν βαρβάρους μία ἐστὶ, καὶ πάντα ταῦτα, καὶ ὅσα αὐτοῖς. καὶ οὐκ ἂν εἴποι τις ἄλλως μὲν τοῦδε, ἑτέρως τοῦδε, παρασιτεῖν. οὐδὲ εἰπὼν ὡς δοικεν ἐν παρασίτοις τενεῖς, οἷον Στωϊκοὶ, ἢ Ἐπικουρείοι, δόγματα ἔχοντες διάφορα, ἀλλὰ πᾶσι πρὸς ἅπαντας ὁμολογία τις ἐστὶ, καὶ συμφωνία τῶν ἔργων, καὶ τοῦ τέλους. ὥς τε ἔμοιγε δοκεῖ ἡ παρασιτικὴ κινδυνεύειν, κατὰ γὰρ τοῦτο, καὶ σοφία εἶναι.

31. ΤΤΧ. Πάνυ μοι δοκεῖς ὁμῶς ταῦτα εἰρηκεῖναι. ὥς δὲ καὶ τὰ ἄλλα χείρων ἐστὶν ἢ φιλοσοφία τῆς σῆς τέχνης, πῶς ἀποδεικνύεις;

ΠΑΡ. Οὐκοῦν ἀνάγκη πρῶτον εἰπεῖν, ὅτι φιλοσοφίας μὲν οὐδέποτε ἡράσθη παράσιτος, παρασιτικῆς δὲ πάμπολλοι ἐπιθυμήσαντες μνημονεύονται φιλόσοφοι, καὶ μέχρι γὰρ νῦν ἐρῶσι.

ΤΤΧ. Καὶ τίνας ἂν ἔχοις εἰπεῖν φιλοσόφους, παρασιτεῖν σπουδάζοντας;

ΠΑΡ. Οὐς τινὰς μέντοι, ὧς Τυχιδῆ, καὶ σὶ γιγνώσκων, ὑπεκρίνη ἀγνοεῖν μᾶρ, ὡς κατὰ τινός αὐτοῖς αἰσχύνῃς ἐντεῦθεν γιγνομένης, σὺχ' ἐτιμῆς.

ΤΤΧ. Οὐ, μὰ τὸν Δι', ὧς Σίμων; ἀλλὰ καὶ σφόδρα ἀπορῶ οὐς τινὰς καὶ εὖροις εἰπεῖν.

ΠΑΡ. Ὡς γιγνώσκεις, σὺ μοι δοκεῖς ἀγῆκός εἶναι

καὶ τῶν ἀναγραφέντων πρὸς ἐκείνων βίους, ἐπὶ πάντως ἂν καὶ ἐπιγινώσκαι οὓς τινας λέγω, δύναιο.

ΤΤΧ. Καὶ μέντοι, γῆ τὸν Ἡρακλέα, ποθῶ δὲ ἀκούειν τίνες εἰσιν.

ΠΑΡ. Ἐγὼ σοι δείξω, καὶ καταλέξω ἀνθρώπους ὄντας οὐχὶ τοὺς φανίλους, ἀλλ' ὡς ἐγὼ δοκῶ, τοὺς ἀρίστους, καὶ οὓς ἡμίστεα οἶμι. 32. Δισχίτης μέντοι ὁ Σαμφρατικὸς οὗτος, ὁ τοὺς μακροὺς καὶ ἀστείους διαλόγους γράψας, ἥκε ποτε εἰς Σικελίαν κομίζων αὐτοὺς, ὅπως, εἰ δύναιτο, δι' αὐτῶν γνωσθῆναι Διονυσίῳ τῷ τυράννῳ· καὶ τὸν Μιλτιάδην ἀναγνοῦς, καὶ δόξας εὐδοκιμηκέναι, λοιπὸν ἐκάθητο ἐν Σικελίᾳ παρασιτῶν Διονυσίῳ, καὶ ταῖς Σαμφράτου διατριβαῖς ἐφθᾶσθαι φράσας. 33. Τί δὲ καὶ Ἀριστεππος ὁ Κυρηναῖος οὐχὶ τῶν δοκίμων φαίνεται σοι φιλοσόφων;

ΤΤΧ. Καὶ πάνυ.

ΠΑΡ. Καὶ οὗτος μέντοι κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον διέτριβεν ἐν Συρακούσαις παρασιτῶν Διονυσίῳ. πάντων γοῦν ἀμέλει τῶν παρασίτων αὐτὸς εὐδοκίμει παρ' αὐτῷ· καὶ γὰρ ἦν πλέον τι τῶν ἄλλων πρὸς τὴν τέχνην εὐφυής· ὥστε τοὺς δόψοποιους δοσιμέραι ἐπεμπε παρὰ τοῦτον ὁ Διομήσιος, ὡς παρ' αὐτοῦ μαθησομένους. οὗτος μέντοι δοκεῖ καὶ κοσμήσαι τὴν τέχνην ἀξίως. 34. Ὁ δὲ Πλάτων ὑμῶν ὁ γενναῖος, καὶ αὐτὸς μὲν ἦκεν εἰς Σικελίαν ἐπὶ ταύτῃ, καὶ ὀλίγας παρασιτήσας ἡμέρας τῷ τυράννῳ, τοῦ παρασιτεῖν ὑπὸ ἀφύτης ἐξέπεσε, καὶ πάλιν Ἀθήναζε ἀφικόμενος, καὶ φιλοπονήσας, καὶ παρυσκευάσας

ἑαυτὸν, αὐτῷ δευτέρῳ στόλῳ ἐπέπλευσε τῇ Σικελίᾳ καὶ δειπνήσας πάλιν ὀλίγας ἡμέρας, ὑπὸ ἀμαθίας ἐξέπεσε· καὶ αὕτη ἡ συμφορὰ Πλάτωνι περὶ Σικελίαν, ὁμοία δοκεῖ γενέσθαι τῇ Νυκίου.

ΤΤΧ. Καὶ τίς, ὦ Σίμων, περὶ τούτου λέγει;

35. ΠΑΡ. Πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι, Ἀριστοτέλους δὲ ὁ μουσικός, πολλοῦ λόγου ἄξιος, καὶ αὐτὸς δὲ παράσιτος Νηλείως ἦν. Εὐριπίδης μὲν γὰρ ὅτι Ἀρχελάῳ μέχρι τοῦ θανάτου παρεσίτει, καὶ Ἀνάξαρχος Ἀλεξάνδρῳ, πάντως ἐπίστασαι. 36. Καὶ Ἀριστοτέλης δὲ τῆς παρασιτικῆς ἤρξατο μόνον, ὥσπερ καὶ τῶν ἄλλων τεχνῶν. 37. Φιλοσόφους μὲν οὖν, ὥσπερ ἦν, παρασιτικῶς σπουδάσαντας ἔδειξε, παράσιτον δὲ οὐδεὶς ἔχει φράσαι φιλοσοφεῖν ἐθελήσαντα. 38. Καὶ μέντοι εἰ ἔστιν εὐδαιμον τὸ μὴ πεινῆν, μηδὲ διψῆν, μηδὲ ριγοῦν, ταῦτα οὐδενὶ ἄλλῳ ὑπάρχει, ἢ παρασίτῳ. ὥστε φιλοσόφους μὲν ἂν τις πολλοὺς καὶ ριγοῦντας καὶ πείνωντας εὐροί, παράσιτον δὲ οὐ. ἢ οὐκ ἂν εἴη παράσιτος, ἀλλὰ δυστυχὴς τις, ἢ πτωχὸς ἄνθρωπος, ἢ φιλόσοφος ὁμοίως.

39. ΤΤΧ. Ἰκανῶς ταῦτά γε. ὅτι δὲ καὶ κατὰ πολλὰ διαφέρει φιλοσοφίας, καὶ ῥητορικῆς ἢ παρασιτικῆς, πῶς ἐπιδεικνύεις;

ΠΑΡ. Εἰσὶν, ὦ βέλτιστε, καιροὶ τοῦ τῶν ἀνθρώπων βίου, ὃ μὲν τις εἰρήνης, θῆμαι, ὃ δ' αὖ πολέμου. ἂν δὴ τούτοις πᾶσα ἀνάγκη φανερὰς γίνεσθαι τὰς τέχνας, καὶ τοὺς ἔχοντας ταύτας ὁποῖοι τινὲς εἴσι. πρότερον δὲ, εἰ δοκεῖ, σκοπήμεθα τὸν τοῦ πολέμου καιρὸν, καὶ τίνες ἂν εἴεν μάλιστα χρησιμώτατοι, τε ἕκαστος αὐτῷ, καὶ κοινῇ τῇ πόλει.

ΤΤΧ. Ὡς οὐ μέτριον ἀγῶνα καταγγέλλεις τῶν ἀνδρῶν· καὶ ἔγωγε πάλαι γεῶ κατ' ἑμαυτὸν, ἐννοῶν ποῖος ἂν εἴη συμβαλλόμενος παρασίτῳ φιλόσοφος.

40. ΠΑΡ. Ἴνα τοίνυν μὴ πάνυ θαυμάξης, μηδὲ τὸ πρῶγμα σοι δοκῇ χλεύης ἄξιον, φέρε προτυπωσώμεθα παρ' ἡμῖν αὐτοῖς, ἡγγέλθαι μὲν αἰφνίδιον εἰς τὴν χώραν ἐμβεβληκέναι πολεμίους, εἶναι δὲ ἀνάγκην ἐπεξιέναι, καὶ μὴ περιορᾶν ἕξω δηρουμένην τὴν γῆν· τὸν στρατηγὸν δὲ παραγγέλλειν ἅπαντας εἰς τὸν κατάλογον τοὺς ἐν ἡλικίᾳ, καὶ δὴ χώρεῖν τοὺς ἄλλους, ἐν δὲ δὴ τούτοις, φιλοσόφους τινάς, καὶ ῥήτορας, καὶ παρασίτους. πρῶτον τοίνυν ἀποδύσωμαι αὐτοὺς, ἀνάγκη γὰρ τοὺς μέλλοντας ὀπλίζεσθαι, γυμνοῦσθαι πρότερον. Θεῶ δὴ τοὺς ἄνδρας, ὧ γενναῖα, καθ' ἕκαστον, καὶ δοκίμαζε τὰ σώματα. τοὺς μὲν τοίνυν αὐτῶν ὑπὸ ἐνδείας ἰδοὺς ἂν λεπτοὺς καὶ ὥχρους πεφρικέτας, ὥς περ ἡδὴ τραυματίας παρειμέτους. ἀγῶνα μὲν γὰρ, καὶ μάχην σταδιαίαν, καὶ ὠθισμὸν, καὶ κόνιν, καὶ τραύματι, μὴ γελοῖον ἢ λέγειν, δύνασθαι φέρειν ἀνθρώπους ὥς περ τέκινους τινὸς δεομένους ἀναλήψεως; 41. Ἀθρεῖ θεὶ πάλιν μεταβάς τὸν παρασίτον, ὁποῖός τις φαίνεται. ἄρ' οὐχ ὁ μὲν τὸ σῶμα πρῶτον πολὺς, καὶ τὸ χρῶμα ἡδύς, οὐ μέλας δὲ, οὐδὲ λευκός, (τὸ μὲν γὰρ γυναικί, τὸ δὲ δούλῳ προσοίκεν) ἔπειτα θυμοειδής, δεινὸν βλέπων, ὁποῖον ἡμεῖς, μέγα καὶ ὕφαιμον. οὐ γὰρ καλὸν δεδοικέτα καὶ θῆλιγ ὀφθαλμὸν εἰς πύλεμον φέρειν. ἄρ' οὐχ ὁ τοιοῦτος καλὸς μὲν γένοιτ' ἂν, καὶ ζῶν ὀπλίτης, καλὸς δὲ καὶ εἰ ἀποθάνοι καλῶς; 42. Ἀλλὰ τί

δεῖ ταῦτα ἀκρίβειαν ἔχοντας αὐτῶν παραδείγματα, ἀπλῶς γὰρ εἰπεῖν, ἐν πολέμῳ τῶν πάποτε ρητόρων, ἢ φιλοσόφων, οἱ μὲν οὐδὲ ὅλως ὑπέμειναν ἔξω τοῦ τείχους προελθεῖν. εἰ δὲ τις καὶ ἀναγκασθεὶς παρατάξαιτο, φημὶ τοῦτον λείψαντα τὴν τάξιν ὑποστρέφειν.

ΤΤΧ. Ὡς θανμάσια πάντα, καὶ οὐδὲν ὑπισχνῇ μιστριον· λίγας δὲ ὅμως.

ΠΑΡ. Τῶν μὲν τοίνυν ρητόρων Ἰσοκράτης οὐχ ἄπως εἰς πόλεμον ἐβῆλθε ποτε, ἀλλ' οὐδ' ἐπὶ δικαστήριον ἀνέβη, διὰ φιλίαν, οἶμαι, ὅτι οὐδὲ τὴν φωνὴν διὰ τοῦτο εἶχε. τί ἔτι; οὐχὶ Δημάδης μὲν, καὶ Λισχίνης, καὶ Φιλοκράτης, ὑπὸ δῖους εὐθὺς τῇ καταγγελλῇ τοῦ Φιλίππου πολέμῳ, τὴν πόλιν προὔδοσαν καὶ σφῶς αὐτοὺς τῷ Φιλίππῳ, καὶ διετέλεσαν Ἀθηναῖοι ἀπὸ τῶν ἐκείνου πολιτευόμενοι, ὥς εἶγε τις καὶ ἄλλος Ἀθηναῖος κατ' αὐτὰ ἐπολέμει, κήκεϊνος ἐν αὐτοῖς ἦν φίλος. ὁ Ἐπερίδης δὲ, καὶ Δημοσθένης, καὶ Λυκοῦργος, οἳ γε δοκοῦντες ἄνδρειότεροι, καὶ ταῖς ἐκκλησίαις ἀεὶ θορυβοῦντες καὶ λοιδοροῦμενοι τῷ Φιλίππῳ, τί ποτε ἀπειργάσαντο χιναῖον ἐν τῷ πρὸς αὐτὸν πολέμῳ; καὶ Ἐπερίδης μὲν καὶ Λυκοῦργος οὐδ' ἐβῆλθον, ἀλλ' οὐδὲ ὅλως ἐτόλμησαν μικρὸν ἔξω παρακύβαι τῶν πυλῶν, ἀλλ' ἐντειχίδιοι ἐκάθηντο, παρ' αὐτοῖς ἤδη πολιορκούμενοι, γνωμίδια καὶ προβουλαυμάτια συντιθέντες. ὁ δὲ δὴ κορυφαῖος αὐτῶν, ὁ ταυτὶ λέγων ἐν ταῖς ἐκκλησίαις συνεχῶς· „Φίλιππος γὰρ ὁ Μακεδόναν ἄναξ, ὃθεν οὐδὲ ἀνδράποδον πρῖαιτό τις ποτε,“ τολμήσας προελθεῖν εἰς τὴν Βοιωτίαν, πρὶν ἢ ἐυμμεῖσαι τὰ στρατόπεδα,

καὶ ξυμβάλλειν εἰς χρεῖρας, εἰπας τὴν ἀσπίδα ἔφειν-
γεν. ἢ οὐδέπω ταῦτα πρότερον διήκουσας ἀνδένος,
πάνυ γνώριμα ὄντα, οὐχ ὅπως Ἀθηναίοις, ἀλλὰ Θου-
ξὲ καὶ Σκυθαῖς, ὅθεν ἐκείνο τὸ κάθαρμα ἦν.

43. ΤΥΧ. Ἐπίσταμαι ταῦτα, ἀλλ' οὔτιοι μὲν ῥή-
τορες, καὶ λόγους λέγειν ἡσυχρότεροι, ἀρετὴν δὲ οὐ. τί
δὲ περὶ τῶν φιλοσόφων λέγεις; οὐ γάρ. δὴ ταύτους
ἔχεις ὥσπερ ἐκείνους αἰτιῶσθαι.

ΠΑΡ. Οὗτοι πάλιν, ὦ Τυχιάδη, οἱ περὶ τῆς ἀν-
δρίας δοσμήραι διαλεγόμενοι, καὶ κατατρέβοντες τὴ
τῆς ἀρετῆς ὄνομα, πολλῷ μᾶλλον τῶν ῥητόρων φασ-
κοῦνται δειλότεροι, καὶ μαλακώτεροι. σκόπει δὲ οὐ-
τω. πρῶτον μὲν, οὐκ ἔστιν ὅστις εἰπεῖν ἔχει φιλόσο-
φον ἐν πολέμῳ τιτελευτηκέντα. ἦτοι γὰρ οὐδὲ ὅλως
ἐστρατεύσαντο, ἢ εἴπερ ἐστρατεύσαντο, πάντες ἔφυ-
γον. Ἀντισθένης μὲν οὖν, καὶ Διογένης, καὶ Κρά-
της, καὶ Ζήνων, καὶ Πλάτων, καὶ Αἰσχίνης, καὶ Ἀρι-
στοτέλης, καὶ πῶς οὗτος ὁ ὅμιλος, οὐδὲ εἶδον παρὰ-
ταξιν· μόνος δὲ τολμήσας ἐξελθεῖν εἰς τὴν ἐν τῇ πόλει
μάχην ὁ σοφὸς αὐτῶν Σωκράτης, φεύγων ἐκείθεν
ἐπὶ τῆς Πύρρηδος, εἰς τὴν Ταυρίαν παλαιάστραν κατ-
έφυγε· πολὺ γὰρ αὐτῷ ἀστειώτερον ἐδόκει μετὰ τῶν
μειρακυλλίων καθιζόμενον ὠραῖζειν, καὶ σοφισμάτια
προβάλλειν τοῖς ἐκτυγχάνουσιν, ἢ ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ
μάχεσθαι.

ΤΥΧ. ὦ γενναῖε, ταῦτα μὲν ἦδη καὶ παρ' ἄλ-
λων ἐπυθόμην, οὐ, μὰ Δία, σκώπτειν αὐτοὺς καὶ
ὀνειδίζειν βουλομένων· ὥς τε οὐδὲν τι μοι δοκεῖς
χαριζόμενος τῇ σεαυτοῦ τέχνῃ καταψεύδεσθαι τῶν

ἀνδρῶν. 44. Ἄλλ' εἰ δοκεῖ, ἤδη φέρε καὶ σὺ τὸν παράσιτον ἑποῖός τις ἐστὶν ἐν πολέμῳ, καὶ λέγει, καὶ εἰ ὅλως λέγεται παράσιτός τις γενέσθαι τῶν παλαιῶν;

ΠΑΡ. Καὶ μὴν, ὦ φιλότης, οὐδεὶς ἀνήκοος Ὀμήρου, οὐδ' ἂν πάντων ἰδιώτης τύχη, ὅστις οὐκ ἐπίσταται παρ' αὐτῷ τοὺς ἀρίστους τῶν ἡρώων παρασίτους ὄντας. — ὦ, τε γὰρ Νέστορ ἐκεῖνος, οὗ ἀπὸ τῆς γλώττης ὥσπερ μέλι ὁ λόγος ἀπέβη, αὐτοῦ τοῦ βασιλέως παράσιτος ἦν, καὶ οὔτε τὸν Ἀχιλλεῖα, ὥσπερ ἐδόκει τε καὶ ἦν τὸ σῶμα γενναϊότατος, καὶ δικαιοτάτος, οὔτε τὸν Διομήδην, οὔτε τὸν Αἴαντα ὁ Ἀγαμέμνων οὕτως ἐπαινεῖ τε καὶ θαυμάζει, ὥσπερ τὸν Νέστορα. οὐδὲ γὰρ δέκα Αἴαντας εὐχεται γενέσθαι αὐτῷ, οὔτε δέκα Ἀχιλλεύς· πάλαι δ' ἂν ἐλάσκεναι τὴν Τροίαν, εἰ τοιοῦτους ἑποῖος ἦν οὗτος ὁ παράσιτος, καίπερ γέρον ὢν, στρατιώτας εἶχε δέκα. καὶ τὸν Ἰδομενέα τὸν τοῦ Διὸς ἔγγονον, παράσιτον Ἀγαμέμνονος ὁμοίως λέγει.

45. ΤΤΧ. Ταῦτα μὲν καὶ αὐτὸς ἐπίσταμαι· οὐκ ἔγωγε μὴν δοκῶ μοι γινώσκειν· πῶς δὴ τὸ ἄνθρωπος τῷ Ἀγαμέμνονι παράσιτος ἦσαν.

ΠΑΡ. Ἀναμνήσθητι, ὦ γενναῖε, τῶν ἐπῶν ἐκείνων, ὥνπερ αὐτὸς ὁ Ἀγαμέμνων πρὸς τὸν Ἰδομενέα λέγει.

ΤΤΧ. Ποίων;

ΠΑΡ. — Σὸν δὲ πλεον δέκα αἰεὶ

Ἔστηχ' ὥσπερ ἐμοὶ, πείσειν ὅτι θυμὸς ἀνώγει.

Ἰθα γὰρ τὸ αἰεὶ πλεον δέκα εἶρηκεν, οὐχ ὅτι

τὸ ποτήριον διὰ παντος πλήρες εἰσίστηκει τῷ Ἰδομενεΐ, καὶ μαχομένῳ καὶ καθεύδοντι, ἀλλ' ὅτι αὐτῷ δι' ὅλου τοῦ βίου μένῳ συνδαιπνεῖν ἐπῆρχε τῷ βασιλεΐ, [ἀλλ'] οὐχ ὥσπερ τοῖς λοιποῖς στρατιώταις πρὸς ἡμέρας τινας προσκαλουμένοις. τὸν μὲν γὰρ Αἴαντα, ἐπεὶ καλῶς ἐμονομάχησε τῷ Ἑκτορὶ, εἰς Ἀγαμέμνονα διόν ἄγον, φησὶ, κατὰ τιμὴν ἀξιοθέντα ὡς τοῦ παρὰ τῷ βασιλεΐ δειπνου· ὁ δὲ Ἰδομενεύς, καὶ ὁ Νέστωρ, ὁσημέραι συνεδείπνουσιν τῷ βασιλεΐ, ὥς αὐτὸς φησι. Νέστωρ δὲ παρὰ σείτός μοι δοκεῖ τῶν βασιλέων μάλιστα τεχνίτης καὶ ἀγαθὸς γενέσθαι. οὐ γὰρ ἐπὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος ἄρξασθαι τῆς τέχνης, ἀλλὰ ἀνωθεν ἐπὶ Καινέως καὶ Ἐξαδίου· δοκεῖ δὲ οὐδὲ ἀναπαύσασθαι παράσιτων, εἰ μὴ [καὶ] Ἀγαμέμνων ἀπέθανε.

ΤΤΧ. Οὗτοσὶ μὲν γενναῖος ὁ παράσιτος. εἰ δὲ καὶ ἄλλους τινὰς οἶσθα, πειρῶ λέγειν.

46. ΠΑΡ. Τί οὖν, ὦ Τυχιάδη, οὐχὶ καὶ Πάτροκλος τοῦ Ἀχιλλέως παράσιτος ἦν, καὶ ταῦτα οὐδενὸς τῶν ἄλλων Ἑλλήνων φαυλότερος, οὔτε τὴν ψυχὴν, οὔτε τὸ σῶμα, νεανίας ὢν; ἐγὼ γὰρ οὐδ' αὐτοῦ μοι δοκῶ τοῦ Ἀχιλλέως τεκμαίρεσθαι τοῖς ἔργοις αὐτοῦ χεῖρῳ εἶναι· τὸν τε γὰρ Ἑκτορα ῥήξαντα τὰς πύλας, καὶ παρὰ ταῖς ναυσὶν εἶσω μαχόμενον, οὗτος ἐξέωσε, καὶ τὴν Πρωτεσιλάου ναῦν ἤδη καιομένην ἔσβεσε. καί τοι ἐπεβάτευον αὐτῆς οὐχ οἱ φαυλότατοι, ἀλλ' οἱ τοῦ Τελαμῶνος Αἴας τε καὶ Τεῦκρος, ὁ μὲν ὀπλίτης ἀγαθός, ὁ δὲ τοξότης. καὶ πολλοὺς μὲν ἀπέκτεινε τῶν βαρβάρων, ἐν δὲ δὴ τούτοις καὶ Σαρπηδόνα τὸν τοῦ Διὸς υἱόν, ὁ παράσιτος τοῦ Ἀχιλλέως. καὶ ἀπέ-

Θανε δὲ οὐχὶ τοῖς ἄλλοις ὁμοίως, ἀλλ' αὐτὸν μὲν
 "Ἐκτορα Ἀχιλλεὺς ἀπέκτεινεν, εἰς ἕνα, καὶ αὐτὸν Ἀχιλ-
 λεία Πάρις· τὸν δὲ παρὰ σίτον θεὸς καὶ δύο ἄνθρω-
 ποι. καὶ τελευτῶν δὲ φωνὰς ἀφῆκεν, οὐχ οἷας ὁ γεν-
 ναιώτατος Ἐκτωρ, καὶ προσπίπτων τὸν Ἀχιλλεῖα, καὶ
 ἰκτείνων ὅπως ὁ νεκρὸς αὐτοῦ τοῖς οἰκίοις ἀποδοθῇ,
 ἀλλ' οἷας εἰκὸς ἀφείναι παρὰ σίτον.

ΤΤΧ. Τίνας δὴ ταύτας;

ΠΑΡ. Τειοῦντο δ' εἰπὶρ μοι εἰήκοσιν ἀντιβό-
 λησαν,

Πάντες ἄν αὐτόθ' ὄλοντο, ἄμφ' ὑπὸ δουρὶ θαμέντες.

47. ΤΤΧ. Ταῦτα μὲν ἱκανά. ὅτι δὲ μὴ φίλος, ἀλλὰ
 παρὰ σίτος ἦν ὁ Πάτροκλος τοῦ Ἀχιλλέως, περὶ ὧ λέγειν.

ΠΑΡ. Αὐτὸν, ὦ Τυχιδῶδη, τὸν Πάτροκλον ὅτι
 παρὰ σίτος ἦν, λέγοντά σοι παρὰ ξομαι.

ΤΤΧ. Θαυμαστά λέγεις.

ΠΑΡ. Ἀκούε τοίνυν ἀντὶ τῶν ἐπιῶν·

Μὴ ἐμὰ σὺν ἀπάνευθε τιθόμεναι ὅστέ', Ἀχιλλεῦ,
 Ἄλλ' ὁμοῦ ὥς ἐτράφημεν ἐν ὑμετέροισι δόμοισι.
 καὶ πάλιν ἀποβῆς,

Καὶ νῦν με δεξιέμενός, φησι, ὁ Πηλεὺς

"Ἐτρεφεν ἐνδοκίως, καὶ σὺν θεράποντι δνόμενῃ,
 πουτίσσι παρὰ σίτον εἶχαν. εἰ μὲν τοίνυν φίλον ἐβού-
 λητο τὸν Πάτροκλον λέγειν, οὐκ ἔν αὐτὸν ὠνόμαζε
 θεράποντα· ἐλευθέροα γὰρ ἦν ὁ Πάτροκλος. τίνας
 τοίνυν λέγει θεράποντας, εἰ μή τα τοὺς δούλους, μή-
 τε τοὺς φίλους; τοὺς παρὰ σίτον δηλονότι· ἥ καὶ
 ἦν Μηριόνην τοῦ Ἰδομενέως καὶ αὐτὸν θεράποντα
 καλεῖ· οὕτως, εἴμαι, καλουμένων τότε τῶν παρὰ

οίτων. σκόπει δὲ ὅτι καὶ ἐνταῦθα τὸν μὲν Ἰδομενέα, Διὸς ὄντα νίδον, οὐκ ἀξιοῖ λέγειν ἀτάλαντον Ἀρηΐ, Μηριόνην δὲ τὸν παράσιτον αὐτοῦ. 48. Τί δέ; οὐχὶ καὶ Ἀριστογείτων δημοτικὸς ὢν, καὶ πένης, ὥςπερ Θουκυδίδης φησὶ, παράσιτος ἦν Ἀρμόδιον; τί δέ; οὐχὶ καὶ ἐραστής; ἐπιεικῶς γάρ οἱ παράσιτοι καὶ ἐρασταὶ τῶν τρεφόντων εἰσὶν. οὗτος τοίνυν πάλιν ὁ παράσιτος τὴν Ἀθηναίων πόλιν τυραννοῦρένην εἰς ἐλευθερίαν ἀφείλετο· καὶ νῦν ἔστηκε χαλκοῦς ἐν τῇ ἀγορᾷ μετὰ τῶν παιδικῶν. οὗτοι μὲν δὴ, τοιοῖδε ὄντες μᾶλα ἀγαθοὶ, παράσιτοι ἦσαν. 49. Σὺ δὲ δὴ ποῖόν τινα εἰκάξεις ἐν πολέμῳ τὸν παράσιτον; οὐχὶ πρῶτον μὲν ὁ τοιοῦτος ἀριστοποιησάμενος ἔρπυσιν ἐπὶ τὴν παράταξιν, καθάπερ καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς ἀξιοῖ; οὐ γὰρ, ἀλλ' ὃν ἐν πολέμῳ μάχεσθαι φησὶν ἐστιώσει, καὶ εὐθύς ἅμα ἔω μάχεσθαι δέοι· καὶ ὃν ἄλλοι στρατιῶται χρόνον ὑπὸ δέους, ὃ μὲν τις ἀκριβῶς ἀρμόζει τὸ κράνος, ὃ δὲ θωράκιον ἐνδύεται, ὃ δὲ αὐτὸ τὸ δεινὸν ὑποπτέδων τοῦ πολέμου, τρέμει, οὗτος δὲ ἐσθίει τότε μᾶλα φαιδρῶ τοῖ προσώπῳ, καὶ μετὰ τὴν ἔξοδον εὐθύς ἐν πρώτοις διαγωνίζεται· ὃ δὲ τρέφων αὐτὸν ὀπισθεν ὑποτέτακται τῷ παρασίτῳ, καὶ κείνος αὐτὸν ὥςπερ ὁ Ἄϊας τὸν Τεῦκρον ὑπὸ τῷ σάκει καλύπτει, καὶ τῶν βέλων ἀφιεμένων, γυμνῶσας ἑαυτὸν, τοῦτον σκέπει. βούλεται γὰρ ἐκείνον μᾶλλον σώζειν, ἢ ἑαυτὸν. 50. Εἰ δὲ δὴ καὶ πέσοι παράσιτος ἐν τῷ πολέμῳ, οὐκ ἂν ἐπ' αὐτῷ δήπου οὔτε λοχαγὸς οὔτε στρατιώτης αἰσχυνθεῖη, μεγάλην τε ὄντι νεκρῷ, καὶ ὥςπερ ἐν συμποσίῳ καλῶς κατα-

κειμένων· ὥς ἄξιόν γε φιλοσόφου νεκρὸν ἰδεῖν τοῦτω παρακείμενον, ξηρὸν, ῥυπῶντα, μακρὸν πωγῶνιον ἔχοντα, προτεθνηκότα τῆς μάχης, ἄσθενῇ ἀνθρώπον. τίς οὐκ ἂν καταφρονήσῃε ταύτης τῆς πόλεως, τοὺς ὑπασπιστάς αὐτῆς οὕτω κακοδαίμονας ὁρῶν; τίς δὲ οὐκ ἂν εἰκάσαι χλωροὺς καὶ κομήτας ὁρῶν ἀνθρωπίσκους κειμένους, τὴν πόλιν ἀποροῦσαν συμμάχων, τοὺς ἐν τῇ εἰρκτῇ κακούργους ἐπιλῦσαι τῷ πολέμῳ; τοιοῦτοι μὲν ἐν πολέμῳ πρὸς ῥήτορας καὶ φιλοσόφους εἰσὶν οἱ παράσιτοι. 51. Ἐν εἰρήνῃ δὲ τοσοῦτῶν μοι δοκεῖ καὶ διαφέρειν παρασιτικὴ φιλοσοφίας, ὅσον αὐτῇ ἡ εἰρήνη πολέμου. καὶ πρῶτον, εἰ δοκεῖ, σκοπῶμεν τὰ τῆς εἰρήνης χωρία.

ΤΤΧ. Οὕτω ξυνίημι ὅ,τι τοῦτό πως βούλεται. σκοπῶμεν δὲ ὁμῶς.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν ἄγοράν, καὶ δικαστήρια, καὶ παλαιστρας, καὶ γυμνάσια, καὶ κυνηγέσια, καὶ συμπόσια ἔγωγε φαίην ἂν πόλεως χωρία;

ΤΤΧ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΠΑΡ. Ὁ τῶνν παρασίτος εἰς ἄγοράν μὲν καὶ δικαστήρια οὐ πάρεσιν, ὅτι, οἶμαι, τοῖς συκοφάνταις πάντα τὰ χωρία ταῦτα μᾶλλον προσήκει, καὶ ὅτι οὐδὲν μέτριόν ἐστι τῶν ἐν τοῦτοις γιγνομένων. τὰς δὲ παλαιστρας, καὶ τὰ γυμνάσια, καὶ τὰ συμπόσια διώκει, καὶ κοσμεῖ μόνος οὗτος. ἐπεὶ τίς ἐν παλαιστρᾷ φιλόσοφος, ἢ ῥήτωρ ἀποδύς, ἄξιος συγκριθῆναι παρασίτου τῷ σώματι; ἢ τίς ἐν γυμνασίῳ τούτων ὀφθῇ, οὐκ αἰσχύνῃ μᾶλλον τοῦ χωρίου ἐστί; καὶ μὴν ἐν ἐρημίᾳ τούτων οὐδεὶς ἂν ὑποσταίῃ

θηρίον δμόσε ἴον· ὁ δὲ παρασιτος αὐτὰ τε ἐπιόντα μένει, καὶ δέχεται ἑαδίως, μεμελετηκώς αὐτῶν ἐν τοῖς δείπνοις καταφρονεῖν· καὶ οὐτ' ἔλαφος, οὔτε σὺς αὐτὸν ἐκπλήττει πεφρικώς, ἀλλὰ κἄν ἐπ' αὐτὸν ὁ σὺς τὸν ὀδόντα θήγῃ, καὶ ὁ παράσιτος ἐπὶ τὸν σὺν ἀντιθήγει. τοὺς μὲν γὰρ λαγῶς διακεί, μᾶλλον τῶν κυνῶν. ἐν δὲ δὴ συμποσίῳ, τίς ἄν καὶ ἀμμιλλήσαιτο παρασίτῳ, ἤτοι παῖζοντι, ἢ ἐσθίοντι; τίς δ' ἄν μᾶλλον εὐφράναι τοὺς συμπότας; πότερόν ποτε οὗτος ἤδων καὶ σκώπτων, ἢ ἄνθρωπος μὴ γελῶν, ἐν τριβωνίῳ κείμενος, εἰς τὴν γῆν ὀρῶν, ὥσπερ ἐπὶ πένθος, οὐχὶ συμπόσιον ἦκων; καὶ ἔμοιγε δοκεῖ, ἐν συμποσίῳ φιλόσοφος τοιοῦτόν ἐστιν, ὅσον ἐν βαλανείῳ κύων. 52. Φέρε δὴ ταῦτα ἀφέντες, ἐπ' αὐτὸν ἥδη βαδίζωμεν τὸν βίον τοῦ παρασίτου, σκοποῦντες ἅμα, καὶ παραβύλλοντες ἐκείνῳ. πρῶτον τοίνυν ἴδοι τις ἄν τὸν μὲν παράσιτον αἰὲ δόξης καταφρονοῦντα, καὶ οὐδὲν μέλον αὐτῷ, ὥν οἱ ἄνθρωποι οἶονται. περὶ ῥήτορας δὲ καὶ φιλοσόφους εὖροι τις ἄν, οὐ τινὰς, ἀλλὰ πάντας, ὑπὸ τύφου καὶ δόξης τριβέντας. καὶ οὐ δόξης μόνον, ἀλλὰ καὶ ὁ τούτου αἷσχιόν ἐστιν, ὑπ' ἀργυρίου. καὶ ὁ μὲν παράσιτος οὕτως ἔχει πρὸς ἀργύριον, ὥς οὐκ ἄν τις οὐδὲ πρὸς τὰς ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδας ἀμελῶς ἔχοι, καὶ οὐδὲν αὐτῷ δοκεῖ διαφέρειν τὸ χρυσίον τοῦ πυρός. οἳ γε μὴν ῥήτορες, καὶ ὁ δεινότερόν ἐστι, καὶ οἱ φιλοσοφεῖν φάσκοντες, πρὸς αὐτὰ οὕτω διάκεινται κακοδαιμόνως, ὥστε τῶν μάλιστα νῦν εὐδοκιμούντων φιλοσόφων (περὶ μὲν γὰρ τῶν ῥητόρων τί δεῖ λέγειν;) ὁ μὲν δικάζων δίκην δώ-

ροῖς ἐπ' αὐτῇ ἐάλω. ἄλλος δὲ μισθὸν σοφιστεύων
εἰσπράττεται τοὺς μανθάνοντας. ὁ δὲ παρὰ τοῦ βα-
σιλέως ἐπὶ τοῦ συνεῖναι ὁμοίως μισθὸν αἰτεῖ, καὶ
οὐκ αἰσχύνεται. ἔτι πρεσβύτης ἀνὴρ διὰ τοῦτο ἀπο-
δημεῖ, καὶ μισθοφορεῖ, καθάπερ Ἰνδὸς ἢ Σκύθης
αἰχμαλώτος· καὶ οὐδὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα αἰσχύνεται,
[ὅτι μισθός,] ὃ λαμβάνει. 53. Εὐροῖς δ' ἂν οὐ μόνον
ταῦτα περὶ τούτοις, ἀλλὰ καὶ ἄλλα πάθη· οἷον
λύπας, καὶ ὀργάς, καὶ φθόνους, καὶ παντοίας ἐπι-
θυμίας. ὃ γε μὴν παράσιτος ἔξω τούτων ἐστὶν ἀπάν-
των· οὔτε γὰρ ὀργίζεται δι' ἀνέξικακίαν, καὶ ὅτι
οὐκ ἔστιν αὐτῷ ὅτι ὀργισθεῖη. καὶ εἰ ἀγανακτήσεια
δέ ποτε, ἡ ὀργὴ αὐτοῦ χαλεπὸν μὲν, οὐδὲ σκυθρω-
πὸν οὐδὲν ἀπεργάζεται, μᾶλλον δὲ γέλωτα, καὶ εὐ-
φραίνει τοὺς ξυνόντας. λυπεῖται γε μὴν ἥκιστα πάν-
των, τοῦτο τῆς τέχνης παρασκευαζούσης αὐτῷ, καὶ
χαριζομένης, μὴ ἔχειν ὑπὲρ ὅτου λυπηθεῖη. οὔτε γὰρ
χρήματα ἔσιν αὐτῷ, οὔτε οἶκος, οὔτε οἰκείης, οὔτε
γυνή, οὔτε παῖδες, ὧν διαφθειρομένων πάντως ἀνάγκη
ἐστὶ λυπεῖσθαι τὸν ἔχοντα αὐτὰ, [ἐπεὶ ταῦτα
ἀπόλλυνται] ἐπιθυμεῖ δὲ οὔτε δούξης, οὔτε χρημάτων,
ἀλλ' οὐδὲ ὤραίου τινός.

54. ΤΤΧ. Ἄλλ', ὦ Σήμεν, εἰκὸς γε ἐνδεία τρο-
φῆς λυπηθῆναι αὐτόν.

ΠΑΡ. Ἄγνοεῖς, ὦ Τυχιάδῃ, ὅτι ἐξ ἀρχῆς οὐδὲ
παράσιτός ἐστιν οὗτος, ὅστις ἀπορεῖ τροφῆς. οὐδὲ
γὰρ ἀνδρείος ἀπορία ἀνδρίας ἐστὶν ἀνδρείος, οὐδὲ
φρόνιμος ἀπορία φρενῶν ἐστὶ φρόνιμος· ἄλλως γε
οὔτε παράσιτος ἂν εἴη. πρόκειται δὲ ἡμῖν περὶ πα-

ρρασίτου ζητεῖν ὄντος, οὐχὶ μὴ ὄντος. εἰ δὲ μὴ ὁ ἀνδρεῖος ἄλλως ἢ παρουσίᾳ ἀνδρείότητος, καὶ ὁ φρόνιμος παρουσίᾳ φρονήσεως, καὶ ὁ παράσιτος δὲ παρουσίᾳ τοῦ παρασιτεῖν παράσιτος ἔσται. ὥς εἶγε τοῦτο μὴ ὑπάρχει αὐτῷ, περὶ ἄλλου τινός, καὶ οὐχὶ παρασίτου, ζητήσομεν. www.libtool.com.cn

ΤΤΧ. Οὐκοῦν οὐδέποτε ἀπορήσει παράσιτος τροφῆς;

ΠΑΡ. Ἐοικεν· ὥστε οὐτ' ἐπὶ τούτῳ, οὐτ' ἐκ' ἄλλῳ ἐστὶν ὅτι λυπηθεῖν ἄν. 55. Καὶ μὴν καὶ πάντες ἐμοῦ φιλόσοφοι, καὶ ῥήτορες φοβοῦνται μάλιστα· τοὺς γὰρ τοὶ πλείστους αὐτῶν εὗροι τις ἂν μετὰ ξύλου προΐόντας· οὐκ ἂν δὴ πον, εἰ μὴ ἐφοβοῦντο, ὥπλισμένους, καὶ τὰς θύρας δὲ μάλα ἐρῶμένως ἀποκλείοντας, μὴ τις ἄρα νύκτωρ ἐπιβουλεύσειεν αὐτοῖς δεδιότας. ὁ δὲ τὴν θύραν τοῦ δωματίου προστίθῃσιν· εἰκὴ καὶ τοῦτο, ὥς μὴ ὑπὸ ἀνέμου ἀνοιχθεῖν. γενομένου δὲ ψόφου νύκτωρ, οὐδέν τι μᾶλλον θορυβεῖται, ἢ μὴ γενομένου· καὶ δι' ἐρημίας δὲ ἀπίων, ἄνευ ξίφους ὀδεύει, φοβεῖται γὰρ οὐδὲν οὐδαμοῦ. φιλοσόφους δὲ πολλάκις εἶδον ἐγὼ, οὐδενὸς ὄντος δεινοῦ, τόξα ἐνεσκευασμένους. ξύλα μὲν γὰρ ἔχουσι, καὶ εἰς βαλανεῖον ἀπιδόντες, καὶ ἐπ' ἄριστον. 56. Παρασίτου μέντοι οὐδεὶς ἔχει κατηγορῆσαι μοιχείαν, ἢ βίαν, ἢ ἄρπαγὴν, ἢ ἄλλο τι ἀδίκημα ἀπλῶς· ἐπεὶ ὁ γε τοιοῦτος οὐκ ἂν εἴη παράσιτος, ἀλλ' ἐαυτὸν ἐκείνος ἀδικεῖ. ὥστ' εἰ μοιχεύσας τύχοι, ἅμα τῷ ἀδικήματι καὶ τοῦνομα μεταλαμβάνει τοῦ ἀδικήματος. ὥσπερ δὲ ὁ κακός, οὐ τὸ ἀγαθὸς ἀλλὰ

φαῦλος εἶναι λαμβάνει, οὕτως, οἶμαι, ὁ παρασίτος, εἴαν τι ἀδικῇ, αὐτὸ μὲν τοῦτο ὅπερ ἐστίν, ἀποβάλλει, ἀναλαμβάνει δὲ ὁ ἀδικεῖ. ἀδικήματα δὲ τοιαῦτα ῥητόρων καὶ φιλοσόφων ἀφθονα οὐ μόνον ἴσμεν αὐτοῖς γεγονότα καθ' ἡμᾶς, ἀλλὰ καὶ τοῖς βιβλίοις ἀπολειμμένα ὑπομνήματα ἔχομεν, ὧν ἡ δίκησαν. ἀπολογία μὲν γὰρ Σωκράτους ἐστὶ, καὶ Αἰσχίνου, καὶ Τερτίδου, καὶ Δημοσθένους, καὶ τῶν πλείστων σχεδὸν τι ῥητόρων, καὶ σοφῶν· παρασίτου δὲ οὐκ ἔστιν ἀπολογία, οὐδ' ἔχει τις εἰπεῖν δίκην πρὸς παρασίτον τινα γεγραμμένην.

57. ΤΤΧ. Ἀλλὰ, νῆ Δία, ὁ μὲν βίος τοῦ παρασίτου κρείττιον ἐστὶ τοῦ τῶν ῥητόρων καὶ τῶν φιλοσόφων· ὁ δὲ θάνατος φαυλότερος;

ΠΑΡ. Πάνυ μὲν οὖν τὸνναντίον παραπολὺ εὐδαιμονέστερος. φιλοσόφους μὲν γὰρ ἴσμεν ἅπαντας, ἢ τοὺς πλείστους, κακοὺς κακῶς ἀποθανόντας, τοὺς μὲν ἐκ καταδίκης ἐαλωκότας ἐπὶ τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασι, φαρμάκῳ· τοὺς δὲ καταπρησθέντας τὸ σῶμα ἅπαν· τοὺς δὲ ἀπὸ δυσουρίας φθινήσαντας, τοὺς δὲφυγόντας. παρασίτου δὲ θάνατον οὐδεὶς ἔχει τοιοῦτον εἰπεῖν, ἀλλὰ τὸν εὐδαιμονέστατον, φαγόντος καὶ πιόντος. εἰ δὲ τις καὶ δοκεῖ βιαίῳ τετελευτηκέναι θανάτῳ, ἀπεπτήσας ἀπέθανε.

58. ΤΤΧ. Ταῦτα μὲν ἱκανῶς διημιλληταί σοι τὰ πρὸς τοὺς φιλοσόφους ὑπὲρ τοῦ παρασίτου. λοιπὸν δὲ εἰ καλὸν καὶ λυσιτελές ἐστὶ τὸ κτήμα τοῦτο τῷ τρέφοντι, πειρῶ λέγειν. ἐμοὶ μὲν γὰρ δοκοῦσιν ὥσπερ εὐεργετοῦντες καὶ χαριζόμενοι τρέ-

φειν αὐτοὺς οἱ πλούσιοι, καὶ εἶναι τοῦτο αἰσχύνῃ τῷ τρεφομένῳ.

ΠΑΡ. Ὡς ἡλίθιά γέ σοι, ὦ Τυχιάδῃ, ταῦτα, εἰ μὴ δύνασαι γινώσκειν ὅτι πλούσιος ἀνὴρ, εἰ καὶ τὸ Ἰύγου χρυσίον ἔχει, μόνος ἐσθίων, πένης ἐστὶ, καὶ προϊὼν ἄνευ παρασίτου, πτωχὸς δοκεῖ, καὶ ὥσπερ στρατιώτης χωρὶς ὅπλων ἀτιμότερος, καὶ ἐσθῆς ἄνευ πορφύρας, καὶ ἵππος ἄνευ φαλάρων, οὕτω καὶ πλούσιος ἄνευ παρασίτου ταπεινὸς τις καὶ εὐτελὴς φαίνεται. καὶ μὴν ὁ μὲν πλούσιος κοσμεῖται ὑπ' αὐτοῦ· τὸν δὲ παράσιτον πλούσιος οὐδέποτε κοσμεῖ. 59. Ἄλλως τε οὐδὲ ὄνειδος αὐτῷ ἐστίν, ὥς σὺ φῆς, τὸ παρασιτεῖν ἐκεῖνῳ δηλονότι, ὥς κρείττονι χεῖρονα. ὅπως γὰρ μὴν τῷ πλουσίῳ τοῦτο λυσιτελὲς ἐστὶ, τὸ τρέφειν τὸν παράσιτον, ὥγε μετὰ τὸ κοσμεῖσθαι ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἀσφάλεια πολλὴ ἐκ τῆς τούτου δορυφορίας ὑπάρχει. οὕτε γὰρ μάχῃ ῥαδίως ἂν τις ἐπιχειρήσαι τῷ πλουσίῳ, τοῦτον ὄρῳ παρυστώτα· ἀλλ' οὐδ' ἂν ἀποθάνοι φαρμάκῳ οὐδεὶς, ἔχων παράσιτον. τίς γὰρ ἂν τολμήσειεν ἐπιβουλεύσαι τινὶ, τοῦτου προεσθίοντος καὶ προπίνοντος; ὥστε ὁ πλούσιος οὐχὶ κοσμεῖται μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν μεγίστων κινδύνων ὑπὸ τοῦ παρασίτου σώζεται. οὕτω μὲν ὁ παράσιτος διὰ φιλοστοργίαν πάντα κίνδυνον ὑπομένει, καὶ οὐκ ἂν παραχωρήσειε τῷ πλουσίῳ φαργεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀποθανεῖν αἰρεῖται συμφαιγών.

60. ΤΤΧ. Πάντα μοι δοκεῖς, ὦ Σίμων, διεξελθεῖν, ὑστερήσας οὐδὲν τῆς σεαυτοῦ τέχνης, οὐχ, ὥσπερ αὐτὸς ἔφασκες, ἀμελίτητος ὢν, ἀλλ' ὥσπερ ἂν

εις ὑπὸ τῶν μεγίστων γυμνασμένους, λοιπὸν, εἴ μὴ αἴσχιον αὐτὸ τὸ ὄνομά ἐστι τῆς παρασιτικῆς, ἐθέλω μαθεῖν.

ΠΑΡ. Ὅρα δὴ τὴν ἀπόκρισιν, εἴαν σοι ἱκανῶς λίγισθαι δοκῇ, καὶ πειρῶ πάλιν αὐτὸς ἀποκρίνασθαι πρὸς τὸ ἐρωτώμενον ἢ ἄριστα οἶσι. φέρε γάρ, τὸν σῖτον οἱ παλαιοὶ τί καλοῦσι;

ΤΤΧ. Τροφήν.

ΠΑΡ. Τί δὲ τὸ σιτεῖσθαι, οὐχὶ τὸ ἐσθίειν;

ΤΤΧ. Ναί.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν καθωμολόγηται τὸ παρασιτεῖν ὅτι οὐκ ἄλλο ἐστί;

ΤΤΧ. Τοῦτο γάρ, ὦ Σίμων, ἐστίν, ὃ αἴσχρὸν φαίνεται.

ΠΑΡ. Φέρε δὴ πάλιν ἀποκρίναι μοι, πότερόν σοι δοκεῖ διαφέρειν, καὶ προκειμένων ἄμφοιν, πρῶτερον ἂν αὐτὸς ἔλοιο, ἅρᾳ γε τὸ πλεῖν, ἢ τὸ παραπλεῖν;

ΤΤΧ. Τὸ παραπλεῖν ἔγωγε.

ΠΑΡ. Τί δὲ, τὸ τρέχειν, ἢ τὸ παρατρέχειν;

ΤΤΧ. Τὸ παρατρέχειν.

ΠΑΡ. Τί δὲ, τὸ ἱππεύειν, ἢ τὸ παριππεύειν;

ΤΤΧ. Τὸ παριππεύειν.

ΠΑΡ. Τί δὲ, τὸ ἀκοντίζειν, ἢ τὸ παρακοντίζειν;

ΤΤΧ. Τὸ παρακοντίζειν.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν ὁμοίως ἔθ' ἔλοιο καὶ τοῦ ἐσθίειν μᾶλλον τὸ παρασιτεῖν;

ΤΤΧ. Ὅμολογεῖν ἀνάγκη· καὶ σοι λοιπὸν, ὡς περ οἱ παῖδες, ἀφίξομαι καὶ ἐῷς καὶ μετ' ἄριστον,

μαθησομενος τήν τέχνην· σὺ δὲ με αὐτὴν δίκαιος διδάσκειν ἀφθόγως, ἐπεὶ καὶ πρῶτος μαθητὴς σοι γίγνομαι. φασὶ δὲ καὶ τὰς μητέρας μᾶλλον τὰ πρῶτα φιλεῖν τῶν τέκνων.

www.libtool.com.cn

ANAXAPΣΙΣ

Η ΠΕΡΙ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ.

ARGVMENTVM.

Diversa iuvenum Graecorum in Gymnasiis exercitia quum Anacharsis furori similia et nulli bono esse; praemia victoriae vero quum adeo ridicula et gloriam inde natam, quod multis coram percutiantur, quum nullius sibi videri pretii dixisset, absonumque esse, tot iuvenum tantos ferre labores, quum unus modo vincere posset; Solon eum docet, exercitia ea, ut summa bona civitati concilientur, instituta esse. Quia omnis vis civitatis posita sit in civibus, Athenienses maxime curare, ut cives, quantum ad animos, fiant boni, quantum ad corpora, validi; primam quidem, inquit, educationem puerorum permittimus matribus et paedagogis, at postquam intelligentiores facti sunt, et corpora ad labores magis idonea, omni cura id agimus, ut bonos reddamus meliores, et malos faciamus bonos. Animos emendamus musica etc. (c. 24 — 23.) corpora exercemus in gymnasiis diversis rationibus, ut singulis tempestatibus assuefiant, ut iuvenes ad

pericula fiant animosi, corporibus non parcant, et ista robusta ac patientia reddant, malis minus obnoxia, et hostibus graviora. Corpora sic exercitata excident bono habitu; carne exuberantiore absumpta saniora sunt, et longius durant in laboribus. — Exponit Solon speciatim quoque, quid quodque certaminum ad illa conferat, et reliquarum in gymnasiis rerum, oleae, arenae, luti, pulveris etc. usum. Sic, ait, et caveri, ne in pace cives de rebus turpibus aemulentur, et prae otio ad iniurias vertantur, et sic cives hostibus terribiles fieri. — At Anacharsis nondum persuasus certamina illa pro ludo potius otiosorum iuvenum habet, quam pro utili praeparatione ad proelia; contra hostes opus esse vera exercitatione in armis; quam non habentes in inutilibus consumant iuvenum vires. Respondet Solon, exercitata sic corpora multo melius armis uti; quemvis civem habere et exercere arma, quamvis in pace ea gestare lege vetitum sit: atque non consumi iuvenum vires laboribus, sed eo maiores fieri, quo magis exerceantur. Ceterum in magnis Graecorum ludis certare non armatos, sed nudos, ut gloriae cupidi gymnasia ament et bono habitu esse studeant; qui pro hac gloria tantopere laborent, multo maiora pro patria perfecturos esse, eamque ob causam omni modo gloriae amorem apud iuvenes excitari; at in certaminibus armorum optimos iuvenes inutiliter esse perituros. Sub finem commemorat etiam Iaconum certamina, eodem intendunt, et puerorum flagellationem, quo magis patientes redduntur; quae etiam Anacharsidi crudelis et inutilis videtur.

ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ ΚΑΙ ΣΟΛΩΝ.

1. ANAX. Ταῦτα δὲ ὑμῖν, ὦ Σόλων, τίνας ἔνεκα οἱ νέοι ποιοῦσιν; οἱ μὲν αὐτῶν περιπλεχόμενοι, ἀλ-

λήλους ὑπόσκελίζουσιν, οἱ δὲ ἄγχουσι καὶ λυγρίζουσι, καὶ ἐν τῷ πηλῷ συναναφύρονται καλινδούμενοι, ὥσπερ σῦες. καίτοι κατ' ἀρχὰς εὐθύς ἀποδυσάμενοι (ἐώρων γὰρ) λίπα τε ἠλείψαντο, καὶ κατέψησε μάλα εἰρηνικῶς ἄτερος τὸν ἕτερον ἐν τῷ μέρει. μετὰ δὲ οὐκ οἶδ' ὅ,τι παθόντες, ὠθοῦσί τε ἀλλήλους συννευκότες, καὶ τὰ μέτωπα συναράττουσιν, ὥσπερ οἱ κριοί. καὶ ἦν ἰδοὺ ἀράμενος ἐκείνοσὶ τὸν ἕτερον ἐκ τοῖν σκελοῖν, ἀφῆκεν εἰς τὸ ἔδαφος· εἴτ' ἐπικαταπεσὼν, ἀνακύπτειν οὐκ ἔα, συνωθῶν κάτω ἐς τὸν πηλόν· τέλος δὲ ἤδη περιπλέξας αὐτῷ¹ τὰ σκέλη κατὰ τὴν γαστέρα, τὸν πῆχυν ὑποβαλὼν τῷ λαιμῷ, ἄγχει ἄθλιον· ὁ δὲ παρακροτεῖ ἐς τὸν ὦμον, ἱκετεύων, οἶμαι, ὥς μὴ τέλεον ἀποπνιγείη. καὶ οὐδὲ τοῦ ἐλαίου ἔνεκα φείδονται, μὴ μολύνεσθαι, ἀλλ' ἀφανίσαντες τὸ χρῆσμα, καὶ τοῦ βορβορίου ἀναπλησθέντες, ἐν ἰδρωτί ἅμα πολλῷ, γέλωτα ἑμοὶ γοῦν παρέχουσιν, ὥσπερ οἱ ἐγγέλους ἐκ τῶν χειρῶν διολισθαίνοντες. 2. Ἔτεροι δὲ ἐν τῷ αἰθρῷ τῆς αὐλῆς τὸ αὐτὸ τοῦτο δοῶσιν· οὐκ ἐν πηλῷ οὗτοί γε, ἀλλὰ ψάμμον ταύτην βαθεῖαν ὑποβαλλόμενοι ἐν τῷ ὀρύγματι πάττουσιν τε ἀλλήλους, καὶ αὐτοὶ ἐκόντες ἐπαμῶνται τὴν κόνιν ἀλεκτρονίων δίκην, ὥς ἀφυκτότεροι εἶεν ἐν ταῖς συμπλοκαῖς, οἶμαι, τῆς ψάμμου τὸν ὀλισθόν ἀφαιρούσης, καὶ βεβαιοτέραν ἐν ξηρῷ παρεχούσης τὴν ἀντίληψιν. 3. Οἱ δὲ ὀρθοστάδην κεκονιμένοι καὶ αὐτοὶ παίουσιν ἀλλήλους προσπεσόντες, καὶ λακτίζουσιν. οὗτοσὶ γοῦν καὶ τοὺς ὀδόντας ἔοικεν ἀποπτύσειν ὁ κακοδαίμων· οὕτως αἵματος

αὐτοῦ καὶ ψάμμου ἀναπέπλησται τὸ στομάχον, πύξ ὡς
 ὄρεος παταχθέντος ἐς τὴν γνάθον. ἀλλ' οὐδὲ ὁ ἄρ-
 χων οὕτως διΐστησιν αὐτούς, καὶ λύει τὴν μάχην.
 τεκμαίρομαι γὰρ τῇ πορφυρίδι τῶν ἀρχόντων τινὰ
 τοῦτον εἶναι. 4. Ὁ δὲ καὶ ἐποτρύνει, καὶ τὸν πα-
 τάξαντα ἐπαινεῖ· ἄλλοι δὲ ἀλλαχόθι πάντες ἐγκο-
 νοῦσι, καὶ ἀναπηδῶσιν, ὥσπερ θεόντες, ἐπὶ τοῦ αὐ-
 τοῦ μένοντες, καὶ ἐς τὸ ἄνω συναλλόμενοι, λακτιζουσι
 τὸν αἶρα. 5. Ταῦτα οὖν ἐθέλω εἰδέναι, τίος ἀγα-
 θοῦ ἂν εἴη ποιεῖν· ὥς ἔμοιγε μανία μᾶλλον εἰσικέναι
 δοκεῖ τὸ πρῶγμα, καὶ οὐκ ἔστιν ὅστις ἂν ῥαδίως
 μεταπίσειέ με ὡς οὐ παραπαίουσιν οἱ ταῦτα δρῶντες.

6. ΣΟΛ. Καὶ εἰκότως, ὦ Ἀνάχαρσι, τοιαῦτά σοι
 τὰ γιγνόμενα φαίνεται. ξένα γε ὄντα, καὶ πάμπολυ
 τῶν Σκυθικῶν ἐθῶν ἀπρόδοτα, καθάπερ καὶ ὑμῖν
 πολλὰ εἰκός· εἶναι μαθήματα, καὶ ἐπιτηδεύματα,
 τοῖς Ἑλλήσιν ἡμῖν ἀλλόκοτα εἶναι δόξαντα ἂν, εἰ τις
 ἡμῶν ὥσπερ σὺ νῦν ἐπιστάθῃ αὐτοῖς, πλὴν ἀλλὰ
 θάρρει, ὦ γαστήρ· οὐ γὰρ μανία τὰ γιγνόμενά ἐστιν,
 οὐδ' ἐφ' ὕβρει οὗτοι παίουσιν ἀλλήλους, καὶ κυ-
 λλουσιν ἐν τῷ πηλῷ, ἣ ἐπιπάττουσι τὴν κόριν· ἀλλ'
 ἔχει τινὰ χρεῖαν οὐκ ἀτερπῆ τὸ πρῶγμα, καὶ ἀκμήν
 οὐ μικρὰν ἐπάγει τοῖς σώμασιν. ἦν γοῦν ἐνδιατρί-
 ψης, ὥσπερ οἶμαί σε ποιήσῃ, τῇ Ἑλλάδι, οὐκ εἰς
 μακρὰν εἰς καὶ αὐτὸς ἔσῃ τῶν πεπηλωμένων, ἣ κεκο-
 νιμένων. οὕτω σοι τὸ πρῶγμα ἡδὺ τε ἅμα καὶ λυσσ-
 τελές εἶναι δόξει.

ΑΝΑΧ. Ἀπαγε, ὦ Σόλων. ὑμῖν ταῦτα γένοιτο
 τὰ ὠφέλιμα, καὶ τερπνά· ἐμὲ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτ' ἐ

τε διαθείη, εἴσεται. ὥς οὐ μάτην διεζώσμεθα τον ἀκινά-
κην. 7. Ἀτὰρ εἰπέ μοι, τί ὄνομα ἔθεσθε τοῖς γι-
γνομένοις; ἢ τί φῶμεν ποιεῖν αὐτούς;

ΣΟΛ. Ὁ μὲν χῶρος αὐτός, ὃ Ἀνάχαρσι, γυμνά-
σιον ὑφ' ἡμῶν ὀνομάζεται, καὶ ἔστιν ἱερὸν Ἀπόλλω-
νος τοῦ Λυκίου· καὶ τὸ ἄγαλμα δὲ αὐτοῦ ὁρᾷς, τὸν
ἐπὶ τῇ στήλῃ [κεκλιμένον, τῇ ἀριστερᾷ μὲν τὸ τόξον
ἔχοντα· ἡ δεξιὰ δὲ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἀνακεκλασμέ-
νη, ὥσπερ ἐκ καμάτου μακροῦ ἀναπαυόμενον δείκνυ-
σι τὸν θεόν. 8. Τῶν γυμνασμάτων δὲ τούτων, τὸ
μὲν ἐν τῷ πηλῷ ἐκείνῳ πάλῃ καλεῖται, [οἷδ' ἐν τῇ
κόνει παλαίουσι καὶ αὐτοί. τὸ δὲ παλεῖν ἀλλήλους
ὀρθοστάθην παγκρατιάξιν λέγομεν. καὶ ἄλλα δὲ
ἡμῖν ἔστι γυμνάσια τοιαῦτα πυγμῆς, καὶ δίσκου,
καὶ τοῦ ὑπεράλλεσθαι, ὧν ἀπάντων ἀγῶνας προτί-
θεμεν. καὶ ὁ κρατήσας ἀριστος εἶναι δοκεῖ τῶν καθ'
αὐτὸν, καὶ ἀναιρεῖται τὰ ἄθλα.

9. ANAX. Τὰ δὲ ἄθλα τίνα ὑμῖν ταῦτά ἐστιν;

ΣΟΛ. Ὀλυμπιάσι μὲν στέφανος ἐκ κοτίνου,
Ἴσθμοῖ δὲ ἐκ πίτυος, ἐν Νεμέᾳ δὲ σελίνων πεπλε-
γμένος· Πυθοῖ δὲ μῆλα τῶν ἱερῶν τοῦ θεοῦ· παρ'
ἡμῖν δὲ τοῖς Παναθηναίοις τὸ ἔλαιον τὸ ἐκ τῆς
μορίας. τί ἐγέλασας, ὦ Ἀνάχαρσι; ἢ διότι μικρά
σοι ταῦτα εἶναι δοκεῖ;

ANAX. Οὐκ· ἀλλὰ πάνσεμνα, ὦ Σόλων, κα-
τέλεξας τὰ ἄθλα, καὶ ἄξια τοῖς τε διαθεῖσιν αὐτὰ
φιλοτιμεῖσθαι ἐπὶ τῇ μεγαλοδωρεᾷ, καὶ τοῖς ἀγωνι-
σταῖς αὐτοῖς ὑπερεσπουδακέναι περὶ τὴν ἀναίρεσιν
τῶν τηλικούτων, ὥστε μῆλων ἕνεκα, καὶ σελίνων, το-

σχυῆτα προπονεῖν καὶ κινδυνεύειν, ἀγχομένους πρὸς ἀλλήλων, καὶ κατακλωμένους, ὥς οὐκ ἐνὸν ἀπραγμό-
νως εὐπορῆσαι μήλων ὅτῳ ἐπιθυμία, ἢ σελίνῳ ἐστε-
φανῶσθαι, ἢ πίτυϊ, μήτε πηλῷ καταχριόμενον
τὸ πρόσωπον, μήτε λακτιζόμενον ἐς τὴν γαστέρα ὑπὸ
τῶν ἀνταγωνιστῶν.

10. ΣΟΛ. Ἄλλ' ὦ ἄριστε, οὐκ ἐς ψιλὰ τὰ διδόν-
μενα ἡμεῖς ἀποβλέπομεν. ταῦτα μὲν γάρ ἐστι ση-
μεῖα τῆς νίκης, καὶ γνωρίσματα, οἳ τινες οἱ κρατή-
σαντες· ἡ δὲ παρακολουθοῦσα τούτοις δόξα, τοῦ
παντὸς ἀξία τοῖς νενικηκόσιν· ὑπὲρ ἧς καὶ λακτίζε-
σθαι καλῶς ἔχει τοῖς θηρωμένοις τὴν εὐκλειαν ἐκ
τῶν πόνων. οὐ γὰρ ἀπονητὶ προσγένοιτο ἂν αὕτη·
ἀλλὰ χρή τὸν ὀρεγόμενον αὐτῆς, πολλὰ τὰ δυσχερῆ
ἀνασχόμενον ἐν τῇ ἀρχῇ, τότε ἤδη τὸ λυσιτελές, καὶ
ἡδὺ τέλος ἐκ τῶν καμάτων περιμένειν.

ANAX. Τοῦτο φῆς, ὦ Σόλων, τὸ τέλος ἡδὺ καὶ
λυσιτελές, ὅτι πάντες αὐτοὺς ὄφονται ἐστεφανωμέ-
νους, καὶ ἐπὶ τῇ νίκῃ ἐπαινέσονται, πολὺ πρότερον
οἰκτείραντες ἐπὶ ταῖς πληγαῖς· οἱ δὲ εὐδαιμονήσου-
σιν, ἀντὶ τῶν πόνων μῆλα καὶ σέλινα ἔχοντες.

ΣΟΛ. Ἄπειρος εἶ, φημί, τῶν ἡμετέρων ἔτι· μετὰ
μικρὸν δὲ ἄλλα σοι δόξει περὶ αὐτῶν, ἐπειδὴν ἐς τὰς
πανηγύρεις ἀπιὼν, ὁρᾷς τοσοῦτον πλῆθος ἀνθρώπων
συλλεγόμενον ἐπὶ τὴν θῆαν τῶν τοιούτων, καὶ θῆα-
τρα μυρίαδρα συμπληρούμενα, καὶ τοὺς ἀγωνιστὰς
ἐπαινουμένους, τὸν δὲ καὶ νικήσαντα αὐτῶν ἰσόθεον
νομιζόμενον.

11. ANAX. Αὐτὸ τοῦτο, ὦ Σόλων, καὶ τὸ εἶ-

κτιστόν ἐστιν, εἰ μὴ ἐπ' ὀλίγων ταῦτα πάσχουσιν, ἀλλὰ ἐν τοσοῦτοις θεαταῖς καὶ μάρτυσι τῆς ὕβρεως, οἱ δηλαδὴ εὐδαιμονίσουσιν αὐτοὺς, αἵματι θαινομένους ὀρῶντες, ἢ ἀγχομένους πρὸς τῶν ἀντιπάλων. ταῦτα γὰρ τὰ εὐδαιμονέστατα πρὸς ἐστι τῇ νίκη αὐτῶν. παρ' ἡμῖν δὲ τοῖς Σκύθαις, ἢν τις, ὧς Σόλων, ἢ πατάξῃ τινὰ τῶν πολιτῶν, ἢ ἀνατρεψῇ πρὸς πεσῶν, ἢ θοιμάτιον περιφύξῃ, μεγάλας οἱ πρεσβύται τὰς ζημίας ἐπάγουσι, καὶ ἐπ' ὀλίγων τῶν μαρτύρων τοῦτο πάθῃ τις· οὐτι γὰρ ἐν τηλικούτοις θεάτροις, οἷα σὺ διηγῇ τὸ Ἰσθμοῦ, καὶ τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ. οὐ μὴν ἀλλὰ τοὺς μὲν ἀγωνιστάς, οἰκτεῖρειν μοι ἔπεισιν, ὧν πάσχουσι· τῶν δὲ θεατῶν, οὓς φῆς ἑπανταχόθεν τοὺς ἀρίστους παραγίγνεσθαι ἐς τὰς πανηγύρεις, καὶ πάνυ θαυμάζω, εἰ τὰναγκαῖα παρέντες, σχολάζουσιν ἐπὶ τοῖς τοιούτοις. οὐδὲ γὰρ ἐκείνῳ πω δύναμαι κατανοῆσαι, ὅτι τοῦτο τερπνὸν αὐτοῖς, ὁρᾶν παιομένους γὰρ, καὶ διαπληκτιζομένους ἀνθρώπους, καὶ πρὸς τὴν γῆν ἀραττομένους, καὶ συντριβομένους ὑπ' ἀλλήλων.

12. ΣΟΛ. Εἰ καιρὸς ἦν, ὧς Ἀνάχαρσι, Ὀλυμπίων, ἢ Ἰσθμίων, ἢ Παναθηναίων, αὐτὸ ἂν σε τὸ γιγνόμενον ἐδίδαξεν, ὥς οὐ μάλιστα ἐσπουδάκαμεν ἐπὶ τοῦτοις. οὐ γὰρ οὕτω λέγων ἂν τις προσβιβύσειέ σε τῇ ἡδονῇ τῶν ἐκεῖ δρωμένων, ὥς εἰ καθ' ἐξόμενος αὐτὸς ἐν μέσοις τοῖς θεαταῖς, βλέποις ἀρετὰς ἀνδρῶν, καὶ κάλλη σωμάτων, καὶ εὐεξίας θαυμαστάς, καὶ ἐμπειρίας δεινὰς, καὶ ἰσχὺν ἄμαχον, καὶ τόλμαν, καὶ φιλοτιμίαν, καὶ γνώμας ἀητιήτους, καὶ σπουδὴν ἄληκτον

ὑπὲρ τῆς νίκης. εὖ γὰρ δὴ οἶδα, ὥς οὐκ ἂν ἐπαῖσω ἐπαινῶν, καὶ ἐπιβοῶν, καὶ ἐπικροτῶν.

13. *ANAX.* Νῆ Δι', ὦ Σόλων, καὶ ἐπιγελῶν γὰρ προσίτι καὶ ἐπιχλευάζων. ἅπαντα γὰρ ὁπόσα κατηριθμήσω ἐκεῖνα, τὰς ἀρετὰς, καὶ τὰς εὐδξίας, καὶ τὰ κάλλη, καὶ τόλμην, ὁρῶ οὐδενὸς μεγάλου ἔνεκα παρὰ πολλυμένας ὑμῖν, οὔτε πατριδος κιδυνευούσης, οὔτε χώρας πορθουμένης, οὔτε φίλων ἢ οἰκειῶν πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων. ὥς τε τοσοῦτω γελοιότεροι ἂν εἶεν, ἄριστοι μὲν, ὥς φῆς, ὄντες, μάτην δὲ τοσαῦτα πιάσχοντες, καὶ ταλαιπωρούμενοι, καὶ αἰσχύνοντες τὰ κάλλη καὶ τὰ μεγέθη τῇ ψάμμῳ, καὶ τοῖς ὑπωπίοις, ὥς μήλου καὶ κοτίνου ἐγκρατεῖς γένοιντο νικήσαντες. ἡδὺ γὰρ μοι αἰεὶ μεμνησθαι τῶν ἄθλων, τοιούτων ὄντων. ἀτὰρ εἰπέ μοι, πάντες αὐτὰ λαμβάνουσιν οἱ ἀγωνισταί;

ΣΟΛ. Οὐδαμῶς, ἀλλὰ εἷς ἐξ ἀπάντων, ὁ κρατήσας αὐτῶν.

ANAX. Εἴτ', ὦ Σόλων, ἐπὶ τῷ ἀδήλῳ καὶ ἀμφιβόλῳ τῆς νίκης τοσοῦτοι πονοῦσι, καὶ ταῦτ' εἰδότες, ὅτι ὁ μὲν νικῶν εἷς ἔσται πάντως, οἱ δὲ ἡττώμενοι πάμπολλοι μάτην ἄθλιοι πληγὰς, οἱ δὲ καὶ τραύματα λαμβάνοντες;

14. *ΣΟΛ.* Ἐοικας, ὦ Ἀνάχαρσι, μηδέπω ἐννενοηκέναι πολιτείας ὁρθῆς περί μηδέν· οὐ γὰρ ἂν τὰ κάλλιστα τῶν ἐθῶν ἐν ψόγῳ ἐτίθισο. ἦν δὲ σοι μελήσῃ ποτὲ εἰδέναι ὅπως ἂν τὰ κάλλιστα οἰκηθελή πόλεις, καὶ ὅπως ἂν ἄριστοι γένοιντο οἱ πολῖται αὐτῆς, ἐπαινέσῃ τότε καὶ τὰς ὑσκήσεις ταύτας, καὶ τὴν

φιλοτιμίαν, ἣν φιλοτιμούμεθα πρὸς αὐτάς, καὶ εἴη
ὅτι πολὺ τὸ χρήσιμον ἔχουσιν, ἐγκαταμιγμένον τοῖς
πόνοις, εἰ καὶ νῦν μάτην σπουδάζεσθαι δοκοῦσι.

ANAX. Καὶ μὴν, ὦ Σόλων', κατ' οὐδέν ἄλλο
ἂπὸ τῆς Σκυθίας ἦκω παρ' ὑμᾶς, τοσαύτην μὲν γῆν
διοδεύσας, μέγαν δὲ τὸν Εὐξείνονα καὶ δυσχέμερον,
περαιωθεὶς, ἣ ὅπως νόμους τε τοὺς Ἑλλήνων ἐκμά-
θισμι, καὶ ἔθη παρ' ὑμῖν κατανοήσαιμι, καὶ πολι-
τείαν τὴν ἀρίστην ἐκμελετήσαιμι. διὸ καὶ σέ μάλιστα
φίλον ἐξ ἀπάντων Ἀθηναίων καὶ ξένον προειδόμην
κατὰ κλέος, ἐπεὶ περ ἦκουον νόμων τε τινῶν ξυγγρα-
φεία εἶναί σε, καὶ ἐθῶν τῶν ἀρίστων εὐρετὴν, καὶ
ἐπιτηδευμάτων ὠφελίμων εἰσηγητὴν, καὶ ὅλως πολι-
τείας τινὸς συναρμοστήν· ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις
διδάσκειν με, καὶ μαθητὴν ποιούμενος, ὥς ἔγωγε
ἤδέως ἂν ἄσιτός, σοι, καὶ ἄποτος παρακαθεζόμενος,
ἐς ὕσον ἂν αὐτὸς διαρκοίης λέγων, κεχηρῶς ἐπακού-
οιμι περὶ πολιτείας τε καὶ νόμων διεξιόντος.

15. ΣΟΛ. Τὰ μὲν πάντα οὐ ῥάδιον, ὦ ἑταῖρε,
διελθεῖν ἐν βραχεῖ· ἀλλὰ κατὰ μέρη ἐπιῶν, εἴη
ἕκαστα, οἷα μὲν περὶ Θεῶν, οἷα δὲ περὶ γονέων, ἣ
περὶ γάμων, ἣ τῶν ἄλλων δοκεῖ ἡμῖν. ἃ δὲ περὶ τῶν
νέων γιγνώσκωμεν, καὶ ὅπως αὐτοῖς χρῶμεθα, ἐπει-
δὲν πρῶτον ἄρξωνται συνιέναι τε τοῦ βελτίονος,
καὶ τῷ σώματι ἀνδρίζεσθαι, καὶ ὑφίστασθαι τοὺς
πόνους· ταῦτα ἤδη σοι διέξιμι, ὥς μάθοις οὗ τινος
χάρῳ τὰς ἀσκήσεις ταύτας προτεθείκαμεν αὐτοῖς,
καὶ διαπονεῖν τὸ σῶμα καταναγκάζομεν, οὐ μόνον ἐνα-
κα τῶν ἀγώνων, ὅπως τὰ ἀθλα δύναιντο ἀναιρεῖσθαι

ἐπ' ἐκεῖνα μὲν γὰρ ὀλίγοι πάνυ ἐξ ὁπᾶντων χωροῦσιν, ἀλλὰ μεῖζόν τι ἁπάσῃ τῇ πόλει ἀγαθὸν ἐκ τοῦτου καὶ αὐτοῖς ἐκείνοις προσκτώμενοι. κοινὸς γὰρ τις ἀγὼν ἄλλος ἅπασι τοῖς ἀγαθοῖς πολίταις πρόκειται, καὶ στέφανος οὐ πίτνος, οὐδὲ κοτίνου, ἢ σείλων, ἀλλ' ὅς ἐν αὐτῷ συλλαβὼν ἔχει τὴν ἀνθρώπων εὐδαιμονίαν. οἷον ἐλευθερίαν λέγω αὐτοῦ τε ἐκείνου ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ τῆς πατρίδος, καὶ πλοῦτον, καὶ δόξαν, καὶ ἑορτῶν πατριῶν ἀπόλαυσιν, καὶ οἰκειῶν, σωτηρίαν· καὶ συνόλως τὰ κάλλιστα, ὧν ἂν τις εὖ ξαιτο γενέσθαι οἱ παρὰ τῶν θεῶν. ταῦτα πάντα τῷ στεφάνῳ, ὃν φημι, συναναπέπλεκται, καὶ ἐκ τοῦ ἀγῶνος ἐκείνου περιγίγνεται· ἐφ' ὃν αἱ ἀσκήσεις αὐταί, καὶ οἱ πόνοι ἄγουσιν.

16. *ANAX.* Εἵτα, ὦ θαυμάσιε Σόλων, τοιαῦτά μοι καὶ τηλικαῦτα ἔχων ἄθλα διεξιέναι, μῆλα καὶ σείλινα διηγοῦ, καὶ θαλλὸν ἐλαίας ἀγρίας, καὶ πίτυν;

ΣΟΛ. Καὶ μὴν, ὦ Ἀνάχαρσι, οὐδ' ἐκείνᾳ σοι ἔτι δόξει μικρὰ εἶναι, ὁπόταν ἃ λέγω καταμάθῃς· ἀπὸ γὰρ τοι τῆς αὐτῆς γνώμης γίγνεται, καὶ μέρη πάντα ταῦτά ἐστι μικρὰ τοῦ μεῖζονος ἐκείνου ἀγῶνος, καὶ τοῦ στεφάνου, ὃν κατέλεξα τοῦ πανευδαίμονος. ὁ δὲ λόγος, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑπερβὰς τὴν τάξιν, ἐκείνων προτέρων ἐπεμνήσθη, τῶν Ἰσθμοῦ γιγνομένων, καὶ Ὀλυμπιάσι, καὶ ἐν Νεμέᾳ. πλὴν ἀλλὰ νῶ, (σχολὴν γὰρ ἄγομεν, καὶ σὺ, ὥς φῆς, προθυμῇ ἀκούειν) ἀναδραχμούμεθα ῥαδίως πρὸς τὴν ἀρχήν, καὶ τὸν κοινὸν ἀγῶνα, δι' ὃν φημι πάντα ταῦτα ἐπιτηδεύεσθαι.

ANAX. Ἀμεινον, ὦ Σόλων, οὕτω· καθ' ὁδὸν γὰρ ἂν ἡμῖν ὁ λόγος μᾶλλον προχωροίη, καὶ τὰχ' ἂν ἴσως ἀπὸ τούτων πεισθείην, μὴδ' ἐκείνων ἔτι καταγελῶν, εἴ τινα ἴδοιμι σεμνυνόμενον κοτίνῳ, ἢ σελίνῳ ἐστεφανωμένον. ἀλλ' εἰ δοκεῖ, ἐς τὸ σύσκιον ἐκείσε ἀπελθόντες, καθίσωμεν ἐπὶ τῶν θάκων, ὥς μὴ ἐνοχλοῖεν ἡμῖν ἐπικεκραγότες τοῖς παλαίουσιν· ἄλλως τε (εἰρήσεται γὰρ) οὐδὲ τὸν ἥλιον ἔτι ῥαδίως ἀνέχομαι, ὅξυν καὶ φλογώδη ἐμπίπτοντα γυμνῇ τῇ κεφαλῇ. τὸν γὰρ πῖλόν μοι ἀφειλεῖν οἴκοθεν ἔδοξεν, ὥς μὴ μόνος ἐν ὑμῖν ξενίζοιμι τῷ σχήματι. ἡ δὲ ὥρα τοῦ ἔτους, ὅτιπερ τὸ πυρωδέστατόν ἐστι τοῦ ἀστέρος (ὃν ὑμεῖς κῦνα φατέ) πάντα καταφλέγοντος, καὶ τὸν αἴρα ξηρὸν καὶ διακαῆ τιθέντος, ὅ,τε ἥλιος κατὰ μεσημβρίαν ἤδη ὑπὲρ κεφαλῆς ἐπικείμενος, φλογμὸν τοῦτον οὐ φορητὸν ἐπάγει τοῖς σώμασιν. ὥστε καὶ σου θαυμάζω ὅπως γηραιὸς ἤδη ἄνθρωπος, οὔτε ἰδίεις πρὸς τὸ θάλπος, ὥςπερ ἐγὼ, οὔτε ὁλως ἐνοχλούμενῳ ἔοικας, οὐδὲ περιβλέπεις σύσκιόν τι, ἔνθα ὑποδύση, ἀλλὰ δέχνη τὸν ἥλιον εὐμαρῶς.

ΣΟΛ. Οἱ μάταιοι γὰρ οὗτοι πόνοι, ὦ Ἀνάχαρσι, καὶ αἱ συνεχεῖς ἐν τῷ πηλῷ κυβιστήσεις, καὶ αἱ ὑπαίθριοι ἐν τῇ ψάμμῳ ταιλαιπωρίαι, τοῦτο ἡμῖν τὸ ἀμυντήριον παρέχουσι πρὸς τῆς τοῦ ἡλίου βολᾶς. καὶ οὐκ ἔτι πῖλου δεόμεθα, ὅς τὴν ἀκτῖνα κωλύσει καθικνεῖσθαι τῆς κεφαλῆς. ἀπίωμεν δ' οὖν. 17. Καὶ ὅπως μὴ, καθάπερ νόμοις, προσεξῆς οἷς ἂν λέγω πρὸς σέ, ὥς ἐξάπαντος πιστεῦειν αὐτοῖς, ἀλλ' ἔνθα ἂν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγεσθαι δοκῇ, ἀντιλέγειν εὐθὺς, καὶ

διευθύνειν τὸν λόγον. δυοῖν γὰρ θατέρου πάντως οὐκ ἂν ἁμάρτοιμεν, ἢ σὲ βεβαίως πεισθῆναι ἐκχέαντα ὁπόσα οἶμι ἀντιλεκτέα εἶναι, ἢ ἐμὲ ἀναδιδαχθῆναι ὥς οὐκ ὀρθῶς γινώσκω περὶ αὐτῶν. καὶ ἐν τούτῳ πᾶσα ἂν σοι ἡ πόλις ἡ Ἀθηναίων οὐκ ἂν ᾤφθάνοι χάριν ὁμολογοῦσα. ὅσα γὰρ ἂν ἐμὲ παιδεύσης, καὶ μεταπίσης πρὸς τὸ βέλτιον, ἐκείνην τὰ μέγιστα ἔση ὠφεληκώς. οὐδὲν γὰρ ἂν ἀποκρυφαίμην αὐτήν, ἀλλ' εὐθύς εἰς τὸ μέσον καταθήσω φέρων, καὶ κατασταῖς ἐν τῇ πνυκί, ἐρῶ πρὸς ἅπαντας, Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐγὼ μὲν ὑμῖν ἔγραψα τοὺς νόμους, οἷους ἂν ἔμην ὠφελιμωτάτους ἔσεσθαι τῇ πόλει. ὁ δὲ ξένος οὕτοσὶ (δείξας σέ, ὦ Ἀνάχαρσι) Σκῦθης μὲν ἐστὶ· σοφὸς δὲ ὢν, μετεπαιδευσέ με, καὶ ἄλλα βελτίω μαθήματα καὶ ἐπιτηδεύματα ἐδιδάξατο· ὥστε εὐεργέτης ὑμῶν ὁ ἀνὴρ ἀναγεγράφθω, καὶ χαλκοῦν αὐτὸν ἀναστήσατε παρὰ τοὺς ἑπωνύμους ἐν πόλει παρὰ τὴν Ἀθηναῖαν. καὶ εὖ ἴσθι ὥς οὐκ αἰσχυνοῖτο ἡ Ἀθηναίων πόλις, παρὰ βαρβάρου καὶ ξένου τὰ συμφέροντα ἐκμανθάνοντες.

18. ANAX. Τοῦτο ἐκεῖνο ἦν ἄρα, ὃ ἐγὼ περὶ ὑμῶν ἤκουον τῶν Ἀθηναίων, ὥς εἶητε εἰρωνες ἐν τοῖς λόγοις. ἐπεὶ πόθεν ἂν ἐγὼ, νομᾶς καὶ πλάνης ἀνθρώπος, ἐφ' ἡμάξης βεβιωκώς, ἄλλοτε ἄλλην γῆν ἀμείβων, πόλιν δὲ οὔτε οἰκήσας πώποτε, οὔτε ἄλλοτε ἢ νῦν ἰωρακώς, περὶ πολιτείας διεξίοιμι, καὶ διδάσκοιμι αὐτόχθονας ἄνδρας, πόλιν ταύτην ἀρχαιοτάτην τοσοῦτοις ἤδη χρόνοις ἐν εὐνομίᾳ κατοικηκότες; καὶ μάλιστα σέ, ὦ Σόλων, ὃ τοῦτο, ὥς φασὶν.

ἐξ ἀρχῆς καὶ μέθημα ἐγένετο, ἐπίστασθαι ὅπως ἂν ἄριστα πόλιν οἰκοῖτο, καὶ οἷς τισι νόμοις χρωμένη, εὐδαμονήσειε. πλὴν ἀλλὰ καὶ τοῦτο ὡς νομοθέτη πειστέον σοι· καὶ ἄντερόν, ἦν τι μοι δοκῇ μὴ ὀρθῶς λέγεσθαι, ὥς βεβαιότερον μάθοιμι. καὶ ἰδοὺ γὰρ ἦδη ἐκφυγόντες τὸν ἥλιον, ἐν τῷ συνηγεφεί εἰσμεν· καὶ καθέδρα μάλα ἡδεῖα καὶ εὐκαιρος, ἐπὶ ψυχροῦ τοῦ λίθου. λέγε οὖν τὸν λόγον ἐξ ἀρχῆς, καθότι τοὺς νέους παραλαβόντες, ἐκ παίδων εὐθὺς διαπονεῖτε, καὶ ὅπως ὑμῖν ἄριστοι ἄνδρες ἀποβαίνουσιν ἐκ τοῦ πηλοῦ, καὶ τῶν ἀσκημάτων τούτων, καὶ τί ἡ κόνις, καὶ τὰ κυβιστήματα συντελεῖ πρὸς ἀρετὴν αὐτοῖς; τοῦτο γὰρ δὴ μάλιστα ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς ἐπόθουν ἀκοῦσαι· τὰ δ' ἄλλα εἰς ὕστερον διδάξῃ με κατὰ καιρὸν ἕκαστον ἐν τῷ μέρει. ἐκείνου μέντοι, οἱ Σόλων, μέμνησθ' μοι παρὰ τὴν ῥῆσιν, ὅτι πρὸς ἄνδρα θάρβαρον ἔρεῖς. λέγω δὲ, ὥς μὴ περιπλέκης, μηδὲ ἀπομηκύνῃς τοὺς λόγους. θέδια γὰρ μὴ ἐπιλανθάνωμαι τῶν πρώτων, εἰ τὰ μετὰ ταῦτα πολλὰ ἐπιρῶρή.

19. ΣΟΛ. Σὺ τοῦτο, ὦ Ἀνάχαρσι, ταμιεύσῃ ἄμεινον, ἔνθα ἂν σοι δοκῇ μὴ πάνυ σαφὲς ὁ λόγος εἶναι, ἢ πόρρω ποι ἀποπλανῆσθαι εἰκὴ ῥέων. ἐρήσῃ γὰρ μεταξὺ ὅ,τι ἂν ἐθέλῃς, καὶ διακόψῃς αὐτοῦ τὸ μῆκος. ἦν μέντοι μὴ ἐξαγώνια, μηδὲ πόρρω τοῦ σκοποῦ τὰ λεγόμενα ἦ, κωλύσει οὐδέν, οἶμαι, εἰ καὶ μακρὰ λέγοιτο. ἐπεὶ καὶ τῇ βουλῇ τῇ ἐξ Ἀρείου πάγου, ἥπερ τὰς φονικὰς ἡμῖν δίκας δικάζει, πάτριον οὕτω ποιεῖν. ὁπόταν γὰρ ἀνελθοῦσα εἰς τὸν πάγον σὺγκαθεζῇται φόνου, ἢ τραύματος ἐκ προνοίας, ἢ

πυρκαϊῆς δικάσοντας, αποδίδεται λόγος ἑκατέρω τῶν
 κρινομένων· καὶ λέγουσιν ἐν τῷ μέρει, ὃ μὲν διώκων,
 ὃ δὲ φεύγων, ἢ αὐτοὶ, ἢ φήτορας ἀναβιβάζονται
 τοὺς ἐροῦντας ὑπὲρ αὐτῶν. οἱ δὲ ἐς τ' αὖ μὲν περὶ
 τοῦ πράγματος λέγουσιν, ἀνέχεται ἡ βουλή, καδ'
 ἡσυχίαν ἀκούουσαν, ἢν δέ τις ἡ φορέσειεν εἴη πρὸ
 τοῦ λόγου, ὥς εὐνουσίερονς ἀπεργάσαιτο αὐτοὺς, ἢ
 οἶκτον, ἢ δεινῶσιν ἔξωθῆν ἐπ' αὐτοὶ τῷ πράγματι, (οἷα
 πολλὰ ῥητόρων παῖδες ἐπὶ τοῦς δικαστὰς μηχανῶν-
 ται) παρελθὼν δ' κήρυξ κατασφύησεν εὐθὺς, οὐκ ἔω
 ἡρεῖν πρὸς τὴν βουλήν, καὶ περιπίπτειν τῷ πράγματι
 ἐν τοῖς λόγοις, ὥς γυνυκὰ τὰ γεγενημένα οἱ Ἀρεωπα-
 γίται βλέποιν. ὥς τε καὶ σὲ, ὦ Ἀνάχαρσι, Ἀρεωπα-
 γίτην ἐν τῷ παρόντι ποιοῦμαι ἔγωγε, καὶ κατὰ τὸν
 τῆς βουλῆς μου νόμον ἄκουε, καὶ σιωπῆν κέλευε, ἦν
 αἰσθη καταρρόητορευόμενος· ἄχρι δ' ὅν οἰκεία τῷ
 πράγματι λέγεται, ἔξεστω ἀπομυκνύνειν. οὐδὲ γὰρ
 ὑφ' ἡλίῳ ἔτι ποιησόμεθα τὴν σιωπασίαν, ὥς ἄχθε-
 σθαι εἰ ἀποτείνοιτο ἡ ῥῆσις· ἀλλὰ ἢ τε σκὰ πικρὰ
 καὶ ἡμεῖς σχολὴν ἄγομεν.

ANAX. Εὐγνώμονά σου ταῦτα, ὦ Ξόλων, καὶ
 ἔγωγε ἤδη χάριν οὐ μικράν οἶδά σοι κατέχει τούτοις,
 ὅτι πάρεργον τοῦ λόγου καὶ τὰ ἐν Ἀρείῳ πάγω γι-
 γνόμενα ἐδιδάξω με, θαυμάσια ἔς ἀληθείας, καὶ ἀγα-
 θῶν βουλευτῶν ἔργα, πρὸς ἀλήθειαν οἰσόντων τὴν
 ψῆφον. ἐπὶ τούτοις οὖν ἔδην λέγε, καὶ ὁ Ἀρεωπαγίτης
 ἐγώ, (τοῦτο γὰρ ἔθου με) κατὰ σχῆμα τῆς βουλῆς
 ἀκούσομαί σου.

20. ΣΟΛ. Οὐκοῦν διὰ βραχείων προακοῦσαι χρῆ

σε, ἃ περὶ πόλεως καὶ πολιτῶν ἡμῖν δοκεῖ. πόλιν γὰρ ἡμεῖς οὐ τὰ οἰκοδομήματα ἡγούμεθα εἶναι, οἶον τείχην, καὶ ἱερὰ, καὶ νεωροίκους, ἀλλὰ τὰντα μὲν ὥς περ σῶμα τι ἰδραῖον, καὶ ἀκίνητον ὑπάρχειν ἐς ὑποδοχὴν καὶ ἀσφάλειαν τῶν πολιτευομένων, τὸ δὲ πᾶν κῦρος ἐν τοῖς πολίταις τίθεμεθα. τοὺς γὰρ εἶναι τοὺς ἀναπληροῦντας, καὶ διατάττοντας, καὶ ἐπιτελοῦντας ἕκαστα, καὶ φυλάττοντας· οἶδν τι ἐκ ἡμῶν ἐκαστῷ ἐστὶν ἡ ψυχὴ. τοῦτο δὲ τοῖνυν κατανοήσαντες, ἐπιμελούμεθα μὲν, ὥς ὁρᾷς, καὶ τοῦ σώματος τῆς πόλεως, κατακοσμοῦντες αὐτό, ὥς κάλλιστον ἡμῖν εἶη, ἔνδοθ' ἐν τε οἰκοδομήμασι κατεσκευασμένον, καὶ ταῖς ἔκτοσθεν ταύταις περιβολαῖς, ἐς τὸ ἀσφαλιστάτον περιπεφραγμένον. μάλιστα δὲ καὶ ἐξάπαντος τοῦτο προνοοῦμεν, ὅπως οἱ πολῖται ἀγαθοὶ μὲν τὰς ψυχὰς, ἰσχυροὶ δὲ τὰ σώματα γίγνωνται. τοὺς γὰρ τοιοῦτους σφίσι τε αὐτοῖς καλῶς χρήσεσθαι ἐν εἰρήνῃ συμπολιτευομένους, καὶ ἐκ πολέμου σώσειν τὴν πόλιν, καὶ ἐλευθέραν καὶ εὐδαίμονα διαφυλάξειν. τὴν μὲν δὴ πρώτην ἀνατροφὴν αὐτῶν μητρῶσι, καὶ τίτθαις, καὶ παιδαγωγοῖς ἐπιτρέπομεν ὑπὸ παιδείαις ἐλευθερίοις ἄγειν τε καὶ τρέφειν αὐτούς. ἐπειδὴν δὲ συναντῶν ἤδη γίγνονται τῶν καλῶς ἐχόντων, καὶ ἀδῶς, καὶ ἐρύθημα, καὶ φόβος, καὶ ἐπιθυμία τῶν ἀρίστων ἀναφύηται αὐτοῖς, καὶ αὐτὰ ἤδη τὰ σώματα ἀξιόχρεα δοκῇ πρὸς τοὺς πόρους, παγινώτερα γιγνόμενα, καὶ πρὸς τὸ ἰσχυρότερον συνιστάμενα, τῇ νικαυτῇ ἤδη παραλαβόντες αὐτοὺς διδάσκωμεν, ἄλλω μὲν τῆς ψυχῆς μαθήματα καὶ γυμνάσια προτιθέν-

τες, ἄλλως δὲ πρὸς τοῖς πόνοις καὶ τὰ σώματα ἐθίζοντες. οὐ γὰρ ἱκανὸν ἡμῖν ἰδοῦναι τὸ μόνον εὐ-
 ναι ὡς ἔφθ' ἕκαστος, ἤτοι κατὰ τὸ σῶμα, ἢ κατὰ
 τὴν ψυχὴν, ἀλλὰ καὶ παιδεύσεις καὶ μαθημά-
 των ἐπ' αὐτοὺς δεόμεθα, ὑφ' ἃν τὰ τε εὐφρῶς
 διακείμενα βελτίον παραπολὺ γίγντο ἂν, καὶ τὰ
 φαύλως ἔχοντα μετακοσμοῖτο πρὸς τὸ βέλτιον. καὶ
 τὸ παραδειγμα ἡμῖν παρὰ τῶν γενογῶν, οἳ τὰ φύσι,
 μέχρι μὲν πρόσγυμνα καὶ γῆπιά ἐστι, σκέπουσιν, καὶ
 περιφραττουσιν, ὥς μὴ βλάπτοιεντο ὑπὸ τῶν πνευ-
 μάτων· ἐπειδὴν δὲ ἤδη παχύνεται τὸ ἔρως, τηρι-
 καῦτα περιτίμνουσί τε τὰ περιττὰ, καὶ παραδιδόν-
 τες αὐτὰ τοῖς ἀνέμοις δονεῖν καὶ διασπαινεῖν, παρ-
 κινώτερά ἐξεργάζονται. 21. Τὴν μὲν τοίνυν ψυχὴν
 μουσικῇ τὸ πρῶτον καὶ ἀριθμητικῇ ἀναρρόπιζομεν,
 καὶ γράμματα γράψασθαι, καὶ τορῶς αὐτὰ ἐπιλέξα-
 σθαι διδάσκομεν· προῖοῦσι δὲ ἤδη, σοφῶν ἀνδρῶν
 γνώμας, καὶ ἔργα παλαιὰ καὶ λόγους ὠφελίμους ἐν
 μέτροις κατακοσμήσαντες, ὥς μᾶλλον μνημονεύοιεν,
 φασχοδοῦμεν αὐτοῖς. οἳ δὲ καὶ ἀκούοντες ἀριστείας
 τινάς, καὶ πράξεις ἀοιδίμους, ὀρέγονται κατὰ μικρὸν,
 καὶ πρὸς μίμησιν ἐπαιγέρονται, ὥς καὶ αὐτοὶ ᾄδον-
 το, καὶ θαυμάζονται ὑπὸ τῶν ὕστερον· οἷα πολλὰ
 Ἡσίοδος τε ἡμῖν, καὶ Ὅμηρος ἐποίησαν. ἐπειδὴν δὲ
 πλησιάσωσι πρὸς τὴν πολιτείαν, καὶ δέη αὐτοὺς
 ἤδη μεταχειρίζεσθαι τὰ κοινά καίτοι ἔξω τοῦ
 ἀγῶνος ἴσως ταῦτα· οὐ γὰρ ὅπως τὰς ψυχὰς αὐτῶν
 ἀσκοῦμεν, ἐξ ἀρχῆς προὔκειτο εἰπεῖν, ἀλλὰ διότι
 τοῖς τοιούτοις πόνοις καταγυμνάζειν αὐτοὺς ἀξιοῦ-

μιν· ἄσπε αὐτὸς ἐμαντεύσιν πωπῶν προστάττω, οὐ περιμείνας τὸν κήρυκα, οὐδὲ τὸν Ἀρεωπαγίτην σέ, ὃς ὑπ' αἰδοῦς, οἶμαι, ἀνάχῃ ληροῦντα ἤδη τοσαῦτα ἐξῶ τοῦ πράγματος.

ANAX. Εἰπέ μοι, ὦ Σόλων, πρὸς δὲ δὴ τοὺς τὰ ἀναγκαιότατα μὴ λέγοντας ἐν Ἀρείῳ πάγω, ἀλλὰ ἀποσιωπῶντας, οὐδὲν τῇ βουλῇ πρόστιμον ἐπιγινόηται;

ΣΟΛ. Τί τοῦτο ἤρου με; οὐδέπω γὰρ δῆλον.

ANAX. Ὅτι τὰ κάλλιστα, καὶ ἐμοὶ ἀκοῦσαι ἡδίστα παρεῖς τὰ περὶ τῆς ψυχῆς, τὰ ἥτερον ἀναγκαῖα λέγειν διανοῇ, γυμνάσια, καὶ διαπονήσεις τῶν σωμάτων.

ΣΟΛ. Μέννημαι γὰρ, ὦ γενναῖε, τῶν ἀπ' ἀρχῆς περὶ τῆς ψυχῆς, καὶ ἀποπλανῶν ἐν βούλομαι τὸν λόγον, μὴ σου ἐπιταράξῃ τὴν μνήμην ἐπιρρόων. πλὴν ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἐρῶ δια βραχείων, ὥς οἶδόν τε. τὸ γὰρ ἀκριβὲς τῆς περὶ αὐτῶν διασκέψεως ἑτέρου ἂν εἴη λόγου.

22. Ῥυθμιζόμεν οὖν τὰς γνώμας αὐτῶν, νόμους τε τοὺς κοινούς ἐκδιδάσκοντες, οἳ δημοσίᾳ πᾶσι πρόκεινται ἀναγινώσκειν μεγάλοις γράμμασιν [ἄμα] ἀναγεγραμμένοι, κτελόντες ἅτε χρῆ ποιεῖν, καὶ ὧν ἀπέχεσθαι· καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν συνουσίαις, παρ' ὧν λέγειν τὰ δέοντα ἐκμανθάνουσι, καὶ πράττειν τὰ δίκαια, καὶ ἐκ τοῦ ἴσου ἀλλήλοις συμπολιτεῦσθαι, καὶ μὴ ἐφίεσθαι τῶν αἰσχυρῶν, καὶ ὀρέγεσθαι τῶν καλῶν, βίαιον δὲ μηδὲν ποιῖν. οἱ δὲ ἄνδρες οὗτοι σοφισταὶ καὶ φιλόσοφοι πρὸς ἡμῶν ὀνομάζονται. καὶ μέντοι καὶ ἐς τὸ θίατρον συνάγοντες αὐτοὺς

δημοσίᾳ παιδεύομεν ὑπὸ κωμωδίαις, καὶ τραγῳδίαις, ἄριτάς τε ἀνδρῶν παλαιῶν, καὶ κακίας θεωμένους, ὥς τῶν μὲν ἀποτρέποντο, ἐπ' ἐκείνᾳ δὲ σπεύδουσι τοῖς δὲ γε κωμωδοῖς καὶ ἀποσκώπτειν καὶ λοιδορεῖσθαι ἐφάρμεν ἐς τοὺς πολίτας, οὓς ἂν αἰσχρὰ καὶ ἀνάξια τῆς πόλεως ἐπιτηδεύοντας αἰσθάνται, αὐτῶν τε ἐκείνων χάριν, ἀμείνους γὰρ οὕτω γίνονται ὀνειδιζόμενοι, καὶ τῶν πολλῶν, ὥς φεύγουσιν τὸν ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις ἔλεγχον.

23. ANAX. Εἶδον, ὦ Σόλων, οὓς φῆς τοὺς τραγῳδοὺς, καὶ κωμωδοὺς, εἶγε ἐκείνοί εἰσιν. ὑποδήματα μὲν βαρέα, καὶ ὑψηλὰ ὑποδεδεμένοι, χρυσαῖς δὲ ταινίαις τὴν ἐσθῆτα πεποικιλμένοι, κράνη δὲ ἐπικείμενοι παγγέλοισι, πεχηρότα παρμύγεσθες, αὐτοὶ δὲ ἔνδοθεν μεγάλα τε ἐκικράγουν, καὶ διέβαλλον οὐκ οἶδ' ὅπως ἀσφαλῶς ἐν τοῖς υποδήμασι. Διατύσῃ δὲ, οἶμαι, τότε ἡ πόλις ἐώρταζεν. οἱ δὲ κωμωδοὶ, βραχυτέροι μὲν ἐκείνων, καὶ πεῖροι καὶ ἀνθρωπινώτεροι, καὶ ἥτιον ἐβόων, κράνη δὲ πολὺ γελοιώτερα, καὶ τὸ θέατρον γοῦν ἅπαν ἐγέλα ἐπ' αὐτοῖς. ἐκείνων δὲ τῶν ὑψηλῶν, σκυθρωποὶ ἅπαντες ἤκουον, οἰκτείροντες, οἶμαι, αὐτοὺς, πίδας τηλικαύτας ἐπιφυρομένους.

204. Οὐκ ἐκείνους, ὦ Ἰσχυρε, ἥκτερον, ἀλλὰ ποιητῆς ἴσως ἀρχαίαν τινα συμφορὰν ἐπεδείκνυτο τοῖς θεαταῖς, καὶ ῥήσεις οἰκτρὰς ἐτραγέειν πρὸς τὸ θέατρον, ὑφ' ὧν ἐς δάκρυα κατεσπῶντο οἱ ἀκούοντες. οἶκός δέ σε καὶ αὐλοῦντας ἐωρακέναι τινὰς, καὶ ἄλλους συνῆδοντας, ἐν κύκλῳ συνεσπῶντας. οὐτά, ὦ Ἀνάχαρσι, ἀχρεῖα ἄσματα καὶ αὐλήμα-

τά. τούτοις δ' οὖν ἅπασι, καὶ τοῖς τοιούτοις πα-
 ραθηγόμενοι τὰς ψυχὰς, ἁμείνους ἡμῖν γίνονται.
 24. Τὰ δὲ δὴ σώματα, ὅπερ μάλιστα ἐπόθεις ἀκού-
 σαι, ὧδε κατὰγυμνάζομεν. ἀποδύσαντες αὐτὰ, ὡς
 ἔφην, οὐκέτι ἀπαλὰ καὶ τέλεον ἀσυνπαγῇ ὄντα,
 πρῶτον μὲν ἐθίζειν ἀξιούμεν πρὸς τὸν αἶρα, συνοι-
 κτιοῦντες αὐτὰ ταῖς ὥραις ἐκάσταις, ὥς μήτε θάλλπος
 δυσχεραίνειν, μήτε πρὸς κρύος ἀπαγορεύειν· ἔπειτα
 δὲ χρομέν ἐλαίῳ, καὶ καταμαλάττομεν, ὥς εὐτονώ-
 τερα γίγνοιτο. ἀτοπὸν γάρ, εἰ τὰ μὲν σκύτη νομί-
 ζομέν ὑπὸ τῷ ἐλαίῳ μαλατιόμενα, δυσραγέστερα καὶ
 πολλῷ διαρκέστερα γίγνεσθαι, νεκρά γε ἤδη ὄντα·
 τὸ δ' ἔτι ζωῆς μετέχον σῶμα μὴ ἂν ἁμεινον ἡγοίμε-
 θαι ὑπὸ τοῦ ἐλαίου διατεθήσεσθαι. τούντεῦθεν
 πῶικίλα τὰ γυμνάσια ἐπινοήσαντες, καὶ διδασκάλους
 ἐκάστων ἐπιθίξαντες, τὸν μὲν τινα πυκτεύειν, τὸν
 δὲ παγκρατίζειν διδάσκωμεν, ὥς τοὺς τε πόρους
 καρτερεῖν ἐθίζουσιν, καὶ ὁμόσε χωρεῖν ταῖς πληγαῖς,
 μὴδὲ ἀποτρέποντο δέει τῶν τραυμάτων. τοῦτο δὲ
 ἡμῖν δύο τὰ ὠφελιμώτατα ἐξεργάζεται ἐν αὐτοῖς, θυ-
 μοειδεῖς τε παρασκευάζον ἐς τοὺς κινδύνους, καὶ τῶν
 σῶμάτων ἀφειδεῖν, καὶ προσεῖτε ἐγέρθησθαι καὶ καρτε-
 ροὺς εἶναι. ὅσοι δὲ αὐτῶν κάτω συννενευκότες πα-
 λαίουσι, καταπίπτειν τε ἀσφαλῶς μανθάνουσι, καὶ
 ἀνίστασθαι εὐμαρῶς, καὶ ὠθισμοὺς, καὶ περιπλοκάς,
 καὶ λυγισμοὺς, καὶ ἄγχεσθαι δύνασθαι, καὶ ἐς ὕψος
 ἀναβαστάσαι τὸν ἀντίπαλον, οὐκ ἄχρεῖα οὐδὲ οὗτοι
 ἐκμελετῶντες, ἀλλὰ ἐν μὲν τὸ πρῶτον καὶ μέγιστον
 ἀναμφιβόλως κτώμενοι. δυσπαθέστερα γάρ, καὶ

καρτερώτερα τὰ σώματα γίνονται αὐτοῖς διαπονού-
 μενα. ἕτερον δὲ οὐδὲ αὐτὸ μικρόν. ἔμπειροι γὰρ δὴ
 ἐκ τούτου καθίστανται, εἴ ποτε ἀφίκοντο εἰς χρεῖαν
 τῶν μαθημάτων τούτων ἐν ὅπλοις. δῆλον γὰρ ὅτι
 καὶ πολεμῶ ἄνδρὶ ὁ τοιοῦτος συμπλακεῖς, καταρρύ-
 πει τε θᾶττον ὑποσκελίσας, καὶ καταπεσὼν εἴσται
 ὥς ῥᾶστα ἐξανίστασθαι. πάντα γὰρ ταῦτα, ὧ Ἀνά-
 χαρσι, ἐπ' ἐκείνον τὸν ἀγῶνα ποριζόμεθα τὸν ἐν
 τοῖς ὅπλοις, καὶ ἡγούμεθα πολὺ ἀμείνοσι χρήσασθαι
 τοῖς οὕτως ἀσκηθεῖσιν, ἐπειδὴν πρότερον αὐτῶν
 γυμνὰ τὰ σώματα καταμαλίζαντες καὶ διαπονήσαν-
 τες, ἐρῶμενέστερα καὶ ἀλκιμώτερα ἐξεργασώμεθα,
 καὶ κοῦφα, καὶ εὐτονα, καὶ τὰ αὐτὰ βαρέα τοῖς ἀν-
 ταγωνισταῖς. 25. Ἐννοεῖς γὰρ, οἶμαι, τὸ μετα-
 τοῦτο, οἷους εἰκὸς σὺν ὅπλοις ἔσεσθαι τοὺς καὶ γυμ-
 νοὺς ἂν φόβον τοῖς δυσμενέσιν ἐμποιήσοντας, οὐ
 πολυσαρκίαν ἀργὸν, καὶ λευκὴν, ἢ ἄσαρκίαν μετὰ
 ὠχρότητος ἐπιδεικνυμένους, οἷα γυναικῶν σώματα
 ὑπὸ σκιᾷ μεμαρασμένα, τρέμοντα, ἰδρῶτί τε εὐθὺς
 πολλῶν ρέόμενα, καὶ ἀσθμαίνοντα ὑπὸ τῷ κρᾶναι,
 καὶ μάλιστα ἣν καὶ ὁ ἥλιος, ὥσπερ νῦν, τὸ μεσημ-
 βρινὸν ἐπιφλέγη. οἷς τί ἂν τις χρήσαιτο διψῶσι,
 καὶ τὸν κονιορτὸν οὐκ ἀνεχομένοις, καὶ εἰ αἷμα ἰδοιεν,
 εὐθὺς ταραττομένοις, καὶ προαποθνήσκουσι, πρὶν
 ἐντὸς βέλους γενέσθαι, καὶ εἰς χεῖρας ἐλθεῖν τοῖς
 πολεμίοις. οὗτοι δὲ ἡμῖν ὑπέρυθροι ἐς τὸ μελάν-
 τερον ὑπὸ τοῦ ἡλίου κεχρωσμένοι, καὶ ἀρῶγενωποὶ,
 πολὺ τὸ ἔμψυχον, καὶ θερμὸν, καὶ ἀνδρῶδες ἐπιφαί-
 νοντες, τοσαύτης εὐεξίας ἀπολαύοντες, οὔτε ζῆντο,

καὶ κατεσκληρότερες, οὐτε περιπληθεῖς ἐς βάρος, ἀλλὰ ἐς τὸ σύμμετρον περιγεγραμμένοι, τὸ μὲν ἀχρεῖον τῶν σαρκῶν, καὶ περιττὸν, τοῖς ἰδρωσιν ἐξαναλωκό-
τες· ὁ δὲ ἰσχὺν καὶ τόνον παρῆχεν, ἀμιγῆς τοῦ ψαύλου περιλειμμένον, ἐρῶμένως φυλάττοντες.
ὅπερ γὰρ δὴ οἱ λικμῶντες τὸν πυρὸν τοῦτο ἡμῖν
καὶ τὰ γυμνάσια ἐργάζεται ἐν τοῖς σώμασι, τὴν μὲν
ἄχνην καὶ τοὺς ἀθέρας ἀποφυσῶντα, καθαρὸν
δὲ τὸν καρπὸν διευκρινοῦντα, καὶ προσωρεύοντα.

26. Καὶ διὰ τοῦτο ὑγιαίνειν τε ἀνάγκη, καὶ ἐπιμή-
κιστον διαρκεῖν ἐν τοῖς καμάτοις. ὅψι τε ἂν ἴδωεν
ὁ τοιούτος ἄρξαιτο, καὶ ὀλιγάκις ἂν ἀσθενῶν φανείη.
ὥσπερ ἂν, εἰ πῦρ τις φέρων, ἅμα ἐμβάλοι ἐς πυρὸν
αὐτὸν, καὶ ἐς τὴν καλάμην αὐτοῦ, καὶ ἐς τὴν ἄχνην·
(αὐθις γὰρ ἐπὶ τὸν λικμῶντα ἐπάνειμι) θᾶπτον ἂν,
οἶμαι, παρὰ πολὺ ἢ καλάμη ἀναφλεγέη. ὁ δὲ πυρὸς
κατ' ὀλίγον, οὐτε φλογὸς μεγάλης ἀνισταμένης, οὐτε
ὑπὸ μιᾷ τῇ ὁρμῇ, ἀλλὰ κατὰ μικρὸν ὑποτυφόμενος,
χρόνῳ ὕστερον καὶ αὐτὸς ἂν κατακαυθεῖη. οὐ τοίνυν
οὐδὲ νόσος, οὐδὲ πάματος, ἐς τοιοῦτο σῶμα ἐμπε-
σόντα, ῥαδίως ἐλέγξειεν ἂν, οὐδ' ἐπικρατήσειεν εὐ-
μαρῶς. τὰ ἐνδοθεν γὰρ εὖ παρσκευάσται αὐτῷ,
καὶ τὰ ἔξω μάλα καρτερῶς πέφρακται πρὸς αὐτὰ, ὥς
μὴ παρίεναι ἐς τὸ εἶσω, μηδὲ παραδέχεσθαι μήτε
ἥλιον αὐτὸν, μήτε κρύος ἐπὶ λύμῃ τοῦ σώματος.
πρὸς τε τὸ ἐνδιδόν ἐν τοῖς πόνοις, πολὺ τὸ θερμὸν
τὸ ἐνδοθεν ἐπιρρέειν, ἅτε ἐκ πολλοῦ προπαρασκευα-
σμένον, καὶ ἐς τὴν ἀναγκαίαν χρεῖαν ἀποκείμενον,
ἀποπληροῦ εὐθύς ἐπάρδον τῇ ἀκμῇ, καὶ ἀκαμάτους

ἐπιπλεῖστον παρέχεται. τὸ γὰρ προπύονησαι πολλὰ, καὶ προκαμῆν, οὐκ ἀνάλωσιν τῆς ἰσχύος, ἀλλ' ἐπίδοσιν ἐργάζεται, καὶ ἀναφύριπιζομένη πλείων γίγνεται. 27. Καὶ μὴν καὶ θροναίους εἶναι ἀσχοῦμένους αὐτοὺς ἐς μῆκος τε θιαρκεῖν ἐθίζοντες, καὶ ἐς τὸ ἐν βραχεὶ ὑπὸ ταυτὸν ἐκισχύοντες. καὶ ὁ δρόμος οὐ πρὸς τὸ σιτέρον, καὶ ἀντίστονον, ἀλλὰ ἐν ψάμμασιν βυθίσαι, ἐνθα οὕτως βεβαίως ἀπτερεῖσθαι τὴν βάσιν, οὕτως ἐπιστηρίζαι ῥάδιον; ἐκπυρρομένου πρὸς τὸ ὑπεῖκον τοῦ ποδοῦς· ἀλλὰ καὶ ἐπερβάλλεσθαι τὴν πρὸν εἰς θεοί, ἢ εἰ τι ἄλλο ἐμπύθων, καὶ πρὸς τοῦτο ἀσχοῦνται ἡμῖν ἔτι, καὶ πολυβδίδας χεῖρσπλήθεις ἐν ταῖς χερσὶν ἔχοντες. εἴτε κερὰ ἀκοντίου βολῆς ἐς μῆκος ἀμυλλώνται. εἴτε δὲ καὶ ἄλλο τι ἐν τῷ γυμνασίῳ χαλκῶν, περιφερές, ἀσπίδι μικρᾷ ἐκισχύς, ὄργανον οὐκ ἐχούσης, οὐδὲ τελαμῶνας· καὶ ἐκπερβάτης γε αὐτοῦ, κείμενον ἐν τῷ μέσῳ· καὶ ἰδοὺ σοι βαρὺ, καὶ θύελλήπιον ὑπὸ λειστήτος· ἐκείνο τοῖόνον ἄνω τε ἀναφύριπτεσθαι εἰς τὸν αἶθρα καὶ ἐς τὸ πόρρον, φιλοτιμώμενος, ὅστις ἐπιμήχιστον ἐξέλθοι, καὶ τοῦς ἄλλους ἐπερβάλλοιτο. καὶ ὁ πόνος οὗτος ὁμοίως τε αὐτῶν κρατύνει, καὶ τόνον τοῖς ἀκροῖς ἐντίθησιν. 28. Ὁ πηλὸς δὲ καὶ ἡ κόπρις, ἅπερ σοι γελοιότερα ἐξ ἀρχῆς ἰδοῖς, ἀκούσον, ὦ θανμάσις, οἷον ἔντα ὑποβέβληνται πρῶτον μὲν, ὥς μὴ ἐπὶ τὸ κραταῖον ἢ πτώσις αὐτοῖς γίγνοιτο, ἀλλ' ἐπὶ τὸ μαλακὸν ἀσφαλῶς πίπτοιεν. ἔπειτα, καὶ τὸν ὀλισθον ἀνάγκη πλείω γίγνεσθαι, ἰδρύντων ἐν τῷ πηλῷ, ὃ σὺ ταῖς ἀνέλυσιν εἰκάεις, οὐκ ἀχρεῖον, οὐδὲ γελοιὸν ὄν.

ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἐς ἰσχὺν καὶ τόλμην οὐκ ὀλίγα συντε-
 λεῖ, ὁπόταν οὕτως ἐχόντων ἀλλήλων ἀναγκάζονται
 ἐγκρατῶς ἀντικαμβάνεσθαι, καὶ συνέχειν διολισθαί-
 νοντας. αἴρεσθαι τε ἐν πηλῷ ἰδρωκότα μετ' ἐλαίου,
 ἐκπαιεῖν καὶ διαρρύηνας τῶν χειρῶν σπουδάζοντα,
 μὴ μικρὸν εἶναι νόμιζε· καὶ ταῦτα πάντα, ὡς περ
 ἔφην ἐμπροσθεν, ἐς τοὺς πολέμιους καὶ χρήσιμα, εἰ
 θεῶι φίλον προὔδεντα θαδίως ἀράμενον ὑπεξενεγκεῖν,
 ἢ καὶ πολέμιον συναρπάσαντα ἡκεῖν μετέωρον κομίζ-
 ζοντα· καὶ οὕτω τοῦτο ἐς ὑπερβολὴν ἀσχοῦμεν, τὰ
 χαλεπώτερα προτιθέντες, ὥς τῇ μικρότερα μακροῦ
 ἐυκολώτερον φέροιεν. 29. Τὴν μάλιστα κόπην τοῦ-
 παντίον χρησίμην οἶομεθα εἶναι, ὥς μὴ διολισθάνοιεν
 συμπλεκόμενοι· ἐπειδὴν γὰρ ἐν τῷ πηλῷ ἀσκηθῶ-
 σι συνέχειν τὸ διαδιδράσκον ὑπὸ γλισχροῦτος, ἐθι-
 ζονται καὶ ἐκφύγειν αὐτοὶ ληφθέντες ἐκ τῶν χει-
 ρῶν· καὶ ταῦτα ἐν ἀφύπνῳ ἐχόμενοι· καὶ μὴν καὶ
 τὸν ἰδρωτά συνέχειν δοκεῖ ἢ κόπης, ἀθρόον ἐκχέομε-
 νον ἐπιπατιομένη, καὶ ἐπιπολὺ διαρκεῖν ποιεῖ τὴν
 δύναμιν, καὶ πάλυρα γίγνεται μὴ βλάπτεσθαι ὑπὸ
 τῶν ἀνέμων, ἀφαιεῖς τὸτε καὶ ἀνέωγδοι τοῖς σώμασιν
 ἐμπιπτόντων· ἄλλως τε καὶ τὸν ῥύπον ἀποσμά,
 καὶ στυλπνότερον ποιεῖ τὸν ἄνδρα· καὶ ἔγωγε ἠδέως
 εἴην παραστησάμενος πλησίον τῶν τε λευκῶν τινα
 ἐκείνων, καὶ ὑπὸ σκαῇ θεδιητημέτων, καὶ ὃν ἂν ἔλῃ
 τῶν ἐν τῷ Λυκίῳ γυμναζομένων, ἀποπλύναι τὴν
 κόπην καὶ τὸν πηλόν, ἐροίμην ἂν σε ποτέρω ἄνθρωπος
 εὖξαιο γενέσθαι; οἶδα γὰρ ὡς αὐτίκα ἔλοιό ἂν ἐκ
 πρῶτης προσόψεως, εἰ καὶ μὴ ἐπὶ τῶν ἔργων πειρα-

οὐ γὰρ καλὰ μὴ καὶ ἀθέρεις ὑμεῖς ἐστέ, ὥς τῆχιστα ἐνδιδόναι πρὸς τὰς πληγὰς, ἀλλὰ ὅψε ποτε ἂν, καὶ μόλις κατατεμνόμενοι βαθείσι τοῖς τραύμασιν, αἷμα ὀλίγον ὑποδείξετε. τοιαῦτα γὰρ φῆς, εἰ μὴ πάνυ παρήκουσα τοῦ παραδείγματος. 32. Ἡ τὰς πανοπλίας ἐκείνας τότε ἀναλήψεσθε, τὰς τῶν κομμοδῶν τε, καὶ τραγωδῶν. καὶ ἦν προτεθῆ ὑμῖν ἔξοδος, ἐκεῖνα τὰ κράνη περιθήσεσθε τὰ κεχηρνότα, ὥς φοβρώτεροι εἴητε τοῖς ἐναντίοις, μορμολυτιτάμενοι αὐτοῦς, καὶ ὑποθήσεσθε τὰ ὑψηλὰ ἐκεῖνα δηλαδὴ· φεύγουσὶ τε γὰρ, ἦν δέη, κοῦφα, καὶ ἦν διώκητε, ἄφυστα τοῖς πολεμίοις ἔσται, ὑμῶν οὕτω μεγάλη διαβαινόντων ἐπ' αὐτούς. ἀλλ' ὅρα μὴ ταῦτα μὲν ὑμῖν τὰ κομψὰ λῆρος ἦ, καὶ παιδιὰ ἄλλως, καὶ διατριβαὶ ἀργοῦσι καὶ φραθυμεῖν ἐθέλουσι τοῖς νεανισκοῖς. εἰ δὲ βούλεσθε πάντως ἐλεύθεροι καὶ εὐδαίμονες εἶναι, ὅλλων ὑμῖν γυμνασίῳν δεήσει, καὶ ἀσκήσεως ἀληθινῆς τῆς ἐν τοῖς ὅπλοις. καὶ ἡ ἄμιλλα οὐ πρὸς ἀλλήλους μετὰ παιδιᾶς, ἀλλὰ πρὸς τοὺς θυςμενεῖς ἔσται, μετὰ κινδύνων μελετῶσι τὴν ἀρετὴν. ὥστε ἀφέντας τὴν κόνιν καὶ τὸ ἔλαιον, διδάσκειτε αὐτοὺς τοξεύειν καὶ ἀκοντίζειν, μὴ κοῦφα διδόντες τὰ ἀκόντια, καὶ οἷα διαφέρεσθαι πρὸς τὸν ἄνεμαν, ἀλλ' ἔστω λόγχη βαρεῖα, μετὰ συρισμοῦ ἐλιττομένη, καὶ λίθος χειροπληθής, καὶ σάγαρις, καὶ γέρον ἐν τῇ ἀριστερᾷ, καὶ θώραξ, καὶ κράνος. 33. Ὡς δὲ νῦν ἔχετε, θεῶν τινος εὐμενεῖα σώζεσθαι μοι δοκεῖτε, οἳ μηδέπω ἀπολώλατε ὑπὸ τινῶν ὀλίγων ψιλῶν ἐπιπεσόντων. ἰδοὺ γὰρ τοι ἦν σπασάμενος τὸ μικρόν

καρτερώτερα τὰ σώματα γίνονται αὐτοῖς διαπονού-
μενα. ἕτερον δὲ οὐδὲ αὐτὸ μικρόν. ἔμπειροι γὰρ δὴ
ἐκ τούτου καθίστανται, εἴ ποτε ἀφίκοντο εἰς χρείαν
τῶν μαθημάτων τούτων ἐν ὅπλοις. δῆλον γὰρ ὅτι
καὶ πολεμῶ ἄνδρὶ ὁ τοιοῦτος συμπλακεῖς, καταρρύ-
ψει τε θῆτιον ὑποσκελίσας, καὶ καταπεσὼν εἴσται
ὥς ῥᾶστα ἐξανίστασθαι. πάντα γὰρ ταῦτα, ὧ Ἀνά-
χαρσι, ἐπ' ἐκείνον τὸν ἀγῶνα ποριζόμεθα τὸν ἐν
τοῖς ὅπλοις, καὶ ἡγοῦμεθα πολὺ ἀμείνοσι χρήσασθαι
τοῖς οὕτως ἀσκηθεῖσιν, ἐπειδὴν πρότερον αὐτῶν
γυμνὰ τὰ σώματα καταμαλῶζαντες καὶ διαπονήσαν-
τες, ἐρῶμενέστερα καὶ ἀλκιμώτερα ἐξεργασώμεθα,
καὶ κοῦφα, καὶ εὐτονα, καὶ τὰ αὐτὰ βαρέα τοῖς ἀν-
ταγωνισταῖς. 25. Ἐννοεῖς γὰρ, οἶμαι, τὸ μετα-
τοῦτο, οἷους εἰκὸς σὺν ὅπλοις ἔσσεσθαι τοὺς καὶ γυμ-
νοὺς ἂν φόβον τοῖς δυσμενέσιν ἐμποιήσοντας, οὐ
πολυσαρκίαν ἀργὸν, καὶ λευκὴν, ἢ ἀσαρκίαν μετὰ
ὠχρότητος ἐπιδεικνυμένους, οἷα γυναικῶν σώματα
ὑπὸ σκιᾷ μεμαρασμένα, τρέμοντα, ἰδρῶτί τε εὐθὺς
πολλῶ ῥεόμενα, καὶ ἀσθμαίνοντα ὑπὸ τῷ κρᾶναι,
καὶ μάλιστα ἦν καὶ ὁ ἥλιος, ὥσπερ νῦν, τὸ μεσημ-
βρινὸν ἐπιφλέγη. οἷς τί ἂν τις χρήσαιτο διψῶσι,
καὶ τὸν κονιορτὸν οὐκ ἀνεχομένους, καὶ εἰ αἷμα ἰδοιεν,
εὐθὺς ταραττομένοις, καὶ προαποθνήσκουσι, πρὶν
ἐντὸς βέλους γενέσθαι, καὶ εἰς χεῖρας ἐλθεῖν τοῖς
πολεμίοις. οὗτοι δὲ ἡμῖν ὑπέρυθροι ἐς τὸ μελάν-
τερον ὑπὸ τοῦ ἡλίου κεχρωσμένοι, καὶ ἀρῥενωτοί,
πολὺ τὸ ἔμψυχον, καὶ θερμόν, καὶ ἀνδρῶδες ἐπιφαί-
νοντες, τοσαύτης εὐεξίας ἀπολαύοντες, οὔτε ῥιπνοῖ,

καὶ κατεσκληρότεες, οὐτε περιπληθεῖς ἐς βάρος, ἀλλὰ ἐς τὸ σύμμετρον περιγεγραμμένοι, τὸ μὲν ἀχρεῖον τῶν σαρκῶν, καὶ περιτιτόν, τοῖς ἰδρωσιν ἐξαναλωκότες· ὁ δὲ ἰσχὺν καὶ τόνον παρεῖχεν, ἀμιγῆς τοῦ ψαύλου περιλελειμμένον, ἐρῶμένως φυλάττοντες. ὅπερ γὰρ δὴ οἱ λικμῶντες τὸν πυρὸν, τοῦτο ἡμῖν καὶ τὰ γυμνάσια ἐργάζεται ἐν ταῖς σώμασι, τὴν μὲν ἄχνην καὶ τοὺς ἀθέρας ἀποφυσῶντα, καθαρὸν δὲ τὸν καρπὸν διευκρυνοῦντα, καὶ προσωρεῦοντα.

26. Καὶ διὰ τοῦτο ὑγιαίνειν τε ἀνάγκη, καὶ ἐπιμήκιστον διαρκεῖν ἐν τοῖς καμάτοις. ὅψέ τε ἂν ἰδίειν ὁ τοιοῦτος ἄρξαιτο, καὶ ὀλιγάκις ἂν ἀσθενῶν φανείη· ὥσπερ ἂν, εἰ πῦρ τις φέρων, ἅμα ἐμβάλοι ἐς πυρὸς αὐτόν, καὶ ἐς τὴν καλὰμην αὐτοῦ, καὶ ἐς τὴν ἄχνην· (αὐθις γὰρ ἐπὶ τὸν λικμῶντα ἐπάνειμι) θᾶπτον ἂν, οἶμαι, παραπολὺ ἢ καλὰμη ἀναφλεγείη. ὁ δὲ πυρὸς κατ' ὀλίγον, οὐτε φλογὸς μεγάλης ἀνισταμένης, οὐτε ὑπὸ μιᾷ τῇ ὀρμῇ, ἀλλὰ κατὰ μικρὸν ὑποτυφόμενος, χρόνῳ ὕστερον καὶ αὐτὸς ἂν κατακαυθεῖη. οὐ τοίνυν οὐδὲ νόσος, οὐδὲ κάματος, ἐς τοιοῦτο σῶμα ἐμπεσόντα, ῥαδίως ἐλέγξειεν ἂν, οὐδ' ἐπικρατήσειεν εὐμαρῶς. τὰ ἐνδοθεν γὰρ εὖ παρεσκευάσται αὐτῷ, καὶ τὰ ἔξω μάλα καρτερῶς πέφρακται πρὸς αὐτὰ, ὥς μὴ παριέναι ἐς τὸ εἶσω, μηδὲ παραδέχεσθαι μήτε ἥλιον αὐτόν, μήτε κρύος ἐπὶ λύμῃ τοῦ σώματος. πρὸς τε τὰ ἐνδιδούν ἐν τοῖς πόνοις, πολὺ τὸ θερμόν τὸ ἐνδοθεν ἐπιρρῶν, αἶτε ἐκ πολλοῦ προπαρασκευασμένον, καὶ ἐς τὴν ἀναγκαίαν χρεῖαν ἀποκείμενον, ἀποπληροῖ εὐθύς ἐπάρδον τῇ ἄκμῃ, καὶ ἀκαμάτους

ἐπιπλεῖστον παρέχεται. τὸ γὰρ προκονῆσαι πολλὰ, καὶ προκαμῖν, οὐκ ἀνάλωσιν τῆς ἰσχύος, ἀλλ' ἐπίδοσιν ἐργάζεται, καὶ ἀναρρόπιζομένη πλείων γίγνεται. 27. Καὶ μὴ καὶ δρομακοὺς εἶναι ἀσχοῦμένους αὐτοὺς ἐς μῆκος τε διαρκεῖν ἐθίζοντες, καὶ ἐς τὸ ἐν βραχεὶ ὑπὸτατον ἐκταυφίζοντες. καὶ ὁ δρόμος οὐ πρὸς τὸ στεγνόν, καὶ ἐντίκνον, ἀλλὰ ἐν ψάμμῳ βυθίᾳ, ἐνθα οὕτε βεβαίως ἀντρεῖσθαι τὴν βάσιν, οὔτε ἐπιστηρῆσαι ῥάδιον, ὑποστροφίμενον πρὸς τὸ ἐπιῖκον τοῦ ποδός· ἀλλὰ καὶ ἐκτετάλλεσθαι τὴν φρενὲν εἰς θεοί, ἣ εἰ τι ἄλλο ἐμπόδιον, καὶ πρὸς τοῦτο ἀσχοῦνται ἡμῖν ἐτι, καὶ πολυβόλως χειροπλήθεις ἐν ταῖς χερσὶν ἔχοντες. εἴτε περὶ ἀκοντίου βολῆς ἐς μῆκος ἐπιπλεῖνται. εἴτε δὲ καὶ ἄλλο τι ἐν τῷ γυμνασίῳ χαλκοῦν, περιφερές, ἀσπίδι μικρᾷ ἐσπλάς, ὄργανον οὐκ ἐχούσῃ, οὐδὲ τελαμῶνας· καὶ ἐκτεράθης γε αὐτοῦ, κειμένον ἐν τῷ μέσῳ· καὶ ἰδοὺ σοι βαρὺ, καὶ δύσληπτον ὑπὸ λειότητος· ἐκείνο τοίνυν ἄνω τε ἀναρρόπιττοντες εἰς τὸν αἶρα καὶ ἐς τὸ πόρρον, φιλοτιμούμενοι, ὅστις ἐπιμήκιστον ἐξέλθοι, καὶ τοὺς ἄλλους ὑπερβάλλοιτο. καὶ ὁ πόνος οὗτος ὁμοίως τε αὐτῶν κρατέναι, καὶ τόνον τοῖς ἄκροις ἐντίθασθαι. 28. Ὁ πηλὸς δὲ καὶ ἡ κόρη, ἅπερ σοι γελοιότερα ἐξ ἀρχῆς ἰδοῦς, ἀκούσον, ὦ θανμάσις, οἷον ἔνεκα ὑποβέβληνται· πρῶτον μὲν, ὥς μὴ ἐπὶ τὸ κραταῖον ἢ πτώσις αὐτοῖς γίγνοιτο, εἰλλ' ἐπὶ τὸ μαλακὸν ἀσφαλῶς πίπτοιεν. ἔπειτα, καὶ τὸν ὀλισθὸν ἀνάγκη πλείω γίγνεσθαι, ἰδρύνων ἐν τῷ πηλῷ, ὃ σὺ ταῖς ἐγχείλυσιν εἰκάεις, οὐκ ἀχρεῖον, οὐδὲ γελοῖον ὄν·

ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἐς ἰσχὺν καὶ τόλμην οὐκ ὀλίγα συντε-
 λεῖ, ὁπόταν οὕτως ἐχόντων ἀλλήλων ἀναγκάζονται
 ἐγκρατῶς ἀντικαμβάνεσθαι, καὶ συνέχειν διολισθαί-
 νοντας· αἰρεσθαι τε ἐν πηλῷ ἰδρωκτά μετ' ἐλαίου,
 ἐκπτεσεῖν καὶ διαρρῦναι τῶν χειρῶν σπουδάζοντα,
 μὴ μικρὸν εἶναι νόμιζε. καὶ ταῦτα πάντα, ὥς περ
 ἔφην ἔμπροσθεν, ἐς τοὺς πολέμους καὶ χρήσιμα, εἰ
 θεοὶ φίλον τρεφόντα φηδὶως ἀράμενόν ὑπεξενεγκεῖν,
 ἥ καὶ πολέμιον συναρπάσαντα ἥκει μετῴρον κομι-
 ζοντα. καὶ οὐκ τοῦτο ἐς ὑπερβολὴν ἀσχοῦμεν, τὰ
 χαλεπώτερα προτιθέντες, ὥς τὴ μικρότερα μακροῦ
 ἐνκόλωτέρον φέροιεν. 29. Τὴν μάλιστα κόπην τοῦ-
 ταντίον χρησίμην οἴομεθα εἶναι, ὥς μὴ διολισθάνοιεν
 συμπλεκόμενοι. ἐπειδὴν γὰρ ἐν τῷ πηλῷ ἀσκηθῶ-
 σι συνέχειν τὸ διαδιδράσκον ὑπὸ γκισχροῦτος, ἐθί-
 ζονται καὶ ἐκφεύγειν αὐτοὶ ἀφ' ὧν ἐκτείναντες ἐκ τῶν χει-
 ρῶν· καὶ ταῦτα ἐν ἀφύδατῳ ἐχόμενοι. καὶ μὴν καὶ
 τὸν ἰδρωτὰ συνέχειν δοκεῖ ἢ κόπης, ἀθρόον ἐκχεόμε-
 νον ἐπιπατιομένη, καὶ ἐπιτολὴ διαρκεῖν ποιεῖ τὴν
 δύναμιν, καὶ πάλιν γίγνεται μὴ βλάπτεσθαι ὑπὸ
 τῶν ἀνέμων, ἀφαιεῖς τότε καὶ ἀνέωγδοι τοῖς σώμασιν
 ἐμπιπτόντων. ἄλλως τε καὶ τὸν ῥύπον ἀποσμά,
 καὶ στικπνότερον ποιεῖ τὸν ἄνδρα. καὶ ἔγωγε ἠδέως
 ἂν παρυστησάμενος πλησίον τῶν τε λευκῶν τινα
 ἐκείνων, καὶ ὑπὸ σκᾷ θεδιητημένων, καὶ ὃν ἂν ἐλ-
 τῶν ἐν τῷ Λυκίῳ γυμναζομένων, ἀποπλύναι τὴν
 κόπην καὶ τὸν πηλόν, ἐροίμην ἂν σε ποτέρῳ ἄνδρῳ
 εὖξαισιν γενέσθαι; οἶδά γάρ ὡς αὐτίκα ἔλοιό ἂν ἐν
 πρώτης προσόψεως, εἰ καὶ μὴ ἐπὶ τῶν ἔργων πειρα-

θίης ἱκατέρου, συνεστηκώς καὶ συγκακροτημένος εἶναι μᾶλλον, ἢ θρύπτεσθαι, καὶ διαφρέειν, καὶ λευκὸν εἶναι ἀπορία καὶ φυγῇ εἰς τὰ εἶσω τοῦ αἵματος. 30. Ταῦτ' ἐστίν, ὦ Ἀνάχαρσι, ἃ τοὺς νέους ἡμεῖς ἀσχοῦμεν, οἰόμενοι φάλακας ἡμῖν τῆς πόλεως ἀγαθὰς γενέσθαι, καὶ ἐν ἐλευθερίᾳ βιώσεσθαι δι' αὐτούς· κρατοῦντες μὲν τῶν θυσμινῶν εἰ ἐπίοιεν φοβεροὶ δὲ τοῖς περιοίκοις ὄντες, ὥς ὑποπτήσσειν τε, καὶ ὑποτιλεῖν ἡμῖν τοὺς πλείστους αὐτῶν. ἐν εἰρήνῃ τε αὐτὸν πολὺ ἀμείνοσιν αὐτοῖς χρώμεθα, περὶ μὴδὲν τῶν αἰσχυρῶν φιλοτιμουμένοις, μὴδ' ὑπ' ἀρχίας ἐς ὕβριν τρεπομένοις, ἀλλὰ περὶ τῷ τοιαῦτα διατρέβουσι, καὶ ἀσχόλοις οὖσιν ἐν αὐτοῖς. καὶ ὅπερ ἔφην τὸ κοινὸν ἀγαθόν, καὶ τὴν ἄκραν πόλεως εὐδαιμονίαν, τοῦτ' ἐστι [λέγειν], ὁπόταν ἔς τε εἰρήνην, καὶ ἐς πόλεμον τὰ ἄριστα παρεσκευασμένη φαίνοιτο ἡ νεότης, περὶ τὰ κάλλιστα ἡμῖν σπουδάζοντες.

31. ANAX. Οὐκοῦν, ὦ Σύλων, ἣν ποτε ὑμῖν ἐπίωσιν οἱ πολέμοι, χρισάμενοι τῷ ἐλαίῳ, καὶ κονισάμενοι, πρῶτε καὶ αὐτοὶ, πῦξ τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτοὺς προβεβλημένοι· καὶ κείνοι δηλαδὴ ὑποπτήσσουσιν ὑμᾶς, καὶ φεύγουσι δεδιότες, μὴ σφίσι κεχρηνῶσι, πάσσητε τὴν ψάμμον ἐς τὸ στόμα, ἣ περιπηθήσαντες, ὥς κατὰ νώτου γένησθε, περιπλέξητε αὐτοῖς τὰ σκέλη περὶ τὴν γαστέρα, καὶ διάγχητε, ὑπὸ τὰ κράτος ὑποβαλόντες τὸν πῆχυν. καὶ νῆ Ἀ, οἱ μὲν τοξεύσουσι δηλονότι, καὶ ἀκοντιεῦσιν, ὑμῶν δὲ, ὥς περ ἀνδριάντων, οὐ καθίξεται τὰ βέλη, κεχρωσμένων πρὸς τὸν ἥλιον, καὶ πολὺ τὸ αἷμα πεπορισμένων.

οὐ γὰρ καλὰ μὴ καὶ ἀθέρεις ὑμεῖς ἐστέ, ὥς τήχιστα ἐνδιδόναι πρὸς τὰς πληγὰς, ἀλλὰ ὅψε ποτε ἂν, καὶ μόλις κατατεμνόμενοι βαθίσαι τοῖς τραύμασιν, αἷμα ὀλίγον ὑποδείξετε. τοιαῦτα γὰρ φῆς, εἰ μὴ πάνυ παρήκουσα τοῦ παραδείγματος. 32. Ἡ τὰς πανοπλίας ἐκείνας τότε ἀναλήψεσθε, τὰς τῶν κωμῶδων τε, καὶ τραγωδῶν. καὶ ἦν προτεθῇ ὑμῖν ἔξοδος, ἐκεῖνα τὰ κράνη περιθήσεσθε τὰ κεκηνότα, ὥς φοβρώτεροι εἴητε τοῖς ἐναντίοις, μορμολυτιτάμενοι αὐτούς, καὶ ὑποδήσεσθε τὰ ὑψηλὰ ἐκεῖνα δηλαδὴ φεύγουσὶ τε γὰρ, ἦν δέη, κοῦφα, καὶ ἦν διώκητε, ἄφυστα τοῖς πολεμίοις ἔσται, ὑμῶν οὕτω μεγάλη διαβαινόντων ἐπ' αὐτούς. ἀλλ' ὅρα μὴ ταῦτα μὲν ὑμῖν τὰ κομψὰ λῆρος ἦ, καὶ παιδιὰ ἄλλως, καὶ διατριβαὶ ἄργοῦσι καὶ ῥαθυμεῖν ἐθέλουσι τοῖς νεανίσκοις. εἰ δὲ βούλεσθε πάντως ἐλεύθεροι καὶ εὐδαίμονες εἶναι, ὅλλων ὑμῖν γυμνασίῳν δεήσει, καὶ ἀσκήσεως ἀληθινῆς τῆς ἐν τοῖς ὅπλοις. καὶ ἡ ἀμίλλα οὐ πρὸς ἀλλήλους μετὰ παιδιᾶς, ἀλλὰ πρὸς τοὺς δυσμενεῖς ἔσται, μετὰ κινδύνων μελετῶσι τὴν ἀρετὴν. ὥστε ἀφέντας τὴν κόνην καὶ τὸ ἔλαιον, διδάσκετε αὐτοὺς τοξεύειν καὶ ἀκοντίζειν, μὴ κοῦφα διδόντες τὰ ἀκόντια, καὶ οἷα διαφέρεσθαι πρὸς τὸν ἄνεμον, ἀλλ' ἔστω λόγχη βαρεῖα, μετὰ συρισμοῦ ἐλιττομένη, καὶ λίθος χειροπληθής, καὶ σάγαρις, καὶ γέρον ἐν τῇ ἀριστερᾷ, καὶ θώραξ, καὶ κράνος. 33. Ὡς δὲ νῦν ἔχετε, θεῶν τινος εὐμενεῖα σώζεσθαι μοι δοκεῖτε, οἳ μηδέπω ἀπολώλατε ὑπὸ τινῶν ὀλίγων ψιλῶν ἐπιπεσόντων. ἰδοὺ γέ τοι ἦν σπασάμενος τὸ μικρὸν

τοῦτο ξιφίδιον τὸ παρὰ τῇ ἑσπέρῃ, μόνος ἐπιεσπασ-
τοῖς νείοις ὑμῶν ἅπασιν, αὐτοβοῶν ἀνέλοιμι τὸ γυμνά-
σιον, φυγόντων ἐκείνων, καὶ οὐδενὸς ἀντιβλέπειν
τῷ αἰδήρῳ τολμῶντος· ἀλλὰ περὶ τοὺς ἀνδριάντας
ἂν περισιτάμενοι, καὶ περὶ τοὺς κίονας κατακρυπτό-
μενοι, γέλωτα ἂν μοι παράσχουσιν, δακρύοντες οἱ
πολλοὶ, καὶ τρέμοντες. καὶ τὸτ' ἂν ἰδοῖς οὐκ εἶ-
δρυθρῶντας αὐτοὺς τὰ σώματα, οἷοι γὺν εἶσιν, ἀλ-
λὰ ὠχροὶ ἅπαντες ἀντίκα γένοιντ' ἂν, ὑπὸ τοῦ θεοῦ
μεταβαφέντες. οὕτως ὑμᾶς ἡ εἰρήνη διατίθειται βα-
θεῖα οὔσα, ὥς μὴ ἂν ῥαδίως ἀνασχεῖσθαι λόφον ἔνα
κράνους πολεμίου ἰδόντας.

34. ΣΟΛ. Οὐ ταῦτα ἔρασαν, ὦ Ἀνάχαρσι,
Θρακῶν τε ὅσοι μετ' Εὐμόλπον ἐφ' ἡμῶς ἐστράτευ-
σαν, καὶ αἱ γυναῖκες ὑμῶν, αἱ μετὰ Ἰππολύτης
ἐλάσασαι ἐπὶ τῇ πόλει, οὐδὲ ἄλλοι ὅσοι ἡμῶν ἐν
ὅπλοις ἐπιρράθησαν. ἡμεῖς γάρ, ὦ μακάριε, οὐκ
ἐπειδήπερ οὕτω γυμνὰ τὰ σώματα ἐκπογοῦμεν τῶν
γέων, διὰ τοῦτο καὶ ἄνοπλα ἐξάγομεν ἐπὶ τοὺς κιν-
δύνους· ἀλλ' ἐπειδὴ κατ' αὐτοὺς ἄριστα γίνονται,
ἄσκοῦνται τὸ μετὰ τοῦτο ξὺν τοῖς ὅπλοις, καὶ πολὺ
ἄμεινον χρήσαιντ' ἂν αὐτοῖς, οὕτω διακείμενοι.

ΑΝΑΧ. Καὶ ποῦ τοῦτο ὑμῖν ἐστὶ τὸ γυμνάσιον
τὸ ἐν τοῖς ὅπλοις; εὐ γὰρ εἶδον ἔγωγε ἐν τῇ πόλει
τοιούτον οὐδέν, ἅπασαν αὐτὴν ἐν κύκλῳ περιελθόν.

ΣΟΛ. Ἀλλὰ ἰδοῖς ἂν, ὦ Ἀνάχαρσι, ἐπιπλέον
ἡμῖν συνδιατρίψας, καὶ ὅπλα ἐκάστην μάλα πολλὰ,
οἷς χρώμεθα ὁπόταν ἀναγκαῖον ᾖ, καὶ λόφους, καὶ
φαίλαρα, καὶ ἵππους, καὶ ἵππιας ἐχέδον τὸ τέταρτον

τῶν πολιτῶν. τὸ μυστρί δαίλοφροσίν ἐστίν, καὶ δεινὰ-
 κην παρσιζῶσθαι, περιστῆν ἐν εὐρήνῃ οἰόμεθα εἶναι.
 καὶ πρόστιμόν γ' ἔστιν, ὅστις ἐν ἄστει σιθηροφροσίν
 μηδὲν δέον, ἢ ὅπλα ἐξεπέγκει εἰς τὸ δημόσιον. ἡμεῖς
 δὲ συγγενετοὶ, ἐν ὅπλοις αἰεὶ βιοῦντες. τὰ τε γὰρ
 ἐν ἀφράκτῳ οἰκεῖν, ὁρῶντες ἐπὶ βουλήν· καὶ οἱ
 πόλεμοι μάλα πολλοὶ, καὶ ἀθλήων ἀσάφει τις ἐπιστάς,
 κοιμώμενον κατασπῆρας ὑπὸ τῆς ἐμῆς, φρονεῦσαιεν,
 ἢ τε πρὸς ἀλλήλους ἀπιστία συνταμείως, καὶ μὴ ἐν
 νόμῳ συμπολιτεῖναι, ἀναγκάσαν αἰεὶ τὸν σιδηρὸν
 ποιῆν, ὡς πᾶσι φησὶν εἶναι ἀμνηστούμενα εἴ τις βιάζοιτο.

35. ANAX. Εἶτα, ὦ Δύδων, σιθηροφροσίν μὲν
 οὐδενὸς ἀναγκαῖον ἔχειν περιστῆν ὑμῖν δοκεῖ, καὶ
 τῶν ὀπλῶν φρίδασθαι, ὡς μὴ διὰ χειρὸς ὄντα φθεῖ-
 ροῖτο· ἀλλὰ φριλάττετε ἀποκαίμενα, ὡς χρησόμενα
 τά τε, τῆς κρίσεως ἐπιστάσεως· τὰ δὲ σήματα τῶν νέων,
 οὐδενὸς δεινοῦ ἐπείγοντος, καταπονέετε παῖοντες,
 καὶ ὑπὸ τῶν ἰδρώτων καταναλίσκοντες, οὐ ταμινύ-
 μενοι πρὸς τὸ ἀναγκαῖον τῆς ἐλπίδος ἀντήν, ἀλλ' εἰκὴ
 ἐν τῷ πηλῷ καὶ τῇ κόνει ἐκχέοντες.

304. Ἐρίππς, ὦ Ἀνάχαρσι, τοῖσιν δὲ πρὶ θυγά-
 μεως πέρι ἐννοεῖν, ὡς οἶνω ἢ ὕδατι, ἢ ἄλλῳ τῶν ὑγρῶν
 ἄποκαυνὴν οὖσαν· δέδιαις οὖν μὴ ὥσπερ ἐξ ἄγγυσιου
 κεραιμοῦ λάσθῃ διαρρήναι ἐν τοῖς πόλεσι, κατὰ ἡμῖν
 κενὸν καὶ ἐρηρὸν ἴσχυται τὸ σῆμα καταλιποῦσα, ὑπὸ
 μηδενὸς ἐνδρῶθεν ἀναπληροῦμενον. τὸ δὲ οὐχ οἷτω
 ἔχει σοι· ἀλλ' ὅσῃ τις ἂν ἀπὸ τῆς ἐξαιτλή τοῖς πόνοις,
 τοσῶδε μᾶλλον ἐπιρρῶεῖ, κατὰ τὸν τῆς Τύρας μῦθον,
 εἴ τινα ἤκουσας, ὡς αὐτὴ μῆς κεφαλῆς τμηθείσης.

δὴ αἰὶ ἄλλαν ἀνεφύοντο. ἦν δὲ ἀγύμναστος ἐξ ἀρχῆς, καὶ ἄτονος ἦ, μηδὲ διαρκῆ τὴν ὕλην ἔχῃ ὑποβιβλημένην, τότε ὑπὸ τῶν καμάτων βλάπτετο ἄν, καὶ καταμαραίνετο, οἷόν τι ἐπὶ πυρὸς καὶ λύχνου γίγνεται. ὑπὸ γὰρ τῷ αὐτῷ φυσήματι, τὸ μὲν πῦρ ἀνακαύσειας ἄν, καὶ μεῖζον ποιήσειας ἐν βραχεῖ, παραθήγων τῷ πνεύματι· καὶ τὸ τοῦ λύχνου φῶς ἀποσβέσειας οὐκ ἔχον ἀποχρῶσαν τῆς ὕλης τὴν χορηγίαν, ὥς διαρκῆ εἶναι πρὸς τὸ ἀντιπνεῖν. οὐ γὰρ ἀπ' ἰσχυρᾶς οἶμαι τῆς ῥίξης ἀνεφύετο.

36. ANAX. Ταυτὶ γάρ, ὦ Σόλων, οὐ πάνυ συνίημι. λεπτότερα γὰρ ἢ κατ' ἐμὲ εἴρηκας, ἀκριβοῦς τινος φροντίδος, καὶ διανοίας ὁξὺ δεδορκυίας δεόμενα. ἐκεῖνο δέ μοι πάντως εἶπέ, τίνος ἔνεκα οὐχὲ καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσι τοῖς Ὀλυμπιάσι, καὶ Ἰσθμοῖ, καὶ Πυθoῖ, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὅποτε πολλοὶ, ὥς φῆς, συνίσσιν ὀψόμενοι τοὺς νέους ἀγωνισομένους, οὐδὲ ποτε ἐν ὀπλοῖς ποιεῖσθε τὴν ἄμιλλαν, ἀλλὰ γυμνοὺς ἐς τὸ μέσον παραγαγόντες, λακτιζομένους καὶ παιομένους ἐπιδείκνυτε, καὶ νικήσασι μῆλα καὶ κότινον δίδοτε; ἄξιον γὰρ εἰδέναι τοῦτό γε, οὐ τίνος ἔνεκα τοῦτο πειεῖτε.

ΣΟΛ. Ἠγούμεθα γὰρ, ὦ Ἀνάχαρσι, τὴν ἐς τὰ γυμνάσια προθυμίαν οὕτως ἄν πλείω ἐγγενέσθαι αὐτοῖς, εἰ τοὺς ἀριστεύοντας ἐν τοῦτοις ἴδοιεν τιμαμένους, καὶ ἀνακηρυττομένους ἐν μέσοις τοῖς Ἑλλήσιν, καὶ διὰ τοῦτο ὥς ἐς τοσοοὺς ἀποδυσόμενοι, εὐξίλας τε ἐπιμελοῦνται, ὥς μὴ αἰσχύνοντο γυμναθέντες, καὶ ἀξιονικότατον ἕκαστος αὐτὸν ἀπαργύζε-

ται. καὶ τὰ ἄθλα, ὥσπερ ἔμπροσθεν εἶπον, οὐ μικρά, ὃ ἔπαινος ὃ παρὰ τῶν θεατῶν, καὶ τὸ ἐπισημότερον γενέσθαι, καὶ δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ, ἄριστον εἶναι τῶν καθ' ἑαυτὸν δοκοῦντα. τοιγάρτοι πολλοὶ τῶν θεατῶν, οἷς καθ' ἡλικίαν ἐτι ἡ ἀσκήσις, ἀπίασιν οὐ μετρίως ἐκ τῶν τοιούτων ἀρετῆς καὶ πόνης ἐρασθέντες· ὡς εἴ γέ τις, ὦ Ἀνάχαρσι, τὸν τῆς εὐκλείας ἔρωτα ἐκβάλοι ἐκ τοῦ βίου, τί ἂν ἐτι ἀγαθὸν ἡμῖν γένοιτο; ἢ τίς ἂν τι λαμπρὸν ἐργάσασθαι ἐπιθυμήσειε; νῦν δὲ καὶ ἀπὸ τούτων εἰκάζειν παρέχοιεν ἂν σοι, ὅποιοι ἐν πολέμοις ὑπὲρ πατρίδος, καὶ παίδων, καὶ γυναικῶν, καὶ ἐρῶν γένοιεντ' ἂν, ὅπλα ἔχοντες, οἱ κοτίνου πέρι καὶ μῆλων γυμνοὶ τοσαύτην προθυμίαν ἐς τὸ νικᾶν εἰσφερόμενοι. 37. Καίτοι τί ἂν πάθοις, εἰ θεάσαιο καὶ ὀρτύγων καὶ ἀλεκτρυόνων ἀγῶνας παρ' ἡμῖν, καὶ σπουδὴν ἐπὶ τούτοις οὐ μικράν; ἢ γελᾷση δηλονότι, καὶ μάλιστα ἢ μάθῃς ὡς ὑπὸ νόμῳ αὐτὸ δρῶμεν, καὶ προστέτακται πᾶσι τοῖς ἐν ἡλικίᾳ παρεῖναι, καὶ ὁρᾶν τὰ ὄρνεα διαπυκτεύοντα μέχρι τῆς ἐσχάτης ἀπαγορεύσεως; ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο γελοῖον. ὑποδύεται γάρ τις ἡρέματαῖς ψυχαῖς ὁρμὴ ἐς τοὺς κινδύνους, ὡς μὴ ἀγεννέστεροι καὶ ἀτολμότεροι φαίνονται τῶν ἀλεκτρυόνων, μηδὲ προαπαγορεύοιεν ὑπὸ τραυμάτων, ἢ καμάτων, ἢ τοῦ ἄλλου δυσχεροῦς. τὸ δὲ δὴ ἐν ὅπλοις πειρᾶσθαι αὐτῶν, καὶ ὁρᾶν τιτρωσκομένους, ἀπαγε· θηριῶδες γάρ, καὶ δεινῶς σκαιὸν, καὶ προσέτι γε ἀλυσιτελεῖς ἀποσφάττειν τοὺς ἀρίστους, καὶ οἷς ἂν τις ἄμεινον χρήσαιτο κατὰ τῶν δυσμενῶν. 38. Ἐπεὶ

δι' ὧν, ὡς Ἀνάχαρσι, καὶ τὴν ἄλλην Ἑλλάδα ἐπελθε-
 σεσθαι, μέμνησο ἣν ποτε καὶ ἐς Λακεδαιμόνα ἐλθῆς,
 μὴ καταγελάσαι μηδὲ ἐκείνων, μηδὲ οἴεσθαι μάτην
 πονεῖν αὐτοὺς, ὁπόταν ἡ σφοδρίας περὶ ἐν τῷ θιά-
 σῳ συμπεσόντες, παίωσιν ἀλλήλους, ἢ ἐς χωρίοι
 ἐσιλθόντες, ὕδατι περιγεγραμμένον, ἐς φάλαγγα δια-
 στάντες, τὰ πολεμίων ἀλλήλους ἐργάζονται, γυμνοὶ
 καὶ αὐτοὶ, ἄχρις ἂν ἐκβάλωσι τοῦ περιγεγράμματος τὸ
 ἕτερον σύνταγμα οἱ ἕτεροι, τοὺς κατὰ Λυκοῦργον οἱ
 κατ' Ἡρακλῆα, ἢ ἔμπαλιν, συνωθούμεντοι ἐς τὸ ὕδωρ,
 (τὸ γὰρ ὑπὸ τούτου ἐρῆνῃ λοιπὸν) καὶ οὐδεὶς ἂν
 ἔτι παύσειε. μάλιστα δὲ ἦν ὁρᾶς μαστιγουμένους
 αὐτοὺς ἐπὶ τῷ βωμῷ, καὶ αἵματι φεομένους, πατέρας
 δὲ καὶ μητέρας παρίσταντας, οὐχ ὅπως ἠνιωμένους
 ἐπὶ τοῖς γιγνομένοις, ἀλλὰ καὶ ἀπειλούσας, ἣν μὴ
 ἀντέχοιεν πρὸς τὰς πληγὰς, καὶ ἰκετενούσας ἐπιμή-
 κιστον διαρκέσαι πρὸς τὸν πόνον, καὶ ἐγκατερεῖναι
 τοῖς δεινοῖς. πολλοὶ γοῶν καὶ ἐναπέθανον τῷ ἀγῶ-
 νι, μὴ ἄξιώσαντες ἀπαγορευοῦσαι ζῶντες ἔτι, ἐν ὀφθαλ-
 μοῖς τῶν οἰκείων, μηδὲ εἶξαι τοῖς σώμασιν· ὥν καὶ
 τοὺς ἀνδριάντας ὅψει τιμωμένους δημοσίᾳ, ὑπὸ τῆς
 Σπάρτης ἀνασταθέντας. ὅταν τοίνυν ὁρᾶς κἄκεῖνα,
 μήτε μαίνεσθαι ὑπολάβῃς αὐτοὺς, μήτε εἰπῆς, ὡς
 οὐδ' ἐμῷς. ἔνεκα αἰτίας ἀναγκαίας ταλαιπωροῦσι,
 μήτε τυράννου βιαζομένου, μήτε πολεμίων διατιθέν-
 των. εἴποι γὰρ ἂν σοι καὶ ὑπὲρ ἐκείνων Λυκοῦργος
 ὁ νομοθέτης αὐτῶν πολλὰ τὰ εὐλογα, καὶ ἂ συνιδὼν
 κολάζει αὐτοὺς, οὐκ ἐχθρὸς ὢν, οὐδὲ ὑπὸ μίσους
 αὐτὸ ὀρῶν, οὐδὲ τὴν νεολαίαν τῆς πόλεως εἰκῇ κα-

θανάσιων, ἀλλὰ καρτερικωτάτους, καὶ πάντος δεινοῦ κρείττονας ἄξιόν εἶναι τοὺς σώζειν μέλλοντας πῆν πατρίδα. καίτοι κἄν μὴ ὁ Λυκοῦργος εἴπῃ, ἔννοεῖς, οἶμαι, καὶ αὐτός, ὥς οὐκ ἂν ποτε ληφθεὶς ὁ τοιοῦτος ἐν πολέμῳ, ὑπόβητόν τι ἐξείποι τῆς Σπάρτης, αἰκίζομένων τῶν ἐχθρῶν, ἀλλὰ καταγελῶν αὐτῶν, μαστιγοῖτε ἂν, ἀμιλλώμενος πρὸς τὸν παῖοντα, ὥς πρότερος ἀπαγορεύσειεν.

39. ANAX. Ὁ Λυκοῦργος δὲ καὶ αὐτός, ὃ Σόλων, ἐμαστιγοῦτο ἐφ' ἡλικίας, ἢ ἐκπρόθεσμος ὢν ἤδη τοῦ ἁγῶνος, ἀσφαλῶς τὰ τοιαῦτα ἐνεανιεύσατο.

ΣΟΛ. Πρεσβύτης ἤδη ὢν ἔγραψε τοὺς νόμους αὐτοῖς Κρήτην ἀφικόμενος· ὑποδεδημήκει δὲ παρὰ τοὺς Κρήτας, ὅτι ἤκουσεν εὐνομοωτάτους εἶναι, Μίνως, τοῦ Διὸς, νομοθετήσαντος ἐν αὐτοῖς.

ANAX. Τί οὖν οὐ καὶ σὺ, ὃ Σόλων, ἐμιμήσω Λυκοῦργον, καὶ μαστιγοῖς τοὺς νέους; καλὰ γὰρ καὶ ταῦτα, καὶ ἄξια ὑμῶν ἐστίν.

ΣΟΛ. Ὅτι ἡμῖν ἱκανὰ, ὃ Ἀνάχαρσι, ταῦτα τα γυμνάσια, οἵκεῖα ὄντα· ζηλοῦν δὲ τὰ ξενικά οὐ πέννυ ἄξιόν ἐστιν.

ANAX. Οὐκ· ἀλλὰ συνίης, οἶμαι, οἶδόν τι ἐστὶ μαστιγοῦσθαι γυμνόν, ἄνω τὰς χεῖρας ἐπαίροντα, μηδεὶς ἔνεκα ὠφελίμου, ἢ αὐτῷ ἑκάστῳ, ἢ κοινῇ τῇ πόλει. ὥς ἔγωγε ἦν ποτε ἐπιδημήσω τῇ Σπάρτῃ, καὶ ὃν καιρὸν ταῦτα δοῶσι, δοκῶ μοι τάχιστα καταλευσθῆσθαι δημοσίᾳ πρὸς αὐτῶν, ἐπιγελῶν ἑκάστοις, ὅποταν ὀρῶ τυπτομένους καθάπερ κλέπτας, ἢ λωποδύτας, ἢ τι ἄλλο τοιοῦτον ἐργασαμέ-

νους. ἀτεχνῶς γὰρ ἔλλεβόρου δεῖσθαι μοι δοκεῖ ἢ πόλις αὐτῶν, οὕτω καταγέλαστα ὑφ' ἐαυτῆς πάσχουσα.

40. ΣΟΑ. Μὴ ἐρήμην, ὧ γυνναῖς, μηδὲ τῶν ἀνδρῶν ἀπόντων, μόνος αὐτὸς λέγων, οἴου κρατεῖν. ἔσται γὰρ τις ὁ καὶ ὑπὲρ ἐκείνων σοι τὰ εἰκότα ἀντιρῶν ἐν Σπάρτῃ. πλὴν ἀλλ' ἐπεὶ περ ἐγὼ τὰ ἡμέτερά σοι διεξέληλθα, σὺ δὲ οὐ πάνυ ἀρεσκομένῳ αὐτοῖς ἔοικας, οὐκ ἄδικα αἰτήσῃς ἔοικα παρὰ σοῦ, ὥς καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μέρει διεξέλθῃς πρὸς μὲ, ὃν τρόπον ὑμεῖς οἱ Σκῦθαι διασκεῖτε τοὺς νέους τοὺς παρ' ὑμῖν, καὶ οἷς τισι γυμνασίοις ἀνατρέφετε, καὶ ὅπως ὑμῖν ἄνδρες ἀγαθοὶ γίνονται.

ΑΝΑΧ. Δικαιοτάτα μὲν οὖν, ὧ Σόλων, καὶ ἔγωγε διηγῆσομαι τὰ Σκυθῶν νόμιμα, οὐ σεμνὰ ἴσως, οὐδὲ καθ' ὑμᾶς, οἷγε οὐδὲ κατὰ κόρῃς παταχθῆναι τολμήσαιμεν ἂν μίαν πληγὴν· δειλοὶ γὰρ ἔσμεν· ἀλλὰ εἰρήσεται γε ὅποια ἂν εἴῃ. ἐς αὐριον μέντοι, εἰ δοκεῖ, ὑπερβαλόμεθα τὴν συνουσίαν, ὥς ἂν τε αὐτὸς ἔφη, ἔτι μᾶλλον ἐννοήσαιμι καθ' ἡσυχίαν, ἂν τι χρὴ εἰπεῖν, συναγάγοιμι τῇ μνήμῃ ἐπελθῶν· τὸ δὲ νῦν ἔχον, ἀπίωμεν ἐπὶ τούτοις, ἐσπέρα γὰρ ἦδη.

ΠΕΡΙ ΠΕΝΘΟΥΣ.

ARGUMENTVM.

Narratur primo vulgaris opinio. de hominum et mortem conditione et fati; deinde ritus ad

mortuos et funera pertinentes describuntur, et qualia lamentari soleant superstites; denique, quoniam mortuorum sors melior atque alia sit, quam homines opinentur, omnes illos ritus et praecipue lamentationes illas supervacaneas esse et ridiculas, docetur.

1. *Ἄξιόν γε παρατηρεῖν τὰ ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐν τοῖς πένθεσι γιγνόμενα, καὶ λεγόμενα, καὶ τὰ ὑπὸ τῶν παραμυθουμένων δῆθεν αὐτοὺς αὐθις λεγόμενα, καὶ ὥς ἀφόρητα ἡγοῦνται τὰ συμβαίνοντα σφίσι τε αὐτοῖς οἱ ὀδυρόμενοι, καὶ ἐκείνοις οὓς ὀδύρονται, οὐ, μὰ τὸν Πλούτωνα, καὶ Περσεφόνην, καὶ οὐδὲν ἐπιστάμενοι σαφῶς, οὔτ' εἰ πονηρὰ ταῦτα καὶ λύπης ἄξια, οὔτ' εἰ τοῦραντίον ἡδίω καὶ βελτίω τοῖς παθοῦσι, νόμῳ δὲ καὶ συνηθείᾳ τὴν λύπην ἐπιτρέποντες. ἐπειδὴν τοίνυν ἀποθάνῃ τις, οὕτω ποιοῦσι. — μᾶλλον δὲ πρότερον εἰπεῖν βούλομαι ἄς τινες περὶ αὐτοῦ τοῦ θανάτου δόξας ἔχουσιν. οὕτω γὰρ ἔσται φανερόν, οὐ τινος ἔνεκα τὰ περιττὰ ἐκείνα ἐπιτηδεύουσιν.* 2. *Ὁ μὲν δὴ πολὺς ὅμιλος, οὓς ἰδιώτας οἱ σοφοὶ καλοῦσιν, Ὅμηρον τε καὶ Ἡσιόδον, καὶ τοῖς ἄλλοις μυθοποιοῖς περὶ τούτων πειθόμενοι, καὶ νόμον θέμενοι τὴν ποίησιν αὐτῶν, τόπον τινὰ ὑπὸ τῇ γῇ βαθύν, Ἄδην ὑπειλήφασιν, μέγαν δὲ καὶ πολύχωρον τοῦτον εἶναι, καὶ ζοφερόν καὶ ἀνῆλιον, οὐκ οἶδ' ὅπως αὐτοῖς φωτίζεσθαι δοκοῦντα, πρὸς τὸ καὶ καθορᾶν τῶν ἐνόντων ἕκαστον. βασιλεύειν δὲ τοῦ χάσματος ἀδελφὸν τοῦ Διὸς, Πλούτωνα κεκλημένον (ὥς μοι τῶν τὰ τοιαῦτα δεινῶν τις ἔλεγε) διὰ τὸ πλουτεῖν τοῖς νεκροῖς τῇ πλοσηγορίᾳ τετιμημένον.*

τοῦτον δὲ τὸν Πλούτωνα τὴν παρ' αὐτοῦ πολιτείαν, καὶ τὸν κάτω βίον καταστήσασθαι τοιοῦτον. κεκληρωθῆναι μὲν γὰρ αὐτὸν ἄρχειν τῶν ἀποθανόντων· καταδεξάμενον δὲ αὐτοῦς, καὶ παραλαβόντα, κατέχειν δεσμοῖς ἀφύκτοις, οὐδενὶ τὸ παράπαν τῆς ἀνόδου ὑπριέμενον, πλὴν ἐξ ἀπαντος τοῦ αἵματος πάννυ ὀλίγων ἐπὶ μεγίσταις αἰτίαις. 3. Περιρρέϊσθαι δὲ τὴν χώραν αὐτοῦ ποταμοῖς μεγάλους τε καὶ φοβεροῖς, καὶ ἐκ μόνων τῶν ὀνομάτων· Κωκυτοῖ γὰρ, καὶ Πυριφλεγέθοντες, καὶ τὰ τοιαῦτα κέκληνται. τὸ δὲ μέγιστον, ἡ Ἀχερουσία λίμνη πρόκειται, πρώτη δεχομένη τοὺς ἀπαντῶντας, τῇ οὐκ ἐν διαπλευσαι, ἢ παρελθεῖν, ἄνευ τοῦ πορθμέως· βαθεῖά τε γὰρ περάσαι τοῖς ποσὶ, καὶ διανήξασθαι πολλή· καὶ ὅλως, οὐκ ἂν αὐτὴν διαπταιή οὐδὲ τὰ νεκρὰ τῶν θνέων. 4. Πρὸς δὲ αὐτῇ τῇ καθόδῳ καὶ πύλῃ ἀδαμαντίνῃ ἀδελφιδόους τοῦ βασιλέως, Αἰακὸς, εὐτηξ, τὴν φρουρὰν ἐπιτετραμμένος, καὶ παρ' αὐτῷ, πύων τρικέφαλος, μάλα κάρχαρος, τοὺς μὲν ἀφικνουμένους φίλῳν τι καὶ εἰρηνικὸν προσβλέπων, τοὺς δὲ πειρῶντας ἀποδιδράσκειν ὑλακτῶν, καὶ τοῖ χάσματι δεδιπτόμενος. 5. Περαιωθέντας δὲ τὴν λίμνην ἐς τὸ εἶσω, λειμὼν ὑποδέχεται μέγας, τῷ ἀσφοδέλῳ κατὰφυτος, καὶ ποτὸν, μνήμης πολέμιον. Λήθης γοῦν διὰ τοῦτο ὠνόμασται. ταῦτα γὰρ ἀμέλει διηγῆσαντο τοῖς πάλοι ἐκεῖθεν ἀφιγμένοι Ἀλκηστίς τε, καὶ Πρωτεύϊλαος οἱ Θετταλοὶ, καὶ Θησεὺς ὁ τοῦ Αἰγέως, καὶ ὁ τοῦ Ὀμήρου Ὀδυσσεὺς, μάλα σεμνοὶ καὶ ἀξιόπιστοι μάρτυρες, ἐμοὶ δοκεῖν, οὐ πτόντες τῆς πηγῆς.

οὐ γὰρ ἂν ἐμέμνητο αὐτῶν. 6. Ὁ μὲν οὖν Πλού-
των, ὡς ἐκεῖνοι ἔφασαν, καὶ ἡ Περσεφόνη, δυνα-
στεύουσι, καὶ τὴν τῶν ὅλων δεσποτείαν ἔχουσιν·
ἐπηρετοῦσι δ' αὐτοῖς, καὶ τὴν ἀρχὴν συνδιαπράτ-
τουσιν, ὄχλος πολὺς, Ἑριννύες τε, καὶ Ποιναί, καὶ
Φόβοι, καὶ ὁ Ἑρμῆς· οὗτος μὲν γὰρ οὐκ αἰὲς συμπα-
ρῶν. 7. Ἐπαρχοὶ δὲ, καὶ σατράπαι, καὶ δικασταὶ
κάθηνται δύο, Μίνως τε καὶ Ῥαδάμανθυς, Κρῆτες
ὄντες, καὶ υἱοὶ τοῦ Διὸς. οὗτοι δὲ τοὺς μὲν ἀγα-
θοὺς τῶν ἀνδρῶν, καὶ δικαίους, καὶ κατ' ἀρετὴν βε-
βιωκότας, ἐπειδὴν συναλισθῶσι πολλοὶ, καθάπερ
εἰς ἀποικίαν τινα, πέμπουσιν ἐς τὸ Ἠλύσιον πεδῖον,
τῷ ἀρίστῳ βίῳ ἀνυεσόμενους. 8. Ἄν δὲ τινὰς τῶν
πονηρῶν λάβωσι, ταῖς Ἑριννύσι παραδόντες, ἐς τὸν
τῶν ἀσεβῶν χώρον ἐκπέμπουσιν, κατὰ λόγον τῆς ἀδι-
κίας κολασθησόμενους. ἔνθα δὴ τί τῶν κακῶν οὐ
πάσχαυαι, στρεβλούμεναι τε καὶ καιόμεναι, καὶ ὑπὸ
γυπῶν ἐσθιόμεναι, καὶ τροχῷ συμφερόμεναι, καὶ λί-
θους ἀνακνύοντες; ὁ μὲν γὰρ Τάνταλος, ἐπ' αὐτῇ
τῇ λίμνῃ αὐτὸς ἔστηκε, κινδυνεύων ὑπὸ τοῦ δίψους ὁ
κακοδαίμων ἀποθανεῖν. 9. Οἱ δὲ τοῦ μέσου βίου,
πολλοὶ ἄντες οὗτοι, ἐν τῷ λειμῶνι πλανῶνται ἄνευ
τῶν σωμάτων, σκιαὶ γενόμενοι, καὶ ὑπὸ τῇ ἀφῇ κα-
θάπερ καπνὸς ἀφανιζόμενοι. τρέφονται δὲ ἄρα
ταῖς παρ' ἡμῖν χοαῖς, καὶ τοῖς καθ' ἀγίζομένοις ἐπι-
τῶν τάφων· ὡς εἴ τῳ μὴ εἴη καταλελειμμένος ὑπὲρ γῆς
φίλος, ἢ συγγενής, ἄσιτος οὗτος νεκρὸς, καὶ λιμῶτιται
ἐν αὐταῖς πολιτεύεται. 10. Ταῦτα οὕτως ἰσχυροῶς
περιελέλυθε τοὺς πολλοὺς, ὥστε ἐπειδὴν τις ἀποθά-

νη τῶν οἰκείων, πρῶτα μὲν φέροντες ὀβολόν, ἐς τὸ
 στόμα κατέθηκαν αὐτῷ, μισθὸν τῷ πορθμῆϊ τῆς
 ναυτιλίας γενησόμενον· οὐ πρότερον ἐξετάσαντες
 ὁποῖον τὸ νόμισμα νομίζεται, καὶ εἰ διαχωρεῖ παρὰ
 τοῖς κάτω, καὶ εἰ δύναται παρ' ἐκείνους Ἀιτικὸς, ἢ
 Μακεδονικὸς, ἢ Αἰγιναιῶς ὀβολός· οὐδ', ὅτι πολὺ
 κάλλιον ἦν, μὴ ἔχειν τὰ πορθμῖα καταβαλεῖν. οὕτω
 γὰρ ἄν, οὐ παραδεξαμένου τοῦ πορθμῆως, ἀναπόμ-
 πιμοι πάλιν ἐς τὸν βίον ἀφικνοῦντο. 11. Μετὰ
 ταῦτα δέ, λούσαντες αὐτοὺς, ὥς οὐχ ἱκανῆς τῆς κά-
 τω λίμνης λουτρὸν εἶναι τοῖς ἐκεῖ, καὶ μύρω τῷ καλ-
 λίστῳ χρίσαντες τὸ σῶμα πρὸς θυρωδῖαν ἤδη βια-
 ζόμενον, καὶ στεφανώσαντες τοῖς ὠραίοις ἄνθεσι,
 προτίθενται, λαμπρῶς ἀμφιέσαντες, ἵνα μὴ ὀλίγων
 δηλονότι παρὰ τὴν ὁδὸν, μηδὲ γυμνοὶ βλέποιντο τῷ
 Κερβέρῳ. 12. Οἰμωγαὶ δὲ ἐπὶ τούτοις, καὶ κωκυ-
 τὸς γυναικῶν, καὶ παρὰ πάντων δάκρυα, καὶ στέρνα
 τυπτόμενα, καὶ σπαραττομένη κῆμη, καὶ φοινισσό-
 μεναι παρειαί. καὶ πού καὶ ἐσθλῆς καταφρόνηγνυται,
 καὶ κόρις ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πάσσεται, καὶ οἱ ζῶντες οἰ-
 κτρότεροι τοῦ νεκροῦ. οἱ μὲν γὰρ χαμαὶ καλιν-
 δοῦνται πολλάκις, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀράττουσι πρὸς
 τὸ ἔδαφος. ὁ δὲ εὐσχήμων καὶ καλός, καὶ καθ'
 ὑπερβολὴν ἐστεφανωμένος, ὑψηλὸς πρόκειται, καὶ
 μετέωρος, ὥσπερ ἐς πομπὴν κεκοσμημένος. 13. Εἰθ'
 ἢ μήτηρ, καὶ, νῆ Δι', ὁ πατήρ, ἐκ μέσων τῶν συγγε-
 νῶν προελθὼν, καὶ περιχυθεὶς αὐτῷ, (προκείσθω
 γὰρ τις νέος, καὶ καλός, ἵνα καὶ ἀκμαιότερον ἐπ' αὐ-
 τῷ τὸ δρᾶμα ᾖ). φωνὰς ἄλλοκύτους καὶ ματαίως

ἀφήσει, πρὸς αἷς ὁ νεκρὸς αὐτὸς ἀποκρίλαιτ' ἄν, εἰ
λάβοι φωνήν. φήσει γὰρ ὁ πατήρ, γοερὸν τι φθιγ-
γόμενος, καὶ παρατείνων ἕκαστον τῶν ὀνομάτων,
Τέκνον ἡδιστον, οἶχῃ μοι, καὶ τέθνηκας, καὶ πρὸ
ᾠρας ἀνηρπάσθης, μόνον ἐμὲ ἔτι τὸν ἄθλιον κατα-
λιπὼν, οὐ γαμήσας, οὐ ~~παιδοποιήσαντος, οὐ στρα-~~
~~τευσάμενος, οὐ γεωργήσας, οὐκ εἰς γῆρας ἐλθὼν, οὐ~~
~~κωμάσῃ πάλιν, οὐδ' ἐρασθήσῃ, τέκνον, οὐδ' ἐν συμ-~~
~~ποσίῳ μετὰ τῶν ἡλικιωτῶν μεθυσθήσῃ.~~ 14. Ταῦ-
τα δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα φήσει, οἰόμενος τὸν υἱὸν δεῖ-
σθαι μὲν ἔτι τούτων, καὶ ἐπιθυμῆιν καὶ μετὰ τὴν
τελευτήν, οὐ δύνασθαι δὲ μετέχειν αὐτῶν. καίτοι τί
ταῦτα φημί; πόσοι γὰρ καὶ ἵππους, καὶ παλλακί-
δας, οἱ δὲ καὶ οἰνοχόους ἐπικατέσφαξαν, καὶ ἐυθῆτα,
καὶ τὸν ἄλλον κόσμον συγκατέφλεξαν, ἢ συγκατώ-
ρυξαν, ὡς χρησόμενοις ἐκεῖ, καὶ ἀπολαύσουσιν αὐ-
τῶν κάτω; 15. Ὁ δὲ οὖν πρεσβύτερος ὁ πενθὼν οὐ-
τωαὶ πάντα ταῦτα ὀρόσα εἶρηκε, καὶ ἔτι τούτων
πλείονα, οὔτε τοῦ παιδὸς εἵνεκα τραγωδεῖν ἔοικεν.
οἶδε γὰρ οὐκ ἀκουσόμενον, οὐδ', ἂν μείζον ἐμβοή-
σῃ τοῦ Στέντορος. οὔτε μὴν αὐτοῦ, φρονεῖν γὰρ
οὔτω, καὶ γινώσκειν ἱκανὸν ἦν καὶ ἄνευ τῆς βοῆς.
οὐδεὶς γὰρ δὴ πρὸς ἑαυτὸν δεῖται βοᾶν. λοιπὸν οὖν
ἐστὶν αὐτὸν τῶν παρόντων ἕνεκα ταῦτα ληρεῖν, οἷον
ὅ,τι πέπονθεν αὐτῷ ὁ παῖς εἰδότα, οἷον ὅποι κεχώ-
ρηκε, μᾶλλον δὲ οὔτε τὸν βίον αὐτοῦ ἐξετάσαντα
ὁποῖός ἐστιν. οὐ γὰρ ἂν τὴν ἐξ αὐτοῦ μετάστασιν
οἷς τι τῶν δινητῶν ἐδυσχέραιεν. 16. Εἴποι δ' ἂν
οὖν πρὸς αὐτὸν ὁ παῖς, παραιτησάμενος τὸν Λία-

www.libtool.com.cn

DE LVCTV.

πᾶτερ, οὐκ οἶμι πολὺ ἁλθούτερά, καὶ γελοῖοι
 ἐκείτων ἐρεῖν; ἔλλα ὅρα μὴ τόδ' σε ἀνιᾶ, καὶ δε
 νοῇ τὸν παρ' ἡμῶν ἔσθ' οἶον καὶ τὸ πολὺ σκότος, καὶ
 δέδιας μὴ σοι ἀποπνιγῶν κατακλίσθεις ἐν τῷ μνή-
 ματι; κρη δὲ πρὸς ταῦτα λογίζεσθαι ὅτι τῶν ὀφθαλ-
 μῶν διασαπέντων, ἢ καὶ τῇ Δία, καέντων μετ' ὀλί-
 γον, εἶγε καὶ σοὶ με διεγνώκατε, οὔτε σκότος, οὔτε
 φῶς ὄρεν δυνησόμεθα, καὶ ταῦτα μὲν ἴσως μέτρια.
 19. Τί δὲ με δ' κωκυτὸς ὑμῶν ὀνίνησι, καὶ ἡ τῶν γυναικῶν
 τὸν αὐτὸν αὕτη στεγνοτυπία, καὶ ἡ τῶν ἀκρατῶν
 περὶ τὸν θρήνον ἀμετρία; τί δὲ ὁ ὑπὲρ τίκτου λίθος
 ἐστεφανωμένος; ἢ νομίζετε καταστάζειν τὴν μέν γὰρ ἐπὶ τῶν
 ἐπιχεῖν; ἢ νομίζετε αὐτοὶ ὄρετε, οἶμαι, ὡς τὸ μὲν το-
 καὶ μέχρι τοῦ ἄδου δάξασθαι; τί μὲν γὰρ ἐπὶ τῶν
 καθ' αἰσίων καὶ αὐτῶν παρυσιασμένων ὁ καπνὸς παρὰ
 σιμωτάτων τῶν αὐτῶν οὐρανὸν ὄρεται, μηδὲν τι ἡμῶν
 λαβῶν, ἄνω εἰς τὸν οὐρανὸν οὐρανὸν ὄρεται, ἢ κόνις,
 ὀνήσας τοὺς κάτω. τὸ δὲ καταλειπόμενον, ἢ κόνις,
 ἄχρετον, ἐκτός ἐι μὴ τὴν ἀποδὸν ἡμῶν οὐδὲ ἄκαρπος ἢ
 πιστεύκατε, οὐκ οὕτως ἄρρη, ὅθεν τὰ σιτία μεταστέλλωμι
 τοῦ Πλούτωνος, ἵνα παρ' ὑμῶν ἐπιλάσσωμεν ἡμῶν
 ἅπα. ὥστε μοι, εἴ τιν' ἔμελλε παρ' ὑμῶν ἐπὶ τῇ ἀνακαταχέσει
 ἐποιεῖτε καὶ ἐλέγετε, παμμέγεθες ἐπὶ ἀνακαταχέσει
 δικῶν ἀπεσφίξατε. 20. Ὡς ὅρα μιν εὐπρόνοον, τέλος θανάτου
 πρὸς Διὸς δὲ, ἅν' ἐπὶ ταῦτα ὁ νεκρὸς ἐπὶ
 ἀνακλίνουσ' αὐτὸν ἐπὶ ἀγκῶνας, οὐκ ἂν οἰώμεθα

κασιόταται ἂν αὐτὸν εἰπεῖν; ἀλλ' ὁμως οἱ ματῆται
καὶ βοῶσι, καὶ μεταστειλάμενοί τινα θρήνων σοφι-
στήν, πολλὰς συνειληχότα παλαιὰς συμφορὰς, τοῦτω
συναγωνιστῇ, καὶ χορηγῷ τῆς ἀνοίας καταχρῶνται,
ἔποι ἂν ἐκεῖνος ἐξάροχῃ, πρὸς τὸ μέλος ἐπαιᾶζοντες.
21. Καὶ μέχρι μὲν θρήνων, ὁ αὐτὸς ἅπασι νόμος
τῆς ἀβέλτηρίας· τὸ δ' ἀπὸ τούτων, διελόμενοι κατὰ
ἔθνη τὰς ταφάς, ὁ μὲν Ἑλλήν ἔκαυσεν, ὁ δὲ Πέρσης
ἔθαψεν, ὁ δὲ Ἰνδὸς ὑάλῳ περιχρίει, ὁ δὲ Σκύθης
κατωσθίει, ταριχεύει δὲ ὁ Αἰγύπτιος. οὗτος μέντοι
(λέγω δὲ ἰδὼν) ξηράνας τὸν νεκρὸν, σύνδειπνον καὶ
συμπότην ἐποίησατο, πολλάκις δὲ καὶ δεομένῳ χρη-
μάτων ἀνδρὶ Αἰγυπτίῳ, ἔλυσεν τὴν ἀπορίαν, ἐνέχυρον
ἢ ὁ ἀδελφὸς ἢ ὁ πατὴρ ἐν καιρῷ γενόμενος. 22. Χά-
ματα μὲν γὰρ, καὶ πυραμίδες, καὶ στῆλαι, καὶ ἐπι-
γράμματα, πρὸς ὀλίγον διαρκοῦντα, πῶς οὐ περιττὰ,
καὶ παιδιαῖς προσεικότα; 23. Καίτοι καὶ ἀγῶνας
ἔνιοι διέθεσαν, καὶ λόγους ἐπιταφίους εἶπον ἐπὶ τῶν
μνημάτων, ὥς περ συναγορεύοντες, ἢ μαρτυροῦντες
παρὰ τοῖς κάτω δικασταῖς τῷ νεκρῷ. 24. Ἐπὶ πᾶ-
σι τοῦτοις τὸ περιδείπνον, καὶ πάρεσιν οἱ προσή-
κοντες, καὶ τοὺς γονέας παραμυθοῦνται τοῦ τετελευ-
τηκότος, καὶ πείθουσι γεύσασθαι ὥς οὐκ ἀηδῶς, μὴ
Δί', οὐδ' αὐτοὺς ἀναγκαζομένους, ἀλλ' ἤδη ὑπὸ
λιμοῦ τριῶν ἐξῆς ἡμερῶν ἀπνηδυηκότας. καὶ μέχρι
μὲν τινος, ὧ οὗτος, ὀδινρόμεθα; ἔασον ἀγαπαύσα-
σθαι τοὺς τοῦ μακαρίτου δαίμονας· εἰ δὲ καὶ τὸ
πικράπαν κλέειν διέγνωκας, αὐτοῦ τε τούτου ἔρεκα
χρὴ μὴ ἀπόσιτον εἶναι, ἵνα καὶ διαρκέσῃς πρὸς τοῦ

πένθους τὸ μέγεθος. τότε δὴ τότε πρὸς πάντων
 ὁρῶμενοι δύο τοῦ Ὀμήρου στίχοι·

Καὶ γὰρ τ' ἠΰχομος Νιόβη ἐμνήσατο σίτον, καὶ,
 Ἰαστέρι δ' οὐπὼς ἐστὶ νέκυν πινθῆσαι Ἀχαιοὺς.
 οἳ δὲ ἄπτονται μὲν, αἰσχυρόμενοι δὲ τὰ πρῶτα,
 καὶ διδύμετες, εἰ φανοῦνται μετὰ τὴν τελευτήν
 τῶν φιλτάτων τοῖς ἀνθρωπίνους πάθεσιν ἐμμέ-
 νοντες. ταῦτα, καὶ πολὺ τούτων γελοιότερα εὖροι-
 τις ἂν ἐπιτηρῶν ἐν τοῖς πένθεσι γιγνόμενα, διὰ τὸ
 τοὺς πολλοὺς τὸ μέγιστον τῶν κακῶν τὸν θάνατον
 οἶεσθαι.

ΡΗΤΟΡΩΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ.

ARGVMENTVM.

*Dum fingit, se iuveni viam ostensurum, qua ce-
 lerrime et sine molestia rhetor et sophista fieri pos-
 sit, mores rhetorum sui aevi, quorum praecipue
 unum ante oculos habuisse videtur, acerbissime
 perstringit. Rhetoricen fingit in summo monte
 sedentem, pulcherrimam, omnis generis divitiis,
 gloria, vi et laudibus ornatam; ad hanc duas esse
 vias, alteram asperrimam, ab Hesiodo iam de-
 scriptam, qua pauci alii et ipse ivissent; alteram
 commodissimam amoenissimamque, qua ire nunc iu-
 beat. Ad principium prioris virum strenuum robu*

etumque se ducem oblaturum, molestias et pericula, antiqua exempla, multos annos et magnos sumtus narrantem. Ab quo homine insolente ad alterius vitae principium transeundum esse, atque ducem eius, hominem delicatissimum eumque arrogantissimum. Qui (ipse enim loquens inducitur) quemque uno die rhetorem fieri posse docet, vel si ne litteras quid in scribere didicerit; si modo afferat inscitiam, confidentiam, audaciam, impudentiam, ingentem clamorem etc. haec esse maxime necessaria; vestitus sit luxuriose; habeat multos pedisequos et semper librum; in promptu ei sint XV vel XX nomina attica, (ut ἄττα etc.) verba peregrina, obsoleta, novaque; legat non antiquos, sed declamationes recentiorum, ex quibus in tempore quid depromat; si dicendum ei sit, dicat, quicquid in mentem veniat, siue ulla ordine, saepe tamen rerum ab Atheniensibus olim praeclare gestarum mentione facta; caveat, ne praeparatus videatur; amici parati sint plaudentes, et in tempore labanti auxilio venientes; supra modum se laudet, alios dicentes derideat. Privatum scelera omnia turpissimaque peragere decretum ei sit, quo fiat impudentior etc. Quae bene facientem, si vel infimae sit originis et perditissimus, subito rhetorem et sophistam clarum futurum, infamis ille, vita sua narrata, probat.

1. Ἐρωτᾷς, ὃ μείρεσιον, ὅπως ἂν ῥήτωρ γένοιτο, καὶ τὸ σεμνότατον τοῦτο καὶ πάνδημον ὄνομα, σοφιστῆς αὐτὸς εἶναι δόξης. ἀβίωτα γὰρ εἶναι σοφῆς, εἰ μὴ τοιαύτην τινὰ τὴν δύναμιν περιβάλλοιο ἐν τοῖς λόγοις, ὥς ὕμαχον εἶναι, καὶ ἀνυπόστατον, καὶ θαυμάζεσθαι πρὸς πάντων, καὶ ἀποβλέπεσθαι, περισπούδαστον ἄκουσμα τοῖς Ἑλλήσι δοχοῦντα.

καὶ δὴ τὰς ἐπὶ τοῦτο ἄγουσας ὁδοὺς, αἱ τινὲς ποτὲ
 οἴσιν, ἐθέλεις, ἐκμαθεῖν. ἀλλὰ οὐδεὶς φθόνος, ὡς
 παῖ· καὶ μάλιστα ὁπότε νέος τις αὐτὸς ὢν ὀρεγόμενος
 τῶν ἀρίστων, οὐκ εἰδὼς ὅθεν ἂν ταῦτα ἐκπα-
 ρίσσαιοτο, ἱερὸν τι χρῆμα τὴν συμβουλὴν οὖσαν, κα-
 θάρπερ πῦν σὺ, τοῦτο αἰτοίῃ προσελθὼν, ὥστε
 ἄκουε τό γε ἐπ' ἐμοὶ, καὶ πάνυ θαρρῶν, ὡς ταχιστα
 δεινὸς ἀνὴρ ἔση γινῶναι τε τὰ δέοντα, καὶ ἐρμηνεύσαι
 αὐτὰ, ἣν τὸ μετὰ τοῦτο ἐθελήσης αὐτὸς ἐμμένειν
 οἷς ἂν ἀκούσης παρ' ἡμῶν, καὶ φιλοπόνως αὐτὰ με-
 λειτῶν, καὶ προθύμως ἀνύειν τὴν ὁδόν, ἕστ' ἂν ἀφί-
 κῃ πρὸς τὸ τέρμα. 2. Τὸ μὲν οὖν θήραμα οὐ σμι-
 κρόν, οὐδὲ ὀλίγη τῆς σπουδῆς δεόμενον· ἀλλ' ἐφ'
 ὅτῳ καὶ πονῆσαι πολλὰ, καὶ ἀγρυπνήσαι, καὶ πᾶν
 ὅτιοῦν ὑπομεῖναι ἄξιον. σκόπει γοῦν ὁπόσοι τέως
 μηδὲν ὄντες, ἐκδοξοί, καὶ πλούσιοι, καὶ, νῆ Δί', εὐ-
 γενέστατοι ἰδοξαν ἀπὸ τῶν λόγων. 3. Ὅμως δὲ μὴ δέδι-
 θι, μηδὲ πρὸς τὸ μέγεθος τῶν ἐλπιζομένων ἀποδύ-
 πειτήσης, μυρίους τινὰς τοὺς πόρους προπονήσειν
 οἰηθείς. οὐ γὰρ σε τραχεῖάν τινα, οὐδὲ ὀρθιον, καὶ
 ἐδρωτός μιστήν ἡμεῖς γε ἄξομεν, ὥς ἐκ μέσης αὐτῆς
 ἀναστρέψαι καμόντα. ἐπεὶ οὐδὲν ἂν διυφείρομεν
 τῶν ἄλλων, ὅσοι τὴν συνήθη ἐκείνην ἡγοῦνται, μα-
 κρὰν, καὶ ἀνάντη, καὶ καματηράν, καὶ ὥς τὸ πολὺ
 ἀπεγνωσμένην. ἀλλὰ τόγε παρ' ἡμῶν ἐξαίρετον τῆς
 συμβουλῆς τοῦτ' ἐστίν, ὅτι ἡδίστην τε ἅμα καὶ ἐπι-
 τομιωτάτην, καὶ ἱππήλατον, καὶ κατάντη, σὺν πολλῇ
 τῇ θυμηδίᾳ καὶ τρυφῇ, διὰ λειμῶνων εὐανθῶν καὶ
 σκυῖ, ἀκριβοῦς, σχολῇ καὶ βιάδην αἰνῶν, ἀνιδρωτὶ

ἐπιστήσῃ τῇ ἄκρᾳ, καὶ ἀγρεῦσεις, οὐ καμῶν, καὶ, γῆ Δί', εὐωχῆσθαι κατακείμενος, ἐκείνου, ὅπόσοι τὴν ἐτέραν ἐτράποντο, ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ ἐπισκοπῶν ἐν τῇ ὑπωρεΐᾳ τῆς ἀνόδου, εἴτε κατὰ δυσβάτων καὶ ὀλισθηρῶν τῶν κρημνῶν μόλις ἀνέρποντας, ἀποκυλιόμενους ἐπὶ κεφαλὴν ἐνίοτε, καὶ πολλὰ τραῦματα λαμβάνοντας περὶ τραχείαις ταῖς πέτραις· σὺ δὲ πρὸ πολλοῦ ἄνω ἐστεφανωμένος, εὐδαιμονέστατος ἔσῃ ἅπαντα ἐν βραχεῖ, ὅσα ἐστὶν ἀγαθὰ παρὰ τῆς ῥητορικῆς μονονουχὶ καθεύδων λαβῶν. 4. *II* μὲν δὲ ὑπόσχεται οὕτω μεγάλη· ἀλλὰ πρὸς Φιλίου [Διός,] μὴ ἀπιστήσης, εἰ ῥᾶστα τε ἅμα καὶ ἡδιστα σοι ταῦτα ἐπιδείξειν φαμέν. εἰ γὰρ Ἑσίοδος μὲν ὀλίγα φύλλα ἐκ τοῦ Ἑλικῶνος λαβῶν, αὐτίκα μάλα ποιητὴς ἐκ ποιμένος κατέστη, καὶ ἦδε θεῶν καὶ ἡρώων γένη, κἀτοχος ἐκ Μουσῶν γενόμενος· ῥήτορα δὲ, ὃ πολὺ ἔνεργε τῆς ποιητικῆς μεγαληγορίας ἐστίν, ἐν βραχεῖ καταστῆναι ἀδύνατον, εἴ τις ἐκμάθοι τὴν ταχίστην ὁδόν; 5. Ὡς ἔγωγε καὶ διηγῆσασθαι σοι βούλομαι Σιδωνίου τινὸς ἐμπόρου ἐπίνοιαν, δι' ἀπιστίαν ἀτελῇ γενομένην, καὶ τῷ ἀκούσαντι ἀνόνητον. ἦρχε μὲν γὰρ ἡδὴ Ἀλέξανδρος Περσῶν, μετὰ τὴν ἐν Ἀρβήλοισι μάχην, Δαρεῖον καθρησθῆναι. ἔδει δὲ πανταχόσε τῆς ἀρχῆς διαθεῖν τοὺς γραμματοφόρους, τὰ ἐπιτάγματα τοῦ Ἀλεξάνδρου κομίζοντας· ἐκ Περσῶν δὲ πολλὴ ἐς Αἴγυπτον ἐγίγνετο ἡ ὁδός· ἐκπεριῖέναι γὰρ ἔδει τὰ ὄρη, εἴτα διὰ τῆς Βαβυλωνίας ἐς τὴν Ἀραβίαν ἐλθεῖν· εἴτα ἐρήμην πολλὴν ἐλάσαντας, ἀφικέσθαι ποτὲ μόλις ἐς Αἴγυπτον, εἴκοσι μηκίστους

ἀνδρὲς ἐξ ἑαυτῶν σταθμούς τούτους διανύσαντας. ἤχθε-
το οὖν Ἀλέξανδρος ἐπὶ τούτῳ, διότι Αἰγυπτίους τε
παρακινεῖν ἀκούων, οὐκ εἶχε διαταχέων ἐκπέμπειν
τοῖς σατράπαις τὰ δοκοῦντά. οἱ περὶ αὐτῶν. τότε
δὴ ὁ Σιδώνιος ἔμπορος, Ἐγὼ σοι, ἔφη, ὦ βασιλεῦ,
ὑπισχνοῦμαι δεῖξαι ὁδὸν, οὐ πολλὴν ἐς Περσῶν ἐς
Αἴγυπτον· εἰ γὰρ τις ὑπερβαίῃ τὰ ὄρη ταῦτα, ὑπερ-
βαίῃ δ' ἂν τριταῖος, αὐτίκα μάλα ἐν Αἰγύπτῳ οὗτός
ἐστι· καὶ εἶχεν οὕτω· πλὴν ὅγε Ἀλέξανδρος οὐκ ἐπί-
στευσεν, ἀλλὰ γόητα εἶναι τὸν ἔμπορον ᾤετο. οὕτω
τὸ παρόδοξον τῆς ὑποσχέσεως ἄπιστον ἐδόκει τοῖς
πολλοῖς. 6. Ἀλλὰ μὴ σὺ γε πάθῃς τὸ αὐτό· εἴση
γὰρ πειρώμενος ὥς οὐδὲν σε κωλύσει φήτορα δοκεῖν
μῖα οὐδ' ὅλης ἡμέρας, ὑπερπετασθέντα τὸ ὄρος ἐς
Περσῶν ἐς Αἴγυπτον. ἐθέλω δέ σοι πρῶτον, ὥσπερ ὁ
Κέβης ἐκείνος, εἰκόνα γραψάμενος τῷ λόγῳ, ἐκατέ-
ραν ἐπιδείξει τὴν ὁδὸν, (δύο γὰρ ἔστον, αἱ πρὸς τὴν
φήτορικὴν ἄγετον) ἧς ἐρᾷν οὐ μετρίως μοι δοκεῖς.
καὶ δῆτα, ἥ μὲν ἐφ' ὑψηλοῦ καθήσθω, πάνυ καλῇ,
καὶ εὐπρόσωπος, τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρας ἔχουσα ἐν
τῇ δεξιᾷ παντοίοις καρποῖς ὑπερβρύον· ἐπὶ θατέρᾳ
δὲ μοι δόκει τὸν πλοῦτον παρεσιῶτα ὄρᾳν, χραιοῦν
ὄλον ὄντα, καὶ ἐπέρραστον. καὶ ἡ δόξα δέ, καὶ ἡ
ἰσχὺς παρέστωσαν, καὶ οἱ ἔπαινοι περὶ πᾶσαν αὐτὴν,
ἔρωσι μικροῖς εἰκότες, πολλοὶ ἀπανταχόθεν περι-
πλεκέσθωσαν ἐκπετόμενοι. εἴ που τῶν Νεῖλων εἶδες
γραφῇ μεμιμημένον, αὐτὸν μὲν κείμενον ἐπὶ κροχο-
δείλου τινὸς ἢ ἱπποποτάμου, οἷον οἱ πολλοὶ γράφου-
σιν ἐκ αὐτῷ· μικρὰ δὲ τινα παιδία παρ' αὐτὸν

κασιότατα ἂν αὐτὸν εἰπεῖν; ἀλλ' ὅμως οἱ μάταιοι καὶ βοῶσι, καὶ μεταστειλόμενοι τινα θρήνων σοφιστῆν, πολλὰς συνειληχότα παλαιὰς συμφορὰς, τοῦτω συναγωνιστῇ, καὶ χορηγῷ τῆς ἀνοίας καταχρῶνται, ἔποι ἂν ἐκεῖνος ἐξάρχη, πρὸς τὸ μέλος ἐπαιάζοντες.

21. Καὶ μέχρι μὲν θρήνων, ὁ αὐτὸς ἅπασι νόμος τῆς ἀβελτηρίας· τὸ δ' ἀπὸ τούτων, διελόμενοι κατὰ ἔθνη τὰς ταφάς, ὁ μὲν Ἑλλήν ἔκαυσεν, ὁ δὲ Πέρσης ἔθαψεν, ὁ δὲ Ἰνδὸς ὑάλῳ περιχρίει, ὁ δὲ Σκύθης κατεσθίει, ταριχεύει δὲ ὁ Αἰγύπτιος. οὗτος μέντοι (λέγω δὲ ἰδὼν) Ξηράνας τὸν νεκρὸν, σὺνδειπνον καὶ συμπότην ἐποίησατο, πολλάκις δὲ καὶ δεομένῳ χρημάτων ἀνδρὶ Αἰγυπτίῳ, ἔλυσεν τὴν ἀπορίαν, ἐνέχυρον ἢ ὁ ἀδελφὸς ἢ ὁ πατὴρ ἐν καιρῷ γενόμενος.

22. Χώματα μὲν γάρ, καὶ πυραμίδες, καὶ στῆλαι, καὶ ἐπιγράμματα, πρὸς ὀλίγον διαρκούντα, πῶς οὐ πέριττα, καὶ παιδιαῖς προσεικότα;

23. Καίτοι καὶ ἀγῶνας ἔνιοι διέθεσαν, καὶ λόγους ἐπιταφίους εἶπον ἐπὶ τῶν μνημάτων, ὥς περ συναγορεύοντες, ἢ μαρτυροῦντες παρὰ τοῖς κάτω δικασταῖς τῷ νεκρῷ.

24. Ἐπὶ πᾶσι τούτοις τὸ περιδείπνον, καὶ πάρεισιν οἱ προσήκοντες, καὶ τοὺς γονέας παραμυθοῦνται τοῦ τετελευτηκύτος, καὶ πείθουσι γεύσασθαι ὥς οὐκ ἀηδῶς, μὴ Δί', οὐδ' αὐτοὺς ἀναγκαζομένους, ἀλλ' ἤδη ὑπὸ λιμοῦ τριῶν ἑξῆς ἡμερῶν ἀπηνυθηκότας. καὶ μέχρι μὲν τινος, ὦ οὗτος, ὀδινρόμεθα; ἔασον ἀγαπαῦσασθαι τοὺς τοῦ μακαρίτου δαίμονας· εἰ δὲ καὶ τὸ παράπαν κλᾶειν διέγνωκας, αὐτοῦ τε τούτου ἔντεκα χρή μὴ ἀπόσιτον εἶναι, ἵνα καὶ διαρκέσης πρὸς τοῦ

πένθους τὸ μέγεθος. τότε δὴ τότε πρὸς πάντων
 ὀψωδοῦνται δύο τοῦ Ὀμήρου στίχοι·

Καὶ γάρ τ' ἠΰχομος Νιδόβη ἐμνήσατο σίτον, καί,
 Ἰαστέρι δ' οὐπὼς ἐστὶ νέκυν πενθῆσαι Ἀχαιοὺς.
 οἱ δὲ ἄπτονται μὲν, αἰσχυρόμενοι δὲ τὰ πρῶτα,
 καὶ δεδιότες, εἰ φανοῦνται μετὰ τῇ τελευταίᾳ
 τῶν φιλτάτων τοῖς ἀνθρωπίνους πάθεσιν ἐμμέ-
 νοντες. ταῦτα, καὶ πολὺ τούτων γελοιότερα εὗροι-
 τις ἂν ἐπιτηρῶν ἐν τοῖς πένθεσι γιγνόμενα, διὰ τὸ
 τοὺς πολλοὺς τὸ μέγιστον τῶν κακῶν τὸν θάνατον
 οἶεσθαι.

ΡΗΤΟΡΩΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ.

ARGVMENTVM.

*Dum fingit, se iuveni viam ostensurum, qua ce-
 lerrime et sine molestia rhetor et sophista fieri pos-
 sit, mores rhetorum sui aevi, quorum praecipue
 unum ante oculos habuisse videtur, acerbissime
 perstringit. Rhetoricen fingit in summo monte
 sedentem, pulcherrimam, omnis generis divitiis,
 gloria, vi et laudibus ornatam; ad hanc duas esse
 vias, alteram asperrimam, ab Hesiodo iam de-
 scriptam, qua pauci alii et ipse iuissent; alteram
 commodissimam amoenissimamque, qua ire nunc iu-
 beat. Ad principium prioris virum strenuum robu*

etumque se ducem oblaturum, molestias et pericula, antiqua exempla, multos annos et magnos sumtus narrantem. Ab quo homine insolente ad alterius viae principium transeundum esse, atque ducem eius, hominem delicatissimum eumque arrogantissimum. Qui (ipse enim loquens inducitur) quemque uno die rhetorem fieri posse docet, vel si ne litteras quidem scribere didicerit; si modo afferat inscitiam, confidentiam, audaciam, impudentiam, tangent clamorem etc. haec esse maxime necessaria; vestitus sit luxuriose; habeat multos pedissequos et semper librum; in promptu ei sint XV vel XX nomina attica, (ut ἄττυ etc.) verba peregrina, obsoleta, novaque; legat non antiquos, sed declamationes recentiorum, ex quibus in tempore quid depromat; si dicendum ei sit, dicat, quicquid in mentem veniat, sine ullo ordine, saepe tamen rerum ab Atheniensibus olim praeclare gestarum mentione facta; caveat, ne praeparatus videatur; amici parati sint plaudentes, et in tempore labanti auxilio venientes; supra modum se laudet, alios dicentes derideat. Privatim scelera omnia turpissimaque peragere decretum ei sit, quo fiat impudentior etc. Quae bene facientem, si vel infimae sit originis et perditissimus, subito rhetorem et sophistam clarum futurum, infamis ille, vita sua narrata, probat.

1. Ἐρωτᾷς, ὃ μαιράκιον, ὅπως ἂν ῥήτωρ γένοιο, καὶ τὸ σεμνότετον τοῦτο καὶ πάνδημον ὄνομα, σοφιστῆς αὐτὸς εἶναι δόξης. ἀβίωτα γὰρ εἶναι σοι φῆς, εἰ μὴ τοιαύτην τινὰ τὴν δύναμιν περιβάλλωιο ἐν τοῖς λόγοις, ὥς ἄμαχον εἶναι, καὶ ἀνυπόστατον, καὶ θαυμάζεσθαι πρὸς πάντων, καὶ ἀποβλέπεσθαι, περιπούδαστον ἄκουσμα τοῖς Ἕλλησι δοκοῦντα.

καὶ δὴ τὰς ἐπὶ τοῦτο ἄγούσας ὁδοὺς, αἵ τινες ποτὲ εἰσιν, ἐθέλεις, ἐκμαθεῖν. ἀλλὰ οὐδεὶς φθόνος, ὡ παῖ· καὶ μάλιστα ὁπότε νῆος τις αὐτὸς ὢν ὀρεγόμενος τῶν ἀρίστων, οὐκ εἰδώς ὅθεν ἂν ταῦτα ἐκπαρίσκητο, ἱερὸν τι χρῆμα τὴν συμβουλὴν οὔσαν, καθάπερ εὖν σὺ, τοῦτο αἰτοίῃ προσελθὼν ὥστε ἄκουε τὸ γε ἐπ' ἐμοί, καὶ πάνυ θαρσύνων, ὡς ταχιστα δεινὸς ἀνὴρ ἔση γινῶναι· τα τὰ δέοντα, καὶ ἐρμηνεύσαι αὐτὰ, ἣν τὸ μετὰ τοῦτο ἐθελήσης αὐτὸς ἐμμένειν οἷς ἂν ἀκοῦσης παρ' ἡμῶν, καὶ φιλοπόνως αὐτὰ μελετᾶν, καὶ προθύμως ἀνύειν τὴν ὁδόν, ἕστ' ἂν ἀφίκη πρὸς τὸ τέρμα. 2. Τὸ μὲν οὖν θήραμα οὐ σμικρὸν, οὐδὲ ὀλίγης τῆς σπουδῆς δεόμενον· ἀλλ' ἐφ' ὧτω καὶ πονῆσαι πολλὰ, καὶ ἀγρυπνησαι, καὶ πᾶν ὁτιοῦν ὑπομεῖναι ἄξιον. σκόπει γοῦν ὁπόσοι· τέως μηδὲν ὄντες, ἐκδοξοί, καὶ πλούσιοι, καὶ, νῆ Δί', εὐγενέστατοι· ἔδοξαν ἀπὸ τῶν λόγων. 3. Ὅμως δὲ μὴ δέδιθαι, μηδὲ πρὸς τὸ μέγεθος τῶν ἐλπιζομένων ἀποδυσπειτήσης, μυρίους τινὰς τοὺς πόνους προπονήσειν οἰηθείς. οὐ γὰρ σε τραχεῖάν τινα, οὐδὲ ὄρθιον, καὶ ἰδρώτος μαστὴν ἡμεῖς γε ἄξομεν, ὡς ἐκ μέσης αὐτῆς ἀναστρέψαι καμόντα. ἐπεὶ οὐδὲν ἂν διυφέρομεν τῶν ἄλλων, ὅσοι τὴν συνήθη ἐκείνην ἡγοῦνται, μακρὰν, καὶ ἀνάντη, καὶ καματηράν, καὶ ὡς τὸ πολὺ ἀπεγνωσμένην. ἀλλὰ τόγε παρ' ἡμῶν ἐξαίρετον τῆς συμβουλῆς τοῦτ' ἐστίν, ὅτι ἡδίστην τε ἅμα καὶ ἐπιτομωτάτην, καὶ ἐππλήκτον, καὶ κατάντη, σὺν πολλῇ τῇ θυμηδίᾳ καὶ τρυφῇ, διὰ λειμῶνων εὐανθῶν καὶ σκαῖς, ἀκριβοῦς, σχολῇ καὶ βλάβην ἀνιών, ἀνιδρωτὶ

ἐπιστήσῃ τῇ ἄκρᾳ, καὶ ἀγρεύσεις, οὐ καμὼν, καὶ, νῆ Δί', εὐωχῆσθαι κατακείμενος, ἐκείνου, ὅπόσοι τὴν ἐτέραν ἐτράποντο, ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ ἐπισκοπῶν ἐν τῇ ὑπωφείᾳ τῆς ἀνόδου, ἔτι κατὰ δυσβιάτων καὶ ὀλισθηρῶν τῶν κρημνῶν μόλις ἀνέρποντας, ἀποκυλιόμενους ἐπὶ κεφαλὴν ἐνίοτε, καὶ πολλὰ τραύματα λαμβάνοντας περὶ τραχείαις ταῖς πέτραις· σὺ δὲ πρὸ πολλοῦ ἄνω ἐστεφανωμένος, εὐδαιμονέστατος ἔσῃ ἅπαντα ἐν βραχεῖ, ὅσα ἐστὶν ἀγαθὰ παρὰ τῆς ῥητορικῆς μονονουχί καθεύδων λαβών. 4. ἼΙ μὲν δὴ ὑπόσχεσις οὕτω μεγάλη· ἀλλὰ πρὸς Φιλίου [Διός,] μὴ ἀπιστήσης, εἰ ῥᾷστά τε ἅμα καὶ ἡδιστά σοι ταῦτα ἐπιδείξειν φαιμέν. εἰ γὰρ Ἡσίοδος μὲν ὀλίγα φύλλα ἐκ τοῦ Ἑλικῶνος λαβών, αὐτίκα μάλα ποιητῆς ἐκ ποιμένος κατέστη, καὶ ἦδε θεῶν καὶ ἡρώων γένη, κάτοχος ἐκ Μουσῶν γενόμενος· ῥήτορα δὲ, ὃ πολὺ ἔνερθε τῆς ποιητικῆς μεγαληγορίας ἐστίν, ἐν βραχεῖ καταστῆναι ἀδύνατον, εἴ τις ἐκμάθοι τὴν ταχίστην ὁδόν; 5. Ὡς ἔγωγε καὶ διηγῆσασθαι σοι βούλομαι Σιδωνίου τινὸς ἐμπόρου ἐπίνοιαν, δι' ἀπιστίαν ἀτελῇ γενομένην, καὶ τῷ ἀκούσαντι ἀνόνητον. ἦρχε μὲν γὰρ ἡδὴ Ἀλέξανδρος Περσῶν, μετὰ τὴν ἐν Ἀρβήλοις μάχην, Δαρεῖον καθηρηκώς. ἔδει δὲ πανταχόσε τῆς ἀρχῆς διαθεῖν τοὺς γραμματοφόρους, τὰ ἐπιτάγματα τοῦ Ἀλεξάνδρου κομίζοντας· ἐκ Περσῶν δὲ πολλὴ ἐς Αἴγυπτον ἐγίγνετο ἡ ὁδός· ἐκπεριῦναι γὰρ ἔδει τὰ ὄρη, εἴτα διὰ τῆς Βαβυλωνίας ἐς τὴν Ἀραβίαν ἐλθεῖν· εἴτα ἐρήμην πολλὴν ἐλάσαντας, ἀφικέσθαι ποτὲ μόλις ἐς Αἴγυπτον, εἴκοσι μηκίστους

ἀνδρὶ εὐζώνῃ σταθμούς τούτους διανύσαντας. ἤχθε-
το οὖν Ἀλέξανδρος ἐπὶ τούτῳ, διότι Αἰγυπτίους τε
παρακινεῖν ἠκούων, οὐκ εἶχε διαταχέων ἐκπέμπειν
τοῖς σατραπῆαις τὰ δοκαῦντά. οἱ περὶ αὐτῶν. τότε
δὴ ὁ Σιδώνιος ἔμπροσ, Ἐγὼ σοι, ἔφη, ὦ βασιλεῦ,
ὑποσχεοῦμαι δεῖξαι ὁδὸν, οὐ πολλὴν ἐκ Περσῶν ἐς
Αἴγυπτον· εἰ γάρ τις ὑπερβαίῃ τὰ ὄρη ταῦτα, ὑπερ-
βαίῃ δ' ἂν τριταῖος, αὐτίκα μάλα ἐν Αἰγύπτῳ οὐτός
ἔστι· καὶ εἶχεν οὕτω· πλὴν ὅγε Ἀλέξανδρος οὐκ ἐπί-
στευσεν, ἀλλὰ γόητα εἶναι τὸν ἔμπροσ ᾤετο. οὕτω
τὸ παραδόξον τῆς ὑποσχέσεως ἄπιστον ἐδόκει τοῖς
πολλοῖς. 6. Ἀλλὰ μὴ σὺ γε πάθῃς τὸ αὐτὸ· εἴσῃ
γὰρ πειρώμενος ὥς οὐδὲν σε κωλύσει φήτορα δοκεῖν
μῖα οὐδ' ὕλης ἡμέρας, ὑπερπετμασθέντα τὸ ὄρος ἐκ
Περσῶν ἐς Αἴγυπτον. ἐθέλω δέ σοι πρῶτον, ὡς περ ὁ
Κέβης ἐκείνος, εἰκόνα γραψάμενος τοῦ λόγου, ἐκατέ-
ραν ἐπιδείξαι τὴν ὁδὸν, (δύο γάρ ἐστιν, αἱ πρὸς τὴν
ῥητορικὴν ἄγετον) ἧς ἐρᾷν οὐ μετρίως μοι δοκεῖς.
καὶ δῆτι, ἥ μὲν ἐφ' ὑψηλοῦ καθήσθω, πᾶνυ καλῇ,
καὶ εὐπρόσωπος, τὸ τῆς Ἀμαλθείας κίρας ἔχουσα ἐν
τῇ δεξιᾷ παντοίοις καρποῖς ὑπερβρύον· ἐπὶ θαστέρῃ
δὲ μοι δόκει τὸν πλοῦτον παρεσιῶτα ὀρεῖν, χραιοῦν
ὕλον ὄντα, καὶ ἐπίραστον. καὶ ἡ δύσα δὲ, καὶ ἡ
ἐλαχὺς παρέστωσαν, καὶ οἱ ἔπαινοι περὶ πᾶσαν αὐτήν,
ἔρωσι μικροῖς ἐοικότες, πολλοὶ ἀπανταχόθεν περι-
πλεκέσθωσαν ἐκπετόμενοι. εἴ που τὸν Νεῖλον εἶδες
γραφῇ μεμιμημένον, αὐτὸν μὲν κείμενον ἐπὶ κροκο-
δείλου τινός ἢ ἱπποποτάμου, οἷον οἱ πολλοὶ γράφου-
σιν ἐν αὐτῷ· μικρὰ δὲ τινα παιδίᾳ παρ' αὐτῶν

παίζοντα (πήχεις αὐτοὺς οἱ Αἰγύπτιοι καλοῦσι) τοιοῦτοι καὶ περὶ τὴν ῥητορικὴν οἱ ἔπαινοι. πρὸς δὲ σὺ, ὁ ἐραστής, ἐπιθυμῶν δηλαδὴ ὅτι τάχιστα γενέσθαι ἐπὶ τῆς ἄκρας, ὥς γαμήσειάς τε αὐτὴν ἀνελθὼν, καὶ πάντα ἐκεῖνα ἔχοις, τὸν πλοῦτον, τὴν δούξαν, τοὺς ἐπαίλους. www.librolib.com.cn 7. Εἶτα ἐπειδὴν πλησιάσης τῷ ὄρει, τὸ μὲν πρῶτον ἀπογιγνώσκεις τὴν ἄνοδον καὶ τὸ πρῶγμα ὁμοίον σοι εἶναι δοκεῖ, οἷα ἡ Ἀοργος ἐφάνη τοῖς Μακεδόσιν, ἀπόξυρον αὐτὴν ἀπανταχόθεν ἰδοῦσιν, ἀτεχνῶς οὐδὲ ὀρνέοις ὑπερπιτῆναι φράδιαν, Λιονύσου τινός, ἢ Ἡρακλείους, εἰ μέλλοι καθαιρεθῆσθαι, δεομένην. ταῦτά σοι δοκεῖ τὸ πρῶτον· εἶτα μετ' ὀλίγον ὁρᾷς δύο τινὰς ὁδοὺς· μᾶλλον δὲ ἢ μὲν ἀτραπὸς ἐστὶ στεγνὴ, καὶ ἀκανθώδης, καὶ τραχεῖα, πολὺ τὸ δίψος ἐμφαίνουσα, καὶ ἰδρωτὰ. καὶ ἔφθη γὰρ ἤδη Ἡσίοδος, εὖ μάλα ὑποδείξας αὐτὴν, ὥστε οὐδὲν ἐμοῦ δεήσῃ· ἢ ἐτέρα δὲ πλατεῖα, καὶ ἀνθηρὰ, καὶ εὐνδρος, τοιαύτη, οἷαν μικροῦ πρόσθεν εἶπον, ἵνα μὴ καὶ τὰ αὐτὰ λέγων πολλάκις, ἐπέχω σε ἤδη ῥήτορα εἶναι δυνάμενον. 8. Πλὴν τό γε τοσοῦτον προσθήσειν μοι δοκῶ, ὅτι ἢ μὲν τραχεῖα ἐκείνη, καὶ ἀνάντης, οὐ πολλὰ ἔχνη τῶν ὁδοιπόρων εἶχεν· εἰ δὲ τινα, πάνυ παλαιά· καὶ ἔγωγε κατ' ἐκείνην ἄθλιος ἀνῆλθον, τοσαῦτα καμῶν, οὐδὲν δεόν· ἢ ἐτέρα δὲ αἶτε ὀμαλὴ οὔσα, καὶ ἀγκύλον οὐδὲν ἔχουσα; πόρρωθι μοι ἐφάνη, οἷα ἐστίν, οὐχ ὁδεύσαντι αὐτῷ. οὐ γὰρ ἐώρων νέος εἶναι ὦν, τὸ βέλτιον· ἀλλὰ τὸν ποιητὴν ἐκείνον ἀλη-

Θεῖναι ὅμην, λέγοντα, ἐκ τῶν πόρων φέεσθαι τὰ ἀγαθὰ. τὸ δ' οὐκ εἶχεν οὕτως. ἀπονητὶ γοῦν ὄρω τοὺς πολλοὺς μειζόνων ἀξιουμένους, εὐμοιρίᾳ τῆς αἰρέσεως τῆς τῶν λόγων καὶ ὁδῶν. ἐπὶ δ' οἷν τὴν ἀρχὴν ἀφικόμενος, εὖ οἶδα ὅτι ἀπορήσεις, καὶ ἤδη ἀπορεῖς, ὁποτέραν τραπητέον. ὅ, τί οὖν ποιήσας ἤδη, ῥᾶστα ἐπὶ τὸ ἀκρότατον ἀναβήσῃ, καὶ εὐδαιμονήσεις, καὶ γαμήσεις, καὶ θανμαστός πᾶσι δόξεις, ἐγὼ σοι φράσω· ἱκανὸν γὰρ τὸ ἑαυτὸν ἐξάπατηθῆναι, καὶ πονῆσαι. σοὶ δὲ ἄσπορα καὶ ἀνίροτα φέεσθω πάντα, καθάπερ ἐπὶ τοῦ Κρόνου.

9. Εὐθύς οὖν πρόσεισὶ σοι καρτερός τις ἀνὴρ, ὑπόσκληρος, ἀνδρώδης τὸ βιάδισμα, πολὺν τὸν ἥλιον ἐπὶ τοῦ σώματος δεικνὺς, ἀρῶνενωπὸς τὸ βλέμμα, ἐγρηγορός, τῆς τραχείας ἐκείνης ὁδοῦ ἡγεμὼν, λίγρους τινὰς ὁ μάταιος διεξιὼν πρὸς σέ, ἔπεισθαί οἱ παρακλελυόμενος, ὑποδεικνὺς τὰ Δημοσθένους ἱχνῆ, καὶ Πλάτωνος, καὶ ἄλλων τινῶν, μεγάλα μὲν, καὶ ὑπὲρ τοὺς νῦν, ἀμαυρὰ δὲ ἤδη, καὶ ἀσαφῆ τὰ πολλὰ ὑπὸ τοῦ χρόνου, καὶ φήσει εὐδαίμονιά σε ἔσεσθαι, καὶ νόμῳ γαμήσειν τὴν ῥητορικὴν, εἰ κατὰ τοιούτων ὁδεύσεις, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τῶν κἄλων βαίνοντες. εἰ δὲ κἂν μικρὸν τι παραβαίης, ἢ ἔξω τῆς εὐθείας, ἢ ἐπὶ θάτερα μᾶλλον κλιθείης τῇ βιάσει, ἐκπισεῖσθαί σε τῆς ὀρθῆς ὁδοῦ, καὶ ἀγούσης ἐπὶ τὸν γάμον. εἰτά σε κελεύσει ζηλοῦν ἐκείνους τοὺς ἀρχαίους ἄνδρας, ἔωλα παραδείγματα παρατιθεὶς τῶν λόγων, οὐ ῥᾶδια μιμεῖσθαι, οἷα τὰ τῆς παλαιᾶς ἐργασίας ἐστὶ, Πηγησίου, καὶ τῶν ἀμφὶ

Κράτητα, καὶ Νησιώτην, ἀπεσφισμένα, καὶ νευ-
 ρώδη, καὶ σκληρὰ, καὶ ἀκρεβῶς ἀποτεταμένα ταῖς
 γραμμαῖς· πόνον δὲ καὶ ἀγρυπνίαν, καὶ ὕδατοπο-
 σίαν, καὶ τὸ λιπαρές, ἀναγκαῖα ταῦτα, καὶ ἀπυ-
 ραίτητα φήσει. ἀδύνατον γάρ· εἶναι ἄνευ τούτων
 διανῦσαι τὴν ὁδόν. οὐ δὲ πάντως ἀναρότατον, ὅτι
 σοι καὶ τὸν χρόνον πάμπολυν ὑπογράφει τῆς ὁδοι-
 πορίας, ἔτη πολλὰ, οὐ κατὰ ἡμέρας, οὐ κατὰ
 τριακάδας, ἀλλὰ κατὰ Ὀλυμπιάδας ὅλας ἀριθμῶν,
 οἷς προαποκαμεῖν τὸν ἀκούοντι, καὶ ἀπαγορεῦσαι,
 πολλὰ χαίρειν φράσσαντα τῇ ἐλπίζομένῃ ἐκείνῃ εὐ-
 δαιμονίᾳ· πρὸς δὲ τούτοις οὐδὲ μισθοὺς ὀλίγους
 ἀπαιτεῖ τῶν τοιούτων κακῶν· ἀλλὰ οὐκ ἂν ἡγήσαι-
 τό σοι, εἰ μὴ μέγαλα πρότερον λάβοι. 10. Ὁ μὲν
 ταῦτα φήσει ἀλαζὼν, καὶ ἀρχαῖος ὥς ἀληθῶς,
 καὶ Κρονικὸς ἄνθρωπος, νεκροὺς εἰς μίμησιν πάλ-
 λαιους προσιθεῖς, καὶ ἀνορθεῖται ἄξιων λόγους πύ-
 λαι κατορωρυγμένους, ὡς τι μέγιστον ἀγαθόν, μα-
 χαιροποιοῦ νόον, καὶ ἄλλον Ἀιρομήτου τῶος γραμ-
 μαιστοῦ, ζηλοῦν ἄξιων, καὶ ταῦτα ἐν ἐρῇ, μὴ-
 τε Φιλίππου ἐπιόντος, μῆτε Ἀλεξάνδρου ἐπιτάτ-
 τοντος, ὅπου τὰ ἐκείνων ἕως ἰδοκεῖ χρήσιμα· οὐκ
 εἰδὼς ὅποια νῦν κεκαινοτόμηται, ταχέια καὶ ἀπρά-
 γμων, καὶ ἐς τὸ εὐθύ τῆς ῥητορικῆς ὁδοῦ. σὺ δὲ
 μὴτε πείθεσθαι, μῆτε προσέχειν αὐτῷ, μὴ σε ἐκ-
 τραχηλίῃ σου παραλαβὼν, ἢ τὸ τελευταῖον, προ-
 ζητάσαι τοῖς πόνοις παρασκευάσῃ. ἀλλὰ εἰ πάντως
 ἐρᾷς, καὶ τάχιστα ἐθέλεις τῇ ῥητορικῇ συνεῖναι,
 ἀκμάζων ἔτι, ὡς καὶ σποσδαῖοιο πρὸς αὐτῆς, ἰδι-

τῷ μὲν δασιὲ τούτῳ, καὶ περὶ τοῦ μετρίου ἀνδρι-
κῶ, μακρὰ χαίρειν λέγε, ἀναβαίνειν αὐτὸν καὶ
ἄλλους, ἐπόσους ἂν ἐξαπατῇ δύνηται, ἀνάγειν,
καταλιπὼν ἀσθμαίνοντα καὶ πολλῷ ἰδρῶτι συνόντα.
11. Σὺ δὲ πρὸς τὴν ἑτέραν ἐλθὼν, εὐρήσεις πολ-
λοὺς μὲν καὶ ἄλλους, ἐν τούτοις δὲ καὶ πάνσοφόν
τινα, καὶ πάγκαλον ἄνδρα, διασευαλένμενον τὸ
βῆδισμα, ἐπικεκλασμένον τὸν αὐχένα, γυναικίῳ
τὸ βλέμμα, μελιχρὸν τὸ φῶνημα, μύρων ἀποπνέ-
οντα, τῷ δακτύλῳ ἄκρῳ τὴν κεφαλὴν κνῶμενον.
ὀλίγας μὲν ἔτι, οὐλὰς δὲ καὶ ὑακινθίνας τῆς τρι-
χας εὐθετεῖζοντα, πάνταβρόν τινα Σαρδανάπαλον,
ἢ Κινύραν, ἢ αὐτὸν Ἀγύθωνα, τὸν τῆς τραγωδίας
ἐπέραστον ἐκείνον ποιητὴν. λέγω δὲ ὡς ἀπὸ τού-
των γνωρίζοις αὐτὸν, μηδὲ σε εὐτὼ θεσπέσιον
χρῆμα, καὶ φίλον Ἀφροδίτῃ καὶ Χάρισι, διαλι-
θοί. καίτοι τί φημι; κἄν εἰ μύοντι γὰρ σοι προς-
ελθὼν εἴποι τι, τὸ Ὀμήτριον ἐκείνο ἀνοίξας στόμα,
καὶ τὴν συνήθη φωνὴν ἀφίη, μάθοις ἂν ὡς οὐχὲ
τῶν κυθ' ἡμᾶς τίς ἐστιν, οἱ ἀρουῆρης καρπὸν ἔδο-
μεν, ἀλλὰ τι ξένον φάσμα δρόσῳ ἢ ἀμβροσίᾳ τρε-
φόμενον. τούτῳ τοίνυν προσελθὼν καὶ παραδοὺς
σεαυτὸν, αὐτίκα μᾶλα ῥήτωρ ἔσῃ, καὶ περιβλε-
πτος, καὶ, ὡς ὀνομάζει αὐτὸς, βασιλεὺς ἐν τοῖς λό-
γοις ἀπονητὶ καταστήσῃ, τὰ τέθριππα ἐλαύνων
τοῦ λόγον. διδάσκεται γὰρ σε παραλαβὼν τὰ πρῶτα
μὲν ἐκεῖνα. 12. Μᾶλλον δὲ αὐτὸς εἰπάτω πρὸς σέ.
γελοῖον γὰρ ὑπὲρ τοιούτου ῥήτορος ἐμὲ ποιεῖσθαι
τοὺς λόγους, φαῦλον ὑποκριτὴν ἴσως τῶν τοιούτων

καὶ τηλικούτων, μὴ καὶ συντρίψω που πεσὼν τὸν ἥρωα, ὃν ὑποκρίνομαι. φαίη ἂν τοιγαροῦν πρὸς σέ ὧδὲ πως, ἐπισπασάμενος ὁπόσον ἔτι λοιπὸν τῆς κόμης, καὶ ὑπομειδιάσας τὸ γλαφυρὸν ἐκεῖνο, καὶ ἀπαλὸν, οἷον εἶπεν, *Ἀντοθαΐδα τὴν κομικὴν, ἢ Μαλθάκην, ἢ Γλυκεράν* *τινα μιμησάμενος* τῷ προσηνεῖ τοῦ φθέγματος. ἄγροικον γὰρ τὸ ἀρῶν-
 τωπὸν, καὶ οὐ πρὸς ἄβροῦ καὶ ἐρασμίου ῥήτορος. Φῆσει δ' οὖν πᾶν ὑμετριάζων ὑπὲρ ἑαυτοῦ· 13. μῶν σε, ὦ γαθὲ, ὁ Πύθιος ἔπεμψε πρὸς μέ, ῥητόρων τὸν ἄριστον προσειπὼν, ὥσπερ ὅτε Χαιρεφῶν ἦρετο αὐτῶν, ἔδειξεν αὐτῷ ὅστις ἦν ὁ σοφώτατος ἐν τοῖς τότε; εἰ δὲ μὴ τοῦτο, ἀλλὰ κατὰ κλέος αὐτὸς ἦκεις ἀκούων ἀπάντων ὑπερπεπληγμένων τὰ ἡμέτερα, καὶ ὑμνοῦντων, καὶ τεθηπότων, καὶ ὑποπεπτηχό-
 των, αὐτίκα μάλ' αἰσῃ πρὸς οἷόν τινα δαιμόνιον ἄνδρα ἦκεις. προσδοκήσεις δὲ μηδὲν τοιοῦτον ὕψε-
 σθαι, οἷον τῷδε ἢ τῷδε παραβαλεῖν, ἀλλ' εἴ τις ἢ Τιτυὸς, ἢ Ὀϊτιος, ἢ Ἐφιάλτης, ὑπὲρ ἐκείνους πᾶν φανεῖται σοι τὸ πρᾶγμα ὑπερφυῆς, καὶ τεράστιον. ἐπεὶ τοὺς γε ἄλλους τούσδε ὑπερφωνοῦντα εὐρή-
 σεις, ὁπόσον ἢ σύλπιγξ τοὺς αὐλοὺς, καὶ οἱ τέτι-
 γες τὰς μελίττας, καὶ οἱ χοροὶ τοὺς ἐνδιδόντας. 14. Ἐπεὶ δὲ καὶ ῥήτωρ αὐτὸς ἐθέλεις γενέσθαι, καὶ τοῦτο οὐκ ἂν παρ' ἄλλου ῥᾶον μάθοις, ἔπου μόνον, ὦ μέλημα, οἷς ἂν εἴπω, καὶ ζήλου πάντα, καὶ τοὺς νόμους, οἷς ἂν ἐπιτάξω χρῆσθαι, ἀκριβῶς μοι πα-
 ραφύλαττε. μᾶλλον δὲ ἤδη προχώρει, μηδὲν ὀκνή-
 ρας, μηδὲ πτοηθεὶς, εἰ μὴ προετελίσθης ἐκεῖνα τὰ

πρὸ τῆς ῥητορικῆς, ὅποσα ἡ ἄλλη προπαίδεια τοῖς
 ἀστοῇτοις καὶ ματαίοις μετὰ πολλοῦ καμάτου ὁδο-
 ποιῇ· οὐδὲν γὰρ αὐτῶν δεήσει. ἀλλ' ἀνίπτοις τοῖς
 ποσὶν (ἢ παροιμία φησὶν) ἔμβαινε, οὐ μῦθον ἔξω.
 διὰ τοῦτο, οὐδ' ἂν τὸ κοινότατον, μηδὲ γράφειν
 τὰ γράμματα εἰδῆς. ἄλλο γάρ τι παρὰ πάντα ταῦ-
 τα ὁ ῥήτωρ. 15. Ἀἴξω δὲ πρῶτον μὲν ὅποσα χρή
 αὐτόν σε οἴκοθεν ἔχοντα ἤκειν ἐφόδια πρὸς τὴν πο-
 ρείαν, καὶ ὅπως ἐπισιτίσασθαι, ὥς ἂν τάχιστα
 διανύσαι δυνηθῇς. ἔπειτα καὶ αὐτός, ὃ μὲν
 προϊόντι ἐπιδεικνύς κατὰ τὴν ὁδόν, ὃ δὲ καὶ πα-
 ραινῶν, πρὶν ἥλιον δύναι, ῥήτορά σε ὑπὲρ τοὺς
 πάντας ἀποφανῶ, οἷος αὐτός εἰμι, ἀναμφιλέκτως
 τὰ πρῶτα, καὶ μέσα, καὶ τελευταῖα τῶν λέγειν ἐπι-
 χειροῦντων [ἔχων]. κόμιζε τοίνυν τὸ μέγιστον μὲν
 τὴν ἁμαθίαν, εἶτα θράσος· ἐπὶ τούτῳ καὶ τόλ-
 μαν καὶ ἀναισχυντίαν. αἰδῶ δὲ, ἣ ἐπισείκειαν, ἣ
 μετριότητα, ἣ ἐρύθημα, οἴκοι ἀπόλιπε. ἀχρεῖς
 γὰρ, καὶ ὑπεναντία τῷ πράγματι. ἀλλὰ μὴν καὶ
 βοῇν ὅτι μεγίστην, καὶ μέρος ἀναισχυντον, καὶ
 βῆδισμα, οἷον τὸ ἐμόν. ταῦτα δὲ ἀναγκαῖα
 πάννυ, καὶ μόνα ἐστὶν ὅτε ἱκανά. ἣ ἐσθῆς
 δὲ ἔστω εὐανθῆς, καὶ λευκῇ, ἔργον τῆς Ταραν-
 τίνης ἐργασίας, ὥς διαφαίνεσθαι τὸ σῶμα· καὶ
 ἣ κρηπὶς Ἀττικὴ καὶ γυναικεῖα, τὸ πολυσχι-
 δές· ἣ ἐμβὰς Σικωνία, πύλοις τοῖς λευκοῖς ἐπι-
 πρέπουσα, καὶ ἀκόλουθοι πολλοὶ, καὶ βιβλίον
 αἰὶ, ταῦτα μὲν αὐτόν χρή συντελεῖν. 16. Τὰ δ'
 ἄλλα καθ' ὁδόν ἴδῃ προϊών, ὄρα καὶ ἄκουε. καὶ δὴ

σοι τοὺς νόμους δίδωμι, οἷς χρῶμετόν σε ἡ Πηλοποι-
 κή γνωριεῖ καὶ προσήσεται, οὐδὲ ἀποστραφήσεται
 καὶ σκορακιδί, καθάπερ ἀτέλειστόν τινα καὶ κατὰ-
 σκοπον τῶν ἀπορρήτων. [ἀλλὰ] σχήματος μὲν τὸ
 πρῶτον ἐπιμεληθῆναι χρή μάλιστα, καὶ εὐμόρφον
 τῆς ἀναβολῆς, ἔπειτα δὲ πεντεκαίδεκά που, ἡ αὖ
 αἰεὶ γε τῶν εἰκοσιν ἡττικῶν ὀνόματα ἐκλέξας πο-
 θεῖν, καὶ ταῦτα ἀκριβῶς ἐκμελετήσας, πρόχειρον ἐπ'
 ἄκρας τῆς γλώττης ἔχε, τὸ ἄττα, καὶ κῆτα, καὶ μῶν,
 καὶ ἀρηγέπη, καὶ λῶστε, καὶ τὰ τοιαῦτα, καὶ
 ἐν ᾧ παντι λόγῳ, καθάπερ τι ἥδυσμα ἐπίπαττε αὐ-
 τῶν. μελέτω δὲ μηθεὶν τῶν ἄλλων, εἰς ὧν ὠνδρασια
 τούτοις, καὶ ἀσύμφυλα καὶ ἀπωδά. ἡ περὶ φύρα
 μόνον ἴστω καλῇ, καὶ εὐανθῆς, καὶ ὡς οἰσῦρα τῶν
 παχειῶν τὸ ἰμῶειον ἦ. 17. Μετὰ δὲ ἀπορρήτα καὶ
 ξένα ῥήματα, καὶ σπανιότακας ὑπὸ τῶν πάλαι εἰρη-
 μένα. καὶ ταῦτα ξυμφορήσας ἀποτοξενε προχειρι-
 ζόμενος ἐς τοὺς προσσημιλοῦντας. οὕτω γὰρ σε ὁ
 λειῶς ὁ πολὺς ἀποβλέψονται. καὶ θαυμαστῶν ὑπο-
 λήψονται, καὶ τὴν παιδείαν ὑπὲρ αὐτοὺς, εἰ ἀπο-
 στελεγγίσασθαι μὲν τὸ ἀποξύσασθαι λέγοις, τὸ δὲ
 ἡλῶ θείρεσθαι, εἰληθερίσθαι, τὸν ἀρῶαβῶνα δὲ
 προτίμιον, τὸν ἔρθρον δὲ ἀκροκνεφές. ἐνίοτε δὲ
 καὶ αὐτὸς ποιεῖ καινὰ καὶ ἀλλόκοτα ὀνόματα, καὶ
 ὀνοματοθέτει τὸν μὲν ἐρμηνεύσαι δεῖνόν, εὐλεξι-
 καλῶν, τὸν συνετὺν, σοφόνουν, τὸν ὀρχηστην δὲ
 χειρίσοφον. ἂν σολοικίης δὲ, ἡ βαρβαρίσης, εἰ
 ἴστω φάρμακον, ἡ ἀναισχυντία· καὶ πρόχειρον
 εὐθύς ὄνομα, οὔτε ὄντος τινὸς οὔτε γενομένου πο-

τέ, ἢ ποιητοῦ, ἢ συγγραφείας, ὡς οὕτω λέγειν
 ἐδουκίμαζε σοφὸς ἀνὴρ, καὶ τὴν φωνὴν ἐς τὸ ἀκρό-
 ταιον ἀπηκριβωμένος. ἀλλὰ καὶ ἀναγινώσκει τὰ
 παλαιὰ μὲν μὴ σὺ γε, μηδ' εἴ τι ὁ λῆρος Ἰσοκράτης;
 ἢ ὁ χαρίτων ἄμοιρος Δημοσθένης, ἢ ὁ ψυχρὸς Πλά-
 των, ἀλλὰ τοὺς τῶν πρὸ ἡμῶν ὀλίγον λόγους, καὶ
 ὡς φασὶ ταύτας μελίτας, ὡς ἔχῃς ἀπ' ἐκείνων ἐπισιτι-
 σάμενος ἐν καιρῷ καταχρῆσθαι, καθάπερ ἐκ τὰμιελ-
 ου προαιρῶν. 18. Ἐπειδὴν δὲ καὶ δέη λέγειν, καὶ
 οἱ παρόντες ὑποβάλλωσι τινὰς ὑποθέσεις, καὶ ἀφορ-
 μὰς τῶν λόγων, ἅπαντα μὲν, ὅποσα ἂν ἢ δυσχερῆ,
 λεγέσθω, καὶ ἐκφανλιζέσθω, ὡς οὐδὲν ὅλως ἀνδρω-
 δες αὐτῶν ἐλομένων· καὶ μὴ μελλήσας, λέγε ὅ,τιω
 καν ἐπὶ περὶ ῥῆμα γλῶτταν ἔλθῃ, μηδὲν ἐκείνων ἐπι-
 μεληθεὶς, ὡς τὸ πρῶτον, ὡς περ οὖν καὶ ἔστι πρῶ-
 τον, ἐρεῖς ἐν καιρῷ προσήκοντι, καὶ τὸ δευτερον
 μετὰ τοῦτο, καὶ τὸ τρίτον μετ' ἐκείνο· ἀλλὰ τὸ
 πρῶτον ἐμπισδόν, πρῶτον λεγέσθω, καὶ ἦν οὕτω
 τύχη, περὶ τῷ μετώπῳ μὲν ἢ κνημῖς, περὶ τῇ κτή-
 ρη δὲ ἢ κόρυς. πλήν ἄλλ' ἔπειγε, καὶ σύνειρε,
 καὶ μὴ σιώπα μένον. καὶ περὶ ὑβριστοῦ τινος, ἢ
 μοιχοῦ λέγῃς Ἀθήνησι, τί ἐν Ἰνδοῖς, καὶ τὰ ἐν
 Ἑκβατάνοις λεγέσθω. ἐπὶ πᾶσι δὲ ὁ Μωραθῶν, καὶ
 ὁ Κυναίγειρος, ὧν οὐκ ἂν τι ἄνευ γένοιτο. καὶ αἰδ'
 ὁ Ἄθως πλείσθω, καὶ ὁ Ἑλλήσποντος πεζενέσθω,
 καὶ ὁ ἥλιος ὑπὸ τῶν Περσικῶν βελῶν σκεπέσθω,
 καὶ Διόξης φευγέτω, καὶ ὁ Λεωνίδας θαυμαζέσθω,
 καὶ τὰ Ὀθρυάδου γράμματα ἀναγινώσκεισθω, καὶ
 ἡ Σαλαμῖς, καὶ τὸ Ἀρτεμίσιον, καὶ αἱ Πλαταιαί,

πολλά ταῦτα καὶ πυκνά· καὶ ἐπίπαστα τὰ ὀλίγα
 ἐκεῖνα ὀνόματα ἐπιπολαζέτω, καὶ ἐπανθείτω, καὶ
 συνεχῆς τὸ αἷτα καὶ τὸ δῆπουθεν, καὶ μνησμοῦ
 αὐτῶν δέη· καλὴ γάρ ἐστι καὶ εἰκὴ λεγόμενα.
 19. Ἦν δὲ ποτε καὶ ἕσαι καιρὸς εἶναι δοκῇ, πάντα
 ἀδέσθω, καὶ μέλος γινέσθω, καὶ ποτε ἀπορήσης
 πράγματος ὠδικοῦ, τοὺς ἀκράτας τοὺς δικαστὰς ὀνο-
 μάσας ἐμμελῶς, πεπληρωμέναι οἷου τὴν ἁρμονίαν.
 τὸ δὲ οἶμοι τῶν κακῶν, πολλάκις· καὶ ὁ μηρὸς πα-
 τασσέσθω, καὶ λαρυγγίζε, καὶ ἐπιχρέμπτου τοῖς λε-
 γομένοις, καὶ βιάδιζε μεταφέρων τὴν πυγὴν. καὶ ἦν
 μὲν σε μὴ ἐπαινώσιν, ἀγανάκτει, καὶ λοιδοροῦ
 αὐτοῖς· ἦν δὲ ἀρθοὶ ἐστήκωσιν, ὑπὸ τῆς αἰσχύνης
 ἤδη πρὸς τὴν ἐξοδὸν ἔτοιμοι, καθέξεσθαι κέλεται,
 καὶ ὕλως, τυραννὶς τὸ πρᾶγμα ἔστω. 20. Ὅπως δὲ
 καὶ τὸ πλῆθος θαυμάζωσι τῶν λόγων, ἀπὸ τῶν Ἰ-
 λιακῶν ἀρξάμενος, ἢ καὶ, νῆ Δία, ἀπὸ τῶν Δευ-
 καλίωνος καὶ Πυρρῆας γάμων, ἦν δοκῇ, καταβίβα-
 ζε τὸν λόγον ἐπὶ τὰ νῦν καθεστῶτα. οἱ μὲν γὰρ συγ-
 γράφοντες, ὀλίγοι, οἱ μάλιστα μὲν σιωπήσονται ὑπὸ
 εὐγνωμοσύνης· ἦν δὲ καὶ λέγωσί τι, ὑπὸ φθόρου
 αὐτὸ δόξουσι δρᾶν· οἱ πολλοὶ δὲ καὶ σχῆμα, καὶ
 φωνὴν, καὶ βιάδισμα, καὶ περίπατον, καὶ μέλος,
 καὶ κρηπίδα, καὶ τὸ αἷτα σου ἐκεῖνο θαυμάζονται,
 καὶ τὸν ἰδρῶτα ὀρῶντες, καὶ τὸ ἄσθμα, οὐχ ἔξου-
 σιν ὅπως ἀπιστήσουσι μὴ οὐχὶ πάνδεινόν τινα ἐν
 τοῖς λόγοις ἀγωνιστὴν εἶναι σε. ἄλλως τε καὶ τὸ
 ταχὺ τοῦτο, οὐ σμικρὰν ἔχει τὴν ἀπολογίαν, καὶ
 θαῦμα παρὰ τοῖς πολλοῖς· ὥστε ὅρα μήποτε γρά-

ψης, ἥ σκεψιμέτερος παρέλθης. ἔλεγχος γὰρ σαφὴς ταῦτά γε. 21. Οἱ φίλοι δὲ πηδάτωσαν αἶν, καὶ μισθὸν τῶν δείπνων ἀποτινέτωσαν, εἴ ποτε αἰσθοι-
τό σε καταπεσούμενον, χεῖρα ὀρέγοντες, καὶ παρ-
έχοντες εὐρεῖν τὸ λεχθησόμενον ἐν τοῖς μεταξὺ τῶν
ἐπαίνων διαλείμμασι. καὶ γὰρ αὐτὸ καὶ τοῦδε μελίτω
σοι τὸν χορὸν ἔχειν οἰκεῖον, καὶ συναῖδοντα. ταῦτα
μέν σοι τὰ ἐν τοῖς λόγοις. μετὰ ταῦτα δὲ προΐδοντα
σε δορυφορεῖτωσαν, ἐγκεκαλυμμένον αὐτὸν, καὶ
περὶ ὧν ἔφησ μεταξὺ διαλαμβάνοντα. καὶ ἦν τις
ἐντύχη, θαυμάσια ὑπὲρ σαντιοῦ λέγει, καὶ ὑπερεπαί-
νει, καὶ ἐπαχθὴς γίγνου αὐτῷ. τί γὰρ ὁ Παιανι-
εὺς πρὸς ἐμέ; καὶ, πρὸς ἔνα ἴσως μοι τῶν παλαιῶν
ὁ ἄγων; καὶ τὰ τοιαῦτα. Ὁ δὲ μέγιστον, καὶ πρὸς
τὸ εὐδοκιμεῖν ἀναγκαιότατον, ὀλίγον δεῖν παρέλι-
πον, ἀπάντων καταγέλα τῶν λεγόντων. καὶ ἦν μὲν
τις καλῶς εἶπη, ἀλλότρια, καὶ οὐχ ἑαυτοῦ δεικνύ-
ειν δοκεῖτω· ἦν δὲ μετρίως ἐνεχθῇ, πάντα ἔστω
ἐπιλήψιμα. καὶ ἐν ταῖς ἀκροάσει μετὰ πάντας εἰσι-
εῖναι χρή, ἐπίσημον γὰρ καὶ σιωπησάντων ἀπάν-
των, ξένον τινὰ ἔπαινον ἐπειπεῖν, τὰς ἀκοὰς τῶν
παρόντων ἐπιστρέφοντα, καὶ ἐνοχλήσοντα, ὥς ναυ-
τιῶν ἅπαντας ἐπὶ τῷ φορτικῇ τῶν ὀνομάτων, καὶ
ἐπιφράττεσθαι τὰ ὦτα. ἐπισείσης δὲ μὴ πολλάκις
τὴν χεῖρα, εὐτελεῖς γὰρ, μὴδ' ἀναστῆς, πλὴν ἅπα-
ς ἡ δις τὸ πλεῖστον· ὑπομειδία δὲ τὰ πολλὰ, καὶ
δῆλος γίγνου μὴ ἀρεσκόμενος τοῖς λεγομένοις. ἀμ-
φιλαφεῖς δὲ αἱ ἀφορμαὶ τῶν μέμψεων τοῖς συκοφαν-
τικοῖς τὰ ὦτα. τὰ δὲ ἄλλα, χρή θαρσύνειν· ἡ τέλη

μα γὰρ, καὶ ἡ ἀναισχυντία, καὶ τὸ ψεῦσμα πρό-
χειρον, καὶ ὄρκος ἐπ' ἄρκους αἰὲν τοῖς χεῖλεσι, καὶ
φθόνος πρὸς ἅπαντας, καὶ μῖσος, καὶ βλασφημία,
καὶ διαβολαὶ πιθαναί, ταῦτά σε αἰΐδιμον ἐν βρα-
χεῖ καὶ περίβλεπτον ἀποφανεῖ. τοιαῦτα μὲν τὰ
φανερὰ καὶ τὰ ἔσω. 23 Ἰδίᾳ δὲ πάντα πράγματα
ποιεῖν σοι δεδοχθῆναι, κυβεύειν, μεθύσκεσθαι, λα-
γνεύειν, μοιχεύειν, ἢ αὐχεῖν γε, καὶ μὴ παιήσης,
καὶ πρὸς ἅπαντας λέγειν, καὶ γραμματίαι ὑποδει-
κνύναι ὑπὸ γυναικῶν δῆθεν γραφέντα· καλὸς γὰρ
εἶναι θέλει, καὶ σοι μελέτω ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπου-
δάζεσθαι δοκεῖν· ἐς τὴν ῥητορικὴν γὰρ καὶ τοῦτο
ἀπορίουσιν οἱ πολλοὶ, ὥς διὰ τοῦτό σου καὶ ἄχρι
τῆς γυναικωνίτιδος εὐδοκιμοῦντος· καὶ τὸ δεῖναι δι
μὴ αἰδισθῆς, καὶ πρὸς ἀνδρῶν ἐπὶ τῷ ἑτέρῳ ἐρα-
σθαι δοκοῦντος· καὶ ταῦτα γενειήτης, ἢ καὶ, νῆ Δία,
φαιλακρὸς ἦδη ὢν. ἀλλ' ἔστωσαν οἱ καὶ ἐπὶ τούτῃ
συνόντες· ἦν δὲ μὴ ὦσιν, οἱ οἰκέται ἱκανοί. πολλὰ
γὰρ καὶ ἐκ τοῦ τοιούτου πρὸς τὴν ῥητορικὴν χρήσι-
μα παραγίγνεται. πλείων ἡ ἀναισχυντία, καὶ θρά-
σος· ὁρᾷς ὥς λακίστραι αἱ γυναῖκες, καὶ λοιδο-
ροῦνται περισσῶς, καὶ ὑπὲρ τοὺς ἀνδρας; εἰ δὴ τα
ὅμοια πάσχοις, καὶ ταυτί γε διοίσεις τῶν ἄλλων· καὶ
μὴν καὶ πιττοῦσθαι χρή μάλιστα μὲν τὰ πάντα· εἰ
δὲ μὴ, πάντως ἐπεῖναι. καὶ αὐτὸ δέ σοι τὸ στόμα
πρὸς ἅπαντα ἡδέως κεχηνέντω, καὶ ἡ γλῶττα ὑπηρε-
τίτω καὶ πρὸς τοὺς λόγους, καὶ πρὸς τὰ ἄλλα, ὅ-
πως αὖν δύνηται. δύναται δὲ οὐ σολοικίζειν μόρον,
οὐδὲ βουρβαρίζειν. οὐδὲ ληρεῖν, ἢ ἐπιорχεῖν, ἢ λοι-

δορεῖσθαι, ἢ διαβάλλειν, καὶ ψεύδεσθαι, ἀλλὰ καὶ
 νύκτωρ τι ἄλλο ὑποτελεῖς· καὶ μάλιστα ἦν πρὸς οὕτω
 πολλοὺς τοὺς ἔρωτας μὴ διαρκέσης. πάντα αὐτὴ γε ἐπι-
 στήσθω, καὶ γοτιμωτέρα γιγνέσθω, καὶ μηδὲν ἀπο-
 στρεφέσθω. 24. Ἦν ταῦτα, ὦ παῖ, κυλῶς ἐκμάθης, (δύ-
 νασαι δέ· οὐδὲν γὰρ ἐν αὐτοῖς βαρὺ) θαρρόν ἐπαγγελ-
 λομαι οὐκ εἰς μακρὰν σε ἄριστον ῥήτορα, καὶ ἡμῖν ὁ-
 μοιον ἀποτελεσθήσεσθαι. τὸ μετὰ τοῦτο δὲ οὐκ ἐμὲ
 χρήλειν, ὅσα ἐν βραχεὶ παρέσται σοι τὰ ἀγαθὰ πα-
 ρὴ τῆς Ῥητορικῆς. ὁρῆς γὰρ ἐμὲ, ὅς πατὴρ μὲν
 ἀφανοὺς, καὶ οὐδὲ καθαρῶς ἐλευθέρου ἐγενόμην,
 ἑπὲρ Ἐδῖν καὶ Θμοῦν δεδουλενκύτος, μητρὸς δὲ
 ἀκιστρῆς, ἐπ' ἀμφοδίου τινός· αὐτὸς δὲ τὴν ὥραν
 οὐ παντάπασιν ἀδόκιμος εἶναι δόξας, τὸ μὲν πρῶ-
 τον ἐπὶ φιλῷ τῷ τρέφεσθαι συνηῖν τι κακοδαίμο-
 νι, καὶ γλίσχρῳ ἐραστῇ. ἐπεὶ δὲ τὴν ὁδὸν ταύτην
 ῥάστην οὖσαν κατεῖδον, καὶ διεκπεράσας, ἐπὶ τῷ
 ἄκρῳ ἐγενόμην, (ὑπῆρχε γὰρ μοι, ὦ φίλη Ἀδρά-
 στεια, πάντα ἐκείνα, ἃ προεῖπον ἐφόδια, τὸ θρά-
 σος, ἡ ἀμάθεια, ἡ ἀναισχυντία) πρῶτον μὲν οὐκ
 ἔτι Ποσειδὸς ὀνομάζομαι, ἀλλ' ἤδη τοῖς Διὸς καὶ
 Ἀθήνας παισὶν ὁμώνυμος γέγεννημαι· ἔπειτα δὲ γράβ
 συνοικήσας, τὸ πρῶτον μὲν ἐγαστριζόμεν πρὸς αὐ-
 τῆς, ἔρῃν προσποιούμενος γυναικὸς ἐβδομηκοντού-
 τιδος, τέτταρας ἔτι λοιποὺς ὁδόντας ἐχούσης, χρυ-
 σίῳ καὶ τούτους ἐνδεδεμένους. πλήν ἀλλὰ γε διὰ
 τὴν πενίαν ὑφιστάμην τὸν ἄθλον, καὶ τὰ ψυχρὰ
 ἐκείνα τὰ ἐκ τῆς σοροῦ φιλήματα, ὑπερήδιστά μοι
 ἐποίησεν ὁ λιμός. εἴτα ὀλίγου δεῖν, κληρονομία δὲ

εἶχεν ἀπάντων κατέστην, εἰ μὴ κατὰρατὸς τις οἰκί-
της ἐμήνυσεν, ὥς φάρμακον εἶην ἐπ' αὐτὴν ἐωνη-
μένος. 25. Ἐξωσθεῖς δὲ ἐπὶ κεφαλὴν, ὁμῶς οὐδὲ
τότε ἠπόρησα τῶν ἀναγκαίων, ἀλλὰ καὶ ῥήτωρ δο-
κῶ, καὶ ταῖς δίκαις ἐξετάζομαι, προδιδούς τὰ πολ-
λά, καὶ τοὺς δικαστὰς τοῖς ἀνοήτοις καθυπισχνού-
μενος. καὶ ἡτιῶμαι μὲν τὰ πλείστα· οἱ φοῖνικες
δὲ ἐπὶ τῇ θύρᾳ χλωροὶ ἐστεφανωμένοι· τοῦτοις γὰρ
ἐπὶ τοὺς δυστυχεῖς χροῶμαι τοῖς δειλέσιν. ἀλλὰ καὶ
τὸ μισεῖσθαι πρὸς ἀπάντων, καὶ ἐπίσημον εἶναι
με ἐπὶ τῇ μοχθηρίᾳ τοῦ τρόπου, καὶ πολὺ πρότε-
ρον τῶν λόγων, καὶ τὸ δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ τοῦ-
τον ἐκείνου τὸν ἀκρότατον ἐν πάσῃ κακίᾳ λεγόμε-
νον, οὐ μικρὸν ἔμοιγε δοκεῖ. ταῦτά σοι παραινῶ,
νῆ τὴν πάνδημον, πολὺ πρότερον ἐμαυτῷ παραινέ-
σας, καὶ χάριν ἐμαυτῷ οὐ μικρὰν ἐπισπασάμενος.
26. Εἶεν· ὁ μὲν γεννάδας εἰπὼν ταῦτα πεπαύσε-
ται· σὺ δὲ ἦν πεισθῆς τοῖς εἰρημένοις, καὶ δὴ πα-
ρεῖναι νόμιζε οἷπερ ἐξαρχῆς ἐπόθεις ἐλθεῖν· καὶ οὐ-
δὲν σε κωλύσει ἐπόμενον τῷ νόμῳ ἔν τε τοῖς δικα-
στηρίοις κρατεῖν, καὶ ἐν τοῖς πλήθεσιν εὐδοχιμεῖν,
καὶ ἐπέραστον εἶναι, καὶ γαμεῖν οὐ γραῦν τινα τῶν
κωμικῶν, καθάπερ ὁ νομοθέτης καὶ διδύσκαιος,
ἀλλὰ καλλίστην γυναῖκα τὴν Ῥητορικὴν, ὥς τὸ τοῦ
Πλάτωνος ἐκείνο πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνοντα φέρεσθαι,
σοὶ μᾶλλον πρόπειν περὶ σεαυτοῦ εἰπεῖν, ἢ ἐκείνῳ
περὶ τοῦ Διὸς· ἐγὼ δὲ (ἄγεννής γάρ καὶ δειλός
εἰμι) ἐκστήσομαι ὑμῖν τῆς ὁδοῦ, καὶ παύσομαι τῇ
ρητορικῇ ἐπιπολάζων, ἀσύμβολος ὢν πρὸς αὐτὴν

τὰ ὑμῖν τε. μᾶλλον δὲ ἤδη πείσασθαι. ὥστε ἀκού-
 τὲ ἀνακηρύττεσθε, καὶ θαυμάζεσθε, μόνον τοῦτο
 μεμνημένοι, ὅτι μὴ τῷ τάχει ἡμῶν κεκρατήκατε,
 ὠκύτεροι φανέντες, ἀλλὰ τῷ ῥάσῃ καὶ πρᾶγῃ τρα-
 πέσθαι τὴν ὁδόν.

www.libtool.com.cn

ΦΙΛΟΨΕΥΔΗΣ Η ΑΠΙΣΤΩΝ.

ARGVMENTVM.

*Si homines utilitatis, inquit Lucianus, poe-
 tae suavitatis causa, totae adeo urbes, ut vide-
 antur angustiores, mentiantur, id excusari posse;
 at si viri alioqui prudentes sapientesque prae-
 ter ullam necessitatem mendacia fingant, iisque
 delectentur, tum se non intelligere, cui bono hoc
 faciant et quid eos ad mentiendi libidinem alli-
 ciat. Deinde narrat amico, se Eucratem, philo-
 sophum celeberrimum, aegrotantem visum ivisse,
 ibique ab philosophis sectarum suarum principi-
 bus, Cleodemo Peripatetico, Dinomacho Stoico,
 Ione Platonico, Arignoto Pythagoreo, et Eu-
 crate ipso tot mendacia absurdissima audivisse,
 ut tandem prae taedio discedere coactus fuerit.
 Quae dum repetit Lucianus (c. 7 — 38.) ridet,
 ut solet, philosophorum vanitatem ineptiasque.
 Narraverant autem isti remedium, quod nunc
 vocant sympatheticum, ab Libye auditum; cura-
 tionem et alia miraculosa a Babylonio per car-*

mina facta; narraverant de Hyperboreo volante, per aquas ignesque ingrediente, amatam iuveni cuidam per incantationes adducente; de Syro e Palaestina, daemones expellente; de statu is alia lapidea, alia aenea, circumeuntibus aliisque miracula multa edentibus; narrabatur ab Eucrate Hecate in silva cum canibus et Orcus visus; eundem viderat Cleodemus; ibique de morte proxima vicini cuiusdam certior factus erat; ab Antigono medico, resurrectio hominis, post XX dies; ab Eucrate accessus uxoris mortuae ob sandalium non crematum; ab Arignoto exactio sua daemonis ex domo ob illum inhabitabili per formulas aegyptias. Denique ab Eucrate portentosa de Aegypto, Pancrate, oraculum ab Memnonis statua sibi dictum, et vires annuli sui referebantur.

ΤΥΧΙΑΔΗΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΚΛΕΙΣ.

1. ΤΥΧ. Ἐχεις μοι, ὦ Φιλώκλεις, εἰπεῖν, τί ποτε ἄρα τοῦτο ἐστίν, ὃ τοὺς πολλοὺς εἰς ἐπιθυμίαν τοῦ ψεύδεσθαι προάγει, ὥς αὐτοὺς τε χεῖραν μηδὲν ὑγιὲς λέγοντας, καὶ τοῖς τὰ τοιαῦτα διεξιούσι μάλιστα προσέχειν τὸν νόον;

ΦΙΛ. Πολλὰ, ὦ Τυχιάδη, ἐστίν, αἳ τοὺς ἀνθρώπους ἐνίοις ἀναγκάζει τὰ ψευδῆ λέγειν, ἐς τὸ χρήσιμον ἀποβλέποντας.

ΤΥΧ. Οὐδὲν πρὸς ἔπος ταῦτα, φασὲν, οὐδὲ περὶ τούτων ἡρόσῃ, ὅπόσοι τῆς χρείας ἔνεκα ψεύδονται. συγγνώμης τοιγαροῦν οὗτοί γε μᾶλλον καὶ ἐπαινῶν τινὲς αὐτῶν ἄξιοι, ὅπόσοι ἢ πολέμιους ἀξυπότησαν, ἢ ἐπὶ σωτηρίᾳ τῶ τοιούτου φαρμάκῳ

ἐχρήσαντο ἐν τοῖς δεινοῖς, οἷα πολλὰ καὶ Ὀδυσσεύς ἐποίει, τὴν τε αὐτοῦ ψυχὴν ἀρνύμενος, καὶ τὸν νόστον τῶν ἑταίρων. ἀλλὰ περὶ ἐκείνων, ὡς ἄριστε, φημί, οἱ αὐτὸ ἄνευ τῆς χρείας τὸ ψεῦδος περὶ πολλοῦ τῆς ἀληθείας τίθενται, ἡδόμενοι τῷ πράγματι, καὶ ἐνδιατρίβοντες ἐπ' οὐδ' ἑνὶ προφασί ἀναγκαίᾳ. τούτους οὖν ἐθίλω εἶδέναι, τίτος ἀγαθοῦ τοῦτο ποιοῦσιν.

2. ΦΙΛ. Ἡ περὶ κατανοήσεως ἤδη τινὰς τοιούτους, οἷς ἔμφυτος ἔρως οὗτός ἐστι πρὸς τὸ ψεῦδος;

ΤΤΧ. Καὶ μύλα πολλοὶ εἰσι οἱ τοιοῦτοι.

ΦΙΛ. Τί δ' οὖν ἄλλο, ἢ ἄνοιαν χρὴ αἰτίαν εἶναι αὐτοῖς φάναι τοῦ μὴ ἀληθῆ λέγειν, εἴ γε τὸ χεῖριστον ἀντὶ τοῦ βελτίστου προαιροῦνται;

ΤΤΧ. Οὐδὲν τοῦτο· ἐπεὶ πολλοὺς ἂν ἐγὼ σοι δεῖξαιμι, συνετοὺς τᾶλλα, καὶ τὴν γυνήμην θαυμαστοὺς, οὐκ οἶδ' ὅπως ἐλευπότας τοῦτοι τῷ κυκίῳ, καὶ φιλοψευδεῖς ὄντας, ὥς ἀνῆσθαι με, εἰ τοιοῦτοι ἄνδρες ἄριστοι τὰ πάντα, ὅμως χαίρουσιν αὐτοὺς τε καὶ τοὺς ἐντυγχάνοντας ἐξαπατῶντες. ἐκείνους μὲν γὰρ τοὺς παλαιοὺς πρὸ ἐμοῦ σε χρὴ εἶδέναι, τὸν Ἡρόδοτον, καὶ Κτησίαν τὸν Κνίδιον, καὶ πρὸ τούτων, τοὺς ποιητὰς, καὶ τὸν Ὅμηρον αὐτόν, αἰοιδίμους ἄνδρας, ἐγγράφῳ τῷ ψεύσματι κεχηρημένους, ὥς μὴ μόνον ἐξαπατᾶν τοὺς τότε ἀκούοντας αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ μέχρις ἡμῶν δι᾿ κνηῖσθαι τὸ ψεῦδος, ἐκ διαδοχῆς ἐν καλλίστοις ἔπισι καὶ μέτραις φυλαττόμενον. ἐμοὶ γοῦν πολλάκις αἰδεῖσθαι ὑπὲρ

αὐτῶν ἐπέσιν, ὁπόταν Οὐρανοῦ τομήν, καὶ Προμηθέως δεσμὰ διηγῶνται, καὶ Γιγάντων ἐπακάσταν, καὶ τὴν ἐν Ἄδου πᾶσαν τραγωδίαν, καὶ ὡς δι' ἔρωτα ὁ Ζεὺς ταῦρος ἢ κύκνος ἐγένετο, καὶ ὡς ἐκ γυναικὸς τις ἐς ὄρνειον ἢ ἐς ἄρκτον μετέπεσεν· ἔτι δὲ Πηγάσους, καὶ Χιμαίρας, καὶ Γοργόνας, καὶ Κύκλωπας, καὶ ὅσα ταιαῦτα, πάνυ ἀλλόκοτα, καὶ τεράστια μυθίδια, παίδων ψυχὰς κηλεῖν δυνάμενα, ἔτι τὴν Μορμῶ, καὶ τὴν Λάμιαν δεδιότων 3. Καίτοι τὰ μὲν τῶν ποιητῶν ἴσως μέτρια. τὸ δὲ καὶ πόλεις ἦδη, καὶ ἔθνη πολλὰ, κοινῇ καὶ δημοσίᾳ ψευδεσθαι, πῶς οὐ γελοῖον; εἰ Κρηῖτες μὲν τοῦ Διὸς τάφον δεικνύοντες οὐκ αἰσχύνονται, Ἀθηναῖοι δὲ τὸν Ἐριχθόνιον ἐκ τῆς γῆς ἀναδοθῆναι φασί, καὶ τοὺς πρώτους ἀνθρώπους ἐκ τῆς Ἀττικῆς ἀναρπῆσθαι, καθάπερ τὰ λάχανα· πολὺ σεμνότερον οὗτοι τῶν Θεβαίων, οἳ ἐξ ὄφως ὀδόντων Σπαρτούς τινας ἀναβεβλαστηκέναι διηγοῦνται. ὅς δ' ἂν οὖν ταῦτα, καταγέλαστα ὄντα, μὴ οἴηται ἀληθῆ εἶναι, ἀλλ' ἐμφρόνως ἂν ἐξετάζων ταῦτα, Κοροΐβου τινὸς, ἢ Μαργίτου ρομίζοι τὸ πείθεσθαι, ἢ Τριπτόλεμον ἐλάσαι διὰ τοῦ ἀέρος ἐπὶ δρακόντων ὑποπτέρων, ἢ Πάνα ἤκειν ἐξ Ἀρκαδίας σύμμαχον ἐς Μαραθῶνα, ἢ Ὠρείθυιαν ὑπὸ τοῦ Βορέου ἀναρπασθῆναι, ἀστειροῦς οὗτός γε, καὶ ἀνόητος αὐτοῖς ἔδοξεν, οὕτω προδήλοισι καὶ ἀληθέσι πράγμασιν ἀπιστῶν· ἐς τοσοῦτον ἐπικρατεῖ τὸ ψεῦδος.

4. ΦΙΛ. Ἀλλ' οἳ μὲν ποιηταί, ὧ Τυχιάδῃ, καὶ αἱ πόλεις δὲ συγγνώμης τυγχάνοιεν ἄν. οἳ μὲν τὸ

ἐκ τοῦ μύθοιο περὶ τὸν ἐπαγωγότατον ὄν, ἐγκατα-
 μιγνόντες τῇ γραφῇ, οὐπερ μάλιστα δεόνται πρὸς
 τοὺς ἀκροατάς· Ἀθηναῖοι δὲ καὶ Θηβαῖοι, καὶ εἴ
 τιτες ἄλλοι, σιμνοτέρας ἀποφαίνονται τὰς πατρίδας
 ἐκ τῶν τοιούτων. εἰ γοῦν τις ἀφέλοι τὰ μυθώδη
 ταῦτα ἐκ τῆς Ἑλλάδος, οὐδὲν ἂν καλύσει λιμὸς τοὺς
 περιηγηταίς αὐτῶν διαφθαρῆναι, μηδὲ ἀμισθὶ τῶν
 ξένων τὰ ληθῆς ἀκούειν ἐθελήσαντων. οἱ δὲ μηδὲ
 μιᾶς ἕνεκα τοιαύτης αἰτίας ὅμως χαίροντες τῷ ψεύ-
 σματι, παγγέλιοι εἰκότως δοκοῖεν ἂν.

5. ΤΡΧ. Εὐ λέγεις. ἐγὼ γὰρ παρὰ Εὐκράτους
 ἤκω σοι τοῦ πάνυ, πολλὰ τὰ ἄπιστα καὶ μυθώδη
 ἀκούσας· μᾶλλον δὲ μεταξὺ λεγομένων ἀπίων ὀχό-
 μην, οὐ φέρων τοῦ πράγματος τὴν ὑπερβολὴν, ἄλ-
 λά με ὥσπερ αἱ Ἑριννῦες ἐξήλασαν, πολλὰ τερά-
 σια καὶ ἀλλόκοτα διεξίδοντας.

ΦΙΛ. Καίτοι, ὦ Τυχιάδῃ, ἀξιόπιστος ὁ Εὐ-
 κράτης ἐστὶ, καὶ οὐδεὶς ἂν οὐδὲ πιστεύσειεν, οἷς
 ἐκεῖνος, οὕτω βαθὺν πώγωνα καθεμιμένος, ἐξηκον-
 τούτης ἀνῆρ, ἔτι καὶ φιλοσοφία ξυνὸν τὰ πολλὰ,
 ὑπομείνειεν ἂν καὶ ἄλλου τινὸς ψευδομένου ἀκοῦ-
 σαι παρὼν, οὐχ ὅπως αὐτὸς τι τελέμῃσαι τοι-
 οῦτον.

ΤΡΧ. Οὐ γὰρ οἶσθα, ὦ ἑταῖρε, οἷα μὲν
 εἶπεν, ὅπως δὲ αὐτὰ ἐπιστάσατο, ὥς δὲ καὶ
 ἐπώμνυτο τοῖς πλείστοις, παραστησάμενος τὰ παι-
 δία, ὥς τε με καὶ ἀποβλέποντα ἐς αὐτὸν, ποικίλα
 ἐννοεῖν, ἄρτι μὲν ὥς μεμῆνοι, καὶ ἔξω εἶη τοῦ
 καθεστηκότος· ἄρτι δὲ ὥς γόης ὢν, ἄρα τοσοῦτον

χρόνον ἐλελήθει με ὑπὸ τῇ λεοντῇ γελοῖόν τινα πύ-
θηκον περιστέλλων· οὕτως ἄτοπα διηγείτο.

ΦΙΛΑ. Τίνα ταῦτα πρὸς τῆς Ἑστίαις, ὦ Τυχαι-
δη; ἐθέλω γὰρ εἰδέναι ἣν τινα τὴν ἀλαζονείαν ὑπὸ
τηλικούτῳ τῷ πάγωνι ἔσκεπεν.

6. ΤΤΧ. Εἴωθα μὲν καὶ ἄλλοτε, ὦ Φιλόπλεεις, φοι-
τῶν πρὸς αὐτόν, εἴ ποτε πολλὴν τὴν σχολὴν ἄγοιμι.
τῆμερον δὲ Λεοντίῳ συγγενέσθαι θεόμενος, (ἐκαῖρος
δὲ μοι, ὥς οἶσθα) ἀκούσας παρὰ τοῦ παιδὸς, ὥς παρ'
Εὐκράτην ἔωθεν ἀπέλθοι, νοσοῦντα ἐπισκεψόμενος,
ἀμφοῖν ἔνεκα, ὥς καὶ τῷ Λεοντίῳ συγγενοίμην,
κἂν κτεῖνον ἴδοιμι, (ἄγνοῶκειν γὰρ ὥς νοσοίη) πα-
ραγίγνομαι πρὸς αὐτόν· εὐρίσκω δὲ αὐτόθι τὸν
μὲν Λεόντιχον οὐκ ἔτι, (ἐφθάκει γὰρ ὥς ἔφασκον,
ὀλίγον προεξεληλυθώς) ἄλλους δὲ συκνοὺς, ἐν οἷς
Κλεόδημος τε ἦν ὃ ἐκ τοῦ Περιπάτου, καὶ Λεινο-
μαχος ὃ Στιῳκός, καὶ Ἴων· οἶσθα τὸν ἐπὶ τοῖς
Πλάτωνος λόγοις θαυμάζεσθαι ἀξιοῦντα, ὥς μό-
νον ἀκριβοῦς καταγενοηκότα τὴν γνώμην τοῦ ἀνδρός,
καὶ τοῖς ἄλλοις ὑποφητεῦσαι δυνάμενον. ὁρῶς οἶ-
ους ἄνδρας σοι φημι, πανσόφους, καὶ παναρέτους,
ὃ, τι περ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ ἐξ ἐκάστης προαιρεί-
ως, αἰδεσίμους ἅπαντας, καὶ μονονοιχὲ φοβεροὺς
τὴν πρόσοψιν. ἔτι καὶ ὁ ἱατρός Ἀντίγονος παρῆν,
κατὰ χρεῖαν, οἶμαι, τῆς νόσου ἐπικληθεὶς, καὶ ψί-
ον ἐδόκει ἔδῃ ἔχειν ὃ Εὐκράτης, καὶ τὸ νόσημα τῶν
συντρόφων ἦν. τὸ ρεῦμα γὰρ ἐς τοὺς πόδας αὐτοῖς
αὐτῷ κατεληλύθει. καθέζεσθαι οὖν με παρ' αὐτόν
ἐπὶ τῇ κλίνῃ ὃ Εὐκράτης ἐκέλευεν, ἡρέμα ἐγκλίνας
τῇ φωνῇ ἐς τὸ ἀσθενικόν, ὅποτε εἶδε με, καίτοι

βοῶντος αὐτοῦ καὶ διατεινομένου τὸ μεταξὺ εἰσιῶν
ἐπήκουον· καὶ γὰρ, μάλα πεφυλαγμένως, μὴ ψαύ-
σαιμι τῶν ποδῶν αὐτοῦ, ἀπολογησάμενος τὰ συνή-
θη ταῦτα, ὡς ἀγνοήσαιμι νοσοῦντα, καὶ ὡς ἐπεὶ
ἔμαθον, δρομαῖος ἔλθοιμι, ἐκαθεζόμεν πλησίον.
7. Οἱ μὲν δὴ ἐνύχχανον ἦδη ὑπὲρ τοῦ νοσήματος
τὰ μὲν ἦδη προειρηκότες, τὰ δὲ καὶ τότε διεξιόντες,
ἔτι δὲ καὶ θεραπείας τινὰς ἕκαστος ὑποβάλλοντες.
ὁ γοῦν Κλεόδημος, εἰ τοίνυν, φησὶ, τῇ ἀριστερᾷ
τις ἀνελδόμενος χαμόθεν τὸν ὀδόντα τῆς μυγᾶλης,
οὕτω φονευθεῖσης, ὡς προεῖπον, ἐνθήσειεν εἰς δέρ-
μα λέοντος, ἄρτι ὑποδαρέντος, εἴτα περιάψει περὶ
τὰ σκέλη, αὐτίκα παύεται τὸ ἄλγος. οὐκ εἰς λέον-
τος, ἔφη ὁ Δεινόμαχος, ἐγὼ ἤκουσα, ἐλάφου δὲ
θηλείας, ἔτι παρθένου καὶ ἄβύτου· καὶ τὸ πρᾶ-
γμα οὕτω πιθανώτερον· ὡκὺ γάρ ἡ ἔλαφος, καὶ
ἑρῶνται μάλιστα ἐκ τῶν ποδῶν· καὶ ὁ λέων ἄλκι-
μος μὲν, καὶ τὸ λίπος αὐτοῦ, καὶ ἡ χεὶρ ἡ δεξιὰ,
καὶ αἱ τρίχες ἐκ τοῦ πάγωνος αἱ ὄρθαι, μεγάλα δύ-
ναιντο, εἴ τις ἐπίσταιτο αὐτοῖς χρῆσθαι μετὰ τῆς
οἰκείας ἐποδῆς ἐκάστῳ. ποδῶν δὲ ἴασιν ἥκιστα
ἐπαγγέλλεται. καὶ αὐτὸς, ἦδ' ὅς ὁ Κλεόδημος, οὐ-
τω πάλαι ἐγίγνωσκον ἐλάφου χρῆναι τὸ δέρμα εἶναι,
διδότι ὡκὺ ἔλαφος. ἔναγχος δὲ Αἰβυς ἀνὴρ σοφὸς τὰ
ταῦτα, μετεδίδαξε με εἰπὼν ὡκύτερους εἶναι τῶν
ἐλάφων τοὺς λέοντας. ἀμέλει, ἔφη, καὶ αἰροῦσιν
αὐτὰς διώκοντες. ἐπήνεσαν οἱ παρόντες, ὡς εὖ εἰ-
πόντος τοῦ Αἰβυος. 8. Ἐγὼ δὲ, οἴεσθε γὰρ, ἔφη,
ἐποδαῖς τιμὰ τὰ τροκῆα πιύεσθαι, ἢ τοῖς ἔξωθεν

παραρτήμασι, τοῦ κακοῦ ἔνδον διατρίβοντος; ἐγε-
 λασαν ἐπὶ τῷ λόγῳ μου, καὶ δῆλοι ἦσαν κατεγνω-
 κότιες μου πολλὴν τὴν ἄνοιαν, ἐπεὶ μὴ ἐπιστὰίμην
 τὰ προδηλότατα, καὶ περὶ ὧν ἂν οὐδεὶς φρονῶν ἀν-
 τεῖποι, μὴ οὐχὶ οὕτως ἔχειν. ὁ μὲντοι ἰατρός Ἀντί-
 γορος ἐδύκει μοι ἡσοῦναι τὴν ἐρωτήσασάν μου· πάλαι
 γὰρ ἡμελεῖτο, οἶμαι, βοηθεῖν ἀξίῳ τῷ Εὐκράτει
 μετὰ τῆς τέχνης, οἴνου τε παραγγέλλων ἀπέχεσθαι,
 καὶ λάχανα σιτεῖσθαι, καὶ ὕλῳ; ὑφαίρειν τοῦ πό-
 του. ὁ γοῦν Κλεόδημος, ὑπομειδιῶν ἄμα, Τί λέ-
 νεις, ἔφη, ὦ Τυχιάδῃ; ἄπιστον εἶναι σοι δοκεῖ τὸ
 ἐκ τῶν τειοῦτων γίγνεσθαι τινὰς ὠφελείας ἐς τὰ νο-
 σήματα; ἔμοιγε, ἦν δ' ἐγώ· εἰ μὴ πάνυ τὴν εἶνα
 κορύξης μευτὸς εἶην, ὥς πιστεύειν τὰ ἔξω καὶ μηδὲν
 κοινωνοῦντα τοῖς ἔνδοθεν ἐπεγείρουσι τὰ νοσήματα
 μετὰ ὀρηματίων, ὡς φατέ, καὶ γοητείας τινὸς ἐνερ-
 γεῖν, καὶ τὴν ἴασιν ἐπιπέμπειν προσαρτώμενα. τὸ δ'
 οὐκ ἂν γένοιτο, οὐδ' ἦν ἐς τοῦ Νεμείου λέοντος τὸ
 δέρμα ἐνδήση τις ἐκκαίδεκα ὅλας μυγαλῆς. ἐγὼ γοῦν
 αὐτὸν τὸν λέοντα εἶδον πολλὰκις χωλεύοντα ὑπ' ἀλ-
 γηδύνων, ἐν ὁλοκλήρῳ τῷ αὐτοῦ δέσματι. 9. Πάνυ
 γὰρ ιδιώτης, ἔφη ὁ Δεινόμαχος, εἴ, καὶ τὰ τοιαῦτα
 οὐκ ἐμέλησέ σοι ἐκμαθεῖν, ὅν τινα τρόπον ὠφελὶ
 τοῖς νοσήμασι προσφερόμενα. καὶ μοὶ δοκεῖς, οὐδέ
 τὰ προφανέστατα ἂν παραδῆξασθαι ταῦτα, τῶν ἐν
 περιόδου πυρετῶν τὰς ἀποπομπὰς, καὶ τῶν ἐρπε-
 τῶν τὰς καταθέλξεις, καὶ βουβώνων ἰώσεις, καὶ τῶν
 λαθρόσων καὶ αἱ γράες ἥδη ποιοῦσιν. εἰ δὲ ἐκεῖνα
 γίγνεται ὅπαντα, τί δὴ ποτε οὐχὶ ταῦτα οἰήσῃ;

γίνεσθαι ὑπὸ τῶν ὁμοίων· ἀπέθαντα, ἣν δ' ἐγὼ,
 ξεμπεραίην, ὦ Δεινόμαχε, καὶ ἤλω, φασίν, ἐκκρού-
 εις τὸν ἥλον. οὐδὲ γὰρ ἂ φῆς, ταῦτα δῆλα μετὰ
 τοιαύτης δυνάμειος γινόμενα. ἣν γοῦν μὴ πείσης,
 πρότερον, ἐπάγων τὸν λόγον, διότι φύσιν ἔχει γί-
 νεσθαι, τοῦ τε πυρετοῦ καὶ τοῦ οἰδήματος δεδιό-
 τος ἢ ὄνομα θεσπέσιον, ἢ ὅησιν βαρβαρικὴν, καὶ
 διὰ τοῦτο ἐκ τοῦ βουβῶνος δραπτεῦντος, ἔτι σοι
 γραῶν μῦθοι τὰ λεγόμενά ἐστι. 10. Σὺ μοι δοκεῖς,
 ἡδ' ἴς ὁ Δεινόμαχος, τὰ τοιαῦτα λέγων, οὐδὲ θε-
 οὺς εἶναι πιστεύειν, εἴγε μὴ οἶε τὰς ἰάσεις οἶόν τε
 εἶναι ὑπὸ ἱερῶν ὀνομάτων γίνεσθαι. τοῦτο μὲν,
 ἣν δ' ἐγὼ, μὴ λέγε, ὦ ἄριστε· κωλύει γὰρ οὐδέν,
 καὶ θεῶν ὄντων, ὅμως τὰ τοιαῦτα ψευδῆ εἶναι. ἐγὼ
 δὲ καὶ θεοὺς σέβω, καὶ ἰάσεις αὐτῶν ὁρῶ, καὶ ἂ εὖ
 ποιοῦσι τοὺς κάμνοντας, ὑπὸ φαρμάκων καὶ ἰατρι-
 κῆς, ἀμιστᾶντες. ὁ γοῦν Ἀσκληπιὸς αὐτὸς, καὶ οἱ
 παῖδες αὐτοῦ, ἔπια φάρμακα πύσσοντες, ἐθεράπευ-
 ον τοὺς νοσοῦντας, οὐ λέοντας καὶ μυγᾶλας περι-
 άπτοντες. Ἐὰ τοῦτον, ἔφη ὁ Ἴων, ἐγὼ δὲ ὑμῖν θαυ-
 μάσιόν τι διηγήσομαι. ἣν μὲν ἐγὼ μειράκιον ἔτι,
 ἄμφι τὰ τέτταρα καὶ δέκα ἔτη σχεδόν· ἦκε δὲ τις
 ἀγγέλλων τῷ πατρὶ, Μίδα τὸν ἀμπελονοργόν, ἐθ-
 ῶμένον ἐς τὰ ἄλλα οἰκέτην, καὶ ἐργατικόν, ἀμφὶ
 πλήθουσιν ἀγορᾶν, ὑπὸ ἐχίδνης δηχθέντα, κτε-
 σθαι ἤδη σεσηπότα τὸ σκέλος. ἀναδοῦντι γὰρ αὐ-
 τῷ τὰ κλήματα, καὶ ταῖς χάραξι περιπλέκοντι,
 προσεργῦσαν τὸ θηρίον, δακεῖν κατὰ τὸν μέγαν
 δάκτυλον, καὶ τὸ μὲν φθάσαι, καὶ καταδύναι αὐ-

θις ἐς τὸν φελοῦν, τὸν δὲ αἰμάζον, ἀπολλύμενον
 ὑπ' ἀλγηδόσιν. ταῦτά τι οὖν ἀπηγγέλλετο, καὶ
 τὸν Μίδαυ ἰαροῦμεν αὐτὸν ἐπὶ σκίμποδος ὑπὸ τῶν
 ὁμοδούλων προσκομιζόμενον, ὅλον ᾤδηπότα, πελι-
 ῖνον, μυδῶντα τὴν ἐπιφάνειαν, ὀλίγον ἐπιέμπνιοντα.
 λελυπημένῳ δὲ τῷ πατρὶ, τῶν φίλων τις παρὼν,
 Θυόρβη, ἔφη, ἐγὼ γὰρ σοὶ ἄνδρα Βαβυλωνιον τῶν
 Χαλδαίων, ὡς φασιν, αὐτίκα μέταμι, ὃς ἰώσεται τὸν
 ἄνθρωπον. καὶ ἵνα μὴ διατρίβῃ λέγων, ἔπεν ὁ Βα-
 βυλώνιος, καὶ ἀνέστησε τὸν Μίδαυ, ἐπαυδῇ τινα
 ἐξελάσας τὸν ἰὸν ἐκ τοῦ σώματος, ἐπὶ καὶ προσαναρ-
 τήσας τῷ ποδὶ τεθνηκυίας παρθένου λίθον ἀπὸ τῆς
 στηλῆς ἐκκόψας. καὶ τοῦτο μὲν ἴσως μέτριον, καί-
 τοι ὁ Μίδαυ αὐτὸς ἀράμενος τὸν σκίμποδα, ἐφ'
 οὗ ἐκεκόμιστο, ἔρχετο ἐς τὸν ἄγρον ἀπίων. τοσοῦ-
 τον ἡ ἐπαυδὴ ἐδυνήθη, καὶ ὁ στηλῆτης ἐκείνος λίθος.
 12. Ὁ δὲ καὶ ἄλλα ἐποίησε θεοπίσια ὡς ἀληθῶς.
 ἐς τὸν ἄγρον γὰρ ἐλθὼν ἔσθεν, ἐπειπὼν ἱερατικῆ
 τινα ἐκ βίβλων παλαιῶς ὀνόματα ἱππᾶ, Θείας καὶ
 θαδὶ καθαγνίσας τὸν τόπον, περιελθὼν ἐς τρεῖς,
 ἐξήλασεν ὅσα ἦν ἐρπετὰ ἐντὸς τῶν ὄρων. ἦχον οὖν
 ὡς περ ἐλκόμενοι πρὸς τὴν ἐπαυδὴν ὄφεις πολλοὶ, καὶ
 ἀσπίδες, καὶ ἔχιδναι, καὶ κερᾶσαι, καὶ ἀκοντίαι,
 φρῦνοι τε, καὶ φύσαλοι· ἐλείπετο δὲ εἰς θράκων
 παλαιός, ὑπὸ γῆρας, αἶμαι, ἐξερπύσαι μὴ δυνά-
 μενος, παρακούσας τοῦ προστάγματος· ὁ δὲ μάγος,
 οὐκ ἔφη παρεῖναι ἅπαντας, ἀλλ' ἓνα τινα τῶν ὄφε-
 ων τὸν νεώτατον χειροτονήσας, πρεσβευτὴν ἐπεμ-
 ἐπὶ τὸν θράκοντα, καὶ μετὰ μικρὸν ἦκε κακῆ·

κος. ἐπεὶ δὲ συνηλίσθησαν, ἐνεφύσησε μὲν αὐτὰ ὁ Βαβυλωνίος, τὰ δὲ αὐτίκα μάλ᾽ αὖ κατεκαύθη ἅπαντα ὑπὸ τοῦ πυρὸς φουθήματι, ἡμεῖς δὲ ἐθανυμάζομεν. 13. Εἰπέ μοι, ὦ Ἴων, ἦν δ' ἐγὼ, ὁ ὄφρις, ὁ πρεσβυτὴς ὁ νέος, ἄρα καὶ ἐχειραγώγει τὸν δράκοντα ἤδη, ὥς φης, γεγηρακότα, ἢ σκίπωνα ἔχων ἐκείνος, ἐπιστηρίζεται; σὺ μὲν παίζεις, ἔφη ὁ Κλεόδημος, ἐγὼ δὲ καὶ αὐτὸς ἀπιστώτερος ὢν σου πάσαι τὰ τοιαῦτα, (ἤμην γάρ οὐδενὶ λόγῳ δυνατόν γίγνεσθαι ἂν αὐτὰ πιστεῦσαι,) ὅμως ὅτε τὸ πρῶτον εἶδον πετόμενον τὸν ξέρον τὸν βάρβαρον, (ἔξ' Ἑπερβόρεων δὲ ἦν, ὥς ἔφασκεν) ἐπίστευσα, καὶ ἐνικήθη, ἐπιπολὺ ἀντισχών. τί γὰρ ἔδει ποιῆν, αὐτὸν ὁρῶντα διὰ τοῦ αἵρος φερόμενον, ἡμέρας οὐσης, καὶ ἐφ' ὕδατος βαδίζοντα, καὶ διὰ πυρὸς διεξιόντα, καὶ σχολῇ, καὶ βύβλιν; σὺ ταῦτα, ἦν δ' ἐγὼ, εἶδες; τὸν Ἑπερβόρεον ἄνδρα πετόμενον, ἢ ἐπὶ τοῦ ὕδατος βεβηκότα; καὶ μάλ᾽, ἢ δ' ὅς, ὑποδεκόμενον γομφατίνας, ὅλα μάλιστα ἐκείνοι ὑποδοῦνται. τὰ μὲν γὰρ σμικρὰ ταῦτα, τί χρή καὶ λέγειν, ὅσα ἐπαδείκνυτο, ἔρωτας ἐπιπέμπων, καὶ δαίμονας ἀνάγων, καὶ νεκροὺς ἐώλους ἀνακαλῶν, καὶ τὴν Ἑκύτην αὐτὴν ἐναργῇ παριστάς, καὶ τὴν Σελήνην κατασπών. 14. Ἐγὼ γοῦν διηγήσομαι ὑμῖν ἃ εἶδον γενόμενα ὑπ' αὐτοῦ ἐν Γλαυκίου τοῦ Ἀλεξικλίου. ἄρτι γὰρ ὁ Γλαυκίας, τοῦ πατρὸς ἀποθανόντος, παραλαβὼν τὴν οὐσίαν, ἠρώσθη Χρυσίδος τῆς Δημαινέτου θυγατρὸς. ἐμοὶ δὲ διδασκάλῳ ἐχρήτο πρὸς τοὺς λόγους· καὶ εἰ γε μὴ ὁ ἔρως ἐκείνος ἀπησχό-

ἤλυσεν αὐτὸν, ἅπαντα ἂν ἤδη τὰ τοῦ Περιπάτου
 ἠπίστατο· ὅς καὶ ὀκτωκαιδεκαέτης ὢν, ἀνέλυε, καὶ
 τὴν φυσικὴν ἀκρόασιν μετεληλύθει εἰς τέλος· ἀμη-
 χανῶν δὲ ὅμως τῷ ἔρωτι, μηνύει μοι τὸ πᾶν. ἐγὼ
 δὲ ὥς περ εἰκὸς ἔν, διδάσκαλον ὄντα, τὸν Ἑπερβό-
 ριον ἐκείνον μάγον ἄγω πρὸς αὐτόν, ἐπὶ μεγάρις τέ-
 σαρσι μὲν τὸ παραυτίκα· (ἔδει γὰρ προτελεῖσαι τι
 πρὸς ταῖς Θυσίαις) ἐκκαίδεκα δὲ εἰ τῶχοι τῆς Χρυσί-
 δος· ὁ δὲ αὐξομένην τηρήσας τὴν σελήνην, (τότε γὰρ
 ὡς ἐπιτοπολὺ τὰ τοιαῦτα τελειουργεῖται) βόθρον
 τε ὀρυζάμενος ἐν αἰθρίῳ τινὶ τῆς οἰκίας, περὶ μέσας
 νύκτας ἀνεκύλισεν ἡμῖν πρῶτον μὲν τὸν Ἀναξικλία
 τὸν πατέρα τοῦ Γλαυκίου, πρὶ ἐπὶ τὰ μηνῶν τεθνεῶ-
 τα· ἡγανέκτει δὲ ὁ γέρον ἐπὶ τῷ ἔρωτι, καὶ ὠργί-
 ζετο, τὰ τελευταῖα δὲ ὅμως ἐφῆκεν αὐτῷ ἐρῶν. μετὰ
 δὲ τὴν Ἑκάτην τε ἀνήγαγεν ἐπαγομένην τὸν Κέρ-
 βερν, καὶ τὴν Σελήνην κατέσπασε, πολήμορφόν τι
 θέαμα, καὶ ἄλλοτε ἄλλοιόν τι φανταζόμενον. τὸ
 μὲν γὰρ πρῶτον γυναικείαν μορφήν ἐπεδείκνυτο,
 εἴτα βοῦς ἐγένετο πάγκαλος, εἴτα σκύλαξ ἐφαίνετο
 τέλος δ' οὖν ὁ Ἑπερβόρειος ἐκ πηλοῦ ἐρώτιόν τι
 ἀναπλάσας, Ἀπίθι, ἔφη, καὶ ἄγε Χρυσίδα. καὶ ὁ
 μὲν πηλὸς ἐξέπτατο, καὶ μετὰ μικρὸν δὲ ἐπέστη
 κόπτουσα τὴν θύραν ἐκείνη, καὶ εἰσελθοῦσα περι-
 βύλλει τὸν Γλαυκίαν, ὥς ἂν ἐμμανέστατα ἐρῶσα,
 καὶ συνῇν ἄχρι δὴ ἀλεκτρονίων ἠκοῦσαμεν ἡδόν-
 των. τότε δὴ ἤτε σελήνη ἀνέπτατα ἐς τὸν οὐρανόν,
 καὶ ἡ Ἑκάτη ἔδυν κατὰ τῆς γῆς, καὶ τὰ ἄλλα φύ-
 σματα ἠφάνισθη, καὶ τὴν Χρυσίδα ἐξεπέμψαμεν

περὶ αὐτό που σχεδὸν τὸ λυκαυγές. 15. Εἰ ταῦτα εἶδες, ὦ Τυχιάδῃ, οὐκ ὄν ἐτι ἠπίσθησας εἶναι πολλὰ ἐν ταῖς ἐπιπλοαῖς χρήσιμα. εὖ λέγεις, ἦν δ' ἐγὼ, ἐπίστευον γὰρ ἂν εἶγε εἶδον αὐτὰ, νῦν δὲ συγγνώμη, οἶμαι, εἰ μὴ τὰ ὅμοια ὑμῖν ὀξυδερεκεῖν ἔχω· πλὴν ἀλλ' οἶδα γὰρ τὴν Χρυσίδα ἦν λέγεις, ἐραστὴν γυναῖκα καὶ πρόχειρον· οὐχ ὅρῳ δὲ τίγος ἐνεκα ἐδεήθητε ἐπ' αὐτὴν τοῦ πηλίνου πρεσβευτοῦ, καὶ μάγου τοῦ ἐξ Ἑπερβορέων, καὶ σελήνης αὐτῆς, ἦν εἴκοσι δραχμῶν ἀγαγεῖν ἐς Ἑπερβορέους δυνατὸν ἦν. πάνυ γὰρ ἐνδίδωσι πρὸς ταύτην τὴν ἐπιπλοὴν ἡ γυνή, καὶ τὸ ἐναντίον τοῖς φάσμασι πέπονθεν. ἐκεῖνα μὲν γὰρ ἦν ψόφον ἀκούσῃ χαλκοῦ, ἢ σιδήρου, πέφευγε. καὶ ταῦτα γὰρ ὑμεῖς φατε. αὐτὴ δὲ ἂν ἀργυρίον που ψοφῇ, ἔρχεται πρὸς τὸν ἥχον· ἄλλως τε καὶ θαυμάζω αὐτοῦ τοῦ μάγου, εἰ δυνάμενος αὐτὸς ἐρασθῆναι πρὸς τῶν πλουσιωτάτων γυναικῶν, καὶ τέλαντα ὅλα παρ' αὐτῶν λαμβάνειν, ὃ δὲ τεττάρων μνῶν, πάνυ σμικρολόγος ὢν, Γλαυκίαν ἐπέραστον ἐργάζεται. γελοῖα ποιεῖς, ἔφη ὁ Ἰων, ἀπιστῶν ἅπασιν. 16. Ἐγὼ γοῦν ἠδέως ἂν ἐροίμην σε τί περὶ τούτων φῆς, ὅσοι τοὺς δαιμονῶντας ἀπαλλάττουσι τῶν δειμάτων, οὕτω σαφῶς ἐξάδοντες καὶ τὰ φάσματα. καὶ ταῦτα οὐκ ἐμὲ χρὴ λέγειν, ἀλλὰ πάντες ἴσασι τὸν Σύρον τὸν ἐκ τῆς Παλαιστίνης, τὸν ἐπὶ τούτων σοφιστὴν, ὅσους παραλαβὼν καταπίπτοντας πρὸς τὴν σελήνην, καὶ τὸ ὀφθαλμῷ διαστρέφοντας, καὶ ἀφροῦ πιμπλαμένοις τὸ στόμα, ὅμως ἀνίστησι καὶ ἀποπέμπει ἀρτίους, ἐπὶ μισθῷ

μεγάλῃ ἀπαλλύξας τῶν δεινῶν. ἐπειδὴν γὰρ ἐπιστῇ
 κειμένοις, καὶ ἔρηται ὅθεν εἰσληλύθασιν εἰς τὸ σῶ-
 μα, ὃ μὲν νοσῶν αὐτὸς σιωπᾷ, ὃ δαίμων δὲ ἀποκρί-
 νεται ἑλληνίζων, ἢ βαρβαρίζων, ἢ ὅθεν ἂν αὐτὸς
 ᾖ, ὅπως τε καὶ ὅθεν ἐπῆλθεν εἰς τὸν ἄνθρωπον· ὃ
 δὲ ὄρχους ἐπάγων, εἰ δὲ μὴ πεισθεῖη, καὶ ἀπειλῶν,
 ἐξελαύνει τὸν δαίμονα. ἔγωγ' οὖν καὶ εἶδον ἐξιδόντα
 μέλανα, καὶ καπνώδη τὴν χοροῖαν. οὐ μέγα, ἦν δ'
 ἐγὼ, τὰ τοιαῦτά σε ὄραῖν, ὦ Ἴων, ὥγε καὶ αἱ ἰδέαι
 αὐταὶ φαίνονται, ἃς ὁ πατήρ ὑμῶν Πλάτων δεικνυ-
 σιν, ἡμαυρόν τι θέαμα, ὥς πρὸς ἡμᾶς τοὺς ἀμβλυ-
 ῶτιοντας. 17. Μόνος γὰρ Ἴων, ἔφη ὁ Εὐκράτης,
 τὰ τοιαῦτα εἶδεν; οὐχὶ δὲ καὶ ἄλλοι πολλοὶ δαίμο-
 σιν ἐντετυχήκεσαν, οἱ μὲν νύκτωρ, οἱ δὲ μεθ' ἡμέ-
 ραν; ἐγὼ δὲ οὐχ' ἄπαξ, ἀλλὰ μυριάκις ἤδη τὰ τοι-
 αῦτα τεθέαμαι. καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐταραττόμην
 πρὸς αὐτὰ, νῦν δὲ ὑπὸ τοῦ ἔθους, οὐδέν τι παρά-
 λογον ὄραῖν μοι δοκῶ, καὶ νῦν μάλιστα, ἐξ οὗ μοι
 τὸν θακτύλιον ὁ Ἄραψ ἔδωκε, σιδήρεον τοῦ ἐκ τῶν
 σταυρῶν πεποιημένον, καὶ τὴν ἐπωδὴν ἐδίδαξε τὴν
 πολυώνυμον, ἐκτὸς εἰ μὴ καὶ μοι ἀπιστήσεις, ὦ Τυ-
 χιάδῃ. καὶ πῶς ἂν, ἦν δ' ἐγὼ, ἀπιστήσοιμι Εὐκρά-
 τει τῷ Δείωνος, σοφῷ ἀνδρὶ μάλιστα, καὶ ἐλευθε-
 ρίῳς τὰ δοκοῦντά οἱ λέγοντι οἴκοι παρ' αὐτῷ μετ'
 ἐξουσίας; 18. Τὸ γοῦν περὶ τοῦ ἀνδριάντος, ἡδ'
 ὅς ὁ Εὐκράτης, ἅπασι τοῖς ἐπὶ τῆς οἰκίας, ὅσαι
 νύκτες φαινόμενον, καὶ παισὶ, καὶ νεανίαις, καὶ
 γέρονσι, τοῦτο οὐ παρ' ἐμοῦ μόνον ἀκούσεως ἂν,
 ἀλλὰ καὶ παρὰ τῶν ἡμετέρων ἀπάντων. ποῖον, ἦν

ὃ' ἔγω, ἀνδρῶντος; Οὐχ εἰώρακας, ἔφη, εἰσιῶν ἐν
 τῇ αὐλῇ ἑστηκότα πάγκαλον ἀνδρῶντα, Δημητρίου
 ἔργον τοῦ ἀνθρωποποιοῦ; μῶν τὸν δισκοῦντα,
 ἦν ὃ' ἔγω, φῆς, τὸν ἐπικεκυφότα κατὰ τὸ σχῆμα
 τῆς ἀφύσεως, ἀπεστραμμένον εἰς τὴν δισκοφόρον,
 ἡρέμα ὀκλάζοντα τῷ ἑτέρῳ, εἰκότα τυραννατισσο-
 μένω μετὰ τῆς βολῆς; οὐκ ἐκείνον, ἦδ' ὅς, ἐπεὶ τῶν
 Μύρωνος ἔργων ἐν καὶ τοῦτό ἐστιν ὁ δισκοβόλος,
 ὅν λέγεις· οὐδὲ τὸν παρ' αὐτόν, φημι, τὸν δια-
 δοόμενον τὴν κεφαλὴν τῇ ταινίᾳ τῶν καλόν· Πολυ-
 κλείτου γὰρ τοῦτο ἔργον. ἀλλὰ τοὺς μὲν ἐπὶ τὰ
 δεξιὰ εἰσιόντων, ἄφες, ἐν οἷς καὶ τὰ Κριτίου τοῦ
 Νησιώτου πλάσματα ἴσθηκεν, οἱ τυραννοκτόνοι. σὺ
 δὲ εἴ τινα παρὰ τὸ ὕδωρ τὸ ἐπιρρέον εἶδες προγά-
 στορα, φαλαντίαν, ἡμίγυμνον τὴν ἀναβολὴν, ἡγε-
 μωμένον τοῦ πύγωνος τὰς τρίχας ἐνίας, ἐπίσημον
 τὰς φλέβας, αὐτοανθρώπων ὅμοιον, ἐκείνον λέγω,
 Πέλιχος ὁ Κορίνθιος στρατηγὸς εἶναι δοκεῖ, Νῆ
 Δρ', ἦν ὃ' ἔγω, εἰδὼν τινα ἐπὶ τὰ δεξιὰ τοῦ Κρόνου,
 ταινίης καὶ στιφάνους ξηροὺς ἔχοντα, κεχρυσωμέ-
 νον πετάλοις τὸ στῆθος. ἔγω δὲ, ὁ Εὐκράτης ἔφη,
 ἐκεῖνα ἐχρύσωσα, ὅποτα μ' ἰάσατο διὰ τρίτης ὑπὸ
 τοῦ ἡπιάλου ἀπολλύμενον. ἦν γὰρ καὶ ἰατρός, ἦν
 ὃ' ἔγω, ὁ βέλτιστος οὗτος Πέλιχος; ἔστι, καὶ μὴ
 σκῶπτε, ἦδ' ὅς ὁ Εὐκράτης· ἢ σε οὐκ εἰς μακρὰν
 μέτεισιν ὁ ἀνὴρ· οἶδα ἐγὼ ὅσον δύναται οὗτος ὁ
 ὑπὸ σοῦ γελώμενος ἀνδριάς· ἢ οὐ νομίζεις τοῦ
 αὐτοῦ εἶναι καὶ ἐπιπέμπειν ἡπιάλους, οἷς ἂν ἐθέ-
 λοι, εἴγε καὶ ἀποπέμπειν δυνατόν αὐτοῖ; ἴλιως, ἦ

δ' ἐγὼ, ἔστω δ' ἀνδριᾶς, καὶ ἥπιος, οὕτως ἀνδρείος
 ὦν. τί δ' οὖν καὶ ἄλλο ποιοῦντα ὁρᾶτε αὐτὸν ἀπαν-
 τες οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ; ἐπειδὴν τάχιστα, ἔφη, τὸν γένη-
 ται, ὁ δὲ καταβάς ἀπὸ τῆς βάσεως, ἐφ' ἧ ἕστηκε,
 περὶεῖσιν ἐν κύκλῳ τὴν οἰκίαν, καὶ πάντες ἐντεγγά-
 ρουσιν αὐτῷ, ἐνίοτε καὶ ἄδοντι· καὶ οὐκ ἔστιν ὄν-
 τινα ἠδίκησεν, ἐκτρέψεται γὰρ χρὴ μόνον· ὁ δὲ
 παρέρχεται, μηδὲν ἐνοχλήσας τοὺς ἰδόντας· καὶ
 μὴν καὶ λούεται τὰ πολλὰ, καὶ παίζει δι' ὅλης νυκ-
 τὸς, ὥστε ἀκούειν τοῦ ὕδατος ψοφοῦντος. ὄρα τοί-
 νυν, ἣν δ' ἐγὼ, μὴ οὐχὶ Πέλικος ὁ ἀνδριᾶς, ἀλλὰ
 Τάλως ὁ Κρής ὁ τοῦ Μίνως ἦ. καὶ γὰρ ἐκείνος
 χαλκοῦς τις ἦν, τῆς Κρήτης περίπολος. εἰ δὲ μὴ
 χαλκοῦ, ὡς Εὐκράτες, ἀλλὰ ξύλου ἐπεποίητο, οὐ-
 δὲν αὐτὸν ἐκώλυνεν οὐ Διμητρίου ἔργον εἶναι, ἀλλὰ
 τῶν Δαιδάλου τεχνημάτων. δραπετεύει γοῦν, ὥς
 φῆς, ἀπὸ τῆς βάσεως καὶ οὗτος. 20. Ὁρα, ἔφη, ὦ
 Τυχιάδῃ, μὴ σοι μεταμελήσῃ τοῦ σκώμματος ὕστε-
 ρον. οἶδα ἐγὼ, οἷα ἔπαθεν ὁ τοὺς ὀβολοὺς ὑφελό-
 μενος, οὗς κατὰ τὴν νομηνίαν ἐκάστην τίθεμεν
 αὐτῷ. πάνδεινα ἐχρῆν, ὁ Ἴων ἔφη, ἱερόσυλόν γε
 ὄντα. πῶς οὖν αὐτὸν ἡμύνατο, ὡς Εὐκράτες; ἐθέ-
 λω γὰρ ἀκοῦσαι, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα οὗτοσὶ Τυχιά-
 δης ἀπιστήσῃ. πολλοὶ, ἣ δ' ὅς, ἔκειντο ὀβολοὶ
 πρὸς τοῖν ποδοῖν αὐτοῦ, καὶ ἄλλα νομίσματα ἔνια
 ἀργυρᾷ πρὸς τὸν μηρόν, κηρῶ κεκολλημένα, καὶ
 πέταλα ἐξ ἀργύρου, εὐχαὶ τινός, ἣ μισθὸς ἐπὶ τῇ
 ἰάσει, ὅπόσοι δι' αὐτὸν ἐπαύσαντο πυρετῷ ἐχόμε-
 νοι. ἣν δὲ ἡμῖν Λίβυς τις δικάτης, κατάρτατος, ἐπ-

ποκόμος. οὗτος ἐπεχείρησε νυκτός ὑφελίσθαι πάντα ἐκεῖνα, καὶ ὑφείλετο καταβεβηκότα ἤδη τηρήσας τὸν ἀνδριάντα. ἐπεὶ δὲ ἐπανελθὼν τάχιστα ἔγνω περιεστυλημένος ὁ Πέλιχος, ὅρα ὅπως ἡμύνατο, καὶ κατεφώρυσεν τὸν Λίβυν. δι' ὅλης γὰρ τῆς νυκτός περιῖκει ἐν κύκλῳ τὴν αὐλὴν ἄθλιος, ἐξελεῖν οὐ δύναμενος, ὥσπερ ἐς Λαβύρινθον ἐμπεσόν, ἄχρι δὲ κατελήφθη ἔχων τὰ φώρια, γενομένης τῆς ἡμέρας. καὶ τότε μὲν πληγὰς οὐκ ὀλίγας ἔλαβεν αἰλούς· οὐ πολὺν δὲ ἐπιβιούς χρόνον, κακὸς κακῶς ἀπέθανε, μαστιγούμενος, ὡς ἔλεγε, κατὰ τὴν νύκτα ἐκάστην, ὥστε καὶ μόλωπας ἐς τὴν ἐποῦσαν φαίνεσθαι αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ σώματος. πρὸς ταῦτα, ὧ Τυχεῖα, καὶ τὸν Πέλιχον σκῶπτε, καὶ μὲν ὥσπερ τὸν Μίνως ἡλικιώτην, παραπαίειν ἤδη δόκει. ἀλλ', ὧ Εὐκράτες, ἦν δ' ἐγὼ, ἔστ' ἂν ὁ χαλκὸς μὲν χαλκός, τὸ δὲ ἔργον Δημήτριος ὁ Ἀλωπεκῆθεν εἰργασμένος ἦ, οὐ θεοποιὸς τις, ἀλλ' ἀνθρωποποιὸς ὢν, οὐποτε φοβήσομαι τὸν ἀνδριάντα Πέλιχου, ὃν οὐδὲ ζῶντα πάνυ ἐδεδίειν, ἀπειλοῦντά μοι.

21. Ἐπὶ τούτοις Ἀντίγονος ὁ ἰατρός εἶπε· καὶ μοι, ὧ Εὐκράτες, Ἱπποκράτης ἐστὶ χαλκοῦς, ὅσον περχυαῖος τὸ μέγεθος, ὃς μόνον ἐπειδὴν ἡ θρυαλλὴς ἀποσβῆ, περιέεισι τὴν οἰκίαν ὕλην ἐν κύκλῳ ψοφῶν, καὶ τὰς πυξίδας ἀνατρέπων, καὶ τὰ φάρμακα συγχέων, καὶ τὴν θύραν περιτρέπων, καὶ μάλιστα ἐπειδὴν τὴν θυρίαν ὑπερβαλώμεθα, ἣν κατὰ τὸ ἔτος ἕκαστον αὐτῷ θύομεν. ἀξιοῖ γὰρ, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ Ἱπποκράτης ἤδη ὁ ἰατρός θύεσθαι αὐτῷ, καὶ ἀγα-

νακτεῖ, ἥν μὴ κατὰ καιρὸν ἐφ' ἱερῶν τελείων ἰστιά-
 θῃ; ὃν ἴδει ἀγαπᾶν, εἴ τις ἐναγίσαιεν αὐτῷ, ἢ με-
 λίκρατον ἐπισπείσαι, ἢ στεφανώσαι τὴν κεφαλὴν.
 22. Ἄκουε τοίνυν, ἔφη ὁ Εὐκράτης, τοῦτο μὲν καὶ
 ἐπὶ μαρτύρων, ὃ πρό-ἑτῶν πάντε εἶδον. ἐτύγχανε
 μὲν ἀμφὶ τρυγητὸν τὸ ἔτος ὃν· ἐγὼ δὲ ἀμφὶ τὸν
 ἀγρὸν μισούσης τῆς ἡμέρας τρυγῶντας ἀφείξ τοὺς
 ἐργάτας, κατ' ἐμαυτὸν εἰς τὴν ὕλην ἀπῆειν, μεταξὺ
 σφροντίζων τι, καὶ ἀσποκοπούμενος. ἐπεὶ δ' ἐν τῷ
 συνηρεφεί ἦν, τὸ μὲν πρῶτον ὑλαγμὸς ἐγένετο κυ-
 νῶν· καὶ γὰρ εἰκαζον Μνάσωνα τὸν υἱόν, ὥς περ εἰώ-
 θε, παίζαν καὶ κυνηγετεῖν εἰς τὸ λασίον μετὰ τῶν ἡ-
 λικιωτῶν παρελθόντα. τὸ δ' οὐκ εἶχεν οὕτως, ἀλλὰ μετ'
 ὀλίγον σπασμοῦ τινος γενομένου, καὶ βοῆς οἷον ἐκ βρον-
 τῆς, γυναῖκα ὀρῶ προσιοῦσαν φοβερίν, ἡμισταδιαίαν
 σχεδὸν τὸ ὕψος· εἶχε δὲ καὶ θαῦδα ἐν τῇ ἀριστερῇ,
 καὶ ἕψος ἐν τῇ δεξιᾷ, ὅσον εἰκοσάπηχυ· καὶ τὰ
 μὲν ἐνερθεῖν ὀφειόπους ἦν, τὰ δὲ ἄνω γοργόνι ἐμ-
 φερῆς τὸ βλέμμα, φημί, καὶ τὸ φρικῶδες τῆς προς-
 ὄψεως, καὶ ἀντὶ τῆς κύμης τοὺς δράκοντας βοστρυ-
 χηδὸν περιέκειτο, εἰλουμένους περὶ τὸν αὐχένα καὶ
 ἐπὶ τῶν ὤμων ἐνίους ἐσπειραμένους. ὁρᾶτε, ἔφη,
 ὅπως ἔφριξα, ὦ φίλοι, μεταξὺ διηγούμενος; καὶ
 ἅμα λέγων, εἰδείκνυσεν ὁ Εὐκράτης τὰς ἐπὶ τοῦ πῆ-
 χιος τρίχας πᾶσιν, ὁρθὰς ὑπὸ τοῦ φόβου. 23. Οἱ
 μὲν οὖν ἀμφὶ τὸν Ἴωνα, καὶ τὸν Δεινόμαχον, καὶ
 τὸν Κλεόδημον, κεχηνότες ἀτενές, προσεῖχον αὐτῷ
 γέροντες ἄνδρες, ἐλκόμενοι τῆς ῥινός, ἡρέμα προς-
 κυνοῦντες οὕτως ἀπίθανον Κολοσσόν· ἡμισταδι-

αἰαν γυναῖκα, γιγάντειόν τι μορμολύκειον. ἐγὼ δὲ ἐνενθόουν μεταξὺ οἷοι ὄντες αὐτοὶ νέοις τε δμιλοῦσιν ἐπὶ σοφίᾳ, καὶ ὑπὸ πολλῶν θαυμάζονται, μόνῃ τῇ πολιᾷ καὶ τῷ πώγωνι διαφέροντες τῶν βρεφῶν· τὰ δ' ἄλλα καὶ αὐτῶν ἐκείνων εὐαγωγότεροι πρὸς τὸ ψεῦδος. 24. Ὁ γοῦν *Λεινόμαχος*, εἰπὲ μοι, ἔφη, ὦ Εὐκράτες, οἱ κύνες δὲ τῆς θεοῦ πηλικοί τὸ μέγεθος ἦσαν; ἐλεφάντων, ἦδ' ὅς, ὑψηλότεροι τῶν Ἰνδικῶν, καὶ μέλανες [καὶ] αὐτοὶ, καὶ λάσιοι, πιναρὰ καὶ ἀνχμώσῃ τῇ λάχνῃ. ἐγὼ μὲν οὖν ἰδὼν ἔστην, ἀναστρέψας ἅμα τὴν σφραγίδα, ἣν μοι ὁ Ἄραψ ἔδωκεν, εἰς τὸ εἶσω τοῦ δακτύλου. ἡ Ἐκάτη δὲ πατάξασα τῷ δρακοντείῳ ποδὶ τοῦδαφος, ἐποίησε χάσμα παμμέγεθες, ἥλικον ταρτάρειον τὸ μέγεθος· εἶτα ὤχετο μετ' ὀλίγον ἄλλομένη ἐς τὸ αὐτό· ἐγὼ δὲ θαρσύνσας ἐπέκυπα, λαβόμενος δένδρου τινὸς πλησίον πεφυκότος, ὅς μὴ σκαίτοδινιᾷσας ἐμπέσοιμι ἐπὶ κεφαλὴν· εἶτα ἔωρων τὰ ἐν Ἄδου ἅπαντα, τὸν Πυριφλεγέθοντα, τὴν λίμνην, τὸν Κέρβερον, τοὺς νεκροὺς, ὥστε γνωρίζειν ἐνίους αὐτῶν. τὸν γοῦν πατέρα εἶδον ἀκριβῶς αὐτὰ ἐκεῖνα ἔτι ἄμπεχόμενον, ἐν οἷς αὐτὸν κατεθάψαμεν. τί δὲ ἔπρατον, ὁ Ἰων ἔφη, ὦ Εὐκράτες, αἱ ψυχαί; τί ἄλλο, ἦδ' ὅς, ἡ κατὰ φύλα καὶ φρήτρας μετὰ τῶν φίλων καὶ συγγενῶν διατρίβουσιν ἐπὶ τοῦ ἀσφοδέλου κατακείμενοι; ἀντιλεγέτωσαν οὖν ἔτι, ἦδ' ὅς ὁ Ἰων, οἱ ἄμφι τὸν Ἐπίκουρον τῷ ἱερῷ Πλάτῳ, καὶ τῷ περὶ τῶν ψυχῶν λόγῳ. σὺ δὲ μὴ καὶ τὸν Σωκράτην αὐτὸν, καὶ τὸν Πλάτωνα εἶδες ἐν τοῖς νεκροῖς;

καὶ τὴν ἐσθῆτα ἣ ὥσα ἔχειεν. ἐβδόμη δὲ μετὰ
 τὴν τελευταίαν ἡμέραν, ἐγὼ μὲν ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς κί-
 νης, ὥσπερ νῦν, ἐκίμην παραμυθούμενος τὸ γε
 πένθος· ἀπεργίνωσκον γὰρ τὸ περὶ ψυχῆς τοῦ
 Πλάτωνος βιβλίον ἐφ' ἡσυχίας. ἐκπεριεργάζεται δὲ με-
 ταξὺ ἡ Δημοκρίτου αὐτῇ ἐκίμῃ, καὶ καθέζεται πλη-
 σίον, ὥσπερ νῦν Εὐκρατίδης οὐτοσὶ, δείξας τὸν
 νεώτερον τῶν υἱέων· ὁ δὲ αὐτίκα ἔφριξε μάλιν παι-
 δικῶς, καὶ πάλαι ἦδη ὠχρὸς ἦν πρὸς τὴν διήγησιν.
 ἐγὼ δὲ, ἥδ' ὅς ὁ Εὐκρατίης, ὥς εἶδον, περιπλακεὶς
 αὐτῇ ἐδάκρυον ἀνακωκύσας· ἡ δὲ οὐκ εἶα βοᾶν,
 ἀλλ' ἥτιατό με ὅτι τὰ ἄλλα πάντα χαρισάμενος αὐ-
 τῇ, θάτερον τοῖν σανδάλων χρυσοῖν ὄντοιν, οὐ
 κατακαύσαιμι. εἶναι δὲ αὐτὸ, ἔφασκε, παραπεσὼν
 ὑπὸ τῇ κιβωτῷ, καὶ διὰ τοῦτο ἡμεῖς οὐχ εὐρόντες,
 θάτερον μόνον ἐκαύσαμεν. ἔτι δὲ ἡμῶν διαλεγομέ-
 νων, κατάρατόν τι κυνίδιον ὑπὸ τῇ κλίνῃ ὄν, Μει-
 ταῖον, ὑλάκτησεν· ἡ δὲ ἠφανίσθη πρὸς τὴν ὑλα-
 κήν. τὸ μέντοι σανδάλιον εὐρέθη ὑπὸ τῇ κιβωτῷ·
 καὶ κατεκαύθη ὕστερον. 28. Ἐτι ἀπιστεῖν τού-
 τοις, ὦ Τυχεύδη, ἄξιον, ἐναργέσιν οὔσι, καὶ κα-
 τὰ τὴν ἡμέραν ἐκίστην φαινομένοις; μὰ Δί', ἦν
 δ' ἐγὼ· ἐπεὶ σανδάλω γε χρυσῷ ἐς τὰς πυγὰς, ὥ-
 σπερ τὰ παιδιά, παῖεσθαι ἄξιοι ἂν εἶεν οἱ ἀπι-
 στοῦντες, καὶ οὕτως ἀναισχυντοῦντες πρὸς τὴν ἀλή-
 θειαν. 29. Ἐπὶ τούτοις, ὁ Πυθαγορικὸς Ἀρίγνω-
 τος εἰςῆλθεν, ὁ κομήτης, ὁ σεμνὸς ἀπὸ τοῦ προσώ-
 που, οἶσθα τὸν αἰοίδιμον ἐπὶ τῇ σοφίᾳ, τὸν ἱερὸν
 ἱππονομαζόμενον. καὶ γὰρ μὲν, ὥς εἶδον αὐτὸν, ἀνέ-

πνευσα, τοῦτ' ἐκεῖνο ἦκειν μοι νομίσας, πέλεκυν
 τινα κατὰ τῶν πνευμάτων. ἐπιστομιεῖ γὰρ αὐτοὺς,
 ἔλεγον, ὁ σοφὸς ἀνὴρ, οὕτω τεράστια διεξιόντας·
 καὶ τὸ τοῦ λόγου, θεὸν ἀπὸ μηχανῆς ἐπεισκληθῆ-
 ναί μοι τοῦτον ὥμην ἀπὸ τῆς τύχης. ὁ δὲ ἐπεὶ ἐκα-
 θέξετο, ὑπεκστάντος αὐτῷ τοῦ Κλεοδήμου, πρῶτα
 μὲν περὶ τῆς νόσου ἤρετο· καὶ ὥς ῥῆον ἦδη ἔχειν
 ἤκουσε παρὰ τοῦ Εὐκράτους, Τί δέ, ἔφη, πρὸς
 ἀλλήλους ἐφιλοσοφεῖτε; μεταξὺ γὰρ εἰσιῶν ἐπῆκου-
 σα. καὶ μοι δοκεῖτε εἰς καλὸν διατεθῆσθαι τὴν
 διατριβήν. τί δ' ἄλλο, εἶπεν ὁ Εὐκράτης, ἢ τουτο-
 νὶ τὸν ἀδαμάντινον πεύθομεν (δείξας ἐμὲ) ἡγεῖσθαι
 δαίμονας τινας εἶναι, καὶ φαντάσματα, καὶ νεκρῶν
 ψυχὰς περιπολεῖν ὑπὲρ γῆς, καὶ φαίνεσθαι οἷς ἂν
 ἐθέλωσιν; ἐγὼ μὲν οὖν ἠρυθρίασα, καὶ κάτω ἔνευ-
 σα αἰδесθεὶς τὸν Ἀρίγνωτον. ὁ δὲ, ὄρα, ἔφη, ὦ
 Εὐκράτες, μὴ τοῦτο φησὶ Τυχιάδης, τὰς τῶν βιαί-
 ως ἀποθανόντων μόνας ψυχὰς περινοστεῖν, οἷον εἴ-
 τις ἀπήγξατο, ἢ ἀπετμήθη τὴν κεφαλὴν, ἢ ἀνεσκο-
 λοπίσθη, ἢ ἄλλω γέ τω τρόπῳ τοιοῦτῳ ἀπῆλθεν ἐκ
 τοῦ βίου, τὰς δὲ τῶν κατὰ μοῖραν ἀποθανόντων
 οὐκέτι; ἦν γὰρ τοῦτο λέγειν, οὐ πάννυ ἀπόβλητα
 φῆσαι. μὰ Δῖ', ἡδ' ὅς ὁ Δεινόμαχος, ἀλλ' οὐδὲ ὅλως
 εἶναι τὰ τοιαῦτα, οὐδὲ σύνεστώτα δοῦσθαι οἴεται.
 ΖΟ. Πῶς λέγεις, ἡδ' ὅς ὁ Ἀρίγνωτος, θριμύ ἀπιδὼν
 εἰς ἐμέ. οὐδέν σοι τούτων γίγνεσθαι δοκεῖ, καὶ ταῦ-
 τα πάντων, ὥς εἰπεῖν, δρώντων; ἀπολελόγησθε,
 ἦν δ' ἐγὼ, ὑπὲρ ἐμοῦ, εἰ μὴ πιστεύω, διότι μηδὲ
 δοῶ μόνος τῶν ἄλλων· εἰ δὲ ἐώρων, καὶ ἐπίστευον

ἂν δηλαδὴ ὥσπερ ὑμεῖς. ἀλλὰ, ἡδ' ὅς, ἦν ποτε ἐς
 Κόρινθον ἔλθης, ἐροῦ ἔνθα ἐστὶν ἡ Εὐβατίδου οἰ-
 κία, καὶ ἐπιδᾶν σοι δειχθῇ παρὰ τὸ Κράτειον,
 παρελθὼν ἐς ταύτην λέγε πρὸς τὸν θυρωρὸν Τίβι-
 ον', ὡς ἐθέλοις ἰδεῖν ὅθεν τὸν δαίμονα ὁ Πυθαγο-
 ρικὸς Ἀρίγνωτος ἀπορῦξας ἀπήλασε, καὶ πρὸς τὸ
 λοιπὸν οἰκῆσθαι τὴν οἰκίαν ἐποίησε. 31. Τί δὲ
 τοῦτο ἦν, ὦ Ἀρίγνωτε; ἦρετο ὁ Εὐκράτης. ποῖος
 ἦν, ἡδ' ὅς, ἐκ πολλοῦ ὑπὸ δαιμόνων. εἰ δέ τις
 οἰκήσκειν, εὐθὺς ἐκπλαγεὶς ἔρπυσεν, ἐκδιωχθεὶς ὑπὸ
 τινος φοβεροῦ καὶ τροχαέδου φάσματος. συνέπι-
 πτεν οὖν ἤδη, καὶ ἡ στέγη κατέρρεε, καὶ ὅλως οὐδεὶς
 ἦν ὁ θαρρόφων παρελθεῖν εἰς αὐτήν, ἐγὼ δὲ ἐπὶ
 ταῦτα ἤκουσα, τὰς βίβλους λαβὼν, (εἰαὶ θεῷ μοι
 Αἰγύπτειαι μάλα πολλὰ περὶ τῶν τοιούτων) ἦκον
 ἐς τὴν οἰκίαν περὶ πρῶτον ὕπνον, ἀποτρέποντες
 τοῦ ξύνου, καὶ μόνον οὐκ ἐπιλαμβανομένου, ἐπὶ
 ἔμαθον οἱ βαδίζοιμι, εἰς προὔπτον κακόν, ὡς ἔ-
 το. ἐγὼ δὲ λύχνον λαβὼν, μόνος εἰσερχομαι. καὶ
 ἐν τῷ μεγίστῳ οἰκήματι κατατεὶς τὸ φῶς, ἀνεγί-
 γνωσκον ἡσυχῇ, χαμαὶ καθεζόμενος. ἐφίσταται δὲ
 ὁ δαίμων, ἐπὶ τινὰ τῶν πολλῶν ἤκειν νομίζων, καὶ
 δεδιξέσθαι καὶ μελίσζων, ὥσπερ τοὺς ἄλλους, πύ-
 χμηρός, καὶ κομήτης, καὶ μέλαντερος τοῦ ζόφου.
 καὶ ὁ μὲν ἐπιστάς ἐπειρώτῃ μου παντάχῳθεν πρὸς-
 βάλλων, εἴ ποθεν κρατήσεις, καὶ ἄρτι μὲν πῦρον,
 ἄρτι δὲ ταῦρος γιγνόμενος, ἢ λέων, ἐγὼ δὲ προ-
 χειρισάμενος τὴν φορικωδεστάτην ἐπιδόρῃσιν, αἰγυ-
 τάζων τῇ φωνῇ, συνήλασα κατ' ὅδων αὐτῶν εἰς τὴν

γωνίαν σκοτεινοῦ οἰκήματος. ἰδὼν δὲ αὐτόν, οἱ κα-
 τεῦδ, τὸ λοιπὸν ἀνεπαυόμην. ἔωθεν δὲ πάντων
 ἀπεγνωκότων, καὶ νεκρὸν εὐρήσειν με οἰομένων,
 καθάπερ τοὺς ἄλλους, προελθὼν ἀπροςδόκητος
 ἅπασι, πρόξειμι τῷ Εὐβατίδῃ, εὐαγγελιζόμενος
 αὐτῷ, ὅτι καθαρὰν αὐτῷ καὶ ἀδείμαντον ἤδη ἔξει
 τὴν οἰκίαν οἰκεῖν. καὶ παραλαβὼν αὐτόν τε, καὶ
 τῶν ἄλλων πολλοὺς, (εἶποντο γὰρ τοῦ παραδόξου
 ἕνεκα) ἐκέλευον ἀγαγὼν ἐπὶ τὸν τόπον, οὗ κατα-
 δεδυκότα τὸν δαίμονα ἔωράκειν, σκάπτειν, λα-
 βόντας δικέλλας καὶ σκαφεῖα· καὶ ἐπὶ τὴν ἐποίησαν,
 εὐρέθη ὡς ἐπ' ὀργυιὰν κατορωρυγμένος τις νεκρὸς
 ἔωλος, μόνον τὰ ὀστέα κατὰ σχῆμα συγκεείμενος. ἐκεῖ-
 νον μὲν οὖν ἐθάψαμεν ἀνορύξαντες, ἡ οἰκία δὲ τὸ
 ἀπ' ἐκείνου ἐπαύσατο ἐνοχλουμένη ὑπὸ τῶν φασμά-
 των. 32. Ὡς δὲ ταῦτα εἶπεν ὁ Ἀριγνώτος, ἀνῆρ
 δαιμόνιος τὴν σοφίαν, καὶ ἅπασιν ἀνδρίσιμος, οὐ-
 δεὶς ἦν ἐν τῶν παρόντων, ὃς οὐχὶ κατεγίγνωσκε
 μου πολλὴν τὴν ἄνοιαν, τοῖς τοιοῦτοις ἀπιστοῦν-
 τος, καὶ ταῦτα Ἀριγνώτου λέγοντος. ἐγὼ δὲ ὅμως
 οὐδὲν τρέσας οὔτε τὴν κόμην, οὔτε τὴν δόξαν τὴν
 περὶ αὐτοῦ, Τί τοῦτ', ἔφην, ὦ Ἀριγνώτε, καὶ σὺ
 τοιοῦτος ἦσθα, ἡ μόνῃ ἐλπίδι τῆς ἀληθείας, κα-
 πνοῦ μεσιτὸς καὶ ἰνδυαλμάτων; τὸ γοῦν τοῦ λόγου
 ἐκεῖνο, Ἀνθρακες ἡμῖν ὁ θησαυρὸς πέφηνας. σὺ
 δὲ, ἡδ' ὅς ὁ Ἀριγνώτος, εἰ μήτε ἐμοὶ πιστεύεις λέ-
 γοντι, μήτε Δεινομάχῳ, ἢ Κλεοδήμῳ τούτῳ, μήτε
 αὐτῷ Εὐκράτει, φέρε, εἰπέ, τίνα περὶ τῶν τοιού-
 των ἀξιοπιστότερον ἢ γῆ τὰναντία ἡμῖν λέγοντε,

νῆ Δι', ἣν δ' ἐγὼ, μάλα θαυμαστὸν ἄνδρα τὸν
 Ἀβδηράθεν ἐκείνον Δημόκριτον, ὃς οὕτως ἄρα ἐπέ-
 πειστο μὴδὲν οἶδόν τε εἶναι συστήναι τοιοῦτον· ὥς-
 γε, ἐπειδὴ καθείρξας ἑαυτὸν ἐς μνήμα ἔξω πυλῶν,
 ἐνταῦθα διετέλει γράφων καὶ συντάττων, καὶ νύ-
 κτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν· καὶ τινες τῶν νεανίσκων,
 ἐρεσχελεῖν βουλόμενοι αὐτὸν, καὶ δειματοῦν, στει-
 λάμενοι νεκρικῶς ἐσθῆτι μελαίνῃ, καὶ προσωπεῖοις
 ἐς τὰ κράνα μεμιμημένοις περιστάντες αὐτὸν, πε-
 ριεχόρευον ὑπὸ πυκνῇ τῇ βάσει ἀναπηδῶντες· ὃ δὲ
 οὔτε ἔδωκε τὴν προσποίησιν αὐτῶν, οὔτε ἄλως ἀνέ-
 βλεψε πρὸς αὐτοὺς· ἀλλὰ μετὰ γράφων, Παύ-
 σασθε, ἔφη, παίζοντες· οὕτω βεβαίως ἐπίστευε μὴ-
 δὲν εἶναι τὰς ψυχὰς ἔτι, ἔξω γενομένας τῶν σωμά-
 των. τοῦτο φῆς, ἡ δ' ὃς ὁ Εὐκράτης, ἀνὰ τὸν τινα
 ἄνδρα καὶ τὸν Δημόκριτον γενέσθαι, εἴ γε οὕτως
 ἐγίγνωσκεν. 33. Ἐγὼ δὲ ὑμῖν καὶ ἄλλο διηγῆσομαι,
 αὐτὸς παθὼν, οὐ παρ' ἄλλου ἀκούσας. τάχα γάρ
 ἂν καὶ σὺ, ὦ Τυχιάδῃ, ἀκούων, προςβιβασθείης
 πρὸς τὴν ἀλήθειαν τοῦ διηγήματος. Ὅποτε γάρ
 ἐν Αἰγύπτῳ διῆγον, ἔτι νέος ὢν, ὑπὸ τοῦ πατρὸς
 ἐπὶ παιδείας προφάσει ἀποσταλεῖς, ἐπεθύμησα ἐς
 Κοπτὸν ἀναπλεύσας, ἐκεῖθεν ἐπὶ τὸν Μέμνονα ἐλ-
 θὼν, ἀκοῦσαι τὸ θαυμαστὸν ἐκεῖνο ἠχοῦντα, πρὸς
 ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον. ἐκείνου μὲν οὖν ἤκουσα, εὐ
 κατὰ τὸ κοινὸν τοῖς πολλοῖς ἄσημόν τινα φωνήν,
 ἀλλὰ μοι καὶ ἔχρησεν ὁ Μέμνων αὐτὸς, ἀνοίξας τὸ
 στόμα ἐν ἔπεσιν ἐπτά· καὶ εἴ γε μὴ περιττὸν ἦν,
 ὑτὰ ἂν ὑμῖν εἶπον τὰ ἔπη 34. Κατὰ δὲ τὸν ἀνά-

πλουν ἔτυχεν ἡμῖν συμπλήων Μεμφίτης ἀνὴρ τῶν
 ἱερῶν γραμματέων, θαυμασιος τὴν σοφίαν, καὶ τὴν
 παιδεῖαν πᾶσαν εἰδὼς τὴν Αἰγύπτιον. ἐλέγετο δὲ
 τρία καὶ εἴκοσιν ἔτη ἐν τοῖς ἀδύτοις ὑπόγειος ὤκη-
 κέναι, μαγεῦειν παιδευόμενος ὑπὸ τῆς Ἰσιδος.
 Παγκράτην, ἔφη, λέγεις, ὁ Ἀριγνώτης, ἐμὸν διδα-
 σκαλον, ἱερὸν ἄνδρα ἐξυρημένον, ἐν ὀθονοῖς, νοή-
 μονα, καθαρῶς ἐλληνίζοντα, ἐπιμήκη, σιμόν, πρό-
 χειλον, ὑπόλεπτον τὰ σκέλη. αὐτὸν, ἡδ' ὅς, ἐκεῖ-
 νον τὸν Παγκράτην· καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἡγνόουν
 ὅς τις ἦν· ἐπεὶ δὲ ἐώρων αὐτόν, εἶποτε ὀρμίσαιμεν
 τὸ πλοῖον, ἄλλα τε πολλὰ τεράστια ἐργαζόμενον,
 καὶ δὴ καὶ ἐπὶ κροκοδείλων ὀχοούμενον, καὶ συννέ-
 οντα τοῖς θηρίοις, τὰ δὲ ὑποπτήσσοντα, καὶ σαί-
 νοντα ταῖς οὐραῖς, ἔγνων ἱερὸν τινα ἄνθρωπον ὄν-
 τα, καὶ κατὰ μικρὸν φιλοφρονούμενος, ἔλαθον ἐ-
 ταῖρος αὐτῷ, καὶ συνηθῆς γενόμενος. ὥστε πάντων
 ἐκοινῶναι μοι τῶν ἀπορρήτων· καὶ τέλος πείθει με,
 τοὺς μὲν οἰκέτας ἅπαντας ἐν τῇ Μέμφιδι κα-
 ταλιπεῖν, αὐτόν δὲ μόνον ἀκολουθεῖν μετ' αὐ-
 τοῦ, μὴ γὰρ ἀπορήσειν ἡμᾶς τῶν διακονησομένων·
 καὶ τὸ μετὰ τοῦτο οὕτω διήγομεν. 35. Ἐπειδὴ δὲ
 ἔλθοιμεν εἰς τι καταγώγιον, λαβὼν ἂν ὁ ἀνὴρ τὸν
 μοχλὸν τῆς θύρας, ἢ τὸ κόρηθρον, ἢ καὶ τὸ ὕπε-
 ρον, περιβαλὼν ἱματίοις, ἐπειπὼν τινα ἐπωδὴν
 ἐποίει βαδίζειν, τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ἄνθρωπον εἴ-
 ναι δοκοῦντα· τὸ δὲ ἀπελθὼν ὕδωρ τε ἀπήντλει,
 καὶ ὀψώνει, καὶ ἐακεύαζε, καὶ ἐς πάντα δεξιῶς
 ὑπηρετεῖ καὶ δηκονεῖτο ἡμῖν. εἶτα δὲ ἐπειδὴ ἄλλος

παραδῶ τῷ προφήτῃ, καλῶς ἂν ἔχειν ἡγησάμενη ἐν
 παράπλῳ πειρασθῆναι τοῦ χρηστηρίου, καί τι περὶ
 μαιλόντων συμβουλεύσασθαι τῷ θεῷ. 39. Ταῦτα
 ἔτι τοῦ Εὐκράτους λέγοντος, ἰδὼν οἱ τὸ πρῶγμα
 προχωρήσειν ἔμελλε, καὶ ὥς οὐ περὶ μικρῆς ἐνήρχι-
 το τῆς περὶ τὰ χρηστήρια τραγωδίας, οὐ δοκεῖν
 οἰηθεῖς δεῖν μόνος ἀντιλέγειν ἅπασιν, ἀπολιπὼν
 αὐτὸν ἔτι διαπλέοντα ἐξ Αἰγύπτου εἰς τὴν Μαλλόν,
 (καὶ γὰρ συνίην ὅτι μοι ἄχθονται παρόντι, κα-
 θάπερ ἀντισοφιστῇ τῶν ψευσμάτων) Ἀλλ' ἐγὼ ἄπει-
 μι, ἔφην, Λεόντιχον ἐπιζητήσω· δέομαι γὰρ αὐ-
 τῷ τι συγγενέσθαι. ὑμεῖς δὲ ἐπεὶ οὐχ ἱκανὰ ἡγεί-
 σθε τὰ ἀνθρώπινα εἶναι, καὶ αὐτοὺς ἤδη τοὺς θε-
 οὺς καλεῖτε συνεπιληψομένους ὑμῖν τῶν μυθολο-
 γουμένων· καὶ ἅμα λέγων, ἐξήειν. οἱ δὲ ἄσμενοι
 ἐλευθερίας λαβόμενοι, εἰστίων, ὥς τὸ εἰκὸς, αὐ-
 τοὺς, καὶ ἐνεφοροῦντο τῶν ψευσμάτων. τοιαῦτά
 σοι, ὦ Φιλόκλεις, παρὰ Εὐκράτει ἀκούσας ἤκω, νῆ-
 τὸν Δία, ὥςπερ οἱ τοῦ γλεύκους πιόντες, ἐμπεφυ-
 σμένος τὴν γαστέρα, ἐμέτον δέόμενος. ἡδέως δ'
 ἂν ποθεν ἐπὶ πολλῷ ἐπριάμενη ληθεδανόν τι φάρ-
 μακον, ὣν ἤκουσα, ὥς μή τι κακὸν ἐργάσεται με ἡ
 μνήμη αὐτῶν ἐνοικουροῦσα. τέρατα γοῦν, καὶ δαί-
 μονας, καὶ Ἑκάτας ὄραῖν μοι δοκῶ.

40. ΦΙΛ. Καὶ αὐτός, ὦ Τυχιάδη, τοιοῦτόν τι
 ἀπέλαυσα τῆς διηγήσεως. φασὶ γὰρ τοι μὴ μόνον
 λυτιᾶν, καὶ τὸ ὕδωρ φοβεῖσθαι, ὁπόσους ἂν οἱ λυ-
 τῶντες κύνες δάκωσιν, ἀλλὰ καὶ τινὰ ὁ δηχθεὶς ἄν-
 θρωπος δάκη, ἴσα τῷ κυνὶ δύναται τὸ δῆγμα· καὶ

τὰ αὐτὰ κῆκεῖνος φοβεῖται. καὶ σὺ τοίνυν ἔοικας αὐτὸς ἐν Εὐκράτους δηχθεὶς ὑπὸ πολλῶν ψευσμάτων, μεταδεδωκέναι καὶ μοι τοῦ δήγματος. οὗτοι δαιμόνων μοι τὴν ψυχὴν ἐνέπλησας.

ΤΤΧ. Ἀλλὰ θαρσύνωμεν, ὦ φιλότῃς, ἡ μίγα τῶν τοιούτων ἀλεξιφάρμακον ἔχοντες τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὸν ἐπὶ πᾶσι λόγον ὀρθόν. ὦ χρωμένους ἡμᾶς, οὐδὲν οὐ μὴ ταράξῃ τῶν κενῶν καὶ ματαίων τούτων ψευσμάτων.

ἹΠΠΙΑΣ Ἡ ΒΑΛΑΝΕΙΟΝ.

ARGUMENTVM.

Laudat Lucianus et balneum elegans, recens constructum, et artificem Hippiam, tum ob eruditionem summam, tum ob artem, qua illud aedificavit.

1. Τῶν σοφῶν ἐκείνους μάλιστα ἔγωγε φημι δεῖν ἐπαινεῖν, ὅπόσοι μὴ λόγους μόνον δεξιούς παρέσχοντο ὑπὲρ τῶν πραγμάτων ἐκάστων, ἀλλὰ καὶ ἔργοις ὁμοίοις τὰς τῶν λόγων ὑποσχέσεις ἐπιστήσαντο. καὶ γὰρ τῶν ἰατρῶν ὅγε νοῦν ἔχων οὐ τοὺς ἄριστα ὑπὲρ τῆς τέχνης εἰπεῖν δυναμένους μεταστελεῖται νοσῶν, ἀλλὰ τοὺς πράξαι τι κατ' αὐτὴν μεμελετηκότας. ἀμείνων δὲ καὶ μουσικός, οἶμαι, τοῦ διακρίνειν ῥυθμούς καὶ ἁρμονίας ἐπισταμένου,

ὁ καὶ ψάλλαι καὶ κιθαρίζειν αὐτὸς θυνάμενος. τί γὰρ ἂν σοι τῶν στρατηγῶν λέγοιμι τοῦς εἰκότως ἀρίστοις κριθέντας, ὅτι οὐ τότε μόνον καὶ παραινεῖν ἦσαν ἀγαθοὶ, ἀλλὰ καὶ προμάχεσθαι τῶν ἄλλων, καὶ χειρὸς ἔργα ἐπιδείκνυσθαι; οἶον τῶν πάλαι μὲν Ἀγαμέμνονα καὶ Ἀχιλλεῖα, τῶν νῦν δὲ τὸν Ἀλέξανδρον καὶ Πτολεμαῖον ἴσμεν γεγονότας. 2. Πρὸς τί δὴ ταῦτ' ἔφη; οὐ γὰρ ἄλλως ἐπισοφίαν ἐπιδείκνυσθαι βουλόμενος, ἐπεμνήσθην αὐτῶν, ἀλλ' ὅτι καὶ τῶν μηχανικῶν ἐκείνους ἄξιον θαυμάζειν, ὅποσοι ἐπὶ τῇ θεωρίᾳ λαμπροὶ γενόμενοι, κατὰ μνημόσυνα ὅμως τῆς τέχνης, καὶ πράγματα τοῖς μετ' αὐτοὺς κατέλιπον. ἐπεὶ οἱ γε τοῖς λόγοις μύθοις ἐγγεγυμνασμένοι, σοφιστὰν ἂν εἰκότως μᾶλλον, ἢ σοφοὶ καλοῖντο. τοιοῦτον ἀκούομεν τὸν Ἀρχιμήδην γενέσθαι, καὶ τὸν Κνίδιον Σώστρατον· τὸν μὲν Πτολεμαῖον χειρωσάμενον, καὶ τὴν Μέρμιν, ἄνθρωπον πολιορκίας, ἀποστροφῇ καὶ διαιρέσει τοῦ ποταμοῦ· τὸν δὲ τὰς τῶν πολεμίων τριήρεις καταφλέξαντα τῇ τέχνῃ. καὶ Θαλῆς δὲ ὁ Μιλήσιος πρὸ αὐτῶν, ὑποσχόμενος Κροίσῳ ἄβροχον διαβεβῆσθαι τὸν στρατὸν, ἐπινοῶν κατέβηκεν τοῦ στρατοπέδου μᾶλλον τυχερῶς τὸν Ἄλυν περιήγαγεν, οὐ μηχανικῶς οὗτος γενόμενος, σοφὸς δὲ καὶ ἐπινοῶν, καὶ συνεῖναι πιθανώτατος. τὸ μὲν γὰρ τοῦ Ἐπειοῦ πᾶν ἀρχαῖον, ὅς οὐ μόνον τεχνήσασθαι τοῖς Ἀχαιοῖς τὸν ἵππον, ἀλλὰ καὶ συγκαταβῆναι αὐτοῖς ἐν αὐτὸν λέγεται. 3. Ἐν δὲ τούτοις καὶ Ἰππῖον ταυτεῦ τοῦ κατ' ἡμᾶς, μεμνηθεῖν ἄξιον ἀνδρός, λόγοις μὲν παρ' ὧν τινα βούλει

τῶν πρὸ αὐτοῦ γεγυμνασμένου· καὶ συνεῖναι τε
ὀξείως, καὶ ἑρμηνεύσαι σαφεστάτου, τὰ δὲ ἔργα πο-
λὺ τῶν λόγων ἀμείνω παρεχομένου, καὶ τὴν τῆς τέ-
χνης ὑπόσχεσιν ἀποπληροῦντος, οὐκ ἐν τοιαύταις
μὲν ὑποσχίσεισιν, ἐν αἷς οἱ πρὸ αὐτοῦ γενέσθαι ἡβ-
τύχησαν, κατὰ δὲ τὸν γεωμετρικὸν λόγον, ἐπὶ τῆς
δοθείσης, φασὶν, εὐθείας τὰ τρίγωνον ἀκριβῶς
συνισταμένου. καίτοι τῶν γε ἄλλων ἕκαστος ἐν τι
τῆς ἐπιστήμης ἔργον ἀποτεμώμενος, ἐν ἐκείνῳ εὐδο-
κιμήσας, εἶναι τις ὁμῶς ἔδοξεν. ὁ δὲ μηχανικῶν τε
ὢν τὰ πρῶτα, καὶ γεωμετρικῶν, ἔτι δὲ ἁρμονικῶν,
καὶ μουσικῶν φαίνεται· καὶ ὁμῶς ἕκαστον τούτων
οὕτως ἐντελῶς δείκνυσιν, ὥς ἐν αὐτὸ μόνον ἐπιστά-
μενος. τὴν μὲν γὰρ περὶ ἀκτίνων καὶ ἀνακλάσεων, καὶ
κατόπτρων θεωρίαν, ἔτι δὲ καὶ ἀστρονομίαν, ἐν ἣ
παῖδας τοὺς πρὸ αὐτοῦ ἀπέφηνεν, οὐκ ὀλίγου χρόνου
ἂν εἴη ἐπαινέειν. 4. Ἄ δὲ ἑναγχος ἰδὼν αὐτοῦ τῶν
ἔργων κατεπλήγη, οὐκ ὀκνήσας εἰπεῖν. κοινὴ μὲν
γὰρ ἡ ὑπόθεσις, καὶ τῷ καθ' ἡμᾶς βίῳ πάννυ πολ-
λὴ, βαλανκείου κατασκευή· περίνοια δὲ, καὶ ἐν τῷ
κοινῷ τούτῳ σύνεσις θαυμαστή. Τόπος μὲν ἦν
οὐκ ἐπίπεδος, ἀλλὰ πάννυ προςάντης, καὶ ὄρθιος,
ὃν παραλαβὼν κατὰ θάτερα εἰς ὑπερβολὴν ταπει-
νόν, ἰσάπεδον θάτερον ἀπέφηνε, κρηπίδα μὲν βε-
βαιωτάτην ἀπαντὶ τῷ ἔργῳ βαλλόμενος, καὶ θεμε-
λίῳν θέσει τὴν τῶν ἐπιτιθεμένων ἀσφάλειαν ἐμπε-
δωσάμενος, ὕψει δὲ πάννυ ἀποτόμοις, καὶ πρὸς
ἀσφάλειαν συνεχομένοις τὸ ὅλον κρατυνάμενος· τὰ
δὲ ἐποικοδομηθέντα τῷ τε τοῦ τόπου μεγέθει σύμ

μετρα, καὶ τῷ εὐλόγῳ τῆς κατασκευῆς ἁρμοδιώτατα, καὶ τὸν τῶν φώτων λόγον φυλάττοντα. 5. Πυλὼν μὲν ὑψηλὸς, ἀναβάσεις πλατείας ἔχων, ὕψις μᾶλλον ἢ ὀρθίος πρὸς τὴν τῶν ἀνιόντων εὐμάρειαν. εἰσιόντα δὲ τοῦτον ἐκδέχεται κοινὸς οἶκος εὐμεγέθης, ἱκανὴν ἔχων ἀκρολούθοις καὶ ὑπηρέταις διατριβὴν, ἐν ἀριστερᾷ δὲ τῶν ἐς τρυφὴν παρεσκευασμένων οἰκημάτων. βαλανεῖον δ' οὖν καὶ ταῦτα πρεπὶωδέστατα, χαρίεσαι, καὶ φωτὶ πολλῷ καταλαμβάνονται ὑποχωρήσεις· εἴτ' ἐχόμενος αὐτῶν οἶκος, περιτιθὲς μὲν ὡς πρὸς τὸ λουτρὸν, ἀναγκαῖος δὲ ὡς πρὸς τὴν τῶν εὐδαιμονεστέρων ὑποδοχὴν. μετὰ δὲ τοῦτον ἐκατέρωθεν διαρκεῖς τοῖς ἀποδυομένοις ἀποθέσεις, καὶ μέσος οἶκος ὕψει τε ὑψηλότετος, καὶ φωτὶ φαιδρότατος, ψυχροῦ ὕδατος ἔχων τρεῖς κολυμβήθρας, Λακαίην λίθῳ κεκοσμημένος, καὶ εἰκόνες ἐν αὐτῷ λίθου λευκοῦ τῆς ἀρχαίας ἐργασίας, ἡ μὲν Τυγείας, ἡ δὲ Ἀσκληπιοῦ. 6. Εἰσελθόντας δὲ ὑποδέχεται ἡρέμα χλαινόμενος οἶκος, οὐκ ἀπηνεῖ τῇ θέρμῃ προαπαντῶν, ἐπιμήκης, ἀμφιστροφύλλος, μεθ' ὃν ἐν δεξιᾷ οἶκος, εὐ μάλα φαιδρὸς, ἀλείψασθαι προσήνως παρεχόμενος, ἐκατέρωθεν εἰσόδους ἔχων, Φρυγίῳ λίθῳ κεκαλλωπισμένας, τοὺς ἀπὸ παλαιστρας εἰσιόντας δεχόμενος. εἴτ' ἐπὶ τούτῳ ἄλλος οἶκος, οἶκον ἀπάντων κάλλιστος, στήναί τε καὶ ἐγκαθίζεσθαι προσηνέστατος, καὶ ἐμβραδῦναι ἀβλίστατος, καὶ ἐγκυλίσασθαι ὠφελιμώτατος, Φρυγίου καὶ αὐτὸς εἰς ὄροφὴν ἄκραν ἀποστίλβων. ἐξῆς δὲ ὁ θειρμός ὑποδέχεται διάδρομος, Νομάδι λίθῳ διακε

κολλημένος. ὁ δὲ ἔνδον οἶκος κάλλιστος, φωτός τε πολλοῦ ἀνάμεστος, καὶ ὥς πορφύρεα διηνθισμένος. 7. Τρεῖς καὶ ὄστος θερμὰς πνέλους παρέχεται. λουσαμένῳ δὲ, ἔνεστί σοι μὴ τὴν διὰ τῶν αὐτῶν οἰκων αὐθις ἐπανιέναι, ἀλλὰ ταχεῖαν τὴν ἐπὶ τὸ ψυχρόν, δι' ἡρέμα θερμοῦ οἰκήματος, καὶ ταῦτα πάντα ὑπὸ φωτὶ μεγάλῳ, καὶ πολλῇ τῇ ἔνδον ἡμέρᾳ· ὕψη πρὸς τοῦτοις ἀνάλογα, καὶ πλάτη τοῖς μήκεισι σύμμετρα, καὶ πανταχοῦ πολλὴ Χάρις καὶ Ἀφροδίτη ἐπανθεῖ, κατὰ γὰρ τὸν καλὸν Πίνδαρον, Ἀρχομένου ἔργου, πρόσωπον χρὴ θέμεν τηλαυγές, τοῦτο δ' ἂν εἴη ἐκ τῆς αὐγῆς μάλιστα, καὶ τοῦ φέγγους, καὶ τῶν φωταγωγῶν μεμηχανημένον. ὁ γὰρ σθεφὺς ὡς ἀληθῶς Ἰππίας τὸν μὲν ψυχροδόχον οἶκον, εἰς βορρῶν προκεχωρηκότα ἐποίησεν, οὐκ ἄμοιρον οὐδὲ τοῦ μεσημβρικοῦ αἴερος· τοὺς δὲ πολλοὺ τοῦ θάλλους δεομένους, νότῳ, καὶ εὐρῳ, καὶ ζεφύρῳ ὑπέθηκε. 8. Τί ἄν σοι [τὸ] ἐπὶ τούτῳ λέγοιμι παλαιστράς, καὶ τὰς κοινὰς τῶν ἱματιοφυλακούντων κατασκευάς, ταχεῖαν τὴν ἐπὶ τὸ λουτρὸν, καὶ μὴ διὰ μακροῦ τὴν ὁδὸν ἐχούσας, τοῦ χρησίμου τε καὶ ἀβλαβοῦς ἕνεκα; καὶ μὴ με ὑπολάβῃ τις μικρὸν ἔργον προθέμενον, κοσμεῖν πῶ λόγῳ προαιρεῖσθαι. τὸ γὰρ ἐν τοῖς κοινοῖς, καινὰ ἐπινοῆσαι κάλλους δείγματα, οὐ μικρᾶς σοφίης ἔγωγε τίθεμαι, οἷον καὶ τόδε τὸ ἔργον ὁ Θανυμάσιος ἡμῖν Ἰππίας ἐπεδείξατο, πάσας ἔχον τὰς βαλανείου ἀρετὰς, τὸ χρήσιμον, τὸ εὐκαιρον, τὸ εὐφεγγές, τὸ σύμμετρον, τὸ τῷ τόπῳ ἡρμοσμένον, τὸ τὴν χρεῖαν ἀσφα-

λῆ παρεχόμενον καὶ προσετι τῇ ἄλλῃ περινοίᾳ κεκοσμημένον, ἀφόδων μὲν ἀναγκαίων δυσὶν ἀναχωρήσειν, ἐξόδοις τε πολλαῖς τεθυρωμένον· ὥρων δὲ διττὰς δηλώσεις, τὴν μὲν δι' ὕδατος καὶ μυκήματος, τὴν δὲ δι' ἡλίου ἐπιδεικνύμενον. ταῦτα ἰδόντα μὴ ἀποδοῦναι τὸν πρέποντα ἔπαινον τῷ ἔργῳ, οὐκ ἀνθρώπου μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀχαρίστου, μᾶλλον δὲ βασιλέως μοι εἶναι ἔδοξεν. ἐγὼ μὲν οὖν εἰς δύναμιν καὶ τὸ ἔργον, καὶ τὸν τεχνίτην, καὶ δημιουργὸν ἡμειψάμην τῷ λόγῳ. εἰ δὲ θεὸς παράσχοι καὶ λούσασθαι ποτε, πολλοὺς οἶδα καὶ ἄλλους ἔξω τούτοις κοινωνήσοντάς μοι τῶν ἐπαινῶν.

ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ Ἡ ΔΙΟΝΤΣΟΣ.

ARGUMENTVM.

Invitat Lucianus senex (fortasse in urbe, ubi iam olim aliquid praelegerat) ad denuo audiendas praelectiones suas, et rogat, ne illas contempnant. Sicut enim olim Indi a Baccho eiusque exercitu, quem prius derisissent, victi essent, sic se etiam contemptores victurum esse, si modo saepius se audire voluissent.

1. "Ὅτε ὁ Διόνυσος ἐπ' Ἰνδοῦς στρατιὰν ἤλασε, (κωλύει γὰρ οὐδέν, οἶμαι, καὶ μῦθον ὑμῖν διηγῆ-

σασθαι Βακχικόν) φασὶν οὕτω καταφρονῆσαι αὐτοῦ τὰ πρῶτα τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἐκεῖ, ὥστε καταγελᾶν ἐπιόντος, μᾶλλον δὲ ἐλεεῖν τὴν τόλμαν, ὥς αὐτίκα μάλᾳ συμπατηθησομένου ὑπὸ τῶν ἐλεφάντων, εἰ ἀντιτάσσαιτο. ἤκουον γάρ, οἶμαι, τῶν σκωπῶν ἀλλόκοτα ὑπὲρ τῆς στρατιᾶς αὐτοῦ ἀγγελλόντων, ὥς ἡ μὲν φάλαγξ αὐτῶ καὶ οἱ λόχοι γυναῖκες εἶεν ἔκφρονες καὶ μεμνηῦαι, κιτῶ ἑστεμμένοι, νεβρίδας ἐνημμένοι, δόρατά τινα μικρὰ ἔχουσαι, ἀσπίδα, κιττοποίητα καὶ ταῦτα, καὶ τινα πελτάρια κοῦφα, βομβοῦντα, εἴ τις μόνον προσάψαιτο, (ἀσπίσι γὰρ εἵκαζον καὶ τὰ τύμπανα) ὀλίγους δὲ τινας ἀγροίκους νεανίσκους ἐνεῖναι γυμνοὺς, κόρδακα ὀρχουμένους, οὐδὲς ἔχοντας, κεράστας, οἷα τοῖς ἄρτι γεννηθῆσιεν ἐρίφοις ὑποφύεται. 2. Καὶ τὸν μὲν στρατηλάτην αὐτῶν, ἐφ' ἄρματος ὀχεῖσθαι παρδάλειων ὑπεζεύγμένων, ἀγένηιον ἀκριβῶς, οὐδ' ἐπ' ὀλίγον χνοῶντα τὴν παρειάν, κερασφόρον, βοτρυόεις ἐστεφανωμένον, μίτρα τὴν κόμην ἀναδεδεμένον, ἐν πορφυρίδι, καὶ χρυσῇ ἐμβάδι. ὑποστρατηγεῖν δὲ δύο, ἓνα μὲν τινα βραχὺν πρεσβύτερον, ὑπόπαχυν, προγαστορα. φινόσιμον, ὅτα μεγάλα ὄρθια ἔχοντα, ὑπότρομον, νάρθηκι ἐπερειδόμενον, ἐπ' ὄνους τὰ πολλὰ ἱππεύοντα, ἐν κροκωτῷ, καὶ τοῦτον πάνυ πιθανόν τινα συνταγματάρχην αὐτοῦ. ἕτερον δὲ τεράστιον ἄνθρωπον, τρώγων τὰ νεφθῆν εἰκόντα, κομήτην τὰ σκέλη, κέρατα ἔχοντα, βαθυπύγωνα, ὄρχιλον καὶ θυμικόν, θατέρᾳ μὲν σφύγγῃ φέροντα, τῇ δεξιᾷ δὲ ράβδον κομπύλην ἐπηρμένον, καὶ

λομαι αὐτοῖς, ὅτι ἔν καὶ γένως πρότερόν ποτε τὴν πε-
 λετὴν ἐθείλῃσιν ἐπιδεῖν πολιεύας, καὶ ἀναμνησθῶ-
 σιν οἱ παλαιοὶ στυγίαι τῶμων ποτῶν τῶν τότε και-
 ρῶν, καὶ μὴ καταφρονήσωσι τῶν Σατύρων καὶ
 Ζειλῆνων, πῶσι δὲ ἐκ πόρον τοῦ κρατῆρος τοῦτου,
 ἐκβαλχέουσιν καὶ αὐτοὺς, καὶ πολλάκις μεθ' ἡμῶν
 ἐρεῖν τό, εὖ οἶ. 6. Οὔτοι μὲν οὔν (ἐλεύθερον γὰρ
 ἀκοή) ποιούντων ὁ, τι καὶ φίλον. ἐγὼ δὲ, ἐπειδὴ περ
 εἶτι ἐν Ἰνδοῖς ἴσμεν, ἐθέλω καὶ ἄλλα ὑμῖν διαγῆσα-
 σθαί τι τῶν ἐκεῖθεν, οὐκ ἀπροσδιόνυσον οὐδ' αὐτό,
 οὐδ' ὣν ποιούμεν ἄλλότριον. Ἐν Ἰνδοῖς τοῖς
 Μαχλαίοις, οἱ τὰ λαῖά τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ, εἰ κατὰ
 ροὴν αὐτοῦ βλέπεις, ἐπινερόμενοι, μέχρι πρὸς τὸν
 Ὀκεανὸν καθήκουσι· παρὰ τοῦτοις ἄλλος ἐστὶν ἐν
 περιφράκτῳ, οὗ πᾶνν μεγάλῃ χωρίῳ, συνηρεφεῖ δέ.
 κίττος γὰρ πολὺς, καὶ ἄμπελοι, σύσκιον αὐτὸ ἀκρι-
 βῶς ποιοῦσιν. ἐνταῦθα πηγαὶ εἰσι τρεῖς καλλίστου
 καὶ διειδεστιάτου ὕδατος, ἡ μὲν Σατύρον, ἡ δὲ Πα-
 νός, ἡ δὲ Ζειληνοῦ. καὶ εἰσέρχονται εἰς αὐτὸ οἱ
 Ἰνδοὶ ἅπαξ τοῦ ἔτους, ἐορτάζοντες τῷ θεῷ· καὶ
 πίνουσι τῶν πηγῶν οὐχ ἅπασων ἅπαντες, ἀλλὰ κατ'
 ἡλικίαν, τὰ μὲν μειράκια τῆς τῶν Σατύρων· οἱ
 ἄνδρες δὲ τῆς Πανικῆς· τῆς δὲ τοῦ Ζειληνοῦ οἱ
 κατ' ἐμέ. 7. Ἄ μὲν οὖν πάσχουσιν οἱ παῖδες ἐπει-
 δὴν πῶσι, ἡ οἷα οἱ ἄνδρες τολμῶσι κατεχόμενοι
 τῷ Πανί, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν. ἃ δ' οἱ γέροντες
 ποιοῦσιν, ὅταν μεθυσθῶσι τοῦ ὕδατος, οὐκ ἀλλό-
 τριον εἰπεῖν· ἐπειδὴν πῆρ ὁ γέρον, καὶ κατὰσχῃ
 ὃν ὁ Ζειληνός, αὐτίκα ἐπιπολὺ ἄφρωνός ἐστι,

καὶ καρηβαροῦντι καὶ βεβαπτισμένῳ ἔοικεν, εἴτα ἄφνω φωνή τε λαμπρά, καὶ φθέγμα τορὸν, καὶ πνεῦμα λιγυρὸν ἐγγίνεται αὐτῷ, καὶ λαλίστατος ἐξ ἄφωγοτάτου ἐστίν. οὐδ' ἂν ἐπιστομίσας παύσειας αὐτὸν μὴ οὐχὶ συνεχῇ λαλεῖν, καὶ ῥήσεις μακρὰς συνείρειν. συνετὰ μέντοι πάντα καὶ κόσμια, καὶ κατὰ τὸν Ὅμηρου ἐκεῖνον ῥήτορα, νιφάδεσσι γὰρ εἰκότα χειμερίῃσι διεξέρχονται. οὐδ' ἀποχρήσει σοι κύκνοις κατὰ τὴν ἡλικίαν εἰκάσαι αὐτούς, ἀλλὰ τριτιγῶδες τι πυκνὸν καὶ ἐπίτροχον συνάπτουσιν ἄχρι βαθείας ἐσπέρας. τοῦντεῦθεν δὲ ἤδη ἀφεθείσης αὐτοῖς τῆς μέθης σιωπῶσι, καὶ πρὸς τὸ ἀρχαῖον ἀνατρέχουσι. τὸ μέτοι παραδοξότατον οὐδέπω εἶπον. ἦν γὰρ ἀτελῇ ὁ γέρων μεταξὺ καταλίπη ὃν διεξήει τὸν λόγον, δύντος ἡλίου κωλυθεὶς ἐπὶ πέρας αὐτὸν ἐπεξελθεῖν, ἐς νέωτα πιὼν αὐθις ἐκεῖνα συνάπτει, ἃ πέρυσι λέγοντα ἢ μέθη αὐτὸν κατέλιπε. 8. Ταῦτά μοι κατὰ τὸν Μῶμον εἰς ἑμαυτὸν ἀπεσκόφθω, καὶ, μὰ τὸν Δία, οὐκ ἂν ἔτι ἐπαγάγοιμι τὸ ἐπιμύθιον. ὁρᾷτε γὰρ ἤδη καθότι τῷ μύθῳ ἔοικα. ὥστε ἦν μὲν τι παρακαίωμεν, ἢ μέθη αἰτία· εἰ δὲ πινυτά δόξαιε τὰ λεγόμενα, ὁ Σειληνός ἄρα ἦν ἰλεως.

ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ Η ΗΡΑΚΛΗΣ.

www.libtool.com.cn

ARGUMENTVM.

Sese excusaturus, quod, iam senex, denuo scripta sua multis coram praelegere incipiat, describit imaginem Herculis gallici, senis quidem, sed qui arma in manibus gestans, catena quoque ex lingua perforata pendente multos homines, auribus vinctos et libenter sequentes trahat, quia et Galli eloquentiam solummodo in senectute maturam esse arbitrentur.

1. Τὸν Ἡρακλῆα οὐ Κεκτοὶ Ὀγυμιὸν ὀνομαζουσι φωνῇ τῇ ἐπιχωρίῳ· τὸ δὲ εἶδος τοῦ Θεοῦ, πάνυ ἀλόκοτον γράφουσι. γέρον· ἐστὶν αὐτοῖς ἐς τὸ ἔσχατον, ἀναφαλάντιας, πολὺς ἄκριβῶς, ὅσαι λοιπαὶ τῶν τριχῶν, ῥυσὸς τὸ δέσμα, καὶ διασκεκαυμένος ἐς τὸ μελάντιατον, οἷοί εἰσιν οἱ θαλαττουργοὶ γέροντες· μᾶλλον δὲ Χάερωνα, ἢ Ἰαπετόν τινα τῶν ὑποταρταρίων, καὶ πάντα μᾶλλον ἢ Ἡρακλῆα εἶναι αὐτὴν εἰκάσειας. ἀλλὰ καὶ τοιοῦτος ὢν, ἔχει ὁμως τὴν σκευὴν τὴν Ἡρακλέους. καὶ γὰρ τὴν διφθέραν ἐνηπται τὴν τοῦ λείοντος, καὶ τὸ ῥόπαλον ἔχει ἐν τῇ δεξιᾷ, καὶ τὸν γωρυτὸν παρήρηται, καὶ τὸ τόξον ἐντεταμένον ἢ ἀριστερὰ προδείκνυσι, καὶ ὅλως Ἡ-

ρακλῆς ἐστὶ ταῦτά γε. 2. Ὡμην οὖν ἐφ' ὕβρει τῶν Ἑλληνίων θεῶν τοιαῦτα παρανομεῖν τοὺς Κελτοὺς ἐς τὴν μορφήν τὴν τοῦ Ἡρακλέους, ἀμυνομένους αὐτὸν τῇ τοιαύτῃ γραφῇ, ὅτι τὴν χώραν ποτὲ αὐτῶν ἐπῆλθε λείαν ἐλαύνων, ὁπότε τὰς Γηρυόνοῦ ἀγέλας ζητῶν, κατέδραμε τὰ πολλὰ τῶν ἐσπερίων γενῶν. 3. Καίτοι τὸ παραδοξότατον οὐδεπῶ ἐφη τῆς εἰκόνος. ὃ γὰρ δὴ γέρον Ἡρακλῆς ἐκεῖνος ἀνθρώπων πάμπολύ· τι πλῆθος ἔλκει ἐκ τῶν ὤτων ἅπαντας δεδεμένους. τὰ δεσμὰ δὲ εἰσι σειραῖ λεπτὰί χρυσοῦ καὶ ἡλέκτρον εἰργασμένοι, ὁρμοῖς ἐοικυῖαι τοῖς καλλίστοις. καὶ ὅμως ἀφ' οὕτως ἀσθενῶν ἀγόμενοι, οὔτε δρασμὸν βουλεύουσι, δυνάμενοι ἀν εὐμαρῶς, οὔτε ὅλως ἀντιτείνουσιν, ἢ τοῖς ποσὶν ἀντερείδουσι, πρὸς τὸ ἐναντίον τῆς ἀγωγῆς ἐξυπτιάζοντες, ἀλλὰ φαιδροὶ ἔπονται καὶ γεγηθότες, καὶ τὸν ἄγοντα ἐπαινοῦντες ἐπειχόμενοι ἅπαντες, καὶ τῷ φθάνειν ἐθέλιν τὸν δεσμὸν ἐπιχακῶντες, ἐοικότες ἀχθεσθησομένοις, εἰ λυθῆσονται. ὃ δὲ πάντων ἀτοπώτατον εἶναι μοι ἔδοξεν, οὐκ ὀνήσω καὶ τοῦτο εἰπεῖν. οὐ γὰρ ἔχων ὁ ζωγράφος ὅθεν ἐξάψει ταῖς σειραῖς τὰς τῶν δεσμῶν ἀρχάς, αἵτε τῆς δεξιᾶς μὲν ἤδη τὸ ῥόπαλον, τῆς λαίᾶς δὲ τὸ τόξον ἐχούσης, τρυπήσας τοῦ θεοῦ τὴν γλῶττιαν ἄκραν, ἐξ ἐκείνης ἐλκομένους αὐτοὺς ἐποίησε, καὶ ἐπέστραπται γε εἰς τοὺς ἀγομένους μειδιῶν. 4. Ταῦτ' ἐγὼ μὲν ἐπὶ πολὺ εἰστήκειν ὀρῶν, καὶ θανυμάζων, καὶ ἀπορῶν, καὶ ἀγανακτῶν. Κελτὸς δὲ τις παρσιτῶς οὐκ ἀπαίδεντος τὰ ἡμέτερα, ὥς ἔδειξεν, ἀκριβῶς Ἑλλάδα φωνὴν ἀφιεῖς, φιλόσοφος, οἶμαι, τὰ ἐπιχώρια, Ἐγὼ

σοι, ἔφη, ὃ ξένη, λύσω τῆς γραφῆς τὸ αἶμαγμα, πάνυ γὰρ ταραττομένῳ ἔοικας πρὸς αὐτήν. τὸν λόγον ἡμεῖς οἱ Κελτοὶ, οὐχ ὥσπερ ὑμεῖς οἱ Ἕλληνες, Ἑρμῆν οἰόμεθα εἶναι, ἀλλ' Ἡρακλεῖ αὐτὸν εἰκάζομεν, ὅτι παραπολὺ τοῦ Ἑρμοῦ ἰσχυρότερος οὗτος. εἰ δὲ γέρων πεποιήται, μὴ θαυμάσῃς· μόνος γὰρ ὁ λόγος ἐν γῆρᾳ φιλεῖ ἐντελεῖ ἐπιδείκνυσθαι τὴν αἰκμήν, εἶγες ἀληθῆ ὑμῶν οἱ ποιεῖται λέγουσιν,

Ὅτι μὲν αἱ τῶν ὀπλοτέρων φρένες ἡδρεθόνται·

Τὸ δὲ γῆρας

Ἐχέει τι λέξαι τῶν νέων σοφώτερον.

οὕτω γὰρ τοι καὶ τοῦ Νέστορος ὑμῖν ἀπορῶεῖ ἐκ τῆς γλώττης τὸ μέλι, καὶ οἱ ἀγορηταὶ τῶν Τρώων τὴν ὅπα τὴν λειριόεσσαν ἀφιῶσιν εὐανθῇ τινα. λείριον γὰρ καλεῖται, εἶγε μέμνημαι, τὰ ἄνθη. 5. Ὡς τε εἰ τῶν ὠτων ἐκδεδεμένους τοὺς ἀνθρώπους πρὸς τὴν γλῶτταν ὁ γέρων οὗτος Ἡρακλῆς ὁ λόγος ἔλκει, μηδὲ τοῦτο θαυμάσῃς, εἰδὼς τὴν τῶν ὠτων καὶ γλώττης συγγένειαν· οὐδ' ὕβρις εἰς αὐτόν, εἰ ταύτη τετρῦπηται· μέμνημαι γοῦν, ἔφη, καὶ κοιμικῶν τινων ἱαμβείων, παρ' ὑμῶν μαθὼν,

Τοῖς γὰρ λάλοις

Ἐξ ἄκρου ἢ γλῶττα πᾶσιν ἐστὶ τετρυπημένη.

6. Τὸ δ' ὅλον καὶ αὐτόν ἡμεῖς τὸν Ἡρακλεῖα λόγον τὰ πάντα ἡγούμεθα ἐξεργάσασθαι, σοφὸν γενόμενον, καὶ πειθοῖ τὰ πλεῖστα βιάσασθαι. καὶ τὰ γε βέλη αὐτοῦ οἱ λόγοι εἰσὶν, οἶμαι, ὅξεῖς, καὶ εὖστοχοι, καὶ ταχεῖς, καὶ τὰς ψυχὰς τιτρώσκοντες· πτερόεντα γοῦν τὰ ἔπη καὶ ὑμεῖς φατε εἶναι. τοσαῦτα

μὲν ὁ Κελτός. 7. Ἐμοὶ δὲ ἡνίκα περὶ τῆς δεῦρο παρόδου ταύτης ἐσκοπούμην πρὸς ἑμαυτὸν, εἴ μοι καλῶς ἔχοι, τηλικῶδε ὄντι καὶ πάσαι τῶν ἐπιδείξεων πεπαυμένῳ, αὐθις ὑπὲρ ἑμαυτοῦ ψῆφον διδόναι τοσοῦτοις δικασταῖς, κατὰ καιρὸν ἐπῆλθεν ἀγασθῆναι τῆς εἰκόνης. τέως μὲν γὰρ ἐδεδίαν, μὴ τινι ὑμῶν δόξαιμι κομιδῇ μειρακιώδη ταῦτα ποιεῖν, καὶ παρ' ἡλικίαν νεανιεύεσθαι· κῆρτά τις Ὀμηρικὸς νεανίσκος ἐπιπλήξει μοι, εἰπὼν τὸ,

Σὴ δὲ βίη λέλυται. καὶ,

Χαλεπὸν γῆρας κατείληφέ σε,

Ἥπειδανὸς δὲ νῦντοι θεράπων, βραδέες δὲ τοὶ ἵπποι·

ἐς τοὺς πόδας τοῦτο ἀποσκώπτων. ἀλλ' ὅταν ἀγασθῶ τοῦ γέροντος ἐκείνου Ἡρακλέους, πάντα ποιεῖν προάγομαι, καὶ οὐκ αἰδοῦμαι τοιαῦτα τολμῶν, ἡλικιώτης ὢν τῆς εἰκόνης. 8. Ὡστε ἰσχύς μὲν καὶ τάχος, καὶ κάλλος, καὶ ὅσα τοῦ σώματος ἀγαθὰ, χαιρέτω, καὶ ὁ ἔρως ὁ σὸς, ὃ Τῆϊε ποιητὰ, ἐσιδὼν με ὑποπόλιον γένειον, χρυσοφαέννων εἰ βούλεται πτερυγῶν, ἢ αἰετοῖς παραπετέσθω, καὶ ὁ Ἰπποκλειδῆς οὐ φροντιεῖ. τῷ λόγῳ δὲ νῦν ἂν μάλιστα ἀνθρῶπ, καὶ ἀνθεῖν, καὶ ἀκμάζειν καθ' ὥραν εἴη, καὶ ἔλκειν τῶν ὠτων, ὅσους ἂν πλείστους δύνηται, καὶ τοξεύειν πολλάκις, ὥς οὐδέν γε δέος, μὴ κενωθείς λάθοι ὁ γωρυτὸς αὐτῷ. ὁρᾷς ὅπως παραμυθοῦμαι τὴν ἡλικίαν, καὶ τὸ γῆρας τὸ ἑμαυτοῦ. καὶ διὰ τοῦτο ἐτόλμησα, πάσαι νενεωλκημένον τὸ ἀκάτιον κατασπάσας, καὶ ἐκ τῶν ἐτόντων ἐπισκευάσας, αὐθις ἀφεῖναι ἐς μέσον τὸ πέλαγος. εἴη

δ, ὦ θεοὶ, καὶ τὰ παρ' ὑμῶν ἐμπνεῦσαι δεξιῇ,
ὥς νῦν γε μάλιστα πλησιιστίου τε, καὶ ἐσθλοῦ, καὶ
ἐταίρου ἀνέμου δεόμεθα, ἵνα, εἰ ἄξιοι φανοίμεθα,
καὶ ἡμῖν τὸ Ὀμηρικὸν ἐπεῖνο ἐπιφθέγῃται τις,
Οἷον ἐκ φάκων δ γέρον ἐπιγουνίδα φαίνει.

www.libtool.com.cn

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΗΛΕΚΤΡΟΥ Η ΤΩΝ ΚΥΚΝΩΝ.

ARGUMENTVM.

Quum fama de Luciani eloquentia iam esset magna, auditores ut illi credere nolint, monet, ne forte, sicut ipse, quum poetis credens sperasset, se ad Eridanum electrum ex populis destillans et cygnos canoros visurum esse, fallantur.

1. Ἡλέκτρον περὶ καὶ ὑμᾶς δηλαδὴ ὁ μῦθος πέπεικεν, αἰγείρους ἐπὶ τῷ Ἡριδανῷ ποταμῷ διακρῦειν αὐτὸ, θρηνοῦσας τὸν Φαίδοντα, καὶ ἀδελοφᾶς γε εἶναι τὰς αἰγείρους ἐκεῖνας τοῦ Φαίδοντος, εἴτα ὀδυρομένας τὸ μεράκιον, ἀλλαγῇναι ἐς τὰ δένδρα, καὶ ἀποστάζειν ἐτι αὐτῶν δάκρυον, δῆθεν τὸ ἥλεκτρον. τοιαῦτα γὰρ ἀμέλει καὶ αὐτὸς ἀκούων τῶν ποιητῶν ἄδόντων ἤλπιζον, εἴ ποτε γενοίμην ἐπὶ τῷ Ἡριδανῷ, ὑπελθὼν μίαν τῶν αἰγείρων, ἐκπετάσας τὸ προκόλπιον, ὑποδέξεσθαι τῶν δακρύων ὀλίγα, ὥς ἥλεκτρον ἔχοιμι. 2. Καὶ δὴ οὐ πρὸ πολλοῦ, κατ' ἄλλο μέντοι χρόνος, ἤκον δὲ ὁμῶς ἐς τὰ χωρία ἐκεῖνα, καὶ ἔδει γὰρ ἀναπλεῖν κατὰ τὸν Ἡριδανόν,

οὐτ' αἰγείρους εἶδον, πάννυ περισκοπῶν, οὔτε τὸ ἡ-
 λεκτρον, ἀλλ' οὐδὲ τοῦνομα τοῦ Φαέθοντος ἡδεῖσαν
 οἱ ἐπιχώριοι. ἀναζητοῦντος γοῦν ἐμοῦ καὶ διαπνυ-
 θανομένου, πότε δὲ ἐπὶ τὰς αἰγείρους ἀφ' ἑξέμεθα,
 τὰς τὸ ἡλεκτρον ἐκδιδούσας; ἐγὼ οἱ ναῦται, καὶ
 ἡξίουν σαφέστερον λέγειν ὅ, τι καὶ θέλομι· καὶ γὰρ
 τὸν μῦθον διηγούμενη αὐτοῖς, Φαέθοντα γενέσθαι
 Ἡλίου παῖδα, καὶ τοῦτον ἐς ἡλικίαν ἐλθόντα, αἰ-
 τῆσαι παρὰ τοῦ πατρὸς ἐλάσαι τὸ ἄρμα, ὥς ποιή-
 σεις καὶ αὐτὸς μίαν ἡμέραν· τὸν δὲ δοῦναι, τὸν
 δὲ ἀπολέσθαι ἐκδιφρευθέντα· καὶ τὰς ἀδελφὰς αὐ-
 τοῦ πενθούσας ἐνταῦθά που, ἔφην, παρ' ἡμῖν,
 ἵνα περ καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τῷ Ἡριδανῷ, αἰγείρους
 γενέσθαι, καὶ δακρύειν ἐπ' αὐτῷ τὸ ἡλεκτρον. 3. Τίς
 ταῦτά σοι, ἔφασκον, διηγῆσατο ἀπατεῶν καὶ ψευ-
 δολόγος ἄνθρωπος; ἡμεῖς δὲ οὔτε ἡνίοχάν τινα ἐκ-
 πιπτοντα εἶδομεν, οὔτε τὰς αἰγείρους, ἃς φῆς, ἔχο-
 μεν. εἰ δὲ ἦν τι τοιοῦτον, οἷοι ἡμᾶς δυοῖν ὀβολοῖν
 ἕνεκα ἐρέττειν ἄν, ἢ ἔλκειν τὰ πλοῖα πρὸς ἐναντίον
 τὸ ὕδωρ, οἷς ἐξῆν πλουτεῖν, ἀναλέγοντας τῶν αἰ-
 γείρων τὰ δάκρυα; τοῦτο λεχθὲν οὐ μετρίως μου
 καθίκετο· καὶ ἐσιώπησα διαισχυνθεὶς, ὅτι παιδί-
 ου τινὸς ὥς ἀληθῶς ἔργον ἐπεπόνθειν, πιστεύσας
 τοῖς ποιηταῖς ἀπίθανα οὕτω ψευδομένοις, ὥς μη-
 δὲν ὑγιὲς ἀρέσκεσθαι αὐτοῖς. μίᾳς μὲν δὴ ταύτης
 ἐλπίδος οὐ μικρᾶς ἐψευσμένος ἡνιώμην, καθάπερ
 ἐκ τῶν χειρῶν τὸ ἡλεκτρον ἀπολωλεκώς· ὅσῃς ἤδη
 ἀνέπλαττον ὅσα καὶ οἷα χρήσομαι αὐτῷ. 4. Ἐκεί-
 νο δὲ καὶ πάννυ ἀληθῶς ἔμην εὐρήσειν παρ' αὐτοῖς,
 κύκνους πολλοὺς ἄδοντας ἐπὶ ταῖς ὄχθαις τοῦ πο-

ταμοῦ. καὶ αὐθις ἡρώτων τοὺς ναύτας, (ἀνεπλήρο-
 μεν γὰρ ἔτι) Ἀλλ' οἱ γε κύκνοι, πηνίκα ἡμῖν τὸ λι-
 γυρὸν ἐκείνο ἄδουσιν ἐφειστώτες τῷ ποταμῷ, ἔνθεν
 καὶ ἔνθεν; φασὶ γοῦν Ἀπόλλωνος παρέδρους αὐ-
 τοὺς ὄντας, ᾧδικοὺς ἀνθρώπους, ἐνταῦθά που ἐς
 τὰ ὄρνεα μεταπεσεῖν, καὶ διὰ τοῦτο ἄδειν ἔτι, οὐκ
 ἐκλαθομένους τῆς μουσικῆς. 5. Οἱ δὲ σὺν γέλῳ τι,
 Ζῦ, ἔφησαν, ὦ ἄνθρωπε, οὐ παύσῃ τήμερον κα-
 ταψευδόμενος τῆς χώρας ἡμῶν, καὶ τοῦ ποταμοῦ;
 ἡμεῖς δὲ αἰὲ πλείοντες, καὶ σχεδὸν ἐκ παίδων ἐργα-
 ζόμενοι ἐν τῷ Ἡριδανῷ, ὀλίγους μὲν κύκνους ἐνίο-
 τε ὀρῶμεν ἐν τοῖς ἔλεσι τοῦ ποταμοῦ, καὶ κρώζου-
 σιν οὗτοι πάνυ ἄμουσον καὶ ἄσθιενές, ὥς τοὺς κό-
 ρακας ἢ τοὺς κολιοὺς Σειρῆνας μὲν εἶναι πρὸς αὐ-
 τοὺς· ἄδόντων δὲ ἡδὺ, καὶ οἷον σὺ φῆς, οὐδὲ ὄναρ
 ἀκηκόαμεν, ὥστε θανμάζομεν πόθεν ταῦτα εἰς ὑ-
 μᾶς ἀφίκετο περὶ ἡμῶν. 6. Πολλὰ τοιαῦτα ἔξα-
 πατηθῆναι ἔτι, πιστεύοντας τοῖς πρὸς τὸ μεῖζον
 ἕκαστα ἐξηγουμένοις. ὥστε καὶ γὰρ νῦν δεδία ὑπὲρ
 ἑμαντοῦ, μὴ ὑμεῖς ἄρτι ἀφιγμένοι, καὶ τοῦτο πρῶ-
 τον ἀκροασάμενοι ἡμῶν, ἤλεκτρά τινα καὶ κύκνους
 ἐλπίσαντες εὐρήσειν παρ' ἡμῖν, ἔπειτα μετ' ὀλίγον
 ἀπέλθῃτε καταγελῶντες τῶν ὑποσχομένων ὑμῖν,
 τοιαῦτα πολλὰ κειμήλια ἐνεῖναι τοῖς λόγοις. ἀλλὰ
 μαρτύρομαι, ὥς ἐμοῦ τοιαῦτα μεγαλυνουμένου
 περὶ τῶν ἐμῶν οὔτε ὑμεῖς, οὔτε ἄλλος πῶ ἀκήκοεν,
 οὐδ' ἂν ἀκούσειέ ποτε. ἄλλοις μὲν γὰρ οὐκ ὀλίγοις
 ἐντύχοις ἂν Ἡριδανοῖς τισι, καὶ οἷς οὐκ ἤλεκτρον,
 ἀλλὰ χρυσὸς αὐτὸς ἀποστάζει τῶν λόγων, πολὺ τῶν
 κύκνων τῶν ποιητικῶν λιγυροτέροις. τὸ δὲ ἐμὸν δ

ῥᾶτε ἤδη ἔποϊον ἀπλοῖκόν καὶ ἄμουσον, οὐδὲ τις
 ῥῖδῃ πρόσεστιν. ὥστε ὄρα μὴ τοιοῦτό τι πάθῃς μεί-
 ζω περὶ ἡμῶν ἐλπίσας, οἷόν τι πάσχουσιν οἱ τὰ
 ἐν τῷ ὕδατι ὄρωντες· οἰόμενοι γὰρ τηλικαῦτα
 εἶναι αὐτὰ οἷα διαφαίνεται αὐτοῖς ἄνωθεν, εὐρυ-
 νομένης τῆς σκιᾶς πρὸς τὴν αὐγὴν, ἐπειδὴ ἄ-
 νασπάσῃσι, πολλῶ μικρότερα εὐρίσκοντες, ἀνιῶν-
 ται· ἤδη οὖν σοι προλέγω, ἐκχέας τὸ ὕδωρ, καὶ
 ἀποκαλύψας τὰμὴ, μηδὲν μέγα προσδοκήσης ἀνιμί-
 σασθαι, ἢ σαυτὸν αἰτιάσῃ τῆς ἐλπίδος.

ΜΡΑΣ ΕΓΚΩΜΙΟΝ.

ARGUMENTVM.

*Parvus hic liber, quem Wieland, pro ora-
 tione extemporali habet, deinde expolita, lau-
 dat formam, ingenium et mores muscae, pro
 cognitione rerum naturalium illius aevi satis in-
 geniose.*

1. Ἡ μύια ἔστι μὲν οὐ τὸ σμικρότατον τῶν ὀρνέ-
 ων, ὅσον ἐμπίσι, καὶ κώνωψι, καὶ τοῖς ἔτι λεπτο-
 τέροις παραβάλλειν· ἀλλὰ τοσοῦτον ἐκείνων μεγέ-
 θει προὔχει, ὅσον αὐτὴ μελίττης ἀπολείπεται. ἐ-
 πitéρωται δὲ οὐ κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἄλλοις, ὥς τοῖς
 μὲν ἅπανταχόθιν κομᾶν τοῦ σώματος, τοῖς δὲ
 ὠκυπτέροις χρῆσθαι· ἀλλὰ κατὰ τὰς ἀκρίδας, καὶ
 τέττιγας, καὶ μελίττας, ἔστι μὲν ὑμενόπτερος, το-
 σοῦτον ὑπαλώτερα ἔχουσα τὰ πτερὰ, ὅσον τῆς Ἐλ-
 ληνικῆς ἐσθῆτος ἢ Ἰνδικῇ λεπτοτέρα, καὶ μαλακω-

τέρει· καὶ μὴν διήνηθισται κατὰ τοὺς ταῶνας, εἴ- τις
 ἀτενὲς βλέποισι ἐς αὐτὴν, ὁπόταν ἐκπετάσασα πρὸς
 τὸν ἥλιον, πτερόσσηται. 2. Ἡ δὲ πῶσις οὔτε κα-
 τὰ τὰς νυκτερίδας εἰρεσίᾳ συνεχεῖ τῶν πτερῶν, οὔτε
 κατὰ τὰς ἀκρίδας μετὰ πηδήματος, οὔτε ὡς οἱ σφῆ-
 κες μετὰ ῥοιζήματος, ἀλλ' εὐκαμπὴς πρὸς ὅ, τι ἂν
 μέρος ὁρμήσῃ τοῦ αἵρος. καὶ μὴν κἀκείνο πρόδραστιν
 αὐτῇ, τὸ μὴ κατ' ἡσυχίαν, ἀλλὰ μετ' ὥδης πέτε-
 σθαι, οὐκ ἀπηνῶς οἷα κωνώπων, καὶ ἐμπίδων, οὐ-
 δὲ τὸ βαρὺβρομον τῶν μελιτῶν, ἢ τῶν σφηκῶν τὸ
 φοβερόν, καὶ ἀπειλητικὸν ἐνδεικνυμένης· ἀλλὰ το-
 σοῦτόν ἐστι λιγυρωτέρα, ὅσον σάλπιγγος καὶ κυμ-
 βάων αὐλοὶ μελιχρότεροι. 3. Τὸ δὲ ἄλλο σῶμα-
 ῖ μὲν κεφαλὴ λεπτότατα τῷ αὐχένι συνέχεται, καὶ
 ἔστιν εὐπεριάγωγος, οὐ συμπεφυκυῖα ὥσπερ ἡ τῶν
 ἀκρίδων· ὁφθαλμοὶ δὲ προπαγείς, πολὺ τοῦ κέρα-
 τος ἔχοντες· στέρνον εὐπαγές, καὶ ἐκπεφύκασιν
 αὐτῇ οἱ πόδες, οὐ κατὰ τοὺς σφῆκας πάννυ ἐσφι-
 γμένοι. ἡ γαστήρ δὲ ὠχύρωται καὶ αὐτῇ, καὶ θώρα-
 κι ἔοικε, ζώνας πλατείας καὶ φολίδας ἔχουσα. ἀμύ-
 νεται μύντοι οὐ κατὰ τὸ ὀρθόπυγιον, ὥς σφήξ, καὶ
 μέλιττα, ἀλλὰ τῷ στομάτι, καὶ τῇ προβοσκήδι, ἣν
 κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἐλέφασιν καὶ αὕτη ἔχουσα προνο-
 μένει τε καὶ ἐπιλαμβάνεται, καὶ προσφῦσα κατέχει,
 κοτυληθόνη κατὰ τὸ ἄκρον ἐοικυῖα. ἐκ δὲ αὐτῆς ὁ-
 δοὺς προκύπτει, ᾧ κεντοῦσα πένει τοῦ αἵματος·
 πίνει μὲν γὰρ καὶ γάλακτος, ἡδὺ δὲ αὐτῇ καὶ τὸ
 αἶμα, οὐ μετὰ μεγάλης ὀδύνης τῶν κεντουμένων.
 ἑξάπους δὲ οὖσα, τοῖς μὲν τέσσαρσι βαδίζει μόνοις,
 οἷς δὲ παρ' ἐθίους δύσιν καὶ ὅσα χερσὶ χρῆται. ἰδοίς

ἂν οὖν αὐτὴν ἐπὶ τεττάρων βεβηκυῖαν, ἔχουσάν τι
 ἐν ταῖν χεροῖν μετέωρον ἐδώδιμον ἀνθρωπίνως πά-
 νυ, καὶ καθ' ἡμᾶς. 4. Γίγνεται δὲ οὐκ εὐθύς τοιαύ-
 τη, ἀλλὰ σκώληξ τὸ πρῶτον ἦτοι ἐξ ἀνθρώπων, ἢ
 ἄλλων ζώων ἀποθανόντων· εἶτα κατ' ὀλίγον πό-
 δας τε ἐκφέρει, καὶ φύει τὰ πτερὰ, καὶ ἐξ ἐρπετοῦ
 ὄρνεον γίγνεται, καὶ κυφορεῖ δὲ, καὶ ἀποτίκτει
 σκώληκα μικρόν, τὴν μυῖαν ὕστερον. σύντροφος
 δὲ ἀνθρώποις ὑπάρχουσα, καὶ ὁμοδίαιτος, καὶ
 ὁμοτράπεζος ἀπάντων γεύεται πλὴν ἐλαίου. θάνα-
 τος γὰρ αὐτῇ τοῦτο πιεῖν· καὶ μέντοι ὠκύμορος
 οὖσα, (πάνυ γὰρ ἐς στενὸν ὁ βίος αὐτῆς συμμεμέ-
 τρηται) τῷ φωτὶ χαίρει μάλιστα, καὶ τούτῳ πολι-
 τεύεται. νυκτὸς δὲ εἰρήνην ἄγει, καὶ οὔτε πέτεται,
 οὔτε ἄδει, ἀλλ' ὑπέπηχε, καὶ ἀτρεμεῖ. 5. Σύνε-
 σιν δὲ οὐ μικρὰν αὐτῆς εἰπεῖν ἔχω, ὅποταν τὸν
 ἐπίβουλον καὶ πολέμιον αὐτῇ τὸν ἀράχνην διαδι-
 δράσκη· λοχῶντά τε γὰρ ἐπιτηρεῖ, καὶ ἀντίον αὐ-
 τῷ ὄρᾳ, ἐκκλίνουσα τὴν ὁρμὴν ὥς μὴ ἀλλσκοίτο σα-
 γηνευθεῖσα, καὶ περιπεσοῦσα ταῖς τοῦ θηρίου
 πλεκτάναις. τὴν μὲν γὰρ ἀνδρίαν καὶ τὴν ἀλκὴν
 αὐτῆς, οὐχ ἡμᾶς χρὴ λέγειν, ἀλλ' ὁ μεγαλοφωνότα-
 τος τῶν ποιητῶν Ὅμηρος· τὸν γὰρ ἄριστον τῶν
 ἡρώων ἐπαινέσαι ζητῶν, οὐ λείοντι, ἢ παρδάλει, ἢ
 ὑἱ τὴν ἀλκὴν αὐτοῦ εἰκάζει, ἀλλὰ τῷ θάρσει τῆς
 μυίας, καὶ τῷ ἀτρείστῳ, καὶ λιπαρεῖ τῆς ἐπιχειρή-
 σεως· οὐδὲ γὰρ θράσος, ἀλλὰ θάρσος φησὶν αὐτῇ
 προσεῖναι. καὶ γὰρ εἰργομένη, φησὶν, ὅμως οὐκ
 ἀφίσταται, ἀλλ' ἐφίεται τοῦ δήγματος. οὕτω δὲ

πάνυ ἰπαινέει καὶ ἀσπάζεται τὴν μυῖαν, ὥς τε οὐχ ἄπαξ, οὐδ' ἐν ὀλίγοις μέμνηται αὐτῆς, ἀλλὰ πολ-
λάκις, οὕτω κοσμεῖ τὰ ἔπη μνημονευομένη. ἔστι
μὲν γὰρ τὴν ἀγέλαϊαν πτήσιν αὐτῆς ἐπὶ τὸ γάλα
διέρχεται, ἄρτι δὲ τὴν Ἀθηναίων ὁπότε τοῦ Μενέλεω
τὸ βέλος ἀποκρούεται, ὥς μὴ ἐπὶ τὰ καιριώτατα ἐμ-
πίσοι, εἰκάζων μητρὶ κηδομένη κοιμωμένου αὐτῇ
τοῦ βρέφους, τὴν μυῖαν αὐτῆς ἐπεισέγει τῷ παρα-
δείγματι. καὶ μὴν καὶ ἐπιθέτω καλλίστῳ αὐτὰς
ἐκόσμησεν, ἀδινὰς προσειπὼν, καὶ τὴν ἀγέλην αὐ-
τῶν ἔθνη καλῶν. 6. Οὕτω δὲ ἰσχυρὰ ἐστίν, ὥς δ'
ὁπότεν τι δάκνη, τιτρώσκει οὐκ ἀνθρώπου δέρμα
μόνον, ἀλλὰ καὶ βοῆς, καὶ ἵππου, καὶ ἐλέφαντα λυ-
πεῖ ἐς τὰς ὀστέδας αὐτοῦ παρεισδυομένη, καὶ τῇ αὐ-
τῆς προνομίᾳ κατὰ λόγον τοῦ μεγέθους ἀμύσσου-
σα. μίξεως δὲ καὶ Ἀφροδισίων, καὶ γάμων πολλή
τις αὐταῖς ἢ ἐλευθερίᾳ· καὶ ὁ ἄρῃην οὐ κατὰ τοὺς
ἄλεκτρούοντας ἐπιβάς εὐθύς ἀπεπῆδησεν, ἀλλ' ἐπο-
χεῖται τῇ θηλείᾳ ἐπιπολὺ· κακείνη φέρει τὸν τυμ-
φίον, καὶ συμπέτονται τὴν ἐναέριον ἐκείνην μίξιν
τῇ πτήσει μὴ διαφθείρουσαι. ἀποτμηθεῖσα δὲ τὴν
κεφαλὴν μυῖα, ἐπιπολὺ ζῇ τῷ ἄλλῳ σώματι, καὶ
ἔμπρους ἐστίν. 7. Ὁ δὲ μέγιστον ἐν τῇ φύσει αὐ-
τῶν ὑπάρχει, τοῦτο δὴ βούλομαι εἰπεῖν. καὶ μοι
δοκεῖ ὁ Πλάτων μόνον αὐτὸ παριδεῖν ἐν τῷ περὶ
ψυχῆς καὶ ἀθανασίας αὐτοῦ λόγῳ. ἀποθανοῦσα
γὰρ μυῖα τέφρας ἐπιχυθείσης ἀνίσταται, καὶ πα-
λιγγενεσία τις αὐτῇ, καὶ βίος ἄλλος ἐξ ὑπαρχῆς
γίγνεται· ὥς ἀκριβῶς πεπεισθαι πάντας, ὅτι κακ-
ίων ἀθάνατός ἐστιν ἡ ψυχὴ, ἥ γε καὶ ἐπανέρχε-

ται πάλιν, καὶ γνωρίζει, καὶ ἐπανίστησι τὸ σῶμα,
 καὶ πείσθαι τὴν μυῖαν ποιεῖ· καὶ ἐπαληθεύει
 τὸν περὶ Ἑρμοτίμου τοῦ Κλαζομενίου μῦθον, ὅτι
 πολλάκις ἀφείσα αὐτὸν ἡ ψυχὴ ἀπεδήμει καθ' ἑαυ-
 τήν· εἶτα ἐπανελθοῦσα ἐπλήρου αὐτῆς τὸ σῶμα,
 καὶ ἀνίστα τὸν Ἑρμότιμον. 8. Ἀργὸς δὲ αὐτὴ καὶ
 ἄνετος οὖσα, τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων πονοῦμενα καρποῦ-
 ται, καὶ πλήρης αὐτῇ πανταχοῦ τράπεζα. καὶ γὰρ
 αἴγες αὐτῇ ἀμέλγονται, καὶ ἡ μέλιττα οὐχ ἥκιστα
 μυῖαις ἢ ἀνθρώποις ἐργάζεται, καὶ οἱ ὀψοποιοὶ
 ταύτῃ τὰ ὄψα ἡδύνουσι, καὶ βασιλέων αὐτῶν προ-
 γεύεται, καὶ ταῖς τραπέζαις ἐμπεριπατοῦσα συνε-
 στιᾶται αὐτοῖς, καὶ συναπολαύει πάντων. 9. Νε-
 οτιανὴν δὲ ἡ καλλιὰν οὐχ ἐνὶ τόπῳ κατεστήσατο, ἀλλὰ
 πλάνητα τὴν πτῆσιν κατὰ τοὺς Σκύθας ἐπανηρη-
 μένη, ὅπου ἂν τύχῃ ὑπὸ τῆς νυκτὸς καταληφθεῖ-
 σα, ἐκεῖ καὶ ἐστίαν καὶ εὐνὴν ποιεῖται. ὑπὸ σκότῳ
 μέντοι, ὥς ἔφην, οὐδὲν ἐργάζεται, οὔτε ἀξιοὶ λαν-
 θάνειν τι πράττουσα, οὐδὲ ἡγεῖται τι αἰσχρὸν ποι-
 εῖν, ὃ ἐν φωτὶ δρώμενον αἰσχυρεῖ αὐτήν. 10. Φη-
 σὶ δὲ ὁ μῦθος καὶ ἀνθρώπον τινα Μυῖαν τὸ ἀρ-
 χαῖον γενέσθαι πάνυ καλὴν, λάλον μέντοι γε καὶ
 στωμύλην, καὶ ᾠδικήν, καὶ ἀντερασθῆναι γε τῇ
 Σελήνῃ κατὰ τὸ αὐτὸ ἀμφοτέρως τοῦ Ἐνδυμίωνος·
 εἴτ' ἐπειδὴ κοιμώμενον τὸ μειράκιον συνεχῶς ἐπῆ-
 γειρεν ἐρεσχιλοῦσα, καὶ ᾄδουσα, καὶ κωμάζουσα
 ἐπ' αὐτὸν, τὸν μὲν ἀγανακτῆσαι, τὴν δὲ Σελήνην
 ὀργισθεῖσαν, εἰς τοῦτο τὴν Μυῖαν μεταβαλεῖν· καὶ
 διὰ τοῦτο πᾶσι νῦν τοῖς κοιμωμένοις αὐτήν τοῦ
 ὕπνου φθονεῖν, μεμνημένην ἔτι τοῦ Ἐνδυμίωνος.

καὶ μάλιστα τοῖς νέοις, καὶ ἀπαλοῖς· καὶ τὸ δῆγμα δὲ αὐτὸ, καὶ ἡ τοῦ αἵματος ἐπιθυμία, οὐκ ἀγριότητος, ἀλλ' ἔρωτός ἐστι σημεῖον καὶ φιλανθρωπίας. ὥς γὰρ δυνατόν ἀπολαύει, καὶ τοῦ κάλλους τι ἀπανθίζεται. 11. Ἐγένετο δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς καὶ γυνή τις ὁμώνυμος αὐτῇ, ποιητρια, πάνυ καλὴ καὶ σοφὴ· καὶ ἄλλη ἐταῖρα τῶν Ἀττικῶν ἐπιφανής, περὶ ἧς καὶ ὁ κωμικός ποιητὴς ἔφη, Ἡ Μυῖα ἔδακνεν αὐτὸν ἄχρι τῆς καρδίας· οὕτως οὐδὲ ἡ κωμικὴ χάρις ἀπηξίωσεν, οὐδὲ ἀπέκλεισε τῆς σκηνῆς τὸ τῆς μυίας ὄνομα, οὐδ' οἱ γονεῖς ἡδοῦντο τὰς θυγατέρας οὕτω καλοῦντες. ἡ μὲν οὖν τραγωδία καὶ σὺν μεγάλῳ ἐπαίνῳ μέμνηται τῆς μυίας, ὥς ἐν τούτοις,

Δεινὸν γε τὴν μὲν μυῖαν ἀλκίμῳ σθένει

Πηδᾶν ἐπ' ἀνδρῶν σώμαθ', ὡς πλησθῇ φόβου·

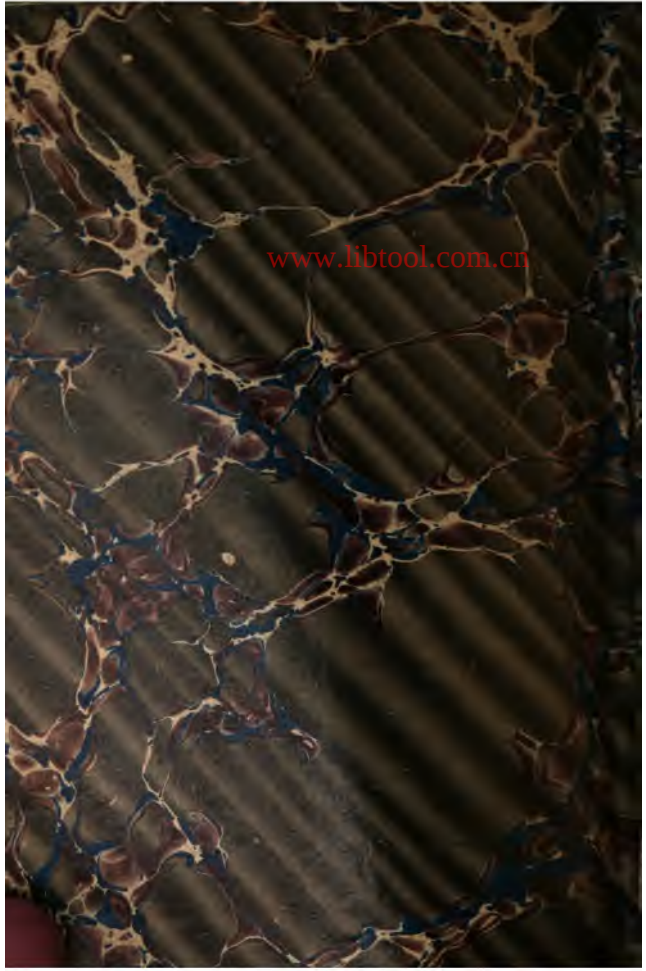
Ἄνδρας δ' ὀπλίτας πολέμιον ταρβεῖν δόρυ.

πολλὰ ἂν εἶχον εἰπεῖν καὶ περὶ Μυίας τῆς Πυθαγορικῆς, εἰ μὴ γνῶριμος ἦν ἅπασιν ἡ κατ' αὐτὴν ἱστορία. 12. Γίγνονται δὲ καὶ μέγισταί τινες μυῖαι, ὥς στρατιώτιδας οἱ πολλοὶ καλοῦσιν, οἱ δὲ κύνας, τραχύταται τὸν βόμβον, καὶ τὴν πτῆσιν ὠκύταται. αἷγε καὶ μακροβιώτατοί εἰσι, καὶ τοῦ χειμῶνος ὅλου ἄσιτοι διακαρτεροῦσιν, ὑπεπτηχυῖαι τοῖς ὀρόφοις μάλιστα. ἐφ' ὧν κἀκεῖνο θαυμάζειν ἄξιον, ὅτι ἀμφοτέρω καὶ τὰ θηλειῶν καὶ τὰ ἀρρένων δρῶσι, βαίνοντες ἐν τῷ μίρει, κατὰ τὸν Ἑρμοῦ καὶ Ἀφροδίτης παῖδα τὸν μικτὸν τὴν φύσιν, καὶ διττὸν τὸ κάλλος. πολλὰ δ' ἐτιῆχον εἰπεῖν καταπαύσω τὸν λόγον, μὴ καὶ δόξω κατὰ τὴν παροιμίαν, Ἐλέφαντα ἐκ μυίας ποιᾶν

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

JAN 24 1983

US 417 30 1/2

www.libtool.com.cn

